

Giới thiệu Trường Tình

Dương sẽ không drop, cam đoan đó! Nếu ai đó thấy tiến độ quá chậm thì đó là do Dương bận, chờ đợi là hạnh phúc.

Đối với bạn đọc thiếu kiên nhẫn, Dương tha thiết khuyên các bạn đừng đọc bộ truyệnngôn tình này. Lí do vì bộ này khá chậm nhiệt, hơn nữa siêu dài (120 chươngtruyện) nên các bạn sẽ mau chán, theo không nổi đâu!

Cuối cùng, chúc các bạn vui vẻ thưởng thức ~~

Tiến độ: Khoảng 2 chương / tuần

VĂN ÁN TRUYỆN TRƯỜNG TÌNH

Chuyện tình đau khổ nhất của Mộc Hãn chính là yêu Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung là một nữ nhân xà yêu thẳng đến không thể thẳng hơn. Nàng yêu Lý Dương, vì thế, ba năm trước, nàng bị Mộc Hãn hủy đi hạnh phúc đời mình.

Bởi vì thiếu nợ Tạ Khinh Dung hạnh phúc, Mộc Hãn muốn lấy phần đời còn lại của mình để bù đắp cho Tạ Khinh Dung.

Nếu như yêu một người hơn mười năm, vậy cũng xem như thật dài rồi.

Kim Linh->T...

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: [Bhtt Edit] Trường Tình - Nữ Thượng Nữ Hạ - Minh Dã

TRƯỜNG TÌNH - NỮ THƯỢNG, NỮ HẠ

TÁC GIẢ: Minh Dã

THỂ LOẠI: HIỆN ĐẠI, H SCENE, DẪN DỤ, HE.

TÌNH TRẠNG : Hoàn, 120 chương

EDIT: Yu Mỗ (từ chương 1-5)

Từ chương 6 trở đi Dương sẽ edit :">

Nhấn Nhủ:

Dương sẽ không drop, cam đoan đó! Nếu ai đó thấy tiến độ quá chậm thì đó là do Dương bận, chờ đợi là hạnh phúc.

Đối với bạn đọc thiếu kiên nhẫn, Dương tha thiết khuyên các bạn đừng đọc bộ này. Lí do vì bộ này khá chậm nhiệt, hơn nữa siêu dài (120 chương) nên các bạn sẽ mau chán, theo không nổi đâu!

Cuối cùng, chúc các bạn vui vẻ thưởng thức ~~

Tiến độ: Khoảng 2 chương / tuần

VĂN ÁN

Chuyện tình đau khổ nhất của Mộc Hãn chính là yêu Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung là một nữ nhân thẳng đến không thể thẳng hơn. Nàng yêu Lý Dương, vì thế, ba năm trước, nàng bị Mộc Hãn hủy đi hạnh phúc đời mình.

Bởi vì thiếu nợ Tạ Khinh Dung hạnh phúc, Mộc Hân muốn lấy phần đời còn lại của mình để bù đắp cho Tạ Khinh Dung.

Nếu như yêu một người hơn mười năm, vậy cũng xem như thật dài rồi.

Kim Linh->Trang Ý Mộng -> Mộc Hân-> Tạ Khinh Dung -> Lý Dương/ Trầm Dật.

Kim Vi Vi -> Trương Tập Nhiễm : "Nhiễm Nhiễm, mình thích cậu"

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: [By Yu Mỗ]

Editor: Yu Mỗ

Beta: Dương

CHƯƠNG 1

Đã từ nhiều năm trước đây, rất nhiều người đều khuyên Tạ Khinh Dung đừng nên quá thân thiết với Mộc Hân, Mộc Hân kia cùng không phải là người lương thiện gì!

“Kéttt” Vừa lúc Tạ Khinh Dung cho xe dừng lại hoàn toàn, liền đột nhiên phát hiện dáng người xinh đẹp, một cô gái dung mạo tuyệt mỹ đã đứng cạnh cửa xe của mình từ lúc nào, cô nhú mày, đây lại chính là người mà cả đời này cô cũng không muốn gặp lại.

Tạ Khinh Dung xuống xe, xem như không thấy mà trực tiếp đi vòng qua người cô gái kia, nhưng cánh tay lại thỉnh thoảng bị nữ nhân gắt gao bắt chặt lấy ... Tạ Khinh Dung dùng sức hất ra nhưng lại không được, khiến Tạ Khinh Dung vô cùng tức giận.

“Buông tay!” Tạ Khinh Dung lạnh lùng nói.

“Tạ Khinh Dung, cậu thật sự hận tôi như vậy sao?” Mộc Hân ánh mắt khẩn cầu, một tư thái như vậy thật không thích hợp với phong cách cùng vẻ ngoài cao ngạo kia.

“Cô là ai? Tôi không biết cô!” Nếu có thể, Tạ Khinh Dung nguyện rằng, chính mình chưa bao giờ quen biết Mộc Hân. Đối với cô, ngay cả một cái liếc mắt dành cho Mộc Hân, cô cũng cảm thấy nhiều. Cho dù chỉ một cái liếc mắt cũng khiến cô cảm thấy càng thêm chán ghét.

“Tạ Khinh Dung, cậu biến mất ba năm, tôi đã không ngừng đi tìm cậu, thật sự vất vả mới tìm ra cậu, tôi biết sai rồi, rốt cuộc tôi phải làm như thế nào mới khiến cậu có thể tha thứ cho tôi đây?” Ánh mắt van nài, thoát nhìn Mộc Hân như vậy, điềm đạm đáng yêu cực kỳ.

Nếu là nam giới, nhất định sẽ bị cô nàng khuynh đảo. Nhưng mà, người đứng đó chính là Tạ Khinh Dung, cái Mộc Hân nhận được chỉ là một ánh mắt lạnh lùng cùng khóe miệng nhếch lên mang theo tia trào phúng.

“Tôi chỉ muốn cô biến mất, không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi không muốn gặp lại cô. Bởi vì cô, Mộc Hân, tôi cả đời đều không thể tin tưởng vào bất kì ai nữa, cũng càng không thể yêu một người nào khác. Cô đã thành công, cô cho tôi thấy được thế nhân xấu xí, lòng người hiểm ác khó lường.”

Tạ Khinh Dung lạnh lùng nói, cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ cho Mộc Hân. Cô lại dùng sức vùng bỏ tay Mộc Hân. Bởi vì dùng hết sức, cả người Mộc Hân bị đẩy ra, thân người mất đà chao đảo lui về phía sau mấy bước. Thuận thế, giày cao gót trật đi, Mộc Hân liền bị té lăn trên mặt đất, một ánh mắt mong manh lướt nhẹ qua Mộc Hân, sắc mặt Mộc Hân thoát nhìn trắng bệch, vô cùng thống khổ, có thể tưởng tượng bị trật chân đau đớn đến mức độ nào!

Tạ Khinh Dung nhìn về mặt đau đớn của Mộc Hân thờ ơ.

“Mộc Hân, cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cô! Vĩnh viễn cũng sẽ không!” Tạ Khinh Dung nói xong, liền vòng qua cô gái trên mặt đất mà lạnh lùng rời đi.

“Tạ Khinh Dung, cậu có biết năm đó tôi làm vậy là vì cái gì không?” Mộc Hân hướng theo bóng lưng Tạ Khinh Dung hỏi với theo. Nàng thật vất vả mới tìm được Dung Dung, ba năm nay nàng sống không tốt, không tốt chút nào, thế nhưng, Tạ Khinh Dung vĩnh viễn cũng không biết điều đó.

Tạ Khinh Dung nghe được tiếng la với theo, thân thể hơi cứng lại, bước chân cũng có chút chậm lại, nhưng mà, lại rất nhanh khôi phục bình thường mà tiếp tục bước nhanh, hết thảy bây giờ cũng không còn quan trọng nữa !

“Tạ Khinh Dung, TÔI YÊU CẬU!” Mộc Hân tăng thêm âm lượng, hướng bóng lưng Tạ Khinh Dung đang càng ngày càng xa dần mà hét lên, tiếng vang

lớn đến nỗi khiến cho mấy người bảo vệ phải chú ý mà tìm phía âm thanh phát ra.

Tạ Kinh Dung thân thể cứng ngắt một chút. Đương nhiên, nàng thực kinh ngạc, khi nghe câu hỏi của Mộc Hân, cô liền nghĩ tới vô số những lí do Mộc Hân sẽ ngụy biện chuyện nàng câu dẫn Lý Dương, thế nhưng, đây lại chính là một điểm duy nhất cô không nghĩ tới. Lúc nghe thấy nàng cảm thấy lý do này thật vô cùng vô vớ, vô cùng buồn cười.

Tạ Kinh Dung quay đầu lại, nhìn vào mặt Mộc Hân, chính là quan sát, tựa hồ hy vọng từ sắc mặt Mộc Hân có thể nhìn ra sơ hở, chính mình đã từng nghe Mộc Hân nói qua rất nhiều chuyện đùa hoang đường. Tuy nhiên, cái cô thấy được trong ánh mắt Mộc Hân chính là sự chân thành, đau đớn, kích động, bất an, còn có ... chờ mong.

Cô hiểu Mộc Hân, một Mộc Hân đầy kinh nghiệm tình trường mà cô biết sẽ không bao giờ xuất hiện biểu tình ngây thơ như vậy, ngây thơ như người con gái lần đầu thổ lộ lòng mình.

Tạ Kinh Dung đại não như muốn nổ tung, suy nghĩ lung tung, cảm xúc của cô, bảo cô làm sao đối đãi với Mộc Hân.

“Tôi không muốn nhìn cậu cùng Lý Dương kết hôn, tôi lại không tìm ra cách để ngăn cản cuộc hôn nhân đó, cho nên...”

Mộc Hân bất an không yên, nhìn Tạ Kinh Dung nói. Nhìn vào những ngón tay đang nắm chặt lấy váy ngắn, nhìn ra được, Mộc Hân nàng có chút cảm thấy áy náy với Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung cười lạnh, đây chính là cái nguyên nhân mà mình đã trần trọc nghĩ đi nghĩ lại hàng ngàn lần nhưng vẫn không lý giải được sao? Chẳng lẽ, chỉ vì yêu mình mà cô ta có quyền làm tổn thương tới mình sao? Mộc Hân, cô như thế nào có thể ích kỷ đến như vậy, luôn luôn có thể làm ra chuyện tổn thương tới người khác?!

Mộc Hân nhìn gương mặt nghiêng, càng lúc càng thêm lạnh lùng của Tạ Kinh Dung, trong lòng nàng thật không yên. Nàng tính rằng vĩnh viễn sẽ không nói ra nguyên nhân này, thế nhưng đã nói, sẽ chỉ làm Dung Dung càng thêm chán ghét mà thôi.

“Dung Dung...” Mộc Hân muốn nói nhưng lại thôi.

“Mộc Hân, tôi không yêu cô, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu cô, cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho cô!”

Tạ Kinh Dung phun ra từng chữ từng chữ rõ ràng, nàng thậm chí không thèm bận tâm tới sắc mặt Mộc Hân, sắc mặt của người đang theo từng câu, từng chữ nàng nói ra mà càng thêm trắng bệch. Cô xoay người đi về phía trước.

Nước mắt không không chế được mà lăn dài xuống má Mộc Hân. Nàng vốn cho rằng mình đã chuẩn bị sẵn sàng, thế nhưng, khi thực sự nghe được những lời này từ chính miệng Tạ Kinh Dung nói ra, nàng thật sự cảm thấy đau tận xương tủy. Cho tới bây giờ vẫn chưa ai nói cho Mộc Hân biết, phải làm sao nếu người mình yêu lại không yêu mình. Cũng cho tới bây giờ, chưa ai nói với Mộc Hân nàng có thể làm gì đây, nếu đã làm sai?!

Cái mình nợ chính là hạnh phúc của nàng, vậy bây giờ mình có thể làm gì đây?!

Lớn tiếng thổ lộ giữa đêm, Mộc Hân khiến cho bảo vệ phải chú ý. Mấy người bảo vệ nhìn thấy cảnh đó thật sự là cực kỳ ngạc nhiên. Trong khu vực này, một người ai gặp cũng thích như Tạ tiểu thư, một người đối với bất cứ ai cũng lễ độ, hòa nhã, thế nhưng thẳng tay đẩy vị đại mỹ nhân kia ngã xuống đất, khiến vị mỹ nhân phát khóc. Một cô gái xinh đẹp động lòng người lại ngã quỵ mà khóc lóc trên mặt đất thật điếm đàng đáng yêu biết bao, thật khiến mấy tên bảo vệ đây “kích thích tố sinh dục” kia muốn dang người bảo vệ. (Từ đó là chính là từ Dã tỳ dùng ah =. =!)

Tạ Kinh Dung bước nhanh vào thang máy, hoang đường, chuyện này cực kỳ hoang đường, cô sớm đã tâm như chi thủy, thế nhưng giờ phút cô lại bị Mộc Hân khuấy lên con sóng gió động trời, vẫn là chưa thể bình tĩnh lại được. Một người vốn luôn luôn bình tĩnh như cô, nhưng nay mỗi một bước chân đều có vẻ hỗn loạn.

Cho đến khi vào đến nhà, Tạ Kinh Dung vẫn là chưa thể lấy lại bình tĩnh. Cô lấy nước lạnh tạt liên tục vào mặt mình, thật muốn mình bình tĩnh trở lại, thế nhưng đoạn kí ức ngày xưa ngay lúc này lại càng thêm rõ ràng trước mắt.

“Dung dung, cậu thấy như thế nào?” Mộc Hân chống cằm hướng về phía Tạ Kinh Dung đang đọc sách hỏi.

“Thế nào là thế nào?” Tạ Kinh Dung dời sách qua một bên, thắc mắc hỏi cô gái xinh đẹp trước mặt – Mộc Hân.

“Nữ nhân thích nữ nhân” Mộc Hân nói.

“Không cảm thấy gì cả” Tạ Kinh Dung không hiểu, Mộc Hân như thế nào đột nhiên hỏi vấn đề này, đây đều là chuyện người khác, Tạ Kinh Dung phút chốc không biết chuyện là cùng chính mình có quan hệ gì.

“Tức là cũng không có ghét?!” Mộc Hân ngẩng khi có chút hưng phấn nói.

“Đúng vậy, không ghét, chuyện đó đâu liên quan gì đến mình!” Dung Dung cảm thấy mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình. Tuy cô không thể hiểu được loại đó là một loại tình cảm như thế nào, thế nhưng nó đã có thể tồn tại tức sẽ mang theo một ý nghĩa nào đó.

“Dung Dung, nếu ngày nào đó, cậu thích nữ nhân, nhất định phải thích mình, chỉ có thể được thích một mình mình!” Mộc Hân xúc động nói. Thế nhưng nàng (Dung Dung) chỉ thích mỗi Lý Dương, khiến Mộc Hân trong lòng cảm thấy có chút thất vọng.

“Mình thích Lý Dương” Tạ Khinh Dung nhớ tới Lý Dương, nụ cười trên mặt phỉếm theo một loại nhu hòa, không có chuyện gì Tạ Khinh Dung không nói cho Mộc Hân. Chuyện cô thích Lý Dương lại càng không có gì phải che giấu, cô cảm thấy đây là một điều rất tự nhiên mà thôi.

Thoạt nhìn, Lý Dương thật giống những tài tử điển trai trong phim truyền hình, dáng người nho nhã thư sinh. Mộc Hân trong lòng chua xót muốn chết. Càng làm cho Mộc Hân buồn bực chính là, tên đàn ông này ba năm nay cả một chút sơ hở cũng không có. Vì vậy, Mộc Hân buồn phiền cực kỳ, mặc dù trong lòng nàng, nàng cũng cảm thấy Lý Dương cùng Dung Dung thật sự xứng đôi.

Lý Dương thật sự tuấn tú. Người đàn ông này có đầy đủ phong độ, lịch lãm cùng vẻ ngoài trí thức. Một người lãnh mạnh, từ nhỏ đã được giáo dục tốt. Cử chỉ khéo léo, ôn nhu như ngọc. Một hình tượng quân tử như vậy rất hợp với sở thích của Tạ Khinh Dung, đáp ứng đầy đủ điều kiện của người đàn ông lý tưởng trong lòng nàng. Một người đàn ông mà Tạ Khinh Dung từ nhỏ đã muốn gả cho, đó chính là một người đàn ông như Lý Dương vậy.

“Lý Dương, trong lòng cậu lúc nào cũng chỉ có mình Lý Dương thôi!”

Mộc Hân đột nhiên giận dữ. Lúc Lý Dương chưa xuất hiện, thế giới của Dung Dung, mình chiếm hơn một nửa. Sau khi Lý Dương xuất hiện, Tạ Khinh Dung đem một nửa còn lại dành riêng cho Lý Dương, càng ngày Tạ Khinh Dung càng không để tâm đến mình.

Mộc Hân đối Lý Dương vẫn có địch ý, cũng không biết vì sao, có thể trời sinh không đúng bàn, về sau hẳn phải tạo cơ hội cho hai người họ tiếp xúc nhiều hơn, sẽ tốt lên- Tạ Khinh Dung thâm nghĩ.

“Dung Dung không kết hôn có được không?” Mộc Hân đột nhiên ôm lấy Tạ Khinh Dung, làm nàng nói. Hôm nay nghe má má nói con gái sau khi kết hôn, sẽ giành hơn phân nửa thời gian chăm sóc cho chồng và gia đình. Bạn bè cũng vì vậy mà dần dần phai nhạt đi. Mộc Hân nghe xong sợ hãi cực kỳ. Nàng không muốn quan hệ của mình cùng Dung Dung sẽ càng ngày càng trở nên xa cách.

Tạ Khinh Dung đã quen với những cái ôm thân mật từ Mộc Hân. Người ta nói, trước khi kết hôn, sẽ thường mất phải chứng sợ hãi tiền hôn nhân, thế nhưng người bị bệnh tựa hồ như lại chính là Mộc Hân, ba ngày nay điều liên tục yêu cầu mình đừng kết hôn.

“Thật là, cậu còn khản trương hơn cả mình. Về sau cậu kết hôn, sẽ như thế nào đây...” Tạ Khinh Dung chỉ nghĩ Mộc Hân đang nổi tính trẻ con thôi, phải biết rằng, tính tình Mộc Hân luôn luôn thật sự rất bốc đồng.

“Sau này mình nhất định sẽ không kết hôn!” Mộc Hân nói như đinh đóng cột. Mộc Hân thật sự khó chịu, Dung Dung cái gì cũng điều không hiểu!

“Cậu thật giống trẻ con, thời khắc lập gia đình chính là lúc xinh đẹp nhất của người con gái. Nói thật lòng, mình còn đang trông ngóng để được xem Mộc Hân chúng ta mặc áo cưới vào, bộ dáng sẽ khuynh quốc khuynh thành như thế nào. Đến lúc đó, không biết sẽ có bao nhiêu đáng mày râu bị cậu làm cho khuynh đảo ?!”

Tạ Khinh Dung liên tưởng đến một cô gái dung mạo xuất chúng như Mộc Hân, một người đàn ông như thế nào mới có thể khiến nàng động lòng đây? Nghĩ đến đó, lòng tò mò của Tạ Khinh Dung liền nổi lên.

“Mình đã nói, mình sẽ không kết hôn!” Gương mặt Mộc Hân trở nên nghiêm túc, càng phát ra tính tình Đại tiểu thư, trong lòng càng dâng lên uy khuất. Dung Dung đúng là không biết gì cả!

“Vậy thì mặc cậu, tính tình Đại tiểu thư như vậy, gầy yếu như mình không chịu nổi”

Tạ Khinh Dung ngữ khí có chút lạnh lùng. Nàng không thích nhất ở Mộc Hân chính là tính tình đại tiểu thư kia. Tạ Khinh Dung không phải như đàn ông, không phải lúc nào cũng có thể vây quanh, vô điều kiện bao dung cho Mộc Hân. Ngược lại, chỉ cần Mộc Hân quá đáng, Tạ Khinh Dung liền sẽ không phản ứng lại Mộc Hân.

“Dung Dung, mình sai rồi, đừng tức giận nữa có được không?” Mộc Hân vẻ mặt lấy lòng, hướng Tạ Khinh Dung làm nũng, ngữ khí kiêu mỹ đến có thể làm cho người ta xương cốt đều mềm nhũn, thế nhưng, chuyện này chỉ xảy ra với nam giới, Tạ Khinh Dung ngoại lệ.

“Dung Dung, bộ quần áo này xem có giống áo cặp tình nhân không? Cậu mặc một bộ, mình mặc một bộ được không?”

“Ăn nói lung tung, là chị em mới đúng.”

.....

“Dung Dung, đêm nay đi xem phim với mình nha?”

“Không được, tối nay mình đã có hẹn Lý Dương rồi”

“Biết cậu trọng sắc khinh bạn mà, đi tìm Lý Dương của cậu đi, đừng quan tâm đến tôi!”

“Ah mà, chắc không sao, đêm nay chắc anh ấy còn có hạng mục cần làm, tội mình đi xem phim cũng tốt.”

Chuyện ba năm trước đây , Tạ Kinh Dung luôn tự hỏi mình, vì sao Mộc Hân lại làm như vậy,.Vì cái gì, có thể dễ dàng làm ra chuyện tàn nhẫn đến vậy? Vì cái gì người đó lại là Mộc Hân, là người bạn thân đã làm bạn với mình suốt mười năm trời? Vô số lần tự hỏi, cô điều luôn không tìm được đáp án, hiện giờ nghĩ đến, tất cả điều có thể rõ ràng . Tạ Kinh Dung cảm thấy được đầy sự châm chọc.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: [By Yu Mỗ]

Như một lợi thế, với vẻ ngoài hơn người, Mộc Hân rất dễ dàng thu hút người khác phái. Đáng tiếc cha mẹ cô đã ly dị từ khi cô còn nhỏ, và cả hai cũng đều có gia đình riêng của chính mình, thế nên, Mộc Hân liền biến thành một người dư thừa.

Năm cô mười sáu tuổi, cũng là năm cô trở thành bạn học ngồi cùng bàn với Tạ Kinh Dung, chính là lớp 11- lớp nghệ thuật phân ban , các cô trở thành bạn cùng lớp. Tuy rằng lúc trước không cùng ban, nhưng các cô đều biết về sự tồn tại của đôi phượng. Mỗi cuộc thi, Tạ Kinh Dung đều nằm trong top 5, dùng học tập để khẳng định chính mình, cho nên mọi người đều biết đến Tạ Kinh Dung. Tuy rằng Mộc Hân chỉ xa xa thấy qua Tạ Kinh Dung vài lần, nhưng cảm giác Tạ Kinh Dung để lại cho cô là một người đặc biệt tao nhã. Mộc Hân cũng nổi danh không kém, bởi vì vẻ mỹ mạo xuất trần, cô hoàn toàn xứng với vị trí hoa hậu học đường tuy rằng thành tích học tập luôn luôn là từ dưới đếm lên, thế nhưng chuyện đó cũng không ảnh hưởng gì đến số lượng nam sinh thầm mến cô. Cho nên Tạ Kinh Dung cũng biết về Mộc Hân, lâu lâu cũng có gặp qua vài lần.

Sau một tháng trở thành bạn cùng bàn, các cô vẫn chưa nói với nhau lời nào, bởi vì không ai nguyện ý chủ động nói chuyện, nhưng có điều, cũng có người rảnh rỗi thường ngồi so sánh, người đó chính là Mộc Hân bởi vì Tạ Kinh Dung luôn luôn chăm chú nghe giảng bài. Ngồi trên lớp mà Mộc Hân thường xuyên thất thần, tựa như giờ phút này, những lớp học khiến cho người ta nhàm chán và mệt mỏi nhất,Mộc Hân ngáp vô số lần, nước mắt điều đã ứa ra, cô chống cằm, nghiêng nhìn về phía Tạ Dung Dung. Nhìn bộ dáng Tạ Dung Dung chăm chú nghe giảng bài, Mộc Hân cảm thấy rất thích.

“Này.” Khó có cơ hội Mộc Hân chủ động muốn tiếp cận một người, nhưng mà chính là Tạ Kinh Dung lại không có chút dự định phản ứng lại cô.

“Này, cậu không nghe tôi gọi sao?” Mộc Hân không hờn giận, nhưng không chủ ý, lại đề cao âm lượng. Mộc Hân cảm thấy, được chính mình chủ động làm quen là rất hiếm rồi, Tạ Kinh Dung lại không thêm đề ý, thật khiến Mộc Hân cảm thấy như chính mình đang dán mặt nóng vào một cái mòng lạnh của người ta vậy.

“Cậu không có nói rõ tên họ, tôi làm sao biết cậu đang gọi ai?” Tạ Kinh Dung vừa thu dọn sách vở vừa thản nhiên nói.

“Tôi chính là gọi cậu, Tạ Kinh Dung.”

Mộc Hân đem tên Tạ Kinh Dung từng chữ từng chữ gọi rõ ràng. Câu chuyện của các cô cũng bắt đầu từ đó.

Mộc Hân còn thường xuyên nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên các cô nói chuyện với nhau. Mộc Hân nghĩ đến Tạ Kinh Dung liền cười khê, thế nhưng, nụ cười chỉ thoát nở liền vội tắt, để lại nơi đó chỉ còn nỗi chua xót, cùng thật nhiều hối hận. Nếu như lúc xưa, cô không làm chuyện thấp hèn ấy, cô cùng Dung Dung sẽ vẫn tới thân thiết mà không phải như bây giờ, giữa Tạ Kinh Dung và cô chỉ tồn tại một chữ, hận. Nhưng mà đối với cô, vẫn còn một chuyện có thể xem như là điều may mắn duy nhất còn sót lại, Dung Dung của cô bây giờ vẫn còn độc thân, nói cách khác, Dung Dung bây giờ không thuộc về bất cứ kẻ nào. – Mộc Hân vì ý tưởng đen tối của chính mình mà vừa có chút cảm thấy xấu hổ lại vừa có chút mừng thầm.

Mộc Hân xoa nhẹ mắt cá chân còn đang sưng đỏ, cảm giác đau đớn truyền đến liền kích thích dây thần kinh của cô. Ba năm trước đây, lãnh một cái tát từ Dung Dung nhưng cũng không quá đau như vậy. Kì thật bị cô hận như vậy, ít nhất cũng còn tốt hơn so với việc bị cô quên đi mình.

Tạ Kinh Dung ngủ không an giấc,cô luôn ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, rốt cuộc có ngủ được chút nào hay không. Tạ Kinh Dung cũng không rõ lắm. Buổi sáng nhìn chính mình trong gương có chút tiêu tụy, tuy nhiên Tạ Kinh Dung vẫn thản nhiên trang điểm sơ rồi đi làm. Tới cửa bãi đậu xe, người bảo vệ trực ca đêm qua bắt chợt chủ động hướng Tạ Kinh Dung chào hỏi.

“Tạ tiểu thư, bạn cô cả đêm qua ở dưới lầu đợi cả đêm, đến tận trời sáng mới lái xe rời đi đó” Người bảo vệ thật cảm động thay nghị lực của vị mỹ nữ kia.

“Cô ta không phải bạn của tôi ” Tạ Kinh Dung lãnh đạm nói. Từ ba năm trước đây, Mộc Hân đã không còn là bạn của cô nữa, mặc dù họ đã làm bạn thân cả mười năm rồi.

“Nhưng mà, nàng thật rất quan tâm đến cô, vẫn hỏi han những chuyện có liên quan đến cô...” - Tối hôm qua khi mình chạy đến đỡ mỹ nhân , đã cùng

mỹ nhân nói chuyện qua một chút. Nội dung hầu hết đều xoay quanh chuyện của Tạ tiểu thực, thật hiển nhiên mỹ nhân rất quan tâm Tạ tiểu thư, bất cứ chuyện gì liên quan đến cô ấy, mỹ nhân đều cảm thấy hứng thú.

Thật hiển nhiên đây cũng lại là một con động vật giống đực bị sắc đẹp Mộc Hân làm cho mê muội, cả người thất thần, một chút ánh mắt cũng đều không có. Tạ Khinh Dung giờ phút này sắc mặt thật sự khó coi, đáng tiếc tên bảo vệ vẫn còn đang miên mang nghĩ về mỹ nữ kia còn tâm trí đâu mà phát hiện, mà tiếp tục thao thao bất tuyệt kể về mỹ nhân.

Tạ Khinh Dung không thèm để ý tới tên bảo vệ, trực tiếp vào trong xe, đóng cửa. Tạ Khinh Dung tâm tình phi thường không tốt. Gặp lại Mộc Hân thì tâm tình của cô sẽ không tốt chút nào.

“Nghe nói, bộ trưởng bộ quản lý thị trường mới đến là một đại mỹ nữ.” Một nhân viên bộ kỹ thuật đang bát quái (có thể hiểu là em ấy đang đi nhiều chuyện á!) nơi Tạ Khinh Dung.

Còn đẹp hơn cả Trương phó tổng nữa sao?” Tuy rằng Trương Tập Nhiễm mặt than, nhưng là vẫn phải công nhận cô cũng là mỹ nhân, Tiểu Vương chính là một fan hâm mộ trung thành của Trương Tập Nhiễm, nghe lời như một con trung khuyển (Khen sao?)

“Ừh, nghe nói là đẹp hơn.” Tiểu Lưu về mặt dâm đãng cười.

“Không thể nào, tôi không tin.” Tiểu Vương không tin, Tiểu Vương không tin trên đời này có người đẹp hơn Trương phó tổng.

Nói đến mỹ nữ, Tạ Khinh Dung phản xạ có điều kiện mà nghĩ đến Mộc Hân. Phàm là mỹ nhân, đều là rắn rết. Tiểu Hòa Lễ tung trước mặt Mộc Hân nói qua câu này. Giờ nghĩ lại, người không biết cách nhìn người chính là mình.

“Bộ thị trường bên kia thật sự là mỹ nữ như mây, lại đến thêm một quản lý mỹ nữ, quả thực là quá hạnh phúc.” Tiểu Lưu say mê nói.

“Anh có thể xin điều qua bộ Thị trường.” Tiểu Vương không cho là đúng mà nói, anh cảm thấy được bộ Thị trường này mỹ nhân đầy rẫy, thế như chỉ nhò vào trang điểm, không giống với Trương phó tổng cùng Tạ tỷ, chỉ đề tự nhiên thì cũng đủ là đại mỹ nhân.

“Hai người đang rất rảnh?” Tạ Khinh Dung chọn mi hỏi hai cấp dưới đang tám chuyện.

“Hi hi.” Tiểu Lưu quay về phía Tạ Khinh Dung, chột dạ rụt đầu. Thật sự bó tay, khi tám chuyện thật sự hấp dẫn, một khi bắt đầu liền quên hết mọi thứ xung quanh.

“Giá vàng gần đây không thay đổi nhiều, chắc là cũng phải sắp có chuyển biến rồi.” Tiểu Lưu nhìn vào đường biểu diễn giá vàng trên biểu đồ, nói với Tạ Khinh Dung.

“Cho nên những số liệu này càng cần được chú ý.” Tạ Khinh Dung là một người mẫn cảm với những con số. Cô chỉ tin tưởng những số liệu khách quan cũng như những sự kiện khách quan có ảnh hưởng, chưa bao giờ tùy ý phán đoán. Những phán đoán của cô đều dựa trên những số liệu đã qua thống kê, thế nên những phán đoán về xu thế thị trường của cô đều chính xác trên tám mươi phần trăm.

Tạ Khinh Dung chạm mặt Mộc Hân tại văn phòng Kim tổng. Nhìn Mộc Hân khi nhìn thấy chính mình liền nở nụ cười cực kì sáng lạng chói mắt, Tạ Khinh Dung thật muốn tát một thau nước rửa chân vào người cô, (thật là tàn nhẫn!) thế nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ.

“Đây là quản lý bộ phận tiêu thụ mới của công ty chúng ta, Mộc Hân.” Kim Linh tươi cười giới thiệu Mộc Hân với Tạ Khinh Dung. Tạ Khinh Dung hơi hơi hướng Mộc Hân gật đầu, tuy rằng cô ngàn vạn lần muốn phớt lờ Mộc Hân thế nhưng cô vẫn muốn giữ thể diện cô cấp trên của mình.

“Còn đây là cổ vấn đầu tư của công ty chúng ta, Tạ Khinh Dung. Hi vọng 2 cô sẽ hợp tác vui vẻ. Cả hai nhất định sẽ trở thành những trợ thủ đắc lực nhất của tôi.” Kim Linh trông chờ vào lần hợp tác này, nếu 2 người các cô có thể phối hợp tốt thì lợi nhuận sang năm có lẽ sẽ rất khả quan.

“Tạ cổ vấn, xin chỉ giáo thêm.” Mộc Hân khiêm tốn đưa tay phải về phía Tạ Khinh Dung. Mộc Hân không chỉ có gương mặt xinh đẹp thôi, mà cả những ngón tay thon dài so với người bình thường xinh đẹp hơn hẳn. Đáng tiếc bàn tay ở trong mắt Tạ Khinh Dung lại chính là một thứ làm cho cô chán ghét cực kì. Tạ Khinh Dung chậm chạp không bắt lại tay Mộc Hân, trường hợp này thoạt nhìn thật xấu hổ. Mộc Hân đành phải rút tay lại.

“Chỉ giáo, tôi không dám nhận, Kim tổng, nếu không còn việc gì nữa, tôi đi ra ngoài trước.” Tạ Khinh Dung hướng Kim Linh nói xong câu đó, liền rời khỏi văn phòng.

“Hôm nay thật lạ, bình thường Khinh Dung sẽ không như vậy.” Kim Linh cảm thấy Tạ Khinh Dung hôm nay thực lạ, chưa bao giờ đối với người khác như thế.

Mộc Hân không thèm để ý, nở nụ cười một chút. Từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã quen với việc Dung Dung không nhìn đến mình, hiện tại cô đã tập được tính nhẫn nại.

Kim Linh thấy Mộc Hân cũng không thèm để ý, không chỉ có Khinh Dung làm cho nàng thấy lạ mà rộng lượng kiểu như Mộc Hân cũng làm cho cô cảm thấy có chút kỳ quái.

”Mà hình như hai người đều tốt nghiệp chung một trường, lại cùng chung ngành tài chính, không phải là bạn cùng lớp đấy chứ?” Kim Linh thuận miệng hỏi.

”Chúng tôi chẳng những là bạn cùng lớp mà còn là bạn cùng bàn.” Mộc Hân không có giấu diếm, trên thực tế, hai cô đã quen biết nhau 13 năm, trong đó 7 năm ngồi cùng bàn: 3 năm trung học cộng 4 năm đại học, năm đó học tài chính cũng là bởi vì không muốn rời khỏi Dung Dung.

”Thật?” Vậy vì sao gặp mặt lại lãnh đạm như vậy, thậm chí Kinh Dung đối với cô còn có chút không thích.

”Bởi vì tôi đã làm một số chuyện có lỗi với cô ấy, thế nên cô ấy mới chán ghét tôi.” Mộc Hân坦然 nói, cảm xúc trong đó đã không còn chua xót.

”Vậy hai người hợp tác không có vấn đề gì chứ?” Kim Linh cũng mặc kệ Mộc Hân cùng Kinh Dung có gút mắc gì, trọng điểm chính là hai người có thể hợp tác hay không, có thể tranh thủ lợi ích tốt nhất cho công ty hay không.

”Công là công, tư là tư, chúng tôi đều là người trưởng thành, chuyện đó chúng tôi sẽ phân định rõ ràng.” Mộc Hân cam đoan.

Kim Linh gặp Mộc Hân nói như vậy nên cũng cảm thấy an tâm, thật là có chút ngạc nhiên, không biết Mộc Hân lúc trước có công ty lớn không làm lại chạy đến công ty mình có phải là vì nguyên nhân này không.

”Chẳng lẽ cô vì cô ấy mà đến công ty tôi?” Kim Linh thuận miệng hỏi. Bí mật của Trang Ý Mộng, Kim Linh biết không nhiều lắm, nhưng cô biết xu hướng giới tính của Trang Ý Mộng, mà Trang Ý Mộng lại cực kì nể trọng, dốc hết tâm quyết bồi dưỡng Mộc Hân, tám phần chính là giữa hai người họ có một mối quan hệ không minh bạch.

Mộc Hân không trả lời, xem như chấp nhận.

”Tạ Kinh Dung cũng là...?” Mộc Hân cũng như vậy, Kim Linh không thấy lạ. Cô vì Tạ Kinh Dung mà đến, không phải là hai cô trong tình cảm có gì gút mắc sao. Vừa nghĩ tới Tạ Kinh Dung cũng có thể là..., Kim Linh cảm thấy mình chính là một cái trụ thu lôi, thu về quanh mình không ít người đồng tính.

”Cô ấy không phải, cô ấy là trực nhân.” Mộc Hân thu liễm tươi cười, nhẹ nhàng nói, trong lòng lại sinh ra loại cảm giác vô lực, giống như bị lạc vào khoảng sương mù, bước đi mà không bắt được bất cứ thứ gì có thể trụ được.

”Cô thích cô ấy?” Kim Linh vẫn là không khỏi tò mò mà hỏi, dù sao cô cùng Trang Ý Mộng hai người cùng nhìn nhau trưởng thành, cũng đã có khoảng 10 năm giao tình.

Mộc Hân vẫn thế, trầm mặc, thích rất nhẹ, phải là yêu.

Nói thế này, Mộc Hân chân chính yêu một người chính là Tạ Kinh Dung, lại cùng Trang Ý Mộng ở một chỗ, vậy là vì lợi dụng Trang Ý Mộng. Trang Ý Mộng kia lãng phí nhiều tinh lực trên người Mộc Hân, chẳng lẽ vì yêu sao? Một người luôn luôn khôn khéo như Trang Ý Mộng cũng có thể để mình chịu lỗ, hi sinh nhiều mà không nhận lại được gì như vậy sao? Cho dù biết rõ vẫn cam tâm bị lợi dụng?

”Tôi mang cô tham quan sơ các bộ phận của công ty một chút, làm quen hoàn cảnh.” Kim Linh dừng lại đúng lúc đề tài này. Riêng tư của cấp dưới vẫn là biết càng ít càng tốt.

”Cũng tốt.” Mộc Hân hướng Kim Linh nở nụ cười nhạt.

Tư sắc của Mộc Hân trên thực tế rất xứng với lời đồn, khó trách Trang Ý Mộng lại bị say mê đến vậy. Kim Linh sau quan sát Mộc Hân thâm nghĩ.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: 3 [By Yu Mỗ]

Tạ Kinh Dung nghĩ Mộc Hân chuyển đến công ty này không phải chỉ vì cô, nhưng sự tồn tại của Mộc Hân dù thế nào cũng ảnh hưởng đến chính mình. Nếu bởi vì sự xuất hiện của Mộc Hân mà từ chức có phải hay không không lý trí? Nhưng chuyện này cô thế nào có thể không để ý tới. Rõ ràng người làm sai không phải là mình, nhưng không hiểu sao lại ở đây chột dạ. Bị cô ta hại một lần đã đủ, nhưng thế nào lại còn vì cô ta mà từ chức? Tạ Kinh Dung không cam lòng, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định không từ chức. Còn đối với Mộc Hân, Tạ Kinh Dung quyết định phớt lờ, cô quyết không để Mộc Hân trêu chọc mình lần nữa.

”Đây là văn phòng riêng của Tạ Kinh Dung.” Kim Linh trong lúc dẫn Mộc Hân qua bộ phận kỹ thuật, nhân tiện chỉ sơ một số văn phòng chính.

Mộc Hân nhìn vào cánh cửa đang khép chặt, khẽ cười. Dung Dung bây giờ nhất định đang ở bên trong, phân tích những số liệu chán ngắt. Dung Dung đối với những con số cực kì mẫn cảm, cô ước mình có thể biến thành số liệu để được Tạ Khinh Dung cẩn thận phân tích.

“Vây còn phòng làm việc của tôi ở đâu?” Mộc Hân hy vọng văn phòng của mình gần văn phòng của Dung Dung, có thể cùng Dung Dung ở dưới một mái hiên sẽ tốt biết bao.

“Đi theo tôi qua đây” Kim Linh thấy Mộc Hân nhanh nhẹn, thật vừa lòng, liền dẫn cô đến tầng bộ Thị Trường.

“Chân cô bị thương sao?” Kim Linh thấy Mộc Hân chân đi khắp khiêng liền hỏi han.

“Chắc là giày cao gót mới mua không hợp chân, đi nhanh tới đó là được rồi.” Mộc Hân thần nhiên nói. Tuy rằng sáng sớm đã về nhà xoa rượu thuốc nhưng mắt cá chân vẫn còn rất đau, chắc là đã bị sưng.

“Hình như bị sưng lên rồi. Nếu đã mang không hợp thì tốt nhất là nên quăng bỏ” Kim Linh mặc dù bị vớ da khiêu gợi che khuất, không thể nhìn rõ, nhưng dễ dàng nhận thấy mắt cá chân có chút sưng.

“Cũng đang định như vậy.” Mộc Hân miệng trái với lòng, đáp lời.

“Như vậy đi, cô có thể nghỉ 2 ngày, nghỉ khỏe thì đi làm” Kim Linh cảm thấy chính mình thật là một cấp trên thấu tình đạt lý.

“Không sao đâu, chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.” Cô không muốn lãng phí thời gian ở nhà, vất vả lắm cô mới có thể tìm được Dung Dung.

Kim Linh thấy Mộc Hân kiên trì, cũng không nói gì thêm. Kim Linh sau khi đưa Mộc Hân đến văn phòng, liền quay trở về phòng làm việc của mình, tình cờ cũng vừa lúc Trang Ý Mộng gọi đến.

“Cô ấy đã gặp Tạ Khinh Dung rồi?” Trang Ý Mộng chau chừ một lúc mới mở miệng hỏi.

“Nhìn cô, thật đoán không ra cô cũng quan tâm đến chuyện của người khác!” Kim Linh chọn mi hỏi. Trang Ý Mộng quả thật đối với Mộc Hân không giống những người khác. Chỉ là ngày đầu tiên đi làm thôi, cũng đã gọi điện đến hỏi thăm.

“Không có gì” Trang Ý Mộng cúp điện thoại, cô đứng lên, kéo màn, nhìn xuống phía dưới. Từ trên cao như vậy, nhìn xuống, xe cùng mọi người trông thật nhỏ bé.

Kim Linh cảm thấy Trang Ý Mộng thật sự ngớ ngẩn. Trước đây đã nói với cô, gặp thời thì chơi được bao nhiêu thì chơi, thân thể trẻ trung hưởng qua một lần là được, sao phải vương bận như vậy làm gì. Tình yêu nói chung thật là nhàm chán.

Phòng vệ sinh nữ là nơi hiệu quả nhất phát tán các tin đồn...

“Quản lý Mộc mới đến quả thật là quốc sắc thiên hương”

“Nghe đồn Trang Ý Mộng của tập đoàn Đông Thiên là người đồng tính, quản lý Mộc cùng Trang Ý Mộng quan hệ cũng không phải là tệ. Chỉ có mối quan hệ như thế thì cô ta mới có thể lên chức nhanh như vậy.” Luôn có những người “thầy bói xem voi” như vậy, chỉ cần nghe đồn, không cần chứng thật thì liền đi nói lung tung.

“Nhưng mà với sắc đẹp của quản lý Mộc, dù có như vậy cũng không lấy làm lạ, lợi thế như vậy sao có thể bỏ qua mà không dùng?!”

“Với nhan sắc của tôi như vậy, nói không chừng, trước ba mươi tuổi tôi cũng có thể lên làm quản lý”

“Tự mình đi soi gương đi.” Một đám nhân viên nữ không đứng đắn cười rộ lên...

... Những cảnh như thế này đối với Tạ Khinh Dung thật quá đỗi quen thuộc. Cho dù là khi học trung học hay lên đến đại học đi chẳng nữa thì phòng vệ sinh luôn luôn nơi các cô gái tụ tập nhiều nhất để cùng bàn tán những chuyện không liên quan đến mình, cũng tức là nơi tạo ra các lời đồn.

Nói cũng kì quái, vào thời còn đi học, Mộc Hân cũng bị vướng vào những lời đồn đãi vô trách nhiệm như vậy. Lúc ấy trong trường có lời đồn rằng Mộc Hân thường đi ba, Mộc Hân là gái bao..., thế nhưng lúc ấy Tạ Khinh Dung chỉ cảm thấy thất phu vô tội, hoài bích có tội (ý nói người bình thường thì tốt, người hoàn mỹ thì bị xem là không tốt), gương mặt kia của Mộc Hân khiến người người ganh tị là bình thường. Nhưng giờ đây, sau khi trải qua chuyện của ba năm trước, Tạ Khinh Dung cảm thấy mình tâm vững như sắt, tuyệt không có nửa điểm đồng tình.

Bên ngoài am thanh thưa dần, mọi người rời khỏi cũng là lúc Tạ Khinh Dung ” xong việc”. Khi Tạ Khinh Dung mở cửa buồng vệ sinh đi ra cũng vừa lúc cánh cửa buồng kế bên vừa mở, mà người bước ra lại không phải ai khác ngoài Mộc Hân.

Mộc Hân nhìn thấy Tạ Khinh Dung liền cảm thấy vừa vui mừng, vừa ngạc nhiên. Tạ Khinh Dung nhìn thấy Mộc Hân lại cảm thấy kinh ngạc. Nàng kinh ngạc là vì, cách vách như vậy, những thứ Tạ Khinh Dung nghe được thì Mộc Hân đương nhiên cũng nghe được. Mà với cá tính của Mộc Hân mà cô biết, nhất định sẽ xuất hiện, đối chất với bọn họ, làm cho họ mất mặt. Ba năm không gặp, là Mộc Hân đã chứng chắc hơn nhiều, biết nhẫn nhịn hay bởi vì những chuyện mọi người nói đều là sự thật, cô đều đã làm qua. Nếu là ba năm trước đây, cô sẽ hỏi thẳng Mộc Hân, nhưng đó đã là quá khứ, giờ đây, một câu cô cũng sẽ không hỏi.

“Dung Dung” Mộc Hân lên tiếng trước, gọi Tạ Dung Dung.

Ta Khi Dung chỉ khẽ liếc mắt, liền không thèm để ý đến Mộc Hân mà trực tiếp bước đến mở nước.

“Người làm việc lớn, không thể giống như trước đây, dễ dàng xúc động như vậy. Bọn họ nói gì cũng được, mình hoàn toàn không để ý.” Mộc Hân mở miệng nói, bình thường như xưa, giải đáp Tạ Khinh Dung nghi hoặc.

“Chuyện của cô cùng tôi không quan hệ. Còn nữa, tin đồn không phải lúc nào cũng vô căn cứ. Cô cũng đã từng tùy tiện như vậy thôi.” Tạ Khinh Dung lạnh lùng nói. Nhìn đến Mộc Hân, gương mặt trở nên trắng bệch Tạ Khinh Dung mới ý thức được mình nói chuyện có chút nặng lời. Nhưng Tạ Khinh Dung tuyệt đối không áy náy. Cô như vậy không tốt cũng bởi vì Mộc Hân mà ra.

“Dung Dung, chuyện của ba năm trước, mình đã biết sai rồi, cậu thứ lỗi cho mình được không?!” Mộc Hân cảm thấy lòng rất đau rất đau, nhưng cũng bởi chính mình, gieo gió gặt bão. Cái ngày mà cô quyết định phá hoại hạnh phúc của Tạ Khinh Dung, cô cũng biết Tạ Khinh Dung sẽ không tha thứ cho mình. Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, cô vẫn ôm ấp một tia hi vọng xa vời.

“Rốt cuộc là cô khờ đại hay là tôi khờ đại đây!?” Tạ Khinh Dung cười hỏi lại Mộc Hân.

Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung, Dung Dung của cô rõ ràng đang cười nhưng lại sao cô có cảm giác nụ cười đó lạnh đến tận tim. Đúng là chính mình khờ đại. Mộc Hân không dám nhìn Tạ Khinh Dung nữa, ảm đạm, hàng lông mi nhẹ hạ xuống. Rửa sạch tay, Mộc Hân vội vàng rời đi. Trước mặt Tạ Khinh Dung, cô luôn chật vật như vậy,

Tạ Khinh Dung nhìn bóng dáng vội vàng rời đi của Mộc Hân, cô là người mẫn cảm, một chút khác thường cũng không thể nào qua khỏi mắt cô. Nhìn thấy mắt cá chân Mộc Hân bước có một chút khập khiễng, cô không khó đoán ra bởi vì cú đẩy hôm qua của mình. Rõ ràng là đang đau chân, còn mang giày cao gót, có đau chết cũng đáng – Tạ Khinh Dung lạnh khốc nghĩ đến. Biết nhau mười năm, cô đã từng quan tâm đến người này biết mấy cũng như hân người này rất nhiều.

Mộc Hân trở lại văn phòng của mình, trên môi liền hiện ra một nụ cười đầy giễu cợt. Dung Dung làm sao có thể tha thứ cho mình nhanh như vậy, chính mình quả thật rất nóng vội. Mộc Hân, ba năm rồi, mà không thể như vậy xúc động làm việc không suy nghĩ, nhất định phải cân nhắc kỹ hơn mới được. Mộc Hân dùng đầu ngón tay, xoa nhẹ lên mặt bàn, có chút lo âu.

Mộc Hân bởi vì đau chân nên không có lái xe, lúc đang chuẩn bị đón taxi về nhà thì chiếc BMWs quen thuộc dừng ngay trước mặt cô, hiển nhiên, xe này còn có thể là của ai khác ngoài Trang Ý Mộng.

Mộc Hân do dự một chút, mới bước đến xe của Trang Ý Mộng

“Về sau, đừng tới đón tôi nữa.” Mộc Hân thân nhiên nói.

“Uhm.” Trang Ý Mộng nhìn thẳng người phía trước, cũng là dùng giọng điệu thân nhiên trả lời lại. Bước đến gần Mộc Hân, Trang Ý Mộng khẽ nghiêng mặt, cô muốn hôn lên má Mộc Hân, nhưng bị nàng tránh được.... Trang Ý Mộng gặp nãi thành thói quen nhưng trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu. Trang Ý Mộng nhìn theo hình bóng Mộc Hân đang dần xa, tim cô chợt dâng lên một sự đau xót. Người con gái này, cuối cùng cũng thật sự phải rời đi... Cho dù, vốn dĩ cho tới tận bây giờ, cô ấy vẫn chưa bao giờ, từng thuộc về mình.

Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng từng hóp, từng hóp, mượn rượu giải sầu. Bình thường, cô sẽ không thèm để ý đến Trang Ý Mộng, cái con người chưa từng có thái độ hòa nhã với mình. Nhưng hôm nay, nhìn thấy bộ dáng bây giờ của cô ta, hoàn toàn không giống như bình thường vênh vao, tự đắc, Kim Linh có một chút cảm thấy không quen.

”Này, cô có sao không?” Kim Linh qua loa hỏi...

“Có phải hay không những thứ mình vĩnh viễn không chiếm được đều là thứ mình cảm thấy tốt nhất?” Trang Ý Mộng tựa hồ đang hỏi Kim Linh, lại tựa như đang tự hỏi chính mình... Cô đối với Mộc Hân chính là như vậy, Mộc Hân đối với Tạ Khinh Dung cũng chính là như vậy...?

“Tuy rằng không chiếm được lòng của cô ta, nhưng thân thể của cô ta tóm lại cũng đã bị cô “hưởng” qua, cũng coi như an ủi!” Kim Linh không đồng tình. Đối với cô, Tình và cảm... vân vân, đều là vô vị, hưởng dụng thân thể mới là thực tế nhất...

“Cô có tin hay không, ngay cả thân thể cô ấy, tôi cũng chưa từng chạm tới được?” Trang Ý Mộng rút cục chuyển tầm mắt, hướng về Kim Linh.

“Haiz, tôi chỉ có thể nói cô thực sự là thánh mẫu mà! Chẳng lẽ giữa hai người chưa từng phát sinh qua chuyện gì?” Nếu thực là như vậy, Kim Linh thật khinh bỉ Trang Ý Mộng! Nếu biết rõ Mộc Hân sẽ không thuộc về chính mình, vậy lúc trước lại không biết thừa cơ chiếm “ưu đãi”, những chuyện không có lời như vậy cô chắc chắn sẽ không làm.

“Mỗi lần phát sinh quan hệ, cô ấy chỉ làm để ứng phó mà thôi. Tôi lại còn liên tục đạt tới cao trào... có đôi khi tôi cảm thấy chính mình thật ti tiện.” Trang Ý Mộng tự giễu chính mình.

Kim Linh sửng sốt, Trang Ý Mộng quả nhiên là uống quá nhiều. Kim Linh chợt nghĩ, dù sao ngày mai, khi tỉnh rượu, cô ta thế nào cũng sẽ không nhớ những câu đã nói ngày hôm nay, hoặc giả dụ có nhớ cô cũng xem như chưa từng xảy ra mà chối bỏ. Hơn nữa, ngày mai khi tỉnh dậy, cô ta cũng lại tiếp tục dùng thái độ đáng ghét đối với cô, thế nên không có lý nào, cô không nhân cơ hội này “chơi” Trang Ý Mộng một chút.

“Như vậy cũng chẳng có gì giỏi, ngón tay của tôi cũng có thể khiến cô đạt cao triều thôi” Khó có được một lần Trang Ý Mộng dễ dàng bị trêu chọc, Kim Linh tội gì mà kiêu kị, tội gì không đùa mạnh tay một chút.

“Cô được sao?” Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh đầy khiêu khích, ánh mắt lướt xuống những ngón tay thon dài của Kim Linh... đôi bàn tay đó, chắc là cho tôi giờ, đã 30 tuổi cũng chưa từng chạm qua phái nữ.

“Cái đó thì phải thử mới biết được” Kim Linh quả thật chưa chạm qua phụ nữ. Tuy nhiên, làm cho một cô gái đạt được cao triều thì có gì là khó?

Kim Linh nghĩ là nghĩ vậy, thế nhưng, sự việc phát sinh lại hoàn toàn vượt khỏi những gì cô có thể tưởng tượng. Nghĩ lại, Kim Linh thật tức không chịu nổi, rõ ràng là cô đùa giỡn với Trang Ý Mộng trước nhưng người bị áp lại chính là cô... Kim Linh cảm thấy được quả thật là vô cùng nhục nhã...

Trang Ý Mộng vừa tỉnh liền không chút do dự, đá Kim Linh xuống giường cho dù Kim Linh vẫn còn đang say ngủ. Tuy rằng tối hôm qua uống hơn nhiều rượu, Trang Ý Mộng cũng không phải là hoàn toàn không nhớ gì. Chính là người nào dám trêu chọc đến cô, thật xứng đáng. Trang Ý Mộng không hề có chút khoan nhượng đối với Kim Linh.

“Cô quả thực là cầm thú!”

Kim Linh đang ngủ, bị đá xuống giường đau đến nhe răng trợn mắt. Cô nhớ lại chuyện đêm qua, thù mới lại chồng lên hận cũ. Vừa nghĩ tới đêm qua Trang Ý Mộng thật không khác gì cầm thú, một lần lại một lần vùi dập cô, phỏng chừng muốn chảy máu... Cô bây giờ, cả giấy dũa cũng không còn đủ sức. Tuy là lúc đầu có một chút hưởng thụ, nhưng lúc sau lại chuyển thành bị cưỡng bạo, vùi dập!! Cầm Thú!

“Lúc dạo đầu, cô không phải kêu thật sự phấn khích sao?”

Trang Ý Mộng khinh thường liếc về phía Kim Linh. Cô ta cũng chẳng còn là tam trình cửu liệt gì, vậy mà còn ở đó giả vờ cái gì.

“Khó trách Mộc Hân không cho cô đụng vào, cô quả thật là loài cầm thú” Kim Linh thấy Trang Ý Mộng một chút cũng không cảm thấy có lỗi với mình, càng nóng. Cô liền lấy chỗ đau của Trang Ý Mộng ra mà xát muối.

Quả nhiên, mặt Trang Ý Mộng liền biến sắc, thật khó coi, tầm mắt trở nên lạnh lùng, nhìn Kim Linh. Kim Linh thấy vậy, có chút cảm thấy sợ hãi, cô rất sợ Trang Ý Mộng bị kích thích quá độ, liền nổi điên, cường bạo chính mình. Kim Linh sợ đến mức hơi rụt người lại. Quả thật người ta nói không sai, những cô gái có thể lực lại học qua quyền đạo gì đó và thuật phòng thân, tuyệt đối có khuynh hướng bạo lực mà!

“Cút” Trang Ý Mộng lạnh lùng phun ra 1 chữ, đó cũng đủ để Kim Linh nuốt theo phần hận, liền nhặt đồng quần áo hỗn độn trên sàn nhà, “chậm rãi” mặc vào. Cô, Kim Linh, sống cho tới giờ chỉ có nàng đuổi người khác, chưa bao giờ bị người ta đuổi đi... Trang Ý Mộng, cô đứng rơi vào tay lão nương, bằng không, cô cứ chờ xem, tôi cho cô biết thế nào là lễ độ.

Hết Chương 3

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: 4 [By Yu Mỗ]

Mộc Hân mở ra hai quyển album ảnh thật dày. Cơ hồ phần lớn những tấm ảnh trong đó đều là ảnh hiếm về Tạ Kinh Dung từ thời trung học, rồi cho đến đại học. Có thể nói kể cả bản thân Tạ Kinh Dung cũng chưa chắc tự mình cất giữ nhiều ảnh chụp đến vậy.

Dáng vẻ của Tạ Kinh Dung tạo cho người khác có chút cảm giác lạnh. Cho nên, nếu không quen biết, trước hết, sẽ cho rằng cô thuộc loại người lạnh lùng, cao ngạo, nhan sắc trung bình, không phải là quá xinh đẹp. Thế nhưng chính những điểm đó lại tạo nên nét thu hút của Tạ Kinh Dung. Đối với Mộc Hân cũng vậy, ấn tượng đầu tiên Tạ Kinh Dung để lại cho cô cũng là cao ngạo cùng lạnh lùng. Sau này quen thân, Mộc Hân mới phát hiện, kỳ thật cô là người ngoài lạnh trong nóng.

Mộc Hân thường không ăn sáng, qua nhiều năm, dạ dày càng ngày càng trở nên không tốt. Những cơn đau dạ dày thường xuyên “ghé thăm” cô như cơm bữa. Ngày đó, vào lớp Anh ngữ, dạ dày của Mộc Hân lại đau, cô thì giống như thường lệ, tỏ ra như không có gì, cố gắng nhẫn nhịn vượt qua cơn đau.

“Cô Trần, Mộc Hân không được khỏe, em xin phép đưa cậu ấy xuống phòng y tế” Đột nhiên Tạ Kinh Dung đứng lên nói với giáo viên bộ môn Trần Tư Tư. Mộc Hân rất bất ngờ, nhìn sang Tạ Kinh Dung: cái cậu này, rõ ràng đang ngoan ngoãn, chăm chú ngồi nghe giảng bài, vậy mà lại nhận ra mình đang khó chịu.

Trần Tư Tư dời tầm mắt qua Mộc Hân, quả nhiên sắc mặt có chút trắng bệch, liền gật đầu đồng ý.

Tạ Khinh Dung đưa tay đỡ Mộc Hân ra khỏi phòng học. Mộc Hân còn nhớ rõ lúc đó, tay Tạ Khinh Dung đem đến cho cô một cảm giác thực sự, thực sự ấm áp, khiến cô không cách nào cự tuyệt.

“Bạn có phải hay không đau ‘cái kia’?” Tạ Khinh Dung hỏi vậy vì cô nghĩ rằng Mộc Hân bị đau sinh lý (đau bụng kinh :D) . Mộc Hân bình thường nhìn vốn rất xinh, giờ đây , sắc mặt có chút tái nhợt , thoạt nhìn, lại tựa như một “bệnh mỹ nhân”. Tạ Khinh Dung bất thành lờn nghĩ tới Tây Thi, Tuy rằng Tạ Khinh Dung không biết là Mộc Hân có thể khuynh quốc, khuynh thành hay không, chỉ là toàn trường, quả thật không thể tìm ra một nữ sinh khác có thể xinh đẹp hơn Mộc Hân... mà cho dù là nữ minh tinh cũng chưa chắc có thể đẹp hơn cậu ấy.

“Không phải đâu, là đau dạ dày.” Mộc Hân bình thản trả lời.

“Bạn thường xuyên bị đau dạ dày sao?” Tạ Khinh Dung khẽ nhíu mày. Bình thường, bệnh dạ dày đều từ ăn uống không đều độ mà bị.

Mộc Hân gật đầu, cô sớm đã tập mãi thành thói quen.

Sau khi uống thuốc xong, Tạ Khinh Dung liền đưa Mộc Hân về ký túc xá.

“Bạn nghỉ ngơi một chút đi, tôi đến gặp giáo viên chủ nhiệm xin cho cậu nghỉ buổi chiều” Tạ Khinh Dung nhẹ nhàng nói.

“Không cần phiền như vậy đâu, chuyện tôi trốn học cũng không phải chuyện gì lớn” Mộc Hân cảm thấy Tạ Khinh Dung làm chuyện thừa.

Mặc dù nói vậy, Tạ Khinh Dung vẫn thay Mộc Hân xin nghỉ bệnh.

Lúc đi xin phép, chủ nhiệm lớp nói chuyện một một chút với Tạ Khinh Dung:

” Khinh Dung, nếu không ảnh hưởng đến việc học của em, tôi mong em có thể giúp Mộc Hân nhiều một chút. Mộc Hân tuy xinh đẹp nhưng nếu không chịu học, sớm ra ngoài xã hội, đối với bạn ấy, tổng không phải là chuyện tốt.” Chủ nhiệm là người tốt, điểm ấy, từ những lời này cũng có thể nhìn ra.

” Em sẽ cố gắng hết sức” Tạ Khinh Dung cảm thấy năng lực của mình có hạn, thế nhưng , những chuyện có thể làm, cô nhất định sẽ làm. Trong suy nghĩ của cô, những cô gái có vẻ đẹp thượng thừa thường không có một cuộc sống thật sự tốt. Nếu ông trời đã ưu tiên cho một ai đó về mặt này, ông trời cũng sẽ lấy lại của người đó mặt khác. Tạ Khinh Dung cảm thấy nếu không phải như vậy, sẽ không có những câu chuyện về những người ” hồng nhan bạc mệnh”.

“Bạn bị đau dạ dày chắc là bởi vì không ăn sáng đều độ , hay là, sau này tôi sẽ mua bữa sáng giúp cậu” Tạ Khinh Dung lấy một bình sữa đậu nành cùng một gói đồ ăn đưa cho Mộc Hân.

Thấy sữa đậu nành cùng gói đồ ăn trong tay vẫn còn ấm, cô kinh ngạc nhìn Tạ Khinh Dung, lúc này, Tạ Khinh Dung căn bản không thấy vì cô đã sớm xoay người , rời phòng , đến lớp Anh văn. Con trai đối với mình rất tốt, đó là vì sắc đẹp của mình, còn Tạ Khinh Dung, tại sao cậu ấy cũng đối xử tốt với mình. Một học sinh ưu tú như vậy lại không ngại giao du với mình trong khi những đứa con gái khác sẽ không muốn làm bạn với mình bởi vì sợ sắc đẹp của mình khiến họ bị lu mờ, sợ hạnh kiểm của mình sẽ khiến họ bị đánh giá này nọ. Sự tồn tại của Tạ Khinh Dung thật là kì quái. .

(Đã tỷ viết “nữ hài tử đều không thể nào nguyện ý cùng mình giao hảo, bởi vì rất dễ dàng thành vì bên cạnh mình đích là cây”, theo ta hiểu, Mộc Hân là “hoa”, mấy bạn nữ sinh nếu chơi với cô, chỉ bị xem như là “lá”, bị lu mờ)

Từ sau khi cha mẹ cô ly dị, thói quen không ăn sáng của Mộc Hân cũng bắt đầu hình thành. Cũng chính sau ngày đó, ngày ngày, chưa từng gián đoạn, dùng bữa sáng do Tạ Khinh Dung mang đến, dạ dày cô tất nhiên không còn thường xuyên phát bệnh. Cũng từ ngày đó, Mộc Hân muốn tới gần Tạ Khinh Dung, bởi vì cô cảm thấy được Tạ Khinh Dung đối với cô không hề có bất cứ ý đồ gì.

Mỗi ngày, cô luôn tranh thủ thời gian sau khi tan học, nói chuyện phiếm cùng Tạ Khinh Dung. Một người thường xuyên trốn học như Mộc Hân, số lần trốn, càng ngày càng ít đi. Chuyện thay đổi khoa trường nhất chính là, lúc Tạ Khinh Dung đến thư viện đọc sách, Mộc Hân cũng đến. Mộc Hân cảm thấy sức ảnh hưởng của hoàn cảnh quả nhiên cực kì lớn. Tạ Khinh Dung chưa bao giờ khuyên cô học tập, nhưng chính cô lại bị Tạ Khinh Dung ảnh hưởng.

Tạ Khinh Dung luôn có thành tích học tập xuất sắc. Lúc nào vừa tan học cũng có vài người đến hỏi cô một chút vấn đề, đặc biệt là Tiêu Hòa Lễ. Trong mắt mọi người Tạ Khinh Dung cùng Tiêu Hòa Lễ là một cặp thầy hay trò giỏi, cùng học tập, cùng tiến bộ. Trước khi Mộc Hân xuất hiện, giao tình của Tạ Khinh Dung cùng Tiêu Hòa Lễ chính là tốt nhất, ít nhất, Tiêu Hòa Lễ cho là như vậy, Sau khi Mộc Hân xuất hiện, Tiêu Hòa Lễ cảm thấy Mộc Hân chen chân vào giữa tình bạn của hai người. Tuy là tình bạn, nhưng đôi khi cũng không khác gì tình yêu trai gái, cũng có lúc ích kỉ muốn giữ chặt những gì đang thuộc về mình, cho nên, Tiêu Hòa Lễ không thích gặp Mộc Hân. Đặc biệt, sau khi Mộc Hân và Tạ Khinh Dung chuyển vào ngồi cùng bàn. Cô cảm thấy Mộc Hân từng bước từng bước chiếm lấy Tạ Khinh Dung của cô, cảm thấy Mộc Hân chỉ làm bộ học tập, dùng môn Toán để “cuốn” lấy Tạ Khinh Dung. Cũng bởi vậy, làm cho Tiêu Hòa Lễ cảm thấy bị “ra rìa”, làm cho cô càng ngày càng ghét Mộc Hân, còn Mộc Hân thì càng ngày càng đắc ý. Đương nhiên, những chuyện đó, Tạ Khinh Dung đều không biết. Lúc ấy, Mộc Hân cũng đã sớm trưởng thành, cô cũng đã cảm nhận được tình cảm mình đối với Tạ Khinh Dung đã vượt mức giới hạn của tình bạn, mà tình cảm đó chính là đơn phương yêu một người.

Nhưng vô luận thế nào, thành tích Mộc Hân lúc đó đột nhiên tăng cao, và điều này khiến cho Tạ Khinh Dung cảm thấy rất vui, không uổng phí cô đã dành thời gian và tâm sức giúp Mộc Hân giải đề sau mỗi lớp học bổ túc.

Mộc Hân nhìn những tấm ảnh có cô, có Tạ Kinh Dung, còn có cả Tiêu Hòa Lễ, những nụ cười nở rộ... Tuy rằng cuối cùng, cô cũng đã thay thế được Tiêu Hòa Lễ, trở thành người bạn thân nhất của Tạ Kinh Dung, nhưng các cô cũng không biết, tình cảm ấy có phải hay không chỉ đơn thuần là tình bạn.

“Dung Dung, cậu thích người con trai như thế nào?” Mộc Hân do dự hỏi.

“Một người chính trực, quân tử, mà lại ôn nhu như ngọc.” Sau khi suy nghĩ một chút, Tạ Kinh Dung trả lời.

Mộc Hân thở dài một hơi, Dung Dung yêu cầu cao thật. Cô không tin xã hội bây giờ còn có người vừa quân tử, lại vừa ôn nhu như ngọc. (Yêu con trai ôn nhu như ngọc thời nay, biến thành đam mê hết trơn rồi, lấy đâu ra quân tử hả Dung Dung?)

“Cậu thì sao?” Tạ Kinh Dung hỏi ngược lại Mộc Hân. Cũng đã có rất nhiều người từng hỏi thăm cô về loại hình người con trai có thể khiến Mộc Hân yêu thích.

“Mình thích một người con trai giống hệt Dung Dung” Mộc Hân hướng về Tạ Kinh Dung nở ra một nụ cười làm say lòng người.

... Chính lúc các cô học tới năm ba đại học, các cô gặp một giảng viên mới tới tên Lý Dương. Lúc đó, Mộc Hân phát hiện Tạ Kinh Dung nhìn Lý Dương đến ngay ngắn cả người. Mộc Hân nhìn thoạt qua Lý Dương, liền có một dự cảm xấu...

Cho tới bây giờ, Mộc Hân nhớ lại tình cảnh hôm ấy trong lòng cô vẫn còn cảm thấy chua xót. Sau khi Tạ Kinh Dung cùng Lý Dương quen nhau, Mộc Hân đã từng có ý định từ bỏ cái tình cảm không bình thường của chính mình, cũng từng quen vài người con trai, mà những đó, chắc chắn sẽ có điểm gì đó giống Tạ Kinh Dung. Nếu không phải tính tình thì là một chút gì đó từ dáng vẻ bên ngoài giống Tạ Kinh Dung ví dụ như, mắt, mũi... Tuy nhiên, càng cố gắng càng làm Mộc Hân thêm tuyệt vọng. Cô phát hiện, ngoài Tạ Kinh Dung ra, không có ai khác có thể khiến cô động tâm, thậm chí, cô phát hiện tình cảm của cô đối với Tạ Kinh Dung đã lên tới trình độ của một căn bệnh (“bệnh tương tư”!)

Tạ Kinh Dung mở đèn, cô đứng dậy rót một ly nước... cô đã lâu rồi không nằm mộng, có lẽ là gặp lại Mộc Hân, rất nhiều kí ức đều trở lại. Cô mơ thấy cảnh tượng lần đầu tiên cô gặp Lý Dương, ngay lúc ấy, cô liền biết mình sẽ thích người đàn ông này. Sau đó mộng cảnh chuyển sang Mộc Hân, lúc Mộc Hân nói với cô câu “mình thích người con trai giống hệt Dung Dung”

Sau đó giật mình tỉnh giấc...

Tạ Kinh Dung cảm thấy cũng còn may là thường ngày đi làm, Mộc Hân rất biết điều, không chủ động đến quấy rầy cô. Cho dù là ngẫu nhiên gặp ở buồng vệ sinh hay phòng trà, cô ta cũng biết thức thời đối xử với cô bình thường như những đồng nghiệp khác. Nhưng mà Tạ Kinh Dung lại cảm thấy có chút tức giận, sau khi làm “chuyện đó” với cô xong, cô gái đáng ghét này sao lại có thể tỏ vẻ bình thường, thoải mái như vậy. (Chuyện đó là cái vụ tố tình á hả?? hay bao gồm cả những chuyện của ba năm trước đây???)

Nói về Kim Linh, dạo này cô ấy lúc nào cũng mặt mày hớn hờ. Đó là vì Mộc Hân vừa tới không bao lâu liền kéo theo vài vị khách lớn vào công ty khiến Kim Linh mừng tới nỗi trước mặt cô còn gọi Mộc Hân là “mèo chiêu tài”. Đương nhiên, cũng chỉ có ở trước mặt cô, Kim Linh mới gọi Mộc Hân là mèo chiêu tài. Dù sao Mộc Đại tiểu thư chưa chắc thích cái danh hiệu này, ít nhất phải là mèo Ba Tư mới xứng.

(Khi các bạn đến các cửa tiệm người hoa, ở trước cửa, hoặc kế quầy tính tiền, có khi ở kế hoặc trên bàn thờ, các bạn sẽ thấy một “ông” mèo với cái tay ngoác ngoác... đó được gọi là mèo chiêu tài, người Hoa tin rằng, ông mèo sẽ mang lại khách và tiền tài cho họ, giúp họ mua may bán đắt)

Mỗi lần Tạ Kinh Dung nghe Kim Linh nhắc tới Mộc Hân, cô thật muốn bịt kín tay lại, nếu không thì cô cố gắng tĩnh tâm, bỏ ngoài tai những lời Kim Linh nói. Cô một chút cũng không muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến Mộc Hân, thế nhưng cô không thể nào làm cho Kim Linh ngậm miệng lại, ai biết cô là công nhân, còn Kim Linh là bà chủ làm chi...

Kì thật Kim Linh cũng có tâm tư, cô ấy cố ý tác hợp Mộc Hân cùng Tạ Kinh Dung. Cô muốn khiến cho Mộc Hân dứt khoát rũ bỏ Trang Ý Mộng, đến lúc đó cô sẽ đi châm chọc, khiêu khích Trang Ý Mộng, cô có thể một phen bỏ đá xuống giếng, tốt nhất còn có thể “làm thịt” cô ta. Kim Linh chính là điển hình của cái gọi là có thù tất báo, đối với chuyện nhục nhã lần trước vẫn một mực canh cánh trong lòng...

Trang Ý Mộng, cô đợi mà xem...

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: 5 [By Yu Mỗ]

CHƯƠNG 5

Đã làm trong ngành tài chính thì ai cũng biết đã đầu tư thì sẽ có phiêu lưu, có nguy cơ. Mặc dù là một người có sức phán đoán cực cao như Tạ Kinh Dung cũng sẽ có lúc phán đoán sai lầm.

Nhưng tình cảnh không tốt bây giờ lại là Mộc Hân. Vài vị khách lớn cô vừa kéo đến, trong vòng một buổi tối lại phải đối mặt với lỗ lã, mà nguyên nhân chủ yếu là vì Mộc Hân đưa tin tức sai lầm cho khách hàng, mà tin tức đó lại là được đưa ra từ cổ vấn đầu tư Tạ Kinh Dung.

Trong đó, một ít vị khách có giao tình tốt với Mộc Hân, rất tin tưởng vào cô, nên toàn bộ thì nhau mua vào, chỉ là trong vòng một buổi tối lại giảm mạnh hơn 10 %. Mặc dù là có giao tình tốt với Mộc Hân, nhưng lỗ lã lớn đến thế đương nhiên phải truy cứu. Mộc Hân nếu như xử lý không tốt, chẳng những mất đi những vị khách lớn này, mà sau này sẽ khó khăn trong việc phát triển, kiếm thêm khách hàng mới. Thế nên Mộc Hân gặp áp lực rất lớn.

Trách nhiệm lần này nếu truy cứu đến nơi đến chốn thì trách nhiệm thật ra là của bộ phận tích kỹ thuật. Dù sao bộ Thị trường chỉ lấy tin từ bộ Kỹ thuật, mà đối với bộ Kỹ thuật, mức độ lên xuống của thị trường, không thể nào hoàn toàn đoán trước được. Thế nhưng phải có một nơi bộ phận nào đó phải chịu trách nhiệm, làm dịu lòng khách hàng, nên cuối cùng, mọi chuyện đổ lên đầu của bộ Thị Trường.

“Lần này Mộc Hân gặp phiền toái không nhỏ đâu, thế nhưng cô ấy vẫn nghĩ cho cô, không chỉ không có chỉ trích bộ phận tích các cô mà ngược lại còn đem hết toàn bộ trách nhiệm chuyển vào chính mình, có thể nói là đã thu dọn được.”

Kim Linh sau buổi họp, giữ riêng Tạ Kinh Dung lại để nói những lời này.

Mộc Hân đến công ty tới này, lần đầu tiên Tạ Kinh Dung đi đến bộ Thị Trường tìm Mộc Hân, ngay lúc Mộc Hân đang tiếp điện thoại của khách hàng. Thoạt nhìn thấy Tạ Kinh Dung đến, cô có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh liền che mặt.

Mộc Hân cho Tạ Kinh Dung một cái ánh mắt, ám chỉ bảo cô ấy đợi một lát.

Tạ Kinh Dung liền lẳng lẳng chờ Mộc Hân nói chuyện điện thoại. Lúc nói chuyện cùng khách hàng, Mộc Hân dùng giọng điệu thật rất dịu dàng, lại có chút hài hước, cô ấy cũng dùng thêm một chút làm nũng lấy lòng người. Tạ Kinh Dung có thể tưởng tượng ra ở phía bên kia đầu dây, ắt hẳn ông khách ấy đang rất hưởng thụ. Thế nhưng Tạ Kinh Dung cảm thấy rợn lỏ chân lông, Mộc Hân giờ phút này thật giả tạo, tuy rằng Mộc Hân nói chuyện rất ư là thành khẩn, nhưng cô biết chính là Mộc Hân đang nghĩ một đằng nói một lẻo, cái lưỡi không xương nhiều đường lắt léo mà. Sau ba năm đưa đẩy, nhìn Mộc Hân, cô bây giờ có chút ngoài ý muốn. Trước đây, Mộc Hân là một người rất trực tiếp, thích cái gì, không thích cái gì, không nói thẳng ra thì cũng đã biểu hiện hết trên mặt, chưa bao giờ biết cố kỵ. Thậm chí, Tạ Kinh Dung còn từng lo rằng tính cách quá thẳng thắn của Mộc Hân ra ngoài xã hội thế nào cũng chịu thiệt. Bây giờ nghĩ lại, thật là tự mình buồn lo vô cớ. Hay là, chính mình chưa từng chân chính hiểu được Mộc Hân. Bất quá, so với Mộc Hân ba năm trước đây, Mộc Hân bây giờ quả thật chính mình cũng cảm thấy rất xa lạ...

“Có chuyện gì sao?” Mộc Hân hướng Tạ Kinh Dung cười hỏi.

“Thật xin lỗi, phán đoán sai lầm lần này đã mang đến cho cô không ít phiền toái” Tạ Kinh Dung giải thích. Nhìn thấy mức độ lỗ lã của khách hàng lớn như vậy, cô cũng biết phiền phức lần này sẽ không nhỏ. Cô đương nhiên không phải vì hận Mộc Hân mà không cảm thấy áy náy.

“Không sao đâu, tôi có thể lo liệu được mà.” Mộc Hân mỉm cười nói, giống như đây chỉ là một việc cón con bình thường.

Rõ ràng người đang bị khách hàng chia mũi dùi vào chỉ trích chính là cô ta, tại sao lại giống như người bình thường không có việc gì. Tạ Kinh Dung cảm thấy không quen khi nhìn bộ dáng Mộc Hân ôm mọi việc mà còn có thể bình tĩnh ứng phó.

“Cô không sợ là tôi có ý trả thù mới cung cấp sai tin cho cô sao?” Tạ Kinh Dung có chút tức giận hỏi.

“Cậu có thể là người như vậy sao?” Mộc Hân cười cười, hỏi ngược lại. Bộ dáng hoàn toàn tin tưởng vào người đối diện, Dung Dung thế nào có thể làm những chuyện như vậy đây.

Tạ Kinh Dung không biết trả lời như thế nào. Quả thật cho dù cô có hận Mộc Hân đến mức nào đi nữa, cũng sẽ không lấy những chuyện như vậy ra đùa. Nhưng Mộc Hân lại ôm tất cả mọi chuyện như vậy khiến cho lòng cô không được tự nhiên.

“Dung Dung, cậu không phải thượng đế, không thể nào dự đoán việc lên xuống của toàn thể giới hoàn toàn chính xác được. Những chuyện sai lầm ngẫu nhiên như thế này là chuyện rất bình thường, không cần phải để trong lòng.” Mộc Hân ngược lại an ủi cô...

“Mộc Hân, cô đừng tưởng ôm hết toàn bộ trách nhiệm vào người là tôi sẽ tha thứ cho cô. Sẽ không, tuyệt đối sẽ không. Chuyện sống chết của cô, tôi sẽ mặc kệ.” Tạ Kinh Dung nói xong liền rời khỏi văn phòng của Mộc Hân... có vẻ có chút chật vật.

Mộc Hân nở một nụ cười nhẹ. Cô biết Tạ Kinh Dung tuy nói vậy nhưng không phải vậy. Cô hiểu Dung Dung, Dung Dung hiện giờ chỉ là không muốn thiếu nợ cô, nên có tâm lý khách khí như vậy. Nếu là trước kia, Dung Dung sẽ không bận tâm những việc này.

Trang Ý Mộng nhìn sắc mặt Mộc Hân hơi hơi tái nhợt, cả người lại là toàn mùi rượu, không khó đoán là Mộc Hân mới vừa đi xã giao với khách hàng về. Hiên nhiên bị chuốc không ít rượu.

” Có phải lại bị đau dạ dày không?” Trang Ý Mộng có chút đau lòng hỏi.

“Không sao hết.” Mộc Hân vừa xua tay, vừa trả lời. Đau đớn cỡ này, cô còn chịu được.

“Nghe nói em đang gặp phiền phức, có cần tôi giúp hay không?” Trang Ý Mộng không đành lòng nhìn Mộc Hân gặp phải áp lực.

“Không có chuyện gì đâu, phần lớn sự việc đã được giải quyết ổn thỏa” Mộc Hân không muốn mình tiếp tục thiếu nợ Trang Ý Mộng, hơn nữa việc này, cô tin tưởng mình có khả năng xử lý tốt. Mấy năm này, ở bên cạnh Trang Ý Mộng, học được không ít thủ thuật, cũng chính vì thế cô mới có thể “lôi kéo” được các ông chủ lớn theo cô qua công ty mới.

“Để tôi đưa em về” Trang Ý Mộng quả quyết nói, vì vậy, Mộc Hân khó có thể cự tuyệt. Hơn nữa, cô liền nắm chặt tay Mộc Hân, không cho Mộc Hân cơ hội từ chối.

Trang Ý Mộng kéo Mộc Hân đến nơi các cô từng chung sống với nhau. Trang Ý Mộng lấy thuốc đau dạ dày đưa cho Mộc Hân. Mộc Hân hiện giờ vì đang bị đau, người đẹp nay lại tăng thêm một phần mảnh mai yếu ớt, khiến người khác càng muốn bảo vệ, nhưng cũng khiến Trang Ý Mộng càng thêm lo lắng cho cô.

“Mộc Hân, chuyện tiền bạc, nếu không đủ, em có thể nói với tôi, tôi cấp cho em. Đừng đi uống rượu xã giao nữa được không? Tôi sợ dạ dày của em sẽ chịu không nổi” Trang Ý Mộng ôm lấy Mộc Hân, cầu xin Mộc Hân.

Người ta nói, tình yêu làm cho con người trở nên yếu đuối... quả thật không sai. Ít nhất, một người bình thường mạnh mẽ, cường thế như Trang Ý Mộng giờ phút này lại có vẻ hèn mọn như vậy. Cô vốn muốn giao cái ghế tổng giám phòng Tiêu Thụ cho Mộc Hân, thế nhưng Mộc Hân lại vì Tạ Kinh Dung mà chạy đến công ty của Kim Linh.

Mộc Hân không có đẩy Trang Ý Mộng ra.

“Không sao đâu, tôi tự có chừng mực”

Mộc Hân khẽ cười một chút, cái cô muốn chính là muốn làm thủng dạ dày của chính mình. Có người từng nói qua, một người có thể đối với mình tàn nhẫn, chắc chắn đối với người khác lại càng tàn nhẫn hơn. Mộc Hân không hiểu sao lại cảm thấy câu nói này rất chính xác, cô đối với Dung Dung quả thật đã từng rất tàn nhẫn rồi còn gì. (???)

“Cứ nói không có sao, không có chuyện gì... em muốn ép chết chính mình mới cam tâm hay sao?” Trang Ý Mộng có chút không khống chế được mà có chút lớn tiếng với Mộc Hân.

“Dung Dung đã nói không thêm đề ý đến tôi, vậy tôi còn đề ý chính mình làm gì nữa.

Nước mắt từng giọt tuôn dài trên má Mộc Hân. Cô rất nhớ... rất nhớ Dung Dung, làm sao bây giờ. Cô nhớ Dung Dung, nhớ đến muốn phát điên. Mỗi lần dạ dày đau, nỗi nhớ ấy lại càng tăng thêm một bậc. Yêu một người, không được người ta yêu lại chính là điều hèn mọn nhất.

Có đôi khi, Trang Ý Mộng cảm thấy tình yêu Mộc Hân dành cho Tạ Kinh Dung đã như một căn bệnh, mà căn bệnh này chẳng những làm đau Mộc Hân mà còn khiến cô cực kì đau lòng.

Trang Ý Mộng cúi nhẹ, định hôn lên những giọt nước mắt của người trước mặt thế nhưng lại bị Mộc Hân tránh được:

“Ý Mộng, tuy rằng Dung Dung không thích tôi nhưng trong lòng tôi chỉ có một mình cậu ấy”.

Trước kia bởi vì tìm không được Dung Dung cho nên Mộc Hân đã từng rất tuyệt vọng, giai đoạn ấy đối với cô, tất cả mọi thứ xung quanh như chết lặng, chỉ sau khi tìm được Dung Dung, lòng của cô mới có thể sống lại.

Trang Ý Mộng nghe vậy, ngậm ngẫn cả người. Cô không biết cô có nên vì sự chấp nhứt này của Mộc Hân mà cảm động, nhưng cô có thể xác định sự cố chấp này của Mộc Hân chính là sự tàn nhẫn đối với mình.

Đương nhiên, những lúc Mộc Hân “ngược” Trang Ý Mộng như thế này, Kim Linh không hề biết được.

Sau hai tuần, Mộc Hân không có thường xuyên đi làm, mà chỉ ngẫu nhiên đến, mà lúc cô có đến làm, Tạ Kinh Dung cũng không có gặp. Hơn nữa, dạo gần đây, Kim Linh lại không chủ động nhắc tới Mộc Hân. Điều này làm cho Tạ Kinh Dung có chút đứng ngồi không yên.

“Cô ấy gần đây vẫn còn chưa đi làm sao?” Tạ Kinh Dung thông qua Kim Linh hỏi thăm về Mộc Hân.

“Ài?” Kim Linh biết rõ còn cổ hủ.

“Mộc Hân” Tạ Kinh Dung có chút không được tự nhiên hỏi.

” Từ sự việc lỗ lã lần trước, rất nhiều khách hàng rút vốn khỏi công ty, Mộc Hân thì vì cố gắng giữ lại mấy vị khách ấy, nên càng phải ra sức, dụng tâm.

Vì vậy, dạo gần đây khó tránh khỏi phải đi xã giao hơi nhiều. Một đêm bồi khách ba bốn chai rượu, buổi sáng không đi làm nổi cũng là việc bình thường. Làm ở bộ Tiêu Thụ chỉ cần có khách hàng, nên không đi làm cũng không sao cả. Lại không thể không nói Mộc Hân thật là có cách, khách hàng không những không giảm lại càng tăng, quả thật là “mèo chiều tài” của tôi...” Kim Linh cười hì hì, vui vẻ nói.

Mộc Hân nhanh như vậy có thể giải quyết được vấn đề nguy cấp ấy, điều này làm Tạ Khinh Dung thở phào một chút, nhưng cũng đồng thời hơi nhủu mày lại. Nhưng mà cô nghĩ lại, cô với Mộc Hân đã không còn là bạn bè, cô không cần phải lo cho Mộc Hân. Tạ Khinh Dung đem lo lắng ấy bỏ qua một bên.

Ngay lúc Tạ Khinh Dung rời khỏi văn phòng của Kim Linh, trở về phòng làm việc của mình, cô lại thấy Mộc Hân vừa tới làm. Hôm nay, nhìn Mộc Hân trang điểm đậm, lại có chút kì quái. Tuy rằng Mộc Hân kết hợp cùng đồ trang sức trang nhã đậm màu, cũng rất thích hợp với dáng vẻ mỹ nữ vốn có của Mộc Hân. Thế nhưng Mộc Hân rất ít khi trang điểm như vậy, nên cho dù là trang điểm đậm với ý đồ che đậy, nhưng vẫn là giấu đầu hở đuôi, vẫn không thể che giấu được việc cô đang bệnh.

Lúc Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung, liền hướng Tạ Khinh Dung khẽ cười một chút ” Dung Dung, chào buổi sáng”.

Mộc Hân biết hai tiếng “Dung Dung” này, Tạ Khinh Dung sẽ không thích, thế nên thường ngày cô vẫn chỉ gọi Tạ Khinh Dung là cổ vấn Tạ, nhưng hôm nay không hiểu sao, lại kìm lòng không đậu mà gọi là Dung Dung. Dù sao, đã rất nhiều ngày cô không gặp Dung Dung, cô rất nhớ Dung Dung. Ngoài ý muốn chính là, Dung Dung lại đáp trả.

“Không có chuyện gì, sao trang điểm đậm như vậy?” Tạ Khinh Dung hỏi xong, liền cảm thấy có chút hối hận, mặt của Mộc Hân cho dù có thành mặt quỷ cũng đâu có liên quan gì tới cô.

“Minh sợ nếu không trang điểm đậm một chút, sẽ dọa mọi người chạy hết.” Mộc Hân tỏ vẻ vô tội nói, trong lòng lại âm thầm nhảy nhót. Đây chẳng phải là Dung Dung đang quan tâm mình đây sao? Mộc Hân nghĩ vậy, tâm tình liền tốt lên không ít.

Tạ Khinh Dung cũng không có nói gì thêm, đi lướt qua Mộc Hân trở về phòng làm việc của mình.

Hết Chương 5

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: 6: Xuất Huyết Dạ Dày

“Bây giờ em đang ở đâu?” Trang Ý Mộng bận bịu trăm việc vẫn không kiếm được gọi điện cho Mộc Hân, trong lòng cô không thể bỏ xuống được Mộc Hân. Nếu không phải có chuyện quan trọng cấp bách phải làm, Trang Ý Mộng chắc chắn sẽ dùng mọi cách ép Mộc Hân ở cạnh mình.

“Đang làm việc ở công ty.” Mộc Hân xoa xoa cổ mình, đau đến chảy mồ hôi lạnh. Xem ra cô đã đánh giá quá cao trình độ chịu đau của mình, đau đến khí lực tập trung nghe điện thoại cũng không có.

“Tôi nói em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt mà?” Trang Ý Mộng nghe thấy giọng nói hữu khí vô lực bên kia, hận không thể ở bên cạnh Mộc Hân, nhưng hiện tại có việc.

“Tôi không sao, vậy đi ha, cúp máy trước.” Mộc Hân vội vàng tắt điện thoại, Trang Ý Mộng đối xử với mình rất tốt, cô làm sao lại không biết. Nhưng trong lòng mình chỉ có Dung Dung, không chứa được người khác nữa.

Mộc Hân cúp điện thoại, Trang Ý Mộng liền gọi cho Kim Linh, kể từng tình một đêm với mình.

“Kim Linh, cô giúp tôi đưa Mộc Hân đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Trang Ý Mộng ra lệnh cho Kim Linh, điều này làm cô tức giận.

“Thái độ của cô là đang nhờ giúp đỡ sao?” Kim Linh chọn mi hời.

“Kim Linh” Trang Ý Mộng hạ giọng cảnh cáo, nếu không vì lo lắng cho Mộc Hân, Trang Ý Mộng một câu cũng không muốn nói với Kim Linh.

Kim Linh tắt máy, cô không phải con chó nhà Trang Ý Mộng, nài la hét gì chứ. Sự việc xảy ra lần trước, tâm trạng mình còn chưa cân bằng được, bị cường bạo sẽ sinh bóng ma. Hừ, dù sao người lo lắng chả phải mình, là cô ta mà. Kim Linh xoè bàn tay, nhàn nhả chấm chút từng móng tay. Hôm nay tâm trạng không tệ, đi tút lại nhan sắc một chút.

Kim Linh dám tự tiện cúp điện thoại của mình, điều này làm Trang Ý Mộng đen mặt. Cô chán ghét Kim Linh không phải chuyện ngày một ngày hai, sự thật chứng minh, Kim Linh lúc nào cũng đang ghét.

Qua khoảng năm phút, Trang Ý Mộng chịu hết nổi đành nén giận gọi cho Kim Linh lần nữa.

“Kim Linh, làm phiền cô đưa Mộc Hân đi bệnh viện giúp tôi, tôi lo em ấy sẽ chảy máu dạ dày mất.” Trang Ý Mộng cố gắng dùng từ ngữ khách khí nhất để nói với Kim Linh.

“Cô nói lại lần nữa, tôi chưa nghe kịp.” Kim Linh cò kẹp điện thoại, sau đó nhẹ nhàng thổi ngón tay, hôm nay dũa thật đẹp, Kim Linh ngày càng thấy ngón tay mình dễ nhìn.

Mặt Trang Ý Mộng không chỉ đen lại, còn nhăn nhó dữ tợn. Quả nhiên, cô ghét Kim Linh là có lý do, thật hối hận lần trước không giết cô ta trên giường.

“Kim Linh, phiền cô rồi.” Trang Ý Mộng giận dữ cười méo, cố phun ra mấy lời khách khí.

“Sáng sớm mà cô nói chuyện dịu dàng thật tốt, chúng ta tình nghĩa sâu nặng như vậy, cô chỉ cần nói một tiếng, tôi dù có vượt lửa qua sông cũng làm.” Kim Linh cười hi hi nói, điển hình được tiện nghi còn khỏe mẽ.

Đùa giỡn Trang Ý Mộng cảm giác rất tốt, không biết cộp mẹ bị thuần hóa có biến thành mèo không. Kim Linh là kẻ yêu mèo, nếu không ngại phiền phức, cô muốn nuôi mười con mèo, cô cảm thấy mèo tao nhã nhưng bạc tình.

“Vây kính nhờ.” Vì Mộc Hân, Trang Ý Mộng nhịn, dùng giọng nói chính mình ghê tởm, ôn nhu nói.

“Được.” Mèo quả là loài vật thú vị, lúc ôn nhu khiến người ta ôm vào lòng cưng chiều, lúc hung hăng giờ móng vuốt sắc bén. Cho nên dù yêu mèo, Kim Linh không nuôi mèo.

Kết thúc điện thoại, Kim Linh chẳng định tự mình đi thăm “mèo chiêu tài”, cô gọi Tạ Kinh Dung đi. “Mèo chiêu tài” chắc cảm động vì quyết định của mình đây, nhìn xem, tôi quá thiện lương, bà chủ tuyệt vời, suy nghĩ cho hạnh phúc nhân viên. Bà chủ như vậy tìm ở đâu ra?

Kim Linh nhắc điện thoại công ty gọi cho Tạ Kinh Dung.

“Kinh Dung, cô tới chỗ Mộc Hân, thay bà chủ này chăm sóc cô ấy một chút, dạo này nàng tiếp khách vất vả. Đây là lệnh, không đi tôi trừ tiền thưởng của cô.” Kim Linh nói rõ.

Tạ Kinh Dung tròn mắt hai mắt, Kim Linh sẵn sàng cấp dưới, đang kể chuyện cười sao? Chưa thấy cô ta sẵn sàng cấp trên bao giờ, nhưng mà, Mộc Hân giờ là “mèo chiêu tài” của cô ta, hẳn khác nhau đi.

“Cô có thể tự mình đi, như thế càng thể hiện mình là bà chủ tốt.” Tạ Kinh Dung chối bỏ nhiệm vụ.

“Nghệ thuật làm chủ làm sao cô biết, cô nghe lời là được rồi.” Kim Linh dụ dỗ.

“Kim tổng, hay là, cô đổi người khác đi.” Tạ Kinh Dung cảm thấy Kim tổng hơi kỳ lạ.

“Không, phải là cô, lần trước cô dự báo sai làm nàng dính tới bao nhiêu phiền phức, chăm sóc một chút, là chuyện phải làm, cứ thế đi.” Nói xong, lập tức cúp máy, không để cho Tạ Kinh Dung có cơ hội cự tuyệt.

Tạ Kinh Dung đành vác xác đi gặp Mộc Hân, chăm sóc, cô không hiểu được, Kim tổng học cách bóc lột người khác từ lúc nào thế.

Tạ Kinh Dung gõ cửa phòng Mộc Hân, nhưng chẳng ai trả lời, cô vui mừng chuẩn bị rời đi, bỗng bên trong phát ra tiếng động.

Tạ Kinh Dung đẩy cửa đi vào, thấy Mộc Hân khổ sở ôm bụng, cô xem chút quên việc Mộc Hân dạ dày không tốt. Trước đây có mình bên cạnh chăm sóc, ăn uống đều đặn, rất ít khi tái bệnh. Bây giờ lại tái phát, hơn nữa còn nặng hơn xưa, bệnh này đâu phải nghiêm trọng, không chịu chữa, giờ đau đến sống chết không xong.

Mộc Hân nhìn thấy Tạ Kinh Dung liền mỉm cười, nhưng vì dạ dày thật đau, nụ cười trông gượng ép.

“Cô ổn chứ?” Tạ Kinh Dung hoàn thành nhiệm vụ chủ giao, an ủi “mèo chiêu tài” một chút, nhìn con mèo này không ổn.

“Không khỏe lắm, cậu đưa mình đi bệnh viện.” Mộc Hân mặt trắng bệch, Dung Dung cuối cùng cũng xuất hiện.

Tuy Tạ Kinh Dung không để ý tới sống chết của Mộc Hân, nhưng thấy chết không cứu không phải phong cách của nàng, đặc biệt khi Mộc Hân yêu cầu tới bệnh viện, chắc chắn nghiêm trọng, vì Mộc Hân cực kì ghét đi bệnh viện.

Tạ Kinh Dung khẽ nhủ mày, đứng trước mặt Mộc Hân, đỡ lấy cánh tay cô, phát hiện nàng so với trước gầy đi rất nhiều.

Mộc Hân cảm giác hơi thở Tạ Kinh Dung ngày càng gần, đã lâu không tới gần Dung Dung như vậy, lâu đến nỗi Mộc Hân nghĩ cả đời này cũng không thể tới gần Dung Dung nữa.

Hơi thở Tạ Kinh Dung làm cô an tâm, dù bao từ đau đến ứa mồ hôi lạnh, chỉ cần Dung Dung bên cạnh, cô không sợ gì cả. Nhờ cơn đau này, cô biết được trong lòng Dung Dung còn có mình.

Tạ Kinh Dung nhìn khuôn mặt ngày càng tái nhợt của Mộc Hân, lòng càng bất an.

Bác sĩ nói, Mộc Hân bị xuất huyết dạ dày, nói nặng không nặng, nhưng tuyệt đối không nhẹ. Tạ Khinh Dung nhú mày, tâm tình không tốt, cô hận Mộc Hân, bây giờ vẫn hận, nhưng chưa bao giờ mong nàng xảy ra chuyện. Cho nên im lặng, ngồi bên giường Mộc Hân, trong khi gọi cho Kim Linh xin phép, Trang Ý Mộng xuất hiện,

Trang Ý Mộng nhìn Tạ Khinh Dung, với ánh nhìn tình địch, cẩn thận dò xét. Trang Ý Mộng từng thấy Tạ Khinh Dung qua ảnh chụp, hình của Tạ Khinh Dung, Mộc Hân xem như bảo bối, không cho mình xem, nhưng mình vẫn xem trộm.

Tạ Khinh Dung giờ để tóc dài, thời trung học, đại học, tóc nàng chỉ qua vai, nhìn thật nhu thuận, tươi cười thản nhiên, làm người ta cảm giác thoải mái. Khi không cười lại có chút lạnh lùng, cao ngạo, tuy chẳng phải đặc biệt xinh đẹp, nhưng lại có phong cách riêng.

Trang Ý Mộng hồi hải chạy đến bên Mộc Hân, loại khăn trang này, giống hành động của người vợ. Khi Tạ Khinh Dung thấy Trang Ý Mộng đến, liền lộ mờ đoán ra quan hệ hai người. Nhìn bề ngoài, cô ta cùng Mộc Hân thuộc loại vô cùng xinh đẹp, đứng trong đám đông đặc biệt chói mắt. Dù tóc ngắn, lại rất nữ tính, trang điểm đậm tình xảo, ăn mặc thời trang, quan trọng là, cô ta thực sự yêu Mộc Hân. Tạ Khinh Dung tưởng tượng, hai người này đứng cạnh nhau, hẳn rất xứng đôi, nam nhân cũng không bằng.

“Cô là Tạ Khinh Dung.” Trang Ý Mộng nói câu khẳng định.

“Đúng vậy, tôi có chút việc phải về trước, cô ta giao lại cho cô.” Trang Ý Mộng đến, Tạ Khinh Dung biết mình về được rồi, Trang Ý Mộng sẽ chăm sóc Mộc Hân tốt hơn mình.

“Được, mà cô biết em ấy vì sao bị xuất huyết dạ dày không?” Trang Ý Mộng hỏi.

“Có lẽ do tự cô ta gây ra.” Tạ Khinh Dung thản nhiên nói.

“Ngày hôm đó, em ấy liều mạng tiếp khách, cô chắc chắn hiểu, uống một lúc ba bốn chai rượu, bao tử không vấn đề mới lạ. Tôi hi vọng, cô giúp em ấy hạn chế việc xã giao, bao tử nàng yếu lắm rồi.” Trang Ý Mộng biết mình quản không được Mộc Hân, chỉ có Tạ Khinh Dung...

“Việc này không nằm trong trách nhiệm của tôi.” Tạ Khinh Dung cắt đứt quan hệ với Mộc Hân, từ ba năm trước, cô và Mộc Hân không còn là bạn.

Yêu một người, luôn chìm trong tâm trạng sợ hãi, Trang Ý Mộng là như vậy.

“Tạ Khinh Dung, em ấy quan tâm cô còn hơn chính mình, cô cứ xem như tội nghiệp nàng, được không?”

Tạ Khinh Dung không trả lời, xoay người rời khỏi bệnh viện. Trên đường đi, cô nghĩ, nếu Mộc Hân không làm ra chuyện đó thì tốt biết bao, như vậy, hai người vẫn là bạn tốt nhất của nhau.

Vì sao cậu lại hành hạ bản thân như thế?

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: 7: Tiêu Hòa Lễ

Chương 7

Khi Mộc Hân tỉnh dậy, việc đầu tiên làm là đưa mắt tìm kiếm Tạ Khinh Dung. Cô buồn bã khi phát hiện nàng đã sớm rời khỏi, cảm xúc tụt đến tận đáy vực.

Trang Ý Mộng nhìn Mộc Hân vừa tỉnh dậy đã tìm Tạ Khinh Dung, thấy cô thất vọng, tâm trạng liền biến động, quả nhiên, mười Trang Ý Mộng vĩnh viễn không bằng một Tạ Khinh Dung.

“Cậu ấy đi rồi sao?” Mộc Hân chưa xót hỏi, nghĩ thâm, đúng là phù dung sớm nở tối tàn*.

[*:là Mộc Hân đang nói Khinh Dung hay thay lòng đổi dạ, vừa mới quan tâm cô một chút đã bỏ đi.]

“Đúng vậy, lúc tôi đến, cô ấy đã đi rồi. Mà tôi cũng chỉ mới đến thôi, cô ấy chắc chắn là ở bên cạnh em cả ngày đó.” Trang Ý Mộng không đành lòng nhìn Mộc Hân thất vọng.

Nếu nói vậy, Dung Dung từ sáng tới giờ ngồi đây trông chừng mình sao? Dung Dung vẫn mềm lòng như thế.

“Ý Mộng, tôi không sao, chị cũng nên trở về đi, ở đây có vệ sĩ trông coi rồi.” Mộc Hân biết mình nợ Trang Ý Mộng rất nhiều, không nên hao tổn thời

gian của nàng thêm nữa.

“Em đừng có suốt ngày nói không sao nữa được không? Cứ đảo mắt một chút đã vào bệnh viện, chuyện này đâu phải lần đầu!” Trang Ý Mộng không khồng chê được cảm xúc, cô chán ghét cách Mộc Hân đem thân thể mình ra làm trò đùa, chán ghét cả cách Mộc Hân phớt lờ sự quan tâm của mình, chán ghét cách Mộc Hân luôn làm thế giới của mình xoay quanh Tạ Kinh Dung.

“Ý Mộng, chúng ta chia tay từ lâu rồi, chị không cần cả ngày xuất hiện trước mặt tôi, làm tôi thực phiền não.” Ngờ khi Mộc Hân có chút miễn cưỡng, cô biết lời nói của mình tàn nhẫn, nhưng đau một lần còn hơn đau cả đời, bản thân mình giống như khối u trong người Trang Ý Mộng, phải cắt đi thì Trang Ý Mộng mới sống tốt được.

“Ngay cả nhìn, em cũng thấy phiền chán sao?” Trang Ý Mộng tuyệt vọng hỏi.

“Đúng vậy.” Mộc Hân nhẹ nhàng lên tiếng, lời nói ra như lưỡi dao sắc bén, hung hăng cắt sâu vào lòng Trang Ý Mộng.

“Tôi hiểu rồi.” Trang Ý Mộng đơn giản nói, không hề có ý định bỏ đi.

Mộc Hân nhắm mắt lại, không thèm để ý tới Trang Ý Mộng, cũng không đuổi nàng đi nữa.

Chờ đợi, Trang Ý Mộng đã sớm quen với việc này. Không khí trầm mặc, vắng vẻ làm cô đau lòng hơn cả lời nói, vì thế, Trang Ý Mộng đành thỏa hiệp.

Trang Ý Mộng nắm tay Mộc Hân, nhẹ hôn lên đầu ngón tay, “Tự chăm sóc cho mình thật tốt, ngày mai tôi lại tới thăm em.” Trang Ý Mộng nói xong, buông tay Mộc Hân, dùng chân phủ lên, đắp chu áo tất cả, mới đứng dậy rời đi. Trong lúc đó, Mộc Hân nhắm mắt, như cự tuyệt nhu tình Trang Ý Mộng.

Kim Linh thể, cô không có ý đứng trước cửa phòng bệnh nghe lén. Cô tính đến thăm hỏi bệnh tình Mộc Hân một chút, không ngờ nghe được Mộc Hân ghét bỏ Trang Ý Mộng. Sau đó lại nhìn thấy Trang Ý Mộng hôn tay Mộc Hân, biểu tình ôn nhu, làm Kim Linh thoáng rung động. Thời điểm đó, Trang Ý Mộng như biến thành người khác, thật xa lạ, khi Trang Ý Mộng ra tới cửa, cô không né tránh kịp.

Trang Ý Mộng không tức giận, dù bị Mộc Hân nói lời tàn nhẫn, hay Kim Linh nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình. Trang Ý Mộng vờ không thấy Kim Linh, ưỡn thẳng lưng, xem Kim Linh vô hình, bước đi, cố gắng hết sức duy trì vẻ kêu ngoạ thường ngày.

Giờ phút này, Trang Ý Mộng làm Kim Linh nhớ tới bộ dạng con mèo khi gặp kẻ thù, cong lưng, vênh đuôi, lông dựng ngược.

Trang Ý Mộng là người kêu ngoạ, luôn lãnh đạm với mọi người, chỉ duy nhất đối với Mộc Hân mới ôn nhu, tình yêu thật vĩ đại, Kim Linh nghĩ thầm.

“Cô khỏe lên chút nào chưa?” Kim Linh đi đến bên giường bệnh, làm nhiệm vụ của mình.

“Đã tốt hơn rồi.” Mộc Hân mở to mắt, hướng Kim Linh cười khê, sắc mặt trắng bệch, tư thái bệnh mĩ nhân*, làm người ta thương tiếc.

[*bệnh mĩ nhân: người đẹp bị bệnh]

“Cô đuổi Trang Ý Mộng đi, muốn tôi kêu Kinh Dung tới?” Kim Linh hảo tâm hỏi, cô không hiểu tình yêu, lãnh khốc từ chối Trang Ý Mộng, khẳng khái níu giữ thứ tình cảm vô vọng, ngoài người đó ra không chấp nhận ai khác, Kim Linh nghĩ, cả đời mình chưa chắc có cảm giác giống vậy.

“Không cần, nếu cậu ấy muốn đến, đã đến rồi, không cần miễn cưỡng.” Mộc Hân lắc đầu.

Nếu nói tình cảm của Mộc Hân dành cho Kinh Dung, chẳng phải nên ước ao được Kinh Dung chăm sóc sao? Kim Linh không biết Mộc Hân mắc cỡ cái gì, theo lý mà nói, hiện tại Tạ Kinh Dung đang cảm thấy có lỗi, thừa cơ giữ nàng lại rất tốt mà?

“Chờ đợi không phải là cách hay, chủ động tranh thủ mới có cơ hội.” Kim Linh sống nhiều năm như vậy (???), nhận ra một đạo lý, muốn cái gì thì đoạt lấy cái đó, không có cái gì từ trên trời rơi xuống cả.

Mộc Hân chỉ cười, cô từng chủ động, nhưng hành động sai lầm, bây giờ cô rất sợ mình lại đi sai bước. Mỗi một bước, cô đều tính toán đặc biệt cẩn trọng.

“Cũng đúng, tình cảm đâu phải thứ đơn giản, có cố gắng nhưng chưa chắc đạt kết quả, thứ phức tạp như vậy, tốt nhất không dính vào.” Kim Linh khẳng định, nếu không, cộp mẹ như Trang Ý Mộng, trước mặt Mộc Hân liền biến thành mèo con, chệnh lênh quá nhiều, Kim Linh vẫn khó chấp nhận.

Mộc Hân vẫn cười cười, cô đem lòng yêu Dung Dung, đến bây giờ chưa bao giờ hối hận, chỉ sợ Dung Dung hối hận khi đã quen biết mình.

“Vậy cô nằm đó nghỉ ngơi đi, tôi về trước.” Kim Linh thấy sắc mặt Mộc Hân u buồn, vội vàng từ biệt.

“Dung Dung, chừng nào bồ mới được nghỉ đông nha? Hôn lễ của mình tổ chức vào tháng giêng, ngay lúc nghỉ đông, đến lúc đó bồ phải làm phụ dâu cho mình.” Tiêu Hòa Lễ vui vẻ nói, đột nhiên nhớ lại, ba năm trước Dung Dung cùng Lí Dương cũng sắp kết hôn, thiệp mời đều chuẩn bị xong, chỉ chờ phát ra, bỗng dưng tiện nhân Mộc Hân phá hại. Đến nay, Tiêu Hòa Lễ còn hận Mộc Hân cùng Lí Dương, đặc biệt là Mộc Hân, Tiêu Hòa Lễ cho rằng Mộc Hân đã câu dẫn Lí Dương, dù sao cũng chẳng có nam nhân nào chịu nổi sắc đẹp kia, đã vậy còn trong tình huống đó.

“Dung Dung, bồ không làm phụ dâu cũng không sao, chỉ cần đến là tốt rồi.” Tuy Dung Dung không làm phụ dâu cho mình thật đáng tiếc, nhưng Tiêu

Hòa Lễ càng sợ gọi lên chuyện cũ thương tâm kia hơn.

“Không sao mà, mình sẽ làm phụ dâu cho bồ.” Tạ Khinh Dung hiểu Tiêu Hòa Lễ nghĩ gì, cô biết Tiêu Hòa Lễ còn lâu hơn Mộc Hân, cấp hai đã quen, về sau mình và Mộc Hân cùng bàn, trở nên thân thiết hơn, đến nỗi Tiêu Hòa Lễ giận mình, nay nghĩ lại, bạn chân chính chỉ có Tiêu Hòa Lễ, Tiêu Hòa Lễ sắp kết hôn, mình nên làm phụ dâu.

“Dung Dung, mình không ép cậu.” Tiêu Hòa Lễ cảm thấy, kết hôn chính là chuyện đau lòng nhất của Dung Dung, cận ngày kết hôn, không ai chịu được sự phản bội lớn như vậy từ hai phía, Tiêu Hòa Lễ nghĩ, nếu là mình, sẽ đem đôi cầu nam nữ kia ngàn đao đâm chết.

“Hòa Lễ, mấy hôm trước, mình gặp Mộc Hân.” Tạ Khinh Dung muốn nhắc tới tên Mộc Hân trước mặt Tiêu Hòa Lễ, muốn nàng nhắc nhở mình, Mộc Hân từng đáng giận thế nào, chỉ có thế, mình mới không mềm lòng nữa.

“Cái gì?! Con tiện nhân kia dám xuất hiện, bồ có tát cho cô ta mấy cái hay không?” Tiêu Hòa Lễ nhảy dựng, năm đó mình không ở, cho nên tiện nhân Mộc Hân mới chiếm ưu thế, bằng không nhất định không bỏ qua.

“Không có” Tạ Khinh Dung lắc đầu, cô chưa bao giờ cho rằng, bạo lực có thể giải quyết vấn đề, tuy lúc đó cô nhịn không được, tát Mộc Hân một cái.

“Dung Dung, bồ quá hiền lành, lại dễ dàng mềm lòng, cô ta mới vui vẻ khi chơi khăm bồ, không được, chờ mình mà gặp, mình thay bồ dạy dỗ cô ta.” Tiêu Hòa Lễ hiểu rõ, Mộc Hân là nữ nhân tâm kế, cô sợ Dung Dung mềm lòng, người kia đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, dù nam hay nữ đều bị cô ta đùa giỡn dễ dàng.

Thành công thi vào cao đẳng, là lúc sinh nhật của mình, cô muốn mời Tạ Khinh Dung đến nhà, cùng mình đi du lịch đến cuối tuần. Nhưng tối hôm đó, Dung Dung không tới, bởi vì Mộc Hân bị người ta đánh, Dung Dung phải đi chiếu cố nàng, bên trọng bên khinh, vừa nhìn đã hiểu. Tuy Tạ Khinh Dung đã xin lỗi, nhưng Tiêu Hòa Lễ vẫn tức giận. Mộc Hân cười đến mặt nở hoa, Tiêu Hòa Lễ tức giận tới hỏi tội Mộc Hân:

“Chắc chắn, khuôn mặt xinh đẹp thế kia, nghe nói bị người ta đánh hỏng, ai nhẫn tâm như vậy a? Hân là rất đau, chỉ tại ai đó bình thường hay mất lòng mọi người.” Chỉ cần không có mặt Tạ Khinh Dung, hai người khi gặp mặt đều châm chọc khêu khích nhau.

“Hah, cảm giác trên mặt mình có con muỗi, lỡ tay đập mạnh mới ra như vậy. Nói cho Dung Dung nghe, Dung Dung liền vát và cả đêm, nấu trứng gà xoa lên, chăm sóc tới cả buổi tối, cô không biết bọn tôi vui vẻ cỡ nào đâu. ....” Mặt Mộc Hân nhìn không tốt lắm, nhưng tràn đầy đắc ý.

Tiêu Hòa Lễ không thể tin nhìn khuôn mặt sưng lên của Mộc Hân, đáng kinh, tự đánh bản thân để giữ Dung Dung, không cho nàng đi sinh nhật mình. Tiêu Hòa Lễ lần đầu tiên cảm thấy Mộc Hân đáng sợ, mưu kế người này luôn cao hơn mình một bậc. Phương pháp ‘giết địch nhất vạn, tự tổn hại tám ngàn’**, không phải người bình thường nào cũng làm được.

[** : nghĩa là đạt được thứ mình muốn, nhưng mất đi rất nhiều, nôm na là vậy]

“Cô không sợ, tôi nói cho Dung Dung?” Tiêu Hòa Lễ lạnh lùng hỏi.

“Cô thử nói xem, cô nghĩ Dung Dung sẽ tin sao?” Mộc Hân cười lạnh.

Mộc Hân không phải người tốt, cô đã từng nói với Khinh Dung rồi, nhưng Dung Dung chẳng để tâm.

Quả nhiên, hiện thực chứng minh, dù chơi với nhau hơn mười năm, Dung Dung vẫn bị Mộc Hân đâm một dao trí mạng. Nay kẻ nguy hiểm kia lại xuất hiện, chần chừ không đơn giản. Mộc Hân là người làm việc có mục đích, xuất hiện bên cạnh Dung Dung, rốt cuộc là vì cái gì? Mà khi xưa, tại sao nàng lại đối xử với Dung Dung như vậy?

Mộc Hân từng làm rất nhiều chuyện xấu, duy nhất chỉ chữa Dung Dung, về sau lại đem cái ngoại lệ kia phá vỡ, Tiêu Hòa Lễ cần phải vì Dung Dung mà đề phòng.

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: 8: Ký Ức Thi Cao Đẳng

Chương 8

Tạ Khinh Dung cúp điện thoại Tiêu Hòa Lễ xong, nhắm mắt nằm trên giường.

Năm thi vào cao đẳng, Tạ Khinh Dung gặp chút xui xẻo, vốn dĩ muốn thi vào trường cao đẳng đứng đầu Thủ đô, nhưng vào chỉ vào được đứng đầu ở tỉnh, sự chênh lệch này làm Tạ Khinh Dung khó chấp nhận. Người ta thường nói, một người càng vĩ đại, khi gặp thất bại liền càng đứng dậy nổi, không

phải không có đạo lý. Bởi vì trải qua suy sụp quá ít, nên chịu không nổi đã kích, Tạ Khinh Dung sống trên đời, lần đầu tiên tuyệt vọng chính là ở cao đẳng. Tạ Khinh Dung cảm thấy mình là loại người chỉ biết đọc sách, cô kêu ngoáy vì thành tích của mình nổi trội, sau khi nhận kết quả, Tạ Khinh Dung ôm đầu gối, khóc không thành tiếng. Con người ghét nhất cảm giác mình thất bại, loại tư vị này chẳng hề dễ chịu, cô đương nhiên không đem cảm giác này kể cho ba mẹ nghe. Tạ Khinh Dung gọi điện cho Mộc Hân, nhưng khi bên kia nghe máy, cô cái gì cũng không nói, sau liền cúp máy. Tạ Khinh Dung nhớ rõ, hôm đó mưa to, trời tối đen như mực, tiếng sấm hung tợn đánh ngang trời, tất cả đều như miêu tả tâm tình của mình hiện tại.

Ngày đó u ám, trời mưa to, nhưng Mộc Hân đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà mình, ở dưới lầu gọi lớn tên mình.

“Sao cậu lại tới đây?” Tạ Khinh Dung kinh ngạc nhìn Mộc Hân.

“Cậu khóc ư?” Mộc Hân miễn cưỡng, nghe Tạ Khinh Dung dùng giọng mũi, liền đoán được chút ít.

Tạ Khinh Dung không trả lời, nhanh chóng đưa Mộc Hân vào phòng mình, lấy quần áo ngủ đưa cho Mộc Hân.

Mộc Hân thay xong quần áo đi ra, nhìn thấy Tạ Khinh Dung đang ngăn người ngồi ở bàn học.

“Kết quả không tốt?” Mộc Hân cẩn thận dò hỏi.

“So với dự tính, thấp hơn tới mười mấy điểm...” Chưa nói hết, giọng Tạ Khinh Dung đã nghẹn ngào.

“Cùng lắm thì học lại một năm, mình học chung với cậu.” Mộc Hân nhìn nước mắt Tạ Khinh Dung từng giọt rơi xuống, yêu học hành hơn tính mạng như Dung Dung, làm sao chịu nổi đã kích này, Mộc Hân chưa xót hiểu được, nước mắt không tự chủ cũng rơi theo.

Buổi tối hôm đó, Dung Dung khóc suốt đêm, Mộc Hân bên cạnh cũng khóc cả đêm.

Qua ngày hôm sau, Tạ Khinh Dung khôi phục tâm tình, cô mới nhớ lại, cô còn chưa biết Mộc Hân thành tích thế nào.

“Cậu bao nhiêu điểm?” Tạ Khinh Dung hỏi.

“Thua cậu hai mươi điểm.” Thành tích này giống như kỳ tích đối với Mộc Hân, cao hơn so với dự đoán.

Tạ Khinh Dung nhìn Mộc Hân đôi mắt sưng đỏ, tâm trạng hừng khởi hẳn lên, là cùng mình khóc cả buổi tối, Khinh Dung đột nhiên nhớ đến một câu, bằng hữu chân chính, chính là người có thể vì mình khổ sở mà khổ sở theo. Khi đó, Tạ Khinh Dung nhận thấy, cô và Mộc Hân nhất định sẽ là bạn tốt trọn đời.

Tạ Khinh Dung thất bại, Mộc Hân lại điểm cao so với dự tính, Tạ Khinh Dung chỉ đậu nguyện vọng hai, mà Mộc Hân như ý nguyện đậu nguyện vọng một, đúng lúc vào cùng trường với Tạ Khinh Dung. Ngay cả nguyện vọng, cô đều dựa theo Tạ Khinh Dung mà điền.

Từng đoạn ký ức từng đột từng đột trở về, tràn vào đầu óc Tạ Khinh Dung. Giờ nhớ lại, mới phát hiện từng điều nhỏ nhặt mờ ám, một người sợ tới sợ sấm như Mộc Hân, đêm hôm đó lấy dũng khí đâu ra mà chạy đến nhà mình?

Tạ Khinh Dung mở to mắt, cô ghét trí nhớ của mình.

Đúng lúc này, di động Tạ Khinh Dung reo vang, là một dãy số xa lạ, không hiểu vì sao, cô có linh cảm, cú điện thoại này là của Mộc Hân, Tạ Khinh Dung do dự hồi lâu, mới chậm chạp bắt điện thoại.

Đầu bên kia im lặng, giống như mấy cuộc điện thoại phá rối bình thường, nhưng Tạ Khinh Dung càng khẳng định đó là Mộc Hân.

“Có việc gì sao? Nếu cứ im lặng, tôi cúp máy.” Tạ Khinh Dung dùng giọng lạnh lùng nhất của mình nói.

“Dung Dung...” Thanh âm bên kia có chút run rẩy lo sợ, Mộc Hân đã do dự hồi lâu mới dám gọi tới.

Có lẽ vì vừa nhớ lại hồi ức, Tạ Khinh Dung trở nên mềm lòng hơn.

“Có việc sao?” Tạ Khinh Dung hỏi lại lần nữa.

“Mình không ngủ được, mình thật nhớ cậu.” Giọng nói có chút lo sợ, thật ra cô rất sợ Khinh Dung cúp điện thoại.

“Trang tiểu thư đâu? Không ở cạnh cô sao?” Tạ Khinh Dung quả nhiên vẫn là người mềm lòng, bởi vì Mộc Hân đang bị bệnh nằm viện, nên liền thiện lương không cúp điện thoại của Mộc Hân.

“Chỉ ấy đi về rồi, trong bệnh viện chỉ còn có mình, dạ dày lại khó chịu...” Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung không tắt máy, liền hơi yên tâm, sao đó tỏ ra đáng thương nói.

“Dạ dày khó chịu thì gọi vệ sĩ hay bác sĩ đi, gọi tôi cũng vô dụng.” Tạ Khinh Dung lãnh đạm như trước.

“Dung Dung...” Mộc Hân muốn nói lại thôi.

“Cứ thế đi ha!” Tạ Kinh Dung cúp máy.

Thật ra Mộc Hân rất ghét bệnh viện, nơi này tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Chắc vì ban ngày ngủ nhiều, nên buổi tối Mộc Hân ngủ không được, can đảm dừ lăm mới dám điện thoại cho người đẹp kia, tuy chẳng nói được mấy câu, nhưng Mộc Hân rất vui vẻ. Mộc Hân dùng tay vuốt ve hình chụp Tạ Kinh Dung trong di động, lòng âm thầm suy xét, làm cách nào để nàng đến bệnh viện thăm mình.

Ngày hôm sau, bệnh viện gọi cho Tạ Kinh Dung.

“Tạ tiểu thư, Mộc Hân nói cô làm thủ tục xuất viện cho nàng. Bản thân là bác sĩ phụ trách, tôi đề nghị nên ở lại theo dõi thêm, dù sao dạ dày mới chỉ vừa ngưng xuất huyết.” Bác sĩ trẻ tuổi nói.

“Tôi sẽ đến ngay.” Tạ Kinh Dung nhủ mảy, nữ nhân kia là cô ý sắp đặt sao? Tạ Kinh Dung muốn không quan tâm đến sống chết của nàng thế nào, nhưng cô vẫn không cảm lòng được, người kia cứ tùy tiện quyết định, làm cho cô tức sôi máu.

“Cô muốn xuất viện?” Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân, sắc mặt lạnh lùng.

“Ừm.” Mộc Hân co người như đứa con nít mắc lỗi.

“Cô khẳng khái làm thế, có nghĩ đến hậu quả chưa?” Tạ Kinh Dung tức giận hỏi, tại sao người này luôn tùy hứng như vậy, không biết sẽ gây ra nhiều phiền toái về sau hay sao?

“Minh không thích ở bệnh viện, đặc biệt là một mình, có cảm giác rất cô đơn...” Mộc Hân vẫn cuối đầu, hoàn toàn quên đi việc hôm qua cô thắng tay đuổi Trang Ý Mộng đi.

“Không muốn ở cũng phải ở, ai kêu cô để dạ dày xuất huyết?” Tạ Kinh Dung hiểu được, Mộc Hân từ nhỏ đã thiếu cảm giác an toàn, ba mẹ ly dị, có gia đình riêng, cô trở thành cục thịt thừa, lúc sinh ra đã có thể chất yếu ớt, nên Tạ Kinh Dung bắt gặp mềm lòng. Thật đúng với câu nói, người nào càng cứng rắn, càng dễ bị tổn thương (!?)

“Dung Dung, mình về nhà tịnh dưỡng cũng được.” Mộc Hân ngược mặt nhìn Tạ Kinh Dung, giương mắt cún con cầu xin.

“Không được, cô nằm trong này đi.” Tạ Kinh Dung không thêm nghĩ ngợi liền cự tuyệt, xuất huyết dạ dày tương đối nặng, cô sẽ không nuông chiều Mộc Hân. Đương nhiên việc này không phải vì cô quan tâm Mộc Hân, mà vì chuyện nàng bị bệnh có ít nhiều liên quan đến cô, chẳng may cái gì không hay xảy ra, lương tâm mình sẽ cắn rứt.

“Vậy Dung Dung mỗi ngày đến đây với mình được không? Một mình ở bệnh viện thật sự rất khó chịu, mình không làm mất nhiều thời gian của cậu đâu...” Mộc Hân cẩn thận nói, vẻ mặt mong chờ nhìn Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung im lặng, trầm mặc nhìn Mộc Hân, sắc mặt hơi ngưng trọng, gật đầu.

“Tôi tuyệt đối không tha thứ cho cô, chỉ là tôi không muốn nợ cô ân tình, chờ cô hết bệnh, chúng ta đường ta nấy đi.” Tạ Kinh Dung xem như miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của Mộc Hân.

“Minh hiểu mà.” Mộc Hân tươi cười nhìn Kinh Dung, nụ cười kia mang đến cảm giác dịu dàng, làm Tạ Kinh Dung vô thức nghĩ tới mấy cảnh trong bộ phim truyền hình, một tiểu tức phụ bị người ta ngược đãi, còn giả bộ ngoan hiền trước mặt người khác.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: 9: Lý Do Nằm Viện

Chương 9

Cảm giác chờ đợi một người, thời gian dài thế nào, Mộc Hân so với bất cứ ai càng hiểu rõ. Vừa dài vừa lâu, lại tràn ngập cảm giác chờ mong, Mộc Hân nhìn đồng hồ vô số lần, cuối cùng Tạ Kinh Dung cũng xuất hiện, cái loại xúc động này, Mộc Hân nghĩ rằng chẳng ai có thể giải thích được.

Tạ Kinh Dung đem cơm trong hộp giữ ấm xúc ra chén cho Mộc Hân, thấy Mộc Hân dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, Tạ Kinh Dung đi qua chỗ khác, không thêm quan tâm.

“Tôi chỉ muốn cô mau chóng khỏi bệnh, đừng làm phiền tôi nữa, hại tôi mỗi ngày phải chạy đến bệnh viện.” Tạ Kinh Dung lãnh đạm nói, cô chẳng muốn ở gần cục phiền toái Mộc Hân này.

Mộc Hân biết, Tạ Khinh Dung miệng nói vô tình, nhưng vẫn tận tình chăm sóc. Hai ngày truyền nước biển, không có khẩu vị, đói bụng muốn ăn đủ thứ, nhưng cái gì cũng không ăn được, quả thật rất khó chịu, tuy rằng mình không nói, nhưng Dung Dung vẫn tinh tế phát hiện.

Mộc Hân thần nhiên nở nụ cười, im lặng ăn cơm, có cảm giác cơm hôm nay còn ngọt hơn cả mật.

Theo lý mà nói, cô và Mộc Hân là kẻ thù, nhưng quen biết mười ba năm, là bạn tốt mười năm, hai người dù sao vẫn tồn tại sự phối hợp ăn ý vô hình, Mộc Hân giờ phút này im lặng, đây là cách tốt nhất, nếu nàng nói lời cảm ơn, chính mình sẽ cảm thấy xấu hổ.

Mộc Hân hiểu được, quan hệ giữa cô và Dung Dung như miếng băng dính mỏng, lúc này lúc khác, chỉ cần Dung Dung quan tâm tới mình, cô cũng cảm thấy thỏa mãn rồi, còn chuyện khác từ từ tính đến.

Ăn xong chén cơm, hai người không tán gẫu xã giao, cũng không tán gẫu chuyện riêng, chỉ nói một ít chuyện công việc trong công ty, cả hai ăn ý lảng tránh đề cập tới chuyện khác.

“Tôi phải trở về.” Tạ Khinh Dung mỗi lần tới đều có định bởi Mộc Hân nửa giờ, một phút đồng hồ cũng không ngồi lại, luôn canh đúng thời gian mà đi.

“Hôm nay cuối tuần, có thể ở lại lâu hơn một chút sao?” Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung muốn đi, trong lòng có chút hoảng, cô luyến tiếc Tạ Khinh Dung.

“Cô có thể kêu Trang tiểu thư, hay ai đó khác đến.” Tạ Khinh Dung không vì Mộc Hân khẩn cầu mà ở lại.

“Mình không thích phiền toái những người khác.” Mộc Hân lắc đầu, ngoại trừ Dung Dung, cô chẳng cần ai chăm sóc nữa.

Mộc Hân vẫn như thế, trước kia tính cách của nàng thuộc loại quái gở, đó là khi gặp khó khăn, cũng sẽ không dễ dàng mở miệng nhờ người khác giúp đỡ, trừ việc mình hỗ trợ, hay người thân viện trợ ít tiền. Tạ Khinh Dung cảm thấy, ba năm nay, Mộc Hân thay đổi rất nhiều, nhưng trên thực tế, cô lại phát giác bản chất Mộc Hân lại chẳng thay đổi gì cả.

“Vậy tùy cô, tôi về trước.” Cô ta không ở trong phạm vi mình cần quan tâm, vì thế Tạ Khinh Dung không chút lưu tình bỏ đi.

“Lái xe chậm một chút.” Mộc Hân khó nén cảm giác thất vọng, nhưng vẫn hướng Tạ Khinh Dung quan tâm nói, tuy nàng biết Dung Dung nhất định sẽ tuân thủ luật giao thông.

Tạ Khinh Dung ra khỏi bệnh viện, thật ra cuối tuần cô vẫn không có thời gian rảnh, chứ không phải cô chán ghét ở cạnh Mộc Hân. Chính là cô muốn đem Mộc Hân thành nhiệm vụ để hoàn thành, như thế, dù cô có gặp Mộc Hân nhiều cách mấy, cũng sẽ chẳng có cảm giác gì.

Thật ra lúc Tạ Khinh Dung đến, Trang Ý Mộng cũng đến, cô biết Mộc Hân không muốn mình xuất hiện làm bóng đèn, nên luôn đứng chờ ngoài cửa.

Mộc Hân khi âm áp mỉm cười với Tạ Khinh Dung, nụ cười đó, Trang Ý Mộng chưa từng nhìn thấy. Trang Ý Mộng cũng biết, ngoại trừ Tạ Khinh Dung, những kẻ khác trong mắt Mộc Hân chỉ là kẻ có thể lợi dụng, là rêu rĩa thừa thãi, mặc dù mình cùng nàng ở chung chỗ ba năm, thì cũng chỉ là đối tượng lợi dụng.

Tạ Khinh Dung mang đến cho Mộc Hân cảm giác an toàn, còn một thứ khác cũng có công dụng như vậy, đó chính là tiền. Ở bên cạnh Trang Ý Mộng không chỉ bởi vì nàng có tiền, mà nàng còn chỉ cô cách kiếm tiền, cái đó gọi là ‘thụ nhân ngư không bằng phụ chi lấy ngư’*.

[*: đại khái là lấy tiền của người khác không bằng tự mình kiếm tiền]

Mộc Hân thích cảm giác kiếm tiền, từ lúc mười chín tuổi, cô bắt đầu mở tài khoản tiết kiệm, từ đó trở đi, những con số trong đó luôn gia tăng. Dựa vào con số trong đó, nói cô là tiểu phú bà cũng không quá lời. Cô chưa từng nói với Dung Dung, cô tiết kiệm thật nhiều tiền, chờ đủ số sẽ mua một căn hộ nhỏ, sau đó hỏi Dung Dung về ở chung. Nhưng chưa đợi cô có đủ tiền, nàng lại đi làm vợ người khác. Nay cô đã mua được căn hộ mười người, đầy đủ tiện nghi, nhưng nguyện vọng vẫn chưa thực hiện được.

Trang Ý Mộng đem nước hầm xương heo mình mang tới ném vào thùng rác, cô biết Mộc Hân sẽ không uống cái này.

Trải qua hai ba ngày nằm viện, sắc mặt Mộc Hân đã tốt hơn, không giống trước kia, tái nhợt cùng suy yếu, Trang Ý Mộng hiểu được, là công lao của Tạ Khinh Dung.

“Chỉ cần có Tạ Khinh Dung tới, thần đan thần dược gì đó cũng không bằng.” Trong lời nói, Trang Ý Mộng lộ ra cổ ghen tuông.

“Ý Mộng, chúng ta đã chia tay.” Mộc Hân khẽ nhủ mảy, nhắc nhở Trang Ý Mộng lần nữa.

“Chỉ cần em không tự hành hạ mình đến bệnh viện.” Trang Ý Mộng thần nhiên nói, nếu thế thì chính mình chẳng cần nóng ruột nóng gan.

“Tôi sẽ không tự mình chịu đựng nữa.” Khổ nhục kể, dùng một lần là đủ, cô còn muốn ở cạnh Dung Dung cả đời, không thể tùy tiện làm tổn thương thân thể mình nữa.

Trang Ý Mộng cười nhẹ, Mộc Hân tự hành hạ mình đến nỗi vào bệnh viện, quả nhiên vì Tạ Khinh Dung, vì cô ta, Mộc Hân bất chấp mọi chuyện.

Cùng Mộc Hân một chỗ ba năm, Trang Ý Mộng biết rõ, Mộc Hân là người thế nào, nhưng dù biết rõ, cô vẫn bị nàng hấp dẫn.

“Mộc Hân, sau khi xuất viện, dọn đến nhà tôi, tôi muốn chăm sóc em” Trang Ý Mộng mặc kệ Mộc Hân muốn đoạn tuyệt với mình, chỉ muốn đối xử tốt với cô một chút.

“Trong trí nhớ của tôi, chị cao cao tại thượng, nâng cầm tôi lên, yêu cầu tôi làm tình nhân của chị, khi đó, chị cao ngạo như một nữ vương, thực rất mê người, nhưng lại dễ dàng bị tôi chinh phục. Chị có biết tôi đã nghĩ gì không? Tôi nghĩ, hóa ra Trang Ý Mộng cũng chỉ có thể.....” Trang Ý Mộng nên tiếp tục làm kẻ cao ngạo, vẻ kiêu ngạo của nàng không nên bị hủy đi vì mình, một người yêu đến mất đi bản thân, nhưng lại không thể có được, là chuyện đáng buồn tới mức nào. Đương nhiên, kẻ đáng buồn đâu chỉ riêng Trang Ý Mộng.

“Đủ rồi!” Trang Ý Mộng cắt ngang lời nói Mộc Hân, quả nhiên, tự mình đa tình sẽ bị tổn thương, cô chặt vật rời khỏi bệnh viện, nghĩ mình sẽ không gặp Mộc Hân nữa.

Cái đáng sợ nhất trong tình yêu, là sự cố chấp, biết rõ không có hi vọng, nhưng vẫn cố chấp bám theo, Mộc Hân nở nụ cười, khóe miệng lộ vẻ chua xót, nàng có không được Dung Dung, lại làm cho Trang Ý Mộng từ bỏ chính mình.

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 10: Say Rượu

“Kim tiểu thư, Trang tiểu thư uống rượu say, người có thể đưa cô ấy trở về sao?” Anh chàng bồi bàn hỏi, lúc này Kim Linh đang tán tỉnh mấy tên đẹp trai, vì lần trước, Trang Ý Mộng uống rượu, là Kim Linh vác về, nên bồi bàn nghĩ, hai người là bằng hữu.

Từ lần trước, Kim Linh bị Trang Ý Mộng cưỡng bạo, nghỉ ở nhà dưỡng thương mấy ngày, mới chỉ đỡ hơn chút. Hơn nữa, tinh thần mình khủng hoảng, khó khăn lắm mới ra ngoài ‘ong bướm’ một tí, nhưng dù thế nào cũng không giống trước kia, thường xuyên chơi trò tán tỉnh. Vừa nghe Trang Ý Mộng lại say rượu, lập tức tinh thần phấn chấn, đẩy tên nam nhân coi là đẹp trai ra một bên, chuẩn bị tìm Trang Ý Mộng trả thù.

“Linh, em đi đâu vậy?” Một tên đàn ông trưởng thành, anh tuấn giữ chặt cổ tay Kim Linh, hấn luyện tiếc cô, Kim Linh khác hẳn những người khác, vóc dáng cân xứng, da mặt ong quýt rừ, ngũ quan tinh tế, S-line nóng bỏng, rất giống con lai.

“Lần sau đi.” Kim Linh rút tay về, không may cho hắn, cô hiện giờ đang hứng thú với Trang Ý Mộng.

Tên nam nhân kia đành ngậm ngùi phần nộ, buông tay Kim Linh.

Khi Kim Linh nhìn thấy Trang Ý Mộng, nàng đã say đến bất tỉnh nhân sự, điều này làm Kim Linh mất hết thú vị, nữ nhân này chắc lại bị Mộc Hân hành hạ. Ở trước mặt Mộc Hân, Trang Ý Mộng thật nhu nhược, còn trước mặt mình, nàng vĩnh viễn luôn xa cách cùng cao ngạo, bộ dáng ngạo kiều thế kia, làm cho người ta muốn đè xuống mà cưỡng bạo....

Trang Ý Mộng cao hơn Kim Linh, dáng người cân chuẩn, tuyệt đối không miếng mỡ nào, nhưng Kim Linh muốn đỡ nàng cũng không dễ, đặc biệt khi cả hai cùng mang giày cao gót, cô ôm nàng đảo qua đảo lại, cuối cùng cũng vào tới nhà mình.

Kim Linh là nữ cường nhân, tính riêng tư rất cao, không cho phép người khác xâm phạm lãnh thổ nhà mình, cho nên, cho tới bây giờ, chưa người lạ nào bước chân vào nhà cô cả.

Kim Linh ba mươi ba tuổi, là thực nữ chính hiệu, tôn thờ chủ nghĩa độc thân, đem tự do đặt lên hàng đầu, chơi đùa xếp tiếp theo, nhưng là có chừng mực, việc cùng Trang Ý Mộng phát sinh tình một đêm là phát súng bất ngờ. Lần đó, cô chỉ muốn trêu đùa Trang Ý Mộng một chút, chưa từng nghĩ sẽ cùng nàng thật sự xxoo. Phải biết rằng, cô sống ba mươi ba năm nay đều là straight, nhưng khi gặp Trang Ý Mộng, nếp sống đó bị phá vỡ, còn bị cưỡng bạo đến kinh sợ.

Ngày đó, Kim Linh chính là muốn đè Trang Ý Mộng, nhưng vì cô chưa chuẩn bị tâm lý và kiến thức, cho nên đành chịu không chế của kẻ bạo hành kia.

Kim Linh đem Trang Ý Mộng ném lên giường của mình, cô mệt đến thiếu chút ngã dập mặt, quả nhiên, sức lực của nữ nhân và nam nhân khác nhau, Kim Linh ngồi ở đầu giường, thở hắt hên nghỉ ngơi.

Kim Linh tháo giày Trang Ý Mộng quăng ra, thuận tiện... đem quần áo cởi xuống hết [hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm tới cùng], chỉ chừa lại lớp cuối cùng nhỏ nhỏ bên trong. Cô vốn là muốn đòi Trang Ý Mộng cả vốn lẫn lời, cưỡng bạo đến tột cùng, nhưng lại thấy nàng nằm bất tỉnh, mất hết ý thức. Bản thân mình không phải kẻ gian dâm dễ tiện, hứng thú bay mất, cô cởi đồ Trang Ý Mộng xong, liền đi vào phòng tắm.

Kim Linh quần khăn tắm đi ra, nhìn Trang Ý Mộng nằm trên giường mình, tóc ngắn tán loạn, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng nõn, có lẽ do tác dụng của cồn, sắc mặt ửng hồng, lông mi cong dài, đôi môi đầy đặn gợi cảm, nghe người ta nói, người nào môi đầy đặn thì tình lực dồi dào, khả năng phát dục rất mạnh, chẳng biết có thật hay không. Kim Linh dờ dẫm mắt, lướt xuống từng tấc da thịt nàng, xương quai xanh hiện rõ, ngực lớn vừa phải, thất lưng tinh tế, đôi chân thon dài, dư tiêu chuẩn trở thành người mẫu.

Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng, nở nụ cười quý dī, cô đi tìm lấy mấy cái khăn lụa, đem hai Trang Ý Mộng cột vào đầu giường, cô nghĩ đến ngày mai, phản ứng Trang Ý Mộng khi tỉnh lại, liền không ngừng phấn khích, hứng thú lăn lộn trên giường.

Trang Ý Mộng, cô roi vào tay bà đây là cô chết chắc, chờ ngày mai cô tỉnh lại, bà đây sẽ cường bạo cô đến chết, Kim Linh cười kêu ngạo.

Kim Linh quen ngủ khỏa thân, đem mình cởi sạch xong, gối đầu lên tay Trang Ý Mộng, ôm một bên nằm ngủ.

Trang Ý Mộng cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, mà tay phải lại như muốn rụng ra, cô mờ to mắt, cảm giác trên người có vật trơn láng mịn màng. Cô mờ mắt to hơn, nhìn thấy Kim Linh nằm lên tay mình, hèn chỉ tay mình gần như tê dại, cô cứ tưởng giống như lần trước, cô lại áp Kim Linh lần nữa, định đá Kim Linh xuống giường, lúc này mới phát hiện, hai tay của mình bị Kim Linh buộc vào đầu giường, chắc chắn là kiệt tác của cô ta, cái con người giầu đồ bīm leo* này!

[*: Câu này dễ hiểu mà, kiểu như thừa nước đục thả câu ế]

Trang Ý Mộng hết hy vọng, lần trước, cùng Kim Linh phát sinh quan hệ, cô liền có chút hối hận, may là mình không có mất mát gì nên cũng bỏ qua. Tối hôm qua, đi xã giao tiếp khách, uống không ít rượu, tiễn khách rồi đi, vì tâm tính khó chịu, liền tiếp tục uống, uống đến mất hết nhận thức, đây là lần đầu tiên. Quả nhiên, không nên phóng túng chính mình, sẽ để lại hậu quả khó lường.

Kim Linh bị Trang Ý Mộng giầy dụa làm tỉnh lại, thấy Trang Ý Mộng có sức tháo dây trói, lại vô ích.

“Đừng lãng phí sức, tôi đã thất khóa luôn rồi.” Kim Linh nhàn hạ nhắc nhở.

“Thả tôi ra!” Trang Ý Mộng thấp giọng cảnh cáo.

“Cô cầu xin tôi đi.” Kim Linh ngồi dậy, đôi diện nằng, da thịt màu mật ong, nóng bỏng đáng người, tất cả đập vào mắt Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng quay đầu qua một bên, không thèm nhìn.

“Cô nằm mơ.” Trang Ý Mộng không chút khách khí nói.

Kim Linh nở nụ cười, cô ghé vào người Trang Ý Mộng, làm da thịt hai người không chút khe hở, “Cô có biết rằng, bây giờ cô như con cá mắc câu?” Kim Linh nâng cằm Trang Ý Mộng, tư thái mưìi phần đùa giỡn, Kim Linh cảm thấy, làm đại gia cũng không tệ lắm, mà giờ phút này, Trang Ý Mộng giống như tiểu nha hoàn, loại tâm tình này, làm Kim Linh thấy có chút thành tựu.

“Cô muốn làm cái gì?” Trang Ý Mộng cực kì phản nộ, Kim Linh quả nhiên là kẻ vô liêm sỉ, thù đoạn hạ đẳng này cũng dám làm.

“Chơi đùa cô!” Kim Linh thích thú nhìn Trang Ý Mộng giận dữ, nghĩ đến việc áp kẻ kêu ngạo này dưới thân, thấy vẻ mặt bất lực của nàng, Kim Linh cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

“Cô dám!!!” Trang Ý Mộng cảnh cáo Kim Linh, nếu nàng dám đụng đến cô, cô sẽ xử đẹp nàng.

“Vì cái gì không dám? Tôi cho đến bây giờ chưa từng chơi đùa qua nữ nhân, chưa biết mùi vị nó thế nào a.” Kim Linh vuốt cằm, ra vẻ tò mò, đem dáng vẻ đáng khinh nâng tới mức cao nhất.

Trang Ý Mộng trợn mắt nhìn, hình tượng Kim Linh trong lòng xuống thấp tận đáy vực. Trang Ý Mộng phản hận nhìn Kim Linh, mong nàng lơ là một chút, chờ cơ hội tháo bỏ khăn lụa, tuyệt đối sẽ xử đẹp nàng.

“Làm sao bây giờ, cô càng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi càng hưng phấn càng muốn làm chút gì đó với cô.....” Kim Linh hưng phấn nói, cô biết, Trang Ý Mộng từ trước đến giờ không có ấn tượng tốt với mình, hiện tại lại càng thêm ghét, nhưng thì sao chứ, càng như thế, cô càng thích thú, quả nhiên, mình bị biến thái tiềm ẩn mà.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11: Cô Làm Nhanh Đi!

Kim Linh xoay người nằm lên Trang Ý Mộng, cô nâng cằm nàng, hai khóa đầy đặn gọi cảm kia mang tới cảm giác thật tốt, Kim Linh không kìm lòng được, cuối xuống hôn lên nơi đó, quả nhiên, mềm mại giống như lần trước. Nhưng mà, Trang Ý Mộng cắn chặt răng, lãnh đạm nhìn mình, làm Kim Linh hơi bị mất hứng.

“Cô đó, dù sao bây giờ cũng độc thân, sao lại chẳng chịu buông xuống, tiếp tục hưởng thụ đi?” Kim Linh quyết không tha, dúi đi môi Trang Ý Mộng, chuyển qua lỗ tai, kịch liệt thổi khí câu dẫn. Thật ra, cô có chút hoài niệm về nụ hôn kỳ trước, Trang Ý Mộng chủ động nồng nhiệt hôn mình, như lửa và sấm gặp nhau, không thể quay đầu. Lần kia, vốn dĩ mình rất phong độ, bởi vì bị nụ hôn của nàng hâm lại, nên mới nhất thời bị đè.

Trang Ý Mộng cảm hận tình cảnh hiện giờ, bản thân bị người khác khi dễ, cô hận đến cắn răng.

Kim Linh nhìn bộ dạng lạnh lùng, bất khả xâm phạm của Trang Ý Mộng, cô lại càng muốn nhìn thấy biểu cảm của Trang Ý Mộng khi động tình, cô dùng lưỡi thâm nhập vào khoang tai của nàng, cảm nhận thân thể Trang Ý Mộng hơi cương lên một chút, quả nhiên, Trang Ý Mộng rất mắc cảm. Tay cô sờ tới sờ lui trên thân thể Trang Ý Mộng, tựa hồ như muốn đem từng tấc thịt trên người nàng chạm qua hết, ngay cả động tác đơn giản sờ vuốt thôi, mà cũng đáng khinh hơn người khác gấp mấy lần.

“Như thế nào, có cảm giác sao?” Kim Linh biết rõ còn cố hỏi, cô coi bỏ bra Trang Ý Mộng, phủ lên đôi bạch thỏ lớn vừa phải của nàng, ngực rất tròn, hơi dùng sức mà bóp, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có.

Trang Ý Mộng bị đau, nhăn mặt, nếu ai nói ánh mắt có thể giết người, Trang Ý Mộng chắc chắn đã lăn tì cô ta biết bao nhiêu lần.

“Rất thư thái phải không?” Kim Linh ác liệt hỏi, lại se se lên đỉnh tròn mềm mại kia, dùng lực mà nhào nặn, Trang Ý Mộng chưa từng nghĩ sẽ đem người nào đi thiên đào vạn quả*, Kim Linh là người đầu tiên.

[*thiên đào vạn quả: trăm vạn đào đâm chết]

“Kim Linh, cô đừng có hối hận.” Trang Ý Mộng nghiêng muốn rụng răng, cô tuyệt đối sẽ làm Kim Linh trả giá thật đắt.

“Nhóc à, chủ nhân của nhóc tức giận, nhưng sao nhóc lại cương cứng như thế.....” Kim Linh không đứng đắn nói, cô cảm nhận được, nơi đầu ngón tay, hạt đậu kia vì sự tác động của cô mà cứng rắn. Cô không thô lỗ mạnh bạo giống như khi nãy, giảm nhẹ lực, nhẹ nhàng xoa bóp, nhào nặn, còn phía bên kia, miệng cô cũng bận rộn, khẽ cắn liếm, mút...

Trang Ý Mộng cảm giác một cổ tê dại truyền đến, cô cực lực khắc chế phản ứng thân thể đối với Kim Linh. Được rồi, cho Kim Linh đắc ý một chút đi, khoe miệng Trang Ý Mộng nhếch lên tia cười lạnh.

Lúc Kim Linh đang vui đùa hăng say, tình thế đột ngột dịch chuyển, là thế nào cô cũng không hiểu rõ, làm sao Trang Ý Mộng tháo được khăn lụa, mà bản thân mình tại sao lại bị Trang Ý Mộng đặt xuống dưới thân, tóm lại chính là, trong nháy mắt, Kim Linh từ thiên đường rớt xuống địa ngục, cô hối hận muốn chết, cái gì gọi là vui quá hóa buồn, Kim Linh lúc này có thể sâu sắc hiểu được.

Kim Linh cực lực giãy dụa, muốn thoát khỏi thế nằm dưới, nhưng Trang Ý Mộng đè chặt đến không thể nhúc nhích, Trang Ý Mộng là nữ cường nhân, Kim Linh lại lần nữa hiểu được.

“Cô...làm sao cỡi được?” Kim Linh có chút sợ hãi hỏi, hiển nhiên, Trang Ý Mộng không vì biến đổi thế cục mà thay đổi sắc mặt, vẫn cứ âm trầm.

“Đây không phải là vấn đề chính cô nên quan tâm, cô nên chú ý một chút, cô đang là con cá mắc lưới ngư dân đó.” Trang Ý Mộng đem câu nói khi nãy trả lại cho Kim Linh.

Kim Linh trong lòng âm thầm ân hận, tại sao mình cứ thích chơi đùa lâu thế làm gì, tiến quân thần tốc, ăn sạch Trang Ý Mộng là tốt rồi, cho dù có bị trả đũa, ít nhất cũng uy phong lẫm liệt được chút ít. Đúng là, tự nhiên lại đi học tập con mèo, đi trêu đùa con chuột, nay chuột chạy, chính mình ngược lại còn bị nằm dưới vuốt con chuột, Kim Linh có thể đoán được, mình thật sự sẽ chết rất thảm a.

“Ha ha, tôi chỉ đùa một chút, cô không nên để ý nha.” Kim Linh cố gắng nói.

“Tôi cũng không ngại cùng cô chơi đùa một chút đâu.” Trang Ý Mộng cười lạnh, cô nhanh chóng đem hay tay Kim Linh mở ra, cột chặt vào đầu giường, so với Kim Linh, Trang Ý Mộng cột chặt còn hơn cả cột con bò.

“Cô lại tính cường bạo tôi sao?” Kim Linh nom nớp lo sợ hỏi, cô cảm thấy sợ hãi, bóng ma việc lần trước còn chưa hết, Kim Linh nghĩ, nếu lần này lại bị thêm lần nữa, chắc chắn cô sẽ sống trong bóng tối một thời gian dài, giờ phút này, Kim Linh thật thê thảm.

Việc này....

Trang Ý Mộng ngậy ngấn cả người, lần trước cường bạo Kim Linh, cô uống rượu, không điều khiển được hành vi của mình, coi như là mình vô ý. Nhưng lần này thì khác, mình hoàn toàn tỉnh táo, tuy vừa rồi bị Kim Linh hạ nhục, cô chẳng hề nghĩ tới sẽ làm thêm lần nữa.

“Cô rất muốn bị cường bạo sao?” Trang Ý Mộng hừ lạnh hỏi.

“Nếu việc này đã không thể tránh khỏi, tôi sẽ chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Kim Linh hoàn toàn hết hy vọng, cô chẳng thể giống như trang ý mộng, có thể cỡi bỏ khăn lụa, không lẽ, người này trước kia bị kẻ khác bắt cóc, sức mạnh cường đại như vậy, còn biết cả thuật tháo dây thừng.

“Cô thật ra rất mong chờ a.” Nhìn bộ dạng Kim Linh như sắp bị người ta cưỡng dâm, Trang Ý Mộng khinh thường nhìn nàng, cái người này nha, khả năng thích ứng với hoàn cảnh thật tốt, điều khiển tâm lý của mình so với người khác càng cao thâm.

“Cô...làm luôn đi!!” Kim Linh chủ động banh hai đùi ra, dù sao cũng chết, chết sớm một chút sẽ sớm siêu sinh, mười tám năm sau lại trở thành hảo hán, chỉ cần không bị Trang Ý Mộng giết chết trên giường, cô tuyệt đối sẽ trả thù, như Hàn Tín**, chịu cực khổ, bị hạ nhục, huống hồ bản thân mình đã bị một lần, giờ bị thêm lần nữa cũng chẳng khác nhau mấy, chỉ là đáng thương cho thân hình mềm mại yêu dấu của mình....

[**Hàn Tín: một vị tướng bên TQ, được biết đến với việc chui hán kẻ thù giữ mạng, chờ thời cơ trả thù.]

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh hào phóng mở rộng hai đùi, màu đen nơi rừng rậm bên trong như ẩn như hiện, cực kì mê người, cô phát hiện, đáng người Kim Linh tốt hơn người thường rất nhiều, màu da khỏe mạnh, đặt dưới thân mình, cơ thể cô dần săn chắc, hẳn là ngày thường hay tập thể hình. Vừa rồi, bởi vì dùng sức đè ép Kim Linh, làm cho thân thể hai người gất gao áp chung một chỗ, dù Trang Ý Mộng chẳng có ý định xấu, nhưng tình cảnh này vẫn làm người ta có cảm giác không được tự nhiên, tầm mắt liền dời khỏi nơi tư mật của nàng.

“Thân thể của cô đối với tôi không có chút gì gọi là hấp dẫn cả.” Cô mới không thêm chuyện vô si kia với Kim Linh, như thế thật đánh rơi nhân cách, Trang Ý Mộng chắc chắn Kim Linh không tháo được khăn lụa mới nhảy xuống giường.

Bị người ta nói không có sức hấp dẫn, cũng giống như nói Kim Linh không có mị lực, Kim Linh luôn nghĩ mình rất hoàn hảo, nên chẳng thể nào chấp nhận nỗi sự phủ định như thế.

“Cái gì, rõ ràng cô vừa rồi mới nhìn chăm chăm vào cơ thể tôi. ....” Kim Linh nói thầm, lại thấy Trang Ý Mộng leo xuống giường, thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn bóng dáng xích lõa của Trang Ý Mộng, ừ thì, mông nàng cũng rất đầy đặn, thoát nhìn cực kì mị nhân, Kim Linh cảm giác lòng mình nhộn nhạo, nếu vừa rồi nhanh một chút, mình còn có thể làm vài việc với Trang Ý Mộng mê người kia, trong lòng Kim Linh lại sâu sắc hối hận cùng tiếc nuối, hoàn toàn yên tâm với hoàn cảnh hiện tại của mình.

Trang Ý Mộng nghe được mấy lời Kim Linh lầm bầm thì cười lạnh, quả nhiên, không thể để nữ nhân này chiếm tiện nghi được.

Trang Ý Mộng lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, rất nhanh quần áo chỉnh tề đứng ở đầu giường.

Mấy phút trước, khi Trang Ý Mộng khóa thân thì Kim Linh chẳng sợ nàng mấy, nhưng nhìn thấy cô mặc đồ chỉnh tề đầy đủ, khí chất ngự tử liền toát ra, đứng đó cười lạnh, điều này làm Kim Linh lạnh xương sống, không rét mà run. Dù sao mình không có mặc quần áo, còn bị cột vào đầu giường, làm bản thân giống như cục thịt bò sắp bị xừ, bây giờ cô thà bị Trang Ý Mộng cưỡng dâm, còn hơn là bị khí chất kia làm sợ hãi.

“Cô muốn cái gì?” Ngờ khi Kim Linh vẫn bình thường, cô là đại nữ nhân biết đeo mặt nạ.

“Cô đã thích chơi, thì tôi sẽ cũng cô chơi.” Trang ý mộng cầm đồ điều khiển máy lạnh, mở lên, bấm nút giảm nhiệt độ, phòng lập tức lạnh hơn trông thấy, Kim Linh khóa thân liền cảm thấy lạnh buốt.

“Cái đó... Tôi nói Ý Mộng nghe nha, chúng ta đừng đùa lớn như vậy được không...” Kim Linh cầu xin tha thứ.

Trang Ý Mộng không để ý tới Kim Linh, nhìn nàng với vẻ mặt nghiền ngẫm, tất cả đều là Kim Linh tự tìm, không được trách người khác a.

“Ý Mộng, cô là đại nhân có đại lượng, không nên cùng tiểu nhân như tôi chấp nhặt nha.... Ah... Cô đừng....” Kim Linh thấy Trang Ý Mộng sắp đi, hơi sốt ruột gọi lại, đáng tiếc Trang Ý Mộng vô tình lãnh khốc đóng cửa lại, cắt đứt tia hy vọng cuối cùng của Kim Linh.

Kim Linh khóc không ra nước mắt, quả nhiên, độc nhất phụ nhân tâm*, cô liều chết gây dục, nhưng vẫn là thoát không được, Kim Linh tuyệt vọng.

[**Độc nhất phụ nhân tâm: nham hiểm nhất là lòng dạ đàn bà]

Mẹ nó, lạnh quá đi, từ nay về sau không xài máy lạnh nữa, cô hận máy lạnh, Kim Linh cảm thấy, mình giờ phút này thật thê thảm, khóa thân bị người ta cột vào đầu giường đã thảm lắm rồi, đã thế còn bị đông lạnh đến phát run.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12: Đau Lòng

Mộc Hân ngây người một lúc, cuối cùng cũng có thể xuất viện, Tạ Kinh Dung là người làm việc có nguyên tắc, có đầu có đuôi, đang giúp Mộc Hân làm thủ tục xuất viện.

“Cậu đưa mình về được không?” Bệnh nhân một mình trở về nhà cảm giác rất tệ a.

Lúc này di động Tạ Kinh Dung reo vang, là Tiêu Hòa Lễ gọi, Tạ Kinh Dung bắt máy.

“Dung Dung, mình đang ở trạm phía Nam, mau tới đón mình.” Nhà ga ồn ào truyền vào điện thoại mấy thanh âm hỗn loạn.

“Câu thế nào đột nhiên đến đây?” Tạ Kinh Dung khẽ nhíu mày, cô hỏi hận vì đã nói cho Tiêu Hòa Lễ mình gặp Mộc Hân, người kia tính cách hấp tấp, giống như con gió, hai ngày trước vừa nói muốn tới, hôm nay đã ở đây, hiệu suất rất tốt.

“Đề cậu tránh bị Mộc Hân lừa gạt khi dễ đi.” Tiêu Hòa Lễ bị mấy thứ chuẩn bị trước đám cưới làm phiền đến chết, tới nơi này trốn tránh một chút, cũng như bảo vệ Dung Dung khỏi nữ nhân Mộc Hân hư hỏng kia, cô khẳng định Dung Dung sẽ không đầu lại nữ nhân giời tâm kế đó đâu.

“Tớ bây giờ qua đón cậu.” Tạ Kinh Dung cúp máy.

“Là ai vậy?” Mộc Hân thuận miệng hỏi, trên thực tế, cô rất sợ bên cạnh Dung Dung lại xuất hiện thêm một tên Lí Dương nữa.

“Hòa Lễ đến thăm tôi, tôi phải đi ra trạm phía Nam đón nàng, không thể đưa cô trở về.” Tạ Kinh Dung cũng không định đưa Mộc Hân về, chuyện này có thể làm thành cái cớ rất tốt.

“Là Hòa Lễ à, mọi người đều là bạn học cũ cả mà, mình đã mấy năm chẳng gặp cậu ấy, không biết cậu ấy thế nào rồi, chúng ta cùng đi đón đi.” Mộc Hân làm bộ dạng như muốn gặp lại bạn cũ, hoàn toàn quên đi, cô cùng Tiêu Hòa Lễ từ lâu đã đạp đổ cái gọi là bạn bè rồi.

“Tôi không nghĩ là, nàng sẽ muốn gặp cô đâu, hơn nữa, cô đi gặp nàng cũng không phải chuyện tốt.” Tạ Kinh Dung cảnh cáo nói, hòa lễ đối với Mộc Hân là cực kỳ chán ghét, mặc khác, tính tình Tiêu Hòa Lễ phân biệt rõ ràng, nếu là bạn bè, nàng có thể hi sinh cho người chém một đao, còn nếu là kẻ thù, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình, cô tuyệt sẽ không là con gà con buộc Tiêu Hòa Lễ tha thứ cho Mộc Hân.

“Cậu lo lắng bọn mình sẽ xảy ra xung đột sao? Nàng đến chắc là vì muốn gặp mình đi, yên tâm, mình sẽ không trêu chọc nàng, Dung Dung cậu mang mình đi theo đi!” Mộc Hân chủ động mở cửa xe Tạ Kinh Dung, ngồi vào ghế phó lái, tâm tư nổi lên vài ý xấu.

Tiêu Hòa Lễ và Mộc Hân mà chạm mặt nhau, tựa như Hỏa tính đụng Trái Đất, trước kia, bởi vì có mình ở giữa, hai người bọn họ đều ở trước mặt mình tận lực kìm chế, thoát nhìn rất hòa thuận, hiện tại, mình đã không còn vai trò như thế nữa, hai người lại tới đụng nhau, Tạ Kinh Dung khó tưởng tượng được sẽ là cảnh tượng gì. Nếu Mộc Hân đã muốn đụng độ, chính mình chẳng biết phải làm gì.

Nhưng những tình huống về sau không khổng chế được, vượt qua mọi thứ Tạ Kinh Dung đoán trước.

Tiêu Hòa Lễ nhìn thấy Tạ Kinh Dung “Dung Dung. ....” Nàng vui vẻ hướng Dung Dung gọi, nhưng lúc nàng đến gần, lại nhìn thấy người đứng sau Tạ Kinh Dung là Mộc Hân, sắc mặt liền thay đổi, lạnh mặt tới gần Mộc Hân.

“Hòa Lễ, đã lâu không gặp.” Mộc Hân tươi cười chào hỏi, chủ động cư xử tốt.

“Ba!” Một tiếng nổ chua chát trong không khí vang lên.

“Lão nương từ lâu đã muốn cho mày vài cái tát, mày nghĩ lại xem, bao nhiêu năm qua, Dung Dung đối với mày tốt thế nào, mày còn không biết sao? Mày khao khát đàn ông, tìm ai cũng được, lại cố tình tìm người của Dung Dung, nam nhân của Dung Dung, mày cũng dám xuống tay, lão nương hôm nay không đập nát mặt mày ra, lão nương sẽ từ luôn họ Tiêu này, từ lâu lão nương đã nhìn ra mày không phải là cái thứ gì tốt lành rồi...”

Tạ Kinh Dung bất ngờ với tình huống này, cô không hề nghĩ tới, Tiêu Hòa Lễ cứ vậy mà giáng trực tiếp cho Mộc Hân cái tát, trước kia cô nghĩ Tiêu Hòa Lễ chỉ nói chơi thôi, dù đối với hành vi của Mộc Hân mà nói, ăn vài cái tát là chưa đủ, nhưng khi Tạ Kinh Dung thấy mặt Mộc Hân lập tức sưng đỏ, vẫn có chút không đành lòng.

Mộc Hân che đi má bên trái bị Tiêu Hòa Lễ đánh, mẹ nó, Tiêu Hòa Lễ hận mình đến mức nào đây, xuống tay mạnh như thế, nếu Dung không ở đây, cô tuyệt đối sẽ trả lại gấp đôi cho Tiêu Hòa Lễ. Tuy mình rất yêu Dung Dung, chỉ cần Dung Dung muốn đánh, mình không một câu oán hận, nhưng điều đó không có nghĩa là, cô cho phép người cạnh Dung Dung đánh mình. Nhưng Tạ Kinh Dung đang ở đây, sự ủy khuất này Mộc Hân biết chỉ có thể chịu yếu thế, bất quá, chuyện này có khả năng mang đến cơ hội, Mộc Hân tương kế tựu kế, cô nhìn về phía Tạ Kinh Dung xin viện trợ, làm bộ dạng đau đớn yếu ớt, đầm đìa đáng yêu, khiến người bình thường khó chống cự nổi.

Tiêu Hòa Lễ nhìn Mộc Hân làm vậy càng thêm tức giận, con nhỏ này lại đóng kịch, Mộc Hân thật biết cách diễn trò trước mặt Tạ Kinh Dung, mặt nạ đáng thương, mặt nạ bất lực, lại thêm cái thân hình mảnh mai làm Tiêu Hòa Lễ muốn bấm dằm mặt Mộc Hân, làm xong còn phải dùng đao bổ thêm mấy cái.

Lấy việc hiểu rõ Mộc Hân của Tạ Kinh Dung, Mộc Hân không phải loại người dễ bị người ta ăn hiếp, làm sao để Tiêu Hòa Lễ đánh mà chẳng có phản kháng? Có lẽ là vì áy náy với mình, phần khác là muốn sử dụng khổ nhục kế, Tạ Kinh Dung không muốn giờ phút này Mộc Hân còn tính kế lừa gạt mình, nhưng đúng là cô không thể để Tiêu Hòa Lễ đánh Mộc Hân, mà mình chỉ đứng đó nhìn.

“Hòa Lễ, đủ rồi.” Tạ Kinh Dung giữ chặt con hồ đang định cắn xé Mộc Hân, cô chẳng phải vì tội nghiệp Mộc Hân đâu, chỉ là cô không thích bạo lực thôi.

“Dung Dung, cậu quên à đã làm gì cậu ư? Cậu sắp kết hôn, à ta đem vị hôn phu của cậu cậu dẫn lên giường, cô ta đối xử với cậu như vậy, cậu làm sao lại có thể đi chung cùng cô ta hả? Dung Dung, cậu trăm ngàn lần đừng mềm lòng với nữ nhân này, cô ta giả vờ đáng thương tội nghiệp, sau đó thừa dịp cậu không cẩn thận, cắn cậu thêm lần nữa, Dung Dung, cậu nên biết, lần trước à chỉ cắn cậu, không chừng lần này sẽ lấy mạng cậu luôn đó....” Tiêu Hòa Lễ thờ hờn hờn hướng Tạ Kinh Dung quát, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tạ Kinh Dung nghe vậy, không hề rảnh, chỉ là sắc mặt trầm xuống.

“Dung Dung hận tôi, đánh tôi, tôi chẳng có nửa câu oán hận, chuyện ba năm trước, là tôi sai, tôi không muốn giải thích thêm gì về hành động của mình, nhưng người tôi muốn chưa bao giờ là Lí Dương, tôi muốn Tạ Kinh Dung.” Mộc Hân cuộn chặt nắm tay, đi lại gần Tiêu Hòa Lễ, thành thật nói.

Đang muốn tiếp tục khó dễ Mộc Hân, Tiêu Hòa Lễ lập tức ngăn cả người, Mộc Hân nói vậy là có ý gì? Tiêu Hòa Lễ nhìn Mộc Hân, lại nhìn khuôn mặt vô biểu tình Tạ Kinh Dung, đương nhiên là Kinh Dung hiểu ý nàng rồi.

“Cô là có ý gì?” Tiêu Hòa Lễ chất vấn Mộc Hân, tuy Tiêu Hòa Lễ không thông minh lắm, nhưng cũng hiểu chút ít đáp án.

“Tôi yêu Dung Dung, không muốn Dung Dung cùng Lí Dương kết hôn, đơn giản thế thôi.” Mộc Hân nói xong, nhìn về phía Tạ Kinh Dung, đáng tiếc chẳng nhìn thấy được cảm xúc gì.

Lúc xưa, Tiêu Hòa Lễ cảm thấy, Mộc Hân với dự vọng giữ lấy Dung Dung vượt qua mức độ bạn bè, nhưng không nghĩ nhiều, cũng không thấy có cái gì vô lý, nếu như Mộc Hân nói, mọi việc đều được giải thích, vậy Dung Dung xem Mộc Hân là gì? Tiêu Hòa Lễ nhìn Tạ Kinh Dung, cô biểu tình bình thường, lãnh đạm, đứng thế, đây chỉ là Mộc Hân đơn phương tình nguyện, nghĩ tới đó, Tiêu Hòa Lễ liền thông suốt.

“Cô đồng tính luyến ái thì làm mình cô đi, có gì muốn kéo luôn Dung Dung xuống nước, Dung Dung là nữ nhân bình thường, muốn kết hôn sinh con, cậu ấy sẽ không yêu cô, cô nên sớm chết tâm này đi, hơn nữa, yêu mà làm người ta đau khổ, yêu làm gì chứ?” Tiêu Hòa Lễ nói.

Một câu này so với cái tát còn có sát thương lớn hơn, cô biết bản thân mình tự lựa chọn coi nhẹ vấn đề này, Dung Dung vĩnh viễn không thể yêu nữ nhân, cô có thể tiêu trừ một nam nhân, người thứ hai, thứ ba, làm sao đây?

Tiêu Hòa Lễ nhìn Mộc Hân không nói nên lời, bỗng nhiên có cảm giác thỏa mãn, cùng Mộc Hân đấu đá nhiều năm, đây là lần đầu cô chiếm thế thượng phong, nhưng cảm giác chán ghét Mộc Hân, vô tình tiêu biến một ít.

“Tôi nghĩ cô chung chỗ với bạn tôi sẽ không thoải mái, cô tự bắt xe về đi.” Tạ Kinh Dung thần nhiên nói.

Mộc Hân thất thần, cô một câu cũng chẳng nói được, ý của Dung Dung sao cô không hiểu chứ, Tiêu Hòa Lễ là bạn của nàng, còn cô chả là gì hết, nàng không muốn mình làm bạn nàng khó chịu, thân sơ chi phân** nhìn cũng biết, cô đã từng là bạn thân tốt nhất của Dung Dung, mà giờ.....

[**thân sơ chi phân: quen biết và thân thuộc có sự khác biệt]

Tiêu Hòa Lễ đắc ý nhìn Mộc Hân, ngồi vào ghế phó lái.

Tạ Kinh Dung mở kính xe, nhìn thấy Mộc Hân, nàng ngồi xuống, cuộn người thành một khúc, Tạ Kinh Dung dời tầm mắt chỗ khác, cô biết nhược điểm của mình, cô rất dễ mềm lòng với Mộc Hân.

“Dung Dung, cô ta đối với cậu có ý xấu, về sau tránh xa cô ta ra chút.” Tiêu Hòa Lễ lo lắng nói, Mộc Hân kia chính là tai họa, thủ đoạn câu dẫn người khác vô cùng thâm hậu, Tiêu Hòa Lễ sợ Kinh Dung sẽ bị câu dẫn đi mất.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 13: Chút Hồi Ức - Kim Vi Vi Xuất Hiện

Tiêu Hòa Lễ cùng Mộc Hân giống nhau, đều là người thích nói nhiều, mà Tạ Kinh Dung thuộc loại hay lắng nghe, cho nên chỉ cần có Tiêu Hòa Lễ hoặc Mộc Hân bên cạnh, lỗ tai của cô căn bản là không thể nhàn rỗi.

Ba năm nay, Tiêu Hòa Lễ hạn chế tối đa việc nhắc đến Mộc Hân, cho rằng đối với Dung Dung, việc đó là cấm kỵ, vì vậy mới nhịn hết ba năm, không báo cáo sự thật cho Tạ Kinh Dung. Phải biết rằng, nàng thật vất vả mới đợi được tới lúc Tạ Kinh Dung tin tưởng lời nói của mình, chịu đựng chẳng hề môi, đó là việc làm khó chịu cỡ nào.

“Dung Dung, bỏ chắc là không biết Mộc Hân xấu xa tới mức nào đâu, bỏ nhớ không, sinh nhật năm ấy, cô ta bị người ta đánh, cho nên không tới dự sinh nhật mình được, thật ra, rõ ràng cô ta là tự mình đánh...” Tiêu Hòa Lễ đem mấy lời dồn nén trong lòng nhiều năm nói ra hết, cảm thấy sung sướng vô cùng.

“Là tự cậu ấy đánh?” Tạ Kinh Dung không thể tưởng tượng nổi, Mộc Hân yêu quý khuôn mặt mình như vậy, thế mà dám làm tổn thương nó, chỉ để lưu mình ở lại?

“Tớ chẳng biết nữa, tự cô ta đi nói với mình, còn nữa...” Tiêu Hòa Lễ đang muốn đem toàn bộ ủy khuất nhiều năm nói ra, nhưng lại bị Tạ Kinh Dung đánh gãy.

“Không nói về cậu ấy nữa, đã khuya, đi ngủ đi, tờ ngày mai còn phải đi làm.” Tạ Khinh Dung không muốn cùng Tiêu Hòa Lễ nói về Mộc Hân nữa, cũng chẳng muốn biết nàng xấu xa thế nào, có lẽ -- biết càng nhiều sẽ hiểu, nàng đã quan tâm tới mình mức nào.

Tiêu Hòa Lễ làm sao đi ngủ, muốn mượn việc nhân lúc nói xấu nàng, nhưng thấy Dung Dung đã nhắm mắt lại, cô đành buồn bực ngậm lại miệng.

Nói thật, Tiêu Hòa Lễ cảm thấy, Dung Dung đối với Mộc Hân có vài điểm dị thường, nhớ tới nhân vật Lí Dương kia, Tiêu Hòa Lễ vẫn đem hân quảng đi, nghĩ lại thì thấy, Dung Dung đối với Mộc Hân, tình cảm còn sâu đậm hơn với mình.

Tạ Khinh Dung nhắm mắt lại, nhớ lại cảnh tượng Mộc Hân ngồi xồm xoàng, điều này làm cô nhớ tới, rất nhiều năm trước kia, Mộc Hân cũng từng ngồi xồm xoàng, cuộn người thành một đoàn như vậy.

Khi đó, cô đi dạo phố cùng Mộc Hân, tay trong tay, Mộc Hân luôn chủ động nắm lấy tay mình, cô còn giễu cợt Mộc Hân giống như mấy đứa nhóc trong nhà trẻ, Mộc Hân cãi lại nói -- tớ thích thế thì sao?

Cô có cảm giác, Mộc Hân nắm tay mình hơi chặt, động tác cũng dừng lại, cô phát hiện, Mộc Hân nhìn chằm chằm về phía trước, theo ánh mắt nàng, cô nhìn thấy một đôi vợ chồng dẫn theo đứa bé trai, ở công viên chơi đùa, thoạt nhìn thật giống gia đình hoàn mỹ ba người.

“Làm sao vậy?” Tạ Khinh Dung hỏi.

“Người đàn ông đó là ba mình, nhưng đã là chuyện nhiều năm trước rồi, bây giờ chẳng qua là người xa lạ.” Mộc Hân lúc này mới phát hiện, mình đã xiết chặt tay Dung Dung từ lúc nào.

Lúc đó, Tạ Khinh Dung còn chưa hiểu tình hình nhà Mộc Hân, chỉ biết là, nhà nàng cách trường học không xa, nhưng nàng vẫn ít khi nào về nhà.

Tạ Khinh Dung cũng hơi hiểu được chút ít.

“Chúng ta đi chỗ khác ngồi xuống một chút.” Tạ Khinh Dung nghĩ, Mộc Hân sẽ không muốn cùng ba nàng chào hỏi, quả nhiên, Mộc Hân thật sự không thích thấy cái cảnh gia đình ba người hạnh phúc vui vẻ.

Từ trước đến nay, Mộc Hân luôn thích cái tính không chủ động tò mò việc riêng tư của người khác của Dung Dung, nhưng ngày hôm đó, Mộc Hân rất muốn nói hết tất cả cùng cô.

“Ba mẹ mình ly hôn từ lúc mình còn rất nhỏ, kỳ thật bọn họ có ly hôn hay không cũng thế, cả ngày hễ gặp mặt nhau là gây lộn, từ lúc tớ bắt đầu có trí nhớ đã vậy, cái gì là tình thương cả ba, tình thương của mẹ, tớ chưa bao giờ biết, mà cũng chẳng hi vọng biết. Bọn họ là người tốt, nhưng khi đến với nhau, họ lại chẳng phải là ba mẹ tốt. Sau này, mỗi người bọn họ lại có gia đình riêng, một người biến thành mẹ hiền vợ đảm, người kia thì thành chồng tốt ba tốt, thật sự là châm chọc. Bọn họ lúc bắt hòa mà sinh mình ra, mình đứng ra không nên tồn tại, đi đâu cũng thành người thừa, bọn họ đối xử với mình như khách lạ qua đường. ....” Mộc Hân ngồi xồm xoàng, cuộn người lại, làm Tạ Khinh Dung nhìn đặc biệt xúc động.

“Bọn họ có lẽ cảm thấy có lỗi với cậu.” Tạ Khinh Dung cũng ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng một chút, xem như an ủi.

“Tôi mới chẳng thèm để ý bọn họ, vừa nhìn là thấy ghét.” Mộc Hân nhú mày nói.

“Ba mẹ mình tốt lắm, hay vậy đi, mình bảo mẹ nhận cậu làm con gái nuôi.” Tạ Khinh Dung nghĩ, chuyện có thể làm được, liền lập tức đề nghị.

Mộc Hân đã gặp qua ba mẹ Tạ Khinh Dung, cặp vợ chồng bình thường, hòa ái dễ gần, nàng thích hai người họ, còn thấy biểu tình chân thật của Tạ Khinh Dung, biết Tạ Khinh Dung không phải chỉ thuận miệng nói, Mộc Hân cảm thấy trong lòng thật ấm áp, giây phút đó, nàng nghĩ ba mẹ có hay không cũng chẳng quan trọng.

“Tớ chả thèm.” Mộc Hân tỏ vẻ ngạo kiều, bỏ nhào vào lòng Tạ Khinh Dung, ôm lấy cô.

“Vì sao?” Tạ Khinh Dung khó hiểu.

“Mình không muốn làm em gái của cậu, phải làm bạn thân tốt nhất của cậu a.” Mộc Hân cười xòa, cô và Dung Dung đều là con gái, nếu trở thành chị em, chẳng phải lại thêm một tầng trói buộc sao?

*****

Mộc Hân ngồi đó, nhớ tới rất nhiều hình ảnh bên cạnh Dung Dung.

Cô thật hoài niệm năm đó, cảm giác cùng Dung Dung dạo phố, cô thích cảm giác cùng Dung Dung tay trong tay, tay Dung Dung luôn rất ấm, đặc biệt là vào mùa đông, nắm tay xúc cảm thật tốt. Năm trung học, cô thích nhất là lôi kéo Dung Dung đi qua con phố gần trường học, làm vài việc như -- không mang theo một xu nào, đem quần áo nào đẹp trong tất cả tiệm trong phố thử hết, sau đó chính là không mua. Dung Dung nếu trong tay không có tiền, không dám thử quần áo, giờ nghĩ lại, Dung Dung đúng là kẻ nhất gan.

Đến nay, ảnh chụp Mộc Hân với Tạ Khinh Dung so với mấy người khác nhiều hơn, mặc kệ là trung học hay đại học, Mộc Hân luôn bắt Tạ Khinh Dung đi chụp ảnh với mình, mưu trí khôn lanh là thể mệnh của Mộc Hân. Cô thương lượng với ông chủ tiệm, cô làm người mẫu miễn phí cho hắn, điều kiện là, bọn họ phải chụp ảnh miễn phí cho mình và Dung Dung. Mộc Hân lúc không trang điểm rất đẹp, khi trang điểm lên lại càng có tố chất ngôi sao, cho nên mấy người đó hơn phân nửa đều đồng ý. Vì vậy, Mộc Hân và Tạ Khinh Dung có rất nhiều hình chụp, mà trong số đó, hơn một nửa là miễn phí.

Có lẽ người đau khổ đầu chỉ có Mộc Hân, còn Kim Linh đang bị cột trên giường, Kim Linh biết Trang Ý Mộng sẽ không trở về sớm đâu, nữ nhân kia vô cùng nhẫn tâm, nên phải tự cứu mình thôi.

Thực tế chứng minh, tiềm lực con người là vô hạn, tay bị trói chặt, chân còn tự do, cho đến bây giờ, Kim Linh chưa từng nghĩ chân mình lại có lúc được trọng dụng thế này, cô dùng chân mình với tới, kẹp lấy điện thoại để bên bàn hóa trang, sau đó lại dùng chân ấn số di động em gái là Kim Vi Vi, toàn bộ quá trình, chân cô như muốn bị rút gân.

Kim Vi Vi mở cửa, nhìn chị mình khóa thân bị cột trên giường, dù Kim Vi Vi kiến thức chẳng mấy rộng rãi, cũng đoán được chị mình là đang chơi trò gì. Thật không ngờ, chị mình lại chơi trò kích thích như vậy, điều bất ngờ là, chị thể nhưng lại là M*, cô luôn nghĩ chị mình phải là S** chứ, dù sao chị thoát nhìn giống nữ vương cường thế, thì ra chỉ là vẻ bề ngoài, Kim Vi Vi rất vui mừng, thì ra kẻ chỉ biết mạnh miệng đầu chỉ có mình, cô thường xuyên bị người ta khi dễ, cuối cùng cũng tìm thấy công bằng.

[*, **: S&M là một cặp từ tiếng Anh:

Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm))

Hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân)

Thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không.]

Kim Linh nhìn thấy biểu tình Kim Vi Vi, không cần đoán cũng biết nàng suy nghĩ gì, cô tức muốn học máu, hình tượng anh thế bị hủy, cho dù có bị người khác hiểu lầm chơi SM, ít nhất cũng nên là S oai phong chứ, đằng này lại là M. ...

“Chị, người S kia đâu rồi?” Kim Vi Vi tò mò hỏi.

“Chị của người không phải M. ....” Kim Linh kích động vì bản thân giải thích, nhưng thực tế là, làm người nghe cảm giác mình đang giấu đầu lòi đuôi, bất quá việc này chẳng phải thứ Kim Vi Vi quan tâm.

“Chị, em muốn tìm việc làm.” Kim Vi Vi bị chị mình mắng, tỉnh táo lại chút, quyết định tìm việc làm.

Hai tay vừa được trả tự do, Kim Linh nhanh chóng mặc lại áo ngủ, liên tục hắt xì.

“Hử?” Kim Linh đang nghe lầm sao, đứa em lúc nào cũng có tư tưởng xài tiền cả đời, nay lại muốn đi làm, bị cái gì kích thích hả?

“Chị, em muốn tới công ty chị làm.” Kim Vi Vi vẻ mặt dừng cảm tuyên bố.

“Lại bị đứa em họ bên đó thách hả?” Kim Vi Vi bất bình thường tám phần là vì đứa em họ mặt than, lời nói ác độc -- Trương Tập Nhiễm kia.

“Cô ấy nói cô ấy ghét ký sinh trùng, chán ghét loại nữ nhân ngực bự ngực ngếch, chán ghét nữ nhân chỉ số thông minh thấp, chán ghét nữ nhân có giọng nói như em. ....” Kim Vi Vi vẻ mặt uỷ khuất, ba cái đầu cô còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng giọng nói người ta như vậy, làm sao thay đổi được?

Kim Vi Vi biệt danh “Kim Chí Linh”, nguyên nhân là, dáng người có thể cùng Kim Chí Linh so sánh, thanh âm trong trẻo dễ nghe, da trắng eo thon, tính thông minh tiên, còn nữa, tuyệt chiêu là làm nũng, đến nỗi đứa bé đang khóc cũng đưa hết tiền ra cho cô, ngay cả Kim Linh cũng ghen tỵ, chỉ có một khuyết điểm duy nhất, chính là chỉ số thông minh hơi thấp. Kim Vi Vi khi đi học điểm số đều thê thảm, không phải cô không cố gắng, thật sự là cô rất cố gắng, nhưng điểm vẫn như vậy, làm cô đau khổ muốn chết, mỗi khi nhắc đến thành tích học tập, cô đều khóc đến rụng chày trời đất, khiến cô chú Kim Linh đều lắc đầu e sợ. Cho nên cả hai quyết định, từ bỏ việc học tập giáo dục cho cô, là con gái nhà giàu chính cống, tay không dính nước, đây cũng là cống hiến lớn nhất cho xã hội.

Kim Linh cho rằng, nói ‘vật cực tất phản’** là rất có đạo lý. Chủ của các nàng thuộc loại anh minh thần võ, so với Trang Ý Mộng còn bá đạo hơn, còn bà cô là nữ vương chính hiệu, ghen của hai người tốt đến chẳng thể tốt hơn, nhưng mà – đời không là mơ, tốt chưa chắc đã sinh ra người hoàn hảo.

[**Vật cực tất phản: Giống dạng...con giun xéo lắm cũng quằn]

Em mình quần quít lấy em họ muốn quen nhau, Kim Linh biết liền lắc đầu phản đối, cô sao dám đối mặt với ông chú lưu manh cùng bà cô ngự tỳ chứ, hơn nữa, còn có một đồng trường bối cả dòng họ sau lưng, phải biết là, ở Kim gia, biết làm nũng mới được cưng chiều.

“Em không phải đã quen rồi sao, tự nhiên tích cực thế làm gì?” Kim Linh chưa muốn tự mình tìm phiền toái, nói đến Vi Vi, là người có tiềm năng làm M nhất, mỗi khi bị Tiêm Nhiễm mắng là khóc, hùng hùng hổ hổ đi méc mình. Vi đều là người trong gia đình, Kim Linh đành nể nang nể mặt, chỉ cần hai người không gây rắc rối gì quá nghiêm trọng, cô không có ý kiến.

“Lần này thì khác, em cảm thấy nàng nói có đạo lý, muốn tìm việc làm, cống hiến chút gì đó cho xã hội.” Thật ra, nếu không phải cô chú thường xuyên khùng bố tâm lý Vi Vi, nàng chắc chắn sẽ là thanh niên yêu nước có tính giác ngộ cao.

“Em làm được cái gì?” Kim Linh muốn làm cho Kim Vi Vi biết khó mà lui, bằng đại học loại khá trong tay nàng, cô chú không biết cúng hết bao nhiêu tiền cho trường học mới có được, Vi Vi được nuông chiều từ nhỏ, trừ xài tiền ra cái gì cũng không biết.

Quả nhiên, Vi Vi vịn vẹo hai tay, chốt dạ tức khắc, cô đứng là không biết làm cái gì.

“Mặc kệ, em muốn làm ở công ty, bằng không, em sẽ méc ba mẹ em cùng ba mẹ chị, hồi nhỏ chị gạt lấy tiền tiêu vặt của em, còn lừa em đi câu dẫn nam nhân chị thích, làm thiếu chút em bị khi dễ, còn lừa em----” Kim Vi Vi không đạt được mục đích, đành hòng cô bỏ qua.

“Được rồi, em muốn vào công ty chị thì cứ vào đi.” Kim Linh lập tức thỏa hiệp, nếu mấy việc kia mà bị trưởng bối biết được, khẳng định mình sẽ bị lột da luôn là cái chắc.

Kim Linh từ nhỏ đến lớn lừa Kim Vi Vi rất nhiều lần, rất nhiều chuyện, người nói nàng không ngu ngốc, sao lại bị cô lừa hết lần này tới lần khác, người nói nàng thông minh đi, rõ ràng biết mình bị lừa, sau luôn lấy chuyện này ra đe dọa. Đôi khi Kim Linh nghĩ, kỳ thực Kim Vi Vi chẳng phải ngu ngốc, chỉ là phản ứng chậm một tẹo thôi.

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14: Bước Cuối Cùng Đó, Mình Chưa Làm Đầu

Thứ hai là ngày họp hội nghị thường kỳ, xuất hiện một đại mỹ nhân, đó chính là Kim Vi Vi, Trương Tập Nhiễm mặt than không có phản ứng gì đặc biệt, còn Mộc Hân, biết Kim Vi Vi là hoàng thân quốc thích, liền hướng Kim Vi Vi nở nụ cười hiền lành, Tạ Kinh Dung luôn giữ được vẻ ôn hòa, cũng hướng Kim Vi Vi mỉm cười.

Kim Linh nhìn công ty của mình, nhân viên nữ xinh đẹp rất nhiều, đột nhiên cảm thấy, đây không còn là công ty vàng bạc đá quý nữa, mà trở thành công ty điện ảnh truyền hình mất rồi, dưới ánh nhìn của một đám nữ nhân dung mạo xinh hơn hoa kia, Kim Linh cảm thấy bị áp lực thật lớn, may mà cô cũng thuộc loại hoa nhường nguyệt thẹn, bằng không, chắc chắn biến thành lá cây làm nền cho bọn họ.

Từ khi bước vào, Kim Vi Vi luôn để ý đánh giá những người trong phòng họp này, trừ bỏ vài thành phần cá biệt là đàn ông, còn lại đa số đều là nữ nhân, làm Kim Vi Vi rất thích. Không có biện pháp, với nhan sắc của cô, rất dễ thu hút mấy thằng cha đáng khinh, tò vò đạo mạo nhưng sau lưng luôn tìm cách quấy nhiễu cô.

Buổi họp thường kỳ hoàn tất, Kim Linh mới giới thiệu cùng mọi người bình hoa di động mới của công ty, Kim Vi Vi, giữa chừng Kim Linh còn hắt xì. Mọi người đang suy nghĩ, mùa này thời tiết đầu dễ bị cảm, Kim tổng đang yên đang lành sao lại bị bệnh chứ?

“Có đơn vị nào thiếu người chứ?” Kim Linh hỏi một câu mang tính tượng trưng, thật ra, đưa nàng vào tổ nào cũng được, vì thực tế nàng đâu có biết làm cái gì.

Không một ai hé răng lên tiếng, Kim Vi Vi thân phận đặc thù, quản không được thì chẳng nên lưu giữ.

“Tiêm Nhiễm này, tôi tiến cử cho em thêm một trợ lý, thấy sao?” Kim Linh trái lương tâm nói, đây là bị Vi Vi ép buộc.

“Tôi không cần cộng sự vô dụng, nếu ép buộc, tôi sẽ rời công ty.” Trương Tập Nhiễm mặt vô biểu tình nói, cô tuyệt đối không tiếp nhận phiền phức vào người, Kim Vi Vi nghe thế, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt ủy khuất nhìn Trương Tập Nhiễm.

“Kinh Dung à, bộ phận kỹ thuật các người hình như thiếu người nào bụng trả đồ nước?” Kim Linh hỏi.

Tạ Kinh Dung lắc đầu, ai dám sai khiến đại tiểu thư đi bụng trả đồ nước chứ?

“Kim tổng, thế này đi, cho Vi Vi đến tổ của tôi, tôi cảm thấy cô ấy thích hợp làm nhân viên tiếp điện thoại.” Người tốt Mộc Hân chủ động hướng Kim tổng xin người.

Điều này làm cho Kim Vi Vi cảm động muốn chết, cuối cùng cũng có người nhìn thấy năng lực của mình, mình vẫn còn hữu dụng, Kim Vi Vi cực kỳ phấn khích.

Mộc Hân biết Kim Vi Vi, nhưng Kim Vi Vi không biết Mộc Hân, nhưng với dung mạo của Mộc Hân, đứng hòa lẫn trong đám người xinh đẹp, vẫn đặc biệt chói mắt, ngay cả người xinh đẹp như Kim Vi Vi cũng phải thừa nhận, Mộc Hân nhìn rất đẹp mắt, nhất là sau khi Mộc Hân chủ động xin mình về tổ, Kim Vi Vi càng cảm thấy, Mộc Hân người đẹp mà tâm cũng đẹp.

Kim Linh suy nghĩ, nếu Kim Vi Vi về dưới sự lãnh đạo của Mộc Hân, có lẽ thật sự sẽ tìm ra chút giá trị, nhưng đó chỉ là có lẽ, cô đối với Vi Vi chẳng ôm hi vọng gì nhiều.

Sau khi tan họp, Mộc Hân gọi lại Tạ Khinh Dung.

“Tạ cố vấn, có vài chuyện công việc phải hỏi ý kiến cô, không biết có tiện không?” Mộc Hân hỏi một cách vô cùng khách khí, tựa hồ giống như với đồng nghiệp bình thường.

“Có vấn đề gì?” Tạ Khinh Dung hỏi, đối với chuyện công việc, cô sẽ không từ chối Mộc Hân, trách nhiệm của cô là phối hợp tổ Thị trường, triển khai công tác.

“Muốn hỏi về tương quan kỹ thuật bên Hoàng Kim, cô biết đó, có vài khách hàng hỏi chúng ta về vấn đề này, tôi vừa biết Hoàng Kim chưa lâu, nên hiểu biết chẳng bao nhiêu.” Mộc Hân khiêm tốn nói, cùng Dung Dung nói chuyện công tác, tốt ở chỗ có thể lấy việc công làm việc tư.

“Lúc huấn luyện nhân viên mới, cô có thể tới nghe.” Mỗi lần công ty đổi mới nhân sự, điều có tổ chức huấn luyện, mời nhân viên già dặn kinh nghiệm tới giảng dạy.

“Những cái đó tôi biết rồi, tôi chính là muốn hiểu sâu thêm một chút, như thế, khi cùng khách hàng trò chuyện, người ta sẽ thấy công ty chúng ta chuyên nghiệp.” Mộc Hân đương nhiên không dễ dàng rút lui.

“Vây được rồi.” Trước kia làm sao không phát hiện Mộc Hân ham học hỏi như vậy? Nhưng là người hiểu học, Tạ Khinh Dung không thể không chỉ nài, nên cô đành mời Mộc Hân vào phòng mình.

Tạ Khinh Dung ngồi cách xa Mộc Hân một khoảng cách nhất định, mở máy tính của mình lên, cô nhìn mặt Mộc Hân một chút, hình như còn hơi sưng đỏ, bất quá, với trình độ trang điểm cao siêu của Mộc Hân, cũng chẳng nhìn thấy rõ ràng lắm.

“Mặt của cô – ngày hôm qua không xử lý một chút sao?” Tạ Khinh Dung đột ngột hỏi, hỏi xong lại muốn tự cắn lưỡi mình.

“Câu đề ý sao?” Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung, hỏi ngược lại, Dung Dung là đang quan tâm sao?

“Không liên quan đến tôi.” Tạ Khinh Dung lập tức hồi đáp.

“Vây hỏi làm cái gì?” Mộc Hân chọn mi nói.

“Không có việc gì, tôi bây giờ nói cho cậu.” Tạ Khinh Dung chuyển đề tài rất nhanh, bắt đầu trật tự rõ ràng nói cho Mộc Hân về kỹ thuật và kiến thức.

Mộc Hân nhìn về mặt tận tâm giảng giải của Tạ Khinh Dung, cô nhớ lại cảnh tượng, năm đó tới gặp Dung Dung hỏi bài môn Toán, Dung Dung cũng như vậy, tận tình vì mình chỉ dạy, Dung Dung là người có tính nhẫn nại phi thường cao, nếu nói không hiểu, nàng sẽ chẳng ngại phiền phức giảng lại lần nữa, bình thường, Mộc Hân luôn nói không hiểu, khi đó, mình và Dung Dung cách nhau rất gần, ngửi được mùi hương tự nhiên từ cơ thể Tạ Khinh Dung toát ra.

Bây giờ cũng giống với năm đó, ý tại ngôn ngoại*, cô thừa lúc Tạ Khinh Dung không chú ý, tới gần sát nàng, cách mặt Dung Dung gần đến nỗi, chỉ cần tiến tới một chút, là có thể hôn lên mặt nàng, Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung, có chút không kiềm chế được. Yêu người ta lâu đến như vậy, tình cảm mãnh liệt thế kia, nên Mộc Hân vẫn không kìm chế được, đem môi mình hôn lên má Tạ Khinh Dung.

[*: chỉ những điều hàm ý, không nói ra trực tiếp, người nghe phải tự suy ra mà hiểu lấy]

Tạ Khinh Dung cảm giác đôi môi trên mặt mình, không thể tin nhìn Mộc Hân.

“Cô đang làm cái gì vậy?” Tạ Khinh Dung lớn tiếng hỏi.

Mộc Hân ở gần Tạ Khinh Dung, cô chưa từng nghĩ là, mình thì ra không có tính nhẫn nại như vậy.

“Chỉ hôn hai má thôi mà, làm gì phản ứng lớn thế?” Mộc Hân cười cười.

Tạ Khinh Dung nghiêng người lùi ra phía sau, “Cô tránh xa tôi ra một chút.” Tạ Khinh Dung ngữ khí vẫn hơi bức dọc, nếu Mộc Hân muốn mượn từ ‘thỉnh giáo’ để tiếp cận mình, xin thứ lỗi, tôi không muốn tiếp.

“Cậu chê mình bẩn sao?” Mộc Hân đứng dậy, hai tay đặt hai bên ghế chỗ Dung Dung, cả người đè lên người nàng, đem Tạ Khinh Dung vây hãm trong vòng tay mình, nhẹ giọng hỏi.

Thời khắc nhìn thấy Mộc Hân cùng Lí Dương trên giường, cô cảm thấy đôi câu nam nữ này thật dơ bẩn, làm cô kinh tởm, nhưng nữ nhân này lại nói cho mình rằng, cô ta làm những việc đó, đều là vì yêu thích mình, dù vậy, cô vẫn cảm thấy rất tức giận.

Mộc Hân cách Tạ Khinh Dung ngày càng gần, gần tới nỗi Tạ Khinh Dung cảm thấy từng nhịp thở phủ lên mặt mình. Tạ Khinh Dung đột nhiên nhớ ra, nữ nhân này có tình cảm với mình, lại đang ở trên người mình làm ra hành động ái muội, điều này làm cô không biết xử lý làm sao.

“Nói thật, mình cùng Lí Dương chưa chân chính trở thành gian phu dâm phụ.” Mộc Hân còn đột ngột thừa nhận.

“Có ý gì?” Tạ Khinh Dung khó hiểu.

“Mình với Lí Dương chưa làm tới bước cuối cùng, nếu mình nói cho cậu biết, mình còn là xử nữ, cậu tin mình sao?” Cô cố nén cảm giác ghê tởm lúc đó, may mà đoán chắc chắn thời điểm Tạ Kinh Dung trở về, nếu mình mà tính sai, không chừng đã thật sự thất thân rồi, sự thật chứng minh, mình tính kế luôn rất chuẩn, ở khoảnh khắc cuối cùng, Tạ Kinh Dung trở lại, Dung Dung nhìn thấy mình cùng Lí Dương trần truồng ôm nhau, đại khái liền phát điên lên, làm sao còn chú ý tiểu tiết.

Tạ Kinh Dung kinh ngạc nhìn Mộc Hân, cho dù nàng và Lí Dương thật sự không làm bước cuối cùng đó, cô nhớ rõ, thời đại học Mộc Hân đổi bạn trai so với đổi thư còn nhanh hơn, cô không tin Mộc Hân vẫn là xử nữ, nhưng cô biết là, Mộc Hân chưa bao giờ nói dối với mình, giờ phút này, tâm tình Tạ Kinh Dung vô cùng phức tạp, nếu chưa làm bước cuối cùng, vậy có phải chưa tính là hoàn toàn phản bội hay không? Nhưng chuyện tới nước này, muốn hối hận cũng chẳng kịp.

“Đừng nói là cậu không tin, tự bản thân mình cũng chẳng tin nổi, già đầu rồi mà vẫn còn là xử nữ.” Mộc Hân tự giễu, mặc dù ích kỷ, cùng Trang Ý Mộng chung một chỗ, cô chưa từng để Trang Ý Mộng đụng vào mình, thủ thân như ngọc, còn hơn cả trinh tiết liệt phụ**.

[**: chồng chết => phụ nữ thủ tiết]

“Có khác nhau sao?” Tạ Kinh Dung hỏi, dù có làm bước kia hay không, có khác nhau gì chứ, chẳng phải đều giống nhau, hủy hoại hạnh phúc của mình ư?

“Với cậu, có lẽ nó không có khác biệt, nhưng với mình, là khác biệt rất nhiều, Dung Dung, thân thể của mình là để cho cậu, tuy cậu không quan tâm, mà mình vẫn giữ nó cho cậu, cậu chẳng cảm động chút nào sao?” Mộc Hân cười hỏi, nụ cười mỉa hoặc đến lấy mạng người ta.

Tạ Kinh Dung hoắc mắt, đẩy Mộc Hân ra, đứng lên.

“Mộc Hân, tôi nói cho cô biết, việc này cũng chẳng thay đổi đâu, tôi chưa từng nghĩ sẽ tha thứ cho cô.” Tạ Kinh Dung xong câu đó, mở cửa rời khỏi văn phòng.

Mộc Hân khẽ cười, Dung Dung hình như đã quên mất, đây là phòng làm việc của nàng, nhìn cô gái mình yêu như vậy, có phải giống như đang bắt an?

Quả nhiên, lát sau Tạ Kinh Dung liền quay lại.

“Cô lập tức rời khỏi văn phòng cho tôi!” Tạ Kinh Dung lạnh giọng ra lệnh.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15: Học Làm Tiêu Doanh Điện Thoại

Mộc Hân nghe lời, rời khỏi văn phòng Tạ Kinh Dung, cô biết chừng mực, nếu đi quá giới hạn, chỉ sợ sẽ phản tác dụng.

“Quản lí Mộc, cô đi đâu thế, tôi tìm nãy giờ.” Kim Vi Vi được phân tới bộ phận bên Mộc Hân, hứng chí bưng bưng chờ Mộc Hân phân phó nhiệm vụ.

“Có việc sao?” Mộc Hân chọn mi hỏi, giờ phút này, cô như rồng mây, quan sát tỉ mỉ Kim Vi Vi, tựa hồ tinh thần nàng đang tốt lắm.

“Cô không an bài nhiệm vụ cho tôi sao?” Kim Vi Vi khát khao được làm việc, muốn chứng tỏ cho Trương Tập Nhiễm thấy, làm nàng phải hối hận khi không chọn mình làm trợ lý.

“Gọi điện thoại, làm được chứ?” Mộc Hân đưa ra đề nghị cho Kim Vi Vi làm, vì đa số nhân viên nữ ở đây đều ghen tị với mình, phụ nữ a, mặt ngoài tuy ân cần nghe theo sự sắp xếp của mình, nhưng sau lưng lại luôn mồm nói xấu, Kim Vi Vi có gia thế hiển hách, dung mạo xinh đẹp, ngực to hông nở, giọng nói dễ nghe, chỉ với chừng đó đã khiến mọi người ghen tị muốn chết, chắc chắn sắp trở thành đề tài chính cho mấy cuộc tám chuyện trong nhà vệ sinh.

Đương nhiên, Kim Vi Vi chỉ lo nhìn ngắm Mộc Hân xinh đẹp, làm sao nhận ra điều này.

“Được.” Kim Vi Vi liếc chết gât đầu.

“Cô quan sát người khác, xem người ta gọi điện thoại thế nào, rồi học tập như thế mà làm theo.” Mộc Hân cầm tờ giấy ghi nhiều dãy số điện thoại đưa cho Kim Vi Vi, sau đó trở về phòng làm việc.

Kim Vi Vi là đứa nhỏ siêng năng, cô thật sự nghiêm túc nhìn người khác thế nào tiếp chuyện qua điện thoại.

“Trương đại ca, anh gần đây sao khỏe chứ? Cũng lâu rồi chưa cùng anh nói chuyện a...” Kim Vi Vi đang nhìn ác chủ bài bộ Thị trường, doanh tiêu nhân

viên – Tiểu Lôi. Trước khi Mộc Hân và Kim Vi Vi vào làm việc, Tiểu Lôi từng là cô gái xinh đẹp nhất bộ Thị trường, tuy dáng người nhỏ nhắn, nhưng rất cầu toàn, tuyệt đối không có miếng mỡ thừa nào trên người, giọng nói ngọt ngào, lập công rất nhiều. Nay, bộ Thị trường có thêm Mộc Hân và Kim Vi Vi, địa vị Tiểu Lôi nhất thời bị chìm xuống, từ một Tiểu Lôi xinh đẹp như hoa, bỗng chốc trở thành lá cây làm nền, Tiểu Lôi trong lòng vô cùng ghi hận.

Tiểu Lôi là cao thủ điện doanh*, sở trường của nàng chính là làm nũng, hễ cất tiếng là ngọt như đường, lực sát thương mười phần, hơn nữa, ứng xử chuẩn mực, tuyệt đối không vì tiếp khách mà chịu thiệt, thật sự đạt đến cảnh giới không nhiễm bụi trần.

[*điện doanh: bán hàng qua điện thoại]

Chẳng có ai làm người dẫn đường, Kim Vi Vi lập tức lấy át chủ bài kia làm đối tượng tham khảo, quên rằng muốn đạt tới cảnh giới cao thâm kia là chuyện vô cùng khó khăn, làm lung tung loạn xạ. Từ doanh tiêu điện thoại, qua tay Kim Vi Vi liền biến thành trò chuyện tình sắc** đêm khuya, nghiêm trọng hơn là, Kim Vi Vi hoàn toàn quên mất rằng, mình gọi điện thoại là để đẩy nhanh doanh số bán hàng.

[** : sex voice, dễ hiểu mà ha]

Gọi qua nhiều cuộc điện thoại, Kim Vi Vi có cảm giác như chính mình bị lừa dối, cô dị thường phẫn nộ, mắng đối phương đầu dây bên kia là biến thái, sau đó liền ngắt máy. Nhưng thanh âm trong trẻo lúc mắng người kia, vô tình lại giống như làm nũng, cho dù cô có ngắt máy, đối phương vẫn bám riết không tha, gọi lại dây dưa, mời đi ăn cơm, hỏi giá bao nhiêu, cái gì cũng có, thiếu chút làm Kim Vi Vi phát khóc.

Trương Tập Nhiễm là phó tổng, quản lý nhân sự và hành chính, cô bắt quá là hơi dè dặt bộ Thị trường hơn chút, đứng đằng sau nghe Kim Vi Vi gọi điện, gương mặt khó khi nào nhìn thấy chút cảm xúc liên nhủu mày, cô nghĩ, nếu cứ thế này, công ty của biểu tỷ sẽ nhanh chóng bị người ta hiểu lầm là chuyên cung cấp dịch vụ tình sắc về đêm mất. Đâu có ai như nữ nhân ngu ngốc Kim Vi Vi này, bản thân mình ở bên cạnh nghe được hai câu là biết tên nam nhân nào đáng khinh, kẻ nào không, mà Kim Vi Vi ngây ngốc, bị người ta đùa giỡn lâu như vậy mới nhận ra mà phản ứng.

Kim Vi Vi nhìn thấy Trương Tập Nhiễm, cảm xúc ỳ ạch liền bạo phát.

“Nhiễm Nhiễm, bọn họ tại sao đều xấu xa như vậy...” Kim Vi Vi oán giận nói.

“Cô đó, giọng nói từ lúc sinh ra nghe cứ như đang động dục, còn bày đặt học ai làm nũng, nỡ cô thùng bao nhiêu cái lỗ rồi hả?” Trương Tập Nhiễm mặt vô biểu tình, cô không có rãnh mà đồng tình, rõ ràng do Kim Vi Vi quá ngu ngốc, giọng nói đã éo éo ghê tởm, còn học người khác đòi làm nũng, cho dù đối phương đứng đắn, nói một hồi cũng bị thanh âm của nàng làm cho không đứng đắn.

“Nhưng cô ấy đều làm như vậy.” Kim Vi Vi bĩu môi, cực kỳ ỳ ạch chỉ vào Tiểu Lôi ngồi gần đó cho Trương Tập Nhiễm.

“Cô ấy là cô ấy, cô là cô, người ta làm được thì cô làm được sao? Bất chúc bữa bãi không ngại dọa người? Đông Thi ngu xuẩn.” Thật đúng là kẻ ngu ngốc, không có cách nào cứu chữa được, Kim Vi Vi, nữ nhân ngục bực ngốc nghếch.

“Đông Thi là ai?” Kim Vi Vi mơ hồ hỏi lại, cô chỉ biết có Tây Thi, còn Đông Thi là ai chứ?

[**Đông Thi: một cô gái xấu xí, nhìn thấy Tây Thi nhăn mặt vì ho, mọi người ai cũng khen đẹp, thế là bất chúc làm theo, dung mạo xấu xí, kèm theo hay nhăn mặt, làm mọi người vừa nhìn thấy đã chán ghét, đóng cửa không tiếp.]

“Người ngu ngốc thì mau siêng năng học tập, cả ngày làm chuyện vô vẩn, xinh đẹp cách mấy cũng chỉ là bao cỏ mỹ nhân.” Ngu ngốc, suốt ngày hỏi hỏi, tự mình tìm hiểu đi.

“Nhưng là mẹ mình nói, nữ nhân không tài mới là đức, nữ nhân chỉ cần xinh đẹp là được.” Kim Vi Vi thấp giọng biện hộ, tuy cô thấy Tập Nhiễm nói đúng, nhưng không cần thiết phải lặp đi lặp lại như thế, mình cũng có tự tôn a.

“Kẻ ngu xuẩn.” Tôi đang an ủi cô đó, nghe không hiểu sao?

“Nhiễm Nhiễm, mình không muốn làm nữa...” Kim Vi Vi vẻ mặt khiếp đảm.

“Kim Vi Vi, cô lớn như vậy, vẫn chưa có mục tiêu mà theo đuổi sao? Cả ngày chỉ biết rong chơi ở ngoài, cô còn có thể làm được cái gì? Mới kiếm được việc làm, chưa đến nửa ngày đã đòi bỏ, cứ như thế, cô sống còn có giá trị gì sao?” Cũng may Kim Vi Vi đã quen với việc nghe Trương Tập Nhiễm nói lời ác độc, bằng không, với độ thâm độc lời nói của Trương Tập Nhiễm, cô đã sớm nghĩ quần rồi.

“Người ta có mục đích a, mục đích của người ta hướng tới là cậu đó, người ta nhất định sẽ làm công việc này thật tốt, không làm cậu thất vọng đâu.” Kim Vi Vi vì khẳng định giá trị bản thân, quyết định làm tiếp công việc.

“Tôi nói bao nhiêu lần rồi, đừng có mà xưng ‘người ta’ với tôi.” Trương Tập Nhiễm nghe Kim Vi Vi dùng thanh âm éo éo nói chuyện, ghê tởm rùng mình.

“Ừm.” Kim Vi Vi gật đầu, thói quen thôi.

“Cô nói theo tờ giấy này.” Trương Tập Nhiễm cầm tờ giấy ghi mấy trình tự cơ bản khi làm doanh tiêu điện thoại đưa cho Vi Vi, Kim Vi Vi ngu ngốc như vậy, chỉ thích hợp với máy móc, không thích hợp bất chúc ai cả.

“Nhiễm Nhiễm, trưa chúng ta cùng đi ăn cơm được chứ?” Kim Vi Vi thực chờ mong, cùng nhau dùng cơm trưa, cùng nhau tan sở, cảm giác rất ấm áp nha.

“Không được.” Cùng người ngu ngốc ăn cơm, tiêu hóa sẽ bất ổn.

“Nhiễm Nhiễm...” Kim Vi Vi cố gắng tận dụng cơ hội năn nỉ Trương Tập Nhiễm.

“Nếu cô không muốn làm việc, mời cô rời công ty.” Trương Tập Nhiễm lạnh lùng nói xong, quay gót rời khỏi phòng Thị trường.

Kim Vi Vi đúng thật bị nhiều người ghen ghét hơn Mộc Hân, tuy không so về trình độ, nhưng với gia thế cha mẹ, cùng kích cỡ bộ ngực, làm người có đủ thứ chuyện để bàn.

“Kim Vi Vi kia nha, vừa nhìn đã biết là cái bình hoa, ngực đại ngực ghê.”

“Giọng nói éo éo, làm Lâm Chí Linh cũng phải chào thua, thật sự nổi hết cả da gà.”

“Hôm nay nghe cô ta nói chuyện điện thoại, còn tưởng là đang bán thân chứ.”

“Các người bớt nói nhiều đi, người ta là em họ tổng giám đốc, cha mẹ lại càng chẳng phải người bình thường có thể trêu vào đâu.”

“Thật tốt số quá đi mà!” Thanh âm ghen tị tràn ngập.

Kim Vi Vi, mẹ là Trang Văn Huệ, dì là Trang Ý Mộng, tổng giám đốc tập đoàn phía đông, cha là Kim Phong, tổng giám đốc Kim thị, Kim Vi Vi là do nhân vật cường đại hợp thành, bối cảnh vững chắc, ngay cả Kim Linh cũng phải ca thán.

Dì của Kim Linh là bác của Trang Ý Mộng, đây là lý do cả hai quen biết nhau.

Kim Linh ở văn phòng hắt xì, xoa xoa mũi, nhớ tới Trang Ý Mộng, tìm chột đau thắt, cô còn cay cú a, ngày hôm qua không cường bạo được cô ta, cô vô cùng tiếc nuối, nữ nhân kia tám phần sẽ chẳng cho mình cơ hội khác, vẫn nên tận dụng thời cơ đi...

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16: Nói Chuyện

“Rảnh không, ăn cơm cùng tôi đi!” Giọng nói của Mộc Hân qua điện thoại truyền vào tai Tiêu Hòa Lễ, Tiêu Hòa Lễ khẽ nhún mày.

“Ăn cơm cùng cô, tôi sẽ ghé thăm chết đi, mà sao cô biết số tôi?” Tiêu Hòa Lễ không khách khí nói.

“Chúng ta chẳng phải là đồng học a? Vài người thân với cô cũng thân với tôi vậy?” Trên thực tế, về mấy bạn học nữ khác, Mộc Hân trừ bỏ Tạ Kinh Dung, còn những người khác giao tình không tốt lắm, nhưng dựa vào thủ đoạn và nhan sắc của mình, mấy đồng học nam chẳng có vấn đề gì, muốn lấy số di động của Tiêu Hòa Lễ, thực rất dễ dàng.

“Tôi không muốn ăn cơm với cô, đừng cố gắng lấy lòng tôi, tôi nhất định bảo Dung Dung tránh xa con độc xà như cô ra.” Dung Dung bị rắn độc mê hoặc, mình thì không.

“Tiêu Hòa Lễ, cô không sợ tôi quán quít Dung Dung sao?” Mộc Hân biết, dùng cách bình thường mời Tiêu Hòa Lễ, nàng sẽ không đến, nên chuẩn bị phép khích tướng, vì Tiêu Hòa Lễ chẳng bao giờ chịu nổi kích thích.

“Dung Dung không quan tâm tới cô, cô muốn quán quít cũng vô dụng.” Tiêu Hòa Lễ tức giận, làm ra chuyện động trời như thế, còn muốn xuất hiện trước mặt Dung Dung, thật vô liêm sỉ.

“Cô biết mà, Dung Dung luôn mềm lòng.” Mộc Hân có thể tưởng tượng được, khuôn mặt Tiêu Hòa Lễ giờ khó coi cỡ nào.

“Ồ đâu?” Tuy Tiêu Hòa Lễ tức giận, nhưng nàng cũng muốn gặp Mộc Hân xem sao, lúc trước, khi ở trước mặt mình, Mộc Hân luôn lộ nguyên hình, nàng muốn nhìn xem con mỹ nhân xà này có quý giá gì.

Tiêu Hòa Lễ đi đến khách sạn, nhìn Mộc Hân tỏ thái độ chờ lâu, Tiêu Hòa Lễ là cố ý, chẳng có chút nào áy náy.

Mộc Hân nhìn thấy Tiêu Hòa Lễ tới, liền hướng hướng Tiêu Hòa Lễ mỉm cười.

Tuy Tiêu Hòa Lễ dù gặp ma cũng không muốn đụng mặt Mộc Hân, nhưng nàng không thể không thừa nhận, Mộc Hân quả xứng đáng với tên gọi mỹ nhân.

“Cô nói thẳng đi, cô trái lương tâm mời tôi ăn cơm rồi cuộc vì cái gì?” Nàng biết Mộc Hân chẳng tốt lành gì, nếu mình nhớ không lầm, cô ta từng nói vô cùng ghét mình.

“Tôi cũng chả muốn quanh co lòng vòng, tôi hi vọng có thể cùng cô xóa tan hiểu lầm.” Mộc Hân biểu tình nghiêm túc nói.

“Cô đang đùa hả?” Tiêu Hòa Lễ giống như đang nghe truyện cười vui nhất thế kỷ, thật buồn cười.

“Tôi chẳng thấy có gì mắc cười ở đây hết.” Lấy sự thành thực của Mộc Hân bây giờ, cô quyết định sẽ không như lúc xưa, đối đầu cùng Tiêu Hòa Lễ, bạn bè nhiều luôn tốt hơn nhiều kẻ thù, đặc biệt giờ phút này, mình còn chưa được Dung Dung tha thứ, có người để nói chuyện, đây là việc quan trọng.

“Mộc Hân, cô chết cái ý định này đi, đã ghét Tiêu Hòa Lễ tôi, vậy cứ ghét suốt đời. Cô không cần tốn công sức lên người tôi, tôi cho cô biết, cô đừng mơ tưởng chuyển ý Dung Dung, muốn đồng tình luyện ái thì kiếm người khác, đừng có kéo Dung Dung xuống nước, tôi tuyệt sẽ không đứng yên nhìn cô phá hủy cuộc đời Dung Dung.” Tiêu Hòa Lễ tuyệt tình, không cho phép thương lượng.

“Tôi biết cô vẫn còn hận chuyện quá khứ, nhưng nói thật, tôi cảm thấy tội lỗi là vì làm cho Dung Dung đau khổ, chứ không vì hủy Dung Dung hạnh phúc. Lí Dương có thể bị tôi dụ dỗ, điều đó chứng minh hắn chưa hoàn toàn yêu Dung Dung. Tôi mới là người yêu Dung Dung, mười ba năm, tôi chịu đựng dụ hoặc chẳng ít, vậy mà tôi vẫn trụ vững, còn Lí Dương thì không. Cho nên, kẻ dễ dàng bị người khác dụ dỗ, còn lưu luyện làm gì chứ?” Về mặt Mộc Hân thành khẩn nói với Tiêu Hòa Lễ.

Tiêu Hòa Lễ không phải người phải trái bất phân, thật ra, nàng là người rất nghiêm khắc, ân oán rõ ràng, đúng sai phân minh, nghe Mộc Hân nói, không phải không có lý, nhất thời trong lòng hỗn loạn, nhưng nàng lập tức cảm thấy Mộc Hân nói dối.

“Nếu nói vậy, việc cô làm là đúng?” Tiêu Hòa Lễ chọn mi hỏi lại, Mộc Hân dám nói phải, nàng nhất định cho cô thêm cái tát.

“Tôi sai, lỗi lớn nhất của tôi là yêu Dung Dung, vì ghen tị, nhiều người đã điên cuồng mất tự chủ, tôi chẳng qua chỉ là một trong số nhưng người đáng thương đó thôi.” Mộc Hân tự giễu cười, nụ cười có chút chua xót, ánh mắt hơi phiếm hồng.

Tiêu Hòa Lễ biết Mộc Hân giỏi tính kế, giỏi diễn trò, nhưng nàng lúc này lại không cảm thấy Mộc Hân đang giờ trò, Mộc Hân yêu Tạ Khinh Dung, Tiêu Hòa Lễ tin, dù sao nàng cũng biết Mộc Hân mười mấy năm, tâm mắt Mộc Hân chỉ chứa có duy nhất một người, đó là Tạ Khinh Dung, cho nên, nhìn Mộc Hân yếu đuối nhường nhịn lúc này, nàng cũng tin. Tuy mâu thuẫn đối với Mộc Hân tiêu biến không ít, nhưng không phải vì thế mà nàng tán thành tình yêu trái luân thường đạo lý của Mộc Hân trao cho Tạ Khinh Dung, hay tha thứ cho việc làm của cô.

“Cô yêu Dung Dung, không có nghĩa là, cậu ấy phải đáp lại tình cảm của cô, có lẽ Lí Dương không yêu cậu ấy bằng cô, nhưng cô làm thế, đó chẳng phải thứ Dung Dung muốn. Thứ mà cô khác với Lí Dương, chính là – cô là nữ nhân, dù có thế nào, cô cũng chẳng thể cho Dung Dung một gia đình bình thường, một người chồng tốt, một đứa con.” Tiêu Hòa Lễ nghĩ mình nên tuyệt đi hi vọng của Mộc Hân, đây mới là mục đích đến đây của nàng, làm cho Mộc Hân đừng bám theo Dung Dung nữa.

Mộc Hân hé môi, cô không thể biện giải, thực tế, trừ việc mình yêu Dung Dung hơn Lí Dương, cô đúng thật chẳng thể làm gì cho Dung Dung, không phải lần lần đâu, Mộc Hân hận sao mình lại là nữ nhân, bằng không, mình có thể chân chính theo đuổi người mình yêu.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc.” Mộc Hân kiên định, Tiêu Hòa Lễ không biết Mộc Hân lấy dũng khí kia từ đâu. “Nhưng cô cứ yên tâm, lần này tôi tuyệt đối không tổn hại Dung Dung, sẽ giống như người bình thường mà theo đuổi cậu ấy.” Mộc Hân bổ sung.

“Dù sao, tôi nhất định sẽ khuyên Dung Dung tránh xa cô, tôi vẫn chán ghét cô như trước.” Tiêu Hòa Lễ nhắc lại lập trường, thái độ kiên định.

“Tuy thật đáng tiếc, nhưng bất kể thế nào, mong cô xóa bỏ hiểu lầm với tôi.” Băng dày ba thước, thái độ Tiêu Hoà Lễ vẫn nằm trong dự kiến Mộc Hân, Tiêu Hòa Lễ ghét mình, chẳng phải chuyện ngày một ngày hai có thể tiêu trừ.

“Hừ!” Tiêu Hòa Lễ hừ lạnh một tiếng, cảm thấy muốn về, nàng không thật sự muốn cùng Mộc Hân ăn cơm.

*****

“Dung Dung, cậu còn yêu Lí Dương chứ?” Tiêu Hòa Lễ đột nhiên nhắc tới Lí Dương, cái tên này là cấm kỵ trong lòng Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung hơi sững sốt, xét tới yêu và hận, ba năm trôi qua, chúng đã vui đi rất nhiều, Tạ Khinh Dung biết, mình đối với chuyện Lí Dương và Mộc Hân, từ lâu đã chẳng còn bận tâm nữa.

“Có lẽ không còn.” Tạ Khinh Dung thân nhiên nói, tình cảm của cô không phải loại mãnh liệt, cô chỉ thích té thủy trường lưu**, nhận định một người, chính là quyết định một đời, thế nhưng người mình chọn lại bại dưới nhan sắc của Mộc Hân.

[**Té thủy trường lưu: Nước có dòng nhỏ lại thường chảy dài. Ý nói cùng người yêu có một tình yêu tuy không phải mãnh liệt cuộn trào nhưng lâu bền, từng chút từng chút một cùng nhau trải qua năm tháng.]

Tiêu Hòa Lễ thấy thái độ Tạ Khinh Dung rất lạnh nhạt, chẳng lẽ -- Dung Dung không phải để ý chuyện Lí Dương phản bội, mà là Mộc Hân? Nghĩ lại, tính tình Dung Dung không quan tâm tới mấy chuyện vụn vặt, phản ứng như thế chắc là bình thường đi?

“Dung Dung, ...” Tiêu Hòa Lễ muốn nói lại thôi.

“Ừm?” Tạ Khinh Dung vẫn cảm thấy Tiêu Hòa Lễ hôm nay hơi kỳ quái.

“Cậu hai mươi chín tuổi rồi đi?” Hai mươi chín tuổi, lẻ loi một mình, đôi khi sẽ thấy cô đơn, có khi nào, không chịu nổi cô đơn mà sa vào dụ hoặc của Mộc Hân? Xà mỹ nhân kia thủ đoạn câu người cực cao.

“Ừm.” Cô cùng Tiêu Hòa Lễ cùng tuổi, mà nhắc tới tuổi làm gì?

“Dung Dung...” Tiêu Hòa Lễ lại ngập ngừng.

Tạ Khinh Dung rõ ràng cảm thấy Tiêu Hòa Lễ hôm nay đặc biệt nói nhiều.

“Hả?” Tạ Khinh Dung liếc mắt bảo nàng nói tiếp, ngập ngừng thế này không phải phong cách Tiêu Hòa Lễ.

“Cậu phải cố gắng chịu đựng cô đơn, tránh xa quyến rũ ra.” Đây là việc khó của cuộc đời, nhưng Dung Dung sẽ làm được, Tiêu Hòa Lễ tin tưởng.

Tạ Khinh Dung hắc tuyến đầy đầu, Tiêu Hòa Lễ hôm nay nói cái gì vậy?

“Tớ lo lắng con rắn kiều mỹ Mộc Hân kia, tớ sợ cậu bị cô ta câu mất.” Tiêu Hòa Lễ đi một vòng lớn, cuối cùng cũng đem chuyện chính nói ra.

“Sẽ không.” Tạ Khinh Dung vô cảm trả lời.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17: Đến Nhà

Tiêu Hòa Lễ chỉ ở lại ba ngày, tuy rằng cô còn rất lo lắng Mộc Hân nhưng vì chồng tương lai ra sức thúc giục cô về nhà nên Tiêu Hòa Lễ đành phải ngoan ngoãn trở về chuẩn bị hôn lễ, lúc đi còn không quên dặn dò Tạ Khinh Dung vạn lần phải nhớ bảo trì khoảng cách với Mộc Hân. Tạ Khinh Dung cảm thấy vô cùng may mắn mới có người bạn như Tiêu Hòa Lễ, đời người mấy ai có thể có được người bạn chân thành như vậy.

Sau khi Tiêu Hòa Lễ trở về, cuộc sống của Tạ Khinh Dung lại giống như bình thường, đơn điệu mà có quy luật, sau khi xem xong biểu đồ xu hướng giá vàng và quan sát số liệu mới công bố, Tạ Khinh Dung đóng laptop, thu dọn lại nhà cửa gọn gàng rồi mới tắm rửa, nằm trên giường nhắm hai mắt lại, một ngày buồn tẻ lại trôi qua.

Tạ Khinh Dung đúng là người có khả năng chịu được cô đơn, cô không hề chơi đùa, chưa từng sống về đêm, mà ngay cả đi dạo phố cũng đều đi một mình, từ khi đoạn tuyệt với Mộc Hân, cô tuyệt đối không tùy tiện thân thiết cùng người khác, chỉ ít sẽ không thành thật với nhau, một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, dù nhiều hay ít thì bóng ma vẫn còn tồn tại là sự thật.

Cuộc sống của cô từng bị Mộc Hân xâm nhập vào mọi nơi, trước kia khi Mộc Hân còn ở bên người thì cuộc sống của cô bao giờ cũng náo nhiệt, Mộc Hân rất ít khi khiến cô có thời gian trống trải. Thật ra Tạ Khinh Dung đều biết, so với mình, Mộc Hân mới là người sợ cô đơn nhất.

Tạ Khinh Dung lại mơ thấy Mộc Hân, lúc trước trong mộng chỉ xuất hiện một vài kí ức vụn vặt, nhưng mà đêm nay nàng lại mơ thấy hành động xúc phạm mình của Mộc Hân hai ngày trước, đôi mắt nóng bỏng kia khiến cô bùng tình, cư nhiên toàn thân chảy mồ hôi lạnh.

Buổi sáng thời điểm đến công ty, Tạ Khinh Dung lại gặp mặt Mộc Hân ở bãi đỗ xe, không hiểu tại sao gần đây đi làm luôn vừa vặn va chạm phải Mộc Hân, rõ ràng là số lần cô gặp Mộc Hân ngày càng tăng, Tạ Khinh Dung không hề suy nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy oan gia ngõ hẹp, càng không muốn gặp thì càng thường xuyên gặp được.

Sự thật là, lấy sự hiểu biết của Mộc Hân đối với Tạ khinh Dung đã sớm nhìn thấu thói quen cố định, mỗi khi đi làm sẽ đến trước công ty 10 phút, nhà của Tạ khinh Dung cách công ty không xa, hơn nữa giao thông thuận tiện, nếu loại trừ sự việc ngẫu nhiên ngoài ý muốn, thời gian mà Tạ Khinh Dung tới công ty sẽ không vượt qua 5 phút, Mộc Hân cũng bắt đúng điểm nên bình thường đến công ty vào giờ này, đương nhiên xác suất chạm mặt cực kỳ cao.

Mỗi lần Mộc Hân chạm mặt Tạ khinh Dung sẽ luôn cho cô một nụ cười sáng lạn, ban đầu Tạ Khinh Dung gặp Mộc Hân sắc mặt đều không vui, nhưng dần dần cũng không biết là do bị tê liệt hay là lười nổi giận với Mộc Hân, có thể đối với nàng giống như đồng nghiệp bình thường, lúc tâm tình tốt còn có thể vuốt cằm tỏ ý, tuy rằng thái độ vẫn rất lạnh nhạt nhưng cũng đủ để Mộc Hân vui sướng.

“Dung Dung.” Mộc Hân chủ động chào hỏi Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung khẽ liếc Mộc Hân một cái, chuẩn bị lướt qua bên người Mộc Hân.

Sự lãnh đạm của Tạ Kinh Dung khiến cho Mộc Hân phản xạ có điều kiện, bất lấy cánh tay Tạ Kinh Dung, tuy rằng nàng vẫn chưa tìm được lý do.

“Có chuyện gì sao?” Tạ Kinh Dung vẫn lạnh nhạt như trước hỏi.

“Tiêu Hòa Lễ trở về rồi sao?” Mộc Hân vốn là một người rất không muốn chủ động đặt câu hỏi khơi chuyện, nàng cảm thấy chính mình đối với Dung Dung lúc nào cũng ngốc nghếch rất nhiều so với người khác.

“Từ khi nào mà cô lại quan tâm cậu ấy như vậy?” Tạ Kinh Dung nhủ mày hỏi ngược lại, hiển nhiên đã nhận ra Mộc Hân không có đề tài nào nên tìm đại đề tài nào đó để lừa bịp.

“Minh và cậu ấy cũng là bạn học mà, quan tâm bạn học một chút cũng là điều dĩ nhiên.” Mộc Hân cười làm lành, bạn học tình tâm, tuy rằng Mộc Hân cũng hiểu được mình đang bị đặt, nhưng có thể cùng Dung Dung nói thêm mấy câu thì sao cũng được.

Đối trá, Tạ Kinh Dung thầm nghĩ, thật ra Tiêu Hòa Lễ xem Mộc Hân như mỹ nhân xà hạt không phải là không có lý, khi Mộc Hân nghĩ muốn đạt được mục đích nào đó, thật sự bất luận cái gì cũng không cần.

“Cô có thể buông tay tôi ra được chưa?” Tạ kinh Dung nhìn Mộc Hân vẫn còn nắm chặt cánh tay của mình khẽ nhủ mày.

Mộc Hân không còn cách nào khác đành phải buông tay Tạ Kinh Dung, nàng vừa buông ra, Tạ Kinh Dung liền xoay người rời đi.

“Dung Dung, mình thích cậu.” Thanh âm của Mộc Hân rất nhỏ nhưng cũng đủ để Tạ Kinh Dung nghe được.

Tạ Kinh Dung nghe được câu thổ lộ này liền khẽ nhủ mày, nhưng mà cô vẫn làm như chẳng hề nghe thấy.

Tạ Kinh Dung vào công ty liền nhìn thấy Kim Vi Vi ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đặc biệt chói mắt trong một đám người mặc âu phục, giống như giữa rừng đen trắng có chấm một điểm hồng vậy, Trương phó tổng bởi vì dễ chứng tỏ hình tượng chuyên nghiệp giống nhau nên yêu cầu nam nhân phải mặc âu phục đeo caravat, nữ nhân phải sáo trang*, vậy mà Kim Vi Vi toàn thân lông thú nhìn vô cùng không hợp, mà dù sao cũng rất đẹp.

(*sáo trang: đồ công sở kiểu nữ)

Mộc Hân đi phía sau Tạ Kinh Dung nhìn thấy Kim Vi Vi không khỏi giương lên khóe môi, nàng cảm thấy công ty có Kim Vi Vi nhất định sẽ rộn rã hơn, nàng có thể đoán trước được vẻ mặt của kẻ luôn luôn tuân theo quy tắc nghiêm ngặt -- Trương phó tổng khi nhìn thấy cách ăn mặc của Kim Vi Vi, mặt than súp đồ chắc hẳn sẽ rất thú vị.

Kim Linh tiến vào nhìn thấy cô em họ của mình ăn mặc trang điểm lộng lẫy như vậy trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, chị cho người đến làm việc chứ không phải đến làm đẹp a.

“Chị khuyên em tốt nhất là nên đổi bộ quần áo khác đi, với tính cách lục thân không nhận[1] của Tập Nhiễm, chị sợ em sẽ bị em ấy mắng.” Kim Linh tốt bụng nhắc nhở.

[1]: lục thân bao gồm ba, mẹ, anh, em, chồng (vợ) và con đều không nhận.

“Khó coi lắm sao?” Kim Vi Vi khó hiểu hỏi, quy định của công ty cô tuyệt đối sẽ không xem, cô còn buồn bực, rõ ràng trong công ty mỹ nữ như mây, vậy mà một đám đều ăn mặc cứng nhắc như vậy.

Kim Linh không muốn dong dài với Kim Vi Vi, có đôi khi giải thích là một việc một chết người, do tính chất công việc nên mới khiến cho Tập Nhiễm trở nên tương đối khô khan như vậy, Kim Linh trốn vào phòng làm việc của mình, hiếm khi bị cảm lạnh như vậy, tâm tình thật tốt, nàng lấy kèm cắt móng ra, có chút tiếc nuối cắt bỏ hết móng tay yêu quý mà mình cực kì giữ gìn, Trang Ý Mộng, vì muốn áp cô, tôi đã hy sinh rất lớn, ngày mai là sinh nhật của cậu, cô sẽ trở về Kim gia, cơ hội ngày mai nhất định không thể buông tha.

Tạ Kinh Dung nghe được tiếng gõ cửa, đầu cũng không nâng liền hô một tiếng mời vào.

Sau khi Mộc Hân vào văn phòng Tạ Kinh Dung, đóng cửa lại xong thì Tạ Kinh Dung mới ngẩng đầu, nhìn thấy Mộc Hân, cô cũng không chào đón.

“Cô vô đây làm gì?” Tạ Kinh Dung nhủ mày hỏi, cô tuyệt đối sẽ không đồng ý Mộc Hân lấy cớ học tập để quấy rầy lần nữa.

“Đến cảm ơn cậu đó.” Mộc Hân nói với vẻ mặt thoải mái, Mộc Hân không ngồi xuống ghế mà trực tiếp ngồi lên chiếc bàn làm việc sắp xếp ngăn nắp của Tạ Kinh Dung, đôi chân xinh đẹp thon dài dưới làn váy liền đặt tại bên người Tạ Kinh Dung, khiêu gợi khiến người ta có cảm tưởng muốn sờ lên, cổ áo sơ mi trắng mờ một cúc áo, bộ ngực trắng nõn, kênh rạch như ẩn như hiện, chắc chắn đây là cảnh tượng làm cho người ta phun máu mũi, xích lõa phục tùng hấp dẫn.

“Cảm ơn tôi cái gì?” Tạ Kinh Dung cố gắng nhẫn nại hỏi, thật sự cô rất muốn ném Mộc Hân ra khỏi phòng làm việc của mình, cô cảm thấy Mộc Hân rất có tiềm chất của nữ nhân không đứng đắn.

“Các phán đoán của cậu đều rất chính xác khiến cho khách hàng của mình đều kiếm không ít tiền, ngay cả số tiền thua lỗ lúc trước bây giờ cũng thu lại được, khiến mình cảm thấy nhẹ nhõm không ít, mình nhất định phải cảm ơn cậu thật tốt mới được.” Mộc Hân không quên tặng bốc Tạ Kinh Dung.

“Đó đều là trách nhiệm công việc của tôi, không có gì để cảm ơn cả.” Khách hàng có lời là tốt rồi, ít nhất bù lại lần trước phán đoán sai lầm khiến khách

hàng bị tổn thất, điều này khiến Tạ Khinh Dung có chút vui vẻ.

“Dung Dung, mình mời cậu ăn cơm được chứ?” Mộc Hân biết điều này sẽ khiến Dung Dung vui vẻ, nàng muốn thừa dịp Dung Dung vui vẻ mà được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

“Không!” Thằng thừng cự tuyệt không hề cho bất kì khả năng thương lượng nào.

“Dung Dung, buổi tối mình đến nhà cậu được không?”

“Không!” Càng không có một chút cơ hội, chắc như đinh đóng cột.

“Thật ra mình không có ý gì khác, cậu biết dạ dày của mình không tốt, mình muốn xin cậu dạy mình một vài món ăn bổ cho dạ dày.” Mộc Hân bày ra vẻ mặt vô tội ‘tôi thật sự không có ý đồ gì khác’.

“Tôi không rảnh, cô nên trở về văn phòng mình đi.” Tạ Khinh Dung hạ lệnh trực khách, dạ dày của Mộc Hân quả thật cần phải điều dưỡng thật tốt, nhưng sự sống chết của nàng hoàn toàn không nằm trong phạm vi trách nhiệm của mình.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18: Ngực To Ngực Nhỏ

Trương Tập Nhiễm thấy Kim Vi Vi trang điểm xinh đẹp như đi hội, mặt xuống sắc âm trầm.

“Kim Vi Vi, cô đến phòng làm việc của tôi ngay!” Trương Tập Nhiễm ném ra một câu liền bước vào phòng làm việc của mình, những người khác nhìn thấy có chút há hê, Kim Vi Vi đáng đời cô.

Kim Vi Vi có dự cảm mình chắc chắn lại sẽ bị mắng, cẩn thận đi theo sau lưng Trương Tập Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm đóng cửa phòng làm việc, Kim Vi Vi trong lòng khẽ run lên, Nhiễm Nhiễm giống như đang rất tức giận, Kim Vi Vi hoàn toàn không biết được mình lại làm chuyện gì khiến cho cậu ấy tức giận đây?

“Nhiễm Nhiễm.....” Thanh âm Kim Vi Vi như muỗi kêu, thật ra cô đối với Trương Tập Nhiễm là vừa sợ vừa yêu.

“Kim Vi Vi, cô rốt cuộc tới công ty làm cái gì?” Trương Tập Nhiễm mặt vô biểu tình hỏi.

“Làm việc.” Kim Vi Vi vẫn dùng thanh âm rất nhỏ trả lời, cô biết Nhiễm Nhiễm không thích giọng nói của mình nên luôn cố gắng hết sức hạn chế âm lượng trước mặt Nhiễm Nhiễm, đặc biệt là lúc tức giận Nhiễm Nhiễm, nàng đặc biệt thích giận chó đánh mèo, đổ lỗi cho giọng nói của mình.

“Cô cũng tự biết mình là tới làm việc mà còn mặc bộ quần áo chiều phong dẫn điệp** làm cái gì? Đây là công ty tài chính chứ không phải phục vụ chuyên nghiệp, cô có hiểu chưa?” Trương Tập Nhiễm vẫn luôn độc mồm như thế.

(** : trêu hoa ghẹo nguyệt)

“Nếu Nhiễm Nhiễm không thích người ta như vậy ăn mặc kiểu này ngày mai người ta sẽ đổi kiểu khác.” Kim Vi Vi cảm thấy đây chẳng phải vấn đề lớn, cô có nhiều nhất chính là quần áo, coi như một ngày đổi một bộ, 365 cũng chẳng mặc trùng nổi.

Trương Tập Nhiễm sắc mặt tiếp tục âm trầm, Kim Vi Vi này không hiểu được trọng tâm vấn đề mình nói, có chút đau đầu. Trương Tập Nhiễm hiểu, nói chuyện cùng Kim Vi Vi chỉ có thể nói ra vấn đề một cách trực tiếp nhất mới hiệu quả.

“Sau này trong giờ làm việc, chỉ cho phép mặc sáo trang*, không cho phép mặc mấy thứ lông lá là loi khác.” Trương Tập Nhiễm nghiêm nghị ra lệnh.

(* : đồng phục công sở nữ, chương trước có nói qua)

“Ừm.....” Kim Vi Vi kéo dài giọng, đối với việc không thể mặc quần áo lộng lẫy, cô cảm thấy thật đáng tiếc.

“Bây giờ lập tức thay đồ cho tôi.” Để cho Kim Vi Vi mặc bộ quần áo này, sợ cả trong công ty sẽ lay động, ảnh hưởng không tốt tới hình tượng, nên Trương Tập Nhiễm hết sức không tình nguyện tây trang của mình cho Kim Vi Vi mặc.

Kim Vi Vi cầm lấy Trương Tập Nhiễm, tay khẽ run lên, đây là đồ của Nhiễm Nhiễm, cậu ấy để cho cô mặc đồ mình, cảm giác thật thân mật, Kim Vi Vi đột nhiên cảm thấy rất ngọt ngào.

“Ồ chỗ này thay sao?” Kim Vi Vi ngượng ngùng hỏi, thật ra người ta còn rất bảo thủ, nhưng nếu Nhiễm Nhiễm lên tiếng, người ta không ngại bị Nhiễm Nhiễm nhìn nha.

“Tùy cô.” Trương Tập Nhiễm chỉ hy vọng Kim Vi Vi không trở thành người nhất nhất nghe theo mình, cho nên nói, nàng ghét nhất loại người như Kim Vi Vi, thích mang tới phiền phức.

Trương Tập Nhiễm lười phải nhìn Kim Vi Vi cời quần áo, nàng nhìn chăm chăm mấy vi tính, cho nên lúc Kim Vi Vi cời quần áo như vậy hấp dẫn gọi cảm mê người, nàng hoàn toàn không thấy. Kim Vi Vi có chút tiếc nuối, cũng có chút mất mát, sự thu hút của mình đối với Nhiễm Nhiễm quả nhiên còn chưa đủ.

Kim Vi Vi mặc áo sơ mi hơi bị khó khăn, bởi vì nút áo ở ngực không vừa, cái này không thể trách Kim Vi Vi, Trương Tập Nhiễm không may mắn trúng phải tộc ngực phẳng, mà Kim Vi Vi lại là đứng đầu tộc ngực, cho nên áo sơ mi khó tránh không vừa.

“Nhiễm Nhiễm……” Kim Vi Vi gọi.

Lúc này Trương Tập Nhiễm mới ngẩng đầu nhìn Kim Vi Vi, thấy Kim Vi Vi một vùng trắng nõn, khe rãnh thật sâu, còn có áo lót gợi tình, miễn cưỡng sinh lòng ganh tỵ, hèn chi não ngắn như vậy, chắc toàn bộ thịt đều dồn xuống ngực cả rồi, đáng đời, suốt kiếp chỉ làm kẻ ngu ngốc, Trương Tập Nhiễm ác độc nghĩ.

“Rãnh quá lớn lên ngực to thế làm gì? Lại chẳng thể kiếm cơm ăn, thả nuôi bò sữa còn có ích hơn.” Trương Tập Nhiễm chua xót nói, tuy nàng không phải người hay quan tâm về ngoài, nhưng chung quy là nữ nhân, cho nên tiếc nuối duy nhất của mình là ngực quá nhỏ, nhớ năm đó trở mã, tất cả tội bạn bên cạnh đều nhủ lên cục thịt, duy chỉ có mình không to lên được chút nào, một lần bị Kim Linh giễu cợt, nói mình trở mã bất thành, rõ ràng cô ta so với mình nhỏ hơn bốn tuổi, vậy mà mới mười ba tuổi liền trở mã, đã vậy Kim Vi Vi ở trước mặt mình lúc ẩn lúc hiện, vô cùng chướng mắt.

“Là của cậu quá nhỏ……” Kim Vi Vi thấy cái này tuyệt đối vô lý, ngực đại đầu phải lỗi do mình, hơn nữa rõ ràng do áo Nhiễm Nhiễm quá nhỏ, người ta mới mặc không vừa a.

Trương Tập Nhiễm hung hăng trợn mắt nhìn Kim Vi Vi một cái, mặc dù là sự thật nhưng bị trực tiếp nói ra làm cho người khác thật mất hứng.

Kim Vi Vi bị trừng vội vàng ngậm miệng, dù Nhiễm Nhiễm từ nhỏ đến lớn rất hung dữ, nhưng cô vẫn thích Nhiễm Nhiễm.

Hồi đó, khi còn học trong trường, Trương Tập Nhiễm lớp mười một đã là hội trưởng hội học sinh xinh đẹp trí thức toàn trường, giống như cái gì cũng biết, cái cuộc thi cũng có bóng dáng nàng, ngay cả thể dục học rất được, lúc chơi bóng rổ toát ra sự mê hoặc, có thể nói, đẹp trai mê đảo nữ sinh toàn trường. Kim Vi Vi thuộc loại người không có chủ kiến, cũng là fan hâm mộ điên cuồng Trương Tập Nhiễm, khi đó cô còn chưa biết Trương Tập Nhiễm là em họ của chị mình.

Kim Linh đồ nữ nhân xấu xa, thường xem trộm nhật ký Kim Vi Vi, bởi vì đọc nhật ký Kim Vi Vi, có lúc nàng cười muốn đau bụng. Nàng phát hiện Kim Vi Vi là fan cuồng em họ mình, nàng liền giới thiệu mình em họ cho Kim Vi Vi biết, cũng dặn dò em họ chiều cố thật tốt đứa em ngu ngốc, mượn cơ hội lừa Kim Vi Vi không ít tiền tiêu vặt.

Thật ra nói đến lừa gạt tiền, lịch sử sâu xa lắm. Kim gia dạy dỗ Kim Linh và Kim Vi Vi hoàn toàn khác nhau, đối với Kim Vi Vi vô cùng cưng chiều, đối với Kim Linh lại tương đối nghiêm khắc, mười lăm tuổi để cho nàng tự đi ra ngoài đi làm kiếm tiền, thường xuyên vô si lừa gạt tiền đưa em để khỏi đi làm. Kim Vi Vi mệnh tốt, điểm này không thể nghi ngờ, bắt đầu từ nhỏ, tiền tiêu vật phát dùng không hết, Kim Linh rất hâm mộ ghen tỵ a.

Trương Tập Nhiễm vô cùng khinh bỉ bà chị họ, dĩ nhiên, từ khi Kim Vi Vi biết Trương Tập Nhiễm, Kim Linh không còn lừa gạt được tiền của Vi Vi nữa.

Quen biết Trương Tập Nhiễm, Kim Vi Vi liền đau có buồn có, bởi vì cho tới bây giờ chưa có ai đối xử với mình hung dữ như Trương Tập Nhiễm, mê luyện Trương Tập Nhiễm càng ngày càng sâu, bị Trương Tập Nhiễm nhiều lần mắng khóc, một lần lại một lần, mãi thành thói quen.

Kim Vi Vi bây giờ mặc không lọt áo sơ mi Trương Tập Nhiễm, chẳng thể làm gì khác hơn là đem sáo trang cời ra, lần này là cời ngay trước mặt Trương Tập Nhiễm, vóc người hấp dẫn quả nhiên tốt vô cùng, thấy thế Trương Tập Nhiễm có chút không được tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác. Trương Tập Nhiễm hơi gầy nên cả người chẳng được bao nhiêu da thịt, mặc dù đáng đáp cũng rất đẹp, vóc người không phải tệ nhưng nếu cùng Kim Vi Vi so sánh là một trời một vực.

Đầu phải chỉ mình Trương Tập Nhiễm mất tự nhiên, chính là Kim Vi Vi cũng thẹn thùng đỏ mặt, trong lòng cô mặc dù rất ngượng ngùng, lại có chút thích bị Trương Tập Nhiễm nhìn thấy. Kim Vi Vi đúng là hài tử thuần khiết, đi theo sau bóng Trương Tập Nhiễm nhiều năm như vậy, thân hình ngạo nhân vượt xa Trương Tập Nhiễm, chỉ vì bị bảo vệ quá độ, cô hoàn toàn không có cơ hội bổ sung kiến thức, chẳng qua biết bản thân mình thích Trương Tập Nhiễm, thích đi theo sau lưng Trương Tập Nhiễm, dù có bị chửi mắng cũng chẳng sao.

Nghĩ tới Kim Vi Vi, Trương Tập Nhiễm chẳng có suy nghĩ nào khác, Kim Vi Vi giống như đứa trẻ thích bám lấy người ta, nhưng nay nhìn Kim Vi Vi mặt đỏ trong lòng thấy vô cùng kỳ quái. Đôi khi nàng chán ghét Kim Vi Vi vì vài thứ, như ngực đại ngực ghech, như giọng nói éo éo nhão nhọt làm người khác nổi da gà, như hay khóc lóc, có lẽ đó chưa chân chính là chán ghét, còn thiếu chút gì đó.

*****

Buổi tối Tạ Khinh Dung tự mua thức ăn để nấu cơm, cô vừa đặt đồ ăn xuống thì chuông cửa vang lên.

Tạ Khinh Dung ra mở cửa, nhìn thấy Mộc Hân tay ôm một đồng thứ rau dưa trái cây đứng trước cửa nhà mình, có thể đoán được, Mộc Hân cũng vừa ra khỏi công ty.

“Cô tới làm gì?” Tạ Khinh Dung không có ý định mở lớp cửa sắt bảo vệ.

“Gần đây dạ dày mình có chút không ổn, muốn ăn một ít thức ăn bổ cho dạ dày nhưng chẳng biết làm, đồ ăn bên ngoài bán đầy mờ...” Mộc Hân đáng thương ro ro nói.

Tạ Khinh Dung là người hay mềm lòng, điểm ấy Tiêu Hòa Lễ hiểu rõ, Mộc Hân lại càng rõ ràng hơn, cho nên tỏ ra đáng thương luôn có hiệu quả.

Tạ Khinh Dung nghĩ lại, dạ dày cần phải điều dưỡng mới tốt được, Mộc Hân mới xuất viện chưa lâu, thức ăn đúng là cần chú ý truyền chọn, dù nàng nhận thấy mình đối với Mộc Hân đầu cần chịu trách nhiệm nhưng Mộc Hân đã đứng trước cửa nhà rồi, chẳng lẽ lại đuổi đi? Nàng luôn phiền não vì sự mềm lòng của mình.

Tạ Khinh Dung nhìn Mộc Hân do dự chừng năm phút mới mở cửa sắt cho cô tiến vào, Mộc Hân trong lòng kích động nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Mộc Hân bước vào nhà Tạ Khinh Dung, cô đánh giá sơ lượt thì vẫn gọn gàng sạch sẽ như xưa, ngay cả bài trí cũng tương tự phòng Dung Dung trước kia, về việc này xem ra Dung Dung là người bảo thủ ít thay đổi.

Mộc Hân đem thức ăn này nọ vào bếp sau đó cởi áo khoác ném lên sofa, Tạ Khinh Dung không hề nghĩ ngợi cầm áo khoác Mộc Hân treo lên móc áo. Mộc Hân tháo một nút trên áo sơ mi, tháo luôn nút ở tay áo rồi xắn lên, tóc cũng quần cao rất có phong cách đầu bếp, thoạt nhìn giống như đi học nghề bình thường.

Tạ Khinh Dung vào phòng bếp, thấy nguyên liệu thức ăn quá nhiều liền xách đem rửa rồi bỏ tủ lạnh, lấy nguyên liệu Mộc Hân mua đến nấu ăn, hơn phân nửa đều là đồ bổ dạ dày, tất cả những thứ quen thuộc vì nàng từng vì Mộc Hân mua sách nấu ăn mà học. Mộc Hân thường xuyên bị đau dạ dày vào bệnh viện, bởi vì thế mà nàng mua đầy đủ cả bộ sách nấu ăn.

Vài món Tạ Khinh Dung và Mộc Hân làm cùng nhau, trong lúc làm Tạ Khinh Dung không nói nhiều lắm, Mộc Hân cũng thế, tựa hồ nghiêm túc học nghề. Trước kia mỗi lần nấu ăn, Tạ Khinh Dung luôn là người làm, Mộc Hân đứng sau hỗ trợ, nàng cần lấy cái gì Mộc Hân đều tự biết đưa cho, giống như trong đầu nghĩ đang định lấy bột ngọt thì bột ngọt đã được Mộc Hân đưa đến trước mặt, nay loại ăn ý này chưa từng biến mất làm Tạ Khinh Dung có chút bất an.

Sở thích của Mộc Hân là đồ ăn vừa nấu xong liền như con mèo dùng tay bóc lấy, một chút cũng không quy củ, Tạ Khinh Dung thường xuyên la cô. Nhưng giờ Tạ Khinh Dung nhìn Mộc Hân, chẳng muốn mở miệng nhắc cô, tâm tình Tạ Khinh Dung đang rất phức tạp, nàng không muốn hé răng.

“Dung Dung chừng nào về nhà?” Mộc Hân ngồi bàn ăn cơm bắt đầu tìm đề tài nói chuyện.

“Chưa biết được.” Hôn lễ Tiêu Hòa Lễ tổ chức gần cuối năm, mình chắc gần nghỉ đông sẽ về.

“Dung Dung, chúng ta cùng nhau trở về được không?” Sau khi Dung Dung bỏ đi, cảm giác mừng năm mới cũng tan biến, cô từ lâu đã không trở về, cô rất muốn cùng Dung Dung về nhà, rất muốn cùng Dung Dung mừng năm mới.

“Không được.” Tạ Khinh Dung vô tình cự tuyệt.

“Ừm.” Mộc Hân mất mát trả lời, đôi khi Mộc Hân suy nghĩ, nếu cô không làm ra loại chuyện đó thì cô và Dung Dung bây giờ sẽ là gì của nhau đây? Đường nhiên đó chỉ là suy nghĩ, làm thì đã làm rồi.

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 19: Dự Tiệc

Trên bàn cơm lại im lặng một hồi lâu, Mộc Hân không có cách nào phá vỡ cục diện này, có đôi khi, biết rõ người mình yêu đang ở bên cạnh mình, nhưng cảm giác xa cách chẳng thể chạm tới, cái cảm giác này khiến Mộc Hân bất lực. Chỉ có mùi hương quen thuộc này mới cho cô chút an ủi, Mộc Hân yên lặng ăn món Tạ Khinh Dung mới làm.

Tạ Khinh Dung múc một chén canh để trước mặt Mộc Hân, “Cô uống xong chén canh này thì sẽ đỡ hơn, bây giờ cô không nên ăn quá nhiều mà nên chia thành ăn nhiều bữa.” Tạ Khinh Dung thân nhiên nói.

Mộc Hân ngẩng đầu nhìn Tạ Khinh Dung, bỏ qua mắt mác vừa rời trong lòng rất vui vẻ, Dung Dung vẫn còn quan tâm mình.

“Chẳng qua là tôi không muốn dạ dày cô lại xuất huyết phải nhập viện, sau đó lại làm phiền đến tôi thôi.” Tạ Khinh Dung nhanh chóng né tránh ánh mắt sáng ngời của Mộc Hân, cô chỉ không muốn Mộc Hân gây phiền toái cho mình.

“Dung Dung,” Mộc Hân do dự một hồi lâu mới mở miệng.

“Sao?” Giọng nói của Tạ Khinh Dung không nóng không lạnh.

“Chúng ta làm hòa nha.” Mộc Hân lấy hết can đảm nói, trong lòng vô cùng thấp thỏm bất an.

Tạ Khinh Dung ngẩng đầu, lạnh lùng liếc Mộc Hân một cái, cũng không có trả lời.

Dũng khí của Mộc Hân lập tức teo rút, cũng không dám nói nữa, mặc dù đã lường trước được kết quả nhưng không biết sao, Mộc Hân vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cơm nước xong, Tạ Khinh Dung liền lập tức hạ lệnh trục khách, Mộc Hân cũng không có mặt dày đòi ở lại, vì bước tiến sau này, ngoan ngoãn đi vẫn hơn.

Trên đường lái xe về nhà, tâm tình Mộc Hân rất tốt, ít nhất có thể cùng ăn tối với Dung Dung, băng dày ba thước, chỉ có thể từ từ mà hòa tan Dung Dung.

Chuông điện thoại di động vang lên, Mộc Hân liếc nhìn màn ảnh trên di động, là Trang Ý Mộng gọi điện, từ lần đó, Trang Ý Mộng xác thực đã lâu không xuất hiện, ngay cả gọi điện cũng ít đi.

“Có chuyện gì sao?” Mộc Hân thu lại tâm trạng vui vẻ, giọng nói bình thản hỏi.....

“Tối mai là sinh nhật dưỡng tôi, em có tới không?” Trang Ý Mộng mời Mộc Hân, lúc trước khi hai người còn quen nhau, những bữa tiệc như vậy thường là cùng nhau đi.

“Không, tối mai có việc bận.” Trước kia sở dĩ tham gia những bữa tiệc xã hội thượng lưu như vậy đơn giản chỉ vì mục đích công việc, muốn biết nhiều hơn về những người có lợi cho mình. Đi theo Trang Ý Mộng ba năm, người quen biết cũng đủ dùng rồi, cô không cần Trang Ý Mộng làm bàn đạp nữa, cũng không muốn xem Trang Ý Mộng như bàn đạp.

“Hân, em dự định triệt để vạch rõ ranh giới với tôi sao?” Trang Ý Mộng dừng một chút, đã khai thác hết giá trị lợi dụng trên người mình rồi sao?

“Ý Mộng, mặc dù tôi quen chị là có mục đích, mấy năm nay chị chăm sóc tôi, tôi thật sự rất cảm ơn chị, cho nên không muốn lợi dụng chị, cũng không muốn dây dưa với chị nữa.” Mộc Hân nói ra hết tất cả suy nghĩ trong lòng.

“Ngay cả làm bạn bè cũng không được sao?” Trang Ý Mộng nắm chặt di động, nàng không ngại bị Mộc Hân lợi dụng, nàng cũng không quan tâm Mộc Hân có yêu mình hay không, và nàng cũng không muốn Mộc Hân rời đi....

“Ý Mộng, cần gì phải tự lừa mình dối người chứ?” Mộc Hân sắc bén hỏi.

“Cũng đúng.” Trang Ý Mộng cúp máy ném di động vào góc tường, với điều kiện của Trang Ý Mộng nàng, nghĩ muốn dạng nữ nhân nào mà chẳng có, đâu cần phải ‘không có Mộc Hân là không được’, nàng quyết định bước ra khỏi thế giới của Mộc Hân, giữ lại một chút tự tôn sau cùng. Thật ra thì khi mới bắt đầu, nàng quả thật chính là thích vẻ đẹp của Mộc Hân, nhưng chỉ có xinh đẹp thôi thì vẫn chưa đủ để thành tình yêu, nàng yêu chính là tính cách cố chấp của Mộc Hân, khẳng khái một mực hướng về phía Tạ Khinh Dung kia. Vừa mới bắt đầu là yêu sự chung tình Mộc Hân, nhưng về sau sự chung tình ấy lại trở thành vũ khí tra tấn nàng. Trang Ý Mộng vẫn luôn muốn có được một tình yêu chuyên nhất, với một người có thể sống chết vì nàng, nàng cũng giống như Mộc Hân vậy, đối với tình cảm vô cùng nghiêm túc.

Mộc Hân đã không nghe thấy âm thanh gì, mà cô không quá để ý, chỉ gờ tai nghe trên tai xuống tiếp tục lái xe về nhà, cô cũng không lo lắng Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng là một nữ nhân chín chắn và cũng là một nữ nhân kiêu ngạo, biết cách điều chỉnh tâm tình của mình.

Trang Ý Mộng mất ngủ, kể từ khi Mộc Hân rời đi, nàng luôn ngủ không được ngon giấc lắm, nhưng nàng nhất định phải phấn chấn tinh thần lên, sáng mai còn có một cuộc họp, buổi trưa có hẹn với khách hàng, buổi tối lại phải tham dự tiệc sinh nhật của dưỡng, lịch trình kín mít, không có thời gian rảnh để cho nàng chữa trị vết thương lòng. Trang Ý Mộng đứng lên, nhìn bản thân trang điểm trong gương, mặc dù vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng lại có vẻ mệt mỏi, có lúc, nàng thật muốn không nhất thiết phải đối với tình cảm và những thứ khác nghiêm túc như vậy, giống như Kim Linh chẳng hạn, luôn vui vẻ tận hưởng lạc thú trước mắt, nhớ đến Kim Linh, nàng bần năng nhủ mảy một cái, rất nhanh nàng đã quăng ra sau ốt, nhanh chóng mặc đồ xong, điều chỉnh mình đến trạng thái tốt nhất lái xe đến công ty, vui mình trong bận rộn.

Sinh nhật của chú, Kim Linh còn để ý hơn Kim Vi Vi, sáng sớm liền lôi kéo Kim Vi Vi cùng nhau trở về Kim gia, thay xong dạ phục, cô ăn mặc cực kỳ lẳng lơ gợi cảm, làn da mật ong, ngũ quan cuồng dã, thoát nhìn giống như mấy cô nàng ngoại quốc nóng bỏng, hai chị em vừa xuất hiện ở bữa tiệc liền thu hút từng đợt ong bướm, Kim Linh ở giữa sự nghênh đón của đông đảo anh tài đẹp trai giới giang, ánh mắt thường xuyên nhìn chằm chằm cửa chính, rõ ràng là đang chờ Trang Ý Mộng.

Kim Vi Vi có chút bối rối trốn ở bên người ba mẹ, sợ bị một đám động vật giống đực vây quanh. Trang Văn Huệ khí chất nữ vương cường đại cùng với

Kim Phong khí chất cường đại quốc vương, khiến cho những nam nhân nhìn chằm chằm Kim Vi Vi rất kiêng kỵ. Thật ra thì bộ dáng của Kim Vi Vi cũng không giống như Trang Văn Huệ mà giống Trang Ý Mộng hơn, ngay cả khí chất cũng có chút tương tự...

“Linh Linh, con qua đây.” Trang Văn Huệ vẫy tay với Kim Linh – người đang bị một đám nam nhân tán tỉnh nhưng không hề thấy vui. Kim Linh thấy nữ vương gọi mình, vội vàng bỏ lại các anh tài bên cạnh, đi tới trước mặt Trang Văn Huệ, dịu ngoan như chú cừu nhỏ.

“Cô cô.” Kim Linh nhu thuận gọi, từ bé Kim Linh ai cũng không sợ, chỉ sợ một mình Trang Văn Huệ, thuở nhỏ khi nói chuyện với Trang Văn Huệ, cô luôn cảm thấy vô cùng áp lực, hồi nhỏ bản chất Kim Linh rất tinh ranh, không ít chuyện nịnh hót, thường hay lừa gạt ông bà nội còn có ba mẹ nghe theo, nhưng mà chiều này của cô không có tác dụng với Trang Văn Huệ. Dù mình làm động tác nhỏ nào cũng trốn không thoát pháp nhãn của cô vì cô cô này, sự lợi hại của cô cô chưa dừng lại ở đó, Kim gia từ trên xuống dưới đều rất bội phục thủ đoạn cao tay của bà, đặc biệt là mẹ mình, cực kỳ nghe lời cô em dâu này, Kim Linh từng hoài nghi mẹ mình cùng cô cô có phải hay không có gian tình với nhau!?

“Nghe nói Vi Vi đang làm ở công ty con hả?” Trang Văn Huệ nhíu mày hỏi, ánh mắt xuyên thấu Kim Linh làm Kim Linh nổi hết da gà.

“Dạ, là con tự muốn làm ở công ty chị.” Kim Vi Vi nhảy ra tự hào nói.

“Có con ở đây, cô cô cứ yên tâm giao cho con đi.” Kim Linh nịnh hót nói, trời mới biết, cô một chút cũng không muốn dính vào đũa nhóc phiền toái này.

“Tại sao đột nhiên muốn đi làm?” Trang Văn Huệ ánh mắt dịu dàng nhìn con gái, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều.

Kim Linh vô cùng hâm mộ ghen tỵ với Kim Vi Vi, từ nhỏ Kim Vi Vi được xem như đóa hoa yêu kiều được yêu quý che chở lớn lên, còn vận mệnh của mình giống như cỏ dại, phân biệt đối xử trắng trợn.

“Người ta không muốn bị coi là sâu gạo*.” Kim Vi Vi hào hùng nói.

Trang Văn Huệ mặc dù bề ngoài dung túng con gái, nhưng trong lòng là nghĩ con gái nhất thời động kinh, bà làm sao không biết được, con gái bà sinh nó cỡ nào vô dụng, chẳng qua sợ đứa nhỏ này chịu không nổi đã kích, được rồi, mặc dù Linh Linh từ nhỏ không ít lần ăn hiếp Vi Vi, nhưng ở bên ngoài cũng rất che chở Vi Vi, tuyệt đối sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất.

“Mộc Hân đang làm ở công ty con sao?” Trang Văn Huệ chuyển sang đề tài khác.

Kim Linh sừng sốt, Mộc Hân làm ở công ty mình, cô cô cũng biết, chẳng lẽ cô cô vẫn luôn biết Mộc Hân quen với Trang Ý Mộng sao? Nhưng suy nghĩ một chút thì cũng đúng, Mộc Hân vốn là một đại tướng của Trang thị, Mộc Hân thân cận với Trang Ý Mộng như vậy, Trang Ý Mộng lại hướng Mộc Hân gần như móc tim móc phổi ra như thế, không phát hiện ra mới lạ. Chẳng qua là cô cô sẽ cho phép Trang Ý Mộng là les sao? Trang Ý Mộng không phải là huyết mạch duy nhất của Trang gia sao?

“Dạ, nàng là quản lý tiêu thụ của công ty con.” Kim Linh thành thật trả lời.

“Nàng đến chỗ con cũng tốt.” Trang Văn Huệ lạnh nhạt nói một câu.

Kim Linh dám khẳng định cô cô biết rõ lòng của Trang Ý Mộng, chỉ là có chút chuyện không tiện nói ra trước mặt, cũng không thể chọc thủng tầng giấy mỏng kia, cô khẳng định cô cô cũng không thích Mộc Hân ở bên cạnh Trang Ý Mộng lắm.

Lúc này Trang Ý Mộng đến, một thân dạ phục màu đen càng khiến cho làn da trắng nõn của Trang Ý Mộng càng thêm trắng hơn, đôi khuyên tai dài tới chiếc cằm nhọn, dáng người lồi lõm rõ ràng, cao hơn mình một chút, cộng thêm đôi gầy cao gót, đè ép xuống không ít nam nhân dáng cao. Kim Linh đã chờ Trang Ý Mộng thật lâu, rốt cục cũng xuất hiện, trong lòng Kim Linh khắc chế không được nhộn nhạo.

Trang Ý Mộng đi đến chào hỏi Kim Phong trước rồi mới qua bên này gặp Trang Văn Huệ

“Chào đi, Vi Vi.” Trang Ý Mộng một lần kêu Trang Văn Huệ cùng Kim Vi Vi, nhưng lại đối với đang đứng bên cạnh Kim Linh giả ngu không thấy.

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 20: Nguyên Nhân Tôi Ghét Cô Ta

“Tiểu Mộng lớn lên giống cô cô, đều là mỹ nhân mê hoặc lòng người.” Kim Linh nhất ngữ hai nghĩa, đem cả hai người cùng khen.

“Miệng lưỡi trơn tru như vậy, từ nhỏ đã biết lấy lòng người ta.” Tuy Trang Văn Huệ ngoài mặt trách mắng, thật ra bên trong chính là khen ngợi tán dương Kim Linh. Trong ba đứa cháu của mình chỉ có Kim Linh miệng ngọt như đường, sáng dạ thông minh, tính cách vui vẻ. Vi Vi tuy có hơi ngốc nhưng khi làm nũng làm người ta tan thành nước. Tiểu Mộng cá tính mạnh mẽ, không bao giờ làm nũng, lại thêm vẻ ngoài kiêu ngạo, tính cách như vậy đôi khi sẽ

chịu thiệt.

Trang Ý Mộng khinh thường liếc Kim Linh, nàng từ lâu đã chán ghét sự tồn tại của người này, luôn cảm thấy đây là kẻ vô si đến cực độ.

Kim Linh quả thật có rất nhiều thành tích ác liệt, thời đại học cô cùng người khác cá cược đi câu dẫn thầy trợ giảng mới tới, đem thầy câu tới tay liền thông tri cho toàn thể giáo viên toàn trường biết làm thầy trợ giảng khôn đốn không ít đi. Kim Linh nổi tiếng thích chơi đùa người khác ở trường không ai không biết, cô còn nói một câu trở thành danh ngôn – nam nhân như quần áo, cũ bỏ đi mới lại đến. Trang Ý Mộng cực kỳ chán ghét loại người đùa giỡn tình cảm, Kim Linh đương nhiên đứng đầu trong số đó.

Có một chuyện làm Trang Ý Mộng khinh bỉ Kim Linh, bốn năm đại học Trang Ý Mộng chỉ yêu một cô gái là học tỷ Lưu Tinh. Tình cảm sâu đậm khó kiềm nổi cảm xúc mà nàng cùng Lưu Tinh hôn nhau bên ngoài một lần, trùng hợp bị Kim Linh thấy được, vậy là ngày hôm sau quan hệ của mình và học tỷ truyền ra ngoài, Lưu Tinh không chịu được áp lực đánh chia tay. Thuận lý thành chương**, ấn tượng in sâu trong lòng Trang Ý Mộng về Kim Linh là một kẻ miệng rộng to mồm phá hư mỗi tình đầu của nàng, Kim Linh làm chuyện gì Trang Ý Mộng cũng thấy trơ trẽn.

(** : hợp lý)

Còn Kim Linh vốn dĩ không hề ghét Trang Ý Mộng mà ngược lại, cô đối với đứa cháu của cô cô có cảm giác rất thân thiết, nhưng nếu có một người ghét cay ghét đắng bạn, bạn tự nhiên cũng sẽ thấy người kia đáng ghét, đặc biệt khi thấy Trang Ý Mộng dùng có nửa con mắt kiêu ngạo nhìn cô, cô liền nảy sinh ác cảm ghét thù ghét người này. Lúc cô bất cẩn vô tình nhìn thấy bí mật Trang Ý Mộng, cô vô cùng ngạc nhiên, không ngờ Trang Ý Mộng thế nhưng là les, tuy quả thật muốn bí mật kia tuyên truyền ra ngoài nhưng cô vẫn thiện lương nhìn xuống, về phần lời đồn từ đâu truyền ra, cô tới giờ vẫn chưa biết.

Yến hội bắt đầu, Kim Phong vươn tay mời vợ yêu quý của mình bắt đầu khiêu vũ nhảy mở màn, vũ hội theo sau bắt đầu, Trang Ý Mộng bị vũ nam nhảy cùng làm nhàm chán cực độ đành đi ra ngoài hít thở không khí.

Kim Linh từ này đến giờ đều cùng người khác khiêu vũ nhưng tầm mắt vẫn luôn dính trên người Trang Ý Mộng, thấy Trang Ý Mộng rời khỏi đại sảnh, cô cũng đẩy bạn nhảy sang một bên mà theo sau giống như mấy kẻ biến thái cuồng theo dõi.

“Cô đi theo tôi làm cái gì?” Trang Ý Mộng đột nhiên xoay người hỏi.

“Nhớ cô.” Kim Linh không đứng đắn trả lời.

Trang Ý Mộng tâm tình đang không tốt còn gặp Kim Linh bám theo quấy rầy làm nàng muốn đem Kim Linh lên giường hành hạ một phen.

“Nhớ cái gì? Nhớ tôi đề cô sao?” Trang Ý Mộng nâng cằm Kim Linh, chọn mi hỏi.

Trang Ý Mộng hôm nay cao hơn, chiếm ưu thế làm Kim Linh có cảm giác bị áp bức, hơn nữa tư thế này làm Kim Linh mất tự nhiên, đùa gì vậy, mình là cao thủ tình trường tung hoành giàu kinh nghiệm, làm gì có chuyện tự nhiên biến thành cô bé ngây thơ bị người ta ăn hiếp thế này?!

Kim Linh đang định chụp tay Trang Ý Mộng thì cả người bị nàng áp lên cột đá, thô lỗ dùng sức làm lưng Kim Linh nhói lên.

“Ui, cô nhẹ nhẹ a, biết thương hoa tiếc ngọc chút đi!” Kim Linh kháng nghị.

“Không phải cô thích khẩu vị nặng sao?” Trang Ý Mộng đẩy vế trào phúng.

“Trọng khẩu vị gì chứ? Rõ ràng là cô khẩu vị nặng, thích cường bạo, biến thái S người ta....” Kim Linh thì thầm nói.

“Câm miệng!” Kim Linh thì thầm quá lớn làm mọi người đi qua nhìn chằm chằm, cô ta không cần mặt mũi thì mình cần a.

“Tôi nói a Mộng Mộng, cô hiện tại độc thân, tôi cũng thế, chúng ta đi mượn phòng đi, tôi giải quyết nhu cầu cho cô, tuyệt đối hầu hạ cô tận tình.” Kim Linh đưa đùi mình chen vào giữa hai chân Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng thấy vậy liền tránh đi, lui khỏi hành động đáng khinh của Kim Linh.

“Tôi không có đói khát như-cô.” Trang Ý Mộng buông Kim Linh ra, khinh thường nói.

“Biện pháp trị thất tình tốt nhất là bắt đầu đoạn tình cảm mới, tôi không có ngại cùng cô trị liệu đâu nha.” Kim Linh làm ra bộ dáng nguyên ý hi sinh, trên thực tế, cô phát hiện mình không hề bài xích đề nghị này, cùng Trang Ý Mộng lên giường một lần sẽ làm mình không còn ghét cô ta nữa? Kim Linh đối với việc này đành bó tay.

“Không cần cô quan tâm” Trang Ý Mộng yêu Mộc Hân, không có tâm trí dây dưa cùng Kim Linh.

“Cô tâm trạng xấu, muốn cùng tôi uống vài ly chứ?” Kim Linh rập tâm dần xếp, cô biết Trang Ý Mộng ở trạng thái thanh tỉnh thì cô nói gì cũng vô nghĩa.

“Cô tránh xa tôi ra một chút thì tôi sẽ tự động tốt hơn.” Tức giận rồi, tức tức giận rồi.

“Trang Ý Mộng, tới giờ tôi vẫn chưa hiểu tại sao cô từ nhỏ lại ghét tôi đến vậy?” Kim Linh từ nhỏ ai cũng yêu thích, duyên của mình dù gái hay trai đều theo đuổi, đương nhiên tốt hơn Trang Ý Mộng, vậy mà chỉ có cô ta thù ghét mình, cũng phải cho mình cái nguyên nhân đi.

“Bởi vì cô nhìn chường mắt.” Trang Ý Mộng trả lời, Kim Linh đứng là toàn thân chỗ nào cũng chường mắt.

“Cô giải thích có lý một chút!” Kim Linh không phục.

Trang Ý Mộng lười nhìn kẻ tội lỗi chồng chất Kim Linh, xoay người trở lại đại sảnh dự tiệc, Kim Linh cũng đành trở về theo, vừa bước vào lập tức lại có người mời đến khiêu vũ.

Trang Ý Mộng đứng bên nhìn Kim Linh khiêu vũ cùng đủ thứ ong bướm vây quanh, khinh thường nhìn qua chỗ khác, đây là nguyên nhân thứ nhất, mình chán ghét loại nữ nhân lăng lơ dễ dãi.

“Chị họ, em nói cho chị nghe nha, lần trước em qua nhà chị em thấy nàng bị người ta cỡi hết đồ cột trên giường, chị không thể tin nổi đúng không, chị ấy thì ra không phải S mà là M, em thực kinh ngạc ....” Kim Vi Vi bên cạnh tám chuyện với Trang Ý Mộng, từ nhỏ đến lớn chị họ chưa bao giờ khi dễ mình, còn bà chị đáng kia thì hoàn toàn ngược lại, luôn thích lừa gạt lợi dụng mình, không bất ngờ khi giờ này Kim Vi Vi nhân cơ hội nói xấu Kim Linh.

Trang Ý Mộng mắt tự nhiên ho khan, Vi Vi làm sao lại biết cái loại từ ngữ SM này nha? Tám phần là do cái người vô si tên Kim Linh kia nói bậy.

*****oO*****

Trước khi ngủ, Tạ Khinh Dung nhận được tin nhắn.

“Dung Dung làm thức ăn thật ngon a.” Là của Mộc Hãn.

Tạ Khinh Dung đọc xong liền bỏ điện thoại xuống, không có ý định trả lời, nhưng lát sau thêm một tin nhắn nữa lại tới, vẫn do Mộc Hãn gửi.

“Dung Dung ngủ ngon, mộng đẹp.”

Tạ Khinh Dung nhìn tin nhắn hết một phút đồng hồ, vẫn không nhắn tin trả lời, hai tay thả lỏng nằm xuống giường ngủ.

Mộc Hãn đặt tay lên ngực, giống như làm như vậy sẽ thêm kẻ cận với Tạ Khinh Dung.

Ngày hôm sau đi làm, ở thang máy công ty lại gặp Mộc Hãn, so với trước kia, Tạ Khinh Dung cảm giác mắt tự nhiên nhiều hơn một phần, nếu giả sử mình hận Mộc Hãn thì thái độ của mình lại quá mềm mỏng, nhưng nếu nói không hận thì nàng vẫn chưa thể tha thứ cho chuyện nàng làm trước kia.

“Dung Dung” Lại nụ cười sáng lạn lấy lòng.

Mộc Hãn một chút cũng đâu cảm thấy mắt tự nhiên, nàng ta cứ làm ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra, Tạ Khinh Dung đột nhiên thấy tức giận.

Tạ Khinh Dung trừng mắt liếc Mộc Hãn một cái rồi bước vào thang máy.

Hôm qua còn tốt đẹp sao chưa gì hôm nay đã giận rồi? Mộc Hãn thấy mình thực vô tội, lập tức đi theo Tạ Khinh Dung vào thang máy. Bởi vì ngay giờ cao điểm nên thang máy hơi chật chội, Mộc Hãn thừa cơ hội đem thân mình sát vào Tạ Khinh Dung, thân thể hai người gắt gao dính sát vào nhau làm Tạ Khinh Dung theo bản năng muốn lùi lại nhưng không thể. Tiếp xúc thân mật làm nàng ngửi được mùi hương trên người Mộc Hãn, nó không làm nàng chán ghét đi.

Vì quá gần nhau nên Mộc Hãn cảm giác được từng hơi thở Tạ Khinh Dung phả lên da thịt mình, thật thoải mái...

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21: Có Chút Hiểu Lầm Ám Muội

Đáng tiếc thang máy từ từ lên cao, người cũng càng ít đi, khoảng cách Tạ Khinh Dung và Mộc Hãn ngày càng xa, cảm giác tốt đẹp luôn luôn ngăn ngại như vậy.

Hội nghị thường kì thứ hai kéo dài hơn một giờ, cũng không biết có phải là do nàng tưởng tượng hay không mà hình như tầm mắt của Mộc Hãn cứ dán lên trên người mình, cái nhìn lộ liễu này khiến Tạ Khinh Dung có hơi cáu, nhưng lại không thể nổi giận.

“Từ sau khi quản lý Mộc tiếp nhận bộ Thị trường thì doanh số phòng tăng liên tục .....” Kim Linh cười đến hai mắt híp lại, Mộc Hãn đúng là con mèo chiêu tài của mình, người mà Trang Ý Mộng bồi dưỡng quả rất tốt, thật sự là tiện nghi cho mình mà.

Mộc Hãn nghe Kim Linh khen ngợi cũng không có phản ứng gì, so với một tập đoàn xí nghiệp như Trang thị, cô vẫn dư sức ứng phó với công ty tài chính cho nhỏ này của Kim Linh, Mộc Hãn chấp nhận làm ở công ty nhỏ này không phải là không có tính toán riêng, cô định chờ thời cơ chín mùi sẽ đưa

ra yêu cầu muốn chút cổ phần của công ty, hao công tốn sức đến thế vì muốn làm áo cưới hoành tráng cho người mình yêu , trừ phi chính mình là bà chủ, người khác kiếm tiền mình hưởng lợi, cái ngành tài chính này kiếm tiền rất nhanh.

(Có nghĩa là nhân viên tiêu thụ ăn % số sản phẩm mình bán được, bán càng nhiều thì thu vào tay càng nhiều tiền)

Tạ Kinh Dung là nhân viên phân tích, tuy rằng tiền lương không thấp, tạm coi như là Tiểu Bạch lĩnh, nhưng mà tiền lương cố định, so với một quản lý tiêu thụ như Mộc Hân thì đúng là một trời một vực.

“Gần đây có vấn đề và quản lý Mộc phối hợp rất khó, tiếp tục giữ vững.” Kim Linh bày ra vẻ mặt kỳ vọng nhìn Tạ Kinh Dung và Mộc Hân.

“Khách hàng của tôi có thể kiếm tiền được hay không còn phải làm phiền cố vấn Tạ rồi.” Mộc Hân không quên tặng Tạ Kinh Dung một nụ cười mê người.

“Đây vốn là bổn phận của tôi.” Tạ Kinh Dung vẫn một thái độ nghiêm túc giải quyết công việc.

“Sau đây là Trương phó tổng công bố kết quả sát hạch quy chế mới*.” Kim Linh nói xong liền mời phụ trách kết quả sát hạch – Trương Tập Nhiệm tiến hành giải thích quy chế mới.

(** : Tuyển nhân viên + khảo sát sửa đổi một số quy định trong công ty cho phù hợp)

Sau khi kết thúc hội nghị công ty, Tạ Kinh Dung đi đến phòng giải khát pha nước trà, thời điểm pha xong trà đi ngang qua cửa phòng Marketing (phòng Tiêu thụ), nhìn thấy Mộc Hân đang mở cuộc họp cùng các nhân viên bộ phận này, không khỏi dừng lại giây lát, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy một Mộc Hân tự tin như vậy, nghiêm túc, thông tuệ*, sắc bén lại hòa thuận vui vẻ, lúc trước Tạ Kinh Dung cảm giác Mộc Hân có vẻ thay đổi, nhưng mà giờ phút này, nàng mới chính thức cảm thấy được Mộc Hân biến hóa, đúng là trưởng thành rất nhiều. Tuy rằng nàng mới đến công ty không bao lâu, nhưng ở phương diện đối nhân xử thế, nàng còn muốn khôn khéo hơn mình, cũng rất có năng lực. Có những người, bạn vẫn nghĩ rằng mình hiểu người đó nhất, rồi sau đó lại phát hiện, thật ra bạn không hề hiểu gì cả, đây là tư tưởng lúc này của Tạ kinh Dung

(*Thông tuệ: thông minh và trí tuệ)

Mộc Hân họp xong cũng tới phòng giải khát, pha một ly cà phê, đúng lúc Trương Tập Nhiệm gặp ở đó, Kim Vi Vi cũng thế.

“Trương phó tổng, buổi tối có rảnh không?” Mộc Hân hỏi, làm Tiêu thụ đã lâu liền sinh ra quán tính luôn muốn tạo dựng mối quan hệ tốt với người có giá trị.

“Có việc gì sao?” Trương Tập Nhiệm hỏi.

“Tôi có biết ở XX có một quán Spa rất tốt, có hứng thú cùng đi không?” Đứng dịp mình cũng đang muốn đi thư giãn một chút, hẹn Dung Dung chắc chắn sẽ không đi, Kim Linh thì có sinh hoạt cá nhân muôn màu muôn vẻ, còn tư tưởng của Kim Vi Vi lại không cùng đẳng cấp, coi như xong.

“Đêm nay sao?” Trương Tập Nhiệm đương nhiên biết Mộc Hân muốn giao hảo với mình, nữ nhân vừa thông minh lại xinh đẹp như Mộc Hân, người bình thường rất khó mà chán ghét được, cô cũng luôn thích cùng người thông minh giao tiếp.

“Ừm.”

“Được.” Trương Tập Nhiệm đáp ứng lời mời của Mộc Hân.

Kim Vi Vi ở phía sau chứng kiến Trương Tập Nhiệm đang trò chuyện với Mộc Hân, trong lòng rất là hâm mộ, ước gì lúc nào đó Nhiệm Nhiệm cũng có thể trò chuyện hợp ý với mình như vậy.

“Đến lúc đó sẽ liên lạc.” Mộc Hân nói xong liền quay lại văn phòng của mình.

“Nhiệm Nhiệm.” Kim Vi Vi gọi.

“Chuyện gì?” Trương tập Nhiệm nghe tới giọng nói yếu ớt của Kim Vi Vi liền nhíu mày.

“Khi nào thì có thời gian rảnh? Quán spa ở YY rất tốt, chúng ta cùng đi đi.” Kim Vi Vi lập tức sao chép lời mới vừa này của Mộc Hân.

Cho dù sao chép hình thức thì cũng được đi, nhưng ngay cả nội dung cũng giống nhau, kẻ ngốc đúng là kẻ ngốc.

“Không rảnh.” Trương Tập Nhiệm nói xong cầm tách cà phê rời khỏi phòng giải khát, không hề để ý đến Kim vi Vi.

Miệng Kim Vi Vi rừ xướng, rõ ràng đều là đi Spa, vì sao chịu chấp nhận lời mời của Mộc Hân nhưng lại không chấp nhận lời mời của mình chứ? Kim Vi Vi không cam lòng.

“Cậu có thời gian rảnh cùng đi với Mộc Hân đấy thôi, không công bằng...” Kim Vi Vi kháng nghị nói.

Thời điểm tan tầm, Trương Tập Nhiệm và Mộc Hân hẹn gặp nhau ở cửa công ty, Trương Tập Nhiệm phát hiện phía sau vớ của Mộc Hân bị rách.

“Mộc quản lý, vớ của cô bị rách.” Trương Tập Nhiệm điềm tĩnh nói cho Mộc Hân.

Mộc Hân cảm thấy có chút xấu hổ, khi nào thì bị rách vậy, chính mình một chút cảm giác đều chẳng có, “Chết rồi, hôm nay không có mang theo vớ dự phòng.”

“Trong túi của tôi có vớ dự phòng, đi vào buồng vệ sinh tôi đưa cho cô, đúng lúc tôi cũng muốn vào nhà vệ sinh một lát.” Thật ra Trương Tập Nhiệm luôn trang bị đầy đủ, không chỉ có vớ dự phòng mà còn có áo trang dự phòng.

Mộc Hân vào buồng vệ sinh đổi vớ, cảm giác thăng bằng của Mộc Hân vốn không được tốt, lại mang giày cao gót cực cao, lúc đổi vớ giữ thăng bằng càng không tốt, không nghĩ tới chân đi cả nhấc qua lại khiến cơ thể ngã về phía trước, đụng trúng cửa buồng vệ sinh, bởi vì mắt cá chân còn có vết thương cũ, nay lại tiếp tục bị thương, thương mới đè lên thương cũ, đau đến nỗi Mộc Hân phải nhe răng trợn mắt.

Trương Tập Nhiệm ở bên ngoài nghe thấy tiếng động có chút lo lắng, bèn gõ cửa một cái.

Mộc Hân mở cửa, nàng bất chấp bản thân mình đang chật vật, cầu cứu Trương Tập Nhiệm, “Cô có thể đỡ tôi một chút được không? Mắt cá chân của tôi rất đau.”

Trương Tập Nhiệm cũng không nghĩ nhiều, liền dang tay đỡ lấy Mộc Hân, do mắt cá chân rất đau nên Mộc Hân đặt hết trọng tâm lên người Trương Tập Nhiệm, vì vậy mà cơ thể kẻ sát người Trương Tập Nhiệm.

Không cam lòng quay trở lại, Kim Vi Vi liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, chiếc vớ Mộc Hân chưa mang xong vẫn còn dính trên chân, mà thân thể lại dán sát trên người Trương Tập Nhiệm, quần áo Mộc Hân mặc cũng có chút lộn xộn, Kim Vi Vi vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền xù lông lên, ánh mắt đỏ ngầu.

“Các người.....Sao các người có thể như vậy! Tôi biết cô ấy thông minh hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi, lợi hại hơn tôi, nhưng mà Nhiệm Nhiệm sao cậu có thể thích cô ấy chứ, còn cùng cô ấy ở trong buồng vệ sinh.....” Dù Kim Vi Vi thuần khiết tới mức nào đi nữa cũng đều đoán ra được hiện giờ hai người đang rất không thuần khiết, nước mắt tuôn trào, đôi mắt đỏ hoe giống như u oán cùng ủy khuất. Cô biết Nhiệm Nhiệm vẫn luôn thích nữ nhân thông minh lợi hại, Mộc Hân chẳng những thông minh lợi hại, đã vậy còn xinh đẹp, thật đáng ghét mà, Kim Vi Vi biết rõ chính mình ở trước mặt Mộc Hân ngay cả một 1% cơ hội thắng đều không có, cho nên nước mắt chảy càng nhiều hơn.

Mộc Hân cùng Trương Tập Nhiệm về mặt hắc tuyến, cái gì vậy trời!

“Câm miệng!” Trương Tập Nhiệm sắc mặt tối sầm gầm nhẹ, Trương Tập Nhiệm không rống thì thôi, nhưng khi rống lên thì Kim Vi Vi càng ủy khuất, khó trách buổi sáng hai người thân thiết như vậy, hu hu, cô không muốn Nhiệm Nhiệm thích Mộc Hân.

“Cậu còn rống người ta, cậu dám che chở hồ ly tinh, các người là đôi cầu nam nữ, à không, là cầu nữ nữ...” Kim Vi Vi vừa khóc vừa lên án nói, thanh âm phẫn nộ không tự giác tăng lên, khiến Tạ Kinh Dung với Tiểu Lôi vừa mới chuẩn bị rời đi công ty đến đây xem thử chuyện gì.

Mặc dù Tạ Kinh Dung tiến vào nhìn thấy cảnh tượng giống như Kim Vi Vi, nhưng mà nàng cẩn thận phát hiện về mặt đau đớn của Mộc Hân nên không có nghĩ đến chuyện khác, mà Tiểu Lôi khi nhìn thấy cảnh tượng ám muội này rất là kinh ngạc, chủ yếu là do tiếng kinh hô của Kim Vi Vi khiến nàng vội chạy vào trước, khả năng quan sát bị rối loạn, thì ra Mộc quản lý và Trương phó có tình ý, thì ra hai người đều là les, dĩ nhiên nàng vui vẻ suy nghĩ. (ý là không có ý nghĩ kỳ thị)

Mộc Hân nhìn thấy Tạ Kinh Dung cũng bước vào, không cần xem cũng biết hình tượng của mình hiện giờ nhất định không tốt, cô thật sự muốn tìm ngay một cái lỗ chui vào, cô một chút cũng không muốn bị Dung Dung nhìn thấy lúc đang chật vật, bực nhất là Kim Vi Vi một chút sáng suốt cũng không có, chỉ ở chỗ này mà quá hiểu lầm khiến cho Mộc Hân không chỉ cảm thấy chân đau, mà cả dạ dày cũng đau.

“Dung Dung, người ta bị sảy chân.” Mộc Hân nhanh chóng giải thích với Tạ Kinh Dung.

Thực hiển nhiên, kẻ không giỏi giải thích Trương Tập Nhiệm sẽ lười giải thích.

“Nếu sảy chân thì tại sao lại còi vớ, các người rõ ràng chính là...” Kim Vi Vi đột nhiên trở nên thông minh, sảy chân thật sự không cần phải còi vớ.

“Tôi...” Mộc Hân còn chưa nói xong, đã bị Tạ Kinh Dung đánh gãy..

“Cô không cần giải thích với tôi, tôi không có hứng thú nghe.” Tạ kinh Dung thân nhiên nói xong liền rời khỏi buồng vệ sinh

Tạ Kinh Dung đi rồi, Mộc Hân có giải thích hay không cũng không quan trọng.

Trương phó tổng và Mộc quản lý có tình ý? Thiệt hay giả?

Kết quả là, sau ngày hôm đó tin tức Trương phó tổng và Mộc quản lý có tình ý với nhau liền lan truyền, chuyện hai người ở trong buồng vệ sinh lập tức bị đồn rất sinh động, nhưng mà cuối cùng thì mọi người nhất trí cho rằng Trương Tập Nhiệm và Mộc Hân vô cùng xứng đôi, dù sao cả hai người đều là cực phẩm mỹ nữ, khiến cho Kim Vi Vi tức giận đến miệng méo qua một bên, tưởng tượng Mộc Hân giống như hồ ly tinh mà căm thù.

Hết chương 21

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 22: Kiến Thức người Lớn

“Dung Dung, Mộc Hân hôm nay không có tới đi làm, chân bị thương hình như khá nghiêm trọng.” Kim Linh trước mặt Tạ Khinh Dung làm ra vẻ thật sự lo lắng, ‘mèo chiêu tài’ mới chỉ đến công ty mình hai tháng mà bị thương hai lần, bộ nói may mắn thì hay gặp tai nạn hay sao?

“Kim tổng, nếu không có việc gì nữa, tôi xin ra ngoài trước.” Tạ Khinh Dung cho rằng mấy việc đó không liên quan đến mình.

“Đúng là ý chí sắt đá.” Kim Linh nhìn Tạ Khinh Dung xoay người rồi đi nhẹ nhàng nói thảm một câu, mà âm lượng làm cho Tạ Khinh Dung hoàn toàn nghe thấy.

Ý chí sắt đá, Tạ Khinh Dung cũng thật mong mình có ý chí sắt đá thì tốt rồi.

Tạ Khinh Dung trở về phòng, phát hiện điện thoại đặt trên bàn có một tin nhắn chưa đọc.

“Dung Dung, chân sưng to nhìn xấu xí quá.” Tin nhắn đương nhiên là do Mộc Hân gửi, Tạ Khinh Dung không hề lưu số Mộc Hân vào danh bạ. Nhưng trí nhớ cô vô cùng tốt, nhìn một hai lần liền nhớ kỹ số năng.

Tạ Khinh Dung xem xong tin liền ném điện thoại sang một bên, mở máy vi tính chuyên tâm làm việc. Nửa tiếng sau, cô lại nhận thêm một tin nhắn nữa từ Mộc Hân.

“Ở nhà chán quá, mình muốn đi làm!”

Tạ Khinh Dung khẽ nhủ mày nhưng vẫn đặt điện thoại qua chỗ khác. Cô nhận tin nhắn từ Mộc Hân, trừ một lần kia, cô chưa bao giờ trả lời thêm tin nào nữa.

Tạ Khinh Dung một lần nữa nhìn vào biểu đồ công ty Hoàng Kim, năm phút trôi qua mà không có biện pháp nào tập trung, cô cảm lấy di động do dự một lát. Người này bị thương ngay chỗ lần trước vết thương mình xô ngã, cái này ít nhiều một phần lỗi do mình đi. Tạ Khinh Dung tìm có thật tốt xong liền nhắn tin trả lời cho Mộc Hân.

“Nếu nghiêm trọng như vậy thì tới bệnh viện đi.” Lúc ấn nút gửi, cô vẫn hơi do dự.

Mộc Hân tuy đã bôi thuốc nhưng chân vẫn sưng đỏ lợi hại, chỉ có thể nằm nhà dưỡng thương, sau đó nhắn tin cho Tạ Khinh Dung. Dung Dung tuy chưa trả lời tin nào của mình nhưng nghĩ đến năng đang đọc cũng thấy ấm lòng. Một ngày nhận hai tin, nhắn nhiều sợ gây phản tác dụng, bình thường vẫn luôn nhắn trước khi ngủ. Nhưng hôm nay thật sự quá chán cho nên Mộc Hân nhịn không được nhắn hơn.

Nhưng bất ngờ, năm phút sau Dung Dung lại trả lời tin mình nhắn, Mộc Hân nhìn tin nhắn được gửi tới, mở ra xem rồi lập tức hồi âm.

“Nhưng thật sự nhàm chán quá a!” Mộc Hân nhìn tin nhắn ngây ngô cười.

Tạ Khinh Dung đọc tin nhắn, biết Mộc Hân chỉ cầu nhàu chứ không bốc đồng đến nỗi đi làm thật liền không trả lời nữa.

“Dung Dung, cậu làm xong đến thăm mình được chứ? Nhà mình ở khu X lâu...” Mộc Hân được một muốn hai lại nhắn thêm một tin. Đáng tiếc trừ tin lúc này, Tạ Khinh Dung không hề nhắn lại thêm nữa.

Mộc Hân cảm thấy Dung Dung là đang mềm hóa, tuy xu hướng có chút chậm nhưng tóm lại là tốt.

So với Mộc Hân, có người đang rất bức mình, người này chính là Kim Vi Vi. Cô về nhà đã vạch hẳn cả một kế hoạch đối phó hồ ly tinh, thế mà hôm nay hồ ly tinh lại không đến công ty, Kim Vi Vi đang hùng hực nhiệt tình muốn đối phó hồ ly tinh, làm sao bây giờ?

“Chị, mau đuổi việc con hồ ly tinh Mộc Hân a, cho cô ta trở về công ty chị họ làm đi!” Kim Vi Vi vọt vào phòng Kim Linh, khí thế ngất trời nói, tuy rằng mình so với Mộc Hân hơn thua thiệt, bị tự ti làm cô uống nhiều thêm hai hộp sữa, nhưng cô vẫn không ngại cùng hồ ly tinh cạnh tranh a.

“Sao vậy?” Kim Linh nhìn Kim Vi Vi chu chu miệng, hai ngày trước nhóc còn nói Mộc Hân hòa đồng tốt bụng mà, sao giờ lại biến thành hồ ly tinh rồi?

“Cô ta câu dẫn Nhiễm Nhiễm, trong nhà vệ sinh còn...” Kim Vi Vi về mặt tức giận.

“Trong nhà vệ sinh xảy ra chuyện gì hả?” Kim Linh hứng thú tò mò hỏi.

“Hai người đó... hai người đó...” Tình huống thế nào gọi là không thuần khiết, cô thật không hiểu rõ lắm, theo cô biết, cời hết ôm nhau chính là không thuần khiết, hôm qua Mộc Hân cùng Nhiễm Nhiễm y phục không chỉnh tề lại ôm nhau, đúng, như vậy là không thuần khiết, là vô cùng mờ ám.

“Hai người đó làm việc không trong sáng!” Kim Vi Vi hơi tức giận, mình tới giờ còn chưa từng cùng Nhiễm Nhiễm đụng chạm này nọ, Mộc Hân như thế nào ra tay trước rồi?

“Như thế nào gọi là không trong sáng?” Kim Linh rất ngạc nhiên, trong mắt Vi Vi cái gì gọi là không thuần khiết? Theo cảm nhận của Kim Linh, Kim Vi Vi chỉ là đứa con nít lớn xác.

“Hai người đó quần áo lộn xộn ôm nhau.” Kim Vi Vi càng nói càng sinh khí.

“Cời hết sao?” Kim Linh chẳng cách nào tin nổi, mèo chiêu tài cùng em họ nhà mình có gian tình? Con mèo chiêu tài kia ngay cả ngự ty Trang Ý Mộng còn bỏ, có gì lại xem trọng mặt than a? Kỳ thật đứa em họ mặt than kia luôn coi trọng mấy người thiếu trưởng thành, điển hình là Vi Vi. Hơn nữa, tuy ngoài mặt Trương Tập Nhiễm luôn độc mồm độc miệng với Vi Vi, nhưng từ nhỏ đến lớn, mỗi khi mình ăn hiếp Vi Vi là Nhiễm Nhiễm lại đứng ra bảo vệ. Ví dụ chứng minh, từ lúc Nhiễm Nhiễm quen biết Vi Vi, tiền tiêu vặt của cô nhóc không còn bị mình lừa mất nữa.

Cời hết, cái đó là sự phụ của không thuần khiết a.

“Thật ra cái này còn chưa tính, chân chính không thuần khiết đâu chỉ cời hết ôm nhau là xong, còn rất nhiều chuyện phải làm nha.” Kim Linh ra vẻ thần bí nói với Kim Vi Vi.

“Còn làm chuyện gì nữa?” Kim Vi Vi hỏi, mấy chuyện này vượt qua phạm vi tri thức của cô, trong phim chẳng phải luôn thế sao, hôn nhau xong cời hết quần áo, bay lên giường trằm mền, thế là tới trời sáng.

“Thì... còn phải vuốt ve toàn thân, sau đó rên rỉ, hôn ngực...” Kim Linh nhìn bộ dạng tò mò của Kim Vi Vi, cảm giác tội lỗi dâng trào ngậm miệng lại.

Thì ra không chỉ có hôn miệng mà còn có hôn ngực, nhưng là Nhiễm Nhiễm ngực nhỏ vậy hôn vào có giống ăn đậu? Nếu Trương Tập Nhiễm mà biết Kim Vi Vi suy nghĩ cái gì, khẳng định sẽ hắc tuyến đầy đầu. Mà Nhiễm Nhiễm hôn ngực mình thì sao đây? Khó khi nào Kim Vi Vi dùng tư duy suy ngược, tưởng tượng đến cảnh đó, Kim Vi Vi tự nhiên vô cùng ngượng ngùng, mặt đỏ như đất khi.

Kim Linh nhìn Kim Vi Vi mặt đỏ bất thường, biết đứa nhỏ này tới tuổi này đương nhiên cũng có nhu cầu. Kim Linh bỗng nhiên có cảm giác như con gái mình trưởng thành rồi.

“Còn có... hôn cái gì nữa?” Kim Vi Vi mặt đỏ như máu, vô cùng hứng thú với kiến thức người lớn, quên mất tiêu mình đến phòng Kim Linh là để đuổi việc tiểu tam*.

(*: người thứ ba)

“Em lớn lên rồi sẽ biết.” Kim Linh nói cho có lệ, đứa nhóc này đơn giản, tùy tiện nói này nọ một chút cho qua chuyện.

“Gạt người, chị cứ nói vậy mãi, người ta đã hai mươi lăm tuổi rồi!” Kim Vi Vi kháng nghị. Từ nhỏ tới giờ, khi Kim Linh hết biết nói tiếp cái gì liền xài chiêu này.

Nhóc từ nhỏ chỉ lớn ngực chứ đầu lớn đầu, Kim Linh lắm bầm nói, cũng không dám nói lớn vì cô cô đã hạ lệnh không được là ô uế đầu đứa nhỏ ngay thơ này. Cô cô quá bảo vệ Vi Vi, Vi Vi đã hai mươi lăm tuổi, cũng nên có bạn trai bạn gái rồi, dù chẳng mấy thông minh, nhưng thân thể phát triển so với ai đều hơn hẳn, ở trên giường chắc chắn là vưu vật*, đặc biệt là giọng nói thanh thanh thanh lạc lạc đó, nhất định tuyệt vời. Kim Linh suy nghĩ thật đáng khinh. Thật ra nếu không phải vì cô cô, Kim Linh đã dạy dỗ thật tốt Kim Vi Vi rồi.

(*: bảo vật, đồ tốt)

“Vi Vi, em trở về hỏi cô chú đi.” Kim Linh ác ý thú vị nói, đứa em này về mà hỏi cô cô vấn đề đó, hẳn biểu tình cô cô sẽ rất đáng xem đây.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23: Chúng Ta Làm Hòa Đi.

Sau khi tan tầm, Tạ Khinh Dung đi chợ mua một ít nguyên liệu nấu ăn, vốn là phải về nhà, nhưng không biết tại sao lại lái xe đến trước cổng một khu chung cư xa lạ, rõ ràng đây chính là chung cư mà Mộc Hân ở, khu chung cư này rất dễ tìm, là một trong những khu chung cư cao cấp ở Toàn thị, thực hiện hiện diện tại Mộc Hân sống tốt hơn mình nhiều lắm.

Tạ Kinh Dung vào không được, nàng không có thể vào cửa, nàng đứng trước cửa sắt khu chung cư, dừng lại một chút, đang chuẩn bị rời đi thì bảo an chủ động đi ra hỏi.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Bảo an nhiệt tình hỏi.

“Mộc Hân.” Tạ Kinh Dung đơn giản nói ra tên Mộc Hân.

Mỹ nhân như Mộc Hân, bảo an đương nhiên rất có ấn tượng, lại nhìn Kinh Dung mặc trang phục OL* điển hình, thoát nhìn nhả nhận lịch sự, bộ dạng cũng xinh đẹp, không nói gì thêm liền cho nàng đi vào.

(*OL: Office Lady, nữ nhân viên văn phòng)

Tới tầng hầm thứ năm, cửa sắt vẫn đóng chặt như trước, lại phải xét thẻ, đột nhiên Tạ Kinh Dung thấy khu chung cư cao cấp này quý giá kinh người không phải là không có đạo lý, tầng tầng trạm trạm kiểm soát, nhiều hệ thống an ninh.

Tạ Kinh Dung cảm thấy thật phiền toái, chuẩn bị rời đi, thật ra nếu nàng gọi điện thoại cho Mộc Hân là có thể sẽ dễ dàng đi vào, nhưng mà cô tính Tạ Kinh Dung lại người khó tính, vốn dĩ đã không tình nguyện đến nhà Mộc Hân rồi, cho nên khi thấy không thể đi vào cũng dễ dàng từ bỏ.

Không biết là Tạ Kinh Dung may mắn hay là Mộc Hân may mắn, lúc này bên trong có người đi ra, khiến cho cửa sắt mở ra, Tạ Kinh Dung do dự một chút, vẫn là đi vào, dù sao bình thường làm việc nàng không có lẽ mè như vậy.

Tạ Kinh Dung bước vào thang máy nhấn số tầng 18, nhìn thang máy càng ngày càng lên gần tầng 18, trong lòng lại do dự vài phần, nàng lại một lần nữa thật hận bản tính mềm lòng của nàng.

Chuông cửa vang lên, Mộc Hân khẽ nhủ này, căn phòng này là cô cùng Trang Ý Mộng đi mua, tuy là tiền của bản thân mình, nhưng có thể đi vào nơi này cũng chỉ có Trang Ý Mộng, lúc chia tay cô đã đòi lại chìa khóa và thẻ ra vào. Cho nên trừ Trang Ý Mộng ra, Mộc Hân thật sự không nghĩ ra ai sẽ đến. Mộc Hân rất không tình nguyện đi cả nhắc ra mở cửa.

Nhưng sau khi nàng nhìn thấy Tạ Kinh Dung đứng trước cửa, vô cùng kinh ngạc sau đó là mừng như điên, đặc biệt khi nhìn thấy Tạ Kinh Dung cầm theo một ít nguyên liệu nấu ăn, khiến cho trái tim Mộc Hân đều mau tan chảy, tất nhiên về mặt Tạ Kinh Dung cực kì không được tự nhiên, nhưng Mộc Hân lại cảm thấy nàng cực kỳ đáng yêu.

Tạ Kinh Dung hiển nhiên cũng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mộc Hân, biểu tình của Tạ Kinh Dung càng không được tự nhiên, không phải cậu ấy gọi mình tới sao? Vậy mà bộ dạng giống như gặp quỷ vậy.

“Chính cô kêu tôi đến không phải sao, tôi thấy cô đáng thương nên mới đến.” Tạ Kinh Dung cứng rắn kiên cường nói, ý tứ giấu đầu hở đuôi không nói cũng biết.

Mộc Hân nhanh chóng mở cửa cho Tạ Kinh Dung, hận không thể lập tức kéo Tạ Kinh Dung vào nhà.

“Dung Dung, mau vào.” Mộc Hân nhiệt tình kéo Tạ Kinh Dung vào nhà, sau đó hoàn toàn quên chân mình đang bị thương, mở tủ giày ra, lấy một đôi dép lê vải bông màu hồng nhạt đưa cho Tạ Kinh Dung.

Váy ngủ của Mộc Hân vẫn là in hình vẽ hoạt hình, ngay cả đường viền cũng có, hình vẽ trên váy ngủ chính là mèo Tom, còn dép lê lại có hình mèo Garfield*, người này thích nhất là hai con mèo này, tuy rằng Mộc Hân bây giờ mới là Mộc Hân mà Tạ Kinh Dung quen thuộc nhất, nhưng rốt cục vẫn là rất khó đánh đồng Mộc Hân hiện tại với hình tượng nghiêm túc khi làm việc.

(*Garfield: Một con mèo phì ú màu vàng, tính cách tự kỷ, lười biếng, tham ăn, ích kỷ trong bộ phim hoạt hình cùng tên, thường chiếu vào trên kênh CN vào cuối tuần.)

Tạ Kinh Dung tiếp nhận đôi dép Mộc Hân đưa cho mình, cởi giày, đặt giày ngay ngắn vào trong tủ. Lúc sau nàng vào phòng, phát hiện bên trong tuy rằng trang trí xa hoa nhưng là rất hợp với sở thích của mình.

“Cô mua phòng này sao?” Tạ Kinh Dung thuận miệng hỏi.

“Ừ, mua vào đầu năm ngoái, cuối năm chuyển vào, trang trí như vậy được không?” Mộc Hân hỏi Tạ Kinh Dung, tất cả nơi này đều là tự tay cô thiết kế dựa theo sở thích của Dung Dung mà làm, khi đó Dung Dung cùng Lý Dương tính toán mua nhà sau khi kết hôn, Dung Dung từng miêu tả qua hình dáng căn nhà muốn ở, chính mình vẫn còn nhớ rõ.

“Rất đẹp.” Tạ Kinh Dung trả lời thán nhiên, nàng tất nhiên sẽ không đem trong bụng thập phần vừa lòng nói ra, dù sao cũng đâu phải là nhà mình.

“Dung Dung, cậu có thể đến thật tốt quá, mặc dù cậu chỉ là thương hại mình.” Mộc Hân cười rất vui vẻ, vì không để Tạ Kinh Dung quá mức không được tự nhiên mà thay nàng tìm cái bậc thang leo xuống, phải biết rằng, có đôi khi Dung Dung thật sự rất ngạo kiều.

Tạ Kinh Dung không nhìn Mộc Hân, chỉ đi vào phòng bếp, Mộc Hân không quan tâm chân đau, muốn đi theo vào phòng bếp.

“Dung Dung, cần mình hỗ trợ không?” Mộc Hân mừng rỡ hỏi.

“Không cần, cô ra phòng khách ngồi đi, chân còn đang bị thương, đừng tự gây sức ép nữa.” Tạ Kinh Dung xụ mặt nói.

Mộc Hân ngoan ngoãn gật đầu, sau đó trở lại phòng khách, ngồi xuống sô pha, không nhịn được cười ngây ngô, cô biết bản thân mình hiện giờ trông rất ngốc nghếch, nhưng không còn cách nào, cô không khắc chế được. Trong lòng Mộc Hân vui đến nỗi chịu không được muốn la to, rồi lại cố gắng nhịn xuống cảm giác xôn xao trong lòng. Mộc Hân, mày phải giữ bình tĩnh, hiện tại Dung Dung chỉ là mềm lòng thôi, vẫn chưa thật sự chấp nhận mày! Mộc Hân không ngừng nhắc nhở chính mình, chỉ là ý cười trên khóe miệng lại không dừng được.

Tạ Kinh Dung vào phòng bếp mới phát hiện, phòng bếp thế nhưng lại phủ một lớp bụi, rõ ràng Mộc Hân chỉ dùng phòng bếp để trang trí mà thôi, quả nhiên đúng như nàng dự đoán, một chút gia vị đều không có. Mộc Hân vẫn không hề quan tâm đến bản thân, điều này chưa từng thay đổi, mà cũng phải nếu biết coi trọng bản thân, sao có thể trong thời gian ngắn khiến chính mình bị thương đến hai lần được chứ? Cũng may khi mua nguyên liệu nấu ăn vì để phòng ngừa nên Tạ Kinh Dung có mua thêm một bịch muối, các gia vị khác có thể thiếu, nhưng muối thì không thể. Bởi vì thiếu gia vị nên Tạ Kinh Dung chỉ nấu một chén mì đơn giản, mì phở đối với dạ dày cũng tốt. Nguyên liệu nấu ăn còn lại, nàng đều rửa sạch rồi mới bỏ vào tủ lạnh, không ngoài sở liệu của nàng, tủ lạnh trừ bỏ hai hộp sữa chua ra, thì chẳng còn gì nữa, hiển nhiên cũng là để trang trí.

Thời điểm Tạ Kinh Dung bụng thức ăn ra, phát hiện Mộc Hân ngồi ở trên sô pha cười ngây ngô, bộ dáng cười ngây ngô kia thoát nhìn vô cùng chói mắt.

“Ăn mì đi.” Tạ Kinh Dung đặt bát mì xuống trước mặt Mộc Hân, lãnh đạm nói.

“Dung Dung là tốt nhất, mì trứng Dung Dung nấu vẫn thơm như trước, Dung Dung, cậu có nhớ không, trước kia mình muốn nhất là vào buổi tối được ăn mì trứng do cậu nấu, nhưng cậu luôn nói buổi tối có thói quen ăn khuya không tốt, nên chưa có buổi tối nào nấu mì cho mình...” Về mặt Mộc Hân khi nhắc tới chuyện cũ rất hoài niệm, nói lời nhai rất nhiều chuyện đã qua.

“Im đi, ăn cái gì mà nói nhiều vậy.” Tạ Kinh Dung nhủ mày nói, ai cho nàng nhắc lại chuyện quá khứ, chính mình còn không có dự định tha thứ, nhưng mà hành vi hiện tại của nàng thực mâu thuẫn, đều là mềm lòng rước lấy họa, nghĩ đến đây Tạ Kinh Dung chẳng những giận Mộc Hân mà còn giận cả bản thân.

“Dung Dung, hiện giờ chúng ta có tính là làm hòa không?” Sau khi ăn mấy miếng, đột nhiên Mộc Hân ngừng đầu hỏi.

Tạ Kinh Dung nghe vậy, sắc mặt liền lạnh xuống.

“Cô ăn mì xong rồi tự mình rửa chén sạch sẽ.” Tạ Kinh Dung cầm lấy áo khoác mặc vào, hé ra khuôn mặt lạnh lùng đi khỏi, nhanh đến mức Mộc Hân không kịp giữ lại.

Mộc Hân tròn mắt nhìn thân ảnh đã muốn biến mất trước cửa, có quá ngạo kiều rồi hay không, Dung Dung rõ ràng là ngạo kiều. Rõ ràng Dung Dung có ý muốn làm hòa, khi này người ta chỉ là sợ nàng không được tự nhiên, làm hòa thôi mà, có cần làm quá như vậy không. Lúc này Mộc Hân rất nghi ngờ nàng được tiện nghi mà còn khoe mẽ, cũng không thử nghĩ lại xem, Tạ Kinh Dung không được tự nhiên là do ai làm hại a.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 24: Giải Thích Hiểu Lâm

Ở nhà dưỡng thương thêm hai ngày, Tạ Kinh Dung không tới, gửi tin nhắn cũng chẳng trả lời, Mộc Hân trầm nghĩ, Dung Dung đúng là quá ngạo kiều nha. Chân Mộc Hân đã dưỡng được ba ngày, tuy đỡ hơn rất nhiều nhưng vẫn chưa lành hẳn, cô lật đật xách túi đi làm, vừa vào làm mới biết Tạ Kinh Dung đã xin nghỉ đồng sớm để về nhà.

Tiêu Hòa Lễ cuối năm sắp kết hôn, Tạ Kinh Dung đương nhiên sắp xếp thời gian trở về sớm, bên cạnh đó, về phương diện vì nàng quá mềm lòng với Mộc Hân cũng làm nàng đau đầu, quyết định lựa chọn nhắm mắt làm ngơ, chuẩn về nhà trước cho chắc. Tạ Kinh Dung là học sinh ngoan cũng là nhân viên tốt, kế hoạch vạch sẵn của nàng có thể dự trù công việc hơn một tháng, cho nên khi Tạ Kinh Dung xin nghỉ liền được thuận lợi phê chuẩn, Trương Tập Nhiệm còn cho nàng thêm năm ngày nghỉ nữa, lần này Tạ Kinh Dung nghỉ đồng dài hạn tới hai mươi ngày.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung nghỉ phép, cô liền đi tới phòng Trương Tập Nhiệm xin nghỉ đồng sớm lại bị từ chối, nguyên nhân là cô chỉ vừa làm việc trong công ty hai tháng, cũng đã nhiều lần xin nghỉ bệnh, Trương Tập Nhiệm kiên quyết, càng đến cuối năm, mọi người càng nôn nóng được nghỉ, nếu cả hai quản lý các bộ đều đòi nghỉ sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Nếu là bình thường, Mộc Hân rất đề cao tinh thần trách nhiệm của Trương Tập Nhiệm, nhưng lúc này cô thực buồn bực sao nàng không có nể tình gì hết. Mộc Hân kiên định muốn nghỉ đồng, cô chẳng muốn cùng Trương Tập Nhiệm giằng co làm gì, trực tiếp đi gặp Kim Linh là được.

Kim Linh cũng không đồng ý cho Mộc Hân nghỉ, nhưng Mộc Hân vô cùng kiên quyết, nếu không cho thì cô nàng sẽ từ chức, Kim Linh chỉ đành ngâm

ngồi ký giấy cho Mộc Hân, trong lòng thầm nghĩ, có nhân viên nào mà mới vô làm việc hai tháng, liền xin nghỉ cả tháng trời hay không a!

Kỳ nghỉ của Mộc Hân có hiệu lực kể từ ngày mai nên Mộc Hân chỉ dành phát ngốc ở công ty một ngày. Mà Mộc Hân ở công ty, Kim Vi Vi liền xù lông suốt ngày ở trạng thái phòng thủ.

Kim Vi Vi trực tiếp đẩy Mộc Hân ra ngoài ban công nói chuyện, bộ dạng như đi tuyên chiến. Mộc Hân nhìn Kim Vi Vi lại giả bất thiện**, hơi đau đầu xoa xoa trán.

(**lai giả bất thiện: không có ý tốt)

“Hồ ly tinh, tôi cho cô biết, tôi tuyệt đối không để cô cướp NhiệmNhiệm.” Kim Vi Vi khí thế ngất trời nói.

Mộc Hân nhìn Kim Vi Vi, đúng là đại tiểu thư a, nói chuyện riêng cũng không chịu đóng cửa lại, cô đâu có muốn bị người ta vậy xem chứ. Hơn nữa, cô làm chuyện xấu cũng sẽ lựa người nha, mà người duy nhất cô muốn chính là Dung Dung có được không!?

Mộc Hân đi đóng cửa lại, Kim Vi Vi gặp động tác của Mộc Hân làm cho hơi sợ, nàng không biết hồ ly tinh kia đối phó với mình cái gì đây.

“Tôi cho cô biết, tôi không có sợ cô đâu...” Kim Vi Vi cứng miệng.

Mộc Hân nhìn Kim Vi Vi tạo thế kungfu Trung Quốc đột nhiên thấy buồn cười, Kim Vi Vi xem mình là đại ma đầu giết người không góm tay hay gì chứ?

“Vi Vi, tôi không thích Trương phó tổng.” Mộc Hân thành tâm nói, nếu không giải thích ngay từ bây giờ, chỉ sợ sau này đi đâu cũng bị mắng là hồ ly tinh mất, nghĩ tới đã thấy nhức đầu rồi.

“Cô nói dối, rõ ràng cô quần áo không chỉnh tề ôm NhiệmNhiệm!” Kim Vi Vi thật tức giận khi nhìn thấy hình ảnh hai người ôm nhau.

“Vớ tôi bị rách, lúc thay vớ chân bị vấp nên ngã, cô ấy đỡ tôi, chỉ đơn giản như vậy.” Mộc Hân giản lược kể lại tình hình lúc đó.

“Cô nói dối, trên TV đều nói a, hồ ly tinh chuyên môn gạt người!”

Mộc Hân cảm thấy hình như Kim Vi Vi không hiểu lời mình nói hay sao ấy. Có vấn đề a!

“Tôi không thích loại mặt than lại chẳng hiểu phong tình như Trương Tập Nhiệm, tôi đã có người trong lòng rồi, chính là người này.” Mộc Hân mở ví ra đưa cho Kim Vi Vi.

Kim Vi Vi hoài nghi cầm lấy ví của Mộc Hân, trong ví có hình một người, cuối cùng Kim Vi Vi cũng tin Mộc Hân không thích Trương Tập Nhiệm, bởi chính nàng cũng đặt hình NhiệmNhiệm trong ví của mình.

“Người này hơi giống cô vấn Tạ a?” Kim Vi Vi rốt cuộc phát hiện kỳ quái.

Mộc Hân mặt trợn trắng, cái gì mà gọi là giống chứ, chính là cậu ấy đó chứ ai.

Thật ra đâu thể trách Kim Vi Vi nhãn lực không tốt, hình là Tạ Khinh Dung lúc xưa, khi còn là cô gái thanh thuần ngây thơ, so với bây giờ đúng là có chút khác.

“Đây là Tạ cố vấn?” Kim Vi Vi hỏi, cảm giác chán ghét đối với Mộc Hân biến mất mà thay vào đó là hứng thú, nàng nhớ hình như Tạ cố vấn đối xử với Mộc Hân có chút lạnh lùng.

“Ừ.” Mộc Hân gật đầu lấy về ví trong tay Kim Vi Vi, ảnh trong này chụp thời trung học, Dung Dung thi vào cao đẳng nhưng thất bại, vì muốn thay đổi tâm tình nên đi cắt tóc, mình cũng chạy đến tiệm cắt tóc cắt kiểu y chang với cậu ấy. Dung Dung nhìn thấy còn kinh ngạc một phen. Mặc cười nhất là, khi hai người đi trên đường, có người nói hai người là hai chị em, rõ ràng hình dáng cô và Dung Dung đâu giống nhau cái gì, có lẽ loại thân mật này vĩnh viễn vượt xa mức tình bạn.

Mộc Hân vuốt nhẹ hình Tạ Khinh Dung, nhớ tới chuyện quá khứ, tất cả dường như chỉ mới hôm qua, đâu ngờ thời gian trôi nhanh vậy, nhưng mình đối với Tạ Khinh Dung vẫn thế, vẫn yêu nàng cuồng nhiệt.

“Cô thích Tạ cố vấn, cô ấy thích cô sao?” Kim Vi Vi thật hưng phấn, cảm giác như tìm được đồng loại, đương nhiên, Mộc Hân tuyệt đối không thích làm đồng loại cùng nàng.

Mộc Hân không trả lời, cô biết Dung Dung nghỉ sớm trước kỳ là do muốn trốn tránh mình. Cô luôn lạc quan suy nghĩ tự nói với mình, Dung Dung nhất định có tình cảm đặc biệt với mình, bởi vì so với mình, nàng đối xử với Tiêu Hòa Lễ có chút khác. Nhưng thực tế là, suy nghĩ như vậy quá mức lạc quan, mình và Tiêu Hòa Lễ hoàn cảnh khác nhau, vì hoàn cảnh của mình nên Dung Dung mới quan tâm mình nhiều hơn một chút, Dung Dung rất thiện lương... Suy nghĩ như vậy Mộc Hân không muốn nghĩ tới. Cô đặt cược chính mình, ăn được cả ngã về không, suốt mười ba năm, tình cảm cô cho đi nhiều lắm, không muốn thu hồi, mà cũng luyện tiếc thu hồi.

“Kim Vi Vi, cô nên đi làm việc, dựa vào tính tình Trương phó tổng, nếu cô cứ ăn không ngồi rồi kiểu này, phỏng chừng ba tháng sau, cho dù cô có là hoàng thân quốc thích cũng sẽ bị Trương phó tổng đuổi việc.” Mộc Hân hạo tâm nhắc nhở.

Tiêu Hòa Lễ dẫn theo chồng chưa cưới đi đón Tạ Khinh Dung, chồng sắp cưới Tiêu Hòa Lễ là Trương Quân, là bạn chung lớp thời trung học, lớp học có hơn phân nửa nam sinh thầm mến Mộc Hân, ba phần còn lại thầm mến Tạ Khinh Dung, cá biệt còn lại thích Tiêu Hòa Lễ, mà Trương Quân chính là thành phần cá biệt đó. Trương Quân ngày thường thô cuồng, da hơi ngăm ngăm, lông mi thô thô, tính tình hay ẹ thẹn, vất vả lắm mới đậu cao đẳng liền lấy hết dũng khí thổ lộ cùng Tiêu Hòa Lễ, lại bị Tiêu Hòa Lễ từ chối.

Hai năm sau họp mặt bạn bè, Tiêu Hòa Lễ là lớp trưởng đương nhiên phải có mặt. Đám nam sinh chơi trò thú thật, thừa nhận xem hồi đó ai thích ai. Lần lượt từng người đều nói, kẻ thích Mộc Hân, người thích Tạ Khinh Dung, có kẻ hoa tâm*, cả hai đều thích. Tiêu Hòa Lễ nghe xong thầm hận, lão nương cũng được coi là giải nhân thanh tú, vậy mà chẳng có ai thích mình.

(*hoa tâm: Đa tình)

Cuối cùng đến lượt Trương Quân, mọi người hỏi hắn có thích Mộc Hân hay không, Trương Quân ngại ngùng nói, hắn không có thích Mộc Hân, chỉ thích mình lớp trưởng, điều này làm Tiêu Hòa Lễ hạnh diện.

Cả đám nam sinh ồn ào hẳn lên, hỏi hắn còn thích lớp trưởng cộp mẹ chứ. Trương Quân --- thế nhưng gật đầu.

Tiêu Hòa Lễ đột nhiên cảm thấy, Trương Quân không thích Mộc Hân cũng tốt, tuy lớn lên nhìn hơi thô kệch nhưng thật ra nhìn kỹ cũng đáng yêu, ít nhất sẽ không như Lí Dương, bị Mộc Hân câu dẫn. Cũng đúng, Trương Quân thích người mạnh mẽ như Tiêu Hòa Lễ, Mộc Hân gì đó hoàn toàn không lọt vào tầm mắt của hắn.

“Trương Quân, anh mau xách hành lý của Dung Dung....” Tiêu Hòa Lễ không chút khách khí, Trương Quân đáng người cao lớn, phù hợp làm mấy việc nặng nhọc.

Tạ Khinh Dung nhìn Tiêu Hòa Lễ và Trương Quân có chút buồn cười. Tiêu Hòa Lễ vóc người nhỏ bé, thanh thanh tú tú, đứng cạnh Trương Quân cứ như người đẹp và quái vật. Mà xét về phương diện khác cũng khá phù hợp đi, Tiêu Hòa Lễ tính tình kêu ngoa, nhiều lúc như nữ vương, mà Trương Quân tính cách rất tốt, dù bất làm gì cũng chẳng có nửa câu oán trách, hai người này tính cách như bù trừ cho nhau.

“Sao vậy?” Tiêu Hòa Lễ nhìn Tạ Khinh Dung đang cười kỳ lạ hỏi, cô đối với Tạ Khinh Dung xem như khá dịu dàng, trước kia làm lớp trưởng, Tạ Khinh Dung làm lớp phó học tập giúp đỡ nhau rất nhiều, nhưng sau này lại bị Mộc Hân chia rẽ. Nghĩ đến Mộc Hân, Tiêu Hòa Lễ còn chút lo lắng.

“Không có gì.” Tạ Khinh Dung cười lắc đầu.

“Dung Dung, cậu không có bị hồ ly tinh cắn đó chứ?” Tiêu Hòa Lễ vịn vai Tạ Khinh Dung lo lắng, Dung Dung hay mềm lòng, hồ ly tinh kia lại dùng khổ nhục kế vô cùng thâm hậu.

“Làm gì đến mức đó.” Tạ Khinh Dung tươi cười trấn an.

“Dung Dung, lỡ mà cậu không chống nổi yêu quái dụ dỗ nhớ nói với tớ, để tớ trở về nghĩ kế sách a, hồ ly tinh Mộc Hân kia chỉ có cậu mới chế ngự được.....” Tiêu Hòa Lễ nghiêng ngẫm, vạn nhất Dung Dung thật sự bị Mộc Hân câu đi, nhất định không thể để Mộc Hân dè được, phải để cho Dung Dung nằm trên mới tốt, đúng đúng, phải dạy dỗ cho Dung Dung trước, Tiêu Hòa Lễ suy ngẫm một hồi rồi rút ra kết luận.

Tạ Khinh Dung nghe xong, mặt phủ đầy hắc tuyến.

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 25: Tuyên Bố Không Lấy Chồng

“Nhiệm Nhiệm” Kim Vi Vi vào văn phòng của Trương Tập Nhiệm gọi một tiếng lấy lòng.

Trương Tập Nhiệm ngẩng đầu nhìn Kim Vi Vi, nàng nhớ rõ buổi sáng khi Kim Vi Vi gặp mình còn mạnh mẽ hát mũi lên hừ lạnh một tiếng cơ mà, còn tưởng rằng cô đôi tính không bám theo nữa, vậy mà chưa đến nửa ngày đã lộ nguyên hình.

“Gi?” Trương Tập Nhiệm về mặt vô cảm hỏi.

“Buổi tối chúng ta cùng đi xem phim nha?” Kim Vi Vi trong lòng tràn đầy mong đợi hỏi.

“Không có hứng thú.” Trương Tập Nhiệm lạnh lùng ném ra bốn chữ.

“Vậy đi dạo công viên thì sao?” Kim Vi Vi chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi.

“Đang mùa đông, đi dạo công viên làm gì, động kinh à.” Lời nói ác độc của Trương Tập Nhiễm thật sự khiến Kim Vi Vi muốn khóc.

“VẬY, ĐỂ BUỔI TỐI MÌNH LÀM ẤM GIƯỜNG CHO CẬU HA.” Là Mộc Hân chỉ dạy cô câu này, kỳ thật Mộc Hân dạy cũng rất khéo, nàng cảm thấy giá trị sử dụng tốt nhất của Kim Vi Vi chính là ở trên giường, còn những cái khác thì coi như đồ bỏ. Đương nhiên Kim Vi Vi không hiểu nghĩa bóng của hai từ “ấm giường” là gì, cô rất ngốc, chỉ nghĩ ý nghĩa từ ấm giường cũng đơn giản như tên mà thôi.

Rốt cục thì khuôn mặt vô biểu cảm của Trương Tập Nhiễm cũng biến sắc, khoe miệng hơi hơi co rúm một chút, nữ nhân ngu ngốc này thật sự hiểu cái gì gọi là ấm giường sao? Hơn nữa, nó vô cùng quý dị khi mà từ đó lại phát ra từ miệng của một nhi đồng đội lột người trưởng thành.

“Nhiễm Nhiễm, cậu gầy, mùa đông sẽ lạnh, thịt trên người mình nhiều hơn cậu một chút, không sợ lạnh, nhất định sẽ rất ấm áp.” Kim Vi Vi cuối cùng cũng phát hiện ra ưu điểm của mình, Mộc Hân thật sự là người tốt, cậu ấy quả nhiên thích đề nghị này, chỉ cần tưởng tượng có thể ngủ chung với Nhiễm Nhiễm thì cô đã thấy vui vẻ rồi.

Quả nhiên đứa ngốc này không hiểu. Trương Tập Nhiễm cảm thấy loại từ ngữ hại não này nhất định là do Kim Linh – cô chị họ gian trá kia nói cho đứa ngốc này nghe.

“Nhiễm Nhiễm, đáng người của người ta tốt lắm, thịt cũng nhiều, ôm ngủ vừa mềm vừa ấm, Nhiễm Nhiễm, người ta làm ấm giường cho cậu...” Chắc có lẽ thoải mái giống như ôm gấu vậy, Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm không có phản ứng gì mới không ngừng cố gắng nói.

Sắc mặt Trương Tập Nhiễm thoáng chốc ửng đỏ, chị họ mình đã vô liêm sỉ thì thôi, lại còn dạy nết thứ vớ vẩn này cho đứa ngốc. Bình thường đáng lẽ ra Kim Linh đúng là rất đáng bị mắng, nhưng lần này nàng thật sự bị oan uổng, cái này một chút cũng không liên quan đến nàng nha.

“Đừng có làm như đang bán thịt không bằng, đi về làm việc cho tôi, nếu ba tháng mà không kiếm được một đơn đặt hàng liền biến đi.” Trương Tập Nhiễm quả thật là một nữ nhân không những miệng mồm độc địa mà còn vô lý.

Người ta không có bán thịt, Kim Vi Vi trong lòng nói thầm.

“Nhiễm Nhiễm...” Thật ra Kim Vi Vi đã sớm miễn dịch với những lời nói ác độc của Trương Tập Nhiễm, gần đây số lần khóc khi bị mắng ít hơn trước rất nhiều.

“Đừng có mà nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó, ghê tởm.” Trương Tập Nhiễm nghe thanh âm nhào nhọt của Kim Vi Vi, nhú mày nói, quả nhiên dù có nghe bao nhiêu lần, nàng đều chán ghét giọng nói này của Kim Vi Vi.

“Giọng của người ta vốn dĩ là như vậy mà!” Kim Vi Vi tặc lưỡi, tất cả là lỗi của mẹ, sao lại sinh người ta ra thành như vậy, Kim Vi Vi cũng học được chiêu giận cá chém thớt.

“Nhiễm Nhiễm, Vi Vi lại chọc giận em sao?” Kim Linh thấy biểu muội nhà mình tuy rằng bình thường là mặt than, nhưng sẽ trở nên xinh đẹp rất nhiều khi tức giận, Kim Linh nhanh chóng nín hót hỏi, kỳ thật công việc của Kim Linh cũng không có nhiều lắm, ngoại trừ một số việc cực kỳ quan trọng của công ty thì những chuyện lớn nhỏ khác cô đều ném hết cho vị biểu muội tài giỏi này, có một biểu muội năng lực như vậy, cô tự nhiên phải khai thác nhiều một chút.

“Chị họ, nếu chị muốn giao phối, động dục và vân vân thì hãy đi xa một chút, đừng có làm ô nhiễm đứa ngốc kia.” Trương Tập Nhiễm vẫn nói những lời ác độc như trước.

Kim Linh chột dạ, cô nhớ lại kỷ ức không thuần khiết kia, Kim Vi Vi đi hỏi Trương Tập Nhiễm, thăm nghĩ không ổn, Kim Vi Vi nha đầu ngốc này không phải mình kêu cô nhóc đi hỏi cô cô sao, tại sao đi hỏi Nhiễm Nhiễm làm gì, chẳng khác nào là tự ngược a? Không những thế còn liên lụy độc miệng tới ngược mình, thật ra phải nói người bảo vệ Kim Vi Vi quá mức chính là Nhiễm Nhiễm mới đúng.

“Thật sự thì với tuổi của Kim Vi Vi, lại phát dục hoàn toàn, có nhu cầu của nữ nhân là chuyện bình thường thôi, mà em cũng không thể cả đời đối xử với nhóc ấy như là nhi đồng trưởng thành được.” Kim Linh yếu ớt vì chính mình giải thích.

“Ờ, nói như vậy có nghĩa là chị đang đứng trên lập trường của một bà chị tốt mà suy nghĩ cho em gái của mình sao?” Trương Tập Nhiễm cười lạnh hỏi, có cần mình nhắc lại năm xưa nàng vì kiểm ăn mà không ít lần bắt nạt kẻ yếu, người này có tư cách đứng đây đóng vai nhân vật hiền từ ư?

“Được rồi, chị cam đoan sẽ không dạy nhóc đó kiến thức trưởng thành gì nữa, sau này đều do em dạy, được chưa?” Kim Linh đuối lý, cô rất sợ Trương Tập Nhiễm đòi nợ cũ, đều là mấy chuyện xưa lơ xưa lác, lấy ra nói cũng chẳng có nghĩa gì, tính tình mang thù của Nhiễm Nhiễm cần phải sửa lại mới được, cũng như lời nói độc ác và vân vân nhất định phải sửa lại hết.

“Mấy chuyện mà chị cam đoan không bao giờ tin được.” Trương Tập Nhiễm khinh thường nói.

“Em từ nhỏ đã bảo vệ Kim Vi Vi, không cho nàng bị ăn hiếp, chị đã nhiều năm không có khi dễ nàng.” Kim Linh chống đỡ không được vô lực buông tay, cô luôn cảm thấy Nhiễm Nhiễm đối với Vi Vi chính là một loại dục vọng biến thái giữ lấy, nàng khi dễ Vi Vi thì rất thích, nhưng lại một mực không cho người khác khi dễ.

“Ai bảo cậu ấy quá ngốc làm chi, tôi chỉ không thể nhìn người khác bắt nạt kẻ yếu.” Trương Tập Nhiễm nhú mày.

Phi, Kim Linh không phục, trước kia thì ai nói làm gì, cái chính là hiện tại dạy kiến thức người lớn cho đứa con nít già đầu mà sao gọi là khi dễ, bộ khiến cho một nữ nhân trưởng thành giống như đứa con nít thì không tàn nhẫn sao? Còn lấy phim hoạt hình ngày thơ ra để đầu độc nữ nhân 25 tuổi, tàn nhẫn nhất là không cho người ta lớn lên.

“Niêm Niêm à, em đừng coi thường Vi Vi, cô nhóc đã sớm không phải là con nít, nàng đã muốn lớn đến mức có thể lên giường với em...” Kim Linh còn chưa nói xong đã bị chặn đứng bởi ánh mắt âm độc nhìn chằm chằm của Trương Tập Niêm.

+++++=====+++++

“Con đừng mê làm việc quá, đã hai năm rồi không chịu về nhà ăn Tết, ngược lại Tiểu Mộc năm nào cũng mua một đồng này nọ rồi tìm người đưa đến, người khác không biết còn tưởng là do con mua về, cô bé còn biết ba con bị phong thấp, không biết mua cao trị phong thấp ở đâu mà xài rất hiệu quả, ghé mát xa trong phòng khách cũng là nhóc đó cho người mang đến...” Tạ mẹ oán giận với đứa con gái phụ trợ phòng bếp, khó khăn lắm năm nay Dung Dung mới về nhà trước lễ mừng năm mới. Tạ mẹ rất thích Mộc Hân, từ sau khi Mộc Hân quen biết Tạ Khinh Dung, hằng năm lễ mừng năm mới đều đến nhà, bộ dạng Mộc Hân rất đẹp, miệng ngọt ngào lại chịu khó bỏ công tốn sức, Tạ mẹ cơ hồ đã coi Mộc Hân như con gái thứ hai mà yêu thương.

Chuyện ba năm trước, Tạ Khinh Dung không có nói hết hoàn toàn cho ba mẹ, khi đó nàng chỉ nói cho ba mẹ là Lý Dương cùng nữ nhân khác lên giường, hủy bỏ hôn lễ, cũng không nói cho họ biết nữ nhân kia là Mộc Hân.

Tạ Khinh Dung im lặng, Mộc Hân làm vậy chắc là để bù lại áy náy trong lòng nàng.

Tạ mẹ nói rất nhiều chuyện trong nhà, hai ba năm nay Dung Dung rất ít khi về nhà, mà khi trở về cũng vội vàng đi tiếp, cho nên Tạ mẹ bình thường cũng chỉ có thể kêu nàng tự chăm sóc thật tốt, không giống lần này, có hơn 23 ngày nghỉ, Tạ mẹ cao hứng đến hồng rồi.

“Con cũng đã 29 rồi.....” Tạ mẹ thử hỏi, bà biết lần đó con gái bị tổn thương rất nặng, mặc dù biết có câu 'một lần bị rấn cần mười năm sợ dấy thừng', nhưng dù vậy cũng phải tìm một người a.

Tạ Khinh Dung thà làm thẳng nữ* cô độc cũng không nguyện ý tùy tiện tìm đại một người cho có, ngoài Lý Dương ra, nàng rốt cục chưa gặp được ai có khiến nàng có ý niệm muốn lấy chồng.

(*Thẳng nữ: gái ế)

“Mẹ, con không lấy chồng, một mình cũng tốt mà.” Tạ Khinh Dung thản nhiên nói.

“Con bây giờ còn trẻ mới nói vậy, sau này già thì biết làm sao đây?”

“Hết thầy tùy duyên đi.” Tạ Khinh Dung đối với đề tài này không có hứng thú.

Tạ mẹ biết rõ tính tình con gái mình, cũng sợ ép quá nóng nảy nó không chịu về nhà, cho nên không nhắc đến đề tài này nữa.

“Năm nay Tiểu Mộc không đến sao? Nha đầu kia mang đồ đến nhưng lại không thấy người đến, cô nhóc kia lớn lên rất xinh đẹp, người theo đuổi chắc là không ít đi, không biết kết hôn chưa? Con cũng không có cãi nhau với nàng, trước kia con trở về, Tiểu Mộc đều đi theo, hiện tại.....” Tạ mẹ lại nói về Mộc Hân.

Tạ Khinh Dung mơ hồ đau đầu, hiện tại Tiêu Hòa Lễ cũng thích nhắc đến chuyện liên quan đến Mộc Hân, về nhà mẹ cũng thích nói về Mộc Hân, chẳng lẽ chỉ cần người nào lớn lên xinh đẹp một chút đều khiến người ta chú ý như vậy sao?

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: 26: Hôn Trộm

Mộc Hân trở về X thị việc đầu tiên làm chính là tìm Tiêu Hòa Lễ. Từ khi biết Mộc Hân thích Tạ Khinh Dung, Tiêu Hòa Lễ không còn quá đề phòng với nàng. Cảm giác thù ghét cũng giảm đi một ít, nhưng không phải vì thế mà có thể đi ăn cơm cùng nhau được. Cho nên khi Mộc Hân mời nàng đi ăn cơm, nàng nói không rảnh rồi cúp máy, mà thực tế, nàng thực rất bận.

Bị cự tuyệt bằng mọi cách, Mộc Hân không giận chút nào mà còn hòa hảo. Thấy thái độ Mộc Hân thành khẩn lại vô cùng kiên trì, Tiêu Hòa Lễ miễn cưỡng gạt đầu.

“Gần đây Mộc đại mỹ nhất thích mời tôi đi ăn cơm, tôi hơi bất an nha.” Tiêu Hòa Lễ mở miệng châm chọc, thật đúng thể sự khó lường.

“Ngày xưa chưa hiểu chuyện, đắc tội lớp trưởng đại nhân. Lớp trưởng đại nhân là quân tử đừng chấp kẻ tiểu nhân a.” Mộc Hân nhún nhường một bước

lớn, làm bộ dạng thật sự đi cầu hòa. Mộc Hân mặt ngoài thành khẩn, trong lòng lại mắng chửi hết ba đời nhà họ Tiêu. Cô tưởng tôi là Từ Hi thái hậu a, nếu không phải muốn lấy lòng Dung Dung tôi đâu có điên đi làm mấy cái này.

Cô nàng này chỉ vì muốn nịnh nọt Tạ Kinh Dung mà bỏ cả lòng tự tôn. Tiêu Hòa Lễ hừ lạnh khinh bỉ, bắt quá tâm tình rất tốt.

“Nghe nói cậu cùng Trương Quân sắp kết hôn?” Mộc Hân lượn một vòng mới vào vấn đề chính.

“Tôi cho cô biết trước, tôi sẽ không có mời cô, đừng có mà vác mặt đi đó.” Từ câu nói đầu tiên, Tiêu Hòa Lễ đã chặt đứt mưu đồ của Mộc Hân.

“Ở nhà hàng Hương Viên đúng chứ? Tôi cùng Hương quản lý có chút quen biết, có thể giới thiệu cho cậu.” Mộc Hân đã sớm lường trước điều này, biết Tiêu Hòa Lễ đãi tiệc rượu ở Hương Viên. Nhà hàng Hương Viên nấu nướng rất ổn, chỉ là giá cả hơi cao. Tiêu Hòa Lễ làm nhân viên công vụ, Trương Quân là nhân viên kỹ thuật, tiền lương cả hai hợp lại chưa tính là thấp, nhưng nếu tiêu phí quá nhiều, Tiêu Hòa Lễ cùng Trương Quân chỉ sợ chịu không nổi.

Cái này là hối lộ trắng trợn a! Nhìn mặt lão nương đây lại khom lưng vì nhúm tiền bé xíu sao? Ta khinh!

“5% chắc là ổn...” Mộc Hân cố tình làm bầm, thực ra muốn để Tiêu Hòa Lễ nghe.

Cái gì, 5%? Lão nương cùng Hương quản lý tranh cãi thảo luận tốn biết bao nhiêu nước bọt mới được có 0,88%. Mộc Hân chỉ dựa vào giao tình mà lấy hẳn 5%? Điều này làm Tiêu Hòa Lễ cảm giác hơi đáng lòng.

“Mọi người đều là bạn cũ, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.” Mộc Hân biết Tiêu Hòa Lễ có chút dao động liền tiếp tục châm lửa.

Đúng vậy, bạn học giúp đỡ nhau là chuyện thường mà. Nếu không nhận là có lỗi với chính mình a. Không được, nàng không muốn thiếu nợ Mộc Hân, càng không muốn bán đứng Dung Dung.

“Tôi lại không bảo cậu bán Dung Dung, cậu cứ việc tiếp tục ghét bỏ tôi, nói xấu tôi trước mặt Dung Dung. Tôi chỉ muốn dự hôn lễ của cậu mà thôi.” Mộc Hân tận lực giải quyết băn khoăn trong lòng Tiêu Hòa Lễ.

Tiêu Hòa Lễ bắt đầu suy nghĩ.

“Tiêu Hòa Lễ, cậu đừng có không phân biệt phải trái nữa, cái đồ bụng dạ hẹp hòi, cả ngày cố chấp chuyện quá khứ, cậu không mệt mỏi ư?” Mộc Hân đột nhiên mở miệng mắng, kiểu người như Tiêu Hòa Lễ, biện pháp tốt nhất là dùng phép khích tướng.

“Rõ ràng do cô quá xảo quyệt, tôi cẩn thận một chút thì có sao?” Tiêu Hòa Lễ lên tiếng biện hộ.

“Hỏi lần cuối, cho tôi đi hay không?” Mộc Hân hỏi, cho dù câu trả lời là không, đến lúc đó cô cũng tới, cô không tin Tiêu Hòa Lễ dám đuổi mình đi trước mặt mọi người.

“Được rồi, nhưng tôi cảnh cáo cô, đến lúc đó không được trang điểm xinh đẹp nổi bật hơn tôi.” Tiêu Hòa Lễ lừ mắt, Mộc Hân đi chuyến lần này để cầu hòa, mình miễn cưỡng cho nàng mặt mũi, dù sao Mộc Hân bây giờ đỡ đáng ghét hơn hồi đó.

Mộc Hân tuy trở về nhưng chẳng dám tùy tiện mò tới nhà Tạ Kinh Dung, cô sợ Tạ Kinh Dung tức giận. Mặt khác, cô không biết Tạ Kinh Dung chưa kể chuyện tốt mình làm cho ai trong nhà cho nên cứ lo sợ vợ chồng Tạ thị hận mình thấu xương.

Mộc Hân không về nhà cha mẹ bên nào cả, dù sao cô đã sớm không xem mình là thành viên trong gia đình của bất cứ ai trong bọn họ. Ở tạm tại khách sạn, bởi ngoài khách sạn, Mộc Hân chẳng biết phải ở đâu.

=====

“Dung Dung, Mộc Hân cũng trở về, tớ mời cậu ta tham dự hôn lễ, cậu có giận hay không? Nếu cậu không thích nàng đến, tớ sẽ hủy thiệp mời.” Tiêu Hòa Lễ nhanh chóng nói trước cho Tạ Kinh Dung.

“Không sao.” Tạ Kinh Dung thản nhiên, đâu phải đám cưới của mình, mời ai là do Tiêu Hòa Lễ quyết định.

“À cái đó... là do Mộc Hân quen biết Hương Viên quản lý, nói sẽ giảm 5%...” Tiêu Hòa Lễ càng nói càng nhỏ, nàng thừa nhận mình chính là nhận hối lộ. Chẳng biết nguyên do, nàng linh cảm sau này còn phải nhận quà hối lộ của Mộc Hân dài dài.

“Rất tốt.” Tạ Kinh Dung nhìn Tiêu Hòa Lễ chột dạ, cô hiểu áp lực mà Tiêu Hòa Lễ và Trương Quân phải chịu. Cho nên mới nói, Mộc Hân bỏ công sức tính toán quả thật chu toàn.

Tiêu Hòa Lễ thấy Tạ Kinh Dung không tức giận liền nhẹ nhõm. Minh đâu có góp phần dẫn dắt hồ ly vào nhà đâu đúng chứ?

Gần đây Mộc Hân luôn nhắn tin đều đặn cho Tạ Kinh Dung, Tạ Kinh Dung rất ít khi trả lời, lâu lâu tâm tình tốt thì trả lời một hai tin, mỗi lần như vậy đều làm Mộc Hân nhảy cẫng lên vì vui sướng.

Mộc Hân không gặp Tạ Kinh Dung, thời gian qua nhanh, vừa tới đêm Giáng sinh, lễ mừng năm mới lại đến, Mộc Hân càng thương nhớ Tạ Kinh Dung. Bởi vì mọi năm đều cùng Tạ Kinh Dung đón chờ, thời điểm phát hiện mình yêu nàng cũng là lúc mùa lễ đầu tiên cùng nhau trải qua.

Năm đó, Mộc Hân cô đơn quyết định gọi một cú điện thoại cho Tạ Kinh Dung.

“Dung Dung, cậu đừng ngắt máy, chúng ta cùng nhau đón giao thừa được không?” Mộc Hân hiện tại đang ở một mình thật trống trải, cô thật muốn có ai đó bên cạnh.

“Cậu đang ở nhà ba hay nhà mẹ mừng năm mới vậy?” Tạ Kinh Dung hỏi, kể từ lúc được nghỉ lễ ở trường, đây là cú điện thoại đầu tiên Mộc Hân gọi đến cho mình, không biết gần đây tình hình cô nàng thế nào rồi.

“Không ở nhà ba, cũng không ở nhà mẹ.” Mộc Hân thản nhiên trả lời.

“Vậy cậu ở đâu?” Tạ Kinh Dung khẽ nhíu mày.

“Ở bên ngoài, công viên bắn pháo hoa, rất đẹp.” Mộc Hân ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy màu sắc rực rỡ, dù đẹp nhưng quá ngắn ngủi.

Tạ Kinh Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, công viên gần đây cũng đang đốt pháo hoa.

“Cậu ở công viên Trung Sơn?” Tạ Kinh Dung hỏi.

“Ừ.” Mộc Hân gật đầu.

“Cậu đứng đó chờ một chút.” Tạ Kinh Dung nhanh chóng mặc vội áo khoác chạy tới công viên, Mộc Hân đứng ở trung tâm, rất dễ tìm thấy.

“Dung Dung...” Mộc Hân nở nụ cười chói mắt.

“Cậu tới nhà mình đi, nó ở gần đây thôi.” Tạ Kinh Dung không chút do dự nắm tay Mộc Hân kéo về nhà mình.

Mộc Hân định từ chối, chưa kịp nói ra, mặc cho Tạ Kinh Dung nắm tay mình kéo về phía trước. Cô nhớ rõ tay Dung Dung luôn rất ấm truyền vào bàn tay lạnh như băng của mình, cảm giác đó làm cho cô muốn khóc.

Mộc Hân nhìn lại công viên lúc xưa, chợt phát hiện mọi nơi mình tới đều có dấu tích của Dung Dung. Nghĩ đến lại đau lòng, cuối cùng cô không nhận được lấy điện thoại ra.

Tạ Kinh Dung nhìn dãy số hiện trên màn hình, do dự hồi lâu mới chậm rãi nghe máy.

“Dung Dung, mình thật nhớ cậu.”

Giọng nói Mộc Hân rõ ràng rành mạch, Tạ Kinh Dung không nói gì. Mà Mộc Hân nói xong câu kia cũng chẳng nói thêm gì nữa, hai người cứ thế trầm mặc hồi lâu.

Tạ Kinh Dung kéo Mộc Hân vào nhà, lúc này trong nhà chỉ có mình nàng. Tạ cha đi chơi mệt mỏi, Tạ mẹ sớm đi ra ngoài chuẩn bị vào “xông đất lấy hên”.

“Com tất niên chưa ăn?” Tạ Kinh Dung tuy hỏi là hỏi vậy thôi, nàng đã sớm đoán trước Mộc Hân chắc chắn chưa ăn. Năm mới mọi người đều quây quần bên nhau, duy chỉ có Mộc Hân là rảnh rỗi đi lang thang khắp nẻo.

“Ăn qua loa này nọ.” Mộc Hân thành thật khai nhận.

“Mình đi chuẩn bị vài thứ hâm lại cho cậu ăn.” Ăn lẩu đi, đơn giản lại ấm áp. Vừa rồi cầm tay Mộc Hân, cảm giác như cục nước đá lạnh ngắt.

“Không cần làm phiền...” Mộc Hân đột nhiên khách khí, cô thấy có lỗi vì tự nhiên đầu năm đầu tháng lại chạy tới nhà bạn học.

“Lớn như vậy còn chưa biết tự chăm sóc bản thân.” Tạ Kinh Dung nheo mắt, đồ thức ăn trong hộp nhựa ra nồi rồi đun nóng, nước sôi hâm hấp làm người ta ấm áp hơn nhiều.

Mộc Hân cười với Tạ Kinh Dung, cô thực thích cảm giác được Tạ Kinh Dung chăm sóc.

“Ba mẹ cậu cũng không gọi cậu về nhà mừng năm mới sao?” Tạ Kinh Dung hỏi.

“Mẹ mình nghĩ mình ở nhà ba, ba mình lại nghĩ mình sang nhà mẹ. Bọn họ thời gian đâu mà lo lắng cho mình chứ!?” Mộc Hân tự giễu nói.

“Sau này nếu không có nơi để về, tới nhà mình đi.” Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng lên tiếng, thay Mộc Hân gấp một miếng thịt.

“Hiệu lực vĩnh viễn chứ?” Mộc Hân ngẩng đầu.

“Ừm.” Tạ Kinh Dung gật đầu.

Mộc Hân nhìn Tạ Kinh Dung, cô bỗng nhiên suy nghĩ, nếu mình là nam thì tốt rồi, mình nhất định cưới Dung Dung làm vợ, khiến cho nàng ở cạnh mình

mãi mãi.

Mộc Hân ăn ngon lành tới giữa chừng mới phát hiện Tạ Khinh Dung đang nhìn mình.

“Dung Dung, cậu không ăn sao?” Mộc Hân hỏi.

“Ăn rồi.” Đầu được mấy người gần nửa đêm ngồi ăn cơm tối, bản thân đã ăn rồi, tới giờ còn thấy no. Nhìn bộ dáng lúc Mộc Hân ăn cơm làm Tạ Khinh Dung liên tưởng giống như nhà mình có nuôi con mèo đói, khi cho nó ăn, nó ăn ngon lành lâu lâu lại liếc nhìn chủ nhân.

Mộc Hân ăn xong, Tạ Khinh Dung bắt đầu dọn dẹp chén đĩa. Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung chăm chú làm việc, cảm thấy Dung Dung thật đúng là nữ nhân hiền lành.

Sau đó hai người leo lên sofa ngồi mở TV coi kịch xuân. Đúng lúc Triệu Bản Sơn và Tống Đan Đan đóng, Mộc Hân cười đến rức rỡ xinh đẹp. Tạ Khinh Dung cũng cười nhưng biết kiềm chế hơn, xem như thực nữ điển hình. Hai người cùng chờ đến chuông mười hai giờ reo vang, đợi đồng hồ đánh xong mười hai tiếng, Tạ Khinh Dung đã muốn mở mắt không lên, Mộc Hân thì ngược lại, tinh thần còn rất sung mãn.

Mộc Hân tắm rửa xong cả người lạnh ngắt, chạy nhanh đến chiếc giường ấm áp có Tạ Khinh Dung, cô theo bản năng tiến sát tới cơ thể Tạ Khinh Dung tìm kiếm hơi ấm. Ấm áp mang theo mùi hương tự nhiên thoang thoảng, nhiều năm sau Mộc Hân vẫn nhớ thực rõ ràng.

Mộc Hân trùm chăn hết người xong, Tạ Khinh Dung đưa cho Mộc Hân một bao lì xì.

Mộc Hân khó hiểu nhìn Tạ Khinh Dung.

“Cho cậu tiền mừng tuổi, chúc cậu tuổi mới bình an.” Tạ Khinh Dung cười nói, ba mẹ hằng năm đều cho mình tiền mừng tuổi.

Mộc Hân nhần nhần mũi, cô từ lâu chưa có nhận được tiền mừng tuổi. Khi ba mẹ cho mình tiền đều thông qua chi phiếu. Tiền mình không thiếu, nhưng thiếu chính là tình thương gia đình. Bọn họ luôn xem mình như nghĩa vụ mà thực hiện, mặc dù trên thực tế đó là nghĩa vụ.

“Dung Dung, cậu đối xử tốt với mình quá. Sau này lỡ như mình yêu cậu phải làm thế nào đây?” Mộc Hân cố gắng nén xúc động, nửa thật nửa giả đùa giỡn.

“Nói hươu nói vượn. Mau ngủ đi.” Tạ Khinh Dung biết tính Mộc Hân hay nói giỡn nên không để trong lòng, chẳng bao lâu sau nàng thiếp đi.

“Dung Dung, cậu ngủ chưa?” Qua hồi lâu sau, Mộc Hân nhỏ giọng hỏi. Chẳng hiểu tại sao, cô một chút cũng không buồn ngủ, cô có rất nhiều chuyện muốn nói với Dung Dung, nhưng giờ nàng lại đang ngủ. Mộc Hân nhìn chăm chăm mặt Tạ Khinh Dung, đột nhiên cô có dự cảm mãnh liệt muốn hôn nàng. Nghĩ tới đó làm Mộc Hân tim đập gia tốc.

Tầm mắt của cô dừng lại nơi đôi môi xinh đẹp của Tạ Khinh Dung. Ở đó giống như phát ra một loại ma lực hấp dẫn, cuối cùng không chịu nổi sự dụ hoặc, cô nhẹ nhàng dùng môi phủ lên. Không dám lỡ mảy, chỉ giống như chuồn chuồn lướt nước. Tim đập tình thích, mặt đỏ như bị lửa thiêu đốt. Nhìn Dung Dung ngủ say, không chút chột dạ mà hôn thêm lần nữa...

Mộc Hân đến bây giờ còn nhớ như in cảnh tượng hôn trộm lúc đó. Khi đó mình còn ngây thơ bối rối, chỉ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Nếu bây giờ có cơ hội hôn trộm, cô nhất định sẽ vồ vồ vào trong nháy mắt...

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: 27: Việc Xảy Ra

Tạ Khinh Dung tắt điện thoại, nhắm mắt lại nằm trên giường.

“Dung Dung, cậu tốt với mình như vậy, biết đâu mình sẽ yêu cậu luôn thì làm sao giờ?” Tạ Khinh Dung đột nhiên mở to mắt, không biết như thế nào, ký ức tưởng chừng như đã quên lãng lại hiện về trong đầu Tạ Khinh Dung, nàng nhớ rõ lúc Mộc Hân nói những lời này, tuy giọng điệu giống như đang nói giỡn nhưng ánh mắt nhìn mình thì lại sáng lấp lánh. Tạ Khinh Dung có chút kinh hãi, nếu như lời Mộc Hân nói khi ấy đều là thật, vậy lẽ nào lúc ấy tình cảm mà Mộc Hân dành cho mình cũng đã biến chất, suốt mười năm trời luôn tồn tại thứ tình cảm kia đối với mình, tại sao mình lại không hề nhận ra? Nàng vẫn luôn nghĩ chẳng qua khi đó nàng cùng Mộc Hân bởi vì là bạn bè tốt nhất nên mới có thể cực kỳ thân thiết như vậy, Tạ Khinh Dung không thể lý giải cảm giác của mình lúc này, cuối cùng ngủ không được, nàng đành phải rời giường.

Không phải chỉ có một mình Tạ Khinh Dung là ngủ không được, Mộc Hân cũng vậy, so với Tạ Khinh Dung giờ phút này đang có cảm xúc phức tạp, thì cảm xúc của Mộc Hân lại đơn giản hơn một ít, cô chỉ đang rất nhớ Tạ Khinh Dung.

“Dung Dung, mình ngủ không được.” Mộc Hân lại gửi tin nhắn cho Tạ Khinh Dung, hiện giờ Mộc Hân càng giống như đang tự lẩm bẩm, cô đoán 80% là giờ này Tạ Khinh Dung đã ngủ.

Tạ Khinh Dung nhìn di động phát ra ánh sáng trong bóng đêm, còn có một tiếng chuông báo đơn điệu vang lên. Nàng vươn tay cầm lấy di động nhìn xem, quả nhiên là do Mộc Hân gửi đến.

Tạ Khinh Dung nhìn tin nhắn của Mộc hân, nàng phát hiện thì ra mình cũng không bài xích tin nhắn của Mộc Hân lắm. Chẳng lẽ mình thật sự tha thứ cho chuyện Mộc Hân làm sao? Tạ Khinh Dung nhìn tin nhắn ngẩn người.

“Dung Dung, một mình ở khách sạn thật cô đơn.” Mộc Hân lại gửi tin nhắn qua, cô cố tình khiến cho mình thoát nhìn đáng thương, ý đồ gọi lên sự mềm lòng của Tạ Khinh Dung.

Cửa sổ mở ra, Mộc Hân lại hút một điếu thuốc, gió lạnh thổi vào, trong bóng đêm, những chấm màu đỏ của tàn thuốc lập lờ, Mộc Hân không nhớ là đã hút bao nhiêu điếu thuốc. Thật ra Dung Dung cũng không biết, mình mới 16 tuổi đã bắt đầu hút thuốc, chẳng qua là sau khi cô quen biết Dung Dung, suốt mười năm cô liền không có hút lại chỉ bởi vì Dung Dung ghét mùi thuốc lá, ba năm trước sau khi Dung Dung biến mất, cô mới lại bắt đầu hút thuốc do nhiều lúc cảm thấy quá cô đơn.

“Sao cậu không trở về nhà ba hoặc nhà mẹ đón mừng năm mới?” Tạ Khinh Dung cũng không ngủ được nên bỗng nổi hứng thú nói chuyện với Mộc Hân một chút.

Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung thế nhưng còn chưa ngủ, không những thế còn trả lời tin nhắn của mình, cảm giác cô đơn tịch mịch toàn bộ bay sạch, cô lập tức dụi điếu thuốc, cao hứng nhắn tin lại cho Tạ Khinh Dung.

“Ở nhà bọn họ mình cảm thấy không được tự nhiên, người ta cả nhà xum vầy, mình tới xem náo nhiệt cái gì chứ?” Mộc Hân nhắn tin lại, đề tài này trước kia Dung Dung cũng đã từng nói với mình rất nhiều lần, Dung Dung cảm thấy mình nên cải thiện quan hệ với cha mẹ, mình lại đối với chuyện này không hề có hứng thú.

Tạ Khinh Dung không nói gì nữa, nhiều lời thì giống như có vẻ quá mức quan tâm, nàng mới không cần quan tâm người kia.

“Dung Dung, ba mẹ cậu chắc hẳn rất hận mình phải không?” Khoảng vài phút sau, Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung không nhắn tin trả lời nên lại gửi tiếp một tin nhắn.

Tạ Khinh Dung nhìn tin nhắn do dự hồi lâu, lâu đến nỗi Mộc Hân nghĩ Tạ Khinh Dung sẽ không trả lời lại thì trong màn đêm di động Mộc Hân lại vang lên tiếng chuông tin nhắn.

“Bọn họ còn chưa biết.” Thời điểm Mộc Hân nhìn thấy tin nhắn này, cô cảm thấy tay hơi run run một chút, đến bây giờ cô mới phát hiện, thật ra mình rất sợ hãi, sợ hãi mình bị cha mẹ Dung Dung ghét bỏ. Dung Dung không có nói rõ cho ba mẹ biết, lẽ nào nàng làm vậy là để bảo vệ mình sao? Chỉ nghĩ như vậy thôi cũng đã khiến Mộc Hân vui mừng như điên.

“Tôi chỉ không muốn bọn họ bị tổn thương mà thôi, không nghĩ làm cho bọn họ cảm thấy mình nuôi ong tay áo, cái loại cảm giác này vô cùng khó chịu, dù sao bọn họ đều là thiết tình đối xử tốt và yêu thương cậu.” Tạ Khinh Dung lại gửi thêm một tin nhắn, nàng cũng không muốn khiến Mộc Hân cảm thấy là mình đang bảo vệ nàng.

Mộc Hân nhận được tin nhắn, trong lòng tê rần, quả thật Dung Dung vẫn đều là nữ nhi hiếu thuận, nên cho dù bị tổn thương cũng không muốn cho ba mẹ phải quá mức thương tâm. Nhất là khi kẻ phá hư kia lại là mình, mình làm những chuyện ích kỷ như vậy thật khiến người ta phải phỉ nhổ, không những làm tổn thương Dung Dung mà thiếu chút nữa còn làm tổn thương người nhà của nàng, bọn họ từng là những người đối với mình tốt nhất, cho dù Dung Dung có giúp mình giấu diếm, nhưng nàng vẫn cảm thấy áy náy với vợ chồng Tạ thị.

“Dung Dung, thật xin lỗi.” Mộc Hân xóa rồi lại viết, viết rồi lại xóa, cứ như thế lặp đi lặp lại, sau lại cảm thấy dù nói gì cũng vô dụng, cuối cùng chỉ gửi được mấy dòng chữ này, phát ra từ sự day dứt trong lòng.

Tạ Khinh Dung sau khi nhìn thấy tin nhắn này liền không có trả lời lại, tâm tình vẫn phức tạp như trước, trí nhớ không tự giác lại trở về khoảng thời gian ba năm trước.

Khi đó nhìn thấy Mộc Hân cùng Lý dương xích lõa ôm nhau, nàng phần nộ trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Lý Dương hoảng hốt lúng túng đứng dậy mặc quần áo, chật vật đến nỗi mặc trái cả áo sơ mi, mà Mộc Hân lại tương đối điềm tĩnh, nhưng dưới mắt của Tạ Khinh Dung lúc ấy thì đó là biểu hiện của sự chột dạ.

Nàng nhìn hai người mà mình quen thuộc nhất, một cô ghê tởm dâng lên, nhưng mà nàng không tin bọn họ sẽ đối xử với mình như vậy, nàng cho hai người cơ hội giải thích.

“Mộc Hân, cậu không có muốn nói với mình sao?” Người đầu tiên Tạ Khinh Dung chất vấn chính là Mộc Hân.

“Không có gì để giải thích cả, điều cậu thấy chính là sự thật.” Mộc Hân làm bộ như không có gì để nói, thật ra trong lòng đã sớm không yên, nhưng chuyện đã đến nước này rồi, cô đã không còn đường lui.

“Bốp!” Tạ Khinh Dung phần nộ đã không còn có thể kìm chế được, từ lúc chào đời cho đến nay, nàng chưa từng cảm thấy căm phẫn đến vậy, dường

như nàng đã dồn hết sức lực vào cái tát này. Chính là đánh xong rồi, thân thể của nàng vẫn còn phát run bởi vì phần nộ.

Trong nháy mắt Mộc Hân bị đánh, đầu óc trống rỗng sau đó truyền đến cảm giác nóng rất đau đớn, cô biết mặt mình nhất định sẽ sưng lên, nhưng khi cô nhìn thấy thân thể Dung Dung run rẩy thì đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi khủng hoảng, cô muốn tiến lên nói với Dung Dung, thật ra cô không cố ý, cô chỉ là không muốn nàng kết hôn với Lý Dương thôi, muốn nói thật nhiều thật nhiều lời giải thích, nhưng một câu cũng đều không nói ra được.

“Còn anh thì sao?” Tạ Kinh Dung xoay người chất vấn Lý Dương.

Lý Dương nhìn vào mắt Tạ Kinh Dung, hấn giải thích không được, hấn không thể nói bởi vì mình kiềm lòng không nổi trước sắc đẹp của Mộc Hân, hiện tại tất cả lời giải thích đều là nói dối, Lý Dương cảm thấy thẹn nên cuối cùng chỉ nói thật xin lỗi, Tạ Kinh Dung giờ tay lên, ngay lúc Lý Dương nghĩ sẽ bị đánh thì Tạ Kinh Dung bỗng nhiên bỏ tay xuống, điều này khiến cho Lý Dương càng thêm khủng hoảng, hiện tại thì Dung Dung đánh mình một trăm cái bạt tai cũng tốt hơn là không làm gì.

“Các người làm tôi thấy thực ghê tởm, tôi cả đời cũng không muốn lại nhìn thấy các người.” Tạ Kinh Dung dứt khoát xoay người rời khỏi phòng.

Mộc Hân nhìn bóng lưng quyết liệt Tạ Kinh Dung, nước mắt rơi xuống, cô rút cuộc thì cũng khiến Lý Dương không chiếm được Tạ Kinh Dung, nhưng mình lại không hề có một chút cảm giác đắc ý nào, bởi vì mình cũng không có được nàng, ngược lại còn còn đẩy Dung Dung ra xa hơn, Mộc Hân đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, giống như cô điên đuổi theo, nhưng rốt cục cũng không tìm thấy Dung Dung.

Tạ Kinh Dung nhớ lại, nàng không nhớ rõ cho lắm, một cái tát kia hình như đánh rất nặng, bởi vì tay mình đánh đến phát đau. Bất quá hiện tại nhớ lại chuyện này, trái tim mình cũng không còn đau đớn như trước kia, thì ra thời gian thật sự là liều thuốc tốt nhất chữa lành vết thương.

Tạ Kinh Dung nằm trở lại trên giường, rốt cục thì nàng phải làm như thế nào với Mộc Hân đây? Tạ Kinh Dung cũng thực mờ mịt, nàng mềm lòng với Mộc Hân là rất rõ ràng, chẳng lẽ thật sự nên để quá khứ trôi qua sao? Cho dù mình bỏ qua quá khứ thì thế nào, tình cảm Mộc Hân dành cho mình cũng sẽ không thể thay đổi, Tạ Kinh Dung cảm thấy mình nhiều nhất chỉ có thể lại xem nàng như bạn bè mà không phải là người yêu, đây là điểm giới hạn cuối cùng của nàng, miễn man suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nàng có chút mệt mỏi, sau đó liền chậm rãi ngủ.

Mộc Hân lại đốt một điều thuốc, càng làm cho căn phòng sưng khói mù mịt, đây là điều thuốc cuối cùng, lại phải cai thuốc nữa rồi, Dung Dung không thích ngửi mùi thuốc lá, nghĩ đến đây, Mộc Hân liền dứt khoát bóp đầu điều thuốc. Hơn nữa hút thuốc còn làm mất ngủ, cũng làm làn da trở nên không tốt, sáng mai còn phải đến nhà Dung Dung chúc tết, nhất định không được nhếch nhác như vậy, nghĩ đến đây Mộc Hân liền có chút khản trương. Cô nhanh chóng mở rộng cửa sổ ra hơn nữa, nghĩ muốn mùi thuốc trong phòng bay đi, sau đó phần chấn tĩnh thần lên để cho mình có được trạng thái tốt nhất. Tường tượng đến ngày mai có thể tới Tạ gia, trong lòng Mộc Hân liền tràn đầy mong đợi, hấn không thể lập tức tới hừng đông.

Sự mềm lòng là ưu điểm lớn của Dung Dung, cô thích Dung Dung mềm lòng, đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu của Mộc Hân trước khi chìm vào giấc ngủ.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: 28: Mua Chuộc Tạ Mẹ

Sáng sớm, Tạ Kinh Dung bị Tạ mẹ kéo đi khắp nơi chúc tết tới gần trưa mới trở về.

“Tiểu Mộc?” Tạ mẹ ngạc nhiên khi vừa bước ra khỏi thang máy gặp Mộc Hân trước cửa nhà mình.

Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân ngồi xổm trước cửa nhà mình, thoát nhìn như đứa trẻ vô gia cư thập phần đáng thương. Nhưng Tạ Kinh Dung lại hơi băng khuâng, nàng không còn tin nhiệm hoàn toàn vào Mộc Hân giống ngày xưa. Nàng biết Mộc Hân là người đầy tâm nhãn*, như cách Tiêu Hòa Lễ đã nói, việc Mộc Hân am hiểu nhất chính là trước mặt mình ra vẻ đáng thương.

(*: nhiều thủ đoạn, mưu kế)

“Tạ mẹ, Dung Dung.” Mộc Hân nhìn thấy hai người liền lập tức đứng lên, ngọt ngào chào hỏi Tạ mẹ và Tạ Kinh Dung.

“Hừ, bình thường chỉ nhờ người khác mang quà tới, nhìn quà mà chẳng khi nào thấy chủ của nó đâu...” Tạ mẹ oán hận trách, bà nhìn Mộc Hân trưởng thành mười năm, xem như là nửa con gái của mình. Thế mà ba năm nay, con gái rất ít về nhà chưa tính, ngay cả Mộc Hân cũng không đến, bà còn tưởng đứa nhỏ này cùng Dung Dung tuyệt giao luôn rồi chứ. Nhưng nếu tuyệt giao, làm sao Mộc Hân lại thường xuyên gửi nọ tới đây? Răng hỏi miết mà đứa con gái cứ như vô sò, miệng chẳng tiết lộ câu nào. Nay Mộc Hân đến đây, Tạ mẹ đương nhiên nghĩ hai người đã hòa thuận.

“Hai ba năm nay đều phải công tác nước ngoài, công việc bẽ bộn, không dư dả bao nhiêu thời gian, nhưng bây giờ thì ổn rồi, về sau con sẽ thường xuyên đến, chỉ sợ Tạ mẹ ngại con phiền phức không tiếp thôi. Dù con không có về nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ thương Tạ mẹ. Đã lâu không gặp người, người càng ngày càng trẻ đẹp ra nha. Đứng cùng Dung Dung nhìn cứ như hai chị em...” Mộc Hân ôm cánh tay Tạ mẹ nũng nịu, thân thiết còn hơn con

gái ruột. Ba năm không gặp, cô hoàn toàn chẳng hề có cảm giác xa lạ với Tạ mẹ. Thực tế, cô yêu thương Tạ mẹ không kém gì Dung Dung yêu.

“Nha đầu này nha, miệng càng ngày càng ngọt.” Quả nhiên Tạ mẹ rất hưởng thụ Mộc Hân nịnh nọt. Mộc Hân chẳng những lớn lên xinh đẹp mà còn miệng lưỡi ngọt ngào, làm sao Tạ mẹ không thích được. Tạ ba là nam nhân trầm mặc ít lời, sống mấy chục năm cũng chưa từng nói ra được lời nào lãng mạn cho Tạ mẹ. Tạ Khinh Dung có tính cách tương tự cha mình, không nói nhiều, thích yên tĩnh không ồn ào. Tuy ôn nhu hiếu thuận, nhưng Tạ mẹ thuộc loại thích nghe lời ngon tiếng ngọt, Mộc Hân lại miệng lưỡi dẻo ngoe, rất được lòng Tạ mẹ.

Tạ Khinh Dung mở cửa, Tạ mẹ vui vẻ vì được khen và Mộc Hân bước vào. Nhìn hai người thân thiết như vậy, người ngoài nhìn vào còn tưởng các nàng mới là mẹ con ruột.

“Hai túi to này là gì đây?” Tạ mẹ hỏi khi phát hiện Mộc Hân hai tay cầm túi.

“Cái này là quà cho Tạ ba và người.” Mộc Hân vào phòng khách lập tức đại diện ân cần, tặng quà cho Tạ mẹ.

Tạ mẹ mở ra. Một bộ trang phục kiểu dáng hiện đại, đường may tinh tế, vừa nhìn là thích. Tạ mẹ thuộc loại không phung phí, bình thường nhìn thấy cái này trên tivi đã yêu thích, nhưng hiểu được giá tiền nó quá lớn liền cảm thấy đau lòng. Mộc Hân dù thân thiết nhưng xét cho cùng đâu phải con ruột, món quà quý báu trị giá mấy vạn, Tạ mẹ không dám mua thì làm sao dám nhận. Nếu là Dung Dung mua, bà cũng sẽ đau lòng vì lãng phí.

Tạ Khinh Dung lại rất ít mua quà về nhà, mỗi tháng nàng đem hơn phân nửa tiền lương của mình đưa cho Tạ mẹ. Ba mẹ thiếu cái gì, thích cái gì, tự mua là tốt rồi. Nhưng Tạ ba cùng Tạ mẹ tuy thu nhập không cao, nhưng nhìn chung là có tiền, đâu có đựng tới tiền con gái gửi về. Tháng này qua tháng khác như vậy, tiền Tạ Khinh Dung gửi về cứ để đó tồn lên một khoản lớn.

Tạ Khinh Dung nhìn ra mẹ mình thích chiếc bộ đồ da này, bất quá ngại giá trị lớn nên không dám thu.

“Mẹ, người thích thì cứ lấy đi, con sẽ gửi tiền lại cho Mộc Hân.” Tạ Khinh Dung nhìn hai người cứ đưa qua đưa lại xen vào nói.

Mộc Hân vừa nghe đến Dung Dung muốn trả tiền lại cho mình liền hiểu, Dung Dung đang khách khí với mình.

“Trả tiền cũng được đi. Nhưng mà mỗi người một nửa.” Mộc Hân căn bản không muốn lấy tiền của Tạ Khinh Dung, nhưng dựa vào tính tình Tạ mẹ và Dung Dung, không lấy không được.

“Không được, tôi trả toàn bộ.” Tạ Khinh Dung không tính thương lượng.

“Tạ mẹ chăm sóc mình hơn mười năm, cậu tính không cho mình hiếu thuận với bà sao?” Mộc Hân ngăn cản ý định trả toàn bộ tiền của Tạ Khinh Dung. Sau đó đem giá tiền báo thấp một tí, xem như nhận phí tượng trưng là xong.

“Vẫn nên thôi đi!” Bất luận ai trả tiền đều là phải ra tiền, Tạ mẹ đâu bỏ xuống được.

“Con cùng Dung Dung mỗi người một nửa, coi như hai người cùng con cùng nhau hiếu thuận. Lần sau không làm thế nữa, nha~?” Mộc Hân làm nũng.

“Tạ mẹ, con nói người nghe nha, con kiếm được nhiều tiền hơn Dung Dung đó.” Mộc Hân thần bí hề hề nói, mình mua bộ này thật sự chẳng có chút gánh nặng.

Tạ mẹ biết rõ lương bổng của Tạ Khinh Dung. Tạ Khinh Dung có lương cao hơn cả hai ông bà hợp lại, như thế cũng xem như không thấp. Mộc Hân nói lương cao hơn cả Dung Dung, đứa nhỏ này rất có tiền đồ, Tạ mẹ thay Mộc Hân cao hứng.

“Cũng đúng, người ta hiện tại là trưởng bộ Thị trường, lương một năm cộng lại hơn trăm vạn.” Tạ khinh Dung nói với ngữ khí có chút hàm xúc. Mình miệt mài từ lúc tốt nghiệp ra trường, người kia đổi công ty lung tung, không nghĩ tới lương bổng có chênh lệch đến vậy.

Tạ mẹ liú lười nhìn Mộc Hân, bà tưởng Mộc Hân cao hơn Tạ Khinh Dung chỉ chừng vài ba trăm ngàn, đâu ngờ con số cao hơn gấp mấy lần. Cả trăm vạn một năm, Tạ mẹ giật mình, nhìn không ra Mộc Hân bây giờ lợi hại tới vậy.

Mộc Hân nhìn sườn mặt Tạ Khinh Dung không khỏi nở nụ cười. Ngữ khí chua chua ê ê còn làm bộ ngạo kiều, đáng yêu làm Mộc Hân muốn ôm chăm lấy, bất quá cái này Mộc Hân chỉ dám nghĩ trong đầu.

“Tạ mẹ, đi mặc thử đi, con muốn nhanh chóng nhìn xem, nhất định sẽ rất mê người...” Mộc Hân khoa trương giục dấy.

Tạ mẹ vẫn là chịu không nổi dụ hoặc, đem quần áo mặc vào. Vóc dáng Tạ mẹ khá cao, hoàn toàn vừa vặn với chiếc áo. Tạ mẹ nhìn mình trong gương yêu thích nó đến mức chẳng nỡ buông tay.

Mộc Hân hiểu được, nữ nhân khó cưỡng lại sức dụ hoặc to lớn của quần áo. Đặc biệt đồ đẹp khi mặc vào đâu dễ dàng coi ra.

Quả thật bây giờ Tạ mẹ giống với Tiêu Hòa Lễ, muốn làm nhưng không dám.

“Dung Dung, thấy Tạ mẹ mặc vào đẹp chứ?” Mộc Hân cố ý hỏi Tạ Khinh Dung.

“Nhìn đẹp lắm” Tạ Khinh Dung trả lời, mẹ mình cứ thế Mộc Hân mua chuộc, nàng không chút nào bắt ngờ.

Tạ mẹ nghe con gái mình lên tiếng khen, tâm càng thêm lay động.

“Mẹ à, người nhận lấy đi, coi như chúng con hiếu thuận cùng người.” Tạ Khinh Dung thấy mẹ phân vân khó xử lại yêu thích chẳng rời tay, nàng quyết định mua lại thứ này từ Mộc Hân.

“Lần này xem như bỏ qua, lần sau đừng thế nữa.” Tạ mẹ cắn môi. Nhận! Nhưng lần sau kiên quyết là không cho tội nhóc mua mấy thứ đồ xa xỉ này nữa. Tiền nhiều là một chuyện, phải biết tiết kiệm.

“Vâng.” Mộc Hân sáng khoái đáp ứng. Lâu lâu mua vài thứ đắt tiền tặng Tạ mẹ, bà sẽ nhận. Nhưng nếu thường xuyên mua, dần già bà sẽ khách khí, không muốn mình tới nhà chơi.

“Tiểu Mộc, chắc con chưa ăn cơm trưa, ta vào làm vài món đi.” Tạ mẹ chìm đắm vào đồ đẹp hồi lâu mới tỉnh, nhìn đồng hồ đã sắp tới giờ cơm trưa.

Tạ mẹ vào phòng bếp, trong nhà còn lại hai người là Mộc Hân và Tạ Khinh Dung. Tạ Khinh Dung cảm thấy hai người hơi lúng túng, không đợi Mộc Hân lên tiếng bắt chuyện liền nói gót Tạ mẹ vào bếp luôn.

“Tạ mẹ vất vả rồi.” Mộc Hân ngọt ngào.

Mộc Hân đương nhiên biết Tạ Khinh Dung mất tự nhiên. Nhẹ nhàng nở nụ cười, chạy trốn hòa thượng nhưng đâu trốn được miếu*, cô không sợ Tạ Khinh Dung lộ mình nha.

(*: tương đương với câu ‘chạy trời không tránh khỏi nắng’, nghĩa là không thoát được)

Tạ mẹ vừa thấy con gái đi vào liền kéo tay thì thầm hỏi:

“Dung Dung, con cùng Tiểu Mộc vẫn tốt chứ?”

Làm sao mà tốt được, nàng chỉ đáng thương Mộc Hân một thân một mình cô đơn đón năm mới nên mới miễn cưỡng mở cửa cho nàng vào.

“Tiểu Mộc ngày càng xinh đẹp, lại có sự nghiệp vững chắc, người theo đuổi hẳn không thiếu đi. Đứa nhỏ đó có bạn trai chưa?” Tạ mẹ tò mò hỏi. Dù thế nào, sau này chồng của Mộc Hân xem như là nửa con rể nhà mình.

“Mẹ trực tiếp hỏi cậu ấy là được rồi.” Tạ Khinh Dung thản nhiên nói, Tạ mẹ tò mò với đời tư Mộc Hân âu cũng là điều hiển nhiên.

“Cũng phải, con ra ngoài tiếp nó, trong này ta tự biết xoay sở.” Tạ mẹ đem Tạ Khinh Dung đẩy ra ngoài, bà nghĩ con gái và Mộc Hân vừa làm hòa, để cô nhóc kia một mình ở ngoài không tốt.

“Dung Dung!” Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung bước ra ngọt ngào gọi. Tạ Khinh Dung lần đầu phát hiện, thì ra tên mình có thể bị người ta kêu với giọng buồn nôn kiểu đó, kinh dị đến nỗi da gà.

“Quần áo bao nhiêu tiền, ngày mai tôi chuyển khoản cho cậu.” Tạ Khinh Dung lướt bỏ hành vi buồn nôn của Mộc Hân, trực tiếp hỏi giá.

“Dung Dung, cậu thật khách khí.” Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung quyết ý tính toán đành thờ dài.

“Rốt cuộc bao nhiêu?” Tạ Khinh Dung kiên trì thì người thua cuộc luôn là Mộc Hân, lần này cũng vậy.

“Hai vạn ba.” Mộc Hân chỉ nói một phần ba giá.

“Hân là nhiều hơn đi?” Tạ Khinh Dung đâu dễ bị lừa gạt.

“Cậu thực đa nghi.” Mộc Hân làm bộ bất đắc dĩ, lấy từ trong túi hóa đơn đưa cho Tạ Khinh Dung. Cô đã sớm kêu nhân viên sửa giá.

Tạ Khinh Dung nhìn hóa đơn in hai vạn ba mới tin Mộc Hân.

“Ngày mai trả cho cậu.”

“Ừm.” Mộc Hân đáp cho có lệ, chẳng thèm để ý.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: 29: Bữa Cơm Gia Đình

Tương tự, Trang Ý Mộng cũng bị Trang Văn Huệ kéo đến Kim gia để mừng năm mới. Lúc Trang Ý Mộng mới hơn 10 tuổi, cha mẹ nàng bị tai nạn xe cộ qua đời, cho nên trên cương vị một người cô, Trang Văn Huệ rất yêu thương Trang Ý Mộng. Trang thị đều do bà thay Trang Ý Mộng quản lý, dự tính qua hai năm nữa liền đem trả lại cho nàng. Lúc trước Trang Văn Huệ không yên tâm lắm vì bà không yên lòng Mộc Hân, nữ nhân này có dã tâm rất lớn, lại luôn ở bên cạnh Tiểu Mộng, khiến cho Trang Văn Huệ không thể không lo lắng, cũng may cuối cùng hai người cũng chia tay. Bà biết Trang Ý Mộng đồng tính, mối tình đầu của Trang Ý Mộng cũng là do bà ngầm phá hoại, lần đó đúng là Kim Linh đã xui xẻo chịu oan thay Trang Văn Huệ. Thế nhưng trong 6 năm trời, dù có giới thiệu cho nàng bao nhiêu anh tài đi chăng nữa, nàng cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn thử một lần, cho đến khi Mộc Hân xuất hiện. Khi Trang Văn Huệ định chấp nhận thì tự dừng các nàng lại chia tay, điều đó khiến Trang Văn Huệ rất vui vẻ. Tuy rằng Trang Văn Huệ vô cùng sủng Vi Vi, nhưng người chân chính kế thừa sự nghiệp của gia tộc chỉ có thể là Trang Ý Mộng. Ở một mức độ nào đó, trong cảm nhận của Trang Văn Huệ thì Trang Ý Mộng có phần quan trọng hơn một tỷ.

Thật ra Trang Văn Huệ không thích Mộc Hân vì nàng mang theo thứ tình cảm đầy lợi ích để dây dưa với Trang Ý Mộng, ngoài điều đó thì Trang Văn Huệ thật sự rất coi trọng Mộc Hân. Mấy năm nay, tuy rằng bà chưa hẳn tin nhiệm Mộc Hân nhưng vẫn dạy cho nàng không ít bản lĩnh. Xét về khía cạnh nào đó, Mộc Hân giống bà hơn tiểu Mộng, không từ thủ đoạn khi chưa đạt được mục đích, càng thích hợp để đấu tranh trên thương trường. Nhưng người do mình đào tạo ra lại không ở công ty mình làm việc, điều này khiến Trang Văn Huệ có chút buồn bực, thế nhưng không ngờ Mộc Hân lại chạy đến công ty Kim Linh, nhờ vậy mà Trang Văn Huệ cũng thoải mái hơn.

Mấy năm nay, cô cô đều bắt mình đến Kim gia ăn mừng năm mới, cô cô có ý tốt nên nàng cũng không muốn làm trái ý, vậy là không thể tránh gặp phải cái người mà mình cực kỳ căm ghét từng xảy ra tình một đêm – Kim Linh. Cũng không biết nàng ta bị cái gì nữa, gần đây cứ hay quần lấy mình, nhất là khi nhìn thấy cái dáng vẻ phóng đảng kia càng khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.

“Các món ăn đêm nay, một bàn lớn đều là đích thân Kim Linh tự mình xuống bếp đấy.” Cho dù Kim gia đã từng ăn qua vô số sơn hào hải vị, nhưng vẫn thực chờ mong các món ăn Kim Linh làm đêm nay. Phải biết rằng tài nghệ nấu nướng của người này một chút cũng không kém với đầu bếp mà trong nhà mời đến.

Trang Ý Mộng nhìn các món ăn được đặt đầy trên bàn có chút kinh ngạc, tất cả đều do một tay Kim Linh làm sao? Thật khó tin! Nàng cứ tưởng Kim Linh chỉ biết chăm sóc móng tay, đùa bỡn tình cảm, sau đó đi spa thôi chứ.

“Đừng coi thường Kim Linh, nó được xem là đứa nhỏ thông minh nhất ở Kim gia, sức sống còn cứng cỏi hơn cả cò đại. Rõ ràng làm gì cũng đều có thể vô cùng xuất sắc, vậy mà bình thường cứ luôn bày ra bộ dáng ham ăn làm biếng, chỉ thích hưởng thụ. Để sửa được tính cách này của nàng, e rằng chúng ta còn phải tốn không ít công phu. Mười lăm tuổi buộc nàng ra ngoài làm công, nó thà chết cũng không chịu đi, ôm đùi cô của con già bộ đáng thương, làm chúng ta phải hạ quyết tâm, một xu cũng không cho nàng, cứ thế mà đuổi nàng ra khỏi nhà, nếu không thì nàng làm gì có tài nấu ăn hạng nhất như thế này. Đáng tiếc trừ khi nàng ngứa tay có hứng thì mới tự tay nấu cơm, ngoài ra dường như nó không hề vào bếp. Rõ ràng có năng lực, nhưng lại không...” Kim Phong nhớ lại vẻ mặt khốc lốc thảm thương ôm đùi vợ mình của Kim Linh năm đó liền cỡ nào xúc động a, khi đó Vi Vi còn tưởng rằng mình cùng vợ ngược đãi biểu tỷ của nàng, còn khóc theo nữa cơ, tóm lại cảnh tượng đó vô cùng tức cười.

“Cậu, người đang nói xấu con hả?” Nãy giờ Kim Linh ở phòng bếp cho nên phải cột tóc cao lên, tay đang bung một đĩa cá đi ra.

“Cậu con đang nói sao bỗng nhiên hôm nay con lại nổi hứng xuống bếp vậy, bộ mặt trời mọc đằng tây hay sao thế?” Trang Văn Huệ trêu chọc nói.

“Còn không phải là vì đây là bữa cơm tất niên sao, muốn cho mọi người ăn ngon một chút thôi mà.” Kim Linh cười hi hi.

Trong trí nhớ của Kim Vi Vi đây là lần thứ ba nàng ăn đồ ăn do chị nấu. Lần đầu tiên là làm cho ông bà nội ăn, chính mình đứng lúc cũng ở đó, hình như là muốn gạt bảo vật gia truyền gì đó của bà nội. Còn lần thứ hai ăn xong rồi bắt mình làm chuyện gì đó, nàng đã quên mất tiêu, nàng chỉ nhớ sau chuyện đó lại bị Nhiễm Nhiễm mắng, sao nàng có cảm giác mỗi lần chị nấu cơm cho ai đó ăn giống như đều có âm mưu gì đó. Đúng thế, bằng cách nào đó, Kim Vi Vi đã vô tình nhận ra được chân tướng.

“Tiểu Mộng thích ăn món nào?” Trên bàn cơm, Kim Linh nhiệt tình hỏi Trang Ý Mộng.

Thật sự mà nói, Trang Ý Mộng rất muốn lờ Kim Linh, nhưng mà ở trước mặt nhà họ Kim, Trang Ý Mộng vẫn phải giữ lại một ít thể diện cho Kim Linh.

“Gì cũng được.” Trang Ý Mộng lãnh đạm nói.

“Vậy cá được chứ?” Kim Linh nói xong liền gấp miếng thịt cá bỏ vào trong chén Trang Ý Mộng. Kim gia không có thói quen gấp thức ăn cho người khác, cho nên hành động này của Kim Linh có chút đột ngột, nhưng mà dù sao thân phận của Trang Ý Mộng vừa là khách vừa là người thân, nên mọi người cũng không có nghĩ nhiều.

Trang Ý Mộng không hề muốn ăn nước miếng của Kim Linh chút nào, đáng ghét nhất là thứ Kim Linh gấp cho chính là cá, nàng không thích ăn cá, nàng cũng không thích mùi cá. Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của một đám người, Trang Ý Mộng nhẫn nại không phát cáu, nhìn miếng cá trong chén, nàng không thể không ăn miếng cá này. Để chứng minh cho mọi người thấy mình thật sự có giữ thể diện cho Kim Linh liền cắn một miếng nhỏ, sau đó phát hiện thế nhưng không có mùi cá. Có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ tài nấu ăn của Kim Linh giỏi đến trình độ này?

“Đó là cá được làm từ bột mì, thấy sao, ngon phải không.” Kim Linh cười lộ ra hàm răng trắng đều nói với Trang Ý Mộng, bày ra vẻ mặt 'mau khen ta đi'.

Đương nhiên Trang Ý Mộng sẽ không thỏa mãn mong muốn của nàng, không hề răng.

Ngược lại hình như Trang Văn Huệ mơ hồ phát hiện giữa Kim Linh và Trang Ý Mộng có gì đó khác thường, nếu như Tiểu Mộng thật sự muốn chọn nữ nhân, vậy thì con bé Kim Linh này, có lẽ.....

Ăn com tất niên xong, Trang Ý Mộng ở lại Kim gia, mà năm nay Kim Linh cũng bất thường, không giống như mọi năm ăn com xong liền rời đi, mà lại ngoan ngoãn ở lại khiến người của Kim gia tưởng Kim Linh đổi tính. Tóm lại năm nay Kim Linh có chút khác thường.

Kim Linh giống như một thợ săn kiên nhẫn, ánh mắt lúc nào cũng hèn hạ đảo khắp người Trang Ý Mộng. Trang Ý Mộng vẫn luôn được Kim Húc yêu thích. Cô cô hiển nhiên hi vọng Trang Ý Mộng có thể thành duyên với nam nhân Kim gia, mục đích là để đã thân càng thân hơn. Nhưng mà rõ ràng thăm thăm đã tính sai, Trang Ý Mộng không có hứng thú với nam nhân. Không những thế, ngay cả nàng cũng nhìn ra được thái độ có lẽ của Trang Ý Mộng đối với Kim Húc.

Kỳ thật đối với Kim Húc mà nói, Trang thị sau lưng Trang Ý Mộng mới là thứ có lực hấp dẫn nhất, hơn nữa bộ dạng Trang Ý Mộng cũng xinh đẹp, cuộc hôn nhân mua bán này là lựa chọn chính xác. Hắn rất muốn bắt chước Kim Phong và Trang Văn Huệ hai vợ chồng cường cường cùng liên hợp. Mà đây cũng là nguyện vọng của cô cô, nếu Trang Ý Mộng thật sự không thích, hắn cũng không cưỡng cầu làm gì, cho nên lúc em gái lôi Trang Ý Mộng đi, Kim Húc không có ý kiến.

“Cô tới phòng tôi, tôi có việc muốn hỏi.” Kim Linh giải thích rồi kéo tay Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng gỡ tay Kim Linh ra nhưng Kim Linh lại giữ rất chặt.

“Lẽ nào cô thật sự thích anh của ta sao? Đến quý cũng nhìn ra được, cô của cô cũng chính là di của tôi muốn tác hợp cho cô với anh ta.” Kim Linh nhướn mày hỏi.

“Ai cần cô lo.” Trang Ý Mộng lạnh lùng nói, nàng đương nhiên nhìn thấu ý đồ của cô cô, nhưng cũng đâu liên quan gì đến Kim Linh.

“Mọi người đều nói một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, Tiểu Mộng lạnh nhạt với người ta như thế, người ta sẽ đau lòng.” Kim Linh khoa trương nói.

“Từ trước đến giờ không phải đều do cô tổn thương người khác hay sao?” Trang Ý Mộng châm chọc hỏi ngược lại, nếu Kim Linh thật sự có tim, nàng là người thứ nhất cười ra tiếng, nàng dám chắc Kim Linh hiện tại có hứng thú với mình là xuất phát từ lòng hiếu kỳ đối với nữ nhân, hứng thú xấu xa muốn chinh phục mình trước.

“Nhiều lần trải qua mới hiểu được, thì ra người ta thích nhất chính là Mộng Mộng.” Kim Linh không hổ danh cao thủ tình trường, mỗi lời nói ra đều có thể viết thành văn.

“Mời cô hãy rút lại mấy lời nói buồn nôn đó giùm, cô không phải chỉ muốn lên giường với tôi sao? Hưởng thụ qua một lần hương vị nữ nhân, nên giờ nghiện rồi sao?” Trang Ý Mộng xoay người, đặt Kim Linh lên trên tường, vẻ mặt khinh rẻ hỏi. Nàng thật muốn nhìn một chút, rốt cục là ai chinh phục ai, nàng cảm thấy Kim Linh rất thích hợp bị người ta giết chết ở trên giường, vừa nhìn đã thấy đáng về tai họa.

“Ừ, đúng là hương vị khó quên.” Kim Linh chẳng biết xấu hổ nói, cô đã rút kinh nghiệm từ lần trước bị Trang Ý Mộng đùa bỡn, đã muốn biết cách đối đáp Trang Ý Mộng.

“Dâm-dăng!” Trang Ý Mộng khinh thường hừ lạnh.

“Tôi không ngại dâm-dăng với cô.” Kim Linh nhún vai, cô thích chọc Trang Ý Mộng để nhìn thấy bộ dáng nói không ra lời của nàng, thật sự là khiến cho người ta muốn đặt dưới thân mà chà chà đập đập.

Trang Ý Mộng nghe thấy lời nói vô si của Kim Linh, đột nhiên thả Kim Linh xuống. Nữ nhân này chỉ sợ người không đi trên chọc nàng.

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: 30: Câu Dẫn

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng buông tha không đùa giỡn mình nữa liền đổi vai, đến phiên mình đùa bỡn nàng. Kim Linh giống như con rắn bám dính lên người Trang Ý Mộng, hai khóa mềm mại đè ép lên thân thể Trang Ý Mộng. Cảm giác tốt đẹp thỉnh thoảng xảy đến làm Trang Ý Mộng nhất thời chưa kịp phản ứng. Nên biết rằng, Trang Ý Mộng từ trước đến nay chỉ kết giao hai bạn gái. Người đầu tiên mới quen hơn một năm đã bị bắt chia tay, tiếp đó là sáu năm dài ‘nhà không giường trống’. Người thứ hai chính là Mộc Hân, người tới giờ Trang Ý Mộng vẫn còn cảm giác. Nhưng Mộc Hân trước mặt Trang Ý Mộng luôn rất lạnh lùng, hoàn toàn khác xa với Kim Linh nhiệt tình nóng bỏng.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng không phản ứng gì với hành động của mình liền được nước tiến tới, đặt tay Trang Ý Mộng lên ngực mình.

Trang Ý Mộng cảm thấy lòng bàn tay bỗng mềm mại ấm áp dị thường, tay giống như bị rấn cắn, lập tức rút trở về.

“Tránh xa tôi ra một chút!” Trang Ý Mộng cảnh cáo.

Nữ nhân luôn phức tạp, Kim Linh đặc biệt không thuộc dạng người có tính nhẫn nại cao. Lúc xưa, chỉ cần cô tùy tiện ngoắc ngón tay, hàng đồng người lao tới. Chỉ riêng có Trang Ý Mộng, cô đã hi sinh lớn như vậy mà nàng còn làm ra bộ dạng không tình nguyện, làm như nàng là liệt nữ không bằng. Nếu không phải từng bị Trang Ý Mộng quăng lên giường hành hạ, mất hết nửa cái mạng, Kim Linh đâu dám khẳng định, Trang Ý Mộng thuộc dạng chậm nhiệt, bỏ thời gian khai phá nhất định sẽ thành người khả năng giương chiếu mạnh mẽ. Kim Linh muốn nhìn bộ dạng Trang Ý Mộng nằm dưới thân mình rên rỉ, kẻ kêu ngoạ kia lộ ra bản chất dâm dăng vốn có, nhất định thập phần mê người. Nghĩ đến đây, Kim Linh còn có chút phấn khởi, thứ cảm giác này chưa từng có ai mang đến cho cô, nó mãnh liệt rồi lại cơ khát, giống như bị trúng độc vậy. Mà thuốc giải có lẽ là thân thể Trang Ý Mộng đi.

“Trang Ý Mộng, chẳng lẽ cô sợ đến gần tôi rồi sẽ mất kiểm chế mà yêu tôi?” Kim Linh làm dạng như tỉnh ngộ thông suốt cái gì.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh vừa tự ki vừa vô si, có gì đó thôi thúc nàng bóp chết cô ta. Dù thế giới này nữ nhân có chết sạch, nàng cũng tuyệt đối không yêu cái loại nữ nhân phóng dăng lại hoa tâm* như Kim Linh.

(*: Đa tình)

“Cô cứ quán quít lấy tôi như thế này, ngược lại còn làm tôi nghĩ cô đang yêu tôi a.” Trang Ý Mộng phản kích.

Kim Linh không cho là đúng nỡ nộ cười, sau đó rời khỏi người Trang Ý Mộng, tới quầy rượu cầm hai ly trở lại. Kim Linh trước khi đi ngủ có thói quen uống một ly rượu đỏ, vậy nên trong phòng nàng cất không ít loại rượu này.

“Uống chút rượu đi?” Kim Linh tuy miệng đang hỏi nhưng tay cầm hai ly, một ly là cho Trang Ý Mộng, đương nhiên muốn làm chuyện xấu.

Trang Ý Mộng thu hồi điệu bộ là lời làm Trang Ý Mộng nhìn vừa mắt một chút, không từ chối ly rượu Kim Linh đưa tới. Mộc Hân sau khi rời khỏi thì nàng cũng ít uống rượu, vì phải làm việc, và lại thân phận không cho phép bản thân phóng túng cho nên đều cố kìm chế. Hai lần say rượu bị Kim Linh bắt gặp là ngoại lệ.

“Cô thích Mộc Hân vì cái gì? Nàng xinh đẹp hơn tôi sao?” Kim Linh tò mò hỏi.

“Em ấy mọi thứ đều tốt hơn cô.” Trang Ý Mộng thấy Kim Linh thật nhiều chuyện. Kim Linh là dạng người tùy tính, hay đùa bỡn tình cảm, đối diện với mọi việc qua bộ mặt bất cần đời, Trang Ý Mộng trước giờ không thích dạng nữ nhân như thế.

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Kim Linh không phục.

“Còn chưa muốn buông tay?” Kim Linh lắc nhẹ ly rượu hỏi.

Trang Ý Mộng không trả lời, chỉ tiếp tục uống rượu. Nàng đối với Mộc Hân là muốn buông mà không nỡ, biết rõ đoạn tình cảm này hết hi vọng, nhưng tình cảm a, đâu phải nói hết yêu là hết liền ngay được.

Kim Linh có ý muốn giậu đổ bìm leo, như hồ ly tinh liên tục chuốc say vua Trụ, đến nỗi khuôn mặt trắng nõn Trang Ý Mộng nhiễm một tầng ửng đỏ.

“Tôi có cách giúp cô quên nàng.” Kim Linh xấu xa thì thầm bên tai Trang Ý Mộng.

“Cách gì?” Trang Ý Mộng mờ mịt nhìn Kim Linh.

“Cùng tôi làm-tình.” Cuối cùng Kim Linh cũng nói ra ý đồ đáng khinh của mình.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, kỳ thực lần da Kim Linh không trắng nõn như Mộc Hân, nhưng ngũ quan đặc biệt tinh xảo, tựa như con lai, ti lệ cơ thể chuẩn không bàn cãi. Lại nhiệt tình như lửa, đêm đó trên giường rất mãnh liệt, có thể nói thân thể Kim Linh với nàng cũng có chút hấp dẫn, nếu chỉ vì lên giường, Kim Linh là lựa chọn tối ưu nhất. Trang Ý Mộng do dự, nàng chần chờ tự hỏi liệu có nên phóng túng chính mình, giống như việc uống rượu giải sầu, nhưng nàng chính là không muốn cùng Kim Linh dây dưa mờ ám.

Kim Linh là cao thủ tình trường, liếc mắt một cái cũng biết Trang Ý Mộng dao động. Cô thừa thắng tiến lên, lập tức cởi hết quần áo trên người, đáng người nóng bỏng phút chốc hiện ra không sót chút gì. Trang Ý Mộng bản năng đứng hình tại chỗ, nàng vẫn cảm thấy cùng Kim Linh dây dưa như vậy hậu họa khó lường.

Kim Linh hiểu Trang Ý Mộng không phải không có hứng thú với thân thể mình. Có dục vọng là tốt rồi. Kim Linh làm càn ngồi lên đùi Trang Ý Mộng, vòng tay qua cô nàng, hướng tai Trang Ý Mộng thổi hơi nóng, vurun đầu lưỡi liếm láp cổ Trang Ý Mộng.

Thân thể Trang Ý Mộng cứng lại, ly rượu trên tay hơi run run.

Kim Linh là cao thủ tán tỉnh, điểm ấy là chẳng thể nghi ngờ. Qua lần trước biết tai Trang Ý Mộng là bộ phận nhạy cảm liền chăm chăm công kích lỗ tai nàng. Kim Linh ngậm lấy vành tai Trang Ý Mộng, sau đó đem đầu lưỡi vói vào trong lỗ tai liếm. Lỗ tai truyền tới cảm giác tê dại làm Trang Ý Mộng dựng đứng lỗ chân lông.

Kim Linh thấy cơ thể Trang Ý Mộng phản ứng lớn như vậy có chút ngạc nhiên, đoán chắc có lẽ thân thể này chưa được Mộc Hân cận kề khai phá.

Cũng đúng thôi, dù sao Mộc Hân đầu yêu Trang Ý Mộng, làm gì có tâm tư khai phá chứ. Kim Linh cảm thấy mình thực may mắn, bởi Mộc Hân rời bỏ Trang Ý Mộng nên mình mới có cơ hội chạm tới hòn ngọc thô này.

Trang Ý Mộng bị trêu chọc như thế, tuy thân thể có cảm giác nhưng lý trí vẫn còn. Nàng nghĩ không nên cùng người này đang dúi, làm thế chẳng khác nào mình với Kim Linh thuộc cùng loại người, cho nên quyết định đẩy Kim Linh ra, chặt vật chạy khỏi phòng.

Kim Linh cứ tưởng khối thịt béo này hôm nay có thể ăn vào. Ai dè mình xem nhẹ tư tưởng Trang Ý Mộng, thấy Trang Ý Mộng chạy trốn chết ra ngoài, khoe miệng không khỏi nhếch lên một nụ cười tà ác, đem ly rượu Trang Ý Mộng uống dở một hơi cạn sạch. Cũng tốt, đồ ngon thì nên từ từ nhấm nháp mới có thể thưởng thức một cách trọn vẹn nhất. Nhưng cứ bị đói khát kiểu này, khi được ăn nhất định phải lấy cả vốn lẫn lời mới được.

Trang Ý Mộng áp chế thân thể bị Kim Linh châm ngòi nóng rực, nếu không phải lúc này kịp thời chạy khỏi chắc sẽ cùng Trang Ý Mộng lên giường lần hai. Trang Ý Mộng xoa xoa thái dương, nàng rốt cuộc bị làm sao vậy, chẳng lẽ sau khi bị Mộc Hân vứt bỏ liền sa đọa tới mức cùng nữ nhân phóng đảng kia quan hệ? Nàng chẳng phải ghét nhất loại phụ nữ trơ trẽn, sao lại có thể cùng cô ta thông đồng làm vậy? Tuyệt đối không thể!

-----oOo-----

Tạ ba thích uống rượu, Mộc Hân mua cho ông một chai rượu quý, Tạ ba luyện tiết uống nên tìm một ngăn tủ cất riêng. Tạ ba rất vui liền kéo theo Mộc Hân uống rượu.

Tạ Khinh Dung không thích uống rượu, trước đây Tạ ba cho nàng uống thử một ít, hương vị cay nồng làm nàng từ nay thể không đụng tới. Vì lẽ đó nên Tạ ba khi uống rượu luôn đặc biệt cô độc. Nhưng Mộc Hân lại khác, hơn nữa mọi loại rượu đều uống qua. Hai người vừa uống vừa nói, vui vẻ tới cỡ nào, cho nên Tạ ba hôm nay hứng trí rất nhiều.

Mộc Hân ở lại Tạ gia cả ngày, mắt thấy trời sắp tối liền giả vờ xin phép trở về. Mà về thì cứ về, còn tặng thêm một câu phải về khách sạn. Vợ chồng Tạ gia đầu nở cho nàng về, cho nên khỏi nói, Mộc Hân bị giữ lại.

Tạ gia vẫn như trước kia, chỉ có hai phòng. Ngày xưa buổi tối Mộc Hân chính là ở lại phòng Tạ Khinh Dung. Giờ đây, dù Tạ Khinh Dung vạn lần không muốn nhưng cũng hết cách.

Mộc Hân rất quen thuộc với phòng Tạ Khinh Dung, giấy dán tường vẫn như trước kia, ngay cả đèn bàn cũng thế. Mộc Hân chạm tới những vật quen thuộc, lòng cảm thấy thực ấm áp. Chính là bàn học luôn có khuôn hình, mờ ra là hình mình cùng Dung Dung chụp chung, nghĩ tới Dung Dung cất nó đi liền có chút mất mát.

Tạ Khinh Dung tắm rửa xong đi ra nhìn thấy Mộc Hân ngồi đó ngẩn người, kí ức đột nhiên trở về, dường như Mộc Hân trước đều luôn ngồi đó ngẩn người.

“Cậu có mang áo ngủ sao?” Tạ Khinh Dung thân nhiên hỏi.

“Không có.” Mộc Hân nghe thấy giọng nói Tạ Khinh Dung, lấy lại tinh thần trả lời.

Tạ Khinh Dung bắt đắc dĩ đem áo ngủ của mình đưa cho Mộc Hân. “Cậu mau đi tắm.”

“Ừ.” Mộc Hân nhận lấy áo ngủ bước vào phòng tắm. Lúc đóng cửa, cô lấy áo ngủ Tạ Khinh Dung ngửi ngửi. Ừm, đúng là có hơi thở của Tạ Khinh Dung, hơi thở làm cho nàng mê luyến.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: 31: Tha Thứ

Mộc Hân nhìn chính mình trong gương, thật ra vẻ ngoài mình rất đẹp, đáng tiếc Dung Dung lại không phải là người xem trọng bề ngoài, Mộc Hân nhìn mình trong gương âm thầm thở dài. Mộc Hân không phải tự kỷ, trên thực tế, cô có quyền để nghĩ như vậy. Mấy năm nay, người theo đuổi nàng vô số kẻ, người chân thành cũng không thiếu, nhưng mà không ai có thể đi vào tâm cô, ngay cả người ưu tú như Trang Ý Mộng cũng không thể, chỉ có thể đứng bên ngoài cánh cửa trái tim nàng.

Mộc Hân nhanh chóng tắm rửa, sau đó mặc bộ đồ ngủ bảo thủ mà Tạ Khinh Dung đã chuẩn bị vào, lúc này Tạ Khinh Dung đang nằm trên giường.

Mộc Hân rón ra rón rén leo lên giường. Ba năm sau, cô lại lần nữa nằm chung giường với Dung Dung. Mộc Hân có thể cảm nhận, tay mình bắt đầu hơi run run khi nhắc chân lên.

Trước kia khi Mộc Hân ngủ với Tạ Kinh Dung, cô luôn có thói quen ngủ bên trong, bởi lẽ vị trí này mang đến cảm giác an toàn. Cho nên cô chuẩn bị bước qua người Tạ Kinh Dung, muốn ngủ ở bên sườn Tạ Kinh Dung.

“Cậu ngủ ở bên ngoài đi.” Tạ Kinh Dung thản nhiên nói, trước kia Mộc Hân thích ngủ bên trong mình, nàng cũng không có cảm giác gì, nhưng mà bây giờ thì khác, nàng cảm thấy như vậy quá mức thân mật.

“Nhưng mà.....Mình đã quen ngủ bên trong.” Mộc Hân nhỏ giọng nói, cô không muốn thay đổi thói quen này.

“Nhưng hiện tại tôi muốn ngủ bên trong.” Tạ Kinh Dung xoay người lùi vào trong, không hề có ý định nhượng bộ Mộc Hân.

“Dung Dung đâu phải là người bốc đồng như vậy.” Thanh âm của Mộc Hân càng lúc càng nhỏ, cô nhận mệnh vén chăn lên, nằm ở mặt ngoài. Miễn sao có thể được ngủ chung với Dung Dung trên một cái giường, cô cũng đã rất mãn nguyện rồi, nếu được ngủ ở bên trong thì càng tốt.

Có điều, được hưởng hơi ấm chung chăn với Dung Dung thật sự rất thoải mái, Mộc Hân ngủi tằm chăn có chứa hơi thở của Tạ Kinh Dung, thoải mái thở dài một hơi.

Trong lòng Mộc Hân thư thái, nhưng Tạ Kinh Dung lại cảm thấy kỳ cục. Nàng mất tự nhiên xoay người, mặt hướng vô tường, lưu phần lưng lại cho Mộc Hân.

“Không được phép lén qua đường chính giữa kia.” Tạ Kinh Dung đột nhiên xoay người, cảnh cáo Mộc Hân một câu, sau đó lại quay mặt vô tường.

Mộc Hân nhìn lưng Tạ Kinh Dung, cố kiềm chế dục vọng ôm lấy lưng nàng từ đằng sau. Cô nhớ rõ trước kia có vài lần thừa lúc Dung Dung ngủ, vụng trộm từ đằng sau ôm lấy Tạ Kinh Dung, đem thân thể của mình dán chặt vào lưng Dung Dung, thừa lúc Dung Dung ngủ say, cô sẽ lấy tay Dung Dung để vào trên khoả mềm mại của mình. Tất nhiên cô cũng vụng trộm sờ thử ngực Dung Dung, còn cố ý chen vào chân của Dung Dung. Tuy nhiên chuyện mà khiến người ta cảm thấy thẹn chính là, cô từng có một lần nhân lúc Dung Dung ngủ say, lấy tay của Dung Dung đặt vào 'động huyết' của mình. Lúc ấy đang là mùa hè, mình mặc váy ngủ, không biết có phải ma xui quỷ khiến hay không mà cô lại đem tay Dung Dung đặt vào chính giữa hai chân, thậm chí còn lấy tay Dung Dung nhẹ nhàng lướt qua hạt đậu mẫn cảm kia. Mộc Hân nhớ khi đó cả người nóng lên, cũng không biết do khăn trương hay là kích thích, cuối cùng bởi vì chột dạ và cảm thấy thẹn, nên nhanh chóng chấm dứt hành động như vậy. Nhưng cái cảm giác lúc đó vẫn khắc sâu vào trong trí nhớ của Mộc Hân.

Thuở còn thiếu nữ, Mộc Hân cũng ngây thơ, chỉ cần ôm Dung Dung là cảm thấy thỏa mãn. Nhưng theo tuổi dần dần lớn lên, bắt đầu biết đến dục vọng, tình cảm đối với Tạ Kinh Dung càng khó có thể khắc chế, Tạ Kinh Dung hấp dẫn cô không chỉ về mặt tình cảm, mà còn cả dục vọng thân thể. Từ năm ấy kéo dài cho đến bây giờ, Tạ Kinh Dung cũng không biết, thời điểm mình ngủ say đã bị Mộc Hân vụng trộm ăn đậu hũ qua biết bao nhiêu lần.

“Dung Dung, ngủ chưa?” Mộc Hân nhìn lưng Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng hỏi. Làm sao bây giờ, cô vẫn không ngủ được, không biết vì cái gì, chỉ cần ngủ cùng Dung Dung, đầu óc của cô luôn đặc biệt có tinh táo.

Tạ Kinh Dung chưa ngủ, nhưng nàng vẫn giả vờ đang ngủ. Bởi vì nàng không muốn nói chuyện với Mộc Hân, không ngờ thói quen trước kia của Mộc Hân vẫn chưa thay đổi. Nàng nhớ lúc trước, vào buổi tối Mộc Hân vô cùng có tinh thần, không ngủ được, lại thích quần quít lấy mình đòi nói chuyện, mình nói chuyện với nàng xong rồi ngủ luôn. Bất quá, Mộc Hân lúc ngủ không bao giờ yên phận, buổi sáng thức dậy, lúc nào cũng ôm lấy mình, giống như con bạch tuộc dính trên người mình. Cho nên nàng thấy việc phải cảnh cáo Mộc Hân không được lén qua mức chính giữa là rất cần thiết.

Số lần Mộc Hân và Tạ Kinh Dung ngủ cùng một giường không ít, do đó Tạ Kinh Dung ngủ hay chưa ngủ, Mộc Hân nắm rõ hơn ai hết. Cô biết Tạ Kinh Dung hiện giờ nhất định chưa ngủ, chỉ là không muốn đề ý đến mình mà thôi.

“Dung Dung, cậu thà rằng giả vờ đang ngủ cũng không muốn nói chuyện với mình sao?” Trong bóng đêm, giọng nói yếu ớt của Mộc Hân vang lên.

Tạ Kinh Dung vẫn không chịu hé răng, có chết cũng không thừa nhận, thật ra đêm nay nàng cũng không tài nào ngủ được.

“Lúc Dung Dung ngủ, hơi thở rất đều, không giống với bây giờ, hơi thở rối loạn.” Mộc Hân nhẹ nhàng nói.

Tạ Kinh Dung vẫn không đề ý đến Mộc Hân, như cũ đưa lưng về phía Mộc Hân không nhúc nhích.

“Dung Dung khi ngủ không bao giờ ngáy, cũng không mớ, tư thế ngủ rất ngoan, nguyên một buổi tối chỉ nằm có một tư thế không thay đổi...” Mộc Hân giống như đang tự mình lẩm bẩm.

“Ngủ đi, đừng nói nữa.” Tạ Kinh Dung hơi tức giận nói, người này cả buổi tối quấy rầy giấc ngủ của người khác.

“Dung Dung, mình sẽ không bao giờ... gây tổn thương cho cậu nữa, chúng ta làm hòa nhé?” Mộc Hân nhẹ nhàng hỏi, ngón tay khẽ chạm vào lưng Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung biết Mộc Hân luôn nhìn chăm chăm lưng của mình, nhưng nàng không muốn quay đầu lại nhìn Mộc Hân. Nàng rất rõ tật xấu dễ mềm lòng của mình, nàng biết giờ phút này Mộc Hân nhất định đang bày ra vẻ mặt chân thành tha thiết.

Thật ra Tạ Kinh Dung cho Mộc Hân ở lại nhà mình cũng đã xem như chịu làm hòa với Mộc Hân rồi, chỉ là nàng không được tự nhiên, không muốn thừa

nhận thôi.

“Dung Dung, cậu quay qua nhìn mình được không? Nhìn bóng lưng của cậu khiến cho mình cảm thấy rất khó chịu.” Mộc Hân vẫn khắc chế không được tiến lên ôm chặt lấy Tạ Kinh Dung từ phía sau, cô đem mặt dán trên lưng Tạ Kinh Dung. Cô thật sự rất rất yêu Dung Dung, cô chỉ muốn tiến gần Dung Dung một chút.

Thân thể Tạ Kinh Dung cứng đờ. Nếu là trước kia, nàng còn tưởng hai người thân thiết là chuyện thường, nhưng hiện tại nàng đã biết rõ tình cảm Mộc Hân dành cho mình, nên cái ôm thân thiết như vậy làm cho Tạ Kinh Dung có chút xấu hổ.

“Mộc Hân, nhiều nhất thì tôi cũng chỉ có thể đồng ý làm bạn với cậu lần nữa thôi. Tuy nhiên, nếu cậu vẫn mang thứ tình cảm này đối với tôi, e là ngay cả bạn bè cũng không được.” Tạ Kinh Dung xoay người nói với Mộc Hân.

Ánh mắt Mộc Hân có chút âm trầm, chẳng lẽ nhiều nhất cũng chỉ có thể là bạn bè thôi sao? Cũng đúng, mình đã làm chuyện tàn nhẫn như vậy mà Dung Dung vẫn còn có thể chấp nhận làm bạn với mình lần nữa đã là điều không dễ dàng, mình đúng là quá hi vọng xa vời. Nếu Dung Dung muốn làm bạn bè vậy thì mình sẽ ngoan ngoãn làm một người bạn ở bên cạnh nàng, mình sẽ che dấu tình yêu của mình, cố gắng không cho Dung Dung biết, chỉ cần có thể tiếp tục ở lại bên cạnh Dung Dung là được.

“Vậy, mình vẫn là bạn thân nhất của Dung Dung chứ?” Mộc Hân buông thân thể Tạ Kinh Dung ra cẩn thận hỏi, cô biết yêu cầu của này có hơi tham lam, nhưng cô vẫn hy vọng mình có thể trở thành một người đặc biệt trong lòng Dung Dung. Thật ra nếu lúc trước Lý Dương không xuất hiện, có lẽ cô vẫn sẽ lấy tư cách bạn thân nhất mà ở bên cạnh Dung Dung. Từ khi Lý Dương xuất hiện, cô cảm thấy vô cùng bất an, trong lúc sốt ruột đã lựa chọn sai phương thức.

“Không biết.” Từ sau sự kiện kia, Tạ Kinh Dung cũng không biết mình còn có thể đối với Mộc Hân giống như lúc trước được hay không, nhưng mà Tạ Kinh Dung chắc chắn một điều, nàng vẫn rất dễ mềm lòng với Mộc Hân, tuy nhiên vẫn phải cảnh giác Mộc Hân.

Sau đó Mộc Hân không nói gì nữa, Mộc Hân không biết có bao xa để từ tình bạn trở thành tình yêu. Mặc dù cảm giác bị bỏ trí ở vị trí tình bạn không thể nhúc nhích thật khó khăn, nhưng Mộc Hân lại tưởng tượng, chẳng lẽ Dung Dung sau khi biết tình cảm của mình, thật sự có thể làm như không có chuyện gì mà tiếp tục trở thành bạn với mình sao? Tình bạn có thể che dấu, nhưng còn tình yêu thì chưa chắc có thể, đây vốn là điều không thể nói trước. Mộc Hân bản năng nghĩ sự việc theo hướng lạc quan, chỉ có như vậy thì cô mới có thể tràn ngập năng lượng.

Hơi thở của Tạ Kinh Dung từ từ trở nên đều đặn, Mộc Hân biết nàng đã ngủ. Bởi vì biết nàng đã ngủ, nên Mộc Hân mới dám nhích cơ thể lại gần Tạ Kinh Dung, tay chạm eo Tạ Kinh Dung, ôm nàng vào trong ngực mình. Dù sao mình vừa đáp ứng với Dung Dung, chỉ làm bạn của nàng. Mộc Hân tham lam ngửi hương trên người Tạ Kinh Dung, thật muốn đem Dung Dung nhập vào trong thân thể của mình. Không biết qua bao lâu, Mộc Hân mới buồn ngủ, chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Hết chương 31

p/s: Nói không phải khen chứ Mộc Hân biến thái vđ :v

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: 32: Thiên Vị !!!

Buổi tối đầu tháng ba, Tiêu Hoà Lễ gọi điện thoại cho Tạ Kinh Dung. Bữa tiệc chia tay đòi độc thân tất nhiên muốn mời bạn tốt nhất của mình tham gia.

Tạ Kinh Dung đi, Mộc Hân cũng đi theo. Tiêu Hoà Lễ nhìn thấy Tạ Kinh Dung cùng Mộc Hân xuất hiện liền kéo Tạ Kinh Dung sang một bên.

“Dung Dung, bỏ sẽ không bị hồ ly tinh Mộc Hân kia dụ dỗ thật chứ?”

Nàng biết Dung Dung rất dễ mềm lòng, còn Mộc Hân thì quá tâm kế. Bị lôi kéo là điều chắc chắn, nhưng thế này cũng quá nhanh đi. Dung Dung, cậu cho dù không kiềm lòng được với sắc đẹp kia, ít nhất cũng phải ngạo kiều cho ra trò a. Tiêu Hoà Lễ trong lòng chỉ tiếc sắt không rèn được thành thép.

“Tớ và cậu ấy sẽ không trở thành loại quan hệ đó.” Tạ Kinh Dung không hiểu vì sao Tiêu Hoà Lễ nhất định cho rằng mình sẽ chấp nhận tình cảm đó của Mộc Hân.

“Tôi và Tạ Kinh Dung đã làm lành, chúng tôi vẫn là bạn bè.” Mộc Hân nghe ra những gì Tiêu Hoà Lễ thì thầm liền chủ động nhìn Tiêu Hoà Lễ cười nói.

Chỉ là bạn bè? Tiêu Hoà Lễ trong lòng đánh dấu chấm hỏi. Bất quá Dung Dung rất ghét nói dối nên giả bộ ngờ ngẩn để che giấu. Nếu đúng thế thì cho tới bây giờ vẫn là Mộc Hân đơn phương yêu mến thôi.

"Tôi không mời cô đến, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ hoan nghênh cô. Tôi cũng không nhớ rõ rằng tình cảm của chúng ta tốt đến mức này." Tiêu Hoà Lễ không khách khí lừa dối Mộc Hân. Nàng chấp nhận chuyện hối lộ, cho cô ta tham gia hôn lễ của mình, nhưng không có nghĩa muốn mời cô ta đến

tiệc chia tay độc thân. Nàng và Mộc Hân chưa bao giờ biết tới định nghĩa bạn bè.

Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung cầu cứu, mong Tạ Khinh Dung vì mình trả lời hộ, nhưng Tạ Khinh Dung lại làm như không nghe không thấy.

"Tình cảm cứ từ từ vun đắp, chúng ta nói thế nào cũng quen biết mười mấy năm, tôi lúc nào cũng xem cậu là bạn tốt." Mộc Hân cười làm lành với Tiêu Hoà Lễ.

"Cho xin đi, cô là con hồ ly tinh vô cùng dối trá, ai là bạn bè tốt với cô?" Tiêu Hoà Lễ từ trước đến nay vẫn luôn nói thẳng, cho nên không hề khách khí vạch trần bản chất dối trá của Mộc Hân.

Tạ Khinh Dung nghe không thể nhịn cười, nhìn con người dối trá kia bị người ta vạch trần bộ dạng xấu hổ. Nhưng dù sao mình cũng là nguyên nhân khiến Mộc Hân nói dối.

"Tiêu Hoà Lễ, tối nay cho tôi đi chung với được không?" Mộc Hân bó tay trước cái tính ngay thẳng của Tiêu Hoà Lễ, chỉ còn cách xin tha thứ.

"Tiêu Hoà Lễ, cậu ấy đã xuống nước nói rõ vậy thì cho cậu ấy đi chung đi." Tạ Khinh Dung lúc này mới chịu mở lời.

"Tôi nể mặt Dung Dung mới cho cô đi cùng đó." Tiêu Hoà Lễ làm ra vẻ Lão phật gia khai ân.

"Tôi luôn biết Tiêu Hoà Lễ đại nhân là người rộng lượng." Mộc Hân cười nói, trong lòng thầm mắng Tiêu Hoà Lễ chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ. Nhưng Tiêu Hoà Lễ này sẽ không làm khó mình nữa.

Hiển nhiên Mộc Hân vui mừng quá sớm, không có chuyện gì dễ dàng như thế. Mỗi lần nghĩ đến, Mộc Hân đều muốn giết chết Tiêu Hoà Lễ.

"Tiêu Hoà Lễ, bỏ còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không? Tối nay hoàn thành luôn đi." Bạn bè Tiêu Hoà Lễ hỏi.

Còn ước muốn nào vẫn chưa hoàn thành!? Tiêu Hoà Lễ nhìn Mộc Hân, tâm nguyện lớn nhất của mình chính là chinh Mộc Hân một phen, vì thế trong lòng nghĩ ra một kế sách.

"Mình nhớ ra vẫn chưa bao giờ có nụ hôn đồng tính, mà mình vẫn luôn muốn hôn Dung Dung một lần!" Tiêu Hoà Lễ bộ dạng cầu xin nhìn Tạ Khinh Dung.

Bạn bè Tiêu Hoà Lễ đi chung liên nhau nhao lên. Dù sao tiệc chia tay độc thân phải là điên cuồng. Hơn nữa thử tưởng tượng xem, hai mỹ nữ hôn môi, tất cả mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, thậm chí còn hú hét.

Sắc mặt Mộc Hân liền tái đi, nếu không tính hôn trộm thì chính cô cũng chưa từng hôn qua Dung Dung. Làm sao Tiêu Hoà Lễ dám làm vậy ngay trước mặt mình. Không những vậy còn muốn quang minh chính đại hôn Dung Dung trước mặt nhiều người như vậy.

Tạ Khinh Dung không nghĩ Tiêu Hoà Lễ lại đưa ra yêu cầu hoang đường như vậy. Da mặt Tạ Khinh Dung luôn rất mỏng, nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Đó là nguyện vọng lớn nhất trước lúc mình già từ độc thân, được không Dung Dung?" Tiêu Hoà Lễ bước lại gần Dung Dung, bộ dáng mong chờ.

"Dung Dung, hôn một cái, Dung Dung, hôn một cái....." Mặt khác bạn bè bên cạnh ồn ào hô hào.

Mộc Hân trong lòng muốn phát cuồng. Dung Dung, cậu đừng để ý đến yêu cầu vô lý của nữ nhân điên này. Mộc Hân chỉ hận không thể giết chết lũ nữ nhân ồn ào này. Tạ Khinh Dung bị đám bạn làm cho đau đầu, đánh miễn cưỡng gạt đầu.

Chờ mọi người bớt ồn ào, Tạ Khinh Dung nhẹ nhàng hôn Tiêu Hoà Lễ. Kỳ thật thoát nhìn thực duy mỹ, có người còn thừa cơ hội chụp hình lại, sau đó đưa cho Tiêu Hoà Lễ xem. Nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng của Tiêu Hoà Lễ, Mộc Hân tức giận đến nổi mắt. Mãi đến nhiều năm về sau, Mộc Hân thấy lại ảnh chụp ngày hôm nay vẫn luôn ăn một hủ dấm chua to. Thậm chí còn muốn lấy kim đâm chết Tiêu Hoà Lễ. Tiêu Hoà Lễ nhìn về mặt Mộc Hân, cô ta nhìn Tạ Khinh Dung mà mặt tái xanh đi, rõ ràng là rất tức giận, lại phải nhẫn nhịn không thể phát ra. Tiêu Hoà Lễ cảm thấy sau từng ấy năm, lần đầu tiên nàng chiếm thế thượng phong, trong lòng đắc ý nói không nên lời.

Tiêu Hoà Lễ đùa giỡn luôn có chừng mực, nhưng Tạ Khinh Dung bảo thủ vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Nàng nghĩ muốn nhanh chóng chấm dứt trò khôi hài này. Mộc Hân tro mắt nhìn người mình thích bị Tiêu Hoà Lễ hôn, tay nắm chặt lấy áo mình. Cô phải cố gắng lắm mới kiềm chế được chính mình.

"Dung Dung, bỏ cũng chưa từng thấy bộ mặt tái xanh của Mộc Hân." Khuôn mặt hai người tách ra, Tiêu Hoà Lễ thừa cơ liền nói nhỏ bên tai Tạ Khinh Dung. Tạ Khinh Dung quay đầu nhìn về phía Mộc Hân. Mộc Hân sắc mặt đúng là không tốt lắm, hai mày chau lại. Tạ Khinh Dung biết mỗi khi tâm trạng Mộc Hân vô cùng khó chịu là biểu hiện kiểu này.

Tiêu Hoà Lễ cùng đám bạn tiếp tục các trò chơi điên cuồng, Mộc Hân yên lặng rời khỏi quán bar. Cô cảm giác trong lòng có thứ gì đó đâm vào, cực kỳ khó chịu đến mức khó thở. Nhớ đến cảnh tượng Dung Dung bị Tiêu Hoà Lễ hôn, trong lòng vô cùng thống khổ mặc dù nụ hôn này không có ý nghĩa gì hết.

Lúc Mộc Hân rời đi, Tạ Khinh Dung liền chú ý tới, nhưng nàng không cùng đi ra. Tuy Tạ Khinh Dung không thích nơi ồn ào, nhưng hôm nay Tiêu Hoà Lễ là nhân vật chính, ít nhiều gì cũng phải nể mặt nàng, không thể bỏ đi quá sớm, cho nên ở lại chờ bữa tiệc kết thúc.

Tối gần 3 giờ sáng chầm dứt, Trương Quân tới đón Tiêu Hoà Lễ, Tạ Kinh Dung mới chuẩn bị lái xe về nhà. Lúc đến bãi đỗ xe, nàng thấy Mộc Hân đứng cạnh xe, chắc chắn đang chờ mình.

"Sao cậu không tự lái xe về nhà?" Tạ Kinh Dung nhớ rõ lúc Mộc Hân rời khỏi quán bar là 12 giờ, chẳng lẽ nàng đứng đây chờ mình suốt ba tiếng sao?

"Mình muốn chờ cậu cùng về." Mộc Hân nhìn Tạ Kinh Dung cười, ở bên ngoài gió thổi lạnh nhưng tâm tình đã tốt lên rất nhiều.

"Lên xe đi." Một người ở bên ngoài chờ mình gần ba tiếng, Tạ Kinh Dung có chút động lòng.

"Ừ." Mộc Hân nhanh chóng ngồi vào chỗ phó lái, vừa rồi cô tức giận, nhưng nhìn thấy Dung Dung thì mọi chuyện buồn bực đều tự động tan biến.

"Lần sau tự lái xe về nhà luôn đi, một mình đứng ở bãi giữ xe không an toàn." Tạ Kinh Dung mở miệng nói, sắc đẹp của Mộc Hân rất dễ khiến người ta phạm tội. Đứng là một nữ nhân lúc nào cũng khiến người khác lo lắng.

"Do đột nhiên mình muốn chúng ta về chung thôi." Mộc Hân tùy hứng lại kiên định nói.

Tạ Kinh Dung im lặng không nói thêm gì nữa, trong xe trở về yên tĩnh như trước.

"Về sau đừng tùy hứng như vậy nữa." Tạ Kinh Dung thân nhiên nói.

"Dung Dung, mình lúc này thật sự rất không vui!" Mộc Hân không hề cảm thấy bản thân mình tùy hứng, Dung Dung đâu có hiểu được cảm giác của mình.

"Tiêu Hoà Lễ quấy phá một chút thôi, không có ý gì đâu." Tạ Kinh Dung không biết tại sao mình phải giải thích. Cơ bản việc này không cần thiết, nhưng để cho Mộc Hân chờ mình ba tiếng, chắc do ấy náy chăng? Mình không yêu cầu nàng chờ. Ngay từ đầu đã nói Mộc Hân không nên đi cùng mình rồi.

"Dung Dung, cậu bị cô ấy hôn có cảm giác gì không?" Mộc Hân hỏi tránh sang chuyện khác, lúc này cô biết đây là cảm giác ghen tỵ.

"Cậu ấy là bạn của mình, có thể có cảm giác gì?" Tạ Kinh Dung thấy vấn đề Mộc Hân hỏi thật là kì dị.

"Mình cũng là bạn của cậu, cậu cũng hôn mình một chút được không?" Nếu đều là bạn bè thì không thể nặng bên này nhẹ bên kia a.

"Không được." Tạ Kinh Dung quả quyết từ chối, tình cảm của Tiêu Hoà Lễ với mình không phải tình yêu, bị Tiêu Hoà Lễ hôn một chút cũng không sao. Còn đằng này mình biết rõ tình cảm của Mộc Hân, làm sao có thể cho Mộc Hân hôn mình được?

"Thiên vị!" Mộc Hân bĩu môi, rõ ràng đều là bạn bè, nhưng Tiêu Hoà Lễ được còn mình thì không.

Tạ Kinh Dung không để ý tới vẻ hờn dỗi của Mộc Hân, dù sao thì mình cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu vô lý của nàng.

"Thiên vị !!!" Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung không để ý tới mình, một lần nữa kháng nghị to hơn, ý đồ muốn được người nào đó coi trọng tới. Tạ Kinh Dung cảm thấy Mộc Hân như đứa trẻ, đòi không được sẽ cố gắng ăn vạ phải không đây?

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: 33: Nụ Hôn Chính Thức

Chương 33

"Giữa bạn bè không có chuyện hôn môi." Sắc mặt Tạ Kinh Dung không chút thay đổi.

"Cậu cũng hôn môi với Tiêu Hoà Lễ đấy thôi, tại sao với mình lại không được? Hay là cậu sợ sẽ có cảm giác với mình?" Mộc Hân hỏi ngược lại, nếu hiện tại địa vị của mình giống như Tiêu Hoà Lễ, theo lý mà nói, Dung Dung sẽ không có cảm giác với mình. Nếu đã không có cảm giác, hôn một cái có sao đâu, hay là --- Dung Dung đang sợ hãi?

"Cường từ đoạt lý." Tạ Kinh Dung mặc kệ bộ dạng không nói lý lẽ của Mộc Hân

"Dung Dung, thật ra cậu có cảm giác với mình đúng không?" Mộc Hân làm bộ bĩu môi, đúng vậy, chính là biểu tình này.

Tạ Kinh Dung không lên tiếng, cứ để cho Mộc Hân tiếp tục nói hươu nói vượn.

“Cậu chính là sợ hôn môi với mình, cậu sợ bản thân sẽ không kiềm nén nổi trước sắc đẹp của mình.” Mộc Hân tiếp tục tự sướng.

Tạ Kinh Dung khẽ nhủ mày, nữ nhân này sao cứ làm nhảm hoài vậy?

“Cậu thật sự muốn hôn?” Tạ Kinh Dung đột nhiên thắng xe, quay đầu hỏi Mộc Hân.

Mộc Hân bản năng gật đầu, cô nằm mơ cũng muốn được Dung Dung hôn.

Cơ thể Tạ Kinh Dung hơi nhích lại gần, đưa mặt tiến gần Mộc Hân. Mộc Hân ý thức được mưu đồ của Tạ Kinh Dung, khuôn mặt bất giác đỏ lên, trong lòng bỗng nhiên khẩn trương.

Tạ Kinh Dung nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộc Hân có chút hối hận, nhưng cứ nghĩ đến những lời vừa nãy của Mộc Hân liền có chút cảm tức, cho nên rất nhanh dán môi mình vào môi Mộc Hân, sau đó rút lui cũng rất nhanh.

“Cảm giác chẳng có gì khác biệt.” Tạ Kinh Dung cảm thấy nhẹ nhõm, rốt cục mình cũng có thể ngăn chặn Mộc Hân tự sướng.

Mộc Hân ngạc nhiên nhìn Tạ Kinh Dung, hôn kiểu gì mà thời gian còn nhanh hơn cả chuồn chuồn lướt nước, như thế thì có thể hôn ra cảm giác gì? Dung Dung đúng là làm qua loa cho có, Mộc Hân cả người đều uể oải.

“Cậu có bản lĩnh thì hôn lâu một chút đi!” Cuối cùng Mộc Hân vẫn kháng nghị nói.

Tạ Kinh Dung xác định Mộc Hân là đang cố tình gây sự.

-----oOo-----

Mùng năm, ngày tổ chức hôn lễ của Tiêu Hòa Lễ tới, Mộc Hân còn ghi hận Tiêu Hòa Lễ cướp đi nụ hôn đồng tính của Dung Dung. Mỗi lần nhớ lại chuyện đó, trong lòng Mộc Hân rất tức giận, Mộc Hân chuẩn bị ăn mặc vô cùng xinh đẹp để Tiêu Hòa Lễ tức chết choi.

Tạ Kinh Dung nhìn cách ăn mặc cực kì kiêu ngạo của Mộc Hân khẽ nhủ mày.

“Mộc Hân, hôm nay là hôn lễ của Tiêu Hòa Lễ, Cậu hãy thu liễm một chút đi.” Tạ Kinh Dung biết Mộc Hân xinh đẹp hơn rất nhiều người, lại ăn mặc tỉ mỉ, bữa tiệc tối nay chắc chắn sẽ làm tâm điểm chú ý. Nhưng đây là hôn lễ của Tiêu Hòa Lễ, giọng khách át giọng chủ** -- hình như không tốt cho lắm.

(** : Khách mà chơi nổi hơn chủ nhà)

Mộc Hân cũng hiểu mình mà làm quá Dung Dung sẽ mất hứng, liền nghe lời thay đổi một bộ quần áo khác, mặc vào một bộ đồ bình thường, nhưng phối hợp vẫn thật bắt mắt.

“Dung Dung, người ta từ lúc sinh ra vốn đã thiên sinh lệ chất** ....” Mộc Hân vô tội nói.

(** : trời sinh đẹp sẵn)

So với bộ đồ hoa lệ vừa nãy thì bộ này có vẻ đơn giản hơn rất nhiều. Nhưng cho dù rất đơn giản, nhưng mặc ở trên người Mộc Hân vẫn thật bắt mắt, đúng là cảm thấy có vài phần thiên sinh lệ chất a. Tạ Kinh Dung đột nhiên có cảm giác, Tiêu Hòa Lễ mời Mộc Hân chính là một quyết định sai lầm, nàng có thể tưởng tượng đến cảnh Tiêu Hòa Lễ xù lông khi nhìn thấy Mộc Hân. Từ trước đến giờ, các bạn học nữ khi kết hôn, đều không ai mời Mộc Hân tham dự, một phần là do tính tình Mộc Hân không hòa đồng, phần còn lại là do sợ bị cướp mất nổi bật.

Quả nhiên, Mộc Hân vừa xuất hiện ở tiệc cưới, bọn đàn ông độc thân liền điên cuồng. Năm đó Mộc Hân từng mệnh danh là lãnh ngạo mỹ nhân, đối với các bạn nam cùng lớp theo đuổi đều mặt lạnh từ chối. Nhưng hiện tại Mộc Hân khôn khéo hơn nhiều, đứng giữa phần đông cánh mày râu, bộ dáng dường như dư thừa kinh nghiệm ghênh đón.

Tiêu Hòa Lễ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, đi đến đâu cũng câu dẫn người khác!

“Dung Dung, sao cậu có thể mặc kệ không quản hồ ly tinh nhà mình thế, khắp nơi câu dẫn người.”

Tiêu Hòa Lễ nghiêng răng nói với Tạ Kinh Dung, cứ như lỗi là do Dung Dung quản giáo không nghiêm người kia vậy.

Tạ Kinh Dung nhìn về phía Mộc Hân đang bị vây quanh trong đám người. Ừ, đích thực rất được hoan nghênh nha, Mộc Hân là đang giọng khách át giọng chủ, khó trách Tiêu Hòa Lễ lại tức giận như vậy.

“Anh cảm thấy có Mộc Hân đến tham dự hôn lễ cũng rất tốt.” Trương Quân thật thà nói.

“Chẳng lẽ anh cũng cho là cô ta xinh đẹp hơn vợ của mình?” Tiêu Hòa Lễ dùng sức捏 eo của Trương Quân, Trương Quân đau đớn kêu một tiếng.

Đám trả lời phải, lão nương liền bóp chết người.

“Không phải, anh chỉ cảm thấy nếu có Mộc Hân ở đây, tất cả nam nhân đều nhìn nàng, sẽ không ai nhìn vợ của anh. Vợ là của anh, chỉ cần một mình anh

nhìn là được rồi.” Trương Quân chân thật nói. Một người cho dù xinh đẹp cỡ nào cũng sẽ có người sẽ cảm thấy xấu. Giống như Trương Quân, thật tình cảm thấy Mộc Hân không đẹp bằng Tiêu Hòa Lễ, hẳn thích Tiêu hòa Lễ như vậy, đáng người nhỏ, chân ngắn ngủn, khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ dáng rất có sức sống. Đương nhiên hẳn cũng từng thành thật nói như vậy cho Tiêu Hòa Lễ nghe, sau đó lại bị Tiêu Hòa Lễ nhéo, Tiêu Hòa Lễ thấy mấy lời này có chỗ nào giống khen ngợi đâu a.

Tiêu Hòa Lễ nghe Trương Quân nói vậy, trong lòng thoải mái không ít. Sao cũng được, chỉ cần hôm nay nàng là nữ chính trong lòng Trương Quân là tốt, toàn bộ những tên động vật giống đực nông cạn thích mỹ nhân xa* đều đi chết hết đi, Tiêu Hòa Lễ kiêu ngạo ưỡn ngực.

(*Mỹ nhân xa: những cô gái xinh đẹp nhưng ác độc chuyên dụ dỗ người khác, câu này ví von nhân vật Medusa nữ thần có mái tóc rắn trong thần thoại hy Lạp. (kinh nghiệm đọc truyện ngôn tình của Lạc Lạc)

Tạ Kinh Dung ở bên cạnh nở nụ cười phát ra từ nội tâm, nàng thật sự cảm thấy vui cho Tiêu Hòa Lễ, cũng có chút hâm mộ và cô đơn. Nếu có một người, người đó trong mắt chỉ có người, không bị thể giới bên ngoài cảm dỗ, chỉ cần thể thời là đủ.

Mộc Hân mặc dù bị tân bốc như trăng sao trên trời nhưng cô không hề cảm thấy vui, nếu không phải vì tức Tiêu Hòa Lễ, cô cũng không muốn phí thời gian với những người khác. Cô muốn trở lại bên cạnh Tạ Kinh Dung. Nhớ đến Tạ Kinh Dung, cô lập tức không có tâm tình xã giao với người khác, quay đầu nhìn về phía Tạ Kinh Dung đang ở cạnh Tiêu Hòa Lễ, đúng lúc thấy được ánh mắt Tạ Kinh Dung chợt lóe lên sự cô đơn, tim đột nhiên nhói đau. Là cô phá hủy hạnh phúc của Dung Dung, cô nợ Dung Dung một hôn lễ long trọng và hạnh phúc. Nghĩ đến đây, Mộc Hân đột nhiên cảm thấy rất hận bản thân.

Mộc Hân nhanh chóng trở lại bên người Tạ Kinh Dung, nắm lấy tay nàng. Cô bỗng nhiên cảm thấy thật sợ hãi, sợ bị Dung Dung bỏ rơi lần nữa.

Tạ Kinh Dung cảm giác tay mình bị Mộc hân nắm, nàng nhớ rõ Mộc Hân vẫn thích nắm tay mình, nàng vẫn nhận thấy tính tình Mộc Hân có đôi khi rất trẻ con. Lúc bất an hoặc cô đơn, hay khi chọc mình tức giận, nàng đều chủ động nắm lấy tay mình.

Tạ Kinh Dung nhìn về phía Mộc Hân, tự nhiên cảm thấy giờ phút này bộ dáng Mộc Hân im lặng đứng bên cạnh mình thật nhu thuận, nhu thuận đến nỗi khiến Tạ Kinh Dung không tự chủ được cũng nắm tay Mộc Hân. Mộc Hân cảm giác được Tạ Kinh Dung cũng nắm lại tay mình, trong lòng liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. Từ trước đến giờ cô chỉ có một mong ước rất nhỏ, cô ước cả đời cứ như vậy mà đứng bên cạnh Tạ Kinh Dung, thế là mãn nguyện rồi.

Tiêu Hòa Lễ nhìn thấy Tạ Kinh Dung và Mộc Hân nắm tay đứng cạnh nhau, giống như quay về trước kia. Lúc trước nàng cũng thường xuyên thấy các nàng như vậy, lúc ấy chỉ cảm thấy họ vô cùng thân thiết, khiến cho người ta có cảm giác muốn chen vào cũng không được. Tiêu Hòa Lễ đột nhiên nghĩ, Dung Dung ở cùng một chỗ với Mộc Hân – mỹ nhân xa này, thật sự là rất hợp, cực kì hài hòa, đẹp đến kì lạ. Tuy rằng Tiêu Hòa Lễ không muốn gặp Mộc Hân, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, Mộc Hân – mỹ nhân xa quả rất đẹp, hơn nữa lúc ở bên cạnh Dung Dung, bộ dáng trông thật ngoan ngoãn.

-----oOo-----

“Dung Dung, cậu đã ngủ chưa?” Mộc Hân nhỏ giọng hỏi, hôm nay cô luôn ở trong trạng thái tự trách, cô luôn nghĩ mình mắc nợ Dung Dung.

“Chuẩn bị ngủ.” Tạ Kinh Dung mới vừa nằm xuống, tất nhiên vẫn chưa ngủ, nhưng mà nàng không có sở thích nói chuyện phiếm.

“Dung Dung, thật xin lỗi.” Ngón tay Mộc Hân nhẹ nhàng viết lên lưng Tạ Kinh Dung, Tạ Kinh Dung biết Mộc Hân viết gì, cũng hiểu vì sao Mộc Hân lại xin lỗi, nàng xin lỗi vì phá hôn lễ của mình!

Tạ Kinh Dung im lặng, dù có vạn lần xin lỗi thì cũng không thể cứu vãn những gì xảy ra, tất cả mọi chuyện đều là quá khứ, không thể thay đổi, chỉ còn cách tiếp nhận thôi.

“Hạnh phúc mà mình nợ cậu, hãy để mình lấy cả đời của mình trả lại cho cậu được không?” Mộc Hân lại viết lên lưng Tạ Kinh Dung.

Hết chương 33

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: 34: Trục Nhân

Tạ Kinh Dung nghe câu này, đầu tiên là cảm thấy tức giận. Mộc Hân dựa vào đâu mà nghĩ mình cần cậu ta chứ, nhưng nếu nghĩ lại, tình cảm Mộc Hân đối với mình sâu đậm đến có thể bên cạnh nhau cả đời sao?

"Mộc Hân, cả đời của cậu, tôi đây không cần." Tạ Kinh Dung thần nhiên trả lời.

"Cũng đúng, sau này Dung Dung sẽ gặp được người đàn ông khác tốt hơn, ôn nhu như ngọc. "

Mộc Hãn thờ dài, cảm thấy mình rất ghét cái khả năng này...

"Muốn việc đó xảy ra, việc đầu tiên chắc hẳn phải chống lại được sắc đẹp của cậu." Tạ Khinh Dung giễu cợt, nàng phát hiện, khi nhắc tới chuyện quá khứ hình như thoải mái hơn so với tưởng tượng một chút.

"Cũng đúng, người Dung Dung muốn cưới phải chống lại được sự hấp dẫn của người khác." Mộc Hãn nghĩ nếu bản thân thua một người như vậy trong lòng sẽ yên tâm hơn một chút.

"Với nhan sắc của cậu, chắc là không có mấy người có thể kiềm chế được." Tạ Khinh Dung lộ ra vẻ đùa cợt hiểm trá.

"Dung Dung không phải vẫn kiềm chế rất tốt sao?" Mộc Hãn hỏi ngược lại.

"Khác chứ, tôi là nữ." Tạ Khinh Dung luôn suy nghĩ theo đúng hướng của "trực nhân"

"Vẫn có rất nhiều nữ nhân thích mình mà." Cô muốn cho Dung Dung biết, nữ nhân cùng với nhau cũng có thể, chứ không phải bắt buộc đàn ông mới có sức hấp dẫn với phụ nữ.

Tạ Khinh Dung hơi bất ngờ, bản thân mình không phải quái nhân, lại luôn bỏ ngoài tai tin đồn về Mộc Hãn và Trang Ý Mộng. Nhưng lần Mộc Hãn bị xuất huyết dạ dày nằm trong bệnh viện, nhìn thấy Trang Ý Mộng đối với Mộc Hãn tình cảm không hề che giấu. Nàng đã đoán được vài phần, nhưng khi nghe chính miệng Mộc Hãn thừa nhận bản thân được nữ nhân khác mê luyến, trong lòng sinh ra cảm giác rất quái dị, nhưng không biết là cảm giác gì.

"Người khác là người khác, tôi là tôi." Tạ Khinh Dung càng thêm lạnh lùng.

"Ừm, Dung Dung là đặc biệt nhất." Bản thân mình không thích nam, cũng chẳng yêu nữ cũng bởi vì Dung Dung. Ở bên cạnh người này 10 năm, quen với sự ấm áp của Dung Dung, quyến luyến đến không ai có thể thay thế được.

"Bạn bè hay người dung qua đường, chỉ được là một trong hai loại quan hệ này thôi, không có ngoại lệ." Tạ Khinh Dung nhắc lại, Mộc Hãn cứ từng bước rồi từng bước ép sát vào mình, làm cho Tạ Khinh Dung có cảm giác bức bách, nàng không hề thích cảm giác này. Tạ Khinh Dung cảm thấy ngay từ đầu mình đã sai rồi, nàng từng rất muốn mình và Mộc Hãn quay lại trở lại ba năm trước, quên hết mọi chuyện không vui từng xảy ra, không muốn biết đến tình cảm của Mộc Hãn. Nhưng sự tình không đúng như dự tính, điều này làm Tạ Khinh Dung thấy bất an.

"Dung Dung, chúng ta trở lại như trước đi, sau này mình không bao giờ nói mấy chuyện làm cậu đau đầu như vậy nữa, được không?" Mộc Hãn nhẹ nhàng nói, nếu tình cảm của cô làm cho Dung Dung khó xử, cô tự nguyện thu hồi lại nó.

Con người đúng là loài động vật kì lạ, khi Dung Dung không biết tình cảm của mình thì mình chỉ mong bình yên làm bạn tốt với nhau, thế là đủ rồi. Nhưng đến khi Dung Dung thích người khác thì lại nghĩ rằng, chỉ cần có được Dung Dung, cái gì mình cũng có thể làm, dù cho Dung Dung hận mình cũng không sao. Khi tìm lại được Dung Dung lại muốn Dung Dung không hận mình nữa. Khi Dung Dung mềm lòng thì lại muốn Dung Dung đáp lại tình cảm của mình, càng ngày mong muốn lại càng nhiều thêm. Lòng người, đúng là rất tham lam.

Tạ Khinh Dung tuy bề ngoài lạnh lùng, nhưng thật ra bên trong vô cùng nhiệt tình, là người rất tình cảm, chỉ cần người ta đối tốt với mình một phần, nàng sẽ trả lại gấp ba. Vì tình cảm hơn 10 năm của nàng và Mộc Hãn nên nàng mới có thể liên tiếp tha thứ như vậy. Tạ Khinh Dung nghe Mộc Hãn nói, trong lòng cảm thấy mềm mại hơn một chút..

"Dung Dung, ngày mai mình muốn đi miếu lễ tạ ơn thần linh." Mộc Hãn nhìn Tạ Khinh Dung im lặng một lúc thì mở miệng bắt chuyện.

Tạ Khinh Dung vẫn chưa ngủ, nghe thấy Mộc Hãn tính chuyện ngày mai thì hơi bất ngờ.

"Cậu còn nhớ không, hồi cấp ba tụi mình đã đến miếu cầu nguyện, nguyện vọng của mình khi đó đã thực hiện được, nhưng mình vẫn chưa quay lại trả lễ, còn thiếu nợ thần linh đó!" Nguyện vọng khi đó là được ở cạnh Dung Dung, được học chung đại học với Dung Dung, ước nguyện đã thành nhưng vẫn còn chưa đáp lễ tạ thần. Mộc Hãn muốn đi lễ tạ thần, mong sau này thần phạt có thể đối tốt với mình một chút.

Tạ Khinh Dung nhớ lại, khi đó mình cầu nguyện cho kết quả thi của Mộc Hãn tốt một chút, thứ hạng cao một chút. Khi đó Tạ Khinh Dung đối với học lực của mình rất tự tin nên không hề lo lắng cho mình mà chỉ lo lắng cho Mộc Hãn. Nhưng đúng một cái, thành tích không tốt. Đó là việc ngoài ý muốn, chính bản thân còn không thể tin được điểm lại kém như vậy, vô cùng thất vọng bản thân. Bây giờ nhớ lại, thành tích Mộc Hãn lúc đó khá tốt, cũng nên quay lại miếu tạ thần, cũng là do bản thân mình còn thiếu thần phạt.

"Cũng được, ngày mai chúng ta cùng đi." Tạ Khinh Dung nói xong câu cuối cùng của đêm.

"Ừm." Mộc Hãn vui vẻ dán sát người vào Tạ Khinh Dung, cảm giác vô cùng tự nhiên, không hề giống như có ý định từ trước. Tạ Khinh Dung cũng không nói gì, liền đồng ý cùng đi, vấn đề chính là làm cho Mộc Hãn im lặng để mình có thể yên giấc ngủ.

Mộc Hãn vòng tay ôm Tạ Khinh Dung, mặt vùi vào cổ Tạ Khinh Dung, hít lấy hương thơm làm mình mê luyến, cô rất thích ngủ cùng Dung Dung như tối nay, có thể phóng túng tình cảm của mình.

Sáng hôm sau, Mộc Hãn dậy từ rất sớm sửa soạn chỉnh chu. Tạ Khinh Dung sau khi chuẩn bị xong nhìn cách ăn mặc của Mộc Hãn cảm thấy Mộc Hãn quả thay đổi không ít. Trước kia Mộc Hãn xinh đẹp mang theo một chút hương vị thơ ngây, bây giờ vẫn xinh đẹp như thế nhưng có nét trầm tĩnh hơn, có lẽ do thời gian qua đi lắng đọng lại. Nhưng không thể phủ nhận, Mộc Hãn so với trước kia xinh đẹp hơn rất nhiều. Tạ Khinh Dung đột nhiên hiểu được tại

sao nữ nhân không ganh tỵ với Mộc Hân, bởi lẽ nét đẹp đó nam nữ đều yêu thích.

Mộc Hân nhìn qua gương trang điểm, thấy Tạ Khinh Dung vừa bước từ trong phòng tắm ra đang nhìn mình, đợi dùng bàn trang điểm.

"Mình xong rồi, mình giúp cậu trang điểm được không?" Mộc Hân nhanh chóng đứng dậy, đem đồ trang điểm trả lại cho Tạ Khinh Dung, sau đó đứng phía sau ân cần hỏi.

Mộc Hân còn nhớ sau khi tốt nghiệp trung học, mình đã học hoá trang và thường xuyên trang điểm cho Dung Dung. Cô còn nhớ rõ Dung Dung không thích người ta làm loạn trên mặt mình nhưng vẫn luôn nhẫn nại cho mình trang điểm, nghĩ lại mới thấy Dung Dung thật sự rất dung túng mình.

Tạ Khinh Dung nhìn gương mặt trang điểm tinh xảo nhưng rất trang nhã của Mộc Hân, thầm tự tán dương công sức năm đó mình làm người mẫu cho Mộc Hân thực tập.

"Tôi tự mình làm." Nếu đưa cho Mộc Hân làm, bảo đảm cả tiếng sau cũng chưa thể ra khỏi cửa.

Mộc Hân đành ngoan ngoãn ngồi đợi một bên, kỳ thật Dung Dung rất xinh đẹp, nhưng cái đẹp này không gây ấn tượng đặc biệt từ cái nhìn đầu tiên, là thuộc loại càng nhìn càng thấy thích, như một khối ngọc tinh khiết. Tuyệt đối không phải Mộc Hân tình nhân hoá Tây Thi, mà là tất cả những ai ở cạnh Tạ Khinh Dung lâu năm đều cảm thấy nàng như vậy, điều này Tiêu Hoà Lễ có thể làm chứng. Sống dưới thời đại bận rộn này nhưng phong thái Tạ Khinh Dung thật thong thả mà tri thức. Mộc Hân từng nghĩ với khí chất của Dung Dung, nàng thích hợp làm một người dẫn chương trình thời sự hoặc làm giáo sư đại học.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: 35: Bái Thần Linh

Ngôi chùa này không phải ở nội thành, đi chùa trong nội thành đều phải bỏ tiền. Tạ Khinh Dung nghĩ mấy chỗ xô bồ và thế tục như thành thị, thần linh sẽ không thích ở, cho nên trước kia hai người đi viếng ở một ngôi chùa rất nhỏ không cần tiền mà nghe nói cũng rất linh, nên mẹ và bà đều thích đi, thậm chí còn có không ít tín đồ lặn lội đường xa để đến.

Tạ Khinh Dung và Mộc Hân đi ô tô tiến về phía trước, ngừng đầu nhìn thấy một ngôi chùa nhỏ, bề ngoài vẫn cũ kỹ giống hệt mười năm trước. Vì không lớn, ánh sáng cũng không đầy đủ, cổng chính nhiều năm không mở, chỉ mở cánh cổng phụ sát bên, thông gió cũng làm không được tốt khiến hương khí nồng, chỉ khi mừng một và mười lăm mới mở cổng chính. Hương khói bên trong lại rất dày đặc, nhất là vào ngày mười lăm, khói nhiều đến nỗi có người chảy cả nước mắt, không có hòa thượng hay ni cô, chỉ có một hoặc hai ông lão lớn tuổi quản lý.

Tạ Khinh Dung và Mộc Hân là hai người ăn mặc điển hình của thành phần tri thức ở thành phố, đặc biệt là Mộc Hân ăn mặc thời thượng. Do đó hai người đột ngột xuất hiện trong này kì lạ vô cùng, có rất ít người trẻ tuổi tin vào thần linh, huống hồ tự mình đến thắp hương lại càng hiếm.

Vì không phải ngày rằm nên người cũng không nhiều, chỉ có một vài người. Tạ Khinh Dung đưa tiền cho ông lão bán hương trong chùa, bỏ ra chỉ mười đồng liền mua được một bó nhang to, chia một nửa cho Mộc Hân.

"Ta vẫn còn nhớ rõ hai cháu, rất nhiều năm về trước, các cháu đã từng cùng nhau đến." Lúc thối tiền, ông lão đẩy kính lão một chút thuận miệng nói.

"Ngài còn nhớ sao?" Mộc Hân thấy ông lão này cũng khoảng 70 hoặc 80 tuổi, thế mà trí nhớ còn tốt như vậy, hình như tính từ lúc thi vào trường cao đẳng cũng đã hơn mười một năm rồi.

"Năm ấy, thời tiết cực nóng, lại vào giữa trưa, con với nàng xuất hiện, khi đó ít người, lại là hai cô gái trẻ tuổi, cho nên có chút ấn tượng." Ai chẳng biết thắp hương phải thắp vào buổi sáng, hai cô gái không hiểu chuyện lại chạy đến thắp hương vào buổi trưa, hơn nữa bộ dạng hai cô này đều cực kỳ xinh xắn, cho nên ấn tượng liền khắc sâu.

"Dạ, lúc trước chúng ta đã từng tới." Tạ Khinh Dung gật đầu cười với ông lão.

"Còn nhớ phải đốt như thế nào không?" Ông lão thân nhiên hỏi.

"Nhớ, lò bên trái đốt trước." Mộc Hân giành nói trước.

Lão nhân phui tay một cái, không quản các nàng nữa.

Tạ Khinh Dung hơi kinh ngạc nhìn nhìn động tác thuần thục của Mộc Hân, "Sao cậu có thể nhớ rõ như vậy?"

Tất nhiên Mộc Hân sẽ không nói cho Tạ Khinh Dung biết là trong ba năm qua, trong thành phố mỗi lần cô thấy ngôi chùa nào đều cũng đi vào thắp

huong, chẳng qua vẫn muốn cùng Dung Dung trở lại tháp hương ở nơi này.

“Trí nhớ mình tốt thôi.” Mộc Hân cười đến sáng lạn.

Hiển nhiên Tạ Khinh Dung không tin lý do này, lẽ nào trí nhớ Mộc Hân lại hơn mình – người từng là học sinh xuất sắc nhiều năm liền sao?

Sau khi thấp nhạn xong, Mộc Hân đi qua mỗi vị thần đều quỳ xuống, nhìn dáng vóc cao gầy kia, khiến Tạ Khinh Dung cảm thấy bất ngờ.

“Không ngờ cậu lại người mê tín như vậy.” Tạ Khinh Dung tuy có chút tin phật nhưng cũng không mê muội, nàng vẫn tương đối lý trí, nàng nhớ rõ lúc trước Mộc Hân cũng không có mê tín như vậy.

“Có người tin cũng có người không. Mình chỉ là lựa chọn tin tưởng, hơn nữa cái này không thể gọi là mê tín, cái này gọi là tín ngưỡng.” Mộc hân giải thích.

“Cũng đúng, nghe nói có tín ngưỡng mọi người sẽ hạnh phúc hơn.” Tạ Khinh Dung gật đầu nói. Nàng cũng quỳ xuống theo Mộc Hân, nếu đã vào chùa thì nên nhập miếu tùy tục.

Dung Dung không hiểu, tất cả hạnh phúc của Mộc Hân đều đến từ nàng, cô bởi vì Dung Dung nên mới tin những thứ này. Ba năm nay, có đôi khi do lâm vào tuyệt vọng nên mới đem hết thảy hi vọng gửi gắm vào thần linh. Kỳ thật, Mộc Hân cảm thấy sờ dĩ có tồn tại thần linh là vì con người quá yếu đuối, nhiều người chỉ khi bất lực mới hy vọng phép màu tồn tại.

Tạ Khinh Dung nhìn một bên mặt của Mộc Hân, quả nhiên người có tín ngưỡng sẽ không giống nhau, cảm giác giống như được bao phủ bởi một vầng hào quang. Mặc dù trong chùa rất tối, Tạ Khinh Dung tin chắc là do ảo giác của mình.

Mộc Hân đối với vị thần nào cũng ước giống nhau, cô muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung nghĩ, nếu Mộc Hân thật sự tin mấy thứ này, vậy thì mình cũng nên khẩn cầu một điều ước, mong sao nguyện vọng của Mộc Hân sẽ thành sự thật. Đương nhiên lúc này Tạ Khinh Dung không thể ngờ nguyện vọng của Mộc Hân lại là gắn bó một chỗ với nàng, thậm chí càng không nghĩ đến nguyện vọng của mình cũng Mộc Hân có liên quan.

“Dung Dung, mình cảm thấy ngôi chùa này rất linh, nguyện vọng của mình nhất định sẽ thành hiện thực.” Hai người trở lại trên xe, đột nhiên Mộc Hân quay sang Tạ Khinh Dung kiên định nói.

“Tôi cảm thấy thần linh có lẽ là do tâm linh của con người tạo thành mà thôi, mọi việc đều do chính bản thân cố gắng mà đạt được.” Thặng quan phát tài, bộ không cố gắng dùng hành động làm thì có thể đạt được? Thần không vì đại đến nỗi có thể thỏa mãn hết dục vọng của nhiều người trên thế giới này như vậy, và lại có được mấy dục vọng là trong sáng đâu? Nghe nói càng là tham quan, càng thích thấp hương bái phật.

“Ừ, mình đồng ý điều này, có ước nhiều hơn nữa thì cũng vô dụng, quan trọng nhất là hành động.” Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung tự nhiên cảm thấy tràn ngập năng lượng, cô thích từ “tự mình cố gắng” này.

-----oOo-----

Kỳ nghỉ Tết nhanh chóng qua đi, Kim Vi Vi cấp tốc muốn đi làm. Nàng còn phải tặng quà cho Nhiễm Nhiễm nữa, vội vàng chạy tới chỗ Trương Tập Nhiễm hiến vật quý.

Kim Linh là bà chủ, hơn ai hết nàng cũng muốn một tháng có thể nghỉ 30 ngày. Kim Linh tiếc nuôi chăm chút kỳ nghỉ này, bởi vì nàng đùa giỡn Trang Ý Mộng chưa đủ. Trang Ý Mộng càng tròn, Kim Linh càng muốn đuổi theo. Kim Linh nghĩ phạm là người ai mà chẳng có thói hư tật xấu, càng không chiếm được càng dấy lên ham muốn, nàng đặc biệt muốn uy phong áp Trang Ý Mộng một lần. Hơn nữa, Kim Linh cảm thấy chỉ cần là thứ nàng muốn, cho tới bây giờ đều chưa từng không chiếm được, Trang Ý Mộng cũng không ngoại lệ, có điều thủ đoạn khó hơn thôi.

Cuộc hội nghị thường kỳ đầu tiên của năm mới, vì hai nhân vật là Mộc Hân và Tạ Khinh Dung vắng nên kết thúc rất sớm. Kim Linh quay về văn phòng cảm thấy cực kỳ nhàm chán liền chuẩn bị đi quẩy rồi cô em họ mặt than của mình một chút.

Đi đến văn phòng Trương Tập Nhiễm nhìn thấy Kim Vi Vi đi vào trước, Kim Linh rất không thức thời cũng bon chen đi vào làm một cái bóng đèn cực lớn, ai biểu mình buồn chán chứ?

“Nhiễm Nhiễm, người ta mua quà năm mới cho cậu nè!” Kim Vi Vi đặt túi mua sắm lên bàn Trương Tập Nhiễm giống như hiến vật quý không bằng.

“Vi Vi, quà năm mới của chị đâu?” Kim Linh vô liêm sỉ đòi quà năm mới với Kim Vi Vi.

“Chị họ, em không nghĩ mua quà cho chị.” Kim Vi Vi gãi đầu, mặc dù có chút áy náy nhưng vẫn ăn ngay nói thật, nàng thật sự không nghĩ mua quà cho chị họ, người theo đuổi chị ấy nhiều như vậy, chắc hẳn phải có nhiều người đưa mới đúng.

“Vi Vi càng lớn càng không đáng yêu.” Kim Linh làm bộ khổ sở nói, nhớ năm đó khi Vi Vi còn nhỏ đáng yêu cỡ nào a. Trước đây khi cô nhóc ăn kẹo muốn chọc nàng, hỏi nàng xin kẹo. Thấy trong tay không còn kẹo, nàng liền lấy kẹo trong miệng ra đưa cho mình, mặc dù có hơi ghê tởm, nhưng một đứa nhỏ hào phóng như vậy rất khó tìm, cho nên Kim Linh rất thích trêu chọc Kim Vi Vi.

Quả thật Kim Vi Vi và Kim Linh là hai chị em hoàn toàn khác biệt, lúc trước Kim Linh chính là đứa keo kiệt lại gian trá. Hồi đó kêu nàng chia sẻ búp bê

cho Trang Ý Mộng chơi, nàng luyến tiếc kiếm cơ, nói bé Tiểu Mộng còn chưa biết chơi. Phải biết rằng khi đó Trang Ý Mộng chỉ nhỏ hơn Kim Linh nửa tuổi, kêu nàng chia kem cho em họ hàng xa ăn, nàng cũng luyến tiếc, nói biểu đệ ăn sẽ bị tiêu chảy, còn có rất rất nhiều sự tích khác phức tạp không kể hết. Tuổi còn nhỏ mà đã gian trá khiến cho người lớn vừa bực mình vừa buồn cười.

“Chị thích cái gì, lần sau em mua cho.” Từ nhỏ đến lớn Kim Vi Vi đều rất hào phóng, điều ấy là không thể nghi ngờ.

“Chị ta lại không thiếu tiền, muốn cái gì chính mình không biết tự đi mua sao? Cô là kẻ không có năng lực kiếm tiền, còn chưa tự nuôi sống bản thân mình được, có bản lĩnh thì đừng dựa vào trong nhà, tự mình nuôi sống!” Trương Tập Nhiễm nhũn nhũn nói, vừa nhìn thấy đã biết cái người chị họ vô si này lại muốn chiếm tiện nghi Kim Vi Vi. Nếu Kim Linh mở miệng tuyệt đối là công phu sư tử ngoạm, vậy mà đứa ngốc không có quan niệm tiền tài Kim Vi Vi luôn bị Kim Linh lừa.

Kim Vi Vi rất nghe lời Trương Tập Nhiễm nên chỉ có thể thật xin lỗi nhìn Kim Linh một cái. Nàng cũng hiểu chị họ thích chiếm tiện nghi, nhưng dù sao mẹ cũng từng nói, tiền của mình vĩnh viễn xài không hết, cho nên từ trước đến giờ nàng cũng không thêm để ý đến điều đó, nhưng mà Nhiễm Nhiễm nói không được, thì nó là không được.

“Nhiễm Nhiễm, chị phát hiện càng ngày càng giống quán gia của Vi Vi.” Tài sản của Vi Vi còn nhiều hơn của mình, bị mình lấy một chút thì có sao đâu. Kim Vi Vi có được 20% cổ phần của Kim thị, và lại không biết cô cho nàng bao nhiêu bất động sản làm đồ cưới, còn mình chỉ có 5%, ba mẹ mình lại chẳng có bất động sản hay cái gì. Quả nhiên là hưởng phúc từ ba mẹ, không giống ba mẹ nhà mình, một người thì chạy đi làm thợ mộc, người kia chạy đi làm lang băm, không có tiền đồ a.

Nhưng Nhiễm Nhiễm càng ngày càng ra dáng lão gà mẹ bảo vệ gà con. Sau này tiền của Kim Vi Vi nếu có rơi vào trong tay vị quán gia này, e là một cục cũng không gạt được. Phải biết rằng Nhiễm Nhiễm thật sự đã đạt tới trình độ cực phẩm siêu tiết kiệm khiến người ta sôi máu, chưa kể bộ sáo trang trên người của Nhiễm Nhiễm phỏng chừng đã mặc rất nhiều năm rồi cũng nên. Thật ra nhiều thế hệ ở Trương gia đều là thư hương dòng dõi (có thể hiểu là con nhà gia giáo, tri thức), tuy rằng bồi dưỡng ra mọi người đều nho nhã, nhưng kinh tế thì chẳng dư dả mấy. Vậy mà ngày thường toàn thư sinh thanh cao, đặc biệt là cậu nàng, đem thanh cao phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, nghèo đến đáy đích mà còn không chịu nhận sự cứu tế của người khác, cho dù là em ruột cũng không nhận, lại mắc bệnh si diện, rõ ràng nghèo, còn muốn giả trung diện. Do đó, cuộc sống tiền họa vô đơn chí. Nhiễm Nhiễm chính là lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, luôn cố gắng giành học bổng rồi kiếm thêm các khoản thu nhập nhờ làm thêm. Mặc dù hiện tại tài chính dư dả nhưng vẫn luyến tiếc tiêu tiền bậy bạ, cho nên nàng càng đặc biệt không quen nhìn bạch phú nữ Vi Vi xài tiền bậy bạ.

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: 36: Copy

"Tôi cùng cậu ấy chẳng có quan hệ gì hết." Trương Tập Nhiễm không thích chị họ nói đến chuyện mình và Kim Vi Vi.

Kim Linh cùng Kim Vi Vi không hề để ý đến lời giải thích của Trương Tập Nhiễm

"Nhiễm Nhiễm, mình mới mua áo ngực, nghe nói hiệu quả nâng ngực rất tốt, mình nghĩ cậu sẽ rất thích." Kim Vi Vi vui vẻ nói, nàng biết Nhiễm Nhiễm rất để ý ngực mình nhỏ, có loại áo này thì về sau sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Phốc, Kim Linh xiu chút nữa cười to, Vi Vi mua cho Nhiễm Nhiễm áo nâng ngực, đúng thật là ngực của Nhiễm Nhiễm quá nhỏ.

"Chị cũng thích, chắc phải đi mua loại áo nâng ngực này thử xem." Kim Linh bỏ đá xuống giếng.

Mặt Trương Tập Nhiễm thoáng đỏ bừng, không biết là do xấu hổ hay tức giận. Ngực nhỏ là điều cấm kỵ đối với Trương Tập Nhiễm, bị Kim Vi Vi nói ra đã đủ rồi còn bị bà chị ác độc đùa cợt. Trương Tập Nhiễm muốn đá hai chị em cực phẩm này ra khỏi văn phòng mình ngay lập tức.

"Không sao đâu, cô bán hàng nói, ngực hơi nhỏ cũng có thể xài được." Không rõ tình trạng hiện giờ, Kim Vi Vi không biết sống chết tiếp tục nói. Kim Linh nhìn nặt em họ mình chuyển từ hồng sang đen, cười muốn sập bàn.

"Tất cả đều rút khỏi văn phòng của tôi ngay!!" Trương Tập Nhiễm thật sự bùng nổ.

"Nhỏ mọn quá đi, đùa chút thôi mà cũng giận." Kim Linh được lợi còn khoe mẽ.

Kim Vi Vi thật sự vô tội bị đánh giận chó đánh mèo, nàng ngây ngốc cuối cùng cũng hiểu được chuyện đang xảy ra, thì ra chị vì đùa cợt Nhiễm Nhiễm nhà nàng mà cười.

"Không cho chị khi dễ Nhiễm Nhiễm, nếu không em sẽ méc mẹ rằng chị khi dễ em." Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm tức giận, chạy nhanh đến bên kia chiến tuyến, về phe Trương Tập Nhiễm chống lại Kim Linh.

"Cánh tay dài ra bên ngoài rồi***, ây da, nữ nhân lớn liền phản a~." Kim Linh cảm thán, cô biết như thế nào là chùng mực, không thôi sẽ khiến đứa em họ tài năng này chạy mất, nhưng lâu lâu khi dễ được em họ độc ác của mình trong lòng thấy thật là vui sướng. Tâm trạng Kim Linh vô cùng vui vẻ quay trở lại văn phòng của mình.

[***: Ý Kim Linh oán trách Vi Vi bênh vực Nhiễm Nhiễm]

Sau khi Kim Linh rời khỏi văn phòng, sắc mặt Trương Tập Nhiễm không tốt lắm, nhưng vẫn khôi phục được chút ít. Kim Vi Vi không dám tới gần Trương Tập Nhiễm, cẩn thận kéo nhẹ tay nàng.

"Nhiễm Nhiễm, mình thật sự không chê cậu ngực nhỏ." Kim Vi Vi cực kì thành khẩn, thật sự là càng nói càng có vẻ mờ ám.

"Tôi không chê cô ngực lớn thì thôi, cô còn dám chê tôi ngực nhỏ sao?" Trương Tập Nhiễm tức giận hỏi ngược lại, vì tức giận quá nên nói không hề suy nghĩ, hiển nhiên cũng không hề biết những gì mình nói vô cùng mờ ám.

"Cậu rõ ràng chê tớ ngực lớn." Kim Vi Vi nhỏ giọng phản đối, Nhiễm Nhiễm mỗi ngày đều chê người ta ngực lớn, còn mình lại không hề chê nàng ngực nhỏ.

"Ai bảo cô ngu ngốc!" Nếu chê nàng ngực lớn sẽ không bao giờ để ý nàng, cũng không phải sợ nàng bị người ta dụ đi bán mất.

"Người ta tự nhiên lớn thôi, người ta cũng không có muốn như vậy." Kim Vi Vi ưỡn khuỷu nói, nàng cũng muốn mình thông minh một chút. Trong lòng vô cùng buồn bực, ngực nhỏ có thể độn cho lớn, vì sao đầu óc không thể chỉnh cho thông minh lên được !?

Trương Tập Nhiễm nhìn vẻ mặt ưỡn khuỷu của Kim Vi Vi, lại như những lần trước động lòng, nhưng tất nhiên là chỉ trong một khoảnh khắc.

"Tôi nói rồi, không cần cả ngày đem mấy chuyện đó ra nói hoài, cảm thấy thật là ghê tởm." Trương Tập Nhiễm không phải là người kiêu cách nên giọng nói có vẻ rất không thích.

"Người ta... " Kim Vi Vi mở miệng nhưng không có nói ra, người ta là thói quen thôi mà

.

"Nhiễm Nhiễm, tớ qua nhà cậu ở được không?" Kim Vi Vi mong chờ hỏi, nàng rất muốn cùng Nhiễm Nhiễm ở cùng nhau.

"Cậu cũng không phải là không có chỗ ở, tại sao lại phải ở cùng tôi?" Trương Tập Nhiễm vẻ mặt vẫn không thay đổi hỏi ngược lại.

"Người ta đã trưởng thành rồi." Kim Vi Vi thành thật trả lời.

"Thì sao?" Trương Tập Nhiễm không hiểu ý của Kim Vi Vi

"Trưởng thành rồi nên muốn ở cùng với người mình thích." Kim Vi Vi坦然 trả lời, không biết ai đã dạy cho nàng cái khái niệm này nữa.

Đột nhiên Trương Tập Nhiễm hiểu được ý của Kim Vi Vi, cái con người ngu ngốc này thật sự hiểu được ý nghĩa của chuyện ở chung sao? Với lại ai muốn cùng cô ta ở chung a !

"Tôi không hề thích cậu." Trương Tập Nhiễm sẽ không bao giờ thừa nhận mình thích loại con gái ngu ngốc này.

"Nhiễm Nhiễm, cậu thật sự không thích mình sao?" Mắt thoáng hồng Kim Vi Vi hỏi, nàng biết Nhiễm Nhiễm chê mình ngu ngốc, nhưng mình lại thật sự thích Nhiễm Nhiễm rồi, phải làm sao bây giờ?

"Không nên hờ ra một chút lại khóc, tốt nhất nên đi ra ngoài làm việc đi." Trương Tập Nhiễm không có trả lời câu hỏi này, kỳ thật ai tình ý đều biết nàng đang né tránh, cố tình không nói cho Kim Vi Vi biết, vì thế lòng Kim Vi Vi lại càng rối rắm.

Kim Linh cảm thấy gần đây bị Trang Ý Mộng làm thay đổi khẩu vị rồi, thường xuyên nhớ đến nữ nhân kia, Kim Linh thuộc phái hành động nghĩ là làm, lập tức gọi điện thoại cho Trang Ý Mộng .

Trang Ý Mộng bận việc ngập đầu nhìn điện thoại đổ chuông, không hề nghĩ ngợi liền từ chối cuộc gọi ngay.

Kim Linh không nghĩ tới bị Trang ý Mộng tắt máy, nhấn tin chắc là đọc được...

"Mộng Mộng, người ta rất nhớ cô, nhớ đến nơi đó đều muốn, người ta còn nhớ tới cô đã hung hăng giữ lấy người ta trong đêm kia..." Kim Linh liên tục gửi cho Trang Ý Mộng mấy tin nhắn vô cùng nóng bỏng, rất gọi tình cũng rất dài...

Trang Ý Mộng đọc tin nhắn nóng bỏng kia mặt đỏ tai hồng, nữ nhân đáng khinh này thật không biết chùng mực, bất quá cô ta trên giường quả rất nhiệt tình. Trang Ý Mộng nhớ lại lần trước ở Kim gia, đáng vẻ nhiệt tình yêu thương rất mê người của Kim Linh. Tuy Trang Ý Mộng thừa nhận Kim Linh rất có sức hấp dẫn nhưng nàng không hề muốn dính vào người có tác phong tùy tiện như Kim Linh

Trang Ý Mộng phục hồi sau khi bị tin nhắn của Kim Linh làm mất tập trung, tiếp tục vui đùa vào công việc, nhưng không nghĩ đến rằng Kim Linh gửi liên tục cho mình mấy tin. Trang Ý Mộng nhìn mấy tin nhắn ngắn cùng mấy đoạn H được miêu tả bên trong liền tức giận, chính cô ta dám đăng thì thôi đi, còn

miêu tả mình và cô ta giống nhau.

" ... Mộng Mộng khó chịu vận vẹo eo của mình, nằng cảm giác thân thể của mình bị Kim Linh âu yếm đến cực hạn rồi, nằng rất muốn Kim Linh tiến vào trong mình, hung hăng tiến nhanh vào huyết đạo của mình... Kim Linh kịch liệt, hạ bộ của Mộng Mộng nóng quá, rất thoải mái, khoái cảm cực hạn đánh úp toàn thân nằng, thân thể bắt đầu run rẩy, bên trong bắt đầu co rút, một dòng mật dịch phun ra, toàn tay của Kim Linh đều là..." Trang Ý Mộng thấy Kim Linh tả tình tiết của đoạn Hạo này, tức giận đến muốn ném ngay điện thoại ra ngoài.

Mặt lúc đỏ lúc xanh, cuối cùng Trang Ý Mộng nghiêng răng nghiêng lợi nhấn lại 1 cái tin: "Biến thái !"

Kim Linh nhìn thấy tin nhắn trả lời của Trang Ý Mộng liền tưởng tượng đến cảnh Trang Ý Mộng đọc tin nhắn. Mấy tin đó là nằng mới từ đoạn H nữ-nữ trên mạng về, đổi tên diễn viên thành mình và Trang Ý Mộng, thấy phản ứng đó liền cười đến run rẩy hết cả người...

Không lẽ mình có máu M*, bị nằng là biến thái lại thấy rất hưng phấn. Kim Linh cảm thấy vậy không ổn nhưng đùa với Trang Ý Mộng rất vui nha.

(*: chữ M trong SM, là người thích chịu hành hạ.)

"Mộng Mộng đọc mà không có cảm giác gì sao?" Kim Linh vẫn tiếp tục đùa dai nhấn hỏi ngược lại.

Ta khinh, Trang Ý Mộng thầm mắng, cô tuyệt đối sẽ không bị Kim Linh dụ dỗ. Kim Linh là dạng nữ nhân điển hình của chỉ có dục chứ không yêu. Thật ra Trang Ý Mộng có đôi chút bị Kim Linh hấp dẫn, mặc dù không phải về mặt tình cảm nhưng thân thể vẫn bị hấp dẫn. Dù sao Kim Linh cũng là nữ nhân tràn đầy mị lực, cả người căng tràn dục tính mê hoặc lòng người, giống như cây thuốc phiện làm cho người ta rơi vào nguy hiểm lúc nào không hay. Trong lòng Kim Linh lại vô cùng bất an, đại khái là không thích bị trói buộc, lúc nằng thích ai thì tìm đủ mọi cách lấy lòng, dụ dỗ, đến khi hết hứng thú thì còn vô tình hơn người đứng. Trang Ý Mộng từng nhiều lần nhìn thấy Kim Linh vô tình nên ngay từ đầu đã hiểu rõ bản chất của Kim Linh. Đối với nữ nhân như vậy, Trang Ý Mộng thà rằng mình cô đơn tịch mịch cũng sẽ không bắt đầu trò chơi dục vọng, bởi vì trong tình cảm nằng rất yếu đuối, nên cần tuyệt đối tránh né Kim Linh. Nằng là người kiêu ngạo, không bao giờ cho phép mình bị Kim Linh hấp dẫn.

Lúc sau, bất luận Kim Linh gửi rất nhiều tin nhắn nhưng Trang Ý Mộng không hề đáp lại. Kim Linh gửi thêm mấy cái nữa, Mộng Mộng cũng không trả lời tin nhắn nào liền thấy mất hứng. Kim Linh không nhận tin quấy rầy nữa, lại tìm cách để mình và Trang Ý Mộng có cơ hội gặp mặt, gặp mặt trao đổi mới là cơ hội tốt nhất.

Hết chương 36

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: 37: Ăn Mỳ

Chương 37

Kỳ nghỉ tết kết thúc, vợ chồng Tạ thị bắt đầu đi làm trở lại, Tạ Khinh Dung thì còn dư tới 5 ngày nghỉ phép, nhất thời rảnh rỗi không biết phải làm gì. Tạ Khinh Dung nhìn Mộc Hân nấu mì ở phòng bếp, nằng đột nhiên cảm thấy tuy Mộc Hân ở nhà mình nhưng lại không hề giống người ngoài chút nào, hoàn toàn không một chút câu nệ, còn giống chủ nhân nhà này hơn cả mình.

"Dung Dung, cậu muốn ăn một chút không?" Mộc Hân hỏi Tạ Khinh Dung đang buồn chán ngồi ở phòng khách.

"Không đói bụng, không cần nấu cho tôi." Tạ Khinh Dung ăn ba bữa đều đặn, không thích ăn đồ ăn vặt, cũng không thích ăn điểm tâm.

Dạ dày của Mộc Hân không tốt nên Tạ Khinh Dung không cho cô ăn nhiều, cho nên ăn nhiều bữa liền trở thành thói quen. Lúc trước mỗi lần Mộc Hân kêu đói, Dung Dung sẽ lập tức nấu đồ cho mình ăn, hiện tại Dung Dung cũng không quan tâm người ta, Mộc Hân nói thầm trong lòng.

Mộc Hân bụng một tô mì đi ra, thật ra tài nấu ăn của Mộc Hân cũng không kém Tạ Khinh Dung là mấy, nhưng sống một mình cô chưa vào bếp lần nào, có vào bếp thì cũng là vì thích giúp đỡ Tạ Khinh Dung, do đó hôm nay vào bếp vẫn là có chút hiếm thấy.

Tạ Khinh Dung nhìn tô mì của Mộc Hân, khẽ nhủ mày.

"Dạ dày của cậu ăn nổi tô mì to như vậy sao?" Tạ Khinh Dung cảm thấy cái dạ dày yếu ớt kia của Mộc Hân sẽ không chịu được, vậy mà nằng cứ cố tình làm khó bản thân như vậy.

"Nếu biết người ta ăn không nổi thì cậu chia sẻ bớt đi." Mộc Hân chỉ cầm một đôi đũa, nằng gấp một miếng mì đưa đến bên miệng Tạ Khinh Dung. Lúc trước cũng thường làm như vậy, mình ăn một ngụm, đúc Dung Dung ăn một ngụm, thân mật xài chung một đôi đũa, Mộc Hân vẫn nhớ cái cảm giác hạnh phúc ấy.

Tạ Khinh Dung hơi sững sốt, hành động này rất quen thuộc, trước kia cũng không để ý lắm, nhưng hiện giờ nhìn lại hành vi vô cùng thân thiết của nằng

với Mộc Hân hình như có chút quá phận.

“Ngoan, há miệng.” Mộc Hân nhẹ nhàng dụ dỗ, lúc trước Dung Dung không muốn ăn gì thêm ngoài bữa chính, mỗi lần đều do mình ép buộc mới miễn cưỡng hé miệng.

Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân đang muốn đút mì đến bên miệng nàng, đột nhiên cảm thấy hành động này mang theo cảm giác vô cùng thân mật, nàng không được tự nhiên quay đầu qua, cự tuyệt hành động vô cùng thân mật của Mộc Hân.

“Chưa từng nghe qua câu ‘Nếu không muốn thì đừng đẩy cho người khác’ sao?” Tạ Kinh Dung nghiêm túc nói.

“Trước kia cậu cũng đâu có cự tuyệt, cũng không nói những lời đáng ghét như vậy.” Mộc Hân có chút mất mát nói, lúc trước Dung Dung luôn dung túng mình, sẽ không giống như bây giờ, lúc nào cũng đề phòng mình.

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ.” Tạ Kinh Dung nghĩ có lẽ do lúc trước mình đã quá thân thiết với Mộc Hân nên mới khiến Mộc Hân sinh ra thứ tình cảm như vậy.

“Cậu không ăn thì thôi, mình ăn một mình vậy.” Mộc Hân bốc đồng nói, nói xong liền vui đầu bực bội ăn, ăn cho no chết luôn, Mộc Hân giận dữ thầm nghĩ.

“Ăn chậm một chút.” Tạ Kinh Dung khẽ nhíu mày, Mộc Hân vẫn cứ tùy hứng như vậy, hễ cứ giận dữ với mình thì liền ép buộc cơ thể.

“Không cần cậu quan tâm!” Mộc Hân càng ăn càng nóng nảy.

“Nếu chê tôi nhiều chuyện, vậy thì cậu đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cậu muốn sống hay muốn chết, tôi cũng nhắm mắt làm ngơ.” Tạ Kinh Dung lạnh lùng nói.

Mộc Hân nghe lời nói lạnh lùng của Tạ Kinh Dung liền ngoan ngoãn ăn mì chậm lại, nhưng mà hiện tại cô cũng không có tâm tình thưởng thức mì, cứ giống như không phải đang ăn mì mà là đang nuốt sấp đèn cây vậy. Trong lòng cô cảm thấy cực kỳ ủy khuất, mặc dù sự ủy khuất này có chút mạo danh kỳ diệu*. Dầu biết rõ, tuy lời nói của Dung Dung rất lạnh khốc, nhưng cũng là vì nàng không muốn mình làm khổ dạ dày của mình, vậy mà trong lòng cô vẫn rất chua xót, từ chua xót trong lòng rồi chua xót lên mắt, khiến Mộc Hân rất muốn khóc, nhưng lại nghĩ không ra lý do gì để khóc.

Tuy rằng Mộc Hân ngoan ngoãn nghe lời, từ từ ăn, nhưng lại ăn cực kỳ chậm, hơn nữa Mộc Hân mơ hồ như muốn vui mặt mình vào trong tô mì, điều này khiến cho Tạ Kinh Dung cảm thấy có chút không đúng.

“Không có khẩu vị thì đừng ăn.” Tạ Kinh Dung cầm lấy tô mì, Mộc Hân phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn về phía Tạ Kinh Dung.

Lúc này Tạ Kinh Dung mới nhìn thấy được đôi mắt Mộc Hân có chút hồng, cảm thấy lời nói của mình có chút quá đáng.

“Đã lớn như vậy rồi mà cứ như con nít, bị mắng một chút liền òa khóc.” Tạ Kinh Dung che dấu áy náy chợt lóe qua, ra vẻ thoải mái cười trêu nói.

“Mình mới không phải con nít, con nít chân chính là Dung Dung mới đúng, lúc trước là ai bị thầy giáo nói một câu liền khóc nhè....” Mộc Hân nghiêng đầu qua không cho Dung Dung nhìn thấy hai mắt của mình, sau đó phản kích nói, Dung Dung sẽ không hiểu cảm giác của mình.

Tạ Kinh Dung nghe Mộc Hân trả thù mình, có chút hối hận tại sao lúc trước có chuyện gì cũng nói cho Mộc Hân biết, chuyện tình kia đều đã qua bao nhiêu năm rồi còn bị Mộc Hân lấy ra nói. Vì từ nhỏ đều là con ngoan trò giỏi nên da mặt Tạ Kinh Dung đặc biệt mỏng, thời điểm học lớp ba bởi vì quên mang vở bài tập nên bị thầy giáo nhẹ nhàng nói một chút, vậy mà đôi mắt lập tức đỏ, khiến cho lão sư có chút áy náy.

“Khi đó tôi còn nhỏ, không giống như cậu, 29 tuổi đầu rồi mà còn mím ướm.” Tạ Kinh Dung vuốt mũi Mộc Hân một cái, động tác này cũng là do thói quen, Tạ Kinh Dung cũng không có phát giác đây là một hành động vô cùng thân thiết.

“Là do bụi bay vào mắt thôi.” Mộc Hân có chết cũng không thừa nhận vừa rồi là do mình không kiểm soát được tâm tình.

“Còn muốn ăn nữa không?” Tạ Kinh Dung hỏi.

Mộc Hân lắc đầu, hiện tại nàng làm sao còn khẩu vị mà ăn tiếp chứ, ghét Dung Dung nhất, sau khi khi dễ người ta xong lại cho kẹo.

“Mộc Hân, tôi không thích cậu làm khổ chính mình.” Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng nói, coi như là đang giải thích cho câu nói có hơi quá đáng của mình. Kỳ thật nguyên nhân chính xác nhất là do hành động vô cùng thân mật của Mộc Hân khiến nàng có cảm giác không được tự nhiên.

Mình chính là muốn cậu đau lòng vì mình, Mộc Hân nói thầm trong lòng.

“Dung Dung, chúng ta còn tới 5 ngày nghỉ, vậy đi tắm suối nước nóng ở ngoại thành nha?” Mộc Hân thấy suối nước nóng trong ti vi, bỗng nhiên tâm tư khẽ động, hỏi sang chuyện khác.

Tắm suối nước nóng vào mùa đông, đúng là ý kiến không tồi.

“Cũng được.” Dù sao còn đến những 5 ngày nghỉ lặn, ở trong nhà hoài cũng chán, hơn nữa đường đi cũng không xa lắm.

“Chúng ta lập tức thu xếp, lái xe đi ngay bây giờ.” Mộc Hân theo trường phái hành động, vừa nghĩ là phải làm liền.

“Giờ đã là buổi chiều rồi, chờ đến sáng mai đi.” Tạ Khinh Dung cũng không có gấp gáp như Mộc Hân.

Buổi tối, Mộc Hân nóng lòng mong muốn sao cho sáng ngày mai nhanh đến sớm một chút, chỉ cần tưởng tượng đến cảnh có thể lửa thể đối diện với Dung Dung, liền khắc chế không được hưng phấn cùng chờ mong. Nguyên buổi tối, Mộc Hân hưng phấn đến nỗi trằn trọc khó ngủ. Để cho Tạ Khinh Dung ngủ bên cạnh cũng không hiểu vì sao cả buổi tối mà Mộc Hân cứ lẩn qua lẩn lại, khiến Tạ Khinh Dung cũng ngủ không được ngon.

Ngày hôm sau, điều mà Mộc Hân chờ mong đã đến. Hai người lái xe khoảng 4 tiếng mới đến ngoại thành, vùng này tập trung nhiều suối nước nóng tự nhiên, phong cảnh dọc hai bên đường đường đi cũng rất đẹp, điều này khiến cho Tạ Khinh Dung có chút chờ mong những ngày nghỉ sau đó. Xe rất nhanh đã chạy đến một khu du lịch suối nước nóng XX, hành trình bốn ngày coi bộ cũng thật dư dả. Đối với Tạ Khinh Dung, chuyến đi này chỉ là kỳ nghỉ phép đơn giản, nhưng với Mộc Hân đây hiển nhiên không chỉ là kỳ nghỉ phép đơn giản như vậy.

*Mặc danh kỳ diệu: không biết tại sao

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: 38: Mát Xa

Đến một khách sạn gần như sang trọng nhất khu vực, Mộc Hân nhất định chỉ chọn 1 phòng, còn nói là để tiết kiệm tiền.

"Chọn khách sạn bình thường chút cũng được." Tạ Khinh Dung không tin Mộc Hân tiết kiệm tiền mới chọn một gian phòng, nàng dám khẳng định giá của khách sạn này cao hơn mấy nhà nghỉ xung quanh rất nhiều.

"Tiền nào của đó, nếu đã đến chơi thì phải hưởng thụ chất lượng phục vụ tốt nhất mới được." Mộc Hân thành thật nói, nhưng mà lời nói này so với chuyện tiết kiệm tiền vừa này có chút đối nghịch.

Từ trước đến giờ khi đi với Mộc Hân, các nàng đều ở chung một phòng nhưng bây giờ mới cảm thấy thật không ổn. Khi bước vào khách sạn, Tạ Khinh Dung mới cảm thấy như thế nào là xa xỉ, cũng may là không có đi du lịch thường xuyên.

Mộc Hân thấy trong phòng có rất nhiều đồ vật có giá trị, phòng ốc cũng rất khang trang, nhưng đây không phải trọng điểm mà cái chính là hồ nước nóng trong phòng, cái hồ so với tưởng tượng lớn hơn nhiều, chứa 2 người cũng không thành vấn đề. Nghĩ đến có thể cùng Dung Dung ngâm mình trong hồ nước nóng, có thể gần gũi Dung Dung, lòng Mộc Hân không kiềm được xôn xao, nhưng Mộc Hân vẫn cố gắng kiềm chế để không để lộ ra sự vui mừng.

"Dung Dung có muốn ngâm mình trước không?" Mặc dù là hồ nước nóng ngoài trời nhưng cái Mộc Hân chọn là độc lập, nàng không muốn Dung Dung tắm ở hồ bơi chung, đây là lí do vì sao nàng chọn khách sạn này.

"Ừm." Nữ nhân đối với nước là không có sức chống cự, đặc biệt là hồ nước nóng quá đẹp, Tạ Khinh Dung cũng hơi thích.

Mộc Hân quần khăn tắm bước ra nhìn thấy Tạ Khinh Dung mặc áo bơi liền không vui. Tuy rằng không thấy được bộ dáng của Dung Dung, nhưng dáng người sau khi mặc áo tắm cũng lộ ra gần hết. Dáng người của Tạ Khinh Dung, Mộc Hân không hề thấy xa lạ, trước kia hai người đã từng cùng nhau tắm rửa, từng phát sinh tà niệm với Dung Dung rồi.

"Hồ nước nóng công cộng mới cần mặc áo tắm thôi, đây là hồ riêng, tớ nghĩ cởi hết ra sẽ thoải mái hơn đó." Lời nói của Mộc Hân cũng không phải hoàn toàn do ý đồ xấu, toàn thân không có gì trói buộc ngâm mình, tất nhiên là phải thoải mái hơn so với mặc áo tắm.

Tạ Khinh Dung chân chờ, nếu là trước kia thì nàng sẽ không bao giờ để ý tới chuyện Mộc Hân nhìn thấy, nhưng từ khi biết tình cảm của Mộc Hân thì sao lại có thể xích lõa trước mặt Mộc Hân được.

"Dung Dung đừng có ngại, nữ nhân đối với nữ nhân yêu thích, hơn nữa là tình yêu trong sáng." Mộc Hân trợn mắt nói dối. Nàng chắc chắn rằng Dung Dung không biết hai nữ nhân cũng có thể phát sinh quan hệ, thật ra rất nhiều trực nhân đều không biết chuyện này.

"Thật không?" Tạ Khinh Dung nghi ngờ, đúng như Mộc Hân nghĩ, nàng đối với chuyện này không biết gì cả.

"Thôi kệ đi, Dung Dung nhanh xuống hồ đi." Mộc Hân nói xong, cởi khăn tắm ra và xích lõa ngâm mình vào hồ.

Tạ Khinh Dung đối với thân thể của Mộc Hân không hề xa lạ, nhưng giờ nhìn thấy dáng người Mộc Hân rất đẹp, so với khuôn mặt không hề thua kém, thân thể trắng bóng trước mặt làm cho tầm mắt của Tạ Khinh Dung không biết tránh đi hướng nào.

Tầm mắt Tạ Kinh Dung chú ý nhìn đến bộ ngực nhô ra, vòng eo mảnh khảnh còn có khu vực rừng rậm bên dưới... mắt vừa liếc tới thì tránh đi liền, vô cùng mất tự nhiên, cũng may thân thể Mộc Hân chìm xuống hồ rất nhanh. Tạ Kinh Dung không hiểu tại sao mình lại mất tự nhiên như thế, dù sao cũng không phải là chưa từng thấy Mộc Hân trần thể. Trước kia vẫn luôn thân nhiên, dù sao cũng đều là nữ với nhau, nhưng sau khi biết tình cảm của Mộc Hân đối với mình vẫn cảm thấy so với trước kia có chút khác biệt.

"Dung Dung, bước xuống nhanh đi, bên ngoài lạnh." Mộc Hân nhìn Tạ Kinh Dung đang ngần ngừ, nhiệt độ bên ngoài so với trong hồ lạnh hơn nhiều.

Lúc này Tạ Kinh Dung mới thấy hơi lạnh, cũng cởi áo khoác bước xuống hồ, cảm giác nước ấm phủ lên, thật thoải mái làm cho Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng thờ dãi một hồi.

Không biết từ khi nào Mộc Hân đã đi ra sau lưng Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng ôm lấy, thân thể xích lỏng dính sát vào người Tạ Kinh Dung, cảm giác nhẹ nhàng ở vai, Tạ Kinh Dung theo thói quen muốn thoát khỏi vòng tay của Mộc Hân.

"Không cho phép ôm, cũng không được đứng gần như vậy." Tạ Kinh Dung cảm thấy lưng chạm phải thân thể mềm mại, trong lòng hơi giật mình, cho nên bản năng muốn tránh khỏi sự tiếp xúc với thân thể Mộc Hân.

"Trước kia tui mình vẫn luôn như vậy mà. Bạn bè đều là nữ ôm nhau một cái cũng rất bình thường. Dung Dung sợ cái gì?" Mộc Hân ôm Tạ Kinh Dung chặt hơn nữa, nằng cảm thấy lúc này khi mình ôm nằng, thân thể Tạ Kinh Dung cứng ngắt trong chốc lát. Nếu thật sự chỉ là bạn bè như lời nói, thì đối với mấy hành động của mình phải như trước kia không có để ý đến mới phải?!

"Ngày trước tôi không biết cô thích nữ nhân." Tạ Kinh Dung nhún mày nói, cảm giác Mộc Hân muốn dán sát mặt lên cổ mình. Thực tế không có như vậy, Mộc Hân không dám làm mấy chuyện quá càn rỡ, sợ Tạ Kinh Dung sẽ khó chịu.

"Dung Dung, cậu ghét tớ ôm cậu thật sao, thật là không có chút cảm giác gì hết?" Mộc Hân hỏi.

Tạ Kinh Dung thật ra cũng không có chán ghét, chỉ cảm thấy không được tự nhiên, đúng thế, chính xác là không được tự nhiên.

"Nếu không có ghét như lời cậu nói thì cho tớ ôm một chút được không, giống như bạn bè tốt thôi." Mộc Hân cúi đầu nói, giống như tiểu sủng vật thích quần hơi người làm cho Tạ Kinh Dung mèm chút động lòng. Cho dù là bạn bè tốt cũng không có ai ôm chặt kiểu như vậy còn ôm từ phía sau nữa, quá thân mật, hơn nữa còn không mặc quần áo...

"Mộc Hân, chuyện này..." Không phải là ghét bỏ gì chuyện này, nhưng đây không phải là hành động bạn bè tốt nên có.

"Dung Dung nghĩ quá nhiều rồi, đừng suy nghĩ nhiều." Mộc Hân buông Tạ Kinh Dung ra cười cười trêu chọc. Tuy rằng trong lòng không hề muốn nhưng cô biết rõ không nên quá ép buộc người khác.

Tạ Kinh Dung được Mộc Hân buông ra rồi bắt đầu vui vẻ đập nước tạo bọt trong hồ. Hành động thân mật quá đáng vừa rồi của Mộc Hân làm thần kinh nằng nhạy cảm, nghĩ Mộc Hân sẽ không ôm chặt mình nữa, trong lòng nhẹ nhõm thờ phào.

Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân tự kỉ, so với trước kia càng thêm nữ tính, xương quai xanh nổi lên càng thêm vẻ quyến rũ không thể nói thành lời. Đáng người Mộc Hân thuộc loại khỏe mạnh nhưng không hề thiếu đi vẻ nữ tính, như ẩn như hiện. Mặc dù là nữ nhưng Tạ Kinh Dung cũng phải thừa nhận Mộc Hân là người đẹp có đủ loại tư vị, mỗi cái giờ tay hay nhắc chân đều mang theo vẻ gợi cảm.

"Làm gì nhìn tớ chăm chăm vậy, mê tớ rồi hả?" Mộc Hân bước lại gần Tạ Kinh Dung không đúng đắn hỏi.

"Mặt trời chiếu làm chói mắt quá." Tạ Kinh Dung thu hồi tầm mắt không nhìn Mộc Hân nữa, im lặng ngẫm mình.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung không thêm để ý mình, nhắm mắt dưỡng thần, vẫn cảm thấy mình là một cực phẩm mỹ nhân, Dung Dung thật đúng là vô tình a~, đúng là trực nhân là các thể loại vô tình, Mộc Hân nghĩ thầm.

Qua hai mươi phút, Mộc Hân lần nữa tiến lại gần Tạ Kinh Dung, Tạ Kinh Dung ngay lập tức cảm giác được liền, thậm chí còn dán sát lên người mình, cảm giác rất rõ ràng rằng sau lưng mình có một khối mềm mại dính vô người.

"Dung Dung, đi lên thôi, lần sau lại ngẫm mình tiếp, kéo bệnh." Mộc Hân bám vào người Tạ Kinh Dung thổi khí bên tai.

Tạ Kinh Dung đứng lên ngay lập tức, cảm giác muốn chạy trốn chết, nằng không hề thích cảm giác thân mật đó, cảm thấy quá xa lạ. Tuy rằng không phải là ghét nhưng chung quy vẫn thấy không ổn.

Ngâm nước nóng ra là đúng giữa trưa, hai người đi ăn cơm xong, đến sân golf gần đó chơi. Tạ Kinh Dung chưa bao giờ đánh golf, tất nhiên là không biết. Mộc Hân từng đi cùng Trang Ý Mộng mấy lần nên có biết sơ sơ. Không sao hết, cô vô cùng sẵn lòng dạy cho Tạ Kinh Dung.

Bắt tay làm thầy giáo, Mộc Hân âm thầm ăn được đậu hũ không ít lần, Tạ Kinh Dung đánh hai mươi ba mươi bóng mới phát hiện Mộc Hân lại sát lại gần mình, lại là cảm giác quá thân mật đó. Ngưng ngay trò này đi về khách sạn lại ngâm nước nóng. Sau đó khách sạn cung cấp thêm một số dịch vụ, chính là miễn phí mát xa toàn thân, mặc dù nói là miễn phí nhưng thật ra giá phòng đã bao gồm tất cả.

Rất xứng đáng với giá tiền, nhân viên phục vụ xinh đẹp thì không nói, thủ pháp cũng rất tốt, làm cho Tạ Kinh Dung thoải mái cực kỳ. Bên kia bình phong, Mộc Hân cũng hưởng thụ loại phục vụ giống vậy, nhưng nghĩ đến nữ nhân xinh đẹp lạ mặt đang mát-xa lưng cho Dung Dung, lòng không nhịn

được đồ kỵ. Cô không thích người khác nhìn thấy tấm lưng xinh đẹp của Dung Dung, lại càng không thích người khác đụng đến bất kì bộ phận nào trên người, cho dù là mát xa cũng không được. Mộc Hân tâm tình không tốt liền bảo nhân viên mát xa ngưng lại và rời đi.

Mộc Hân đứng dậy bước qua vách bên kia, phát tay ý bảo thợ mát xa cho Tạ Khinh Dung cũng đi ra luôn đi, nhưng vẫn để lại tinh dầu. Cô đổ tinh dầu ra lòng bàn tay, chậm rãi mát xa lên lưng Tạ Khinh Dung, bắt chước khá giống với nhân viên cũ.

Tạ Khinh Dung cảm thấy thủ pháp trên lưng có phần thay đổi nhưng bởi vì rất thoải mái nên không để ý đến, nàng đang nằm sấp và tiếp tục hưởng thụ.

Mộc Hân nghe được vài âm thanh mập mờ ngẫu nhiên toát ra từ Tạ Khinh Dung vì đang thoải mái, Mộc Hân biết rõ âm thanh đó chẳng có ý nghĩa gì hết nhưng trong lòng vẫn cảm thấy xôn xao. Lúc này lại đang ngắm nhìn bờ lưng xinh đẹp, cơ thể bốc lên một loại cảm giác khô nóng rạo rức, làm cho nàng xúc động muốn cúi đầu xuống hôn, động tác mát xa trên tay cũng bỗng nhiên biến thành vuốt ve vô cùng mờ ám.

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: 39: Đàm Thoại

Tay Mộc Hân lướt qua sống lưng trắng nõn loáng bóng của Tạ Khinh Dung, lưng của Dung Dung thật mê người, Mộc Hân kìm lòng không được lấy tay sờ qua cổ Tạ Khinh Dung, sau đó từ từ đi xuống, mỗi một tác da thịt đều làm cho cô lưu luyến khó quên. Thời điểm đầu ngón tay chậm rãi trượt đến eo thì chợt nhìn thấy cái mông đĩnh kiêu của Tạ Khinh Dung, còn có khu vực huyền bí nằm sâu trong khe đùi, hấp dẫn mê người khiến cho Mộc Hân không khỏi nuốt nước bọt, thiếu chút nữa là Mộc Hân không chế lý trí không được mà vươn tay về phía hai cánh hoa kia.

Tạ Khinh Dung cảm giác có gì đó bất thường, nàng cảm thấy bàn tay trên lưng dần dần không phải là ấn mà là sờ, nàng cảm thấy thật kỳ lạ, chẳng lẽ đây là phương pháp mới sao? Nàng cảm giác được mỗi chỗ bị sờ đến đều có chút nhột, đồng thời còn kèm theo cảm giác tê dại, khác hẳn với cảm giác mà khi mát xa mang lại. Nàng cố gắng áp chế cảm giác quái dị trong lòng, nhưng mà phương pháp này càng ngày càng kỳ lạ, nào có ai mát xa mà lại lướt qua lướt lại ở chỗ khe đùi chứ, Tạ Khinh Dung ngẩng đầu muốn cho nhân viên mát xa chấm dứt hành động này.

Tạ Khinh Dung ngẩng đầu chợt nhìn thấy Mộc Hân đang bọc khăn tắm nở nụ cười tươi rói, “Sao lại là cậu?” Tạ Khinh Dung nhíu mày hỏi.

“Nhân viên mát xa có việc nên đi trước, cho nên mình mới mát xa cho Dung Dung.” Mộc Hân bày ra bộ mặt vô tội.

“Cậu mát xa thì mát xa, sao lại sờ soạn lưng tung vậy?” Tạ Khinh Dung vốn nằm úp sấp, nên khi nâng cánh tay bắt mắt nói với Mộc Hân, nàng không hề chú ý đến tư thế của mình, làm lộ ra trước ngực đã đầy đặn nay càng thêm đầy đặn. Ánh mắt Mộc Hân nhìn có chút lóe lên, cô thật muốn vươn tay từ phía sau bao lấy hai cái bánh bao mềm mại của Dung Dung, đương nhiên Mộc Hân cũng chỉ dám tưởng tượng mà thôi.

“Không phải sờ loạn, là tớ đang thoa tinh dầu cho cậu.” Mộc Hân không hổ là cao thủ, nói dối không chớp mắt, làm bộ cực kỳ đứng đắn vô tội.

“Vậy sao lâu thế?” Tạ Khinh Dung nghi hoặc hỏi.

“Thoa lâu thì da thịt mới hấp thụ được đầy đủ tinh dầu.” Mộc Hân nghiêm túc giải thích, nói mà cứ như thật.

“Thật sao?” Tạ Khinh Dung nhìn bộ dáng nghiêm túc của Mộc Hân, chẳng lẽ là do mình trông gà hóa cuốc, thần kinh quá nhạy cảm sao?

“Ừm, Dung Dung, cậu nằm úp sấp lại đi, còn chưa xong đâu!” tay Mộc Hân lại phủ lên lưng Tạ Khinh Dung, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tạ Khinh Dung bán tín bán nghi nằm úp sấp trở lại, “Cậu học xoa bóp khi nào?” Tạ Khinh Dung hỏi.

Ba năm này, cô thường xuyên đi với Trang Ý Mộng đến mấy trung tâm spa cao cấp, do đi nhiều như vậy nên chỉ ít cũng biết cần ấn huyệt vị nào, nhưng mà dù tư thế có giống như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là giả chuyên nghiệp thôi, chỉ ít vẫn đủ để lừa gạt Dung Dung.

“Những lúc công việc bận rộn, xương sống, eo và vai rất đau, nên thường xuyên cần người xoa bóp, đi nhiều cũng sẽ biết chút ít.” Mộc Hân thần nhiên nói.

“Thì ra cậu cũng rất biết hưởng thụ.” Tạ Khinh Dung nằm úp sấp ôn hòa nói.

“Đó là Dung Dung còn chưa thấy qua bộ dáng mình uống rượu đến ói thê thảm, ba năm nay mình một chút cũng không sống tốt, chỉ lo liệu mạng kiếm tiền.” Dung Dung sẽ không hiểu, cảm giác trong lòng trống rỗng không thể lấp đầy, năm đó khi Dung Dung rời đi, cũng là cắt đi một khối thịt lớn trong tim mình, hiện giờ nghĩ lại vẫn còn ần ần đau đớn.

“Tiền dù có kiếm được nhiều đến mấy thì cũng cần phải có mạng mới xài được.” Tạ Khinh Dung có thể tưởng tượng được bộ dáng lúc Mộc Hân xã giao cùng người khác. Một cô gái xinh đẹp như vậy trong xã hội, tuy cũng bình thường, nhưng cũng vì thế mà rước đến không ít phiền toái cho bản thân. Tạ

Khinh Dung biết từ nhỏ Mộc Hân đã không có cảm giác an toàn, tiền là một trong những thứ có thể cho nàng cảm giác an toàn, nhưng nàng không hy vọng Mộc Hân lấy mạng mình ra để đổi lấy tiền.

“Chỉ cần có Dung Dung ở bên cạnh, Dung Dung sẽ giữ mạng lại giùm mình.” Mộc Hân cười nói, cô thích cảm giác được Dung Dung quan tâm.

“Thân thể là của mình thì tự mình phụ trách.” Tạ Khinh Dung không thích bộ dạng sao cũng được của Mộc Hân, mình cũng không có trách nhiệm với nàng, mặc dù lúc nào mình cũng giống như gà mẹ quan tâm nàng.

“Chỉ cần được ở bên cạnh Dung Dung, mình sẽ cố gắng giữ lấy cái mạng này.” Bởi vì cô muốn cả đời ở bên cạnh Tạ Khinh Dung.

“Đừng có mà cái gì cũng lôi tôi vào.” Tạ Khinh Dung cực lực phủ nhận quan hệ với Mộc Hân.

“Dung Dung, thoải mái sao?” Mộc Hân đánh trống lảng nhẹ nhàng hỏi, mình ra sức ẩn nấp như vậy mà Dung Dung cũng không khen người ta một chút. Quả nhiên trình độ nghiệp dư, tay đau quá, nhưng trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn cực kỳ. Thật ra người ta càng chờ mong được 'phục vụ' chuyện khác, dù có phục vụ tới tay rút gân, Mộc Hân này cũng sẽ vui vẻ chịu đựng.

Mặt Tạ Khinh Dung hơi hơi đỏ khi nghe câu hỏi rất ư là mập mờ của Mộc Hân. Tại sao Mộc Hân luôn biến mỗi một câu nói ra trở nên mập mờ như vậy? Hừ, nàng mới không thèm thừa nhận Mộc Hân phục vụ thật sự rất thoải mái.

“Chuyện của cậu và Trang Ý Mộng là sao?” Tạ Khinh Dung nói sang chuyện khác, bỗng nhiên nàng rất muốn biết ba năm nay Mộc Hân trôi qua như thế nào, đây cũng là lần đầu tiên Tạ Khinh Dung chủ động nói về đề tài đồng tính với Mộc Hân.

Tay Mộc Hân dừng lại một chút, đột nhiên cô cảm thấy có chút sợ hãi. Mộc Hân không muốn để Dung Dung biết, mình vì tiền mà chấp nhận quen với Trang Ý Mộng, nếu có thể, Mộc Hân hy vọng giữ lại mặt tốt đẹp nhất cho Tạ Khinh Dung mà không phải mặt xấu xí kia. Nhưng sự thật đằng sau ảo ảnh luôn không thể tránh khỏi, Mộc Hân không muốn gạt Tạ Khinh Dung.

“Dung Dung không phải đã đoán được rồi sao?” Mộc Hân hỏi ngược lại, thật ra cô cũng không thích nhắc đến Trang Ý Mộng, cảm giác giống như mình đã từng phản bội Tạ Khinh Dung. Tuy rằng Dung Dung chưa từng tiếp nhận tình cảm của mình, mà mình cũng chưa từng yêu Trang Ý Mộng, nhưng đúng thật là từng có hành vi thân mật với Trang Ý Mộng, dù ở mức độ nào đi nữa thì cũng là thân mật.

Tạ Khinh Dung im lặng một lúc, “Cậu thích cô ta không?” Tạ Khinh Dung cảm thấy nếu Mộc Hân thật sự thích nữ nhân, vậy Trang Ý Mộng đúng là rất thích hợp, dù sao Trang Ý Mộng hình như rất yêu Mộc Hân.

“Thích.” Chỉ là thích, giống như thích một vật xinh đẹp nào đó thôi, không phải yêu, Mộc Hân tự nhiên biết phân biệt sự khác biệt giữa yêu và thích.

Thời điểm Tạ Khinh Dung nghe Mộc Hân nói “Thích” thì trong lòng chợt có chút khó chịu không biết từ đâu ra. Nếu Mộc Hân thích Trang Ý Mộng, tiếp tục cùng một chỗ với Trang Ý Mộng cũng tốt, Trang Ý Mộng vừa có tài vừa có sắc, nhìn thế nào cũng là một sự lựa chọn tốt nhất. Đã thế tại sao còn muốn dây dưa mờ ám với mình, còn khiến cho mình buồn bực như vậy?!

“Dung Dung để ý sao?” Mộc Hân trong lòng nảy sinh chút hưng phấn, lúc này nhìn đáng vẻ buồn bực không hề răng của Tạ Khinh Dung, lẽ nào Dung Dung đang mất hứng?

“Không có, cậu cùng một chỗ với cô ấy rất tốt.” Ít nhất chỉ về ngoài thôi cũng cực kỳ xứng đôi, hưởng hò, Trang Ý Mộng có nhiều tiền như vậy chắc cũng đủ để Mộc Hân có cảm giác an toàn.

“Chúng ta chia tay rồi, tuyệt đối không quay lại.” Mộc Hân nhắc lại, cô không thích Dung Dung ghép đôi mình với Trang Ý Mộng.

“Dù sao cũng không liên quan đến tôi.” Tạ Khinh Dung lãnh đạm trả lời.

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: 40: Hóa Giải Hiểu Lầm

Kim Linh cứ suy nghĩ mãi một vấn đề, nàng đúng là nữ nhân rất tình thú nhưng còn tình thú Trang Ý Mộng thì như thế nào? Vì thế Kim Linh muốn thử trêu chọc nữ nhân này xem sao.

Đối với les, Kim Linh không thích Trans *, nàng tìm nữ nhân chính tông nhưng thích nữ nhân thôi, nếu phải quen Trans thì quen nam nhân vẫn tốt hơn. Trang điểm quá đậm cũng không được, nhớ sau khi tẩy trang lại xấu kinh người, tốt nhất là không nên tiếp xúc thì hơn, còn loại tóc ngắn, giò gang, cao gầy lại nữ tính, quá ít đến tìm không ra... Kim Linh chọn tới chọn lui, giống như cứ lấy Trang Ý Mộng làm hình mẫu, kết quả không như mong muốn nên mất hứng

(* Trans: Trans Guy (hay Transman, FTM, F2M, female-to-male) là người sinh ra trong cơ thể nữ, nhưng luôn nhìn nhận bản thân là nam.)

"Một mình thôi sao?" Không biết phải lấy bao nhiêu can đảm mới tiến lại gần nữ nhân này, Kim Linh đứng giữa quán bar quá bắt mắt, dáng người nóng bỏng, gương mặt xinh đẹp, toàn thân Kim Linh đều toát lên vẻ phong tình, là đối tượng chuẩn cho tình một đêm.

Kim Linh đánh giá nữ nhân tiếp cận mình một chút, hoá nhân kim tinh vừa nhìn đã thấy nữ nhân này hiện nguyên hình. Là một tiểu mỹ nhân còn hơi sữa, tuổi tác chắc chắn chưa qua hai mươi nhưng lại trang điểm cho già dặn, chắc là vừa mới học trang điểm chưa lâu, nồn nóng trưởng thành để tiến vào thế giới của người lớn.

Thiếu nữ thấy Kim Linh cười như không cười trong lòng có chút bất an. Nàng nào biết, bản thân mình mới đến nơi này lần đầu, đối tượng đầu tiên tiếp cận lại là cao thủ.

Kim Linh thấy thiếu nữ tai hơi ửng đỏ, đột nhiên cảm thấy tiểu mỹ nhân miệng hơi sữa này có chút thú vị, vòng tay ôm eo làm cho cơ thể tiểu mỹ nhân cứng nhắc một chút.

"Cung hai mươi không?" Kim Linh tuyệt đối là cao thủ tình trường, mặt tiến đến gần tai thiếu nữ nhẹ nhàng hỏi, khí lực như có như không thổi đến tai cô gái, đầy mờ ám cùng vẻ mặt đầy mập mờ, thiếu nữ còn ngây thơ không thể chống đỡ được,

"Mười chín..." Cô gái cảm thấy đại não như ngưng hoạt động, trong mắt chỉ còn Kim Linh mang theo hơi thở mê hoặc..

"Quả nhiên còn rất nhỏ." Tay phải của Kim Linh nhẹ nhàng vuốt ve mông của cô gái, da thịt mềm mại, co dãn rất tốt, non nớt nhưng lại bị dụ dỗ dễ dàng, không có sự khiêu chiến.

Tiểu mỹ nhân không hề nghĩ tới Kim Linh quá bạo, mắc cỡ đến mặt và cổ đều đỏ.

Kim Linh nâng cầm cô gái lên, mặt đối mặt hôn nàng. Kỹ thuật cao siêu của Kim Linh làm tiểu mỹ nhân sa vào nụ hôn nồng nhiệt, nhưng một lúc sau Kim Linh lại không khách khí đẩy mỹ nhân ra.

"Rất trúc trắc, không thích." Kim Linh lau miệng, có chút ghét bỏ nói, đúng là không phải chỉ cần là nữ thì được, xem ra mình chỉ có hứng thú với Trang Ý Mộng thôi.

Hiển nhiên thiếu nữ không ngờ Kim Linh thay đổi quá nhanh, nhất thời trân trân nhìn Kim Linh, nàng đột nhiên nhận ra rằng mình gặp phải cáo già, cơ thể nàng không thể kiềm chế được với sự hấp dẫn của nữ nhân này.

Mặc dù là les nhưng Trang Ý Mộng rất ít tới LES chơi, hôm nay là người cũ mời tới chơi, mối tình đầu - bạn gái Lưu Tinh. Trang Ý Mộng nhiều năm không gặp, mềm chút không nhận ra Lưu Tinh. Trong trí nhớ Lưu Tinh là một thực nữ tinh lạnh nên không bao giờ đến mấy nơi như thế này, cũng chưa bao giờ cho người khác biết giới tính thật sự. Còn Lưu Tinh của hiện tại thì ăn mặc rất diêm lệ, giống như thay da đổi thịt thành một người khác.

"Em thay đổi rất nhiều." Trang Ý Mộng nhìn người yêu cũ, trong lòng có chút phức tạp.

"Có bất ngờ không?" Lưu Tinh chớp mắt hỏi.

"Có chút." Trang Ý Mộng nghĩ thầm, người mình từng rất thích, hiện giờ lại lạnh nhạt như vậy, có khi đến ngày nào đó, tình cảm đối với Mộc Hân cũng sẽ rơi đi?! Tâm tình Trang Ý Mộng đột nhiên có chút hoang hốt.

"Em đã kết hôn, sau đó ly hôn, cuối cùng vẫn lựa chọn thích nữ nhân." Cô còn thiếu Trang Ý Mộng một lời xin lỗi vì mình từng nhát gan như vậy.

"Cô ấy là người như thế nào mà cho em đủ dũng khí để cùng một chỗ thế?" Vì bản thân mình không cho Lưu Tinh đủ dũng khí nên nàng mới có thể dễ dàng ra đi.

"Cô ấy không phải là người ưu tú, đôi khi còn là nữ nhân rất bê bối, nhưng mà hết lần này đến lần khác không bỏ được, sợ nàng đi làm trễ, sợ nàng đốt mất nhà bếp, sợ nàng..." Lưu Tinh nhắc đến nữ nhân kia, giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ nhưng lòng đầy yêu thương.

Không ưu tú nhưng lại tránh không được yêu cô ấy, Trang Ý Mộng rất hâm mộ những người được yêu, nàng biết Lưu Tinh từng thích mình, giống như Mộc Hân, là có thích nhưng không phải yêu.

"Có đôi khi em nghĩ nếu ngày xưa không rời khỏi chị, em nhất định là nữ nhân hạnh phúc nhất, chị tao nhả, xinh đẹp lại chăm sóc rất ôn nhu, là người ưu tú nhất em từng gặp, cũng là tình nhân tốt nhất, đôi khi nhớ tới vẫn rất tiếc nuối." Rốt cuộc cũng tìm không ra người nào tốt như Trang Ý Mộng, nhưng vẫn là có duyên không phận.

"Mặc dù vậy nhưng cũng không đủ để em lưu luyến." Mặc dù nàng tốt nhưng vẫn không làm cho người mình yêu yên tâm, Lưu Tinh là vậy, Mộc Hân cũng như thế.

"Chị rất ưu tú, làm cho em mỗi lúc đều lo lắng, em sợ chị tốt đẹp như vậy khi không có em thì vẫn có rất nhiều khác tốt hơn, cho nên khi cô cô chị tìm em nói chuyện, em liền lùi bước." Khi đó chính bản thân mình rất hèn nhát, một bên thì hưởng thụ tình yêu của Trang Ý Mộng, một bên lại sợ hãi.

"Là cô cô chị cùng em nói chuyện sao?" Không phải vì bà tám Kim Linh khắp nơi đồn đãi làm Lưu Tinh áp lực để chia tay sao?

"Bây giờ em mới hiểu được, tình cảm sẽ không sợ áp lực, sợ nhất là chính bản thân mình không có niềm tin. Ý Mộng, em xin lỗi." Lưu Tinh cảm thấy nói rõ mọi chuyện, tâm tình thoải mái không ít.

"Qua hết rồi, chỉ cần em hạnh phúc là tốt nhất." Ngoại trừ chúc phúc thì Trang Ý Mộng cũng không biết phải nói cái gì.

"Chị nhất định phải tìm được một người tốt." Giá trị của Trang Ý Mộng nhất định cao hơn mình rất nhiều nên nhất định sẽ gặp được người tốt.

"Ừ." Trang Ý Mộng nghĩ đến tình cảm của bản thân, chỉ toàn thất bại, rồi tỉnh rồi ngủ.

"Người kia là Kim Linh đúng không?" Lưu Tinh chỉ người đứng đó không xa, chỉ cần liếc mắt là nhận ra ngay, Kim Linh nổi tiếng thích chơi đùa với tình cảm.

Quả nhiên, Trang Ý Mộng nhìn sang liền thấy Kim Linh đang ôm cô nào đó đứng không xa.

"Tình tình không bao giờ thay đổi." Trang Ý Mộng ghét bỏ nghĩ.

"Kim Linh đúng là vẫn như xưa, trước kia là sát thủ nam nhân, không biết khi nào lại chuyển qua sát gái như vậy? Thật đúng là nam nữ không chừa." Lưu Tinh thích thú nhìn toàn bộ quá trình giữa Kim Linh và cô gái nhỏ kia.

"Loại nữ nhân đa tình này lại không nhiễm bệnh, đúng là rất may mắn." Trang Ý Mộng nhìn đến tay Kim Linh đặt lên ngực cô gái kia nhũ mào nói. Đương nhiên Trang Ý Mộng hoàn toàn quên mất mình cùng Kim Linh từng phát sinh quan hệ trước đó không lâu.

Lưu Tinh hơi bất ngờ nhìn Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng trong trí nhớ đều rất ôn nhu với nữ nhân, chưa bao giờ nặng lời, hay là hai người họ từng có thù?!

Lưu Tinh và Trang Ý Mộng ngồi trong góc sau lưng Kim Linh nên nàng ta không thấy, mà tầm mắt hai người họ thì lại vừa đủ để thấy Kim Linh.

"Em dám khẳng định rằng cô gái kia bị Kim Linh mê hoặc rồi." Lưu Tinh nhiều chuyện.

Trang Ý Mộng thấy quả nhiên Lưu Tinh thay đổi rồi, tình tình cũng cởi mở hơn, trước kia Lưu Tinh không bao giờ quan tâm đến mấy chuyện như thế này.

"Cô ta trước giờ đều thích đùa giỡn người ta trong tay, chán rồi lại đá đi." Trang Ý Mộng hiểu rất rõ bản chất tàn nhẫn của Kim Linh.

"Người như vậy không lẽ không bị báo ứng sao? Người nào đó sẽ làm nàng động tâm rồi đá nàng đi, nhất định sẽ rất thú vị." Lưu Tinh tư tưởng tượng.

Trang Ý Mộng chẳng thể nghĩ nổi, ai có thể làm Kim Linh động chân tình đây?

"Chị đi vệ sinh chút."

Trang Ý Mộng giải quyết sinh lý xong, đang rửa tay thì đụng mặt Kim Linh.

Kim Linh bất ngờ nhìn Trang Ý Mộng, cô chán nản đang chuẩn bị về giờ lại gặp được Trang Ý Mộng. Kim Linh giống như được bom xăng lấy lại tinh thần. Bình thường thấy Trang Ý Mộng có vẻ đứng đắn, không ngờ cũng tới chỗ này vui chơi.

"Tiểu Mộng cũng tới đây tán gái sao? Thôi vậy đi, em sẽ hy sinh làm bia cho chị nha." Kim Linh cợt nhả.

"Đừng đem tôi và cái loại người phóng đảng như cô xếp cùng nhau!" Trang Ý Mộng đẩy Kim Linh đang đứng trước mặt ra, lạnh lùng nói.

Kim Linh đến cả trang phục cũng không thay, đi theo Trang Ý Mộng đi ra, nhưng khi thấy Trang Ý Mộng ngồi cùng Lưu Tinh, tâm tình liền không tốt. Nàng nhớ rõ Lưu Tinh là tình đầu của Trang Ý Mộng. Khi đó nàng vẫn luôn thắc mắc, tại sao một Lưu Tinh không quá xinh đẹp cũng không quá kém, nhưng giữa tầng lớp thượng lưu thì cô nàng chẳng có gì nổi bật, không hề xứng với Trang Ý Mộng. Lúc đó nàng cảm thấy ánh mắt của Trang Ý Mộng chắc là có vấn đề. Hiện tại tình cũ không rủ cũng tới, nói lại tình xưa, lại thấy Trang Ý Mộng nhìn Lưu Tinh cười ôn nhu như mặt nước tĩnh lặng, trong lòng cảm thấy rất chướng mắt.

Kim Linh đi tìm quản lý ngay lập tức, nói mấy câu rồi bước lên sân khấu.

"Tôi xin tặng bài hát [Could this be love?] cho người xinh đẹp và gọi cảm nhất tôi nay, Anna. Tuy rằng nàng có thành kiến với tôi, nhưng tôi vẫn cứ như vậy mê muội nàng, hy vọng nàng thích bài hát này." Quán bar im lặng nhìn về phía ánh mắt của nữ nhân trên sân khấu, mỹ nữ tò tính luôn gây chú ý đặc biệt, hướng chỉ Kim Linh luôn dễ dàng trở thành nhân vật trung tâm. Kim Linh không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên muốn hát thì liền nổi tiếng, phía dưới còn có fan hâm mộ hò hét chói tai, Kim Linh đứng là có thể làm nữ vương tình ca.

"Kim Linh a, quả nhiên cao thủ tình trường có lúc sẽ lại động tâm, nữ nhân bình thường thật là khó cưỡng lại được." Lưu Tinh tầm mắt lại nhìn qua Trang Ý Mộng, nếu nhớ không lầm thì tên tiếng Anh của Ý Mộng là Anna.

Trang Ý Mộng nhũ mào, nàng không hề hy vọng mình chính là Anna trong lời nói của Kim Linh.

"Đồ điên !" Trang Ý Mộng nhủ mày.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: 41: Dục Cầu Bất Mãn

"Không thể phủ nhận, cô ấy là một nữ nhân có mị lực." Luru Tinh cảm thấy, có một tình nhân như Kim Linh tuyệt đối không sợ buồn, chẳng qua chỉ sợ chưa tới một tháng đã bị đá.

"Bên ngoài càng chói lóa thì bên trong càng mực nát." Trang Ý Mộng thu hồi tầm mắt trên người Kim Linh, âm thầm nói.

Luru Tinh không khỏi cười khẽ, quả nhiên không phải là ảo giác. Từ trước đến nay, Ý Mộng chưa bao giờ dùng lời lẽ bén nhọn như vậy để đánh giá một nữ nhân, Ý Mộng đối với Kim Linh quả thật có chút bất đồng.

"Cười cái gì?" Trang Ý Mộng không hiểu vì sao Luru tinh lại cười nàng.

"Không có gì, chỉ là không ngờ Ý Mộng cũng có lúc thốt ra những lời bén nhọn như vậy, cảm thấy rất thú vị, thì ra không phải với ai Ý Mộng cũng khoan dung." Luru Tinh thấy so với trước kia, Trang Ý Mộng hiện tại có phần thân thiết hơn một ít.

Trang Ý Mộng nhếch môi, sự tồi tệ của Kim Linh còn hơn rất nhiều so với đánh giá của mình, Trang Ý Mộng tuyệt đối không thừa nhận những lời kia thật sự rất gay gắt.

Tầm mắt Kim Linh vẫn luôn nóng bỏng dính trên người Trang Ý Mộng, nhưng mà Trang Ý Mộng ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm, còn tán gẫu khí thế với bạn gái cũ nữa chứ. Kim Linh cảm thấy mình giống như tự mình đa tình vậy, điều này khiến tâm tình của Kim Linh vô cùng không tốt, nàng chỉ là không muốn thấy bộ dáng tình chàng ý thiếp của Trang Ý Mộng và và bạn gái cũ. Đặc biệt là khi nhan sắc cái cô bạn gái cũ kia lại không bằng mình, Luru Tinh có điểm nào hơn nàng chứ, Kim Linh trong lòng không phục.

Trong lòng Kim Linh thâm hận không dứt, nhưng ở ngoài mặt vẫn là bất động thanh sắc. Nàng là thợ săn trên tình trường, sẽ không thiếu kiên nhẫn như vậy, nhất định nàng có thể cướp đi toàn bộ lực chú ý của Trang Ý Mộng.

Toàn bộ lực chú ý ở quán bar đều bị Kim Linh hấp dẫn, dáng người nóng bỏng kia đang nhảy rất bốc lửa, thật sự là bốc lửa đến nỗi khiến cho người ta xẹt máu mũi, còn có vòng eo mềm mại lắc lư giống như rắn, lúc nào cũng có thể bò lên, động tác tự sỡ khiến cho mọi người trong quán bar phải đứng dậy hét lên.

Lại một loạt tiếng hét chói tai truyền đến, làm Trang Ý Mộng không muốn chú ý cũng phải chú ý, ngay cả Luru Tinh nhìn thấy cũng tròn mắt há mồm, miệng đắng lưỡi khô. Nữ nhân mà khắp người đều tỏa ra mị lực hấp dẫn như Kim Linh thực dễ dàng gọi lên cảm giác xúc động trong người, khó trách nàng có thể khiến bọn nam nhân điên cuồng vây quanh như vậy, cho dù là nữ nhân cũng có chút chống đỡ không được.

Hầu hết tất cả mọi người đều dời đi tầm mắt, chỉ là Trang Ý Mộng không thể không thừa nhận, Kim Linh đúng là quá gọi cảm nóng bỏng thật khiến cho người ta muốn áp nàng, đây là sự hấp dẫn sinh lý, không liên quan đến tình yêu.

Kim Linh nhìn thấy Trang Ý Mộng quả nhiên bắt đem lực chú ý phóng tới trên người mình, Kim Linh âm thầm đắc ý, nhiều đây còn chưa đủ đâu a. Kim Linh nhảy xuống sân khấu, trực tiếp đến bên người Trang Ý Mộng, kề sát thân thể Trang Ý Mộng rồi lại nhảy quanh người nàng, mọi người lại hét lên, Kim Linh cứ như con rắn quấn quanh thân thể Trang Ý Mộng, người bên ngoài không ngừng khiêu khích Trang Ý Mộng, khiến cho mọi người có cảm giác giống như đang nhìn xuân cung đồ* vậy.

*Tranh khiêu dâm O.O|||

Luru Tinh có chút choáng váng, đột nhiên nàng cảm thấy Kim Linh và Trang Ý Mộng nhìn thật hài hòa, chính xác hơn là ngay cả trên giường đều rất hài hòa, không biết tại sao nàng lại có ý nghĩ này trong đầu.

Rõ ràng Trang Ý Mộng rất muốn đẩy Kim Linh ra, nhưng dù đẩy thế nào cũng đẩy không ra. Kim Linh thật đúng là rất giống con rắn, quấn quýt lấy mình không buông, đáng giận nhất là nữ nhân này thể nhưng dùng thân thể ma sát thân thể của mình, khiến cho cơ thể của mình có chút khô nóng. Trang Ý Mộng cảm giác được mỗi một động tác của Kim Linh đều mang theo xích lửa hấp dẫn, mỗi Kim Linh lướt qua cổ của mình, mang theo một dòng điện xẹt qua, làm cho Trang Ý Mộng vốn cũng quên mất chống cự.

Giờ phút này, Kim Linh tựa như một cây thuốc phiện nguy hiểm, Trang Ý Mộng dĩ nhiên biết không được động vào thứ đó, nhưng mà cổ tình cơ thể lại không khắc chế được sự hấp dẫn của nữ nhân khiêu gợi này. Đối với sự câu dẫn của Kim Linh, Trang Ý Mộng có kháng cự cũng có gãy dựa, nhưng lại không nhịn được vẫn bị cám dỗ, trong lòng dường như có thanh âm ma quỷ nói cho Trang Ý Mộng, 'phóng túng đi, dù sao mày cũng cô đơn không ai yêu, có ngủ với nữ nhân này cũng không sao, huống hồ thân thể nữ nhân này rất hấp dẫn với mày.'

Kim Linh nhảy xong, có chút mệt mỏi ngồi ở trên đùi Trang Ý Mộng, tay vòng qua eo Trang Ý Mộng, ở trước mặt mọi người trực tiếp hôn lên đôi môi đầy đặn gợi cảm của cô. Lúc này Trang Ý Mộng mới có phản ứng lại, cô theo phản xạ cắn môi dưới Kim Linh một cái, Kim Linh ăn đau chẳng những không buông Trang Ý Mộng ra mà ngược lại càng thêm hưng phấn, nàng thừa cơ hội đem đầu lưỡi vói vào trong miệng Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng có thể cảm giác được trong miệng truyền đến vị máu tươi từ môi của Kim Linh, cô cảm thấy Kim Linh chính là một kẻ điên, dù vậy cũng không tiếp tục cắn Kim Linh, đầu lưỡi mâu thuẫn muốn đem đầu lưỡi Kim Linh đẩy ra khỏi lãnh địa của mình, đáng tiếc đầu lưỡi của cô vĩnh viễn cũng không thể linh hoạt bằng đầu lưỡi của Kim Linh, kỹ thuật hôn của Kim Linh rất cao siêu, càng chống cự càng suy yếu.

Lưu Tinh nhìn hai người hôn đến không thể tách ra, sự tồn tại của mình mờ nhạt như vậy sao, hay là hai người họ thật sự rất gấp? Nhưng mà nàng thức thời không lên tiếng, im lặng rời đi, nàng nghĩ chắc hẳn tại Trang Ý Mộng đã không còn tâm trí đâu mà quan tâm nàng, hơn nữa nếu còn không về, có lẽ người kia ở nhà sẽ nổi điên mất.

Trang Ý Mộng lấy lại chút lý trí từ trong cảm dỗ của Kim Linh, lúc này mới nhớ đến Lưu Tinh, nhưng mà giờ này Lưu Tinh sớm đã mất dạng.

“Lưu Tinh đâu?” Lúc này Trang Ý Mộng mới đẩy Kim Linh ra, quét một vòng, phát hiện hình như Lưu Tinh đã đi rồi.

Kim Linh nheo mắt, lúc này mà còn nhớ mãi không quên bạn gái cũ ư? Chẳng lẽ gần đây mị lực của mình thật sự suy giảm, còn không thể mê đảo được Trang Ý Mộng, đêm nay, nếu không thể áp Trang Ý Mộng lên giường lần nữa, nàng sẽ thế không mang họ Kim!

Kim Linh lại ngồi lên đùi Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng nhìn nữ nhân chẳng biết xấu hổ này, đột nhiên rất muốn hung hăng chà đạp nữ nhân này một phen, tốt nhất là cho nàng chết ở trên giường luôn càng tốt, xem nàng còn dám phóng đảng như vậy nữa không.

“Cô thật muốn lên giường với tôi?” Ngón tay Trang Ý Mộng kẹp lấy cằm Kim Linh, nhướn mày hỏi.

“Chúng ta đều đã từng tuổi này rồi, có nhu cầu không phải rất bình thường sao?” Kim Linh hỏi ngược lại.

“Không phải là không thể lên giường, nhưng mà một khi xuống giường thì chúng ta không hề có quan hệ gì cả, hơn nữa có lên hay không cũng là tôi quyết định.” Trang Ý Mộng cảm thấy hình như chính mình cũng bắt đầu hư hỏng.

“Ok.” Kim Linh thực sáng khoái đáp ứng, có lẽ lên giường qua vài lần, rồi cũng sẽ hết hứng thú với Trang Ý Mộng.

“Vậy tới nhà cô.” Trang Ý Mộng không muốn đem Kim Linh về nhà, cô quyết định lên giường với Kim Linh đã là một chuyện cực kì sa đọa. Cho nên Kim Linh, cô tuyệt đối sẽ không mang về nhà, cho dù là giới hạn cuối cùng, tuy rằng hiện tại Trang Ý Mộng rất có cảm giác ‘bình nứt không sợ bể’

“Vậy thì đi thôi.” Trước kia Kim Linh cũng tuyệt đối không mang bạn giường về nhà, nhưng mà nàng không ngại đem Trang Ý Mộng về nhà.

Chỉ cần tưởng tượng đến có thể mây mưa cùng Trang Ý Mộng, Kim Linh liền cảm thấy mỗi sợi dây thần kinh đều dâng lên hưng phấn và chờ mong. Cảm giác thân thể đói khát, cho nên Kim Linh lái xe nhanh hơn, mới hơn mười phút đã chạy về đến nhà mình. Vừa vào nhà, thân thể Kim Linh giống như dây leo quấn ở trên người Trang Ý Mộng, ngón tay không yên phận bắt đầu cời quần áo của Trang Ý Mộng, bộ dáng khao khát kia làm cho Trang Ý Mộng cảm thấy Kim Linh giống như một con thú cái động dục.

Kim Linh nhiệt tình cuốn hút Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng vươn tay ôm lại cơ thể khiêu gợi của Kim Linh, da thịt gợi cảm cân đối màu mật ong khiến ngón tay của Trang Ý Mộng nhịn không được vuốt ve khắp người nàng. Thật ra Trang Ý Mộng đã lâu không động vào nữ nhân, có lẽ sau khi chia tay Lưu Tinh, cũng không chạm qua nữ nhân nào nữa, lúc còn cặp với Mộc Hân, nàng cũng không thích mình động vào nàng, đến lúc chia tay cũng chưa từng có được thân thể của Mộc Hân. Cho nên khi thấy thân thể mê người của Kim Linh, càng khiến Trang Ý Mộng không kiêng nể gì mà tận lực vuốt ve cùng chà đạp mà không cần khắc chế chính mình.

Kim Linh có cảm giác chỗ da thịt bị Trang Ý Mộng vuốt ve đều bắt đầu nóng lên, nàng không biết vì sao mình lại có cảm xúc mãnh liệt như vậy đối với Trang Ý Mộng, mãnh liệt đến nỗi chỉ cần bị Trang Ý Mộng vuốt, nàng liền ướt. Nàng có chút vội vàng muốn cho Trang Ý Mộng giữ lấy mình, dù sao lần trước sau khi bị Trang Ý Mộng mạnh mẽ áp qua đã không còn muốn lên giường với người khác nữa, người ta ăn chay vài tháng rồi đó!

Nhưng bởi Trang Ý Mộng đã rất lâu không chạm qua nữ nhân nên muốn làm từ từ, hơn nữa cô biết hiện giờ Kim Linh đang rất gấp, cô chính là muốn tra tấn Kim Linh, muốn nhìn thấy bộ dạng tìm bất mãn của Kim Linh. Giờ phút này khuôn mặt Trang Ý Mộng lộ rõ vẻ âm u, cô từng ngoan ngoãn phục tùng đối với Lưu Tinh và Mộc Hân, nhưng còn với Kim Linh thì khác, cái loại cảm giác thuận theo đó hầu như biến mất hoàn toàn.

Kim Vi Vi có chìa khóa nhà Kim Linh, đôi khi Kim Linh không có ở nhà sẽ để cho Vi Vi thay mình tưới nước cho hoa, bình thường tuyệt sẽ không đem giường bạn về nhà, cho nên Kim Vi Vi mỗi lần đến đây không có cơ hội nhìn thấy một số cảnh 'người lớn'.

Nhưng mà hiện tại, Kim Vi Vi nhìn hai nữ nhân xích lõa trên giường, cô bé không biết các nàng đang làm gì, nhưng cũng mơ hồ hiểu các nàng chút chút, nữ nhân cùng nữ nhân trên giường còn có thể thân mật như vậy? Kim Vi Vi đang nghĩ, liệu mình cùng Nhiễm Nhiễm có thể thân mật giống các nàng như vậy không, nghĩ đến đây, mặt Kim Vi Vi có chút ửng đỏ. Nhưng mà, không phải chị họ rất ghét chị sao, vì sao bây giờ các nàng lại triền miên cùng một chỗ?

“Chị họ, vì sao chị lại ở trong nhà của chị em? Còn nữa, các người đang làm gì vậy?” Về mặt Kim Vi Vi thực nghi ngờ hỏi.

Trang Ý Mộng nghe thấy giọng nói Kim Vi Vi, thân thể hơi cứng đờ, lập tức từ trên người Kim Linh leo xuống. Kim Linh bị Trang Ý Mộng khơi dậy dục vọng nóng khắp người, Trang Ý Mộng vừa rời khỏi, nàng lập tức giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, nàng thật vất vả mới đợi được đến khi

Trang Ý Mộng cho ngón tay vào, vậy mà ngón tay còn chưa kịp nhúc nhích, liền đi ra. Mẹ nó! Trong lòng Kim Linh động muốn học máu, vô cùng cảm hận, thật đáng chết mà! Kim Linh nhìn về mặt vô tội Kim Vi Vi, chị biết lúc trước thường hay khi dễ em là không đúng, nhưng mà em đâu cần trả thù chị ác liệt như vậy chứ, lúc nào không xuất hiện, cổ tình lại xuất hiện vào lúc này!?

Trang Ý Mộng nhìn Kim Vi Vi về mặt khát vọng tìm kiếm đáp án, lúng túng hơi đỏ mặt, đây là thế giới người lớn, thật không biết trả lời đứa em họ đơn thuần của mình thế nào đây.

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: 42: người Yêu Cũ

" Thân thể cô ấy mệt mỏi, chị đang xoa bóp giùm thôi mà..." Trang Ý Mộng giọng gao nói, cô cùng Trang Văn Huệ giống nhau, đều nghĩ Kim Vi Vi còn rất nhỏ, luôn cần được bảo vệ.

Kim Linh đang bức mình nghe Trang Ý Mộng nói vậy liền bật cười, tiểu Mộng nghĩ Kim Vi Vi là con nít sao, mệt mỏi ?! Mệt cho cái cơ của Trang Ý Mộng.

" Mộng Mộng, người ta còn mỗi nơi này nữa nè..." Kim Linh kéo tay Trang Ý Mộng tới dưới thân, sau đó dùng âm thanh làm nũng đến buồn nôn nói.

Nghe lời nói đầy mờ ám của Kim Linh, mặt Trang Ý Mộng đỏ lên, nữ nhân này đúng là không bao giờ biết giới hạn, cô cảm giác được dịch thủy đang tràn ra giữa hai chân Kim Linh, tay cô giật lại giống như bị điện giật, đồ vô sỉ !!!!

" Em nhìn thấy rõ ràng hai chị ôm nhau, hơn nữa em còn thấy ngón tay của chị đưa vào nơi đó của Kim Linh nữa..." " Tất nhiên là Kim Vi Vi không tin, nhớ lại cảnh tượng nóng bỏng kia, mặt nàng hơi đỏ lên.

Mấy cảnh tượng kiểu này mà bị Vi Vi nhìn thấy đã làm cho người ta cảm thấy quần bách lắm rồi, còn bị Vi Vi ngậy thơ nói thẳng ra, làm Trang Ý Mộng xấu hổ đến chỉ muốn đập thổ.

" Nằm dưới là tôi, cô nằm trên thì thẹn thùng cái gì ? " Kim Linh cười hỏi Trang Ý Mộng đang không biết giải thích sao với Vi Vi.

" Vi Vi, trên đời này còn một kiểu vận động nữa, gọi là vận động trên giường, làm xong rất thoải mái đó nha..." Kim Linh mập mờ nói.

" Kim Linh, cô có hư hỏng thì cũng đừng đầu độc Vi Vi." Trang Ý Mộng cắt ngang những lời càng nói càng quá của Kim Linh.

" Vi Vi 25 tuổi rồi, là tinh thần hay thể xác gì cũng đã trưởng thành, cũng có ham muốn, bảo vệ thái quá sẽ làm cho tâm lý phát triển không đều..." Kim Linh gây thêm tò mò.

Phi ! Ngụy biện, tâm lý phát triển không đều mới chính là Kim Linh đó !

" Cô lại nói hươu nói vượn ! " Trang Ý Mộng cảnh cáo Kim Linh.

" Em hiểu rồi, các chị là lên giường với nhau." Kim Vi Vi cũng đã 25 tuổi rồi, có ngây thơ cách mấy cũng không thể không biết, nhưng mà quan hệ của chị và chị họ khi nào thì phát triển tốt đến vậy? Nghĩ đến đó Kim Vi Vi vẫn cảm thấy kì lạ.

Trang Ý Mộng nhìn thấy Kim Vi Vi bưng tỉnh, biểu tình như vừa học được gì đó, trong lòng đột nhiên lại có cảm giác đã làm sai cái gì.

" Cho nên em đừng gây cản trở tụi chị ân ái nữa, tự nhiên đến đây làm gì, còn nữa trả chìa khoá lại cho chị." Kim Linh không khách khí đuổi khách, nàng còn đang muốn tiếp tục chuyện đang dở ở đây !

" Hoa nhà chị về sau không ai tưới thì làm sao bây giờ? Còn lỡ chị bị người ta cột lên giường nữa thì ai giúp chị? " Kim Vi Vi tốt bụng nhắc nhở

Kim Linh hiện tại bốc hỏa nghĩ, hoa gì thì chết hết đi, còn chuyện bị người khác cột trên giường làm sao có khả năng xảy ra một lần nữa với mình.

" Toàn bộ vứt hết đi." Kim Linh tức giận nói

" Ném đi tiếc lắm, còn không cho em đi, em mang qua nhà của Nhiễm Nhiễm..." "

Kim Linh bó tay, em có ý phải không? Có ý trả thù chị phải không, lúc này người ta làm gì có tâm tình nói chuyện tào lao nữa -.-'

"Vi Vi, sao em còn chưa đi tìm Nhiễm Nhiễm nhanh đi, nghiên cứu cái gì cũng được, như chuyện chị đang làm cái gì trên giường nè..." Lầy Nhiễm Nhiễm làm có, lúc nào cũng thành công.

Sau khi đuổi Kim Vi Vi đi, tâm tình của Kim Linh lại phấn chấn lên hẳn.

"Mộng Mộng, chúng ta tiếp tục đi." Kim Linh lại dính lấy người Trang Ý Mộng, bộ dáng chưa hề muốn ngừng lại.

"Hiện tại hết hứng rồi." Trang Ý Mộng đẩy Kim Linh ra, thản nhiên nói rồi đứng dậy nhặt y phục vứt bừa bãi trên sàn nhà.

Kim Linh thấy bộ dáng của Trang Ý Mộng, biết đêm nay không thành, nàng cảm thấy mình như nghèo rớt mồng tơi đột nhiên trúng 500 vạn, đem đi đổi thì mới phát hiện vé số hết hạn vậy.

"Tôi về trước đây." Trang Ý Mộng vô tình mặc kệ bạn cùng giường mình.

"Chìa khoá cho cô, lúc nào cũng hoan nghênh." Kim Linh cầm chìa khoá Kim Vi Vi bỏ lại, đưa cho Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng do dự một chút rồi mới cầm lấy chìa khoá.

Trên đường về nhà, Trang Ý Mộng gọi điện thoại cho Mộc Hân, quyết định thú tội chuyện mình phóng túng cùng cảm giác bất an.

"Mộc Hân, điện thoại reo kia." Tạ Khinh Dung nhìn thấy di động Mộc Hân reng rồi lại reng, bước đến phòng vệ sinh kêu.

"Ai vậy, nghe giùm tớ đi." Thanh âm của Mộc Hân từ trong truyền ra.

Tạ Khinh Dung cầm lấy điện thoại của Mộc Hân, nhìn thấy người gọi là Trang Ý Mộng, Tạ Khinh Dung không có nghe mà cầm di động vào nhà vệ sinh luôn.

"Người yêu cũ gọi." Tạ Khinh Dung lãnh đạm đưa tận tay Mộc Hân rồi đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Mộc Hân thấy chữ người yêu cũ từ miệng Tạ Khinh Dung nói ra, nghĩ thế nào cũng thấy kì kì.

Mộc Hân suy nghĩ nhẩn nghe, lễ mừng năm mới Trang Ý Mộng có thường hay nhắn tin cho mình nhưng hiếm khi nào trực tiếp gọi điện thoại, sao bây giờ tự nhiên gọi điện thoại vậy?

"Có việc gì không?" Mộc Hân ngữ khí có chút lãnh đạm.

"Không có gì, tự nhiên nhớ đến em." Nghĩ đến Mộc Hân, cảm thấy trong lòng thật trống trải, Trang Ý Mộng cảm thấy chỉ có Mộc Hân mới làm cho lòng mình ấm áp được.

Mộc Hân im lặng, không được yêu là chuyện đáng buồn, dù cho mình hay Trang Ý Mộng cũng thế.

"Tôi và Kim Linh lên giường." Chắc chắn là Mộc Hân sẽ không để ý nhưng Trang

Ý Mộng vẫn muốn cho Mộc Hân biết.

"Chúng ta chia tay rồi, chị ở cùng với ai đều được hết, bây giờ tôi cùng Dung Dung đi ngâm nước nóng, nếu không có việc gì thì cúp nha." Trang Ý Mộng cùng Kim Linh, nghĩ đến thật là một cặp thú vị, Mộc Hân trong lòng nhẹ nhõm thở phào. Trang Ý Mộng có thể cùng nữ nhân khác lên giường ít nhiều gì cũng có thể do mình, nhưng bản thân lại chẳng thấy áy náy gì. Nếu ngừng lại, mình đối với Trang Ý Mộng cũng thật rất vô tình.

Trang Ý Mộng cúp điện thoại, cô cười tự giễu, chính mình lại hy vọng gì xa vời cái gì? Mộc Hân còn ước gì mình ở cùng nữ nhân khác để không quá khứ lấy em ấy nữa, thôi thì cứ theo nguyện vọng của em ấy đi.

Quả nhiên người yêu cũ, chia tay rồi mà cũng có thể nói chuyện lâu được như vậy. Tạ Khinh Dung thật lâu không thấy Mộc Hân từ toilet đi ra, tâm tình đang tốt từng chút từng chút xấu dần.

Mộc Hân bước ra, thấy Tạ Khinh Dung đã muốn nằm ở trên giường, chắc là chuẩn bị ngủ rồi, nàng còn đang tính đi ngâm mình với Dung Dung nữa.

Mộc Hân leo lên giường Tạ Khinh Dung nói "Dung Dung chúng ta đi ngâm nước nóng một chút rồi ngủ, như vậy sẽ rất thoải mái, ngủ cũng sẽ ngon hơn." Mộc Hân trong lòng chờ mong được ngâm mình trong hồ nước ấm, hồ nhỏ chỉ vừa đủ hai người, bên trong không gian kia chỉ cần động tác hơi vờn ra một chút là sẽ đụng chạm thân thể Dung Dung ngay. Nghĩ đến các loại "không cẩn thận" thân mật tiếp xúc, trong lòng Mộc Hân nhộn nhạo, nàng luyến tiếc nếu phúc lợi này bị tước đoạt.

"Cô tiếp tục ôn chuyện với người yêu cũ đi, khuya rồi, tôi buồn ngủ." Tạ Khinh Dung cũng tính đi ngâm mình nhưng hiện tại lại không có tâm tình.

"Trang Ý Mộng chỉ nói với mình, nàng cùng Kim Linh ân ái, mình đang tự hỏi làm Kim Tổng lại cùng Trang Ý Mộng hoà hợp đây." Mộc Hân cảm thấy không phải lỗi của mình, Dung Dung đã nhắc tới từ người yêu cũ hai lần, hay là nàng rất để ý đến sự tồn tại của Trang Ý Mộng?

" Các người nói chuyện gì cũng đâu liên quan tới tôi.!" Tạ Khinh Dung tức giận nói.

" Tất cả những chuyện tới tở đều có liên quan đến cậu, Dung Dung không bắt ngờ khi thấy Kim Tổng của chúng ta thành đôi với Trang Ý Mộng sao.?" Mộc Hân thâm sâu nói, nàng muốn nhắc nhở Dung Dung bây giờ thiên hạ đại đồng, nữ nhân cùng nữ nhân là rất bình thường.

" Kim Tổng không phải thích nam sao?" Tạ Khinh Dung bị Mộc Hân nhắc, mới bắt giác đưa ra nghi vấn, Kim Tổng đổi bạn trai cũng rất thường xuyên, cũng chưa bao giờ gặp Kim Tổng quen nữ, như thế nào lại thành đôi với Trang Ý Mộng?

" Tớ cảm thấy Kim Tổng của chúng ta đã thâm mến Trang Ý Mộng, những nam nhân xung quanh chỉ là sương khói mà thôi. Trước kia cô ấy cũng hay thường xuyên lấy cớ đến tìm Trang Ý Mộng, nay Trang Ý Mộng thất tình liền thừa cơ mà nhảy vào... " Nàng nhớ rõ Kim Linh thường xuyên tìm Trang Ý Mộng, nhưng Trang Ý Mộng trước giờ ngoại trừ mình thì chưa bao giờ hoà nhã với ai. Bây giờ nghĩ lại, hai người trước kia đúng là có chút mờ ám, nhưng Mộc Hân hoàn toàn không hề đem xia đến chuyện này.

" Tôi không nghĩ Kim Tổng là người có thể thâm mến người khác." Xung quanh Kim Tổng toàn ong bướm nên Tạ Khinh Dung hoàn toàn không tưởng tượng ra được.

" Cậu cũng cảm thấy tớ là người thâm mến người khác sao? Cậu trước kia tất nhiên sẽ thấy đây là chuyện không thể nào, nhưng thực tế tớ thâm mến cậu gần mười năm mà cậu còn không động lòng a..." Mộc Hân phản bác lại.

Tạ Khinh Dung liếc nhìn Mộc Hân, xung quanh Mộc Hân cũng từng có rất nhiều ong bướm, lúc học đại học cũng liên tục thay đổi bạn trai, sau này lại quen Trang Ý Mộng một thời gian dài. Mộc Hân của ngày đó với Mộc Hân ngu ngốc yêu thầm mình mười năm quả thực khác nhau vô cùng.

" Mộc Hân, cậu xác định rõ ràng tình cảm của cậu sinh ra không phải bởi vì chúng ta quá thân, cậu trở nên mà ngộ nhận đó chứ?" Tạ Khinh Dung đột nhiên hỏi, trong lòng thầm nghĩ Mộc Hân không thể là người như vậy.

Mộc Hân đột nhiên thấy thật thất vọng, ảo giác có thể diễn ra trong mười năm liên tiếp sao?

" Tớ muốn lên giường với cậu, nếu chỉ là bạn bè thì làm sao nghĩ đến chuyện đó được?" Tuy rằng Mộc Hân cảm thấy tình cảm mình với Dung Dung cũng không hẳn thuần túy tình yêu, cũng có tình thân một phần, nhưng mà tình cảm có thể sinh ra ham muốn thể xác, cũng được tính là tình yêu rồi.

" Cậu không phải nói tình cảm nữ với nữ là tình cảm chỉ yêu nhau bằng ý nghĩ thuần khiết sao?" Tạ Khinh Dung bắt được sơ hở vặn lại. Tưởng tượng đến sự biến chất trong tình cảm của Mộc Hân, cả ngày dính lấy mình, rồi đột nhiên nhớ đến lúc hai người cùng ngâm mình, người kia còn sống chết bám dính lấy mình, lại còn mượn cớ mát xa để sờ soạn, nghĩ đến đó thôi sắc mặt Tạ Khinh Dung chuyển từ hồng sang xanh.

Biết mình lỡ lời, Mộc Hân thầm tức hận không thôi. "Thích đến tận cùng sẽ sinh ra ham muốn, người bình thường nào cũng vậy mà." Mộc Hân chỉ còn cách kiên trì giải thích

" Quay về giường cậu ngủ đi, về sau cấm ngủ cùng tôi, cũng không được tới gần, tóm lại là không được làm tất cả những chuyện mập mờ." Tạ Khinh Dung không thương lượng nói thẳng.

" Dung Dung quả thật rất chán ghét khi gần tớ sao?" Mộc Hân giãy dụa nói, chẳng lẽ chuyện ăn vụng đậu hũ không thể nào làm nữa ?! Nghĩ đến đây, sắc mặt Mộc Hân chuyển xấu.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: 43: Chút Tiến Triển

Chương 43

"Dung Dung, nếu như không chán ghét vậy thì thử tiếp nhận một chút coi sao, thử một chút cũng không mất gì...." Nàng thật vất vả mới kéo Dung Dung lại gần một chút, nàng tuyệt đối sẽ không buông tay.

Mộc Hân là bạn thân, có lẽ còn muốn thân hơn bạn thân gấp mấy lần, thậm chí Tạ Khinh Dung từng thương Mộc Hân giống như muối mè. Cho nên Tạ Khinh Dung vẫn không thể thuyết phục bản thân nhận thử tình cảm đó của Mộc Hân.

"Quay lại giường của cậu rồi ngủ đi, tôi không muốn muốn đến chuyện này thêm lần thứ ba." Thanh âm Tạ Khinh Dung nặng nề cảnh cáo.

"Ồ." Giọng điệu của Mộc Hân vô cùng mất mát, lúc trước chỉ cần Tạ Khinh Dung nghiêm túc hay tức giận, Mộc Hân đều chỉ có thể đầu hàng.

Mộc Hân trèo lên giường mình, liên tục mấy ngày nay luôn ngủ chung giường với Dung Dung, hiện giờ chỉ ngủ một mình, Mộc Hân uể oải nhìn người nằm

trên chiếc giường sắt bên, rõ ràng nàng và Dung Dung có thể thân mật như vậy, vì có gì mà Dung Dung không chịu lấy dũng khí để bước thêm một bước nhỏ thôi?

Tạ Kinh Dung nhắm mắt lại, muốn ngủ rồi, chỉ là dù thế nào cũng không ngủ được, cô nghe được âm thanh trở mình của Mộc Hân ở sát bên, thực hiện nhiên Mộc Hân cũng chưa ngủ.

Nói thật, cô cũng không chán ghét khi Mộc Hân kề cận hay thỉnh thoảng thân mật, thậm chí lại có chút thích nữa cơ. Lúc trước sở dĩ chịu làm hòa với Mộc Hân cũng là vì nàng biết so với người khác, Mộc Hân luôn dính và ý lại chính mình, vì thế mặc dù biết Mộc Hân đối với mình có thứ tình cảm như vậy, nhưng cô cũng không có quá lớn phản cảm với Mộc Hân, chỉ cảm thấy tình cảm này là không đúng cũng như không nên có.

“Dung Dung, tớ ngủ không được.” Mộc Hân rốt cục vẫn nhịn không được phát ra tiếng, không biết Dung Dung ngủ chưa nữa, nếu ngủ rồi liền len lén leo lên giường Dung Dung ngủ.

“Cậu cứ trở mình suốt như vậy thì làm sao tớ ngủ được.” Tạ Kinh Dung hơi thở dài, rõ ràng Mộc Hân cũng là một nữ nhân lớn tuổi, chính là không hiểu tại sao Tạ Kinh Dung vẫn không tự chủ được đem Mộc Hân này liên hệ với thiếu nữ thiếu hụt tình yêu và cảm giác an toàn của mười năm trước.

“Dung Dung, cậu ngủ không được à!” Mộc Hân ngạc nhiên nói, chẳng lẽ Dung Dung cũng không quen khi không có mình ngủ bên cạnh?

“Nếu không có cậu làm phiền thì có lẽ tôi đã ngủ lâu rồi.” Tạ Kinh Dung vẫn cảm thấy là do Mộc Hân làm ồn, vì nghe thấy Mộc Hân trở mình liên tục, nên mình mới không ngủ được.

“Người ta thật sự ngủ không được mà, hơn nữa mình không thích ngủ một mình, chán có chút lạnh.” Mộc Hân giả vờ đáng thương nói.

“Cậu mở điều hòa lên là được.” Tạ Kinh Dung biết Mộc Hân rất sợ lạnh.

“Không phải Dung Dung không thích mở điều hòa sao?” Nàng nhớ rất rõ, mặc kệ nóng hay lạnh, cho tới bây giờ Dung Dung đều không thích mở điều hòa ngủ, từng bị Mộc Hân nói là chứng sợ hãi điều hòa.

Nếu không bật điều hòa, thì với một người vốn sợ lạnh như Mộc Hân e là cả đêm cũng không ngủ yên.

“Cậu lại đây đi, tuy nhiên không được động tay động chân.” Tạ Kinh Dung miệng tuy nói rất nghiêm nghị, nhưng vẫn không nhìn được mà mềm lòng.

Mộc Hân nghe Tạ Kinh Dung cho phép, lập tức vạch chăn nhảy xuống, nhanh chóng leo lên trên giường Tạ Kinh Dung, liền lập tức ôm lấy Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung vốn không muốn cho Mộc Hân ôm, nhưng khi tay chân lạnh lẽo của Mộc Hân dán vào trên người mình, cô lại mềm lòng, cố chờ một chút, chờ cho tay chân Mộc Hân trở nên ấm áp, thì sẽ không cho nàng ôm nữa. Hiện giờ cứ để cho nàng ôm một lát vậy, chỉ một lát thôi, Tạ Kinh Dung thầm nghĩ.

Mộc Hân ôm toàn thân ấm áp Tạ Kinh Dung, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Dung Dung thật sự rất tốt với mình, rõ ràng tay chân lạnh như băng của mình dán trên người nàng, nhưng vẫn xem như không có gì, Dung Dung cũng chưa bao giờ phản nản cái gì.

“Có lạnh đến Dung Dung không?” Mộc Hân hỏi.

“Sau này chuẩn bị một ít thuốc cho cơ thể thể chất hàn của cậu, mỗi khi đến mùa đông, tay chân đều lạnh như vậy, không thể cứ để như vậy mãi.” Tạ Kinh Dung cảm giác được tay chân Mộc Hân truyền đến nhiệt độ lạnh như băng liền nói.

“Người ta nói, tay lạnh người yêu thương, tay nóng cha mẹ thương.” Mộc Hân không chút nào để ý đến thể chất của mình, tay chân lạnh, Dung Dung sẽ giúp mình sưởi ấm.

“Vậy cậu mau chóng tìm một người yêu đi.” Tạ Kinh Dung nhẹ giọng nói.

“Được thôi, sau này mình sẽ tìm một người rất rất yêu mình, sau đó đối với mình rất rất tốt.” Mộc Hân nói giỡn.

“Không cho phép cậu ôm tôi!” Tạ Kinh Dung đẩy Mộc Hân ra lãnh đạm nói.

Mộc Hân vừa mới bị Tạ Kinh Dung đẩy ra lại lập tức dính lên.

“Mình càng hi vọng người kia là Dung Dung.” Mộc Hân ôm chặt lấy Tạ Kinh Dung nỉ non nói, thanh âm rất nhỏ, nhưng mà vẫn để Tạ Kinh Dung nghe được, chẳng qua Tạ Kinh Dung lại coi như không nghe thấy.

“Cậu mà dám ôm tôi lần nữa, tôi liền đạp cậu xuống giường.” Tạ Kinh Dung thấp giọng cảnh cáo, Mộc Hân tựa như kẻ cao su, chỉ cần dính là gỡ không ra nổi, thật sự thì Tạ Kinh Dung cảm thấy mình không nên dung túng Mộc Hân như thế.

Mộc Hân nghe vậy liền hơi thả lỏng, không cho chính mình ôm Dung Dung chặt quá, phải biết rằng từ trước đến nay, Dung Dung nói được là làm được.

Trang Ý Mộng gọi điện cho Mộc Hân xong, tâm tình vô cùng tệ, quay đầu xe lại, chạy thẳng trở về, rất nhanh đã trở lại nhà Kim Linh, giống như muốn làm theo ý nguyện của Mộc Hân, cùng Kim Linh triền miên.

“A.....” Nghe được tiếng rên rỉ mập mờ khiến người trưởng thành như Trang Ý Mộng tự nhiên biết thanh âm này là gì, Trang Ý Mộng nghĩ đến Kim Linh lại triền miên cùng người khác, trong lòng liền sinh ra cảm giác ghê tởm chán ghét, khi nàng chuẩn bị bỏ đi, bên trong lại truyền ra âm thanh đứt quãng.

“Ý Mộng.....Mau.....” Trang Ý Mộng vừa nghe thấy tên của mình liền nghĩ có lẽ là mình nghe nhầm, không khỏi bước lại gần phòng ngủ của Kim Linh, muốn nghe rõ ràng một chút, càng đi tới gần Trang Ý Mộng càng cảm thấy không đúng, không có giọng nói của người khác, chỉ có giọng của một mình Kim Linh, lẽ nào...

Trang Ý Mộng bất tri bất giác đi đến trước cửa phòng Kim Linh, phát hiện Kim Linh để cửa khép hờ, xuyên thấu qua cánh khe cửa nàng nhìn thấy một mình Kim Linh nằm ở trên giường, đang đối với cơ thể của mình làm chuyện tình khiến người ta thẹn thùng, đã vậy còn mở miệng gọi tên của mình. Trang Ý Mộng lập tức hiểu được thì ra Kim Linh lấy mình làm đối tượng ảo tưởng làm tình, loại cảm giác này thật sự rất quý dị, nhưng không thể không phủ nhận, thân thể của cô bị một màn này gọi lên dục vọng, cô đẩy cửa đi vào phòng ngủ của Kim Linh.

Trang Ý Mộng đột nhiên xuất hiện làm cho Kim Linh hoảng sợ, ngón tay vội vàng rút ra khỏi cơ thể của mình, nàng cảm thấy có chút chật vật, thế nhưng bị Trang Ý Mộng nhìn thấy khi đang tự giải quyết, và lại còn gọi tên của nàng. Kim Linh có cảm giác giống như trong lòng có bí mật không thể đưa ra ánh sáng nào đó, rồi bất chợt bị bại lộ dưới ánh mặt trời, nàng cực kỳ không thích loại cảm giác này chút nào.

“Sao bỗng nhiên cô lại trở về đây?” Kim Linh hỏi, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Trang Ý Mộng quay trở lại đúng là khiến cho nàng rất cao hứng, với điều kiện kiên quyết là không để bị nhìn thấy một màn này, chắc có lẽ ở trong lòng Trang Ý Mộng, vị trí của mình lại tăng cao không ít.

“Sao cô không tìm người giải quyết?” Trang Ý Mộng có chút khó hiểu, nữ nhân như Kim Linh, tùy tiện búng cái ngón tay đều sẽ có vô số người gục dưới chân nàng, thật sự không cần thiết phải ỷ khuất mình như vậy.

“Phiền phức.” Kim Linh khinh thường nói, lười đi ra ngoài, lại không muốn đem người về nhà, hơn nữa dạo gần đây không có hứng thú với người khác.

“Tôi cũng không ngờ cô thèm khát tôi như vậy, ngay cả đối tượng tự sướng cũng là tôi.” Trang Ý Mộng ngồi xuống bên giường Kim Linh vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm Kim Linh, cười như không cười nói.

“Lúc này thân thể bị tôi khơi gợi nóng lên, rồi bị cô bỏ mặc, cho nên người ta mới muốn cùng cô giao triền.” Kim Linh tuyệt đối không thừa nhận lần trước sau khi bị Trang Ý Mộng mãnh liệt áp, trong đầu óc đều là Trang Ý Mộng, hạn chế cũng không hạn chế đều có.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: 44: Thượng [H]

Editor : Gru

Beta: Dương

Ngón tay Kim Linh bắt đầu chạy trên người Trang Ý Mộng, vóc người Trang Ý Mộng rất khiêu gợi, có một đôi đùi thon dài đẹp không nói, ngực cũng không nhỏ, chỉ ít cũng không nhỏ như chính mình. Từ nhỏ đã luyện võ phòng thân nên da thịt trên người cực co dãn, toàn thân từ trên xuống dưới không có một vết sẹo lồi, lại có sự mềm mại đặc trưng của phụ nữ. Xúc cảm tuyệt vời trên tay khiến Kim Linh cảm thán, thảo nào Trang Ý Mộng thích phụ nữ, phụ nữ cực phẩm vĩnh viễn cực có tư vị hơn đàn ông cực phẩm.

Trang Ý Mộng không muốn để Kim Linh chạm vào bản thân, chỉ ít nàng không dự định đưa thân thể mình cho Kim Linh. Tay nàng ngăn chặn bàn tay xấu xa của Kim Linh, lật người đặt Kim Linh ở dưới thân, cúi đầu che lại môi Kim Linh. Ở phương diện này Kim Linh có kinh nghiệm hơn so với Trang Ý Mộng, nàng nhanh chóng đảo khách thành chủ, quán quyết đầu lười với Trang Ý Mộng. Kỹ thuật hôn của Kim Linh cực tốt, lại còn cực kỳ nhiệt tình. Trang Ý Mộng phải thừa nhận, hôn môi với Kim Linh là một chuyện cực kỳ thoải mái, thậm chí còn bị Kim Linh câu dẫn đến rên nhẹ.

Cho tới giờ chưa ai có thể khiến Kim Linh luyến tiếc không nỡ buông ra. Xúc cảm mềm mại mang theo hương thơm nhàn nhạt, đây là thể nghiệm không thể có trên thân đàn ông, Kim Linh nghĩ bản thân hình như mê ly cảm giác hôn môi với Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng rời khỏi môi Kim Linh, môi hướng tới xương quai xanh kêu gọi của Kim Linh. Sau đó chậm rãi dời về phía cổ, Kim Linh cảm thấy chỗ cơ thể bị Trang Ý Mộng hôn qua đều như có dòng điện cường liệt tê dại, khiến Kim Linh nghĩ thân thể bản thân trở nên mẫn cảm như thế từ khi nào. Thân thể Kim Linh theo bản năng dựa vào Trang Ý Mộng gần hơn, đợi chờ Trang Ý Mộng ném thủ. Ngón tay có chút gấp gáp bắt đầu cời y phục trên

người Trang Ý Mộng, da thịt nàng còn nhớ rõ cảm giác dính cùng một chỗ với da thịt Trang Ý Mộng khi đó.

Đầu Trang Ý Mộng đi tới trước ngực Kim Linh, cúi đầu bao lấy mềm mại trước ngực Kim Linh, nhẹ nhàng cắn liếm trên đầu. Kim Linh khó nhịn được đưa thân thể, nàng đưa tay bắt được tay Trang Ý Mộng, thả tới ngực bên cạnh đang vắng vẻ của bản thân, nàng cảm giác muốn nhiều hơn, từng tế bào đều đang khát vọng Trang Ý Mộng chạm đến.

Trang Ý Mộng cảm giác sự no đủ mềm mại trong lòng bàn tay, không khỏi ra sức vuốt ve, gần như đè ép mềm mại của Kim Linh đến biến hình.

Kim Linh cảm thấy hơi đau tức xen lẫn với tê dại, điều này dĩ nhiên làm cho nàng càng thêm hưng phấn. Nàng cảm giác được giữa hai chân của bản thân dịch mật càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có loại cảm giác trống rỗng khó chịu, thân thể nàng ma sát với thân thể Trang Ý Mộng, tựa hồ đang giục Trang Ý Mộng chiếm lĩnh bản thân nhanh lên một chút.

Trang Ý Mộng cảm giác được sự gấp gáp của Kim Linh, thế nhưng nàng đang không có dự định nhập thẳng chủ đề nhanh như vậy. Nàng còn chưa chơi đùa thân thể của Kim Linh, thật không phải nếu lãng phí vóc người đầy đặn này của Kim Linh. Hơn nữa cảm giác dạng phụ nữ trưởng thành như Kim Linh cùng Lưu Tinh hay thay đổi năm xưa, mang đến cho Trang Ý Mộng tuyệt nhiên không giống nhau. Thân thể tương đối thành thực, nhiệt tình tới cực hạn, nàng chính là muốn dẫn dắt Kim Linh, trên chộc nàng đến mức tận cùng nhưng lại không để nàng thống khoái. Cách thức ác liệt như vậy làm cho Trang Ý Mộng có loại khoái trá méo mó. Mỗi nàng tình tế tỉ mỉ đi động xuống thấp, trải qua vùng rừng rậm đồng bằng bằng phẳng của Kim Linh đến bấp bênh, thế nhưng lại không đi đến chỗ bộ vị quan trọng nhất.

Kim Linh biết rõ thân thể chính mình cần muốn cái gì, cái cảm giác khó nhịn này gần như muốn bức điên nàng. Thế nhưng Trang Ý Mộng chính là không theo nguyện vọng của mình, nàng thân hôn chỗ khắp đùi của nàng nhưng lại không đi tới chỗ bộ vị then chốt đã ướt đến rồi tình rồi mù kia, làm cho Kim Linh chịu đủ dẫn dắt, như ở thiên đường và địa ngục cùng một lúc.

Dịch nước của Kim Linh đang chảy ra cuộn cuộn không ngừng, đã tích tới ra giường, thực sự là kích thích đến Trang Ý Mộng cũng thấy hưng phấn không ngớt. Ở đây rốt cuộc có thể giữ bao nhiêu nước đây? Ngón tay của Trang Ý Mộng cũng không nhả rời, nhẹ nhàng vuốt ve mềm mại hình dáng hoàn mỹ kia của Kim Linh, đồng thời nhẹ nhàng thay phiên cắn nhẹ đùi Kim Linh, cảm giác tình tế ngựa ngáy kia làm cho Kim Linh càng thêm khó có thể chịu được, cảm giác như bị vô số con kiến cắn.

"Thực sự là một thân thể dâm đẳng." Trang Ý Mộng khàn giọng nói ra.

"Mợ cô, nếu cô bị làm như vậy, tôi cũng không tin cô không phản ứng!" Kim Linh không phục nói, như vậy mà không phản ứng thì là lãnh cảm đấy được chưa.

Trang Ý Mộng không thể thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận, thân thể nhiệt tình này của Kim Linh, nàng cũng rất thương thức, tay nàng chỉ đảo quanh ở ngoại vi.

Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng thực sự là khôn nặn, trên giường cũng không gây gợn như thế.

"Trang Ý Mộng... mặc kệ dùng tay hay dùng miệng, cô mau thật sự vào thẳng chủ đề chủ đề cho tôi đi..." Kim Linh đã cảm thụ được loại dẫn dắt này rồi, cảm giác thân thể đang bị thiêu đốt hết lần này đến lần khác. Kim Linh nghĩ, nếu lại tiếp tục bị dẫn dắt thế này thì thân thể của nàng sớm muộn cũng sẽ bị Trang Ý Mộng làm cho thành lãnh cảm.

"Cầu tôi sùng cô!" Trang Ý Mộng ác liệt nói ra, nàng vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút ở điểm nhỏ đã mẫn cảm đến cực điểm của Kim Linh, sau đó lại lập tức thối lui.

Kim Linh hận Trang Ý Mộng đến nghiêng răng nghiêng lợi, lão nương cô được dẫn được, cầu thì cầu. Trang Ý Mộng, nếu ngày nào đó cô rơi vào trong tay tôi, tôi cũng cho cô nếm thử loại tư vị này.

"Mộng Mộng, người ta muốn..." Kim Linh dùng chất giọng dâm đẳng cầu xin, chất giọng kia còn có điểm liều mạng hơn cả giọng của Kim Vi Vi, làm cho đầu khớp xương đều tê dại.

"Muốn cái gì?" - Trang Ý Mộng ra sức nhéo hờn thịt nhỏ ở chỗ mềm mại của Kim Linh một chút, tựa tiểu phi tiểu hời.

"Muốn đến nơi nào đó rất trống rỗng..." Kim Linh nhớ kỹ lần trước Trang Ý Mộng uống say, trực tiếp bao nhiêu, cạy cạy chăm chỉ bao nhiêu, không nhiều lời vô ích như vậy. Thế nhưng lúc này có thể cứng da đầu trước tiếp nói ra loại sắc tình này với Kim Linh, nàng nghĩ Trang Ý Mộng bề ngoài thoát nhìn nghiêm chỉnh, kỳ thực bản chất rất dâm. Người nói những lời sắc tình như thế, Kim Linh không tin trong lòng có thể thuần khiết được. Nàng tin tưởng vững chắc Trang Ý Mộng cũng là một phụ nữ tràn đầy ham muốn tình dục, lần trước uống say đã đủ để chứng minh. Đêm hôm đó làm đến mức nơi đó của bản thân bị thương thì có thể thấy người kia cảm thụ đến mức nào.

"Vậy sao? Là như thế này sao?" Trang Ý Mộng đột nhiên trượt một ngón tay đi vào, Kim Linh chịu kích thích thẳng đừ người, thế nhưng ngón tay kia của Trang Ý Mộng đi vào xong lại dừng không động.

"Trang Ý Mộng!" Kim Linh lớn bằng này cho tới bây giờ đều là đùa bốn người khác, đây là lần đầu tiên bị người khác chơi như thế, có chút vượt giới hạn của Kim Linh, Kim Linh tức giận.

Trang Ý Mộng thấy Kim Linh giận thật, ngẩng đầu bắt đầu hôn nồng nhiệt với Kim Linh, Kim Linh bị Trang Ý Mộng hôn như thế thì con tức thật sự tiêu không ít.

"Vừa nãy mới bắt đầu thôi!" Ngày mai không xuống giường được cũng đừng trách tôi, ngón tay trong cơ thể Kim Linh của Trang Ý Mộng bắt đầu động đồng thời lại bỏ thêm một ngón, thế tiến công mãnh liệt đến khiến Kim Linh không thể chống đỡ được. Trang Ý Mộng như biến thân, đường nhìn tràn ngập dục vọng nóng rực như muốn làm thương bản thân kia, ngang xông thẳng tiến như dã thú trong cơ thể bản thân, một lần lại một lần vui vẻ vọt tới. Kim Linh hầu như cũng bị sự vui vẻ ngập đầu kia bao phủ.

Không biết Trang Ý Mộng muốn bao nhiêu lần, thẳng đến khi Kim Linh nghĩ cũng không cách nào tiếp tục, nằng nằng chất giọng kêu đến khàn khàn mà không ngừng cầu xin tha thứ.

"Được rồi... từ bỏ..." Kim Linh cầu xin tha thứ, nằng nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên bị Trang Ý Mộng cưỡng thương, đột nhiên có chút nghĩ mà sợ. Nàng cũng không ngờ một lần niết mài đó lại cần rất nhiều ngày để dưỡng thương, làm đến bị thương loại địa phương này, nói ra là chuyện đáng thẹn cỡ nào. Kỳ thực nàng muốn phản công, thế nhưng thân thể hình như không có nổi một chút khí lực, chỉ có thể để mặc Trang Ý Mộng muốn làm gì thì làm trên người mình.

Trang Ý Mộng có tai như diếc, tay nàng lướt qua lưng Kim Linh. Thân thể Kim Linh có đường cong rất đẹp, phồng lên da thịt màu mật ong của phụ nữ phương đông tuyệt nhiên có phong vị khác, làm cho nàng có loại cảm giác yêu thích không buông tay. Trang Ý Mộng vuốt ve lưng Kim Linh, nàng ôm lấy Kim Linh từ phía sau, ngón tay bí mật trượt đến giữa hai chân Kim Linh mà xoa, cơ thể Kim Linh lại tuôn ra mật dịch.

"Nằm úp sấp xuống, tôi muốn đi vào từ phía sau." Trang Ý Mộng ngậm lấy vành tay Kim Linh nhẹ nhàng nói ra. Kim Linh nghĩ rằng rõ ràng thân thể đã đạt đến cực hạn không còn cách nào chịu nhận nhiều hơn. Thế nhưng Trang Ý Mộng vừa chạm vào bản thân, nghe ngữ khí của Trang Ý Mộng thì thân thể lại có cảm giác. Trước đây Kim Linh chưa bao giờ nghĩ thân thể của chính mình nể cảm như thế, tựa hồ lại chỉ đối với Trang Ý Mộng mới có thể nể cảm như vậy.

"Mồm thì nói không cần, nhưng thân thể rất đói khát." Trang Ý Mộng cười trêu ghẹo, ngón tay lại trượt vào chỗ đã hơi sưng đỏ nhưng dị thường nể cảm kia của Kim Linh.

...

Sáng sớm, Trang Ý Mộng dường như thường ngày, dậy sớm chuẩn bị đi làm. Kim Linh cảm thấy giữa đùi rất đau, hiển nhiên hôm nay không dậy được. Mà Trang Ý Mộng kia đã tự quần áo chỉnh tề chuẩn bị rời đi. Ghê tởm, hỗn đản không lương tâm rõ ràng làm hạnh xong rồi chạy. Kim Linh hoàn toàn đã quên, trước đây bản thân bình thường vẫn làm như vậy, bất quá là phong thủy thay phiên thôi.

"Trong lúc ở đây, đừng để tôi nhìn thấy cô trộn lẫn một chỗ với một đám người lưu manh." Trước khi đi, Trang Ý Mộng cảnh cáo Kim Linh.

"Từ trước đến nay tôi đều bỏ xong cũ đi tìm mới, không quá khoa trương như cô nghĩ" Kim Linh vô tội nói, tuy rằng bản thân thích chơi, thế nhưng rốt cuộc biết chơi rất có chừng mực, chưa bao giờ chân đứng hai thuyền được không? Hơn nữa trước đây nàng đùa đùa đã tuyển chọn kỹ lưỡng, làm sao có thể cùng cấp bậc với loại loạn thất bát tao đây? Hơn nữa, ham muốn tình dục của Trang Ý Mộng mạnh như thế, bản thân ứng phó nàng ta đã rất cật lực, nào có thể đi trêu chọc người khác được.

"Chỉ hy vọng như thế." Trang Ý Mộng nói xong thì không chút lưu luyến mà rời khỏi nhà Kim Linh.

Kim Linh nằm trên giường, đột nhiên nhớ ra, mình rõ ràng là muốn thương Trang Ý Mộng, thế nào lại biến thành bị Trang Ý Mộng thương đây? Kim Linh cảm giác miệng thật khô, chẳng lẽ là vì đêm qua mất nước quá nhiều? Kim Linh đứng dậy, chuẩn bị tới tủ lạnh phòng bếp tu nước. Vừa xuống giường, chân mới vừa chạm đất đã suýt chút ngã xụi lơ xuống, đi lại đau xót không ngớt, nằng hận động tác yêu cầu độ khó cao.

Trên đường Trang Ý Mộng lái xe trở lại công ty, sau một đêm tận tình, thế nhưng cảm giác trong tim càng thêm trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: 45: Ghen

Editor: Gru

Beta: Dương

Kim Vi Vi tới nhà Trương Tập Nhiễm, nhấn chuông cửa vài lần cũng không có người mở cửa, gọi điện cho Trương Tập Nhiễm cũng không ai nhận. Kim Vi Vi chỉ đành ngồi xổm trước cửa nhà Trương Tập Nhiễm mà chờ.

Cũng không biết đợi bao lâu, Trương Tập Nhiễm rốt cục xuất hiện. Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm thì lập tức trưng lên vẻ tươi cười, nhưng vẻ tươi cười khi nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh Trương Tập Nhiễm thì lập tức cứng lại, cảm giác sợ hãi xuất hiện. Có một người mà Kim Vi Vi nhớ rõ, Trần Hinh, năm đó trong trường học là mối tình đầu của Nhiễm Nhiễm cũng là cô bạn gái duy nhất. Khi đó Nhiễm Nhiễm rất được con gái hoan nghênh, đối

với Nhiễm Nhiễm cũng không quá nhiệt tình, duy độc với Trần Hình là ngoại lệ. Thậm chí có một ngày, Nhiễm Nhiễm từng nói Trần Hình là bạn gái của nàng. Nửa năm Trương Tập Nhiễm và Trần Hình quen nhau, từng là đoạn thời gian đen tối nhất trong cuộc đời Kim Vi Vi.

Nàng rõ ràng nhớ kỹ, ngày đó Nhiễm Nhiễm đã nói như vậy:

"Trần Hình là bạn gái của tôi, tôi thích con gái thông minh, ghét nhất chính là con gái ngu dốt thích ra vẻ. Tôi thích con gái mặt búp bê, đã phát dục hoàn hảo, ghét con gái giọng nói uốn éo làm ra vẻ, cho nên xin sau này đừng quần quít lấy tôi nữa." Trương Tập Nhiễm nói xong câu đó thì nước mắt của Kim Vi Vi rớt xuống tong tong, nhìn Trần Hình bên cạnh với Trương Tập Nhiễm, Kim Vi Vi thấy rất ủy khuất. Cô mở mắt trừng trừng nhìn Trương Tập Nhiễm và Trần Hình cùng nhau rời khỏi, nước mắt rơi càng mau. Cô tự ti, cô ghét bản thân là một kẻ ngu ngốc. Nửa năm Kim Vi Vi thật sự không hề chủ động đi tìm Trương Tập Nhiễm, nhưng chỉ nửa năm thôi nước mắt mà Kim Vi Vi rơi còn nhiều cả vài chục năm trước đó gộp lại.

Nửa năm sau, Trần Hình xuất ngoại, Kim Vi Vi như sống lại, bộ dạng ngây ngốc xuất hiện bên người Trương Tập Nhiễm, tựa hồ chưa từng bị tổn thương. Cũng may Trương Tập Nhiễm tuy ngoài miệng có đôi khi rất ác độc như trước, thế nhưng không còn tiếp tục chủ động ngăn cản Kim Vi Vi.

"Đây không phải là bé Kim sao? - Trần Hình nhìn người ngốc có vóc người ma quỷ, thật đúng là một chút cũng không thay đổi.

"Không phải chị đã xuất ngoại sao?" Kim Vi Vi lúc này như sói mẹ bị xâm chiếm lãnh thổ, toàn thân tràn ngập cảnh giác và bất an. Trần Hình có thể cướp đi Nhiễm Nhiễm, Kim Vi Vi trong tư tưởng tràn ngập cảm giác sợ hãi.

"Đứa ngốc, xuất ngoại có thể về nước mà." Ngữ khí của Trần Hình như chị đại đối với em gái, thế nhưng mặt búp bê thoát nhìn như nhỏ hơn Kim Vi Vi, có loại cảm giác hơi rối loạn.

Hai chữ đứa ngốc vô ý của Trần Hình đã kích thích tới Kim Vi Vi, cô quen bị Trương Tập Nhiễm mắng ngốc nên không cảm thấy gì, thế nhưng bị tình địch nói như thế thì lại giống như bị cười nhạo một cách trắng trợn.

"Tôi ngốc thì liên quan gì đến chị, ngực tôi có thể bỏ sung cho nào. Dáng vẻ của chị, ngực nhỏ như vậy, chỗ nào giống phụ nữ, không ra nam không ra nữ ..." Sự chú ý của Kim Vi Vi từ đầu đến giờ chỉ tập trung trên người một người, cho nên cô hoàn toàn quên bên người còn có một người phụ nữ ngực phẳng. Cô chỉ định công kích Trần Hình, không phải cố ý nói như vậy.

Trần Hình hơi sừng sốt, sau đó chột cười lớn. Ngực có thể bỏ sung cho nào, cách nói này là lần đầu tiên nghe thấy. Kim mười mười thế nào lại mạnh như vậy, thật sự quá dễ thương, thật muốn đoạt lấy món đồ chơi này từ trong tay Nhiễm Nhiễm.

Trần Hình mất hình tượng cười đến run rẩy cả người. So với Trần Hình, Trương Tập Nhiễm vẫn mặt không biểu cảm như trước, có thể là do nàng đã quen Kim Vi Vi thường xuyên nói ra lời kinh người.

Dáng vẻ của Trần Hình khiến Kim Vi Vi thoáng cái lập tức xù lông, hoàn toàn là miệt thị đối với bản thân. Kim Vi Vi hận không thể xông tới đánh Trần Hình. Kim Vi Vi dù đại não đơn giản nhưng thân kinh vận động lại rất phát triển, thế nhưng nàng biết nếu làm như vậy thì Nhiễm Nhiễm nhất định sẽ tức giận. Kim Vi Vi học võ không hơn kém hơn Trang Ý Mộng bao nhiêu, Kim Linh cũng có học nhưng lại quá lười biếng, học hai ngày xong bỏ.

"Kim Vi Vi, đừng làm mất mặt, cậu về nhà trước đi." Trương Tập Nhiễm khẽ nhún mày nói, nói không ít lần với nàng, không biết thì ít nói, thực sự là học thế nào cũng không học tốt.

"Không cần, mình không đồng ý để nàng ở nhà cậu!" Kim Vi Vi rất sợ Trương Tập Nhiễm lại bị Trần Hình cướp đi, cho nên lần này nói gì cô cũng sẽ không sao lắng để phòng.

"Kim em à, người ta với Nhiễm Nhiễm tiểu biệt thắng tân hôn, có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói..." Trần Hình còn e sợ thiên hạ không loạn, thêm mắm thêm muối, nàng chính là muốn nhìn bộ dạng Kim mười mười khóc nhè. Trần Hình còn thuận thế ngả cơ thể dính gần Trương Tập Nhiễm.

Kim Vi Vi cực tức giận, cô bướng bỉnh đi tới cứng rắn ngăn Trần Hình, hồ ly tinh, nàng ghét nhất hồ ly tinh.

"Được rồi, Kim Vi Vi, cậu lập tức về nhà." Lần này ngữ khí của Trương Tập Nhiễm rất mạnh mẽ, Kim Vi Vi ở lại chỗ này chỉ để Trần Hình khi dễ.

"Nhiễm Nhiễm, cậu đuổi nàng đi có được không?" Mắt của Kim Vi Vi có chút hồng. Cô ghét Trần Hình, càng không thích Trần Hình vào nhà Nhiễm Nhiễm, ghét Nhiễm Nhiễm can thiệp...

"Kim Vi Vi, trí tuệ của cô không thể thành thực một chút sao?" Trương Tập Nhiễm rất bất đắc dĩ, không phải là Vi Vi ghét ai thì có thể can người đó.

"Người ta là bạn gái của Nhiễm Nhiễm, còn cô là ai của Nhiễm Nhiễm đây?" Trần Hình cười hỏi ngược lại.

Kim Vi Vi ngây ngẩn cả người, chữ 'bạn gái' làm cho cô không thể phản bác. Nói như vậy, mình mới là hồ ly tinh quần quít lấy bạn gái người khác không buông sao? Kim Vi Vi thoáng nhìn Trương Tập Nhiễm, cô hi vọng biết bao lúc này Nhiễm Nhiễm có thể vì mình mà nói một câu, thế nhưng Nhiễm Nhiễm vẫn mặt không biểu cảm nhìn bản thân. Không nói một lời, Kim Vi Vi đột nhiên phát hiện ra, Nhiễm Nhiễm thực sự chưa từng nói thích mình, vẫn đều là mình tự đa tình. Trong nháy mắt, Kim Vi Vi mất đi ý chí chiến đấu, sau đó uể oải rời khỏi như gà trống thua cuộc.

"Chắc chắn, sao cậu lại đối xử với bé Kim vô tình như vậy chứ." Rõ ràng thích người ta còn lôi kéo mình sắm vai bạn gái để thoát khỏi người ta, thấy người ta thì phiền, không thấy người ta lại mất mát, loại tâm lý này vô cùng mâu thuẫn.

"Phòng chừng con mắt sẽ khóc đến đỏ đi." Trần Hình thấy Trương Tập Nhiễm vẫn mang vẻ mặt không biểu cảm nên cố tình nói thêm.

"Mặt than không thú vị, mồm mép lại độc, ngực lại nhỏ, cũng chỉ có Kim bé yêu chịu được cậu thôi..." Trần Hinh không buông tha nói.

"Phụ nữ miệng rộng" Trương Tập Nhiễm mặt không biểu cảm nói.

"Cậu nói xem, Kim Vi Vi lớn lên chộc người ta phạm tội như vậy, cậu còn cần đuổi người ta đi, cậu không sợ bé Kim của cậu trên đường bị người ta làm bậy sao..." Trần Hinh tiếp tục châm ngòi thổi gió, nàng không tin trong lòng Trương Tập Nhiễm sẽ không để ý.

Trương Tập Nhiễm khẽ nhủ mày, Kim Vi Vi ngu ngốc kia từng luyện võ phòng thân, nhưng chưa từng sử dụng... Nghĩ đến đây, Trương Tập Nhiễm thật có chút lo lắng.

"Cậu chính là không muốn thừa nhận bản thân thích người ngu ngốc. Nhu nhược!" Trần Hinh thấy Trương Tập Nhiễm mặt vốn không biểu cảm bỗng nhũn mảy, quả nhiên là đang xót người ta. Thật không hiểu vì sao lại lạnh nhạt như vậy với Kim Vi Vi.

"Câm miệng!" Sắc mặt Trương Tập Nhiễm trầm xuống.

"Được rồi, cậu đưa đồ cho tôi đi, tôi lấy xong sẽ đi ngay." Trần Hinh thấy Trương Tập Nhiễm thẹn quá thành giận thì bắt đầu tính đường lui.

Lúc Trần Hinh đi, tuy rằng bên tai Trương Tập Nhiễm thanh tịnh không ít, nhưng trong đầu lại có vài phần không yên lòng về Kim Vi Vi. Kim Vi Vi là kiêu mà đàn ông nhìn thấy thì đều muốn lên giường, lại muộn thế này, Trương Tập Nhiễm nghĩ đến đây có chút đứng ngồi không yên.

"Cậu chính là không muốn thừa nhận bản thân thích kẻ ngu ngốc" Ngay từ đầu, tâm tính kiêu ngạo của Trương Tập Nhiễm xác thực không muốn thừa nhận, nhưng sự thật lại bày ra trước mắt nhiều năm như vậy, nàng không muốn thừa nhận cũng không được. Nhưng giữa nàng và Kim Vi Vi, nàng không thấy được hi vọng. Nàng không phải loại người không biết suy nghĩ như Kim Vi Vi, từ nhỏ đến lớn, nàng thuộc loại suy xét kỹ càng, nhìn xa trông rộng, nhìn trước ngó sau. Tình cảm của nàng với Kim Vi Vi, không chỉ là chuyện của hai người, lão ba nhà mình là một người cố chấp và thanh cao như vậy, trong mắt không dung thứ một hạt cát, tự nhiên không thể chấp nhận tính hướng của bản thân, Trương Tập Nhiễm không cho rằng bản thân có năng lực có thể đối phó với cha mẹ. Hơn nữa, Trương gia và Kim gia quá chênh lệch. Tuy nói Trương gia là dòng dõi thư hương, thế nhưng thật ra một nghèo hai trắng, Kim gia là phú hào giàu có, sự chênh lệch này không đơn giản như tường tượng. Hơn nữa nếu quan hệ này lộ ra, chuyện khó khăn nhất chính là đi mình không có bối cảnh trong Kim gia. Người phụ nữ như Trang Văn Huệ thủ đoạn cao như vậy, Trương Tập Nhiễm không cho rằng bản thân có thể đấu thắng Trang Văn Huệ. Đại nãi Kim Vi Vi lại đơn giản, trông cậy vào nàng thả rằng không trông cậy còn hơn. Nếu không có phần thắng thì nhất quyết đừng bắt đầu.

Trương Tập Nhiễm rốt cục vẫn không chịu đựng được lo lắng trong lòng, gọi điện thoại cho Kim Vi Vi.

"Cậu ở đâu?" Trương Tập Nhiễm hỏi.

Kim Vi Vi ở trạm dừng chân khu nhà của Trương Tập Nhiễm khóc đến hoàn toàn vỡ nát. Vậy mà khi nhìn thấy Trương Tập Nhiễm gọi điện thoại cho bản thân thì lập tức nhấc máy.

"Dù sao cậu cũng không cần tôi, tôi không cần cậu quản!" Kim Vi Vi vừa nói vừa nghẹn ngào, nghĩ đến Trương Tập Nhiễm có thể đang cời sạch cùng "bạn gái" làm chuyện mà hai chị họ làm thì Kim Vi Vi khóc càng hăng.

"Cậu lập tức về đây cho tôi." Trương Tập Nhiễm nói xong thì ngắt điện thoại.

Kim Vi Vi há hốc mồm, Nhiễm Nhiễm đáng ghét nhất. Muốn đuổi người ta thì đuổi, kêu người ta trở lại cũng không dỗ người ta một chút. Trong đầu Kim Vi Vi không thoải mái, thế nhưng vừa nghĩ đến Trần Hinh kia còn đang ở nhà Nhiễm Nhiễm thì lo lắng, cô tuyệt đối không thể để cho Trần Hinh với Nhiễm Nhiễm làm chuyện mà hai chị họ làm, tuyệt đối không thể!

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: 46: Bé Đã Trưởng Thành

Editor: Gru

Beta: Dương

"Nhiễm Nhiễm, mình quyết định phải phá hư tình cảm của cậu và hồ ly tinh Trần Hinh!" Trương Tập Nhiễm vừa mở cửa thì Kim Vi Vi bước vào nghiêm trang tuyên bố.

Trương Tập Nhiễm cũng không có sức để châm biếm, đức hạnh như Kim Vi Vi thì có thể đánh hồ ly tinh sao? Trương Tập Nhiễm bỏ qua những...ngôn từ buồn cười này của Kim Vi Vi.

"Trần Hinh đâu?" Kim Vi Vi phát hiện ra Trần Hinh không ở phòng khách, khẩn trương đến nhanh chóng vào phòng ngủ, không phát hiện ra hình bóng của Trần Hinh, cô mới hơi yên tâm.

"Trần Hinh không phải là bạn gái tôi." Trương Tập Nhiễm thấy con mắt Kim Vi Vi sưng đỏ, trên mặt còn có chút vết nước mắt, kẻ ngu ngốc sẽ không trốn dưới tầng khóc chứ? Có chút không đành lòng nên Trương Tập Nhiễm đành mở miệng làm sáng tỏ quan hệ với Trần Hinh.

"Hả?" Lúc vừa lên thang máy tâm lý còn tranh đấu một chút, vừa nghĩ đến phải vung đao đoạt yêu với hồ ly tinh thì Kim Vi Vi có một chút cảm giác tội lỗi. Đương nhiên chút cảm giác tội lỗi kia so với Nhiễm Nhiễm quả thực nhỏ đến đáng thương.

"Ngu ngốc." Trương Tập Nhiễm nhìn vẻ mờ mịt của Kim Vi Vi nhẹ nhàng thốt ra, ngữ khí không ghét bỏ giống bình thường, trái lại có chút mềm nhẹ. Kim Vi Vi tuy rằng ngu ngốc nhưng lại rất miễn cảm đối với cảm xúc của Trương Tập Nhiễm.

"Còn nói người ta ngu ngốc, đều là bị Nhiễm Nhiễm nói ngốc!" Kim Vi Vi nói thầm.

"Được rồi, đi tắm, tắm xong phải đi ngủ." Đã là người lớn, thời gian Kim Vi Vi làm việc và nghỉ ngơi lại giống con nít, đều đúng 9 giờ thì đi ngủ, hiện tại đã sắp 11 giờ.

Đây không phải là lần đầu tiên Kim Vi Vi ngủ ở nhà Trương Tập Nhiễm. Tuy không có chìa khóa nhà Trương Tập Nhiễm nhưng bình thường cô toàn tới cầm chìa khóa nhà Trương Tập Nhiễm không đi. Thậm chí ở nhà Trương Tập Nhiễm, quần áo của Kim Vi Vi còn nhiều hơn của Trương Tập Nhiễm.

"Được được." Kim Vi Vi vui vẻ vào phòng tắm, người đơn giản chính là dễ vui vẻ, sau khi biết Trần Hinh hiện tại không còn là bạn gái của Trương Tập Nhiễm thì tâm trạng của cô tốt vô cùng.

Trương Tập Nhiễm thấy vậy thì không khỏi có chút cảm thán, đúng là người đơn giản có thể vui vẻ vô tâm vô phé?

Không lâu sau, Trương Tập Nhiễm chợt nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng hát vui vẻ, đứa trẻ lớn người kia không biết từ lúc nào bắt đầu thích vừa tắm vừa hát, còn thích bài của Vương Phi. Trương Tập Nhiễm nghĩ, nếu Vương Phi nghe được chắc sẽ khóc mất. Kỳ thực người thích ca khúc của Vương Phi là Trương Tập Nhiễm, Kim Vi Vi biết Trương Tập Nhiễm thích nghe cho nên đã học, nhưng chất giọng "thánh thót" eo éo kia hát lên thì có cảm giác chẳng ra gì cả. Cho nên mới nói, Kim Vi Vi chính là điển hình của vẽ hổ không thành lại ra chó.

Tiếng của Kim Vi Vi đột nhiên ngừng lại, nàng đột nhiên nhớ tới cảnh tượng cách đây không lâu thấy ở nhà Kim Linh, nhớ tới chuyện thân mật chị họ làm trên người chị, sắc mặt ửng đỏ. Cô rất muốn cùng Nhiễm Nhiễm làm chuyện mà hai chị họ làm, chị nói rất thoải mái, không biết thật hay không.

Kim Vi Vi tắm xong không mặc áo ngủ công chúa phấn hồng dễ thương như bình thường, mà quần khăn tắm đi ra, cô loáng thoáng nhớ kỹ TV từng diễn như thế.

Trương Tập Nhiễm thấy Kim Vi Vi đi ra, cư nhiên chỉ quần khăn tắm, lộ ra bờ vai trắng nõn kêu gọi, nơi no đủ được bao dưới khăn tắm kia quả thực khiến người ta không thể nhìn thẳng. Kim Vi Vi ngoại trừ não có chút nhỏ thì thân thể xác thực phát dục quá tốt.

Trương Tập Nhiễm thu lại ánh mắt, có chút mất tự nhiên.

"Sao cậu không mặc áo ngủ?" Trương Tập Nhiễm nhớ Kim Vi Vi rất thích bộ đồ công chúa, hôm nay thế nào lại không mặc?

"Chút nữa mặc." Kim Vi Vi hơi đỏ mặt đỏ nói, không biết vì sao, lúc Nhiễm Nhiễm nhìn về phía mình, nàng cảm thấy tim đập rất nhanh.

Trương Tập Nhiễm thấy Kim Vi Vi đỏ mặt có chút kỳ quái.

"Cậu đang sốt sao?" Trương Tập Nhiễm có chút lo lắng kéo Kim Vi Vi lại, giờ tay áp lên trán Kim Vi Vi, sợ Kim Vi Vi vừa nãy ở dưới bị gió lạnh thổi bị cảm.

Kim Vi Vi từ nhỏ đã là cục cưng khỏe mạnh thể nào sẽ cảm lạnh, chỉ là đó là chuyện từ lúc còn nhỏ.

Chưa có ai truyền thụ kiến thức phương diện này cho Kim Vi Vi, nhiều lắm là Kim Linh đôi khi nói một ít kiến thức không lành mạnh, nhưng những tri thức kia không thể khiến Kim Vi Vi liên kết thành một hình ảnh rõ rệt. Nhưng hôm nay tận mắt thấy quá trình Kim Linh và Trang Ý Mộng thân thiết, Kim Vi Vi Vinhư được lột bỏ màn che, mọi thứ trở nên rõ ràng. Con người trời sinh đa số đều có hiếu kỳ đối với chuyện này, đặc biệt nếu có người mình thích, sự hiếu kỳ, suy nghĩ sai lệch cũng tự nhiên mà phát sinh theo.

Đương nhiên Trương Tập Nhiễm tự nhiên không biết thiếu niên nhi đồng trong lòng bản thân đã trưởng thành trong vô thức, cùng với cơ thể sớm đã trưởng thành gọi cảm, sở hữu sự nữ tính mê hoặc kia, thậm chí so với phái nữ khác còn rất có quyền rũ hơn.

Không ai truyền dạy, vì vậy nên cũng không cảm thấy thẹn thùng. Kim Vi Vi đưa tay nhẹ nhàng cầm tay Trương Tập Nhiễm đang dán trên trán sau đó đặt lên ngực mình.

Trương Tập Nhiễm vô cùng kinh ngạc ngây ngẩn cả người một chút, nàng cho tới giờ chưa từng nghĩ Kim Vi Vi sẽ làm chuyện như vậy. Trương Tập Nhiễm chưa bao giờ xem Kim Vi Vi là phụ nữ trưởng thành mà đối xử, vẫn nghĩ đây là cô gái vừa ngu ngốc vừa thích khóc vài năm trước. Hôm nay cô gái này làm chuyện không phải của trẻ con, tâm tình Trương Tập Nhiễm có chút phức tạp.

"Ai dạy cậu?" Trương Tập Nhiễm nhíu mày hỏi, nàng lập tức nghĩ tới bà chị họ bắt lương kia.

Kim Vi Vi lắc đầu, không muốn Nhiễm Nhiễm trách chị, nhưng miệng nói ra thì lập tức lộ, "Minh chỉ muốn Nhiễm Nhiễm sờ thử, chị nói sẽ rất thoải mái."

Sắc mặt Trương Tập Nhiễm âm trầm một chút, quả nhiên là Kim Linh, người phụ nữ này càng ngày càng không đúng mực.

"Tránh xa nàng ra chút." Trương Tập Nhiễm ra lệnh, nàng đột nhiên nhớ đến tay chính mình ở trước ngực Kim Vi Vi, nàng muốn rút về, thế nhưng xúc cảm no đủ mềm mại kia làm cho Trương Tập Nhiễm thấy xa lạ nhưng có chút luyến tiếc không nỡ buông.

"Chỉ cần Nhiễm Nhiễm không đuổi người ta, người ta sẽ không đi tìm chị." Kim Vi Vi nhẹ nhàng nói ra, lòng bàn tay của Nhiễm Nhiễm nóng quá, cách cái khăn tắm vẫn có thể cảm giác được độ nóng. Kim Vi Vi nghĩ, nếu như không có khăn tắm thì có thể càng nóng hơn hay không? Kim Vi Vi lúi khấn tắm xuống, thứ tròn trịa trắng nõn như quả bóng kia bại lộ trước mắt Trương Tập Nhiễm, Trương Tập Nhiễm theo bản năng nhắm mắt, nheo mắt không nhìn điều sai trái!

"Nhiễm Nhiễm, cậu không thích sờ người ta sao?" Kim Vi Vi hỏi, nàng nhớ kỹ chị họ không chỉ hôn ngực chị, đồng thời ngón tay còn nắn ngực của chị đến biến hình, cảm giác như rất thích.

Trương Tập Nhiễm nghe Kim Vi Vi nói sáng khoái như vậy thì sắc mặt ửng đỏ, bất quá nhìn mặt Kim Vi Vi vẫn ngây thơ bằng phẳng như trẻ nhỏ... Kim Vi Vi thực sự biết hàm nghĩa của những hành động này sao?

"Kim Vi Vi, cậu biết bản thân đang làm gì không?" Trương Tập Nhiễm hỏi.

"Minh biết, Minh muốn lên giường cùng Nhiễm Nhiễm, giống như chị và chị họ vậy." Dựa vào bản năng, Kim Vi Vi nhẹ nhàng cầm lấy tay Trương Tập Nhiễm chuyển động, ngực mẫn cảm lập tức đứng thẳng, còn mang theo cảm giác hơi tê dại, hình như thực sự rất thoải mái, lần đầu tiên Kim Vi Vi nghĩ chị không hề lừa Minh.

Kim Linh và Trang Ý Mộng? Trương Tập Nhiễm bị tin tức Kim Vi Vi để lộ làm kinh ngạc., Trương Tập Nhiễm hoàn toàn không chú ý tới động tác của Kim Vi Vi, nàng còn đang tiêu hóa tin tức này. Kim Linh không sợ Trang Văn Huệ sao? Dám động vào chất nữ bảo bối của Trang Văn Huệ? Bất quá chị họ từ trước đến nay làm việc không hề có kỵ. Nhưng không phải Kim Linh luôn chỉ chơi đùa với đàn ông sao, thế nào đột nhiên sửa đổi tính hướng? Hơn nữa hai người cho dù có dây dưa thì khẳng định sẽ không bị loại người tri độn như Kim Vi Vi phát hiện. Chẳng lẽ là khi các nàng lên giường bị Kim Vi Vi thấy được? Sau đó Kim Vi Vi học theo? Nghĩ tới đây Trương Tập Nhiễm mới phát hiện ra lòng bàn tay bị Kim Vi Vi cầm hình như có một điểm tròn nhỏ đứng thẳng.

Trương Tập Nhiễm nhìn về phía Kim Vi Vi, phát hiện sắc mặt Kim Vi Vi có chút đỏ ửng, tựa hồ có chút động tình. Trương Tập Nhiễm như bị điện giật, rút tay của mình về. Nàng chưa thể thoát cái coi Kim Vi Vi từ trẻ em thoát cái chuyển hóa thành phụ nữ trưởng thành, thậm chí đã bắt đầu khai phá dục vọng của bản thân.

Trong lòng Kim Vi Vi có chút mất mát, mờ mịt nhìn Trương Tập Nhiễm, Nhiễm Nhiễm không thích mình sao?

"Nhanh cầm áo ngủ mặc. Đi ngủ!" Trương Tập Nhiễm tức giận nói, thế nhưng trong lòng không giống thế, có loại cảm giác mất mát nồng đậm, song với đó lại có cảm giác vui vẻ.

"Ừm..." Kim Vi Vi không thể làm gì khác, nghe lời đi mặc áo ngủ, ngoan ngoãn nằm ngủ bên người Trương Tập Nhiễm, thuận tiện ôm lấy Trương Tập Nhiễm, rồi trực tiếp nhanh chóng ngủ mất.

Trương Tập Nhiễm chưa thay áo ngủ. Nhìn đồi núi chập trùng Kim Vi Vi, nàng thế nào cũng không thể bỏ qua. Lý trí nói với nàng đừng dây dưa không rõ với Kim Vi Vi, thế nhưng nàng lại luyến tiếc. Nếu thực sự đẩy Kim Vi Vi ra, phải tiếp tục lừa Kim Vi Vi rằng Trần Hinh là bạn gái của mình, loại tâm lý mâu thuẫn này làm cho Trương Tập Nhiễm có chút giằng xé. Nàng ao ước mình có tính cách không kiêng nể gì của Kim Linh, nếu mình có thể giống Kim Linh một chút có thể sẽ sẽ không rối rắm như vậy.

Trương Tập Nhiễm nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Kim Vi Vi, công bằng mà nói, Kim Vi Vi lớn lên xác thực không tệ, da không chút tì vết. Trương Tập Nhiễm giận chó đánh mèo nheo mắt Kim Vi Vi đang ngủ say.

Kim Vi Vi không thở được, không thể không tỉnh lại, nàng mờ mịt nhìn Trương Tập Nhiễm.

"Nhiễm Nhiễm, không ngủ được sao?" Kim Vi Vi rõ ràng rất buồn ngủ, nhưng vẫn cố mở mắt ra quan tâm hỏi.

Thấy Kim Vi Vi như vậy, Trương Tập Nhiễm mềm lòng thành một mảnh. Buông mũi Kim Vi Vi ra, vỗ nhẹ nhẹ một chút lên mặt Kim Vi Vi.

"Ngủ đi." Trương Tập Nhiễm đưa tay ôm lấy Kim Vi Vi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: 47: Lấy Lòng

Editor: Gru

Beta: Dương

Bốn ngày nghỉ ở suối nước nóng nhanh chóng kết thúc, Mộc Hân vạn phần không muốn trở về.

"Dung Dung, cậu ở trong xe chờ tớ một chút, tớ đi mua chút đồ." Mộc Hân xuống xe, chạy vào chợ gần đó.

Tạ Khinh Dung ở trên xe đợi hơn mười phút, thấy Mộc Hân đi ra xách theo đồ sau đó bỏ vào cốp xe.

"Mua gì vậy?" Tạ Khinh Dung hỏi.

"Cá chình, cá chình sống ở suối nước nóng này rất nổi tiếng, mang một ít làm quà cho Tà mẹ và Tà ba." Mộc Hân lấy khăn tay lau bàn tay còn hơi ướt.

"Cá chình thì mua ở đâu chả được?" Tạ Khinh Dung theo đuổi nguyên tắc không mua đồ ở khu du lịch.

"Vấn đề là cá sinh sống ở suối nước nóng, ngon hơn mà." Những con cá chình này đa số đều là xuất khẩu, so với cá chình bình thường cũng giá trị hơn rất nhiều, Mộc Hân luôn tin tưởng vào đạo lý 'quý mới đắt tiền', tuy rằng không khẳng định là đúng trên mọi trường hợp.

"Ai biết có đúng là sống ở suối nước nóng thật hay không?" Không thể nghi ngờ Tạ Khinh Dung là người tiêu dùng lý trí và xảo quyệt.

"Mặc kệ, chúng ta đi chơi một vòng, chẳng lẽ tay không về nhà, mang chút đồ cho ba mẹ cậu. Đồ đặc tốt hay không chi là thứ yếu, quan trọng nhất ở tâm lòng." Đây mới là mục đích chủ yếu của Mộc Hân, muốn giành niềm vui cho vợ chồng họ Tạ.

"Cậu thì ra rất biết cách lấy lòng người lớn." Ánh mắt của Tạ Khinh Dung hướng tới quét qua Mộc Hân, Mộc Hân đối với ba mẹ mình xác thực còn quan tâm hơn mình. Tuy rằng mục đích không phải tinh khiết, nhưng không thể phủ nhận sự chu đáo hiện tại của Mộc Hân, có chút đáng tiếc.

"Lẽ nào cậu không hy vọng ba mẹ mình vui vẻ sao?" Mộc Hân cười hỏi ngược lại.

"Lúc nào thì ba mẹ tôi biến thành ba mẹ cậu?" Tạ Khinh Dung khẽ nhún mày hỏi.

"Trước đây không phải cậu muốn nhận mình thành em gái kết nghĩa sao?" Nàng vẫn rất muốn làm người nhà họ Tạ gia, nhưng không phải là em gái kết nghĩa, mà là thân phận con rể hoặc con dâu của họ Tạ.

"Không phải cậu không muốn sao?" Tạ Khinh Dung nhớ rõ bản thân từng đề cập qua một lần, lần đó Mộc Hân cự tuyệt rất kiên định.

"Hiện tại mình có thể đổi ý không?" Hiện tại Mộc Hân nghĩ, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả. Nếu như biến thành em gái kết nghĩa của Dung Dung thì có lẽ sẽ có lý do hợp lý ở lại nhà nàng.

Tạ Khinh Dung không trả lời, chỉ im lặng lái xe. Tăng tốc, chỉ mong về đến nhà cá chưa chết.

Bởi vì Tạ Khinh Dung tăng tốc nên nửa tiếng đồng hồ đã về tới nhà. Tạ Khinh Dung mở cốp xe, thấy cá chình trông giống con rắn thì sắc mặt khẽ biến. Quả nhiên, nàng rất đáng ghét sinh vật trơn tuột không chân.

"Dung Dung, cậu sợ thứ này sao?" Mộc Hân thấy sắc mặt Tạ Khinh Dung khẽ biến, không ngờ Dung Dung sợ thứ này.

"Ai sợ chứ!" Tạ Khinh Dung chết cũng không thừa nhận bản thân sợ tất cả những thứ giống rắn.

"Vậy sờ sờ xem, thật mịn, xúc cảm cũng không tệ lắm đâu!" Mộc Hân kéo tay Tạ Khinh Dung, đột nhiên ấn vào trong nước, đụng đến cá chình trơn tuột.

Tạ Khinh Dung không nghĩ tới Mộc Hân sẽ đột nhiên làm như thế, mà xúc cảm trơn tuột trong tay làm cho Tạ Khinh Dung không khống chế nổi cảm giác dơ bẩn và sợ hãi lông tóc dựng đứng. Thông thường lúc phụ nữ sợ hãi sẽ hét chói tai, Tạ Khinh Dung không nghĩ tới lần đầu tiên bản thân hét chói tai sẽ xảy ra dưới tình huống như thế này.

Mộc Hân bị tiếng hét chói tai của Tạ Khinh Dung làm hoảng sợ, nàng quen biết Dung Dung nhiều năm như vậy còn chưa từng thấy Dung Dung hét. Nhìn sắc mặt Dung Dung tái xanh thì biết bản thân đùa quá trớn.

"Tớ không biết cậu sợ như thế, xin lỗi." Mộc Hân như đứa trẻ con phạm sai lầm, thấp giọng áy náy nói.

Tạ Khinh Dung xác thực rất tức giận, cho nên nàng không để ý tới Mộc Hân, chỉ bước nhanh về hướng thang máy.

Mộc Hân nhanh chóng cầm cá chình lên, theo sát phía sau Tạ Khinh Dung.

"Dung Dung, đừng nóng giận mà, sau này người ta không dám nữa ..." Hiện tại Mộc Hân hồi hận đến xanh cả ruột, bắt quá chỉ sờ cá chình một chút, nằng nào biết đầu Dung Dung sẽ phản ứng lớn như vậy.

Tạ Khinh Dung hạ quyết tâm ngày hôm nay không để ý tới Mộc Hân. Vừa nghĩ đến xúc cảm tron tuột hồi nãy thì cảm giác dơ bẩn lại xong tới đầu Tạ Khinh Dung, còn cả tiếng thét chói tai và các thứ khác. Tạ Khinh Dung thấy rất mất mặt, nghĩ tới đây thì càng tức giận. Tạ Khinh Dung là người không dễ phát giận, một khi phát giận cũng rất lớn. Tuy trước đây thời gian bản thân phát giận tương đối nhiều, thế nhưng Mộc Hân vẫn nghĩ so với mình thì Tạ Khinh Dung nhất định ngạo kiêu hơn.

Biểu cảm lạnh lùng của Tạ Khinh Dung vào trong nhà mới hòa hoãn một ít.

"Tạ mẹ, con cầm cá chình từ làng du lịch XX về cho người và Tạ ba, có người nói cá chình sống trong suối nước nóng chất thịt đặc biệt tốt đó!" Mộc Hân vừa thấy mẹ Tạ thì lập tức nhắc thùng cá chình tới trước mặt mẹ Tạ hiến vật quý.

"Nha đầu này thật có thành ý, đi chơi còn nhớ thương hai miệng già chúng ta." Mẹ Tạ thấy thùng cá chình còn sống thì cười đến miệng không ngậm được, bà dám khẳng định đây là do Mộc Hân mua, bởi vì Dung Dung sợ nhất mấy thứ này, lại càng sẽ không có ý niệm đi mua trong đầu. Bất quá bạn già thật ra lại rất thích cá chình nấu rượu, nhưng vì biết Dung Dung không thích nên lúc Dung Dung ở nhà cho tới bây giờ bọn họ không hề nấu món này, cho nên Tạ Khinh Dung cũng không biết Tạ ba thích món này.

"Đó là đương nhiên, Tạ mẹ và Tạ ba thương con như thế, con thích nhất Tạ mẹ và Tạ ba." Mộc Hân nói năng ngọt ngào, chủ động thể hiện. Mộc Hân tuy rằng nói xong có chút buồn nôn, nhưng hết lần này tới lần khác Tạ mẹ lại rất thích, lần nào cũng cười đến không khép được miệng. Sau khi Tạ mẹ biết năm nay Mộc Hân lại tới nhà bọn họ mừng năm mới còn hài lòng rất nhiều.

Đối trá! Tạ Khinh Dung thấy mẹ mình đối với Mộc Hân còn thân thiết hơn so với đối bản thân, thì trong lòng có chút bất bình.

Đêm đó, Tạ mẹ nấu cá chình nấu rượu thơm ngào ngạt, ba Tạ khen không dứt miệng món này. Đêm đó ăn cơm tối nhiều hơn một chén, chỉ có Tạ Khinh Dung không dám ăn. Ba người còn lại ăn rất vui, Tạ Khinh Dung thế mới biết hóa ra lão ba nhà mình rất thích ăn cá chình. Tạ Khinh Dung nhìn Mộc Hân, bản thân cũng không biết lão ba thích cá chình, Mộc Hân mua cá chình về chỉ là trùng hợp sao?

"Các con dự định đêm nay đi hay sáng mai?" Tạ mẹ hỏi, nhớ tới tuổi tác của con gái cũng không còn nhỏ.

"Sáng mai." Mộc Hân giành trước trả lời, nằng còn muốn nằm giường của Dung Dung thêm một đêm. Dù sao thì, chỗ công ty tám phần mười Dung Dung sẽ không giữ bản thân ở lại nhà nằng qua đêm.

Tạ Khinh Dung gật đầu, cha mẹ luôn luôn mong con mình có thể ở nhà ngủ thêm được một khắc thì một khắc.

Lúc Mộc Hân vào phòng thì mẹ Tạ giữ Tạ Khinh Dung ở phòng khách nói thầm.

"Dung Dung, tiểu Mộc thật đáng yêu, ta rất thích, con cũng đừng giận dỗi với nó, tránh cho lại tức giận ba năm không đến nhà chúng ta, cũng may Tiểu Mộc tốt tính..." Sáng sớm mẹ Tạ nhìn ra hôm nay Dung Dung lại làm lơ người ta.

Tạ Khinh Dung kỳ thực rất muốn phản bác, ba năm đó không phải là Mộc Hân giận mình mà là mình giận nằng có được không? Nhưng mà Tạ Khinh Dung chưa bao giờ nghĩ Mộc Hân tốt tính, Tạ Khinh Dung vẫn nghĩ tính tình mình mới coi là tốt, số lần phát giận có thể đếm trên đầu ngón tay, không giống Mộc Hân trước đây động một cái là giận.

Mộc Hân tắm xong đi ra thấy Tạ Khinh Dung đang xem sách, coi mình như người vô tình. Mộc Hân vô cùng bất đắc dĩ, Dung Dung đúng là rất ít giận, một khi giận kéo rất dài, không giống mình giận xong sẽ bình thường lại, Mộc Hân nghĩ tính tình bản thân mới tốt.

"Dung Dung." Mộc Hân gọi lấy lòng, hận không thể cọ cọ với Dung Dung.

Tạ Khinh Dung không phản ứng.

"Dung Dung..." Mộc Hân dài giọng, lại gọi.

Vẫn không phản ứng.

"Dung Dung..." Mộc Hân thật có tinh thần kiên nhẫn.

...

Gọi trên dưới mười lần, Tạ Khinh Dung rốt cục nghĩ nếu đêm nay không phản ứng nằng, thì đại khái Mộc Hân sẽ không dứt.

"Làm sao?" Tạ Khinh Dung có chút tức giận trả lời.

"Đừng tức giận được không, nể mặt ngày hôm nay người ta lấy lòng phụ thân đại nhân và mẫu thân đại nhân của cậu mà tha thứ cho người ta đi." Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung tỏ thái độ hòa hoãn thì lập tức dính đến bên người Tạ Khinh Dung làm nũng.

Nói đến cái này, Tạ Khinh Dung cũng có chút bất bình, "Cậu thế nào biết ba tôi thích ăn cá chình?" Tạ Khinh Dung còn có chút để ý, lão ba nhà mình

yêu thích mà bản thân không biết, Mộc Hân lại biết.

"Hình như hồi trung học có lần mình tới nhà tìm cậu mà cậu không ở nhà, ba mẹ cậu giữ mình lại ăn cơm. Mình thấy ba mẹ cậu mua một đồng cá chình lớn, nói cậu bình thường phản cảm mấy thứ này nên bình thường sẽ không mua, thừa lúc cậu không ở nhà thì ăn cho đỡ ngiêng." Khi đó Mộc Hân còn rất hâm mộ Dung Dung vì có cha mẹ thương nàng như thế.

Tạ Khinh Dung nghe vậy trong lòng rất cảm động, cũng bớt giận không ít với Mộc Hân, dù sao thì hôm nay nàng xác thực lấy lòng cha mẹ. Hơn nữa, mẹ nàng tựa hồ rất vui.

"Dung Dung, khi đó người ta thật hâm mộ cậu, cha mẹ thương cậu như vậy." Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung mềm lòng, trong lòng âm thầm cười trộm.

"Không phải cậu tay lạnh cha mẹ mới thương sao?" Tạ Khinh Dung hơi cong khóe miệng, vừa cười nhạt vừa nói, nàng vẫn cảm thấy rất may mắn vì bản thân có cha mẹ tốt.

Mộc Hân thấy rõ Dung Dung hơi cong môi cười nhàn nhạt, có loại cảm giác quyến rũ làm cho Mộc Hân rất kinh diễm. Mộc Hân vẫn nghĩ Dung Dung đẹp, luôn lơ đãng để lộ sự mềm mại đáng yêu. Mộc Hân từng nghe một câu nói, 'phụ nữ quá phong tao, đẳng cấp không thể cao'. Mộc Hân thấy rất có đạo lý, Mộc Hân vẫn cho rằng Tạ Khinh Dung là người phụ nữ đẳng cấp cao nhất.

"Ừ, tay lạnh thì được người yêu thương, mình cũng hiểu mình sẽ được người khác yêu thương." Mộc Hân vừa cười vừa nói, mặc dù Dung Dung có lúc có chút ngạo kiều, thế nhưng còn rất thương người.

Tạ Khinh Dung nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Hân, mỹ nhân được người yêu thương không phải là chuyện rất bình thường sao? Chỉ là không biết dạng người nào có thể cura đồ được mỹ nhân như vậy? Tạ Khinh Dung đột nhiên phát giác mình có chút không thích cách tự hỏi này.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: 48: Mặt Dày

Editor: Gru

Beta: Dương

Vì Mộc Hân và Tạ Khinh Dung trở lại công ty, hội nghị thường kỳ người đến đặc biệt đầy đủ.

Không biết có phải vì vừa hết Tết âm lịch, nên từ ông chủ đến nhân viên đều có vẻ xuân ý dạt dào. Đặc biệt là Kim tổng, mặt mày hớn hớn, dùng đầu ngón chân cũng hiểu kì nghỉ đông này Kim tổng rất vui vẻ. Mộc quản lí tuy rằng đẹp nhưng luôn luôn có tư thái bệnh mỹ nhân, Sang năm mới, da thịt trắng hồng, sóng mắt lưu chuyển, mị nhân mọc lan tràn, so với trước thoát nhìn đẹp hơn. Chỉ là "Kim Chí Linh" kia giọng cũng càng lãnh lết, thanh âm quá eo éo không khác gì rên rỉ. Nữ đồng nghiệp đối với Kim tổng và Mộc quản lí đều ước ao, duy độc đối với Kim Vi Vi này lại có ác ý. Kim Vi Vi vô tội chẳng biết gì, đến năm cũng trúng đạn. Ba người này là phụ nữ đẹp nhất, mĩ miều nhất, phong tao nhất công ty, bao phủ toàn bộ bầu không khí năm mới, những người khác đều bị bỏ quên. Tuy Trương phó tổng và Tạ cô vẫn đều ở trong danh sách mỹ nhân của công ty, nhưng Trương phó tổng quá lạnh lùng, nhìn không ra sắc mặt. Có vấn Tạ biểu cảm thanh nhã, mười năm như một, cho nên Trương phó tổng và cô vẫn Tạ chưa bao giờ thành trọng điểm quan tâm.

Mở xong hội nghị thường kỳ, Mộc Hân tới phòng làm việc của Kim Linh.

"Mộc quản lí khí sắc hồng nhuận, xem ra được Tạ cố vấn chăm sóc không tồi, quả nhiên phụ nữ có tình yêu tô điểm chắc chắn sẽ khác biệt." Kim Linh trêu chọc nói, Mộc Hân đẹp hơn Lưu Tinh nhiều, hơn nữa qua một năm tinh thần càng toả sáng, quả thực đẹp đến bản thân cũng đỏ kị.

"Kim tổng mới là điểm phúc không cạn, hằng đêm senh ca với Trang Ý Mộng." Hơn cả mình, Kim tổng mới càng hạnh phúc, hai người phụ nữ thành thực cùng làm việc, nhất định là hạn trường kì gặp trời mưa.

"Đây là cô ta nói với cô?" Kim Linh nhướn mi hỏi, trong lòng có chút khó chịu mơ hồ, chuyện trên giường của Trang Ý Mộng với mình đều bị báo cáo với Mộc Hân, Trang Ý Mộng rốt cuộc luyến tiếc Mộc Hân đến mức nào đây? Trong lòng không thể bỏ xuống Mộc Hân, còn muốn làm việc đó với mình.

"Ngữ khí này của Kim tổng hình như có điểm chua nha!" Mộc Hân tựa tiểu phi tiểu nhân Kim Linh, lẽ nào Kim Linh thực sự hiểu điều mình nói sao.

Kim Linh cười, ghen không phải là việc Kim Linh sẽ làm.

"Cô tìm tôi có chuyện gì?" Kim Linh thiếu mi hỏi.

"Tôi muốn có cổ phần của công ty này." Mộc Hân nói thẳng.

"Muốn bao nhiêu?" Kim Linh cũng dự liệu được Mộc Hân sẽ mở miệng muốn cổ phần công ty, Mộc Hân vào công ty của mình mấy tháng, khách hàng lớn nàng mang đến đã chiếm phân nửa tài sản hộ khách của công ty, Mộc Hân xác thực có lợi thế đàm phán điều kiện. Mộc Hân là người coi lợi ích trên hết, tuyệt sẽ không để bản thân bị người khác lợi dụng.

"15%." Công ty này, Kim Linh là cổ đông lớn, chiếm 70% cổ phần công ty, còn Trương Tập Nhiệm chiếm 30%, mình chỉ muốn 15% cổ phần trong tay Kim Linh cũng không phải quá phận, dù sao thì giá trị mình mang đến tuyệt đối vượt trên mức giá trị này.

"Miệng thật không nhỏ." Quả nhiên, Mộc Hân đã tâm rất lớn.

Mộc Hân không cho là đúng nhún vai, ở công ty của Kim Linh, bất luận danh tiếng hay thu nhập thì đều khó coi hơn so với ở Trang thị, nếu có cổ phần thì có thể chống đỡ được rất nhiều tiền.

Khi đó Trang Ý Mộng có ý định muốn điều mình điều đi làm Quản lý nhân sự. Quản lý nhân sự so với Phó giám đốc tiêu thụ dễ dàng hơn, tuy rằng không kiếm nhiều bằng làm tiêu thụ, tập đoàn lớn như vậy, giám đốc nhân sự thu nhập không ít, đáng tiếc Trang Văn Huệ không đồng ý. Kỳ thực hiện tại ngẫm lại, Trang Văn Huệ đề phòng cũng không phải là không có lý, kỳ thực bản thân Mộc Hân cũng không rõ bản thân có thể rời khỏi Trang thị hay không, dù sao bản thân cũng đã tốn tâm tư dùng cảm tình để khống chế Trang Ý Mộng. Trang Ý Mộng khống chế rất tốt, Trang Ý Mộng cái gì cũng tốt, nhưng hết lần này tới lần khác tình cảm lại là nhược điểm trí mạng của nàng, biết rõ bị lợi dụng cũng sẽ ngoan ngoãn bị lợi dụng. Một ngày nào đó Trang Văn Huệ về hưu, tập đoàn Trang thị trở thành của mình dễ như chơi cũng không phải là chuyện không thể. Nghĩ đến đây, Mộc Hân thấy mình thật giống sói trắng (biểu tượng của sự tàn bạo máu lạnh), Mộc Hân trầm nghĩ. Kỳ thực Tiểu Hòa Lễ nói không sai, Mộc Hân xác thực có tiềm chất mỹ nhân rắn rết.

"Công ty cũng không toàn bộ là của tôi, tôi cần phải thương lượng với Trương phó tổng một chút." Kim Linh khó xử.

"Vây các người cân nhắc một chút, tôi đi ra trước." Mộc Hân cười đến quyền rũ cực kỳ với Kim Linh, sau đó rời khỏi phòng làm việc. Nàng biết Kim Linh nhất định sẽ đồng ý, bởi vì Kim Linh là người thông minh, đặt lợi ích lên hàng đầu.

Kim Linh nhìn khuôn mặt đẹp tinh xảo của Mộc Hân, đột nhiên cảm thấy có chút ớn lạnh. 15% cổ phần của công ty, Mộc Hân à, không phải đi cướp tiền chứ? Mộc Hân yêu tiền như thế, sao lại rời khỏi Trang Ý Mộng, phải biết rằng tiền của Trang Ý Mộng nhiều đến nỗi có thể dùng tiền để chết người. Người đẹp lại nhiều tiền, cư nhiên còn có người không động tâm, lẽ nào tình yêu thật sự là vô giá sao? Nếu không phải sợ di, Kim Linh còn muốn tới chỗ Trang Ý Mộng lừa chút tiền để tiêu. Bất quá tiền của Trang Ý Mộng không phải ai cũng có thể lừa, Trang Ý Mộng là cam tâm tình nguyện để cho Mộc Hân tính kế, Kim Linh muốn tính kế nàng, phỏng chừng không có cửa.

Mộc Hân trở về từ phòng làm việc của Kim Linh, rút hai ly cà phê, một ly cho mình, một ly đưa cho Tạ Kinh Dung.

Lúc Mộc Hân vào phòng làm việc của Tạ Kinh Dung, Tạ Kinh Dung đang nhìn chằm chằm vào máy vi tính xem bản đồ tình trạng tiêu thụ.

"Dung Dung, mình pha cà phê cho cậu, thử đi." Mộc Hân đặt cà phê lên bàn, còn mình dương dương tự đắc ngồi đối diện Tạ Kinh Dung bắt đầu uống cà phê.

"Cà phê không tốt cho dạ dày." Tạ Kinh Dung ngẩng đầu nhìn Mộc Hân một chút, nhún mày nói.

"Hiện tại chỉ thỉnh thoảng uống, cũng không uống thường xuyên." Có chút ngượng, chỉ là không vấn đề gì.

Tạ Kinh Dung đưa tay đến trước mặt Mộc Hân, Mộc Hân đờ ra, có chút không tình nguyện đưa cà phê cho Tạ Kinh Dung. Tạ Kinh Dung không khách khí mà tịch thu cà phê của Mộc Hân, dù nàng không đe dọa nhưng Mộc Hân vẫn nghe lời.

Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng gửi cà phê Mộc Hân pha, tựa hồ rất thơm. Tạ Kinh Dung thật sự không khách khí mà uống.

"Dung Dung, thỉnh thoảng uống một chút không sao ..." Mộc Hân giả vờ thương cảm nói.

"Đừng để tôi phát hiện ra cậu bằng mặt không bằng lòng, lên tôi uống." Tạ Kinh Dung nhẹ giọng cảnh cáo Mộc Hân.

Trước đây Mộc Hân bằng mặt không bằng lòng bị Tạ Kinh Dung phát hiện, Tạ Kinh Dung đều áp dụng chiến tranh lạnh, không để ý tới Mộc Hân, hơn nữa kéo rất dài, cho từ đó Mộc Hân không dám bằng mặt không bằng lòng.

"Dung Dung, nhưng chính cậu cũng uống." Mộc Hân nhìn Tạ Kinh Dung uống đến ngon lành, rất muốn uống..

"Chờ dạ dày của cậu tốt như của tôi thì tôi cho cậu uống." Tạ Kinh Dung thấy bản thân vẫn luôn là người rất tâm lý.

Mộc Hân nghe xong sắc mặt càng u oán, người không ăn đồ ăn vặt, chuyên ăn các loại đồ tốt cho sức khỏe như Dung Dung thì dạ dày đương nhiên tốt, dạ dày của mình sao dám so cùng Dung Dung đây? Lẽ nào thực sự vô duyên với cà phê sao?

"Dung Dung, sau này mình tới nhà cậu ăn chung được không?" Mộc Hân nhanh chóng thừa cơ tranh thủ phúc lợi.

"Không được." Tạ Kinh Dung làm sao không hiểu được tâm tư nhỏ nhen của Mộc Hân?

"Dung Dung, dạ dày người ta không tốt, cần điều dưỡng, ăn đồ bên ngoài không tốt." Mộc Hãn lại đánh bài thương cảm, dạ dày không tốt cũng có cái tốt.

"Ai bảo chính cậu thích tự hành hạ bản thân." Trước đây dạ dày của Mộc Hãn dưới sự điều dưỡng của mình đều tương đối tốt, hiện tại lại tới mức nằm viện, đều là do nàng tự làm tự chịu.

"Dung Dung!" Mộc Hãn làm nũng.

"Cậu rất nhàn rồi sao?" Tạ Khinh Dung nhướn mi hỏi ngược lại, Mộc Hãn đã ở đây quấy rầy mình rất lâu, không cần làm việc sao?

"Đúng là rất nhàn." Thời gian đi làm Tiểu thụ rất linh hoạt.

"Tôi bận rộn nhiều việc, cho nên mời rời khỏi." Tạ Khinh Dung cũng không nghĩ tiếp tục để Mộc Hãn quấy rầy, như vậy thì mình không thể tĩnh tâm để làm việc.

"Dung Dung, vậy là đồng ý rồi nhé." Mộc Hãn tiếp tục chơi xấu.

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: 49: Phát Hiện

Editor: Gru

Beta: Dương

Tạ Khinh Dung mở cửa nhà mình, phát hiện Mộc Hãn đang cầm một đồng nguyên liệu nấu ăn lớn đứng ở cửa nhà. Tạ Khinh Dung tuy miệng nói không đồng ý thỉnh cầu ăn chung của Mộc Hãn, sự thật trong lòng cũng không phải thật sự cự tuyệt, cho nên nàng nhanh chóng mở cửa nhà mình cho Mộc Hãn tiến vào.

"Hai người ăn không hết quá nhiều đồ, lần sau đừng mua nhiều như vậy." Tạ Khinh Dung thấy đồ trong tay Mộc Hãn nhiều như vậy nhũn mỳ nói.

Mộc Hãn vừa nghe từ "lần sau" thì trong lòng rất hài lòng, Dung Dung kỳ thực rất hoan nghênh bản thân, chỉ là hay cứng mồm mà thôi.

"Ừ." Mộc Hãn gật đầu, Dung Dung nói cái gì thì là cái đó.

Đêm đó com nước xong, Mộc Hãn định ở lại qua đêm, nhưng Tạ Khinh Dung không cho. Lúc trước vì lễ mừng năm mới nên mới ngoại lệ cho Mộc Hãn ngủ ở nhà mình, hiện tại Mộc Hãn có chỗ ở không về lại đến đây qua đêm, còn ra thể thống gì.

Mộc Hãn thấy sắc mặt không thương lượng của Tạ Khinh Dung thì biết hôm nay không ở lại nổi, nhưng lúc này đột nhiên trút mưa xối xả, Mộc Hãn thấy mưa nặng hạt thì mừng rỡ cực kì.

"Dung Dung, trời đang mưa lớn." Mộc Hãn lôi kéo áo Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ, khí trời có vẻ càng lạnh lẽo làm cho Tạ Khinh Dung không quyết tâm cản Mộc Hãn nữa, không thể làm gì khác ngoài việc để cho Mộc Hãn tiếp tục ở lại nhà mình.

Mộc Hãn nghĩ ông trời cũng đang giúp mình, lần đầu tiên thấy ông trời đáng yêu đến thế.

"Dung Dung, chúng ta ở cùng nhau giống như trước có được không?" Trước kia, Mộc Hãn nhất định sẽ lôi kéo Tạ Khinh Dung nói chuyện một phen, đại học ở cùng nhau trong một phòng ngủ, sau khi tốt nghiệp cũng ở cùng nhau, Mộc Hãn rất mong nhớ khoảng thời gian đó.

"Không cần." Tạ Khinh Dung nghĩ hiện tại ở một mình rất tốt, nàng không muốn ở cùng một người suốt ngày bám mình.

"Dung Dung, có rất nhiều điều tốt mà, không nói đến chuyện có thể giảm bớt chi phí sinh hoạt, vạn nhất cậu đi làm mệt mỏi, mình có thể xoa bóp cho cậu. Cậu muốn ra ngoài du ngoạn, mình cũng có thể đi cùng cậu, nếu chúng ta ở cùng nhau thì có thể ngủ cùng nhau, có thể dạo phố cùng nhau, lượn siêu thị cùng nhau, nấu cơm cùng nhau, ăn cùng nhau, đi chợ đêm cùng nhau..." Mộc Hãn nghĩ đến cảnh tượng như vậy thì rất hạnh phúc.

"Đó chẳng phải là rất kinh khủng sao?" Kỳ thực Tạ Khinh Dung cũng không bài xích cảnh tượng như vậy, thế nhưng nào có bạn bè nào dính một chỗ với

nhau như vậy đây?

"Kính khùng chỗ nào chứ, người ta thế nào cũng là một mỹ nữ mà, mỹ nữ ở cùng cậu, cậu còn ghét bỏ sao?" Mộc Hân không phục hỏi.

"Mỹ nữ lại không thể biến thành com." Tạ Kinh Dung không bị sắc đẹp dụ dỗ.

"Mỹ nữ có thể trợ giúp nấu com." Mộc Hân rất tự kỷ.

"Mộc Hân, cậu hẳn nên bỏ thói quen nói chuyện phiếm trước khi ngủ." Tạ Kinh Dung thấy có chút buồn ngủ, không định nói chuyện phiếm với Mộc Hân nữa, nhắm mắt lại, không định tiếp tục phản ứng Mộc Hân.

"Minh chuyển đến chỗ cậu hoặc là cậu chuyển đến mình, được không?" Mộc Hân kiên nhẫn hỏi.

"Dung Dung..."

Tạ Kinh Dung giả vờ ngủ, không tiếp tục phản ứng lời của Mộc Hân. Mộc Hân có mài hồng da môi thì nàng cũng tuyệt đối không đáp ứng thỉnh cầu này.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung hồi lâu không đáp lại mình liền không tiếp tục nữa, chỉ gọi một chút để thử, "Dung Dung, đã ngủ chưa?"

Tạ Kinh Dung vẫn không có phản ứng, Mộc Hân cho rằng Tạ Kinh Dung đã ngủ, thế nhưng nàng cũng không xác định. Cho nên lại đợi hồi lâu, chờ lúc hô hấp của Tạ Kinh Dung đã trở nên đều đặn thì nàng mới lấy tay chống nựa người, cúi người nhìn về phía Tạ Kinh Dung. Ánh nhìn của Mộc Hân trở nên tham lam nóng rực, đi qua từng tấc da thịt trên mặt Tạ Kinh Dung, lông mi, con mắt, mũi, cuối cùng dừng lại trên môi Tạ Kinh Dung. Đối môi này, nàng đếm rõ số lần mình len lén thưởng thức, tư vị tuyệt vời kia luôn luôn khiến bản thân nhớ nhung trăm đường, chỉ thừa lúc Tạ Kinh Dung ngủ say, nàng mới dám làm càn như thế. Môi Mộc Hân áp lên cánh môi Tạ Kinh Dung, đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa trên môi Tạ Kinh Dung, xúc cảm kia mềm mại đến khiến Mộc Hân kinh thán. Dần dần, sự thân mật như vậy đã không thể thỏa mãn Mộc Hân, đầu lưỡi của nàng cẩn thận chuẩn bị cạy mở khớp hàm của Tạ Kinh Dung, kỳ thực lúc này Mộc Hân rất khẩn trương, vừa muốn hôn trộm lại vừa sợ Tạ Kinh Dung tỉnh lại, cho nên động tác càng có vẻ cẩn thận.

Kỳ thực Tạ Kinh Dung vốn lập tức đi vào giấc ngủ, thế nhưng khi Mộc Hân vừa hôn mình thì Tạ Kinh Dung liền tỉnh táo. Nàng cũng không biết vì sao bản thân không mở mắt ra ngay và đẩy Mộc Hân ra, nàng cảm giác được môi của Mộc Hân chậm rãi áp lên môi bản thân, cái cảm giác mềm mại và thom nạt này quá mức đặc biệt, đến nỗi Tạ Kinh Dung lựa chọn tiếp tục dung túng hành động của Mộc Hân. Có thể nàng cũng muốn biết bản thân có phản cảm với thân mật tiếp xúc đối với bạn tốt nhất của mình hay không, sâu hơn nữa, có thể sản sinh cảm giác khác thường hay không.

Lúc biết Mộc Hân với đầu lưỡi vào trong miệng mình thì Tạ Kinh Dung lập tức mở mắt. Bởi vì môi Mộc Hân tuy rằng không mang đến cảm giác như điện xẹt, thế nhưng khi Mộc Hân muốn đưa đầu lưỡi vào trong miệng bản thân, thì bản thân cư nhiên lại có loại cảm giác không muốn cự tuyệt, điều này làm cho Tạ Kinh Dung cảm thấy có chút hoảng hốt khẩn trương.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung đột nhiên mở mắt thì bị dọa sợ giật nảy, con mắt đen đến phát sáng trong đêm của Dung Dung chăm chú nhìn chằm chằm nàng làm cho nàng sinh ra một cảm giác vô thức cùng bất an, bởi vì nàng không hiểu cảm xúc trong mắt Dung Dung.

"Dung Dung..." Mộc Hân thử gọi.

Tạ Kinh Dung không trả lời nàng, chỉ nhìn chằm chằm Mộc Hân, thái độ không nói chuyện của Tạ Kinh Dung làm cho Mộc Hân càng bất an hơn. Nàng rất sợ Dung Dung thấy dơ bẩn, hành động hôn môi vô cùng thân thiết này cũng có chút không giống như vậy. Dù hành động thân mật bình thường có thể mượn cớ nói đó là thân mật giữa bạn bè, nhưng vẫn hoàn toàn vượt qua phạm trù bạn bè.

"Dung Dung, xin lỗi, mình chỉ là có chút không kim lòng, sau này mình sẽ khắc chế bản thân..." Mộc Hân bị ánh mắt không rõ tâm tình trong đêm đen của Tạ Kinh Dung làm cho có chút hoảng hốt, nàng rất sợ những nỗ lực gần đây đều thất bại trong gang tấc.

Tạ Kinh Dung vẫn không có phản ứng làm cho Mộc Hân có chút nóng ruột.

"Dung Dung!" Mộc Hân lại gọi tên Tạ Kinh Dung lần nữa.

"Đi ngủ đi." Tạ Kinh Dung nói không nóng không lạnh, kỳ thực là nàng bị Mộc Hân gọi đến có chút nôn nóng, không muốn Mộc Hân làm phiền thêm cảm xúc của bản thân nữa. Lúc này chính nàng cũng không rõ tình cảm của bản thân. Chỉ là, nàng biết rất rõ một việc, hình như thực sự, thực sự không có cách để trở lại thời tình bạn đơn thuần năm đó, kỳ thực nàng đã sớm biết, chỉ là vẫn chọn quên đi...

Đêm nay, Mộc Hân và Tạ Kinh Dung đều ngủ không ngon, hai người đồng thời đều nghĩ đến thời gian thân mật kháng khí trước đây. Mộc Hân là hoài niệm tới sâu nào, Tạ Kinh Dung là trong sâu nào mang theo hoài niệm.

Tạ Kinh Dung suy nghĩ một đêm, tạm thời không nghĩ ra nên xử lý ra sao với tình cảm của Mộc Hân đối với mình. Nàng biết mình không thể tiếp tục để như vậy, dù sao thì có rất nhiều chuyện, không phải tự lừa bản thân là có thể cho rằng nó không tồn tại. Trước khi nàng nghĩ ra cách xử lý quan hệ giữa nàng và Mộc Hân, nàng chuẩn bị làm lơ với Mộc Hân.

Ngày hôm sau, Tạ Kinh Dung vẫn duy trì thái độ đêm hôm trước, tránh né chuyện tối hôm qua. Thái độ với Mộc Hân, trong lãnh đạm mang theo xa cách, điều này làm cho Mộc Hân cảm thấy phi thường khó chịu. Nàng không muốn Dung Dung khó xử, cho nên cũng không quần quít lấy Dung Dung giống bình thường. Không hiểu sao, nàng có loại dự cảm đây sẽ là bước ngoặt then chốt, Dung Dung không phải đang bỏ chạy triệt để mà là cam chịu.

tình cảm của bản thân. Biết là thế nhưng đợi tuyên án chính là chuyện khó nhin nhất.

Mộc Hân ở trong nhà mình, hút một điếu lại một điếu, loại cảm giác đốt cháy này thế nào cũng đều không thể tiêu trừ. Tay nàng chỉ nhẹ nhàng sờ qua ảnh của Tạ Khinh Dung, nàng nghĩ nếu bản thân tiếp tục miên man suy nghĩ thì sẽ phát điên mất.

"Trang Ý Mộng, đi cùng tôi một chút." Mộc Hân phát hiện ra một sự thật đáng buồn, bạn bè nàng rất nhiều, thế nhưng không có một người có thể trải lòng cùng lúc này. Nàng nghĩ tới Trang Ý Mộng, vô luận thế nào, Trang Ý Mộng coi như là người đã từng thân mật nhất với nàng, trừ Dung Dung.

Kỳ thực trước khi Trang Ý Mộng nhận được điện thoại, nàng đến nhà Kim Linh, mục đích chỉ là vì lên giường. Quan hệ của nàng và Kim Linh chính là quan hệ trên giường, cho nên cũng không vòng vo, vừa thấy mặt thì hôn hít. Đang ở đầu cuộc vui, cô nhận được điện thoại của Mộc Hân, câu nói đầu tiên của Mộc Hân làm cho Trang Ý Mộng bỏ qua Kim Linh đang bị bản thân trêu chọc.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng trêu chọc bản thân xong lại bỏ đi thì tâm trạng có chút khó chịu.

"Điện thoại của Mộc Hân sao?" Kim Linh tựa người trên giường châm một điếu thuốc, sau khi phun ra một hơi khói thuốc thì nhướn mi hỏi. Giờ này Kim Linh không tin Trang Ý Mộng còn có công việc, vậy chỉ có thể là bạn gái cũ, đáng vẻ ngoan ngoãn phục tùng bạn gái cũ này làm cho Kim Linh thấy rất ngứa mắt.

"Cô quả thật là chó trung thành, Mộc Hân vừa gọi một tiếng liền chạy tới, hoàn toàn quên người ta đã vứt bỏ cô như thế nào, thật hèn mọn!" Kim Linh có chút trào phúng nói.

Trang Ý Mộng không để ý tới lời chanh chua lại không tốt của Kim Linh, không rên một tiếng mà mặc quần áo, nhanh chóng rời khỏi.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng không chút lưu luyến mà đóng cửa rồi khỏi thì tâm trạng rất u tối, cho tới bây giờ chưa ai có thể khiến tâm trạng của mình không tốt như thế. Bất quá chỉ là một bạn giường mà thôi, cần lưu ý như thế sao? Ghê tởm, nàng chính lại hết lần này tới lần khác rất lưu ý, nàng ghét về thuận Mộc Hân của Trang Ý Mộng. Biết rõ người phụ nữ Mộc Hân kia từ trước đến nay thích qua sông đoạn cầu, lúc cần thì ngoác tay, lúc không cần thì đá văng. Nàng chính là ghét Trang Ý Mộng kiêu ngạo trước mặt mình nhưng lại cam tâm tình nguyện hèn mọn trước Mộc Hân! Kim Linh càng nghĩ càng tức giận, đương nhiên Kim Linh tuyệt đối không thừa nhận bản thân đang妒 kị.

Trang Ý Mộng lập tức lái xe đến nhà Mộc Hân bấm chuông cửa. Mộc Hân mở cửa, mùi thuốc lá trong phòng nồng đến khiến Trang Ý Mộng khẽ nhíu mày, nhanh chóng mở hết cửa sổ để mùi thuốc tản đi. Người có thể làm cho Mộc Hân thất thường vẫn chỉ có Tạ Khinh Dung.

"Chị nói xem vì sao nàng không thương tôi đây? Tôi không tốt chỗ nào?" Mộc Hân tới gần Trang Ý Mộng nhẹ nhàng hỏi.

Trang Ý Mộng không trả lời, cô muốn hỏi Mộc Hân, "Vì sao em không thích tôi?", thế nhưng cô hỏi không ra miệng, chỉ là trong lòng có hơi chút chua xót.

"Tình yêu vốn không phải do một người định đoạt." Trang Ý Mộng nhàn nhạt nói.

"Người mà tôi muốn câu dẫn, tính đến bây giờ, chỉ trừ một người không sa lưới. Nhưng hết lần này tới lần khác tôi chỉ muốn người kia, chị nói xem đây có tính là báo ứng không?" Mộc Hân lại hít một hơi thuốc nói.

"Có lẽ vậy." Bản thân cũng chỉ cầu một người, nhưng cầu mà không được.

"Chị nói xem, Dung Dung sẽ tiếp thu tình cảm của tôi đúng không?" Mộc Hân hỏi, kỳ thực cũng là đáp án nàng muốn biết nhất hiện tại.

"Không biết, em hỏi cô ấy không phải là được sao." Trang Ý Mộng trả lời càng nhạt nhẽo, vô luận bao nhiêu lần, đều là để mình đến nghe nàng rớt cuộc yêu người kia bao nhiêu. Mộc Hân chưa bao giờ nghĩ kỳ thực nàng đối xử với mình rất tàn nhẫn sao? Kỳ thực, cô rất muốn nói với Mộc Hân, cô có chút nghe đến ngán, thế nhưng mỗi lần lại sẽ lảng lảng nghe Mộc Hân nói. Nàng không muốn Mộc Hân khó chịu, tuy rằng cuối cùng người khó chịu nhất lại là mình.

Hết chương 49

P/s: Tui không nhắc là mọi người lại quên vote cmt rồi !!

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: 50: Diễn Kịch Dò Nhân Tâm

Editor: Gru

Beta: Dương

"Ỗ Mộng, chỉ giúp tôi diễn một vở kịch được chứ?" Mộc Hân quay đầu nói với Trang Ỗ Mộng.

"Hửm?" Trang Ỗ Mộng nhướn mi, nàng đã biết Mộc Hân có chuyện mới tìm đến bản thân, nhưng Trang Ỗ Mộng cũng biết mình thế nào cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của nàng.

"Tôi muốn biết lẽ nào cậu ấy thật sự chỉ coi tôi là bạn thôi sao?" Mộc Hân gạt tàn thuốc.

"Nếu cô ta chỉ coi em là bằng hữu, em sẽ bỏ cuộc sao?" Trang Ỗ Mộng dựa lên xô pha của Mộc Hân, nhẹ nhàng hỏi.

Mộc Hân sùng sốt một chút, sau đó lắc đầu, "Sẽ không."

"Kỳ thực cũng không phải không thể, chỉ là em không muốn." Trang Ỗ Mộng đưa tay gạt bỏ sợi tóc lác trên mặt Mộc Hân, khuôn mặt mỹ lệ lại chấp nhất này, vô luận nhìn bao nhiêu lần cũng đều có thể làm mình có cảm giác tim đập thình thịch.

"Tôi nguyện ý." Mộc Hân lạnh lùng qua mặt đi.

Trang Ỗ Mộng không cho là đúng mà cười, cô đã quen Mộc Hân tàn nhẫn với mình, có lẽ có một ngày sẽ hết cảm giác...

"Nếu như đáp án là không, không phải em sẽ càng khó tiếp nhận sao? Có ý nghĩa gì chứ?" Trang Ỗ Mộng nhướn mi hỏi.

"Nếu như cậu ấy vẫn chỉ coi tôi là bạn, tôi sẽ khiến bản thân dừng nên tham lam nữa." Mộc Hân nghĩ, có lẽ sẽ có một ngày Dung Dung yêu người khác, mình có thể ý chí kiên cường đi chúc phúc, đương nhiên cách nghĩ này làm tâm trạng của Mộc Hân phi thường không tốt.

"Mộc Hân em chỉ đang lừa bản thân. Em không vĩ đại như vậy, chỉ cần em nhìn thấy Tạ Kinh Dung, em sẽ muốn có nàng, mặc dù nàng vĩnh viễn không cách nào tiếp thu em, nhưng em vĩnh viễn không thể khắc chế ý nghĩ trong lòng, không ngừng đòi hỏi, yêu đến ích kỷ." Trang Ỗ Mộng nhàu mày.

"Cho nên đáp án tôi không hy vọng nhất chính là sự phủ định, chỉ cần Dung Dung để ý tôi một chút là được, tôi sẽ bất chấp mọi giá khiến cậu ấy tiếp thu mình." Mộc Hân nghiêm túc nói.

"Yêu cầu của em tôi chưa bao giờ cự tuyệt. Lần này, tôi có một yêu cầu, em cho tôi hôn một chút." Nàng ngốc cùng Mộc Hân đã sắp ba năm, Mộc Hân luôn không muốn bị mình chạm vào. Trang Ỗ Mộng không muốn lúc nào cũng nghe lời.

Mộc Hân không tình nguyện trong lòng, thấy biểu cảm không thương lượng của Trang Ỗ Mộng, vì muốn Trang Ỗ Mộng phối hợp diễn kịch, Mộc Hân không thể làm gì khác ngoài hi sinh, dù sao Trang Ỗ Mộng bây giờ không còn giống như trước, có thể tùy ý để trong lòng bàn tay mà sai khiến.

Trang Ỗ Mộng đương nhiên thấy vẻ không tình nguyện kia của Mộc Hân, nhưng đây là lần cuối cùng, môi Trang Ỗ Mộng dán lên môi Mộc Hân, hai người chỉ môi dán môi, trên môi Mộc Hân còn có mùi thuốc lá nhân nhật, đột nhiên Trang Ỗ Mộng cảm thấy trong lòng có cổ cảm giác chua xót, nàng đột nhiên cắn một chút ở khóe môi dưới của Mộc Hân.

Mộc Hân bị đau đẩy Trang Ỗ Mộng ra, liếm liếm một chút máu trên môi mình. Vừa định nắn Trang Ỗ Mộng thì thấy Trang Ỗ Mộng chảy nước mắt, nhất thời Mộc Hân không biết nên nói gì.

"Một lần cuối cùng, tôi muốn cho em thử cảm giác bị tôi làm đau." Mặc dù không thể được em yêu thương, nhưng cũng muốn em nhớ kỹ tôi, dù cho chỉ có chút đau đớn như vậy. Nói xong Trang Ỗ Mộng lại cười.

Mộc Hân không trả lời, bất quá một nhát cắn này thật sự sâu, Mộc Hân cảm thấy mùi máu tươi trên môi càng ngày càng đậm.

Tạ Kinh Dung có chìa khóa nhà Mộc Hân, Mộc Hân cứng rắn kín đáo nhét vào tay mình. Nàng tới đây vì Mộc Hân gọi điện, tiếng chuông vang một chút thì ngắt, Tạ Kinh Dung gọi lại thì điện thoại tắt, điều này làm Tạ Kinh Dung có chút lo lắng, cho nên tự mình tới nhà Mộc Hân.

Tạ Kinh Dung mới vừa mở cửa đi vào thì thấy hai người thân thiết trong phòng khách. Mộc Hân khoác áo tắm, lộ ra chiếc cổ khêu gợi cùng bờ vai trắng nõn, bờ ngực mềm người kia cũng như ẩn như hiện. Trang Ỗ Mộng vui đùa giữa cổ Mộc Hân làm hành động thân mật, Mộc Hân ngồi trên đùi Trang Ỗ Mộng, tay ôm cổ Trang Ỗ Mộng, cảnh tượng hoạt sắc sinh hương như vậy, Tạ Kinh Dung không thể không biết các nàng đang làm gì.

Lần thứ hai Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân thân thiết cùng người khác. Không thể phủ nhận, Mộc Hân và Trang Ỗ Mộng đều có sắc đẹp thượng đẳng, vóc người lại đều vô cùng tốt, hai người quần áo không chỉnh tề ôm nhau, thoát nhìn so với năm đó còn kích thích và đẹp mắt hơn. Hơn nữa người ta cần bản chính là người yêu, làm những chuyện này vốn bình thường. Thế nhưng trong lòng Tạ Kinh Dung có cảm giác rất khó chịu, loại cảm giác này không hề ít hơn so với lần trước, làm cho Tạ Kinh Dung thấy vừa tội lỗi vừa tức giận. Mộc Hân sao có thể vừa nói yêu mình nhưng lại thân thiết với người khác.

Mộc Hân lúc nào cũng khắc khắc đều quan tâm đến động tĩnh bên ngoài. Cảm giác được Dung Dung đã vào, nàng quay đầu, quả nhiên thấy Dung Dung đang nhìn mình và Trang Ỗ Mộng, nàng nhanh chóng đứng dậy khỏi người Trang Ỗ Mộng, đồng thời bắt đầu sửa sang cái áo tắm đã bị Trang Ỗ Mộng cời phân nửa.

"Dung Dung, dù cậu có nhìn thấy gì cũng đừng tin." Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung lạnh mặt, sắc mặt hờ hững có chút lãnh khốc, vẻ mặt này như khi thấy

mình và Lý Dương năm đó. Dung Dung là đang ngờ vực, nghĩ tới đây, lòng Mộc Hân nhảy nhót.

Trang Ý Mộng màn diễn đến đây kết thúc, bản thân nên chuẩn. Nàng chỉnh trang y phục một chút, sau đó mở cửa đi.

Tạ Khinh Dung thấy Trang Ý Mộng đi, cô cũng không định ở lại chỗ này. Cô không muốn thấy Mộc Hân, tuy rằng biết bản thân không có lý do gì để tức giận Mộc Hân, nhưng cô chính là đang tức giận!

Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung cũng muốn đi thì nhanh chân chặn ở cửa, không cho Tạ Khinh Dung rời khỏi.

"Cô tránh ra." Tạ Khinh Dung nhún mảy ra lệnh.

"Cậu đang tức giận sao?" Mộc Hân không cho đi, thân thể của nàng ép chặt vào cửa, con mắt nhìn chăm chăm Tạ Khinh Dung.

"Tôi tức giận cái gì, cũng không liên quan đến tôi." Tạ Khinh Dung như bị người khác nắm đuôi, phản ứng có chút quá khích.

"Dung Dung, chúng ta quen biết mười ba năm, mình quá hiểu cậu. Cậu khi tức giận sẽ muốn phui sạch quan hệ cùng phủ nhận cảm xúc của bản thân, hiện tại cậu đang tức giận, hơn nữa còn rất tức giận." Mộc Hân sắc bén nói.

"Tôi nói không có là không có!" Tạ Khinh Dung phi thường chán ghét cách nói lúc này của Mộc Hân.

"Dung Dung, cậu không nghĩ tới, vì sao lúc này cậu lại tức giận như vậy sao?" Mộc Hân tới gần Tạ Khinh Dung, không cho nàng có cơ hội trốn tránh.

"Cậu rất tức giận, thế nhưng cảnh tượng hôm nay cùng cảnh tượng năm đó với Lý Dương hoàn toàn bất đồng, khi đó Lý Dương là hôn phu của cậu, còn mình bạn, hai người chúng ta mang đến cho cậu cảm giác bị phản bội. Người có lý do tức giận, thậm chí đổ lỗi cho mình. Thế nhưng hiện tại, vì sao cậu lại tức giận đây? Ngày hôm nay không tồn tại sự phản bội, không phải sao? Cậu không phải vẫn mong muốn mình có thể chặt đứt tình cảm với cậu sao? Một màn này không phải theo mong muốn của cậu sao? Thế nhưng biểu hiện của cậu rất giận dữ..." Mộc Hân tới gần Tạ Khinh Dung, bức lui Tạ Khinh Dung vào góc tường.

Tạ Khinh Dung bị Mộc Hân nói thì càng khủng hoảng trong lòng. Đúng vậy, Mộc Hân và Trang Ý Mộng lên giường có quan hệ gì với mình, mình vì sao phải quan tâm? Nàng không muốn nghĩ nhiều, càng đến gần chân tướng lại làm cho Tạ Khinh Dung thấy khủng hoảng, cô mới không thêm để ý quan hệ giữa Mộc Hân và Trang Ý Mộng..

"Dung Dung, thừa nhận cậu để ý mình, thậm chí thích mình, khó như vậy sao?" Môi Mộc Hân kề bên tai Tạ Khinh Dung, nhẹ nhàng hỏi.

"Tôi không thích cậu..." Tạ Khinh Dung khủng hoảng, nàng đột nhiên đẩy Mộc Hân ra, tông cửa chạy đi, rõ ràng là chạy trốn chết.

Mộc Hân không tiếp tục đuổi theo, nàng biết trong khoảng thời gian ngắn Dung Dung không thể tiếp thu việc nàng có tình cảm nào đó vượt qua bạn bè với mình. Dung Dung cần thời gian để tiếp thu. Vô luận thế nào, Mộc Hân cũng rất thoả mãn với kết quả hiện tại, Dung Dung có tình cảm với mình, mặc dù chưa phải yêu, thế nhưng chỉ ít Dung Dung có dự vọng giữ lấy, cho nên thấy mình thân thiết cùng Trang Ý Mộng mới tức giận như vậy. Nhưng mà đã trễ thế này, Dung Dung một mình ở bên ngoài nàng có chút lo lắng, cũng may thói quen sống của Dung Dung tốt, ngoại trừ về nhà thì sẽ không chạy loạn ở đâu khác.

Tạ Khinh Dung trở về từ nhà Mộc Hân, còn chưa thể hoàn toàn bình phục, hình như có cảm giác có một thứ bám đuôi không tha, nàng cực lực muốn vứt bỏ, nhưng vô luận thế nào cũng không bỏ được.

Tạ Khinh Dung lái xe tâm thần bất định nên không cẩn thận tông vào đuôi chiếc xe phía trước, Tạ Khinh Dung phải xuống xe kiểm tra, mà chủ nhân chiếc xe phía trước cũng xuống xe kiểm tra.

"Thực xin lỗi, phí sửa chữa tôi sẽ phụ trách." Tạ Khinh Dung lập tức xin lỗi, đồng thời thành khẩn cung cấp tiền. Cư nhiên xe bị mình tông vào là xe đắt tiền, phí sửa chữa nhất định không rẻ. Tạ Khinh Dung cho tới giờ đều chưa từng bất cẩn như thế, thậm chí nghĩ đều do Mộc Hân quấy phá khiến mình tâm thần bất định.

"Tạ Khinh Dung?" Cư nhiên chủ xe thấy Tạ Khinh Dung thì rất vui mừng, giọng nói cũng vui không ức chế được.

"Anh là?" Tạ Khinh Dung giờ mới chú ý tới chủ xe. Dưới ánh sáng mờ nhạt, Tạ Khinh Dung nhìn ra là một nam nhân tuấn nhã, có thể đoán đây là một công tử cùng đẳng cấp với Trang Ý Mộng. Tạ Khinh Dung hoàn toàn không nhớ ra mình gặp qua người này ở đâu.

"Tôi là Trầm Dật, ba năm trước trên máy bay đi Luân Đôn, cô ngồi cạnh tôi." Trầm Dật thấy Tạ Khinh Dung một lần liền nhất kiến chung tình. Muốn tiến thêm một bước, chỉ là lần đó Trầm Dật hao phí hết công sức cũng không thể lấy được phương thức liên hệ từ miệng Tạ Khinh Dung. Nghĩ đến đây, Trầm Dật vẫn tiếc nuối.

"Ồ..." Tạ Khinh Dung có chút ấn tượng, ba năm trước sau khi tận mắt thấy Lý Dương và Mộc Hân thông đồng, nàng chạy tới nước Anh để bình tâm. Lần đó gần như tiêu hết số tiền nàng tiết kiệm cho cuộc sống sau khi kết hôn, xa xỉ mua vé máy bay khoang hạng nhất. Bản thân khi đó tâm tình phi thường không tốt, lại càng không để ý tới những người xung quanh, cho nên lãnh đạm mà khách khí với nam sĩ xum xoe bên cạnh, hóa ra hán chính là người đó.

"Số điện thoại của cô là gì? Đến lúc xe sửa xong, tôi gọi điện cho cô." Trầm Dật lập tức xin Tạ Khinh Dung số điện thoại, ba năm trước không lấy được số điện thoại hán vẫn tiếc nuối đến giờ. Trầm Dật không muốn tiếc nuối lần nữa, huống hồ lần này ông trời cũng giúp, làm cho Tạ Khinh Dung đụng vào

xe mình.

Suy cho cùng là mình đừng phải xe Trầm Dật, Tạ Khinh Dung cũng không thể không để lại số điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tuổi Thơ

Editor: Gru

Beta: Dương

Trang Ý Mộng ra khỏi nhà Mộc Hãn xong vốn có dự định trở về, nhưng chẳng hiểu sao nàng lại lái xe tới nhà Kim Linh. Lúc nàng mở cửa đi vào, phát hiện trên quầy bar nhà Kim Linh đặt một chai rượu vang đỏ đã mở, bên cạnh còn có một chén rượu còn chưa uống hết mà Kim Linh đã không còn ở nhà. Nàng nghĩ Kim Linh đã lại đi lêu lổng bên ngoài. Cũng phải, phụ nữ như Kim Linh sao sẽ để bản thân cô đơn đây? Cô đơn cũng chỉ có mình. Trang Ý Mộng thấy Kim Linh không ở nhà liền định rời khỏi, vừa lúc đụng mặt trong với Kim Linh trong thang máy.

Lúc Kim Linh bị Trang Ý Mộng bỏ rơi trên giường thì tâm tình phi thường khó chịu, đúng thực đã đi bar, nhưng không phải tìm bạn tình mà là chơi phi tiêu tại bar. Cô coi bia ngắm thành Trang Ý Mộng để ném, thế nhưng kỹ thuật của nàng cũng chẳng tốt, trên cơ bản không hề ném trúng, càng chơi càng hờn, đương nhiên sẽ không cho người đến gần xem sắc mặt hoà nhã. Quán bar cũng không thể làm tâm trạng của Kim Linh tốt lên, ngay người một hồi thấy không thú vị liền trở về, bất ngờ nhìn thấy Trang Ý Mộng thì lại vạn phần vui sướng, tâm trạng đen tối cả đêm tựa hồ phát sáng ngay lập tức.

Trang Ý Mộng nhìn trang phục gợi cảm của Kim Linh, còn cả mùi rượu trên người, những thứ này làm cho Trang Ý Mộng khẽ nhủ mày, quả nhiên lại đi bar, thật đúng là người phụ nữ không được chịu cô đơn.

"Tôi tìm tôi?" Kim Linh nhướn mi hỏi.

"Không có việc gì, tôi về trước đây." Trang Ý Mộng nghĩ mình không nên trong lúc cô đơn mà tùy tiện tìm người đắp vào, đặc biệt là loại phụ nữ không chuẩn mực như Kim Linh.

"Tôi rồi thì sao có thể đi chứ?" Kim Linh ôm lấy Trang Ý Mộng, đưa tay quấn quanh cổ nàng, một vẻ như không có xương mà dán trên người Trang Ý Mộng, hoàn toàn không sợ bị người khác thấy. Cùng lắm bị người khác thấy, hai mỹ nhân ôm nhau vẫn rất đẹp mắt.

"Buông tay ra, hiện tại tôi muốn trở về." Trang Ý Mộng ngửi thấy mùi nước hoa đặc biệt trên người Kim Linh, mùi vị có phần dễ ngửi, làm cho Trang Ý Mộng có chút hoảng hốt. Mộc Hãn không dùng nước hoa, vì nàng ta có chút phản cảm với nước hoa, cho nên từ lúc quen biết Mộc Hãn, bản thân liền không dùng nước hoa nữa.

"Đúng là tôi có đi bar, nhưng tôi không để đến người khác tới gần." Kim Linh biết Trang Ý Mộng phản cảm với mùi rượu trên người mình. Lẽ ra Kim Linh cho rằng bản thân không chịu nổi cô đơn mà đi ra ngoài tìm bạn tình, gần đây mình thế nhưng rất ngoan.

Trang Ý Mộng biết Kim Linh nói thật, nếu không Kim Linh sẽ không trở về sớm như vậy, phản cảm trong lòng thả lỏng không ít. Rõ ràng trong tư tưởng không thích kiểu phụ nữ như Kim Linh, nhưng lại ở một chỗ cùng nàng. Nghĩ đến đây, Trang Ý Mộng liền có cảm giác rơi vào bất an, nhưng vẫn không khác chế được là bị nàng dụ dỗ. Tựa như lúc này, cánh tay như có ý thức đã đặt lên thắt lưng Kim Linh, sau khi ý thức được động tác của mình thì tay lại thả xuống.

Kim Linh cũng không để tay Trang Ý Mộng rời khỏi thân thể mình, nàng nắm lấy tay Trang Ý Mộng, để bên hông lần nữa.

"Ôm ấp nơi công cộng còn ra thể thống gì." Trang Ý Mộng đẩy Kim Linh ra, không cho người phụ nữ này tiếp tục dán trên người mình.

"Vậy còn không đơn giản." Tay Kim Linh cầm lấy tay Trang Ý Mộng, mặc kệ sự khước từ mang tính tượng trưng của Trang Ý Mộng mà trực tiếp kéo vào nhà.

Đóng cửa, Kim Linh đã bắt đầu cởi quần áo, Trang Ý Mộng chưa bao giờ biết phụ nữ cũng có thể gấp gấp như vậy. Người phụ nữ này đói khát đến thế sao? Bất quá hiện tại mình cũng không có tâm trạng làm loạn theo nàng.

"Này, làm gì mà cô nhìn ta như vậy, tôi chỉ cởi quần áo mà thôi, cô sẽ không hiểu sai chứ?" Kim Linh thấy tầm mắt Trang Ý Mộng né tránh thân thể của mình thì đột nhiên thấy buồn cười. Trong cảm nhận của Trang Ý Mộng, mình rốt cuộc dám dâng tới mức nào đây?

"Nào có ai cởi quần áo ở phòng khách chứ?" Trang Ý Mộng không ủng hộ hỏi.

"Lúc tôi ở nhà một mình cơ bản đều ở trần, vào phòng ngủ cởi hay cởi ở phòng khách thì có gì khác biệt sao?" Kim Linh thiếu mi hỏi, thuận tiện trực tiếp ném y phục vừa cởi lên sofa, đồ lót, tất chân đen và vân vân rải đầy sofa, Trang Ý Mộng biết Kim Linh là điển hình của phụ nữ bên ngoài nam ngọc

bên trong thối rữa, nhưng thói quen vớt quần áo linh tinh này thật đúng là lỗi thời, Trang Ý Mộng thích sạch sẽ sẽ ghét bỏ mọi thứ.

"Cô không mặc quần áo vào thì tôi về." Trang Ý Mộng không quen nhìn phụ nữ khỏa thân trước mặt mình, tuy Trang Ý Mộng rất quen thuộc với trên dưới toàn thân Kim Linh, thế nhưng nhìn vóc người nóng bỏng của Kim Linh bại lộ trong không khí thì vẫn có chút mất tự nhiên.

"Được rồi, sợ cô luôn." Kim Linh không thể làm gì khác ngoài tới tú quần áo tìm một cái áo ngủ bình thường chẳng mấy khi mặc mà mà tùy tiện khoác lên.

"Đói bụng không?" Kim Linh cảm giác dạ dày có chút đói, muốn làm chút điểm tâm ăn khuya, cho nên thuận tiện hỏi Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng vốn không cảm thấy đói, bị Kim Linh đột nhiên hỏi như thế thì lại cảm thấy hơi đói, nhẹ nhàng gật đầu.

"Cô chờ tôi một chút, tôi tới phòng bếp làm Spaghetti." Kim Linh vào phòng bếp xong nhanh chóng bung ra hai đĩa mỳ Ý.

Trang Ý Mộng đã từng thưởng thức tài nấu ăn của Kim Linh, nhìn hai đĩa mỳ Ý ra hình ra dáng, thăm nghĩ phụ nữ như Kim Linh biết xuống bếp là một chuyện rất thần kỳ.

"Ta chưa bao giờ xuống bếp vì người nhà hay người ngoài, có cảm thấy vinh hạnh không?" Kim Linh đưa dao nĩa, còn rót rượu vang cho Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng không để ý tới Kim Linh, chỉ ăn mỳ Ý một cách an tĩnh và nhã nhặn. Tuy tài nấu ăn của Kim Linh không tồi, nhưng nằng đã rồi nên cũng ăn không nhiều.

"Ăn không vào." Trang Ý Mộng buông đĩa.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng ăn mấy miếng đã bắt đầu uống rượu, Trang Ý Mộng mới trở về từ chỗ Mộc Hãn, tâm tình tuyệt đối rất không tốt.

"Thế nào, Mộc Hãn lại khiến cô khó chịu sao?" Kim Linh thuận miệng hỏi.

"Không liên quan đến cô." Trang Ý Mộng không muốn nói chuyện của Mộc Hãn với Kim Linh, nằng và Kim Linh ngoại trừ quan hệ trên giường thì còn chưa tới mức độ tâm sự.

"Tính cách này giống hệt lúc còn bé, khi đó cô như một công chúa kiêu ngạo. Tôi đã nghĩ, lớn lên dễ thương nhưng lại kêu căng như thế..." Kim Linh nói ra ấn tượng khi bé với Trang Ý Mộng. Kim Linh trước nay keo kiệt, thấy Trang Ý Mộng lớn lên đẹp dễ thương, thì thoáng sẽ cảm thấy tốt chủ động đi tiếp cận Trang Ý Mộng. Nhưng Trang Ý Mộng với Vi Vi về mặt ôn hoà nhưng không thích phản ứng lại mình. Lâu dần Kim Linh cũng không muốn bị người khác xem thường nên mối quan hệ hai người xấu dần.

Trang Ý Mộng bĩu môi, nằng ghét sự tồn tại của Kim Linh từ lâu. Từ nhỏ cá tính đã giao hoạt gian trá còn ác liệt, thật ứng với câu nói 'làm người ta sợ', thích chiếm tiện nghi người khác không nói, còn thích đùa giỡn các em nhỏ tuổi, ở nhà trẻ cũng làm mấy nhóc nam xung quanh đánh nhau vì nằng. Kim Linh thực tại lại càng không thích nổi. Trang Ý Mộng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, hơn nữa trực giác của nằng nói Kim Linh chủ động đối tốt tuyệt đối là có ý đồ, nằng cũng không muốn bị Kim Linh tính kế. Còn có một chuyện chính là, ở nhà trẻ có một bé gái lớn lên rất dễ thương, tuy hiện tại Trang Ý Mộng đã quên tên, cô thích chơi với bé gái kia, thế nhưng bé kia là cái đuôi nhỏ của Kim Linh, không thích chơi với mình, hơn nữa còn giống Vi Vi, kiểu người bị bán còn kiếm tiền thay Kim Linh.

"Tôi vẫn không hiểu, tại sao khi còn bé cô ghét tôi như vậy?" Vấn đề này Kim Linh vẫn luôn rất muốn hỏi Trang Ý Mộng, nằng thấy mình bị Trang Ý Mộng ghét một cách kì lạ. Khi còn bé nằng từng khi dễ rất nhiều người, nhưng duy độc Trang Ý Mộng, mình chưa từng khi dễ được.

"Bây giờ tôi vẫn còn ghét cô." Trang Ý Mộng nghĩ sau khi trưởng thành, Kim Linh càng đáng ghét hơn so với trước đó mà thôi.

"Tóm lại phải có một lý do chứ?" Kim Linh dọn bàn rồi vào phòng bếp, ngày mai để đi giúp việc rửa.

"Bởi vì cô đáng ghét!" Trang Ý Mộng nghĩ lý do này quá hoàn hảo.

"Thế nhưng cô thích cơ thể tôi, mỗi lần đều thị tẩm người ta đến sáng..." Kim Linh mới nói vài câu đang hoàng xong lại chuyển qua trọng tâm không đứng đắn. Nằng lại lấy ra một chai rượu vang trong kho, nếu có thể làm Trang Ý Mộng quá chén lần thứ hai thì tốt, nằng nhìn trộm thân thể Trang Ý Mộng đã lâu, rất muốn áp trên người Trang Ý Mộng muốn làm gì thì làm, tốt nhất là làm tới mức Trang Ý Mộng không xuống giường được, chứ suốt ngày nằm dưới cảm thấy mình thật yếu thế.

Quả nhiên là người phụ nữ dâm đãng đáng ghét, chết không đổi tính. Trang Ý Mộng rất ghét Kim Linh dù nói gì thì miệng toàn ngôn từ không đứng đắn, chắc chắn không biết chữ rụt rè viết thế nào.

"Kim Linh, cô không thể bình thường chút sao?" Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, khẽ nhủ mày.

"Haizz... Cô lại chê tôi quá nhiệt tình, lẽ nào nhiệt tình cũng sai sao?" Kim Linh một vẻ khổ não, nếu không phải là Trang Ý Mộng thì mình sẽ không nhiệt tình nhiều như vậy.

Trang Ý Mộng nhìn vẻ như có chuyện lạ của Kim Linh, người phụ nữ này thật đúng là kẻ từ nhỏ đã chuyên lừa gạt, một chút cũng không thay đổi. Trang Ý Mộng uống một ngụm rượu vang, không để ý tới Kim Linh.

"Mộng Mộng, cô nên buông bỏ thành kiến đối với tôi, quan tâm chú ý người ta một chút, người ta có rất nhiều ưu điểm mà!" Kim Linh thấy chén rượu Trang Ý Mộng lại cạn thì lập tức đổ đầy cho nàng, e rằng dụng ý khó lường.

Không biết xấu hổ, mèo khen mèo dài đuôi. Bất quá bất tri bất giác Trang Ý Mộng đã uống không ít rượu vang.

"Mộng Mộng, cô rốt cuộc thích cái gì ở Mộc Hân?" Kim Linh đột nhiên hỏi, rốt cuộc Mộc Hân có bản lĩnh gì có thể khiến Trang Ý Mộng nghe lời đây?

"Chung tình, sự kiên trì của cô ấy đối với Tạ Khinh Dung, tôi nghĩ được cô ấy thích nhất định sẽ rất hạnh phúc, mười năm rất dài..." Lúc Trang Ý Mộng nói đến Mộc Hân thì thần sắc có điểm hoảng hốt, ban đầu nàng bị hấp dẫn chính là vì phẩm chất chung tình của Mộc Hân, cuối cùng sự chung tình của nàng lại trở thành nỗi dằn vặt của mình. Con người chính là như thế, cái gì không thuộc về mình mới là tốt nhất.

Được rồi, so về chung tình, Kim Linh thừa nhận bản thân kém hơn Mộc Hân, Kim Linh có chút ghen tị.

"Mộc Hân chung tình thì sẽ không dây dưa cùng một chỗ với cô." Kim Linh có hơi chút không phục.

"Cô sẽ không hiểu được." Thời điểm yêu đến tuyệt vọng thì còn có biện pháp nào chứ? Giống như mình, không phải trong lòng có Mộc Hân mà vẫn cùng Kim Linh sao?

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Kiên Trì

Nghĩ đến Mộc Hân, tâm trạng vừa tốt lên của Trang Ý Mộng lại trầm xuống, rượu rót một chén cạn một chén. Kim Linh vốn muốn làm Trang Ý Mộng quá chén, mưu đồ gây rối, nhưng thấy Trang Ý Mộng càng uống càng hăng thì đột nhiên có chút không đành lòng. Giậu đồ bìm leo hình như không tốt, Kim Linh không nhớ rõ bản thân từ khi nào cao thượng như thế.

"Rượu ngon của tôi không phải để uống như nước lã như thế, hương chi trời đất rộng lớn chỗ nào không có hoa cỏ, hà tất yêu mến đơn phương một bông hoa?" Kim Linh hiếm khi chủ động an ủi người khác, nàng chỉ là không thể nhìn Trang Ý Mộng như vậy, nàng khi thích Trang Ý Mộng cao cao tự tại.

"Tôi không giống cô, gặp một người yêu một người." Trang Ý Mộng tiếp tục uống rượu. Người như Kim Linh làm sao có thể hiểu thế nào là nước sông ba nghìn ta chỉ lấy một gáo (chỉ yêu một người). Kim Linh chỉ biết thấy một người liên quan hệ một người.

"Tôi không phải loại lạm tình, chỉ là tôi chưa từng yêu một ai, đối với những người đó bất quá là thích mà thôi, hơn nữa tôi có tiêu chuẩn cao có được không!" Kim Linh tất nhiên không thừa nhận mình thấy một người yêu một người.

Trang Ý Mộng không để ý tới Kim Linh, nàng đang suy nghĩ chuyện của Mộc Hân và Tạ Khinh Dung. Kỳ thực Tạ Khinh Dung đối với Mộc Hân cũng không phải là thờ ơ. Khi đó sắc mặt Tạ Khinh Dung trầm xuống, không phải là biểu tình nên có của bạn bè. Cũng có thể Mộc Hân cực đúng rồi... Nghĩ đến đây, tim Trang Ý Mộng lại mơ hồ đau, biết rõ sẽ đau, còn muốn làm giá đỡ cho người ta. Trang Ý Mộng thấy bản thân buồn cười, tình yêu này đã hèn mọn đến tận cùng rồi, đã biến thành khối u ác tính, không thể giữ lại cũng không thể loại trừ. Trang Ý Mộng lắc đầu, cực lực muốn bỏ Mộc Hân ra khỏi đầu...

"Kim Linh, chúng ta làm tình đi." Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, cánh môi khẽ gọi nhẹ nhàng nói ra, lúc làm tình điên cuồng với Kim Linh sẽ không nhớ đến Mộc Hân, Trang Ý Mộng đưa tay kéo Kim Linh lại, đặt Kim Linh đặt dưới thân, ngón tay linh hoạt tiến vào áo ngủ của Kim Linh, bắt đầu xoa nắn có chút gấp rút trên người nàng.

Động tác lúc này của Trang Ý Mộng không chút ôn nhu, thậm chí có chút thô lỗ, trong tình trạng thân thể bản thân còn chưa ướt át thì đã tiến vào, làm cho Kim Linh đau đến muốn nhắm Trang Ý Mộng. Kim Linh biết Trang Ý Mộng lúc này coi mình thành cây cỏ cứu mạng cuối cùng. Động tác gấp rút kia của Trang Ý Mộng chẳng hiểu sao lộ ra một cô tuyệt vọng, điều này làm cho lòng Kim Linh không hiểu sao khó chịu. Nàng... quan tâm Mộc Hân đến thế sao?

"Cũng không phải là lão nương chọc giận cô, cô phát điên cái gì, người có gan thì cường thử Mộc Hân xem!" Kim Linh nghiêng răng nghiêng lợi mắng, con mẹ cô Trang Ý Mộng, trước mặt Mộc Hân là cừ non, trước mặt mình xoay người biến thành cảm thú, nhân cách phân liệt sao?

Ngón tay bên trong tựa hồ không chút ôn nhu, đầu đá lung tung, làm cho Kim Linh tức cực độ hung hăng cắn một ngụm vào đầu vai Trang Ý Mộng. Mẹ kiếp, chỗ mềm mại như vậy làm sao chống lại sự thô lỗ của Trang Ý Mộng đây!

Trang Ý Mộng bị đau vai mới hơi lấy lại lý trí một chút, thấy Kim Linh vẽ mặt hung tàn thì kinh ngạc phát hiện hành vi của bản thân quá mức cảm thú, có

chút áy náy. Trang Ý Mộng dùng ngón tay đang tàn sát bữa bãi trong cơ thể Kim Linh lại, ngón cái nhẹ nhàng xoa bóp điểm mẫn cảm kia, bàn tay còn lại xoa lên người Kim Linh, động tác vừa ôn nhu xuống, thân thể Kim Linh lập tức có cảm giác, ngón tay của Trang Ý Mộng lập tức cảm giác được bên trong tràn ra dịch thể ướt nhầy. Thực sự là một thân thể mẫn cảm, Trang Ý Mộng hơi cong khóe miệng cười tà ác.

Kim Linh đột nhiên tức giận với bản thân mình, rõ ràng bị Trang Ý Mộng chà đạp như vậy, thế mà sau một khắc đã đầu hàng quyền rũ Trang Ý Mộng, thực sự đáng giận!

"Trang Ý Mộng, tôi ghét cô!" Kim Linh hiếm khi ngao kiêu làm kiêu một chút.

Ghét sao? Nàng cũng ghét bản thân hiện tại, thế nhưng nàng không muốn dừng lại.

Mỗi lần lần sàng đan với Trang Ý Mộng đều kịch liệt đến sáng hôm sau Kim Linh không dậy sớm nổi. May là Trang Ý Mộng không phải lúc nào rảnh rỗi cũng tới, nếu không một ngày nào đó sẽ bị Trang Ý Mộng giết chết trên giường. Ghê tởm nhất chính là, sáng sớm tỉnh dậy liền trở mặt, hôn đản lâm hạnh xong liền đi mất.

"Này, cô không định làm bữa sáng hay gì đó sao?" Kim Linh u oán nói, Trang Ý Mộng tuyệt đối có tiềm chất tra công, có thú tính không có nhân tính. Thân thể bị nàng hành hạ liên tục đến không thể nhúc nhích, cư nhiên một bữa sáng cũng không làm cho mình.

"Không có thời gian, bữa sáng tự cô giải quyết đi." Trang Ý Mộng không để ý tới ánh mắt u oán của Kim Linh. Kỳ thực trước đây nàng lên giường với Lưu Tinh, đôi bên đều rất ôn nhu, chẳng hiểu sao gặp phải Kim Linh thì biến dạng, còn muốn hung hăng chà đạp Kim Linh. Hơn nữa Kim Linh tinh lực tràn đầy, độ non mềm của thân thể là cực phẩm, làm mình có cảm giác không muốn ngừng. Kim Linh luôn nghĩ cách đẩy lại bản thân, nhưng Trang Ý Mộng không muốn để Kim Linh chạm vào. Đó là giới hạn cuối cùng, Trang Ý Mộng không dám để Kim Linh đi quá giới hạn. Chẳng hiểu sao, nàng có chút sợ Kim Linh làm thế.

"Không có nhân tính!" Kim Linh ném gối về phía Trang Ý Mộng, lần sau không thể để Trang Ý Mộng dè. Quá ghen khuất, mỗi lần xong việc nơi nào đó đều không sung đồ thì là thụ thương, ghê tởm nhất chính là Trang Ý Mộng cư nhiên không cho mình đụng. Rõ ràng mình cũng là một ngự tỳ, đến chỗ Trang Ý Mộng lại biến thành nhục thụ, không thể nhịn được!

"Bà già ba mươi ba tuổi, đừng làm chuyện ấu trĩ như vậy." Trang Ý Mộng sờ một chút cái gối bị Kim Linh ném đến, nhũn mỳ nói.

"Cô không phải ba mươi ba hả!" Ba mươi ba tuổi, bà già? Đùa gì vậy, đây là thời đại hoàng kim của thực nữ, Kim Linh không thể thừa nhận bản thân là già rồi.

"Cho nên tôi sẽ không làm chuyện ấu trĩ như cô." Trang Ý Mộng nhặt quần áo của mình trên mặt đất rồi mặc lên. Nếu quay về thay quần áo thì thực sự có chút phiền phức, xem ra nên mua chút quần áo để ở nhà Kim Linh.

Kim Linh thấy đùi đẹp thon dài của Trang Ý Mộng từ phía sau, còn cả vóc người cao gầy mê người đến muốn chảy nước miếng, nhìn thấy mà không ăn được, rõ ràng là để mình thêm muốn không phải sao?

Người phụ nữ này không cho mình chạm vào, là thủ tiết vì Mộc Hãn hay chỉ là nàng không muốn bị dè a? Nàng và mình sẽ không tính toán ý nghĩa chân chính của 'thụ' trên giường chứ? Nghĩ tới đây, Kim Linh neho mắt lại, sắc mặt xấu trầm trọng. Trang Ý Mộng, thiên hạ làm gì có chuyện ăn xong không trả tiền.

Sau khi Tạ Kinh Dung về đến nhà liền ngâm mình trong bồn tắm lớn, chẳng hiểu sao nàng lại nghĩ đến cảnh tượng Mộc Hãn và Trang Ý Mộng ôm ấp vô cùng thân thiết. Tuy rằng hiện tại Tạ Kinh Dung hồi tưởng liền lập tức đoán ra là do Trang Ý Mộng và Mộc Hãn thông đồng với nhau cho mình xem. Thế nhưng Tạ Kinh Dung thế nào cũng không thể bình tĩnh trở lại, nàng rõ ràng nhớ kỹ trong thời khắc thấy cảnh tượng kia, trong lòng nàng phi thường buồn bực, cái cảm giác này rất giống tâm trạng khi thấy Mộc Hãn và Lý Dương năm đó, đến nỗi Tạ Kinh Dung không muốn thừa nhận hai cái chính là tương tự.

Tạ Kinh Dung nghĩ mình không thích Mộc Hãn và Trang Ý Mộng thân thiết là vì không muốn Mộc Hãn đi lên con đường không có lối về kia, con đường đó không được xã hội tán thành. Cho nên xuất phát từ việc quan tâm, Tạ Kinh Dung khó chịu là việc bình thường, Tạ Kinh Dung lừa mình dối người nghĩ.

"Dung Dung," Mộc Hãn nhắn tin, Tạ Kinh Dung không muốn để ý Mộc Hãn, trong tiềm thức, nàng chính là rất tức giận với Mộc Hãn.

"Dung Dung, hôm nay người ta có điểm quá phận, người ta biết sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa, đừng tức giận có được không?" Mộc Hãn nhắn tin xin lỗi, đối với cảm xúc của Tạ Kinh Dung, Mộc Hãn nắm chắc. Tiến một bước lớn rồi lại lùi một bước nhỏ, cách này đối phó với Dung Dung rất có hiệu quả, đây là kết luận mới nhất của Mộc Hãn.

Mộc Hãn vừa mềm mỏng thì thái độ Tạ Kinh Dung nhẹ hơn phân nửa. Nhưng vừa nghĩ đến đêm nay bị Mộc Hãn quấy đến tâm tình bất ổn, còn tông vào đuôi xe người khác thì có chút tức giận.

"Đang yên đang lành thân thiết với người khác để thử tôi, cậu nghĩ chơi vui sao?" Tạ Kinh Dung rất ghét Mộc Hãn lấy thân thể của chính mình làm đồ thí nghiệm, người bảo thủ như Tạ Kinh Dung rất ghét hành động như vậy. Tạ Kinh Dung rút cuộc vẫn chút mềm mỏng nhắn tin lại cho Mộc Hãn.

"Sẽ không bao giờ nữa, thân thể mình sẽ không để ai ngoài Dung Dung thấy được." Mộc Hãn thấy Tạ Kinh Dung nhắn lại thì cười đến nở hoa, Dung

Dung quả nhiên để ý bản thân.

"Thân thể cậu có liên quan gì tới tôi, chỉ là tôi rất ghét hành động lỗ mãng như vậy." Tạ Kinh Dung đọc tin nhắn của Mộc Hân, không hiểu sao thấy không được tự nhiên, thân thể nàng sao lại cho mình xem đây, mình cũng không muốn xem, lời này nói ra giống như mình và nàng có cái gì đó.

"Ừ, chuyện Dung Dung không thích mình sẽ không làm." Đối với sự ngạo kiều của Tạ Kinh Dung, Mộc Hân tập mãi thành quen. Tuy rằng biết Dung Dung đã ít nhiều vượt qua tình cảm bạn bè đối với mình, thế nhưng muốn nàng thừa nhận thì còn khó hơn lên trời. Bất quá mình có kiên trì chậm rãi chờ, dù sao cũng đã đợi vài chục năm.

Thế nhưng, Trầm Dật xuất hiện quấy rầy tính toán của Mộc Hân..

Hết chương 52

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trầm Dật

Editor: Gru

beta: Dương

Trầm Dật chủ động hẹn Mộc Hân đi ăn, Mộc Hân không mong đợi chuyện này. Dù nói là hợp tác, Mộc Hân nghĩ không có bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng khách hàng lớn này thực sự rất giống miếng bánh. Mộc Hân cũng không xa lạ với Trầm Dật. Trầm đại công tử là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn Hoa An, giá trị bản thân so với Trang Ý Mộng còn khủng hơn. Tướng mạo tuấn nhã không nói, còn không có tai tiếng quan hệ nam nữ, tác phong khiêm tốn, làm người xử thế xuất sắc đáng khen. Trong những người mà Mộc Hân từng gặp, ở trình độ nào đó, Trầm Dật xác thực là cực phẩm nam nhân.

"Trầm tiên sinh thế nào đột nhiên có hứng thú đầu tư vàng vậy?" Mộc Hân cười hỏi, tuy rằng năm nghìn vạn đối với Trầm Dật mà nói chẳng đáng là gì. Nhưng với công ty mà nói, khách hàng lớn, người kế thừa tập đoàn Hoa An, đột nhiên bỏ ra năm nghìn vạn đầu tư vàng thì có cảm giác đây là việc hồ đồ, không giống với phong cách làm việc của Trầm Dật.

"Có chút hứng thú với vàng, muốn thử một phen." Trầm Dật đáp không đến nơi đến chốn.

"Công ty chúng tôi có đội ngũ chuyên phân tích, nhất định sẽ không làm Trầm tiên sinh thất vọng." Tuy khách hàng lớn chủ động tìm tới cửa, nhưng Mộc Hân nghĩ miếng bánh chủ động rơi xuống cũng chẳng phải là đồ tốt lành gì.

"Tôi nhìn bảng phân tích số liệu, trưởng đoàn cổ vấn đầu tư Tạ Kinh Dung của các người dự đoán đầu tư chuẩn xác suất cao tới 80%, có thể thành công." Trầm Dật cười nói. Lần trước hắn có danh thiếp của Tạ Kinh Dung, công phu tìm hiểu bối cảnh của Tạ Kinh Dung, phát hiện người phụ nữ mình quyết định theo đuổi lấy làm vợ, nào có thể sánh với mấy móc, am hiểu phân tích số liệu. Đáng tiếc làm cổ vấn đầu tư nhỏ trong một công ty bé... Trầm Dật khẳng định, Tạ Kinh Dung tuyệt đối không biết giá trị của bản thân. Bối cảnh thuần khiết giản đơn, ba là nhân viên xương kỹ thuật, mẹ là kế toán xí nghiệp nhà nước, phương diện tình cảm thật phân hạn chế, từng có một bạn trai là Lý Dương, hiện tại giảng dạy ở đại học. Hai người đã từng đính hôn bản chuyện hôn nhân, nhưng cuối không ở cùng một chỗ. Điều này làm cho Trầm Dật có chút nghi hoặc, thế nhưng lại thấy có chút may mắn, vì vậy nên bản thân mới có cơ hội.

"Xem ra Trầm tiên sinh tìm hiểu nhiều." Người thành công đều có một đặc điểm, chính là làm chuyện gì cũng đều chuẩn bị đầy đủ, quả nhiên người này không phải một khắc hồ đồ. Bản lĩnh của Dung Dung, Mộc Hân rõ ràng nhất, cho nên Mộc Hân lấy cổ phần công ty của Kim Linh, chính là một cách để bản thân tự tin với Dung Dung.

"Nghe nói, cô và Tạ tiểu thư là bạn tốt?" Trầm Dật lúc này mới vào chủ đề, Tạ Kinh Dung mới là mục đích của hắn. Mộc Hân và Tạ Kinh Dung là bạn tốt, hắn có thể từ chỗ Mộc Hân mà tìm hiểu Tạ Kinh Dung. Sự hấp dẫn giữa người và người thật sự kỳ quái, Mộc Hân lớn lên đẹp hơn rất nhiều so với Tạ Kinh Dung, nhưng hết lần này tới lần khác Trầm Dật không có một tia rung động với Mộc Hân. Mộc Hân đủ để khiến hắn kinh diễm, thế nhưng loại người có bối cảnh như hắn, từ nhỏ đến lớn gặp qua rất nhiều mỹ nữ, ít nhiều đã có sức chống cự, mà Tạ Kinh Dung hết lần này tới lần khác lọt vào mắt hắn như duyên phận. Trầm Dật là người tin Phật, hắn tin kiếp trước hắn và Tạ Kinh Dung có tình.

Mộc Hân nghe được Trầm Dật để ý tới Dung Dung thì thần kinh thoáng cái đã buộc chặt lại. Trầm Dật quen biết Dung Dung sao?

"Trầm tiên sinh quen biết Dung Dung?" Mộc Hân nhẹ nhàng khuấy cà phê, trong lòng có chút bất an.

"Chưa đến mức quen biết, có hai lần có duyên gặp mặt Tạ tiểu thư, Tạ tiểu thư gây cho tôi ấn tượng sâu sắc, cô gọi Trầm tiên sinh quá xa lạ, trực tiếp gọi Trầm Dật là được." Trầm Dật nói chuyện ôn hòa với Mộc Hân.

Cái thìa trong tay Mộc Hân cứng lại, trước đó Trầm Dật không hề có ý tứ muốn kéo gần quan hệ, vậy mà vừa nhắc tới Dung Dung, Trầm Dật đã muốn

kéo gần quan hệ với mình. Trầm Dật chắc chắn vì Dung Dung mà tới, điều này làm cho Mộc Hân rất không an lòng. Mộc Hân quá rõ ràng, loại đàn ông như Trầm Dật khác với Lý Dương, rõ ràng có lực uy hiếp hơn nhiều so với Lý Dương, vài phần tư thái nho nhã, có chút giống kiểu Dung Dung yêu thích. Hơn nữa loại đàn ông này đã trải đời, mê hoặc cũng đã trải qua, có sức chống cự mạnh với nữ sắc không nói, lại còn nhiều tiền, hàm dưỡng không tầm thường, nếu như Mộc Hân thích đàn ông thì cũng sẽ thích đàn ông như Trầm Dật, huống chi Dung Dung trời sinh là thẳng... Càng nghĩ, Mộc Hân càng thấy bất an.

"Trầm tiên sinh có hứng thú với Dung Dung?" Mộc Hân nhàn nhạt hỏi, tuy rằng trong lòng loạn thành một mảnh, thế nhưng còn hết sức bảo trì lạnh lùng, nếu như có thể thì Mộc Hân phi thường không muốn tiếp người khách hàng lớn Trầm Dật này, nhưng đây không phải do bản thân quyết định. Rất rõ ràng, Trầm Dật có chuẩn bị đầy đủ mới đến.

"Tin vào duyên phận không?" Trầm Dật hỏi.

Mộc Hân lắc đầu, nàng không muốn tin Trầm Dật và Dung Dung là có duyên.

"Nói ra sẽ bị Mộc tiểu thư chê cười, tôi tin Tạ tiểu thư là người hữu duyên với tôi. Tôi tin Phật, Phật nói kiếp trước quay đầu nhìn lại, năm trăm lần quay đầu sẽ đổi lấy cái gặp thoáng qua kiếp này. Ba năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tôi liền có cảm giác kiếp trước chúng tôi từng gặp qua. Chỉ có điều khi đó nàng thể nào cũng không cho ta làm quen, lại ở nước ngoài. Chỉ gặp một lần, tôi cho rằng hai người thiếu duyên phận. Buổi tối hai ngày trước, chúng tôi gặp lại lần thứ hai, tôi tin chắc hai người có duyên phận." Rất nhiều người làm buôn bán đều rất mê tín, ba Trầm cũng rất mê tín, Trầm Dật cũng chịu ảnh hưởng, càng tin Phật.

"Tôi có chút khó chịu, lần sau chúng ta trò chuyện tiếp." Mộc Hân không có tâm trạng nghe Trầm Dật kể về hảo cảm của mình với Dung Dung. Nàng rất hoảng loạn, đối thủ mạnh như vậy làm cho nàng không có chút tự tin, phương pháp đã từng dùng để đối phó Lý Dương, không dùng được cũng không dám dùng lại.

"Có muốn tôi đưa cô về không?" Trầm Dật lịch sự hỏi.

"Không cần, khó chịu do sinh lý phụ nữ, quen rồi." Mộc Hân thuận miệng tìm một cớ liền rời khỏi nhà hàng, sau đó hưng hăng dẫm chân ga, đi về hướng nhà Tạ Kinh Dung. Nàng bất an, phi thường bất an.

Trầm Dật thấy Mộc Hân rời khỏi, đáng tiếc, mục đích của ngày hôm nay không đạt được.

Tạ Kinh Dung mở cửa ra thấy Mộc Hân đứng ở ngoài cửa nhà mình, sắc mặt có chút không tốt lắm.

"Thế nào vậy? Dạ dày đau sao?" Tạ Kinh Dung mở cửa, có chút lo lắng hỏi.

Mộc Hân lắc đầu, "Dung Dung đang làm gì vậy?" Mộc Hân tránh nặng tìm nhẹ hỏi.

"Đang phân tích số liệu." Lúc Tạ Kinh Dung ở nhà không có việc gì sẽ tiến hành nạp các loại số liệu, dù là số liệu bên ngoài công việc, Tạ Kinh Dung cũng sẽ tiến hành phân tích.

"Siêng năng như thế? Hình như từ trước đến giờ Dung Dung đều chăm chỉ." Mộc Hân rất muốn hỏi Tạ Kinh Dung về cảm giác với Trầm Dật, nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể nói chuyện trái phải rêu rĩa.

"Cảm giác sẽ gát người, số liệu sẽ không gát người, xem nhiều số liệu chút sẽ không sai được." Tạ Kinh Dung gấp laptop lại, trong lòng biết Mộc Hân rõ ràng là có chuyện.

"Dung Dung luôn luôn lý tính hơn cảm tính." Mộc Hân rất vô lực nói, người như vậy, nàng lao lực hết tâm tư và sức lực, chẳng lẽ vẫn không được sao?

"Rốt cuộc cậu xảy ra chuyện gì?" Mộc Hân hôm nay quả nhiên rất thất thường, Tạ Kinh Dung chăm chú hỏi.

"Cậu đừng yêu người khác, cậu không thích mình cũng không sao, đừng rời khỏi mình có được không?" Mộc Hân ôm lấy Tạ Kinh Dung, khẩn trương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thừa Nhận

Editor: Gru

Beta: Dương

Cũng không biết có phải nghe quen hay không, gần đây đối với ngôn ngữ tỏ tình Mộc Hân thường xuyên nói đi ra, Tạ Kinh Dung cũng không có cảm giác phản cảm và chống cự quá lớn.

"Lại nói bậy gì vậy." Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng quát Mộc Hân, định đẩy Mộc Hân ra, nhưng phát hiện ra Mộc Hân ôm mình rất chặt.

"Dung Dung, chỉ là mình rất sợ." Mộc Hân vùi mặt vào gáy Tạ Kinh Dung, tâm tình dị thường xấu.

Sợ? Mộc Hân như vậy xác thực rất kỳ lạ, là vì sợ hãi sao? Cái gì sẽ làm nàng sợ như vậy đây?

"Mình sợ cậu sẽ lần thứ hai yêu người khác, người kia so với mình tú hơn, có tiền hơn, quan trọng nhất, hẳn là đàn ông..." Mộc Hân càng nói thì trong lòng càng không yên, cái nàng sợ nhất còn có cả Trầm Dật có thể căn bản sẽ không bị sắc đẹp của mình mê hoặc, trước đây Lý Dương không qua được sắc đẹp của mình, nên chia rẽ hẳn và Dung Dung thì còn có thể đơn giản, đàn ông không chống lại nổi sắc đẹp không xứng với Dung Dung. Nhưng hiện tại ánh mắt Trầm Dật nhìn mình không giống với ánh mắt của những người đàn ông khác, vậy hiện tại mình lấy cách gì để ngăn cản Dung Dung có được hạnh phúc đây?

"Không có giả thiết cho chuyện sẽ xảy ra, huống chi nếu có thì cậu cũng có thể làm lại từ đầu, dù sao thì tư sắc của Mộc mỹ nhân không phải tất cả mọi người đều chống đỡ được." Tạ Kinh Dung không cho là đúng nói, thời gian Mộc Hân xuất hiện bên cạnh mình, nàng không cho người khác phải tiếp cận. Ích kỉ như Mộc Hân, chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn tuyệt diệt khả năng xuất hiện đàn ông bên mình, hơn nữa trải qua chuyện Lý Dương, lúc nàng chọn tha thứ cho Mộc Hân thì đã tiếp nhận lý do của Mộc Hân, người nếu như có thể bị dụ dỗ thì đồng thời cũng không đáng nhớ nhưng.

Mộc Hân nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến, nàng không biết Dung Dung có phải đang châm chọc mình hay không, thế nhưng càng làm cho Mộc Hân bất an.

"Nếu như, có một người đàn ông có thể không bị mình dụ dỗ và thích cậu thì sao?" Mộc Hân cầm tay Tạ Kinh Dung thử hỏi.

Đây rất rõ ràng là thử, cũng rất rõ ràng xác thực là có tồn tại một người đàn ông như thế, nếu không thì Mộc Hân sẽ không bất an như hiện tại. Tạ Kinh Dung miễn cảm với dữ liệu, năng lực ăn khớp suy luận sẽ không kém cỏi, cho nên Mộc Hân thoáng cái đã bại lộ sự tồn tại của tình địch.

"Tôi thật sự hiếu kỳ, người đàn ông kia là ai?" Tạ Kinh Dung một vẻ có chút hiếu kỳ và hứng thú mà hỏi.

Mộc Hân nghe vậy, mặt như người chết, tay đang ôm Tạ Kinh Dung rơi xuống. Dung Dung quả nhiên chỉ cảm thấy hứng thú với đàn ông, Mộc Hân đột nhiên thấy rất tuyệt vọng, lòng tin và kiên trì trước nay đột nhiên đổ nát, trước đây cho rằng chỉ cần kiên trì chờ Dung Dung là được, thế nhưng hiện tại phát hiện ra, bản thân lao lực tâm tư, kết quả vẫn như cũ.

Tạ Kinh Dung thấy sắc mặt Mộc Hân cực khó coi thì có chút không đành lòng, thế nhưng lại cứng rắn nhìn xuống. Ai bảo Mộc Hân trước đây thích chơi đùa với diễn trò, những điều này mình không phải không nhìn thấy, chỉ là vẫn luôn mặc kệ mà thôi. Những trò đùa nhỏ này cũng nên yên tĩnh lại. Người đàn ông kia là ai, kỳ thực Tạ Kinh Dung không quá hứng thú, nàng có ý biểu lộ hứng thú đối với người kia chỉ là muốn giáo huấn Mộc Hân một chút, làm cho nàng biết ai mới biết diễn kịch. Vừa nghĩ đến việc Mộc Hân cùng Trang Ý Mộng cùng nhau cố lừa bản thân trước đây, trong lòng Tạ Kinh Dung có chút đại hòa.

"Hắn sẽ xuất hiện trước mặt cậu sớm thôi." Mộc Hân nói xong, cảm giác như đã mất hết khí lực toàn thân, vô lực ngã ngồi trên sofa trong phòng khách của Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân như gà trống đấu bại, mất đi toàn bộ ý chí chiến đấu, đột nhiên lại có chút nhớ nhưng lúc trăm phương ngàn kế tìm cách lấy lòng mình của người này.

Như Mộc Hân dự liệu, Trầm Dật rất mau chóng xuất hiện trước mặt Tạ Kinh Dung. Hơn nữa còn bắt đầu theo đuổi, phương thức theo đuổi cũng không làm Tạ Kinh Dung thấy phản cảm. Nói thật, Tạ Kinh Dung rất hâm mộ người tên Trầm Dật này, tiến lui thoải mái, ăn nói bất phàm, học thức uyên bác, lại có phong độ thân sĩ, hơn nữa so với Lý Dương năm đó càng hiểu cách làm vui lòng người khác. Nhưng Tạ Kinh Dung phát hiện mình cũng không tìm được cảm giác 'không phải người quyết không gả' như Lý Dương năm đó. Có thể Trầm Dật thích hợp làm bạn hơn, Tạ Kinh Dung nhìn gương mặt tuấn nã của Trầm Dật, hoảng hốt nghĩ đến sắc mặt gần đây càng ngày càng kém của Mộc Hân, lo lắng Mộc Hân có phát tác bệnh dạ dày không. Mộc Hân cũng không tiếp tục quần quít lấy mình không tha, rất có đáng về thành toàn cho mình và Trầm Dật.

"Kinh Dung?" Lần thứ hai Trầm Dật gọi, Tạ Kinh Dung đang thất thần, Tạ Kinh Dung không như những người phụ nữ khác, ở trước mặt hắn năm lần bảy lượt lơ lửng. Mị lực của bản thân gần đây càng ngày càng kém, Trầm Dật tự giễu nghĩ. Càng ở cùng Tạ Kinh Dung lâu, Trầm Dật lại càng thích Tạ Kinh Dung. Tạ Kinh Dung vừa nhìn thì không kinh diễm như Mộc Hân, nhưng càng nhìn càng có cảm giác không thể dời mắt. Tư duy mình miễn cưỡng, nói chuyện phiếm với Tạ Kinh Dung, quả thực chính là một loại hưởng thụ, nhìn như cao ngạo quạnh quẽ, kỳ thực ngoài lạnh trong nóng, cá tính độc lập, không nước chảy bèo trôi.

"Tôi đã nghĩ kĩ, tôi nghĩ mình không thể tiếp thu sự theo đuổi của anh." Đây là lần thứ hai Tạ Kinh Dung ra ngoài cùng Trầm Dật, trực tiếp cự tuyệt sự theo đuổi của Trầm Dật.

"Vì sao? Lòng đã có người khác?" Trầm Dật không nghĩ tới Tạ Kinh Dung sẽ cự tuyệt mình nhanh như vậy.

Chẳng hiểu sao Tạ Kinh Dung phản xạ có điều kiện nghĩ đến Mộc Hân, sau đó lập tức phủ định. Nói đùa, Mộc Hân thế nào sẽ là người trong lòng mình, Tạ Kinh Dung càng nghĩ càng có chút không thể xác định.

"Chúng ta không thích hợp, đừng lãng phí thời gian trên người tôi." Tạ Kinh Dung không trả lời câu hỏi Trầm Dật.

Trầm Dật thờ dài một hơi, không thích người khác là được rồi, "Khi còn bé lúc mới bắt đầu ăn cá tươi thái lát, cảm giác ăn đồ tươi rất kỳ quái, nghĩ rằng nhất định không thích, thế nhưng lúc thử qua mới phát hiện thứ đồ kia dị thường ngon miệng. Chưa thử qua thì em vĩnh viễn sẽ không biết hợp hay không." Trầm Dật không dễ rút lui như vậy.

"Khi còn bé tôi không thích ăn tỏi, đến bây giờ cũng rất ghét tỏi, thích hay không thích, bản thân tôi phân biệt rõ." Tạ Khinh Dung rất xác định bản thân không thích Trầm Dật, tuy rằng Trầm Dật không thể chê chỗ nào, thế nhưng tình cảm không phải vì anh ưu tú thì nghĩa là nhất định có được.

"Bị ví thành tỏi, anh rất bất đắc dĩ." Trầm Dật cười tự giễu nói, nói thế nào mình trong mắt người đời không tính là tỏi, thế nhưng bị đối đãi như vậy, Trầm Dật có cảm giác thất bại.

"Tôi chỉ lấy ví dụ." Lời này có thể không hiểu như vậy.

Ý tứ cự tuyệt của Tạ Khinh Dung rất minh bạch, thế nhưng Trầm Dật không vì vậy mà im lặng rút lui, trái lại càng đuổi càng mạnh.

Lúc trở lại, Trầm Dật tiễn Tạ Khinh Dung, Tiêu Hòa Lễ hưởng tuần trăng mật trở về thấy Dung Dung xuống từ xe Mercedes thì mắt sáng ngời.

"Dung Dung!" Tiêu Hòa Lễ gọi.

Tạ Khinh Dung và Trầm Dật đều chú ý tới Tiêu Hòa Lễ, Trầm Dật điều tra qua bối cảnh của Tạ Khinh Dung, cho nên cũng biết Tiêu Hòa Lễ.

Tiêu Hòa Lễ nhìn chằm chằm Trầm Dật, mẹ nó, những người xung quanh Dung Dung toàn là cực phẩm, tuy rằng Mộc Hân kia một đồng lớn ý đồ xấu, nhưng ít ra cũng là một nữ rần rết cực phẩm. Mà người đàn ông này, thân người cũng không thấp hơn Đại Hùng nhà mình, ít nhất 1m85, thoát nhìn chính là đàn ông cực phẩm không tầm thường, lớn lên tuần tú không biết gặp bao nhiêu lần Lý Dương, thoát nhìn chính là khí chất chất lượng tốt, rất hiển nhiên đẳng cấp cao hơn rất nhiều Lý Dương năm đó.

"Xin chào, tôi là Trầm Dật." Trầm Dật nở nụ cười thiện ý với Tiêu Hòa Lễ một chút.

Chắc chắn, nét tươi cười cũng có điểm giống Wonbin, Tiêu Hòa Lễ nghĩ nếu không phải mình đã có Đại Hùng thì nhất định sẽ bị Trầm Dật mê chết.

"Tôi là Tiêu Hòa Lễ, là bạn của Dung Dung, có phải anh muốn theo đuổi Dung Dung hay không?" Tiêu Hòa Lễ hỏi trực tiếp lại hưng phấn.

Trầm Dật hơi gật đầu một cái, Tiêu Hòa Lễ thiếu chút nữa kêu ầm lên, oa, quả nhiên là muốn theo đuổi Dung Dung.

"Chúng ta trước tiên lên lầu đã." Tạ Khinh Dung kéo Tiêu Hòa Lễ sắp rơi vào mê trai, so với Tiêu Hòa Lễ hưng phấn, Tạ Khinh Dung có vẻ rất bình tĩnh.

"Ừ, tôi nên về trước." Trầm Dật nghĩ có thể xuống tay từ chỗ Tiêu Hòa Lễ cũng không tồi.

"Dung Dung, cậu thực sự là cây khô gặp mùa xuân..." Tiêu Hòa Lễ vừa đi vừa hưng phấn nói.

Cây khô gặp mùa xuân, khoe miệng Tạ Khinh Dung hơi co một chút, khổ cho Tiêu Hòa Lễ nghĩ ra từ như vậy.

"Cậu hưởng tuần trăng mật mới về sao?" Tạ Khinh Dung nói sang chuyện khác.

"Đúng vậy, tớ còn chuẩn bị lễ vật riêng cho cậu này. Ồ, không cho cậu nói sang chuyện khác, Trầm Dật qua cửa Mộc Hân mỹ nhân không?" Tiêu Hòa Lễ bám riết không bỏ, hỏi.

"Không biết." Tạ Khinh Dung cũng không quan tâm.

"Cậu thấy Trầm Dật thế nào? Có cảm giác động tâm hay không hả?" Tiêu Hòa Lễ bám lấy không buông.

"Hắn thoát nhìn tốt, thế nhưng không có cảm giác động tâm." Tạ Khinh Dung ăn ngay nói thật.

"Không thể nào, loại đàn ông này tớ thấy còn động tâm, cậu cứ nhiên lại không!?" Tiêu Hòa Lễ cao giọng.

"Mới vừa kết hôn xong, động tâm với đàn ông khác là sai." Tạ Khinh Dung nhắc nhở, nếu như để Trương Quân biết Tiêu Hòa Lễ động tâm với đàn ông khác, sợ là sẽ khóc mất.

"Nói đùa một chút thôi mà, cậu thành thật đi, có đúng là cậu bị Mộc Hân câu mất, cho nên đối với đàn ông như vậy tâm cũng có thể tâm như nước hay không?" Tiêu Hòa Lễ càng nói càng nghĩ có khả năng này, bản thân có Đại Hùng mới có thể cầm lòng trụ vững, với loại đàn ông như Trầm Dật, Dung Dung nhất định là bị Mộc Hân quán nhiễm.

Tạ Khinh Dung nghe vậy thì hơi sững sốt, lẽ nào mình thực sự có tình cảm với Mộc Hân sao? Gần đây Mộc Hân không hề quán quít mình, lẽ ra mình nên hài lòng mới phải, nhưng trên thực tế, mình hình như cũng không an lòng.

"Hòa Lễ, tôi đối xử với Mộc Hân lẽ nào thực sự không giống bình thường sao?" Tạ Khinh Dung có chút mờ mịt hỏi.

Tiêu Hòa Lễ nhìn về phía Dung Dung vẻ mặt mờ mịt, dù không bắt ngờ tới nhưng cũng có chút cảm thán, Dung Dung quả nhiên rơi vào tay giặc, tiếc cho đàn ông chất lượng tốt như Trầm Dật.

"Trên thực tế, khi cậu chọn tha thứ cho Mộc Hân, tớ đã dự liệu đến ngày hôm nay, thử hỏi có ai sẽ tha thứ cho người phụ nữ thông đồng với hôn phu của mình đây? Tớ sẽ không, sẽ hận người kia cả đời, dù không hận, cũng sẽ không muốn qua lại với nàng nữa."

"Nhưng..." Tạ Khinh Dung định phản bác, thế nhưng rất nhanh bị Tiêu Hòa Lễ nhanh mồm nhanh miệng cắt lời.

"Nhưng, cậu không chỉ tha thứ nàng, còn khôi phục tình bạn trước đây với nàng, lúc biết nàng có tình cảm như vậy với mình, cậu cũng không tách nàng ra, ngược lại người còn để nàng về nhà cùng, rõ ràng là cậu đang dung túng tình cảm, sự ỷ lại của nàng với cậu, chính cậu chưa từng phát hiện ra, sự dung túng của cậu đối với nàng sớm đã vượt qua phạm vi bạn bè."

"Dù là vượt qua phạm vi bạn bè, cũng có thể là vì mình coi nàng là em gái, trở thành người thân..." Tạ Khinh Dung tiếp tục biện hộ.

"Em gái nảy sinh tình cảm như vậy với cậu, nhưng cậu hình như không có cảm giác chống cự quá lớn, cậu xác định chỉ coi nàng là em gái sao? Vậy cậu nói đi, vì sao cậu một chút cũng không tâm động với Trầm Dật, không hợp lý! Vậy đổi thành một hướng khác, nếu như Mộc Hân hiện tại không thích cậu mà thích người khác, cậu thử nghĩ một chút xem, cảnh tượng nàng ở cùng một chỗ với người khác, trong lòng cậu có cảm thấy rất khó chịu hay không?" Tiêu Hòa Lễ đột nhiên phát hiện Dung Dung cực kỳ trì độn với tình cảm.

Tạ Khinh Dung nhớ tới cảnh Mộc Hân và Trang Ý Mộng quần áo không chỉnh tề ở cùng một chỗ, xác thực rất khó chịu.

"Có lẽ, tôi thực sự..." Đối với Mộc Hân có biến chất tình cảm, thế nhưng bắt đầu từ lúc nào đây? Vì sao bản thân không nhận ra dù chỉ một chút vậy?

"Không phải có lẽ nữa, mà là có." Tiêu Hòa Lễ thấy vẻ mặt hờn hờn của Dung Dung thì biết nàng thực sự đã bị mỵ nhân rắn rết Mộc Hân câu đi, bắt quả Tiêu Hòa Lễ cũng không định để Mộc Hân tiện nghi như thế.

"Giờ cậu dự định làm sao?" Tiêu Hòa Lễ hỏi.

Tạ Khinh Dung lắc đầu, tuy rằng trong lòng biết mình cũng có tình cảm vượt qua bạn bè với Mộc Hân, thế nhưng cũng cần thời gian tiêu hóa, hiện tại trong đầu hoàn toàn không có dự định gì.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Thử

"Dung Dung, lần này nhờ Trầm Dật thử Mộc Hân một lần, xem Mộc Hân có dừng lại trò cũ không, dù sao thì yêu một người cũng không phải cướp đoạt là được." Nếu như Mộc Hân còn dừng trò cũ, điều này thể hiện rõ người phụ nữ này chết không đổi tính, yêu tư lợi như vậy, Tiêu Hòa Lễ không cách nào chấp nhận nổi.

Tạ Khinh Dung trầm mặc chốc lát, trên thực tế, nàng cũng có dự định này, Tiêu Hòa Lễ nói càng khiến ý nghĩ của mình vững chắc.

Gần đây Mộc Hân không có động lực làm việc, nàng không có tinh thần làm bất cứ gì, tiền là thứ nàng yêu nhất cũng không làm cho nàng hài lòng. Nhìn Dung Dung lên xe Trầm Dật, Mộc Hân cảm thấy máu toàn thân như bị xả sạch, cảm giác khủng hoảng thấy Lý Dương năm đó lần thứ hai kéo tới, thậm chí so với lúc đó còn bất an và tuyệt vọng hơn. Mộc Hân ở trong phòng làm việc của mình, ngón tay xen vào mái tóc, nắm lấy, gần như muốn lột cả da đầu. Nàng phát hiện, đối với tình huống hiện nay, bản thân bó tay không có cách, tựa như năm xưa, mắt mở to nhìn Lý Dương đoạt đi người mình yêu nhất trong lòng, mình vất vả lắm mới đuổi được Lý Dương, hiện tại lại tới một Trầm Dật còn mạnh hơn Lý Dương làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Không phải nàng chưa từng nghĩ làm lại trò cũ, thế nhưng nàng không dám, dù Trầm Dật có bị sắc đẹp của mình mê hoặc hay không, nàng cũng không dám dùng lại chiêu này, nàng không thể chấp nhận Dung Dung lại biến mất thêm ba năm nữa, hơn nữa cũng sẽ không may mắn được Dung Dung tha thứ thêm lần nữa. Huống chi Trầm Dật chưa chắc sẽ bị sắc đẹp của mình mê hoặc. Người đàn ông Trầm Dật ưu tú hoàn hảo như vậy, tựa hồ có thể cho Dung Dung hạnh phúc.

Thế nhưng muốn nàng chúc phúc cho Dung Dung và Trầm Dật thì nàng không làm được. Nàng lại không có cách nào để ngăn cản Trầm Dật tới gần Dung Dung, chỉ có thể mở to mắt nhìn Trầm Dật từng bước tiếp cận Dung Dung. Dung Dung chậm nhiệt, thế nhưng nàng biết Trầm Dật có tính nhẫn nại, một người đàn ông chưa bao giờ khuyết thiếu mê hoặc, có thể quyến luyến không quên một người phụ nữ ba năm, còn bỏ thêm ba năm đuổi theo, cũng không phải là không có khả năng.

Mộc Hân cảm thấy dạ dày lại bắt đầu mơ hồ đau, lúc này nàng mới nhớ tới, từ sáng sớm tới giờ chưa hề ăn cơm, một chút nước cũng chưa uống. Nàng biết sắc mặt mình nhất định rất kém, nhưng nàng thực sự không muốn ăn, cảm điện thoai di động, nhìn chằm chằm vào số của Tạ Khinh Dung. Đây là cô gái nàng đã yêu hơn nửa cuộc đời, nghĩ tới đây thì tim còn đau hơn so với dạ dày, nàng không nhiều tiền như Trầm Dật, không cao to như Trầm Dật, và

quan trọng nhất là, Trầm Dật là đàn ông... Trầm Dật có thể cho Dung Dung một gia đình bình thường, còn mình là phụ nữ, Tà ba và Tà mẹ có thương mình đi nữa thì người mà bọn họ muốn giao phó con gái ruột cũng sẽ không phải là phụ nữ.

Mười ba năm, Mộc Hân thật không cam lòng. Bấm điện thoại gọi đi, làm một lần cố gắng cuối cùng.

Tạ Khinh Dung nhìn thấy cuộc gọi của Mộc Hân, tâm tình có chút không bình tĩnh, chỉ là người bên kia chậm chạp không nói lời nào.

"Không nói gì thì tôi ngắt điện thoại." Tạ Khinh Dung tận lực khiến ngữ khí bản thân có vẻ lãnh đạm.

"Dung Dung, mình rất yêu cậu. Từ thật lâu thật lâu trước đây, mình đã yêu cậu, mình vẫn luôn muốn chúng ta có thể luôn ở bên nhau, không có những người khác..." Mộc Hân thổ lộ ý nghĩ yêu đương của mình với Tạ Khinh Dung. Tình yêu này, Dung Dung vĩnh viễn không biết nặng đến chừng nào, nàng muốn tranh thủ một phen cuối cùng vì bản thân.

"Tôi đã biết, còn có chuyện khác không?" Tạ Khinh Dung khắc chế cảm giác khác thường trong lòng, lạnh nhạt cắt đứt Mộc Hân đang bày tỏ thâm tình, chất giọng âm áp kia, tựa hồ như muốn truyền cảm tình vào lòng Tạ Khinh Dung, làm cho lòng Tạ Khinh Dung có chút loạn, đến nỗi Tạ Khinh Dung sợ sẽ bị lời của Mộc Hân quấy rầy kế hoạch, đành phải lãnh khốc mà ngắt lời Mộc Hân.

Mộc Hân nghe được cách nói lãnh đạm của Tạ Khinh Dung thì lòng lại lạnh hơn phân nửa.

"Dung Dung..." Mộc Hân phát hiện bản thân như muốn bùng cháy, một câu cũng không thể hỏi ra miệng.

"Ừm?" Tạ Khinh Dung không biết Mộc Hân còn muốn nói chuyện gì.

"Cậu...thích Trầm Dật sao?" Mộc Hân phát hiện một câu này, từng chữ đều như muốn xé nát tim mình, vạn phần tối nghĩa mà hỏi hết những lời này.

Tạ Khinh Dung trầm mặc chốc lát.

"Ừ, hẳn là kiểu tôi thích." Quả nhiên mình không thích hợp với việc nói dối, Tạ Khinh Dung từ trước đến nay nghĩ đến nói dối là chuyện rất gian nan.

"Quả nhiên..." Mộc Hân đầu bên kia sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt, mình nỗ lực như vậy cũng không thể làm Dung Dung thích, Trầm Dật như vậy liền đã làm được. Quả nhiên, có những thứ không phải mình mạnh mẽ muốn là được.

Tạ Khinh Dung nghe ngữ khí tựa hồ có chút tuyệt vọng của Mộc Hân thì có chút không đành lòng, thế nhưng nàng lại không muốn đánh vỡ kế hoạch.

"Dung Dung..." Mộc Hân lòng đã chết, nhưng là người bạn đã từng tốt nhất của Dung Dung, nàng tựa hồ còn thiếu Dung Dung một câu chúc phúc cuối cùng, tuy rằng câu chúc phúc này sẽ ngàn đao vạn chém trong lòng mình.

"Ừm?" Tạ Khinh Dung có chút ý thức được Mộc Hân muốn nói gì.

"Dung Dung...cậu...nhất định...nhất định... phải hạnh phúc..." Lúc nói xong một chữ cuối cùng, nước mắt của Mộc Hân trượt xuống, thế nào cũng không ngừng được nước mắt tuôn rơi như mưa kia, nàng ngắt điện thoại cực kỳ chật vật.

Tạ Khinh Dung nghe được, lúc Mộc Hân đang nói chữ cuối cùng thì bắt đầu nghẹn ngào, lòng nàng hơi rút một chút.

"Mộc Hân điện thoại cho cậu?" Tiêu Hòa Lễ tắm rửa xong đi ra đã ở một bên nghe hồi lâu, nhìn Dung Dung cầm điện thoại di động về thất thần liền biết Dung Dung chắc lại sắp mềm lòng.

"Ừ, cậu ấy chúc phúc tớ, lúc đang nói chữ cuối cùng, hình như khóc..." Tạ Khinh Dung từ trước đến nay mềm lòng, lần này cũng không ngoại lệ, lúc nghe được tiếng Mộc Hân nghẹn ngào thì Tạ Khinh Dung cảm thấy muốn buông bỏ kế hoạch kia.

"Dung Dung, cậu không thể mềm lòng, cậu không thể dùng sự mềm lòng của mình để liên tiếp dung túng nàng, dù có cho nàng biết cũng không phải hiện tại, chờ phản ứng của nàng, thấy rõ nàng rốt cuộc là thật tâm chúc phúc hay là lừa gạt." Tiêu Hòa Lễ lãnh khốc phân tích.

Tạ Khinh Dung nhẹ nhàng thở dài một hơi, mềm lòng kỳ thực thật không phải là tính cách không tốt.

Lúc Trầm Dật hẹn Tạ Khinh Dung lần thứ hai, Tạ Khinh Dung lần này rất thẳng thắn nói với Trầm Dật rằng bản thân trong lòng có người khác.

"Tôi có người mình thích." Tạ Khinh Dung chăm chú nói.

Trầm Dật nhìn Tạ Khinh Dung, trong lòng sinh ra tiếc hận nồng đậm, "Hắn thích em không?" Trầm Dật còn tồn tại chút hi vọng trong tâm, hỏi.

"Người đó nói nàng yêu tôi." Tạ Khinh Dung nghĩ đến Mộc Hân, ánh mắt trở nên mềm mại.

Trầm Dật nhìn mà trong lòng chua xót, rốt cuộc là dạng đàn ông nào có thể làm nàng yêu đây? Trầm Dật biết phụ nữ như Tạ Khinh Dung, đã yêu thì sẽ toàn tâm toàn ý.

"Có thể nói cho anh biết, cậu ta là ai không? Anh muốn biết rốt cuộc mình thua ở chỗ nào." Trầm Dật muốn thua cam tâm tình nguyện.

"Mộc Hân là người tôi thích." Tạ Kinh Dung không thêm đề ý tình cảm của bản thân với Mộc Hân bị Trầm Dật biết, đúng như Trầm Dật từng nghĩ, Tạ Kinh Dung ngày nào đó thích một người liền sẽ không né tránh.

Trầm Dật có chút kinh ngạc nhìn Tạ Kinh Dung, hóa ra cái mình thua chính là giới tính, lẽ nào lúc trước Tạ Kinh Dung phát hiện ra bản thân kỳ thực yêu phụ nữ cho nên mới chia tay với Lý Dương sao? Nghĩ như vậy, Trầm Dật liền có chút tiêu tan, chỉ là đáng tiếc cho một phụ nữ tốt như vậy, cư nhiên chỉ thích phụ nữ.

"Bất quá muốn nhờ anh giúp một việc, giữa tôi và Mộc Hân có một khúc mắc, trước mặt nàng tôi sẽ giả vờ thích anh, mong anh có thể phối hợp diễn với tôi một màn kịch." Tạ Kinh Dung mở miệng thỉnh cầu.

"Nếu các người thích lẫn nhau thì vì sao lại...?" Trầm Dật không hiểu dụng ý của Tạ Kinh Dung.

"Xin lỗi, đây là chuyện giữa chúng ta, không muốn nói với người ngoài, nếu anh khó xử thì cũng không sao." Tạ Kinh Dung chắc chắn Trầm Dật sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu của mình.

"Vậy được rồi."

Lần này chờ ở cửa khu nhà của Tạ Kinh Dung không phải là Tiêu Hòa Lễ mà là Mộc Hân, Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung xuống từ trên xe Trầm Dật. Lần thứ hai tận mắt nhìn thấy, Mộc Hân phát hiện mình đánh giá quá cao bản thân, nàng căn bản không cách nào chịu đựng cảnh tượng như vậy, nàng thực sự không thể nói lời chúc phúc từ đáy lòng được, mỗi lần nhìn thấy, lòng đều như bị kim đâm, đau đến Mộc Hân thấy hô hấp có chút tắc trở.

Mộc Hân cố bức bản thân tiêu sái đến trước mặt Tạ Kinh Dung và Trầm Dật, nàng thực sự không muốn buông bỏ.

"Các người sẽ kết hôn sao?" Mộc Hân miễn cưỡng cười hỏi, vấn đề có vẻ có chút đột ngột.

"Tôi lấy kết hôn làm mục đích để theo đuổi Dung Dung." Trầm Dật nhìn gương mặt trắng bệch và nụ cười gượng ép kia của Mộc Hân, biết Mộc Hân chắc hẳn rất yêu Tạ Kinh Dung.

"Dung Dung thì sao?" Mộc Hân thẳng nhìn vào Tạ Kinh Dung, có thể còn chút hy vọng chạy tới chờ Dung Dung, mong muốn một đáp án khác.

"Có thể, nhưng hiện tại mà nói thì còn quá sớm." Tạ Kinh Dung nhìn về phía Trầm Dật, nàng không dám nhìn Mộc Hân, sợ Mộc Hân nhìn ra kẻ hở trong mắt mình.

Hành động như vậy trong mắt Mộc Hân rất rõ ràng lại có hàm nghĩa khác, làm cho lòng Mộc Hân lại quặn đau.

"Thật không?" Mộc Hân tựa hồ đang nói với bọn họ nhưng lại như tự lẩm bẩm, hóa ra trên đời chỉ có sự đau hơn, không có đau nhất, càng không từ bỏ sẽ càng đau, loại tuyệt vọng bị ai này, trái tim hoàn toàn chết lặng.

Mộc Hân lão đảo xoay người rồi đi, hiện tại nàng thậm chí tìm một chỗ giấu mình, tự liếm vết thương trong lòng. Trầm Dật nhìn Mộc Hân thất hồn lạc phách thì cũng có chút không đành lòng, hẳn cực có phong độ thân sĩ định đưa tay đỡ Mộc Hân, lại bị Mộc Hân đẩy ra một cách không khách khí.

Tạ Kinh Dung nhìn có chút đau lòng, nhưng cứng rắn bức bản thân quên đi sự không đành lòng và yêu thương trong lòng.

"Nếu yêu thì cần gì phải vậy?" Trầm Dật đột nhiên nghĩ, thì ra mình hoàn toàn không hiểu phụ nữ.

Tạ Kinh Dung chỉ trầm mặc, kỳ thực bản thân Tạ Kinh Dung cũng mờ mịt, việc mình làm rốt cuộc có đúng hay không đây?

Hết chương 55

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cái này gọi là đau thương đến chết sau đó lại hồi sinh..

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Khẳng Định

"Vì sao Mộc Hân từ chức vậy?" Thu được thư từ chức của Mộc Hân, Kim Linh gọi Tạ Kinh Dung vào phòng làm việc, trước đó, Mộc Hân còn muốn

cổ phần công ty, không có lý do gì lại từ chức.

Tạ Kinh Dung cũng rất bất ngờ, Mộc Hân từ chức, một chút dấu hiệu cũng không có, nàng lập tức gọi điện cho Mộc Hân.

"Vô dụng thôi, nàng tắt điện thoại, hai ngày nay điện thoại di động đều không thể liên lạc." Kim Linh thấy Tạ Kinh Dung gọi không được thì chau mày, thoát nhìn tựa hồ rất khản trương, xem ra Mộc Hân cũng không phải chỉ đơn phương, Tạ Kinh Dung nhiều ít có tình cảm.

Tạ Kinh Dung gọi hai lần, bên kia vẫn tắt máy, nàng có chút bất an.

"Tôi đi tìm nàng." Tạ Kinh Dung không đợi Kim Linh trả lời liền rời khỏi phòng làm việc, sau đó lái xe trực tiếp tới nhà Mộc Hân, thế nhưng căn bản vẫn không tìm được người. Tạ Kinh Dung nhìn gian phòng vắng vẻ, đột nhiên có dự cảm, Mộc Hân muốn biến mất, sau một khoảng thời gian ngắn ở trong cuộc sống của mình, Mộc Hân lần này thật sự dự định rời khỏi để thành toàn cho mình rõ ràng kết quả này là kết quả mình muốn thấy, nhưng trong lòng Tạ Kinh Dung không thể vui vẻ, trái lại thấy bất an và khó chịu.

Nàng gọi điện cho Trang Ý Mộng.

"Cô biết Mộc Hân đi đâu không?" Tạ Kinh Dung phát hiện bản thân căn bản không biết đi đâu tìm Mộc Hân, chợt nhận chính mình không biết gì về ba năm cuộc sống của Mộc Hân.

"Cô thế nào lại không tìm được nàng? Nàng thế nào rồi?" Trang Ý Mộng có chút khản trương hỏi.

Tạ Kinh Dung trầm mặc chốc lát, "Tôi làm tổn thương cô ấy."

"Tạ Kinh Dung, em ấy chỉ kém nước móc tìm ra cho cô, cô lại không chút ngần ngại mà thương tổn nàng như vậy sao?" Trang Ý Mộng rất tức giận, Tạ Kinh Dung gọi điện tới hỏi về Mộc Hân, vậy nhất định đã làm thương Mộc Hân rất nặng.

"Tôi muốn biết, ở thành phố này nàng sẽ đi đâu?" Với ngữ khí không thân thiện của Trang Ý Mộng, Tạ Kinh Dung cũng không quá để trong lòng, nàng muốn tìm được Mộc Hân.

Sau khi Trang Ý Mộng nói ra địa chỉ thì bỏ qua Kim Linh, theo Tạ Kinh Dung cùng đi tìm những nơi Mộc Hân thường tới, nhưng Trang Ý Mộng tìm gần hết các nơi Mộc Hân có khả năng sẽ đi vẫn không tìm được. Chỗ Mộc Hân đã từng đi cùng mình, có thể cần nơi nào, Trang Ý Mộng vắt hết óc cũng không nghĩ ra, Trang Ý Mộng càng thêm lo lắng.

"Còn có chỗ nào khác nàng sẽ đi không?" Tạ Kinh Dung tận lực làm bản thân tỉnh táo lại, tuy trong lòng cũng rất lo lắng.

"Em ấy yêu cô như vậy, chỗ em ấy sẽ đi, không phải cô nên rõ hơn tôi sao?" Trang Ý Mộng đã sắp phát điên, thấy Tạ Kinh Dung còn rất lãnh tĩnh thì trong lòng vừa hận vừa tức, cho nên lời nói có phần nóng nảy, nhưng nói ra miệng mới chợt nghĩ khả năng này phi thường lớn, nàng nhất định trở lại chỗ đã từng đi cùng Tạ Kinh Dung, mà không phải chỗ từng đi cùng mình.

Tạ Kinh Dung suy nghĩ, xác thực có khả năng này, Mộc Hân sẽ đi đâu đây? Tạ Kinh Dung tìm tòi đại não một lượt, nàng quen biết Mộc Hân đã lâu, kỷ niệm rất nhiều, chỗ từng đi cũng nhiều, đến nỗi trong lúc nhất thời Tạ Kinh Dung không bắt được điểm quan trọng.

Trang Ý Mộng nhìn Tạ Kinh Dung hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra được liền có chút tức giận. Mộc Hân, đây là người em yêu sao, chỗ em đi cũng không nghĩ ra. Kỳ thực Trang Ý Mộng là quan tâm quá loạn, oan uổng cho Tạ Kinh Dung, chỗ nàng và Mộc Hân từng đi cùng có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng hồi ức giữa Tạ Kinh Dung và Mộc Hân xác thực rất nhiều, chỗ đã từng cùng đi càng nhiều không kể xiết, Tạ Kinh Dung một khắc không thể nhớ cũng là chuyện có thể hiểu.

Ngay lúc Trang Ý Mộng hầu như sắp không còn kiên nhẫn thì Tạ Kinh Dung đột nhiên đứng lên, "Tôi nghĩ tôi biết cậu ấy ở đâu."

Tạ Kinh Dung nguyên bản định một mình trở về tìm, thế nhưng Trang Ý Mộng không nghe, chỉ khi tìm được Mộc Hân nàng mới yên tâm. Tạ Kinh Dung biết Trang Ý Mộng rất yêu Mộc Hân, tình cảm của nàng đối với Mộc Hân cũng không ít hơn mình, nàng lo lắng cho Mộc Hân cũng không ít hơn mình, nên Tạ Kinh Dung không thể ích kỷ bảo Trang Ý Mộng quay về.

Hành trình bình thường mất ba giờ thì Tạ Kinh Dung chạy hơn hai giờ, xe Tạ Kinh Dung dừng ở công viên Trung Sơn gần nhà mình, chỗ này là chỗ mình đưa Mộc Hân về nhà mừng năm mới lần đầu tiên, cũng vào buổi tối hôm đó, Mộc Hân lần đầu tiên dùng ngữ khí thử nói yêu bản thân.

Quả nhiên, khi Tạ Kinh Dung vào công viên, ở chỗ cũ năm xưa thấy được Mộc Hân, Mộc Hân cuộn mình ở đó, thân ảnh cô độc kia làm cho lòng Tạ Kinh Dung quặn chặt.

Trang Ý Mộng thấy Mộc Hân thoát nhìn trạng thái thật không tốt thì có chút yêu thương, đồng thời lòng có cảm giác chua xót. Mộc Hân quả nhiên chỉ biết đi nơi nàng và Tạ Kinh Dung có cùng hồi ức, nơi mà bản thân thế nào cũng không tìm được, chỉ có Tạ Kinh Dung có thể tìm được, thấy được Mộc Hân, mình cũng có thể yên tâm.

"Mình cô đi qua đi, tôi về trước." Lúc này Mộc Hân chỉ mong thấy Tạ Kinh Dung, bản thân bất quá là người dư thừa.

"Cảm ơn." Tạ Kinh Dung cảm tạ Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng cùng chạy đi tìm Mộc Hân cả ngày, thế nhưng nàng cũng có lòng riêng, Trang Ý Mộng rời khỏi, nàng không ngăn cản.

Tạ Khinh Dung là thật tâm cảm ơn, chỉ là tiếng cảm ơn này đậm đầu Trang Ý Mộng, hình như các nàng mới là một cộng đồng, còn bản thân là người ngoài, tuy rằng trên thực tế xác thực là như vậy, thế nhưng nghe vào trong tai lại thành chói, Trang Ý Mộng không để ý tới Tạ Khinh Dung, bản thân trực tiếp rời khỏi một mình.

Tạ Khinh Dung không chú ý thêm với Trang Ý Mộng, nàng đi về phía Mộc Hân đang cuộn mình trên mặt đất.

Mộc Hân không dám ở lại thành phố nơi Dung Dung đang ở, nàng sợ bản thân sẽ không thể khống chế đồ kỵ, sau đó lại giống như năm xưa, không từ thủ đoạn mà hủy diệt hạnh phúc Dung Dung sắp có, nên nàng trở lại chỗ có hồi ức hạnh phúc nhất của mình và Dung Dung, nỗ lực tìm kiếm một tia ấm áp cuối cùng. Mộc Hân không biết bản thân ngồi bao lâu, nàng hy vọng biết bao Dung Dung có thể xuất hiện ở chỗ này, sau đó giống như năm xưa, nắm tay mình, kéo mình trở về, thế nhưng nàng biết, đây chỉ là hy vọng xa vời của mình, kỷ tích là thứ hư ảo xa vời. Dung Dung không ở đây, nàng đã có người mà mình thích, nghĩ đến hình ảnh Dung Dung và Trầm Dật kết hôn trong tương lai, Mộc Hân thấy từ cơ thể đến tim đều lạnh như băng, lạnh đến làm cho Mộc Hân run rẩy không ngừng, cuộn lấy bản thân càng ngày càng chặt.

"Mộc Hân lại chạy trốn như kẻ nhát gan, tôi có chút không ngờ tới." Tạ Khinh Dung cởi áo khoác đắp lên người Mộc Hân, nàng thấy Mộc Hân liên tục rung mình. Người này lại tự hành hạ bản thân, Tạ Khinh Dung có chút yêu thương lại có chút tự trách.

Mộc Hân vẫn mong muốn Tạ Khinh Dung xuất hiện, khi Tạ Khinh Dung thực sự xuất hiện thì Mộc Hân lại nghĩ đây không phải sự thật. Cô hoài nghi có phải bản thân quá tưởng niệm Dung Dung mà sản sinh ảo giác hay không, nhưng hơi ấm và mùi hương truyền đến từ áo khoác của Dung Dung lại quá chân thực, đến nỗi Mộc Hân tri độn ngẩn đầu, quả nhiên thấy người bản thân đêm ngày mong nhớ.

"Sao cậu lại ở đây?" Mộc Hân chậm chạp hỏi, cô còn chưa hoàn hồn khỏi kỷ tích này. Cô ở đây chờ thật lâu thật lâu, chờ đợi trong vô vọng, ngay lúc tuyệt vọng đến muốn giấu tìm mình vào hăm đá thì Dung Dung cứ nhiên xuất hiện, cảm giác không giống thực.

"Cậu sao không giống năm đó, tiếp tục tranh đoạt một lần? Trái lại trốn ở đây?" Tạ Khinh Dung cũng ngồi xuống, thẳng thắn ngồi vào thành xi măng của bồn hoa bên cạnh, sau đó ôm Mộc Hân trong lòng, phát hiện thân thể Mộc Hân lạnh như khối băng thì không khỏi ôm chặt, nỗ lực truyền một ít độ ấm cho nàng.

"Mình không dám." Mộc Hân giật giật khoe miệng một cách yếu ớt, sợ hãi nói ra, cô sợ bản thân chỉ là đang mơ, không muốn để mộng đẹp tiêu tan, Mộc Hân theo bản năng tới gần Tạ Khinh Dung, tham lam thu lấy ấm áp quen thuộc trên người Tạ Khinh Dung.

"Đưa ngực." Ngực khí của Tạ Khinh Dung vừa yêu thương vừa áy náy, nàng ôm chặt Mộc Hân hơn.

"Cậu thế nào ở đây?" Mộc Hân vẫn thấy không giống thật.

"Bởi vì có người từng nói, nợ tôi hạnh phúc, tôi muốn bắt nàng bồi thường cho tôi cả đời." Tạ Khinh Dung vuốt tóc Mộc Hân nhẹ nhàng nói, nàng quyết định muốn Mộc Hân, Tạ Khinh Dung nhận định, sẽ không tiếp tục bỏ qua.

"Không phải cậu có Trầm Dật rồi sao?" Lúc Mộc Hân nói đến Trầm Dật thì không kìm chế được cảm giác chua xót trong lòng, nước mắt lại rơi xuống, Dung Dung sẽ không muốn mình. Dung Dung thích đàn ông, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu mình...

"Mình thay đổi chủ ý không được sao?" Tạ Khinh Dung hơi nâng mặt Mộc Hân lên, sắc mặt Mộc Hân thập phần không tốt, còn đâu vẻ xinh đẹp bình thường? Tạ Khinh Dung yêu thương áp môi lên trán Mộc Hân nhẹ nhàng hôn, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Mộc Hân.

"Dung Dung, mình đang nằm mơ phải không?" Mộc Hân hung hăng nheo đôi mắt một chút, cảm giác được sự đau đớn bén nhọn mới xác định bản thân không phải đang nằm mơ, nhưng bởi vì biết mình không phải đang nằm mơ nên nước mắt Mộc Hân rơi càng nhiều.

"Không phải nằm mơ, ngoan, đừng khóc." Tạ Khinh Dung thấy nước mắt Mộc Hân càng rơi càng hăng thì cảm giác như bản thân làm chuyện rất quá phận, theo tình cảm đối với mình của Mộc Hân mà nói, những chuyện làm trước đây xác thực có chút tàn nhẫn.

Thế nhưng Tạ Khinh Dung càng dỗ, Mộc Hân càng khóc hăng, tựa hồ muốn giải quyết hết ừ khuất bản thân phải chịu, cũng không biết khóc bao lâu, lâu đến mắt Mộc Hân đều sưng đỏ thì Mộc Hân mới dần dần an tĩnh lại trong lòng Tạ Khinh Dung. Lần đầu tiên Tạ Khinh Dung phát hiện ra, phụ nữ thật sự làm từ nước, hình như không bao giờ hết nước mắt, hối hận về việc thử lòng này.

"Chúng ta đi về trước được không?" Tạ Khinh Dung thấy tâm tình Mộc Hân ổn định lại mới mở miệng nói.

Sau khi tâm tình ổn định lại, lúc này Mộc Hân mới cảm giác được thân thể không khỏe, dạ dày đau và chân tê làm cho Mộc Hân không thể đứng dậy.

"Dung Dung, dạ dày của mình đau..." Mộc Hân khóc khá lâu, giọng còn có chút khàn khàn.

"Cậu bao lâu không ăn rồi?" Tạ Khinh Dung khẽ nhíu mày, Mộc Hân lại hành hạ dạ dày bản thân, thật khiến người ta lo lắng.

"Quên rồi." Mộc Hân thật đã quên rồi cuộc bao lâu bản thân chưa ăn rồi.

"Mình đưa cậu đi bệnh viện." Tạ Khinh Dung muốn đỡ Mộc Hân đứng lên, chuẩn bị đưa Mộc Hân đi bệnh viện kiểm tra một chút.

"Chân tê, Dung Dung công." Mộc Hân có chút bốc đồng nói.

Tạ Khinh Dung ngồi xổm trước mặt Mộc Hân, tư thế ngồi xổm tốt để Mộc Hân bò lên lưng mình. Tạ Khinh Dung nhớ kỹ, hình như thời trung học, Mộc Hân cũng thường làm nũng, bắt mình cõng nàng. Chiều cao và thể trọng của nàng và Mộc Hân không chênh lệch bao nhiêu, mỗi lần cõng Mộc Hân đều rất cực lực, hết lần này tới lần khác Mộc Hân lại thích nháo, mỗi lần mình bị nàng hành hạ xong, nàng sẽ cười khanh khách. Đương nhiên Mộc Hân cũng thích cõng mình, bắt quá Tạ Khinh Dung rất không thích trò chơi này.

Mộc Hân bò lên lưng Tạ Khinh Dung, Tạ Khinh Dung phát hiện thể trọng của Mộc Hân nhẹ hơn rất nhiều so với trí nhớ, không khiến mình mất sức như xưa. Dù sao cũng là thể trọng của một phụ nữ trưởng thành, Tạ Khinh Dung thân cũng là phụ nữ, cõng đi vài bước đã hơi mệt, chỉ là Tạ Khinh Dung không muốn buông Mộc Hân xuống.

Mộc Hân chôn mặt vào gáy Tạ Khinh Dung, ngửi mùi hương trên người Tạ Khinh Dung, lại nghĩ hạnh phúc tới quá đột ngột.

"Dung Dung, cậu thích mình sao?" Mộc Hân nhẹ nhàng hỏi.

Hết chương 56

Tác giả: Tình cảm của hiện giờ của Tạ Khinh Dung đối với Mộc Hân, nhiều hơn bạn bè rất nhiều, ít hơn tình yêu một ít...

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Dính Chặt

"Dung Dung, cậu thích mình sao?" Mộc Hân nhẹ nhàng hỏi.

"Thích." Luôn lo lắng dạ dày Mộc Hân có đau hay không, ghét nhìn Mộc Hân ôm ấp cùng người khác, thích Mộc Hân ở cạnh mình, đây chính là thích đi.

"Không phải là loại thích giữa bạn bè." Mộc Hân nghĩ Dung Dung quá thẳng thắn, chỉ sợ thích của Dung Dung với mình chỉ giới hạn giữa bạn bè.

"Không phải trong bạn bè." Tạ Khinh Dung nhẹ giọng nói.

Mộc Hân nghe vậy, đưa tay ôm chặt cổ Tạ Khinh Dung, nếu như đây là mộng, Mộc Hân chỉ mong cả đời đừng tỉnh lại.

"Dung Dung, cậu thích mình sao?" Mộc Hân lại hỏi lần nữa, nàng muốn Dung Dung trả lời có.

"Thích." Tạ Khinh Dung biết Mộc Hân muốn cảm nhận rõ tình cảm của mình với nàng.

"Thích bao nhiêu?" Mộc Hân tiếp tục hỏi, cũng không biết có phải vì tâm tình tốt nên dạ dày cũng không còn đau nữa hay không.

"Lúc không tìm được cậu trong lòng sẽ rất lo lắng, lúc không nhìn thấy cậu sẽ rất nhớ, lúc thấy cậu không tốt sẽ đau lòng." Tạ Khinh Dung thành thực trả lời.

Mộc Hân nghe vậy, trong lòng lại có cảm giác chua xót muốn khóc, không giống như ủy khuất lúc trước, lần này muốn khóc do quá mức vui mừng, Mộc Hân không nói nữa, chỉ lặng lẽ ghé vào lưng Tạ Khinh Dung.

"Dung Dung, chân không còn tê nữa, cậu thả mình xuống." Dù sao cũng đã đi một đoạn đường không ngắn, Mộc Hân sợ đè hỏng Tạ Khinh Dung.

Tuy rằng thấy có chút nặng, thế nhưng Tạ Khinh Dung vẫn không chịu thả Mộc Hân xuống, giống như trước đây, rất nhiều lần, nàng sẽ chọn dung túng Mộc Hân.

Cũng may chỗ xe dừng không quá xa, Tạ Khinh Dung rút cục cố được Mộc Hân lên xe.

"Dung Dung, mình không muốn tới bệnh viện, dạ dày của mình không đau." Mộc Hân nhìn Tạ Khinh Dung, nàng thầm nghĩ ở bên cạnh Dung Dung, một chút cũng không muốn đi bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Tạ Khinh Dung nhìn Mộc Hân, giờ này bệnh viện chưa mở cửa khám bệnh, Mộc Hân tựa hồ cũng không nghiêm trọng đến mức cần tới cấp cứu, trên xe mình hình như có thuốc dạ dày. Trước tiên ứng phó một chút, để Mộc Hân nghỉ ngơi, dù sao Mộc Hân thoạt nhìn hình như có vẻ mệt sắp chết.

Tuy rằng nhà Tạ Khinh Dung gần đây, nhưng nửa đêm về sẽ làm cha mẹ lo lắng, nên Tạ Khinh Dung và Mộc Hân không định về nhà, mà tới nhà nghỉ gần đó.

Mộc Hân uống chút nước nóng, uống thuốc dạ dày, cảm giác dạ dày thư thái rất nhiều.

"Tắm nước nóng cho sạch sẽ rồi đi ngủ một chút." Tạ Kinh Dung vỗ nhẹ nhẹ lên mặt Mộc Hân, nhẹ nhàng nói.

"Dung Dung, chúng mình tắm cùng nhau." Mộc Hân lúc này không phải tìm cách đi làm việc xấu, cũng không có tinh thần đi làm việc xấu, chỉ là lúc này nàng không muốn xa Dung Dung một khắc, muốn dán lấy Tạ Kinh Dung như song sinh dính liền.

"Ừ." Tạ Kinh Dung nhìn đồng hồ một chút, đã gần 4 giờ sáng, hôm nay tìm Mộc Hân cả ngày, lần qua lần lại đến muộn như thế, bản thân xác thực cũng có chút mệt mỏi rồi, cũng muốn mau chóng tắm rửa rồi ngủ một giấc.

Mộc Hân cởi quần áo, Tạ Kinh Dung phát hiện sau hơn một tháng đi tắm suối nước nóng lần trước, Mộc Hân đã gầy hơn rất nhiều, xương quai xanh và xương sườn nhìn rõ từng cái. Tuy rằng cơ thể Mộc Hân vẫn rất đẹp, thể nhưng gầy như vậy vẫn làm cho Tạ Kinh Dung rất đau lòng.

Tạ Kinh Dung kim lòng không đậu chạm vào xương quai xanh của Mộc Hân, xương quai xanh nhô lên quá mức rõ ràng làm cho Tạ Kinh Dung thập phần không thích, Tạ Kinh Dung quyết định sau này sẽ làm một loạt điều dưỡng cho Mộc Hân, dưỡng tốt dạ dày của Mộc Hân, cũng dưỡng lại thịt trên người Mộc Hân.

Mộc Hân không nghĩ tới Tạ Kinh Dung sẽ chủ động sờ mình, sắc mặt cô đỏ ửng khác thường. Được rồi, dù có mệt mỏi đến đâu thì lúc bị sờ vẫn sẽ hiểu lầm, đặc biệt khi thấy Tạ Kinh Dung khóa thân, mặt Mộc Hân càng đỏ. Lần trước tắm nước nóng, bản thân trên cơ bản không thấy thân thể của Dung Dung, lần này Dung Dung hào phóng cho bản thân nhìn như vậy, trái lại làm cho Mộc Hân có chút ý nghĩ không hay, nàng rất muốn chạm vào ngực trắng mềm của Dung Dung, bất quá nàng rất nhanh khác chế ý nghĩ hèn mọn trong lòng, quá đột ngột sẽ dọa đến Dung Dung, đặc biệt khi Dung Dung nhìn bản thân thuần túy như thế, không được quá hèn mọn.

Tạ Kinh Dung không quá để ý đến sắc mặt Mộc Hân đột nhiên đỏ ửng, nàng tắm rất đơn thuần, suy nghĩ đơn thuần nên không lưu ý đến ý nghĩ rất không đơn thuần hiện tại của Mộc Hân, chỉ đơn giản tắm sạch sẽ cho mình và Mộc Hân, sau đó dùng khăn tắm bọc người Mộc Hân, toàn bộ quá trình, Mộc Hân đều hưởng thụ sự phục vụ không mang theo tính toán của Tạ Kinh Dung. Vì không có đồ ngủ, nên Tạ Kinh Dung cũng chỉ có thể bọc khăn tắm đi ra.

Sau một tháng, Mộc Hân một lần nữa ngủ trên giường của Tạ Kinh Dung, cảm giác như đã qua cả một thế kỷ, thân thể Mộc Hân dính lấy Tạ Kinh Dung.

"Dung Dung, cậu có thể ôm mình không, mình có chút lạnh." Mộc Hân muốn Tạ Kinh Dung ôm, nàng muốn được Dung Dung ôm.

Tạ Kinh Dung không nói hai lời, đưa tay ôm Mộc Hân vào lòng, Tạ Kinh Dung phát hiện vòng tay mình đủ ôm cả người Mộc Hân.

"Cậu cũng mệt mỏi, ngủ đi." Tạ Kinh Dung vỗ nhẹ nhẹ lên người Mộc Hân, nhẹ nhàng.

Tiếng nói nhu hòa của Tạ Kinh Dung làm cho Mộc Hân an tâm, nàng rút vào trong lòng Tạ Kinh Dung, ngửi mùi hương đặc biệt trên người nàng, sau đó chậm rãi ngủ mất. Một tháng tới nay, lần đầu tiên nàng không mất ngủ.

Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân mau chóng ngủ thì cũng an tâm nhắm mắt lại.

Sáng sớm, lúc Tạ Kinh Dung mở mắt ra, nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn 8 giờ sáng, mà Mộc Hân còn đang ngủ rất trầm trong lòng mình. Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân trong lòng, nét ngủ của Mộc Hân rất đẹp, Tạ Kinh Dung phát hiện bản thân hình như chưa từng đánh giá cẩn thận Mộc Hân như vậy, lông mày của Mộc Hân rất thanh, mắt cũng to, lông mi dài, thảo nào đôi mắt thoát nhìn sòng sánh như muốn câu dẫn người khác. Mũi rất cao lại thẳng, môi hồng bắt mắt, khuôn mặt tiêu chuẩn mỹ nhân. Kỳ thực lúc trước Lý Dương bị Mộc Hân câu dẫn cũng không kỳ quái, mình xem lâu cũng thấy có điểm không thể dời mắt. Mấy năm nay dù biết Mộc Hân là một mỹ nhân, thế nhưng Tạ Kinh Dung chưa từng thật sự quan sát kỹ nàng, nếu không, có phải nàng sẽ bị Mộc Hân sớm câu dẫn đi không nhỉ? Kỳ thực Tạ Kinh Dung biết bản thân sẽ không, bởi vì Tạ Kinh Dung biết mình không phải người đặc biệt trông mặt bắt hình dong.

Tạ Kinh Dung thu hồi tầm mắt, đứng dậy chuẩn bị một chút xong ra ngoài mua bữa sáng. Tuy Mộc Hân còn đang ngủ nhưng dạ dày đang phải chịu đói, dạ dày của Mộc Hân không thể bị đói.

"Mộc Hân, dậy ăn bữa sáng rồi ngủ tiếp." Tạ Kinh Dung khẽ đẩy Mộc Hân.

Mộc Hân mơ mơ màng màng mở mắt, phản ứng đầu tiên chính là ôm lấy cổ Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng cọ cọ mặt mình lên người Tạ Kinh Dung.

"Dung Dung, vẫn còn buồn ngủ..." Mộc Hân theo bản năng làm nũng.

"Ngoan, ăn xong ngủ tiếp, nếu không dạ dày của cậu lại đau." Tạ Kinh Dung kiên trì bắt Mộc Hân ăn bữa sáng, nàng quyết định phải dưỡng tốt dạ dày của Mộc Hân, ai bảo Mộc Hân thích quan tâm người khác, lại luôn tự hành hạ bản thân.

"Không cần..." Mộc Hân tiếp tục làm nũng.

"Cậu không ăn sáng, mình sẽ không quan cậu." Tạ Kinh Dung đẩy Mộc Hân đang dán trên người mình làm nũng ra, ghét nhất vẻ tùy hứng không nghe lời của Mộc Hân.

Trước nay đều là Mộc Hân thỏa hiệp, Mộc Hân vừa thấy Dung Dung tức giận liền lập tức thức dậy, ngoan ngoãn ăn bữa sáng Tạ Kinh Dung mua, mặc

kệ thế nào, cảm giác có người quan tâm vẫn thật tốt.

Ăn xong bữa sáng, Tạ Kinh Dung để Mộc Hân tiếp tục ngủ bù, nhưng Mộc Hân đầu còn buồn ngủ. Ngược lại Tạ Kinh Dung vì chưa ngủ đủ lại bắt đầu mệt rã rời, chuẩn bị chợp mắt một chút. Tạ Kinh Dung buồn ngủ, Mộc Hân tự nhiên cũng không muốn đi đâu, chỉ ngoan ngoãn ngủ cùng, nằng lại tiến vào lòng Tạ Kinh Dung, mặc kệ buồn ngủ hay không thì vị trí nằm này cũng không tồi.

pb]◆◆◆◆;(◆

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trang Ý Mộng Chuyện Cũ

Trang Ý Mộng trở lại trời đã sắp sáng. Trang Ý Mộng về đến nhà, cảm thấy mệt mỏi rã rời, từ tâm đến thân đều cực kỳ mệt mỏi, cô gọi một cuộc cho trợ lý riêng của mình, hôm nay không muốn tới công ty.

Cô tắm rửa xong nằm ở trên giường, rõ ràng thân thể đã cực kỳ mệt mỏi, thế nhưng lại không ngủ được. Mở mắt suy nghĩ, đối với Mộc Hân, cô đã hết hy vọng, chỉ là lòng có cảm giác bị đào rỗng, vắng vẻ.

Không biết Trang Ý Mộng suy nghĩ bao lâu mới chậm rãi ngủ, nhưng ngủ rất không an ổn.

Lần đầu tiên cô gặp Mộc Hân là ở tiệc rượu cuối năm của công ty, mỹ nữ trong công ty nhiều như mây, đặc biệt trên tiệc rượu, bọn họ đều trang điểm cho mình xinh đẹp nhất. Lúc đó Mộc Hân vốn chỉ là một người trong số đông nhân viên, thế nhưng dung mạo xinh đẹp của nàng chói mắt trong đám mỹ nhân, phái nam vây xung quanh không ít, hết lần này tới lần khác Mộc Hân mặt lạnh như khối băng, cực kỳ không quan tâm, điều này làm cho Trang Ý Mộng đi ngang qua hơi để mắt. Có vài người, bạn chỉ liếc nhìn liền biết bản thân sẽ không thích, Mộc Hân là người làm cho Trang Ý Mộng chỉ liếc nhìn lại nhớ mãi.

Khi đó Trang Ý Mộng cũng không có ý nghĩ gì khác, đơn thuần chỉ là chú ý tới cô gái này. Sau đó cô vào toilet chỉnh sửa lớp trang điểm, Mộc Hân vừa lúc đi ra.

Trang Ý Mộng không khỏi lại ghé mắt.

"Có phải cô thích phụ nữ không? Từ này vừa mới bắt đầu cô đã một mực nhìn tôi." Mộc Hân đột nhiên mở miệng nói, cô biết Trang Ý Mộng, đây là người thừa kế công ty thời gian tới, tuổi trẻ xinh đẹp, xét về mặt nào cũng là mẫu phụ nữ cực kỳ ưu tú, hình như nghe nói vẫn chưa có bạn trai. Vừa này vui vẻ nhìn chăm chăm mình, Mộc Hân không khỏi có chút hoài nghi Trang Ý Mộng có phải cũng thích phụ nữ hay không, Mộc Hân là con, nên rất dễ liên tưởng đến người khác cũng là con.

Trang Ý Mộng có chút kinh ngạc nhìn Mộc Hân, cô xác thực có hảo cảm với Mộc Hân, thế nhưng chỉ là bị khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Hân hấp dẫn, là thương thức thuần túy. Thế nhưng, một phụ nữ bình thường sẽ không suy luận như vậy, trừ khi...

"Chúng ta có thể là cùng loại, tôi cũng thích phụ nữ." Chỉ là nghĩ đến Dung Dung đã biến mất mấy tháng, về mặt của Mộc Hân có chút cô đơn.

Trang Ý Mộng sau khi biết người phụ nữ trước mắt cùng loại với bản thân thì có cảm giác trộm vui, nhưng biểu tình của Mộc Hân có chút buồn bã, tựa hồ có quyền duyên thật sâu với ai đó.

Đó là lần đầu gặp gỡ của cô và Mộc Hân, lần đầu tiên Trang Ý Mộng có ý muốn tới gần một người, sau đó cô thường xuyên hẹn Mộc Hân ra ngoài.

Trang Ý Mộng nhớ kỹ Mộc Hân luôn cô đơn mà hút thuốc, có khi sẽ uống một ngụm rượu vang. Mộc Hân thường nói năng không lịch sự, thế nhưng thỉnh thoảng lúc nói tới Tạ Kinh Dung thì biểu cảm luôn luôn ôn hòa cùng vui vẻ, cuối cùng lại có vẻ cô đơn, khiến người khác yêu thương. Khi đó Mộc Hân có sức hấp dẫn như cây thuốc phiện, mê hoặc Trang Ý Mộng. Nghe chuyện cũ của các nàng, Trang Ý Mộng bất tri bất giác gắn bản thân vào chuyện cũ kia, sau đó yêu Mộc Hân. Rõ ràng chuyện của nàng không chút quan hệ với bản thân, nhưng Trang Ý Mộng để bản thân rơi vào tình cảm. Mộc Hân không làm chuyện gì cho cô cảm động, sự cảm động của cô đến từ tấm lòng của Mộc Hân đối với Tạ Kinh Dung. Ấn tượng sâu sắc nhất từng nghe Mộc Hân kể là lúc nàng học đại học, làm việc suốt hai tháng nghỉ hè chỉ vì mua một chiếc nhẫn làm quà sinh nhật cho Tạ Kinh Dung. Nhưng vào ngày sinh nhật lại làm mất nhẫn, nàng khóc rất khổ sở, sau đó chỉ đi mua một cái bánh sinh nhật, thế nhưng khi nàng chuẩn bị đưa bánh sinh nhật cho Tạ Kinh Dung thì Tạ Kinh Dung giới thiệu bạn trai của mình cho nàng. Nàng nói đây là số mệnh, đã định trước Dung Dung thuộc về người khác. Mộc Hân nói mà mắt thì đỏ hoe, nhìn Mộc Hân khi đó, Trang Ý Mộng tựa hồ cảm nhận được cái cảm giác đau đớn tê tâm của Mộc Hân, bởi vì Trang Ý Mộng nghĩ lòng mình cũng đau như vậy.

"Làm người phụ nữ của tôi có được không?" Trang Ý Mộng nghĩ, thứ Tạ Kinh Dung có thể cho Mộc Hân thì bản thân cũng có thể, cô nghĩ nếu người

con gái này có yêu mình thì thật tốt.

Cô nhớ kỹ Mộc Hân đột nhiên quay đầu nhìn về phía mình, biểu tình có chút kinh ngạc, lại có chút hài lòng vì đạt được mục đích.

"Trang Ý Mộng, cô sẽ không yêu tôi chứ?" Mộc Hân nhướn mi hỏi, nụ cười của Mộc Hân rất nhạt, giống như không hề cười, như không cái gì có thể làm cô dao động.

Khi đó bản thân chỉ trầm mặc, có thể nói là đang cam chịu.

"Nghe chuyện cũ của người khác, nhưng coi bản thân thành diễn viên, thật ngốc!" Mộc Hân quay đầu, đưa tay sờ mặt Trang Ý Mộng.

Cô cảm giác được Mộc Hân tới gần thì lòng bắt đầu rối loạn.

"Cho tới bây giờ cô không hề nghĩ tới sao? Trên người cô có rất nhiều thứ để lợi dụng." Mũi Mộc Hân dán mũi lên vành tai Trang Ý Mộng, khi đó bản thân đại não trống rỗng, hoàn toàn không cách nào tự hỏi về ý đồ của Mộc Hân.

Thời đại học, người theo đuổi Mộc Hân không ít, người Mộc Hân câu dẫn tới cũng không ít, chỉ cần trên người có một loại đặc trưng giống Tạ Kinh Dung thì Mộc Hân đều có thể câu tới tay đơn giản, sau đó thất vọng bỏ rơi. Có thể nói, quyến rũ một người, Mộc Hân là hạ bút thành văn, làm mãi thành quen, đối với Trang Ý Mộng, Mộc Hân mang theo sự câu dẫn như cổ ý lại như vô tình, tựa như theo như lời của Mộc Hân, Trang Ý Mộng có rất nhiều thứ khiến người khác muốn.

"Tôi không để ý." Trang Ý Mộng biết tình cảm của Mộc Hân đối với Tạ Kinh Dung không phải giả, có vài thứ không lừa được người. Bạn có thể yêu sâu sắc người khác, nhưng sẽ lợi dụng người yêu mình, tiền hay vật chất, Trang Ý Mộng có rất nhiều, có thể cho.

"Đưa ngốc." Mộc Hân thấy được bóng dáng bản thân ở Trang Ý Mộng, mềm yếu với cảm tính như vậy, thực sự đáng thương cảm cũng đáng trách.

Đó là lần duy nhất Mộc Hân dùng ngữ khí sùng nịch nhẹ nhàng nói bản thân là đưa ngốc, cô nhớ kỹ một câu đưa ngốc kia, chính là cào vào lòng bản thân mình.

Trang Ý Mộng giật mình tỉnh giấc, quả nhiên là một giấc mộng, Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp (Trang Chu buổi sáng mơ trở thành bướm bướm), Mộc Hân chính là con bướm kia. Lúc tỉnh mộng, biến mất không để lại bất cứ gì, kỷ thực cũng nên tỉnh mộng, đừng nắm chặt không buông thứ tình yêu hư vô kia. Từ đầu tới đuôi cô theo đuổi những điều hư vô, Mộc Hân chưa bao giờ thuộc về mình, thậm chí mình cũng không thuộc về nàng ấy. Nghĩ như vậy, lòng Trang Ý Mộng dễ dàng không ít, tuy rằng còn có loại cảm giác mất mát, thế nhưng chỉ ít lòng sẽ không đau như trước.

Trang Ý Mộng tròn tròn mắt, phát hiện trong phòng đen kịt một mảnh, nhất thời đại não không nhớ nổi giờ là lúc gì, bắt đầu ngủ từ lúc nào. Đại não hỗn độn một mảnh, mất một lúc cô mới nhớ lại, lúc cô và Tạ Kinh Dung tìm được Mộc Hân, bản thân liền trở về một mình, ngủ từ sáng sớm đến giờ...

Lúc này, cô nghe thấy bên ngoài có người một mực ấn chuông cửa nhà mình, âm thanh thô lỗ mà gấp gáp kia làm cho Trang Ý Mộng nhíu mày. Trang Ý Mộng thấp phần không tình nguyện rời khỏi giường, sau khi mở cửa liền thấy Kim Linh về mặt sốt ruột ở cửa.

"Có việc sao?" Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh có chút lãnh đạm, tiện tay mở cửa nhà, về sốt ruột của Kim Linh làm Trang Ý Mộng nghĩ lầm rằng nàng rất để ý mình.

"Cô xảy ra chuyện gì, công ty cũng không đến, gọi điện thì tắt máy, tôi còn nghĩ cô nghĩ quản muốn tự sát, bất quá chỉ là thất tình mà thôi, đáng giá như vậy sao, đột nhiên mất tung tích, cô có biết tôi rất lo lắng cho cô không..." Cô lo lắng đến độ sắp phát hỏa, thấy Trang Ý Mộng ngủ đến tóc có chút mất trật tự làm trong lòng đại hỏa dâng trào. Tối hôm qua gọi điện, nàng tắt máy, sáng sớm gọi điện cũng tắt máy, mình lo lắng tới Trang thị tìm thì biết nàng không đi làm, sau đó cô gọi điện cho Tạ Kinh Dung hỏi thì mới biết được, hai người Tạ Kinh Dung và Mộc Hân hạnh phúc bên nhau, Trang Ý Mộng tự nhiên thành phả đám, tâm trạng như vậy chắc lại trốn ở đâu đó uống rượu, hết lần này tới lần khác điện thoại vẫn tắt, cô tìm vài quán bar cũng không thấy, sắp phát điên rồi, người này thì sướng rồi, nằm ở nhà ngủ.

Trang Ý Mộng hứng thú dựa vào cửa nhìn Kim Linh đang lải nhải không ngừng, Kim Linh sẽ lo lắng cho mình sao? Cô cho rằng người không có trách nhiệm nhất chính là Kim Linh, đột nhiên mất tích vài ngày không phải là chuyện nàng thường làm sao? Mình bắt quá nấp ở nhà ngủ một ngày đêm mà thôi, phản ứng tại sao lớn như vậy?

"Kim Linh, cô lo lắng cho tôi như thế sẽ làm tôi nghĩ cô yêu tôi đấy!" Trang Ý Mộng thuận miệng vừa cười vừa nói, dù sao Kim Linh như vậy làm cho Trang Ý Mộng có chút không quen.

"Phi, tôi sao mà yêu cô được, cô chỉ là bạn giường của tôi, cô vạn nhất xảy ra chuyện thì tôi sẽ đi đâu tìm bạn giường chứ!" Kim Linh mặt đỏ tâm tình xúc động phần nộ phần bác, bản thân mới không phải lo lắng cho cô ta, cô bắt quá chỉ sợ không tìm được thân thể phù hợp làm bạn giường mà thôi. Không sai, chính là như vậy.

"Cũng phải, thân thể cô có nhu cầu lớn như vậy, đàn ông sợ là không cho cô ăn no..." Trang Ý Mộng cũng thấy cách nói của mình buồn cười, Kim Linh sẽ yêu người khác sao, người phụ nữ tùy tiện này căn bản sẽ không coi tình cảm là thật.

Trước nay Kim Linh không sợ Trang Ý Mộng nói mình lẳng lơ, nhưng lúc này sắc mặt Kim Linh âm trầm khó hiểu, nghe thấy lời của Trang Ý Mộng dị thường chói tai, cô mặt âm lạnh vào nhà Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng thấy sắc mặt Kim Linh đỏ sẫm, không ngăn cản Kim Linh tiến vào lãnh địa tư nhân của mình, ngoại trừ Mộc Hân, Kim Linh là người thứ

hai vào.

Kim Linh là một người am hiểu điều tiết cảm xúc của bản thân, rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình thường của mình. Quan sát nhà của Trang Ý Mộng một chút, rất sạch sẽ, không có hút thuốc say rượu, xem ra lần này Trang Ý Mộng tự chữa trị tốt hơn so với hai lần trước nhiều, điều này làm cho Kim Linh thấy vui mừng khó hiểu.

"Cô đã ngủ cả ngày?" Kim Linh nhướn mi hỏi.

"Mới vừa bị một phụ nữ không lễ phép đánh thức." Trang Ý Mộng tức giận nói, bỏ lại Kim Linh, vào buồng vệ sinh rửa mặt.

"Đã đói bụng chưa? Tôi làm chút đồ cho cô ăn." Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng cả ngày không ăn gì, Kim Linh thấy bản thân thật sự rất am hiểu lấy lòng người khác.

"Không biết tủ lạnh còn đồ hay không." Cả ngày chưa ăn uống, dạ dày của Trang Ý Mộng xác thực rỗng tuếch, bất quá cô rất ít khi nấu ăn, nguyên liệu nấu cũng rất ít khi mua, không biết tủ lạnh còn có cái gì không.

Kim Linh mở tủ lạnh của Trang Ý Mộng, phát hiện bên trong ngoại trừ vài hộp sữa chua và vài bình nước ra thì trống không, xem ra Trang Ý Mộng ít khi nấu nướng.

"Chúng ta ra ngoài ăn đi, dù sao tôi cũng chưa ăn cơm tối." Kim Linh vội vã đi tìm Trang Ý Mộng, cơm tối cũng chưa ăn một miếng, hiện tại bụng rất đói.

"Không có tâm trạng ra ngoài." Trang Ý Mộng hiện tại thậm chí dính ở nhà, có thể ngủ tiếp một giấc thì tốt.

"Tôi biết thất tình rất thống khổ, như vậy đi, tôi hi sinh một chút, mấy ngày này chăm chỉ trị liệu tình thương với cô." Kim Linh vẻ mặt thấu hiểu, nói rất vĩ đại.

Trang Ý Mộng cười nhạt không quan tâm đến, nếu như Kim Linh không lúc nào cũng nhắc nhở chuyện mình thất tình thì cô sẽ tốt hơn.

"Thất tình không thể dính ở nhà, tâm trạng sẽ càng phiền càng xấu, đổi bộ quần áo, chúng ta ra ngoài chơi." Kim Linh vào gian phòng của Trang Ý Mộng, tìm một bộ quần áo đưa cho nàng.

Trang Ý Mộng nhìn y phục Kim Linh chọn ra, một cái quần jean và một chiếc T-shirt, cô không nhớ trong đồng quần áo của mình có đồ như vậy.

"Nhanh nhen một chút đi, tôi cam đoan đảm bảo tâm trạng cô sẽ tốt lên." Kim Linh giục Trang Ý Mộng thay quần áo.

Trang Ý Mộng bị Kim Linh đẩy đến phòng, đành phải mặc đồ Kim Linh mang ra, lúc mặc vào còn thấy không tự nhiên. Phải biết rằng, đã nhiều năm cô không còn mặc đồ như trẻ trung thế này, mấy năm nay Trang Ý Mộng đều con trang phục thanh nhã.

Trang Ý Mộng tóc ngắn mặc đồ đơn giản không mất đi mùi vị phụ nữ, còn rất toát ra khí khái tuấn tú, quả nhiên là trời sinh lệ chất mà không có chí tiến thủ. Kim Linh đột nhiên nghĩ Trang Ý Mộng cao gầy nếu mang giày ủng rồi cười ngửa, thì nhất định là quỵến rũ lại soái khí, nghĩ đến đây, Kim Linh đã bắn ra tia mê gái.

"Tiểu Mộng, cô có biết cười ngửa không?" Kim Linh mắt sáng ngời nhìn Trang Ý Mộng, Kim Linh biết cười ngửa, còn thông đồng với huấn luyện viên đẹp trai, nhưng nhiệt tình nàng luôn hữu, đối với cười ngửa cũng không đam mê lâu dài nên đá bay cả người lẫn môn học nhanh chóng.

"Không biết." Trang Ý Mộng biết Kim Linh biết, Kim Linh luôn thích học một ít điều kỳ kỳ quái quái, đối với mỗi cái đều không duy trì nhiệt tình quá lâu, đây là cách làm người của Kim Linh, người theo chủ nghĩa tùy tiện hưởng lạc, khinh thường kẻ khác.

Trong lòng Kim Linh âm thầm tính toán, lúc nào đó kéo Trang Ý Mộng đi cười ngửa, kỳ thực lúc thất tình tốt nhất là ra ngoài chơi. Nói đến chơi, bản thân đương nhiên là cao thủ, có mình đi cùng, Trang Ý Mộng sẽ không có thời gian nghĩ tới Mộc Hân nữa. Kim Linh không thích Trang Ý Mộng cả ngày chỉ nghĩ đến Mộc Hân, phi thường không thích.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng quần áo chỉnh tề liền mạnh mẽ lôi kéo Trang Ý Mộng ra cửa. Đêm vừa bắt đầu, có Kim Linh ở đây, tuyệt đối sẽ tràn ngập thú vị.

Hết chương 58

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lên Núi Uống Bia

Kim Linh mua một ít đồ nhắm rượu, sau đó tới siêu thị mua một lốc bia, lái xe tiếp tục cùng Trang Ý Mộng tới đỉnh núi cao nhất Cai thị. Núi Cai là ngọn núi cao nhất thành phố Cai, có thể quan sát cả thành phố, khí trời có chút lạnh, chỉ có vài đôi tình nhân lái xe tới đỉnh núi xem cảnh đêm.

Nói thật, lúc này nhiệt độ trên đỉnh núi chảnh lênh, Kim Linh chọn lúc này đến xem cảnh đêm thành phố, không phải việc người bình thường làm. Ký lai chi, tắc an chi, Trang Ý Mộng liền theo Kim Linh xuống xe. Kim Linh một tay cầm theo đồ nhắm rượu và bia, tay còn lại lôi kéo Trang Ý Mộng vào Thạch Đình, nàng để Trang Ý Mộng chờ ở Thạch Đình, trở lại cầm thêm đệm, phủi sạch bụi cho Trang Ý Mộng, sau đó để Trang Ý Mộng ngồi xuống.

"Cô bị thần kinh sao, lạnh lẽo thế này lên núi uống rượu!" Trang Ý Mộng không khách khí phi nhỏ, không khí hít vào có chút lạnh nhưng tươi mát dị thường, trăng sáng sao thưa, cảm giác rất mới mẻ.

"Loại khí trời này mới tốt, không nhiều người, sẽ thấy thế giới rất an tĩnh, bớt đi rất nhiều phiền muộn." Kim Linh không cho là đúng nói, nàng giúp Trang Ý Mộng giặt chốt mở bia, đối với Trang Ý Mộng quen uống rượu vang mà nói, thỉnh thoảng uống chút bia cảm giác sẽ rất khác.

"Lời này không giống như lời sẽ phát ra từ miệng cô." Trang Ý Mộng tiếp nhận bia, nàng nghĩ lời nói của Kim Linh thật có lý. Bia rất lạnh, nhưng cảm giác cũng rất kích thích.

"Là do cô không hiểu tôi, chị đây cũng không nông cạn như cô nghĩ, chị đây kỳ thực là một người rất có tư tưởng." Kim Linh là chúa mèo khen mèo dài đuôi.

"Phi!" Trang Ý Mộng rất không thèm quay lại.

"Ý Mộng." Kim Linh nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Làm sao?" Trang Ý Mộng thấy Kim Linh đột nhiên gọi mình là Ý Mộng thì có chút kỳ quái, bình thường đều là gọi kiểu buồn nôn như tiểu Mộng, Mộng Mộng, cách gọi lúc này nghiêm túc hơn bình thường.

"Nếu như tôi theo đuổi cô thì sao?" Kim Linh nhướn mi hỏi, nàng phát hiện nàng rất muốn nghiêm túc nói chuyện yêu đương với Trang Ý Mộng, nếu như được phụ nữ như Trang Ý Mộng yêu, cảm giác sẽ rất tốt đi.

Trang Ý Mộng sững sốt một chút, nhưng rất nhanh hồi phục tinh thần, "Tôi không muốn có quan hệ gì với cô ngoài sex." Trang Ý Mộng kiên quyết nói, nàng sẽ không trở thành một phần trong chiến tích đông đảo của Kim Linh, Kim Linh quá tùy tiện đối với tình cảm, tuyệt đối không thích hợp làm đối tượng nghiêm túc.

"Xi, thật vô tình, tôi sợ cô vì Mộc Hân mà tự tử nên mới dự định hi sinh bản thân theo đuổi cô, cho cô cảm thụ cảm giác được người khác nhiệt liệt theo đuổi mà thôi." Kim Linh cũng giật lấy một chai bia, uống vào một ngụm lớn, cảm giác bia chảy qua họng lạnh đến tận dạ dày, tâm trạng của nàng lại có chút không thoải mái, cảm giác bị người khác ghét bỏ thật không tốt. Thảm nhũ với bản thân, xem như nói đùa, dù sao thì bị người ta cự tuyệt còn có chút ngại.

"Không cần, cho tới bây giờ tôi chưa từng là đồ bỏ." Người theo đuổi Trang Ý Mộng không ít hơn Kim Linh, chỉ là Trang Ý Mộng trước nay đều thờ ơ thiếu chút không ầu, căn bản không cần Kim Linh nhiều chuyện.

"Phải! Phải! Phải! Trang Ý Mộng cũng là đại mỹ nhân." Kim Linh nhìn ngũ quan tinh xảo của Trang Ý Mộng, mỹ nhân nhiều tiền như vậy, người theo đuổi sao có thể ít? Chỉ là những người theo đuổi này thế nào có thể so sánh với mình đây? Kim Linh tin chắc rằng mình không giống người thường.

"Đó là đương nhiên!" Trang Ý Mộng chưa bao giờ hoài nghi khuôn mặt đẹp của mình, cho nên lúc Kim Linh nói bản thân là mỹ nhân, Trang Ý Mộng có chút kiêu ngạo.

Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng lúc này kiêu ngạo đến như chim công thì trong lòng có cảm giác muốn cào một phát, không ngừng gây rối. Đột nhiên rất muốn chèo say Trang Ý Mộng, lần trước không tiện đẩy ngã Trang Ý Mộng, Kim Linh không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu có bầu không khí tốt bất tri bất giác đẩy ngã, vậy thì quá tuyệt vời.

"Mỹ nhân, có vinh hạnh được nhảy cùng cô một bài không?" Kim Linh đặt chai bia xuống, đến trước mặt Trang Ý Mộng, đặc biệt thân sĩ mà cúi người mời Trang Ý Mộng nhảy. Nhảy nhảy nhảy, sau đó thì...

Trang Ý Mộng lắc đầu, nàng một tay cầm bia, tay kia cầm chân gà nướng gặm, căn bản không rảnh để khiêu vũ, hơn nữa bầu không khí này mà khiêu vũ cũng quá quý dị.

"Mỹ nhân, cho phép tôi mời nhảy một bài đi." Kim Linh không phải phụ nữ biết khó mà lui, nàng lại mời Trang Ý Mộng một lần nữa.

Trang Ý Mộng gờ chân gà nướng chưa gặm xong đến trước mặt Kim Linh, biểu thị bản thân lực bất tòng tâm.

Không hiểu phong tình, thảo nào Mộc Hân không thích cô, Kim Linh ghen tị, nàng nào biết Trang Ý Mộng đã từng làm không ít chuyện lăng mạn với Mộc Hân, từng tặng 999 bông hồng vào sinh nhật Mộc Hân, bắt quả sự lăng mạn này chẳng là gì trong mắt Mộc Hân.

"Có muốn qua bên kia xem cảnh đêm toàn thành phố không?" Kim Linh từ bỏ ý niệm tà ác trong đầu. Bỏ đi, hiện tại không thể vội, sẽ có một ngày nàng làm Trang Ý Mộng cam tâm tình nguyện nằm dưới thân mình, mặc cho mình muốn làm gì thì làm.

Chuyện này Trang Ý Mộng không từ chối, nàng cảm bìa đi tới vị trí có thể quan sát toàn cảnh tốt nhất, cảnh đêm thành thị mỹ lệ làm cho Trang Ý Mộng nghĩ đêm nay không vô ích.

"Cảnh sắc không tệ phải không?" Kim Linh ôm lấy Trang Ý Mộng từ phía sau, cảm giác có mỹ nhân trong ngực thật không tồi, Kim Linh thầm nghĩ.

Kim Linh chỉ lẳng lẳng ôm, cũng không có hành động quá phận nào khác, Trang Ý Mộng lúc đầu còn giãy dụa dần dần an tĩnh lại, nàng nghĩ cảm giác được Kim Linh không dục niệm ôm vào ngực cũng không tệ, có lẽ vì cơ thể Kim Linh quá ấm áp, Trang Ý Mộng bất giác dồn trọng lượng bản thân lên người Kim Linh.

Kỳ thực Kim Linh có phần lạt mềm buộc chặt trong hành động, tuy rằng nàng cũng hiểu được bản thân rất kỳ lạ, có thể im lặng ôm Trang Ý Mộng không làm gì hết, cư nhiên còn có cảm giác rất thỏa mãn.

Chẳng biết qua bao lâu, Kim Linh chủ động muốn xuống núi, sau đó đưa Trang Ý Mộng trở về. Toàn bộ quá trình, một cái hôn môi cũng không có, quy củ đơn thuần giống hết như bạn bè giúp Trang Ý Mộng vượt qua thất tình. Trang Ý Mộng phát hiện, hóa ra ở cùng một chỗ với Kim Linh cũng có thể đơn thuần như vậy, hóa ra ngoại trừ làm tình thì còn có thể cùng nhau như vậy. Dù nói thế nào, độ hào cảm của Trang Ý Mộng đối với Kim Linh cuối cùng được nâng cao thêm một chút nhỏ, đương nhiên cũng chỉ có một chút nhỏ.

Mộc Hân dậy trước Tạ Khinh Dung, nhìn Tạ Khinh Dung còn đang trong mộng, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lông mày Tạ Khinh Dung, cảm giác có thể ở bên cạnh Tạ Khinh Dung một lần nữa thật tốt.

Lúc Tạ Khinh Dung tỉnh lại, thấy Mộc Hân đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia chuyên chú mà nóng rực.

"Nhìn cái gì?" Tạ Khinh Dung nhướn mi hỏi, nàng xem đồng hồ, 2 giờ chiều.

"Nhìn cậu, rõ ràng đã nhìn hơn mười năm, thế nào vẫn nhìn không chán đây?" Mộc Hân vẽ mặt chăm chú hỏi, thần thể thuần thể đặt trên người Tạ Khinh Dung.

"Bởi vì mình đặc biệt." Tạ Khinh Dung cười thuận miệng nói.

"Phải rồi, Dung Dung rất đặc biệt, càng nhìn càng đẹp." Đầu ngón tay của Mộc Hân chuyển từ lông mày đến giữa mi tâm của Tạ Khinh Dung, mặt càng ngày càng tiến gần, "Dung Dung, hiện tại chúng ta là người yêu phải không?" Mộc Hân nhớ kỹ, Dung Dung nói thích mình, không chỉ là bằng hữu, vậy nên có lẽ là quan hệ tình nhân đi.

Lúc nghe được từ người yêu, trong lòng Tạ Khinh Dung có chút không được tự nhiên, dù sao nàng còn chưa thích ứng với việc từ bạn bè chuyển hóa thành tình yêu. Nhưng nàng không thể phủ định làm Mộc Hân khổ sở, cho nên chỉ cam chịu, hơi gật đầu.

"Dung Dung, mình muốn hôn cậu có được không?" Mộc Hân nóng bỏng nhìn Tạ Khinh Dung, rốt cục có thể danh chính ngôn thuận đưa ra yêu cầu như vậy. Mộc Hân cảm thấy tim bản thân run rẩy, ngón tay từ mi tâm của Tạ Khinh Dung hướng về phía cánh môi.

Tạ Khinh Dung nhìn ánh mắt nóng rực, thần tình chờ mong của Mộc Hân, nàng không thể nói ra lời cự tuyệt, không thể làm gì khác ngoài nhắm hai mắt lại coi như trả lời.

Mộc Hân thấy Tạ Khinh Dung cam chịu cho phép thì âm thầm mừng rỡ, nàng yêu chết vẻ mặt như vậy của Dung Dung, đáng vẻ dục cụ hoàn nguyên thực sự đáng yêu.

Môi Mộc Hân không trực tiếp rơi xuống môi Tạ Khinh Dung, đầu tiên rơi lên mặt trái, hôn cẩn thận tỉ mỉ, như đang hôn bảo bối, thực tế cũng chứng minh đây là bảo bối của bản thân, nhẹ nhàng dôi về phía giữa trán của Tạ Khinh Dung, chậm rãi đi xuống mũi, cuối cùng mới đứng ở khóe môi Tạ Khinh Dung. Mộc Hân vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng mân mê khóe môi.

Tạ Khinh Dung nhắm mắt cảm giác càng thêm mất cảm, nàng có thể cảm thụ rõ ràng động tác ôn nhu của Mộc Hân, ôn nhu đến mức trong lòng Tạ Khinh Dung trở nên nóng như lửa.

Mộc Hân chiếm giữ môi Tạ Khinh Dung, môi đầu lưỡi của Tạ Khinh Dung cùng nhảy múa. Mùi hương của Mộc Hân, Tạ Khinh Dung chưa bao giờ xa lạ, thế nhưng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày bản thân thân mật giao hòa với mùi hương này như vậy. Cảm giác thân mật so với Lý Dương năm đó tuyệt nhiên không giống.

```
act').createElement(c('Link.react'), {onClick: this.$CommentsPluginCommentActions3}, n.hasLiked?i._("Bul ecf
thu00edch"):i._("Thu00edch")));};m.prototype.$CommentsPluginCommentActions5=function()
{if(c('CommentsPluginStore').isThreadClosed())||c('CommentsPluginStore').shouldSwitchAccount())return null;return
(c('React').createElement(c('Link.react'), {onClick: this.$CommentsPluginCommentActions2}, i._("Phu1 ea3n hu1 ed3i")));};m.prototype.render=function()
{var n=c('CommentsPluginStore').getById(this.props.commentID);return (c('React').createElement(c('ActionList.react'),
{className: "_2vq9"}, this.$CommentsPluginCommentActions4(n), this.$CommentsPluginCommentActions5(), c('CommentsPluginStore').isMobile()?
n.canEdit?c('React').createElement(c('Link.react'), {onClick: this.confirmAction.bind(this, c('CommentsPluginAction').?)
```

Chương 61: Là Tình Yêu

Đầu lưỡi Tạ Khinh Dung bắt đầu chậm rãi đáp lại Mộc Hân, cái xúc giác mềm mại thom tho này xa lạ với Tạ Khinh Dung, cảm giác rất kỳ diệu, tay Tạ Khinh Dung bắt tri bắt giác vòng lên cổ Mộc Hân, khiến nụ hôn này sâu hơn.

Mộc Hân sợ bản thân tiến quá nhanh khiến cho Tạ Khinh Dung phản cảm, cho nên ngoại trừ hôn ở ngoài thì không làm cái gì thân mật hơn, Mộc Hân nghĩ chỉ cần hôn Tạ Khinh Dung thôi cũng đã thấy rất hạnh phúc, một cái hôn có thể làm cho Mộc Hân cực kì thỏa mãn.

Mộc Hân như muốn thu hồi vốn qua một nụ hôn, luyến tiếc không rời Tạ Khinh Dung. Cũng không biết hôn bao lâu, thẳng đến khi Tạ Khinh Dung có chút khó thở, nàng mới không tình nguyện mà buông Tạ Khinh Dung ra, sau đó ôm Tạ Khinh Dung vào lòng, trong tim ngọt ngào đến như sắp nở hoa, nàng rốt cục có thể không cần lén lút hôn Dung Dung nữa. Mộc Hân nghĩ đến đây lại thấy bản thân là khổ tận cam lai, lại tiếp tục rải những nụ hôn vụn vặt lên mặt Tạ Khinh Dung.

Cảm giác Mộc Hân ôm mình vào ngực, giống như mình được nàng giữ trong lòng bàn tay che chở. Làm tình nhân, nàng và Mộc Hân tựa hồ càng thân mật hơn, mà Mộc Hân tựa hồ cũng càng ôn nhu hơn. Tạ Khinh Dung phát hiện, hóa ra từ bằng hữu chuyển thành tình nhân cũng không khó khăn như mình nghĩ, chỉ ít nàng rất thích cảm giác thân mật nhưng cũng không nhiệt tình quá phận này.

Ngay lúc Mộc Hân hưởng thụ ôn nhu không dễ có này thì điện thoại của Tạ Khinh Dung vang lên, là Kim Linh gọi tới. Tạ Khinh Dung không để ý tới Mộc Hân đang bắt mặn mà tiếp máy. Mộc Hân há miệng, hiện tại nàng một chút cũng không thích người khác quấy rối thế giới hai người của mình và Dung Dung.

"Dung Dung, cô và Trang Ý Mộng tìm được Mộc Hân rồi sao? Trang Ý Mộng ở cùng một chỗ với cô sao?" Ngữ khí của Kim Linh có chút lo lắng, điện thoại của Trang Ý Mộng tắt máy, điện thoại của Tạ Khinh Dung sáng sớm cũng tắt máy, vất vả lắm của Tạ Khinh Dung mới khởi động, rốt cục có thể kết nối, Kim Linh phát hiện bản thân có chút lo lắng cho Trang Ý Mộng.

"Tìm được rồi, hiện tại tôi ở cùng Mộc Hân, ngày mai có thể đi làm lại, Trang Ý Mộng tới qua tìm được Mộc Hân thì rời khỏi." Tạ Khinh Dung thành thực trả lời.

"Cô hỏi Mộc Hân xem có biết Trang Ý Mộng hiện tại ở đâu không? Hiện tại tôi không tìm thấy cô ta." Kim Linh vừa nghe liền biết đồ ngốc Trang Ý Mộng kia lại làm giả đờ cho người ta.

Tạ Khinh Dung hỏi Mộc Hân bên cạnh, Mộc Hân lắc đầu, tâm tư của nàng đều trên người Dung Dung, Trang Ý Mộng đi đâu, nàng không quan tâm.

Kim Linh không tìm được câu trả lời, không thể làm gì khác ngoài tắt điện thoại, nàng thật có chút lo lắng cho Trang Ý Mộng, một người cuồng công việc lại xin nghỉ phép, thật kỳ lạ.

Tạ Khinh Dung ngắt điện thoại, trong lòng cũng có chút lo lắng, nhìn Mộc Hân bên cạnh cũng không quá để ý, trong lòng nghĩ Mộc Hân thật thò ơ, quá lãnh khốc.

"Cậu không lo lắng cho Trang Ý Mộng sao?" Tạ Khinh Dung nhướn mi hỏi.

"Chỉ ấy là một phụ nữ trưởng thành, sẽ không làm chuyện điên rồ, huống hồ chúng ta chia tay đã lâu, muốn tự sát thì đã làm, mình đoán sau khi nàng thấy chúng ta ở cùng một chỗ thì sẽ chết tâm với mình, chắc chỉ là tìm một chỗ điều tiết cảm xúc bản thân một chút." Mộc Hân nghĩ mình hiểu Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng chắc chắn không xảy ra chuyện gì nên cũng không đặc biệt lo lắng.

"Lúc không tìm thấy cậu, nàng còn sốt ruột hơn mình, nàng đối xử với cậu rất tốt, đáng tiếc lần này tới lần khác gặp phải bạch nhãn lang như cậu." Tạ Khinh Dung biết tình cảm đối với Mộc Hân của mình chưa bằng Trang Ý Mộng, tuy rằng nàng và Trang Ý Mộng hiện tại có chút giống với quan hệ tình địch, thế nhưng, Tạ Khinh Dung rất thương thức Trang Ý Mộng, biểu hiện yêu đương của Trang Ý Mộng phải tốt hơn rất nhiều so với Mộc Hân năm đó, tuy quan hệ cũ giữa Trang Ý Mộng và Mộc Hân làm cho Tạ Khinh Dung không hài lòng.

"Chỉ ấy gặp gỡ mình, xác thực bất hạnh." Mộc Hân đối với Trang Ý Mộng cũng không phải không có hờ thẹn, tuy rằng ngay từ đầu đã nhắc nhở Trang Ý Mộng rằng mình ở cùng một chỗ với nàng là có ý đồ.

"Bỏ đi, chuyện của các người, tôi không muốn biết." Tạ Khinh Dung nghĩ bản thân mình không có lí gì quản chuyện của Mộc Hân và Trang Ý Mộng.

"Mình có thể phụ người khác, thế nhưng quyết không phụ cậu." Mộc Hân phi thường nghiêm túc nói.

Tạ Khinh Dung hình như cũng chưa bao giờ lo lắng Mộc Hân sẽ phụ mình.

"Kỳ thực Dung Dung gặp gỡ mình, cũng là bất hạnh." Mộc Hân kéo tay Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng hôn, nếu như không có mình thì Dung Dung và Lý Dương sớm đã có một gia đình hạnh phúc, có lẽ Dung Dung và Trầm Dật sẽ ở cùng một chỗ, thứ bọn họ có thể cho Dung Dung chưa chắc sẽ ít hơn mình, nhưng mình lại đoạt đi Dung Dung từ bên người bọn họ.

"Cho nên, cậu chuẩn bị sẵn sàng dùng cả đời bồi thường cho mình đi." Không có Mộc Hân, có thể cuộc sống của nàng sẽ không như thế này. Nhưng cuộc đời không có nếu như, mười mấy năm trước nàng gặp Mộc Hân, có thể từ đầu số phận đã định nàng và Mộc Hân giao nhau cùng một chỗ.

"Đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ sợ Dung Dung không cần." Từ rất lâu rất lâu trước, nàng đã nghĩ đưa bản thân cho Dung Dung, cả đời này, nàng chỉ cần một người, đó chính là Tạ Kinh Dung.

"Mình mong cậu đừng gây tai họa cho người khác nữa, mình tự nhận không may, bị cậu gây họa là đủ rồi." Tạ Kinh Dung nhớ lại thời Mộc Hân học đại học, đôi bạn trai như thay áo, cũng từng gây tai họa không ít, trong đó người thụ thương tuyệt đối không chỉ có Trang Ý Mộng mà thôi.

"Dung Dung, cậu không phát hiện ra, thời đại học bạn trai mình quen đều có chút giống cậu sao?" Sau khi Dung Dung quen Lý Dương, mình mới quen những người đó.

Tạ Kinh Dung từng sốt một chút, chuyện này thật cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới.

"Người đầu tiên khi cười giống cậu, có má lúm đồng tiền, người thứ hai có đôi mắt giống cậu, người thứ ba lúc đọc sách chăm chú giống cậu. Chỉ cần liếc mắt qua có cảm giác giống cậu, mình liền câu dẫn tới tay. Mà người thứ tư mới giống cậu nhất, khuôn mặt có chút giống, hệt như Dung Dung phiên bản nam, quen lâu nhất cũng chỉ ba tháng. Hơn nữa, bọn họ đến tay mình cũng chưa từng được năm..." Mộc Hân nhanh chóng giải thích mình không hề ong bướm. Khi đó Mộc Hân thực sự rất muốn đi dụ dỗ Dung Dung, đợi đến lúc bản thân tuyệt vọng liền phát hiện ra vô luận tìm bao nhiêu người thay thế cũng không thể thay thế được Dung Dung. Mộc Hân cực kỳ hối hận, khi đó tình cảm của Dung Dung với Lý Dương đã phát triển rất ổn định, nàng không còn cách nào, cuối cùng mới...

Những người kia Tạ Kinh Dung không nhớ, nhưng lại có chút ấn tượng với người Mộc Hân quen lâu nhất, vì có lần Tạ Kinh Dung và Lý Dương đi chơi cùng bọn họ, Lý Dương còn tưởng rằng cậu con trai kia chính là anh trai của mình. Nói như thế, Mộc Hân thật lấy Tạ Kinh Dung làm hình mẫu để chọn bạn trai.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Yêu

"Cậu nhìn thế mà thật chung tình." Tạ Kinh Dung đưa tay sờ mặt Mộc Hân, khuôn mặt này nhìn thế nào cũng không giống chung tình.

"Cậu không tin?" Biểu hiện của Tạ Kinh Dung quá bình tĩnh làm cho Mộc Hân mất hứng, yêu Dung Dung mười mấy năm, trong thời gian đó... ngoại trừ ba năm đầu đưa với Trang Ý Mộng, nàng đối với Dung Dung thật sự đào hết tâm can.

"Mình tin." Ngón tay Tạ Kinh Dung cũng dờn đến giữa trán Mộc Hân, Tạ Kinh Dung không hiểu được, được người ta thích lâu như vậy, có phải nên cảm thấy hư vinh không? Lúc này trong lòng nàng có chút cảm động, có thể cũng có chút vui mừng.

"Vậy vì sao cậu một chút cũng không cảm động?" Mộc Hân hơi bất mãn hỏi.

Tạ Kinh Dung đưa tay ôm lấy Mộc Hân, nhẹ nhàng hôn lên trán Mộc Hân, coi như trả lời. Sự chủ động của Tạ Kinh Dung làm cho Mộc Hân rất hưởng thụ, bất quá nàng thấy chưa đủ, tay nàng chỉ chỉ vào môi mình, ý bảo Dung Dung tự mình hôn môi.

Tạ Kinh Dung làm như mong muốn của Mộc Hân, nhẹ nhàng hôn một cái lên môi Mộc Hân, đáng tiếc chỉ như chuồn chuồn lướt nước rồi rời khỏi.

"Dung Dung, cậu không thể biết một tháng nay mình khó chịu cỡ nào." Mộc Hân dán mặt lên ngực Tạ Kinh Dung, một tháng nay bản thân sống cực kỳ thâm đạm.

"Ừ." Tạ Kinh Dung nhớ tới vẻ tiêu tụy và bất lực tối hôm qua của Mộc Hân, nàng có thể tưởng tượng ra vài ngày gần đây Mộc Hân nhất định hành hạ bản thân không ít.

"Vì sao cậu không thích Trầm Dật vậy?" Đàn ông như Trầm Dật, quá dễ khiến phụ nữ động tâm.

"Vậy còn cậu, thế nào không dùng lại trò cũ?" Tạ Kinh Dung nhướn mi hỏi ngược lại.

"Nếu như Trầm Dật thực sự có thể cho cậu hạnh phúc, mình không thể tiếp tục phá hủy hạnh phúc của cậu nữa, mình sợ cậu hận mình." Nàng thực sự rất sợ, loại cảm giác tuyệt vọng này Dung Dung sẽ không hiểu.

"Đều đã qua rồi." Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng nói.

Tuy rằng Dung Dung nói xong về vấn đề phong kinh, nhưng chỉ có Mộc Hân mới biết, những lời này có bao nhiêu thâm ý, ý rằng Dung Dung rốt cuộc không còn khúc mắc trong tim nữa, Lý Dương chân chính trở thành quá khứ. Mộc Hân đột nhiên nghĩ một tháng dày vò vừa qua đáng giá.

"Ừ." Mộc Hân nhu thuận gật đầu.

"Chúng ta về thành phố X trước." Tuy rằng nhà ngay gần đây, thế nhưng Tạ Kinh Dung không dự định về nhà, hiện tại không phải cuối tuần, đột nhiên về nhà rất kỳ quái.

"Dung Dung, mình đã từ chức, giờ đang thất nghiệp, cậu nuôi mình được không?" Mộc Hân vẫn dính vào Tạ Kinh Dung làm nũng.

"Cậu xác định mình có thể nuôi cậu sao?" Tạ Kinh Dung nhướn mi hỏi. Một người có tiền lương cao hơn bạn mười lần đòi bạn nuôi họ không phải đang kích thích bạn sao?

"Vậy để mình nuôi cậu thì thế sao?" Mộc Hân nghĩ đề nghị này cũng không tồi.

"Mình có tay có chân, nuôi sống được bản thân." Tạ Kinh Dung cự tuyệt đề nghị không dinh dưỡng của Mộc Hân.

Mộc Hân dài giọng thờ dãi.

"Kim tổng cho cậu trở lại tiếp tục làm giám đốc marketing, ngày mai còn phải đi làm." Tạ Kinh Dung nhắc nhở Mộc Hân nàng còn chưa thất nghiệp.

"Dung Dung, chúng ta tiếp tục trốn hai ngày thì sao, cậu theo mình có được không?" Mộc Hân đã sớm ngờ tới Kim Linh tuyệt đối không để bản thân chạy mất, nghĩ lại thì một tháng này bản thân sống không như con người, bản thân khổ tận cam lai rất vất vả, muốn cùng Dung Dung hưởng thụ hai ngày.

"Cậu có thể tiếp tục xin nghỉ hai ngày, ngày mai mình đi làm." Mộc Hân muốn xin nghỉ Tạ Kinh Dung không phản đối, thế nhưng nàng không định nghỉ, nàng cảm thấy kì nghỉ tết âm lịch mới vừa qua còn chưa lâu, nàng không muốn nghỉ tiếp.

"Oh." Mộc Hân dài giọng, Dung Dung không theo mình thì mình theo Dung Dung đi làm vậy.

Lúc Kim Linh đưa Trang Ý Mộng về xong liền về nhà. Nàng biết Trang Ý Mộng sẽ không coi lời nói đêm nay của mình là thật, thế nhưng chỉ có Kim Linh biết, bản thân thật sự muốn theo đuổi Trang Ý Mộng. Kim Linh lớn tới tuổi này còn chưa từng nghiêm túc theo đuổi ai, dù sao thì Trang Ý Mộng không giống với những tình nhân cũ của nàng, sự đặc biệt này làm cho Kim Linh có cảm giác không biết ra tay thế nào.

"Cậu nói xem, muốn làm một phụ nữ yêu mình, biện pháp nhanh nhất ngắn nhất là gì đây?" Kim Linh gọi điện hỏi bạn khác phái - Dương Hạo. Vật hợp theo loài, người chia theo bầy không phải không có lý. Kim Linh là play girl, Dương Hạo là play boy, hai người xấu xa như nhau, Kim Linh là sát thủ đàn ông, còn Dương Hạo là sát thủ phụ nữ, đã từng đánh cược xem một tháng ai chia tay nhiều người hơn.

"Lên giường với nàng." Dương Hạo nghĩ, kéo nữ nhân lên giường rồi giải quyết là xong, gọn gàng dứt khoát.

"Như thế không phù hợp, có cách nào cao cấp hơn không?" Vấn đề là giường đã sớm lên, căn bản vô dụng.

"Mang cô ta đi nhảy Bungee, bất luận là phụ nữ khó ưa thế nào, trong một khắc này tuyệt đối sẽ yêu cậu." Chiêu này tuyệt đối dùng được.

"Có thật không?" Kim Linh có chút hoài nghi hỏi ngược lại.

"Cậu đổi khẩu vị sao?" Dương Hạo hiểu kỳ hỏi.

"Không cần cậu quan." Nói xong Kim Linh thì tắt điện thoại.

Trò bungee kia, bản thân Kim Linh chưa từng chơi, đúng là nàng thích kích thích, thế nhưng bản thân có chút sợ độ cao, cho nên vẫn không muốn khiêu chiến, đi nhảy bungee với Trang Ý Mộng tựa hồ là một cách không tồi.

Sáng sớm hôm sau, Kim Linh tới dưới lầu của Trang Ý Mộng chờ.

Thấy Trang Ý Mộng xuống lầu, liền gọi Trang Ý Mộng lại.

"Cô tới làm gì?" Trang Ý Mộng thấy Kim Linh thì có chút kinh ngạc. Tối qua Kim Linh chưa động dục đã đi, nàng có chút ngoài dự liệu, sáng sớm đã tới, còn một thân đồ giản dị không giống như định đi làm lại càng quái dị.

"Cô lên xe đi, lên xe tôi nói cho cô biết." Kim Linh thần bí.

Trang Ý Mộng có chút hoài nghi mà lên xe Kim Linh.

"Tôi đã nói với trợ lý của cô, ba ngày nữa cô không cần tới công ty. Nghỉ ba ngày, chúng ta đi ra ngoài chơi giải sầu, tin chắc cô có thể quên Mộc Hân."

Kim Linh hung hăng dẫm chân ga, không cho Trang Ý Mộng có cơ hội xuống xe.

"Tôi không cần giải sầu, dừng xe!" Trang Ý Mộng ra lệnh, nằng ghét Kim Linh tự chủ trương, nằng và Kim Linh ngoại trừ quan hệ kia thì cái gì cũng không phải.

Kim Linh có tai như điếc, trái lại tăng chân ga.

"Kim Linh!" Trang Ý Mộng nhú mày, một điểm nhỏ hảo cảm của nằng với Kim Linh tối hôm qua không còn sót lại chút gì.

"Tôi đã hỏi trợ lý của cô, đã hơn nửa năm cô không nghỉ phép, nghỉ phép một lần khó như vậy sao? Cái gì tới sẽ tới, tin tôi, sẽ không khiến người thất vọng trong ba ngày này." Kim Linh quay sang nháy mắt quyến rũ với Trang Ý Mộng.

Xe nhanh chóng ra khỏi khu vực thành thị, Kim Linh không những không ngừng xe mà đi càng lúc càng nhanh, làm cho Trang Ý Mộng có cảm giác lên nhăm xe kẻ trộm.

Trải qua hai ba giờ, xe rốt cục đến nơi.

"Tới đây làm gì?" Suốt dọc đường đi, sắc mặt Trang Ý Mộng đều không tốt lắm.

"Nhảy bungee." Kim Linh có chút hăng hái.

"Không có hứng thú." Trang Ý Mộng không mấy hứng thú, mấy thứ này rất hiển nhiên không thích hợp với mình.

"Đi mà, đã tới rồi, ở đâu có kiểu đến mà không chơi chút." Kim Linh kỳ thực khi nhìn độ cao hơn 10m phía dưới thì run run, không dám nhìn xuống.

"Vẫn không có hứng thú." Trang Ý Mộng nghĩ thái độ sống của Kim Linh thật đúng là tùy tiện đến đáng ghét, chạy xe xa như vậy, hóa ra là để bản thân đi nhảy bungee với nằng.

"Cô không dám? Kỳ thực nhảy xuống có thể sống lại, có thể khiến cô bỏ xuống nhưng thứ người khó bỏ." Kim Linh như ác ma mà dụ dỗ Trang Ý Mộng.

"Loại cảm giác này sẽ làm cô suy thông suốt về những thứ mình vẫn không thể bỏ xuống." Nhân viên một bên cũng thừa cơ đẩy mạnh tiêu thụ.

Trang Ý Mộng nghĩ có thể trải nghiệm cảm thụ lúc sắp chết cũng không phải không tốt.

Khi tất cả chuẩn bị sắp xếp thì Kim Linh lại rất muốn im lặng rút lui, thoát nhìn thấy như có cảm giác khảo nghiệm tim, ngược lại Trang Ý Mộng thoát nhìn rất bình tĩnh.

"Lúc nhảy, cô nhất định phải ôm chặt tôi." Kim Linh có chút lo sợ bất an nhìn Trang Ý Mộng, theo đuổi người khác dễ lắm sao?

Trang Ý Mộng nhìn vẻ tựa hồ rất sợ của còn ra vẻ của Kim Linh, không phải người này chủ động yêu cầu nhảy sao?

"Có thể nhảy rồi." Nhân viên nói.

"Chờ một chút, kiểm tra kĩ chút hãy nhảy." Cao như thế, Kim Linh càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng không dám nhảy, cho nên Kim Linh chọn chiến thuật kéo dài.

"Có thể nhảy, rất an toàn." Nhân viên thấy ngày càng nhiều người muốn vào nhảy thì không khỏi lại giục.

"Chờ một chút..." Kim Linh càng chần chừ lại càng muốn chạy trốn chết.

"Cô không nhảy thì tôi nhảy." Đến Trang Ý Mộng cũng không chịu nổi kiểu chần chừ của Kim Linh, nằng muốn sớm kết thúc.

Kim Linh nhìn một chút vẻ mặt bình tĩnh của Trang Ý Mộng, đột nhiên nghĩ người phụ nữ này thực sự rất trâu, một chút cũng không sợ. Bởi vì còn muốn làm cho Trang Ý Mộng yêu bản thân, Kim Linh nghiêng răng một cái.

"Được, tôi nhảy." Kim Linh ôm lấy Trang Ý Mộng, sau đó nhắm mắt lại nhảy xuống.

Sau khi nhảy xuống, Kim Linh hồi hận, nằng hoàn toàn đánh giá cao can đảm của bản thân, cái cảm giác không trọng lực này, cảm giác đau đớn khi bị gió đánh vào mặt này, cảm giác trái tim muốn tê liệt này, làm cho Kim Linh sợ đến phát thét. Nằng cảm thấy bản thân muốn chết, hô hấp rất khó khăn, sự sợ hãi cực độ này làm cho Kim Linh không khỏi ôm chặt Trang Ý Mộng hơn, chỉ có ôm Trang Ý Mộng, nằng cảm thấy trái tim bản thân không thể không chế mà co rút lại, tim đập rất mạnh.

Kỳ thực Trang Ý Mộng cũng sợ, đặc biệt lúc cuối cùng bị văng lên, cảm giác như tìm được đường sống trong chỗ chết, thế nhưng chưa hết, còn bị rơi xuống tiếp. Trang Ý Mộng không khỏi cũng ôm chặt Kim Linh, tuy rằng tiếng thét chói tai của Kim Linh làm nằng nhĩ nằng cực kỳ khó chịu, thế nhưng không thể phủ nhận, trong nháy mắt đó, đối với số mệnh, đối với cảm tình, Trang Ý Mộng như tỉnh ngộ, kỳ thực không khó bỏ xuống đến vậy.

Sau khi kéo lên, sắc mặt Kim Linh trắng bệch như tờ giấy, sau đó ngồi xồm ở một bên ới như điên. Sắc mặt Trang Ý Mộng tốt hơn nhiều, nằng thấy Kim

Linh ỏi đến lợi hại, thoát nhìn cũng có chút thương cảm, liền rút khăn tay lau miệng hộ Kim Linh.

"Rõ ràng sợ muốn chết còn ngang ngược muốn chơi, đáng đời!" Trang Ý Mộng không khách khí mĩa mai, nhưng động tác lau lại ôn nhu rất nhiều.

Kim Linh nhìn thoáng qua Trang Ý Mộng, không biết có phải di chứng của bungee hay không, ngay trong khoảng khắc ngã xuống ôm lấy Trang Ý Mộng, nàng nghĩ bản thân hình như đã yêu Trang Ý Mộng.

Lần này nhảy bungee hình như Trang Ý Mộng không hề bị ảnh hưởng, Kim Linh trong lòng hồi hận đến xanh cả ruột. Ghê tởm, rõ ràng là muốn làm Trang Ý Mộng yêu mình, vì sao biến thành bản thân yêu Trang Ý Mộng, vẫn luôn khôn khéo như mình thế nào lại làm loại chuyện tiền mất tật mang này.

Hết chương 61

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Vượt Qua

Trang Ý Mộng thấy Kim Linh hình như thực sự rất không tốt, vẻ mặt vô cùng đáng thương, vừa bực mình vừa buồn cười.

"Cô không sao chứ?" Trang Ý Mộng nhẹ giọng hỏi, hiếm khi nàng ôn nhu với Kim Linh như vậy. Kim Linh nhìn vẻ ôn nhu của Trang Ý Mộng, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thật nhanh, nhanh như lúc vừa nãy rơi xuống, lẽ nào đây là cảm giác tim đập thình thịch sao? Bản thân tung hoành tình trường nhiều năm, không lý do gì lúc này tuổi già không chịu được khảo nghiệm.

"Chân tôi mềm..." Kim Linh dựa người về phía Trang Ý Mộng, chân bây giờ không đứng dậy nổi.

"Thật vô dụng." Lần đầu tiên Trang Ý Mộng thấy vẻ 'mảnh mai' như vậy của Kim Linh, chẳng hiểu sao lại thấy rất bối rối. Trang Ý Mộng sẵn sàng chủ động tới nâng đỡ thân thể 'mảnh mai vô lực' của Kim Linh, kỳ thực nàng thích cảm giác nhảy bungee, nếu không phải thấy Kim Linh chật vật như vậy thì Trang Ý Mộng còn muốn nhảy thêm một lần.

"Huhu, người ta không bao giờ nhảy bungee nữa." Kim Linh nhớ tới cảm giác vừa rồi mà sợ, hồi hận đến ngũ quan sắp nhấn đến một khối, trong lòng không biết đã mắng Dương Hạo bao nhiêu lần. Dương Hạo khôn nạn, đưa ra chủ ý vớ vẩn, giờ thì hay rồi, ăn trộn gà không thành còn mất nắm gạo, biết rõ người ta sợ độ cao còn giựt dây ta đi nhảy bungee. Dương Hạo, cậu cố ý phải không, nguyên rửa cậu bị người khác bạo cúc hoa...

Trang Ý Mộng thấy màn biểu diễn rối loạn của Kim Linh thì không khỏi bật cười, chẳng hiểu sao nàng nhìn Kim Linh lúc này đặc biệt cảm thấy vui vẻ, nếu nàng biết Kim Linh lúc này đang tích cực hoạt động tâm lý thì đại khái sẽ càng vui.

Kim Linh nhìn sắc mặt hai ngày nay như mướp đắng của Trang Ý Mộng tươi cười, sau cơn mưa trời lại sáng, đặc biệt ảm mềm như hoa sen mới nở, còn có vài phần làm cho bản thân không thể dời mắt. Không phải chứ, vừa thấy đã yêu, không phải chỉ là một nụ cười tươi thôi sao, vì sao làm bản thân hoa mắt chứ? Sẽ không, Kim Linh lắc đầu, nàng sẽ không trúng độc tình yêu nhanh như vậy.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh một vẻ hoa mắt, sau đó lại liều mạng lắc đầu một cách ngốc nghếch, nàng nghĩ Kim Linh bắt đầu trở nên kỳ quái từ khi nhảy xong.

"Đầu cô không phải bị đập hỏng rồi chứ?" Trang Ý Mộng gõ trán Kim Linh hỏi.

"Sao có thể!" Kim Linh sờ soạn đầu bị Trang Ý Mộng gõ đến có chút phát đau, nàng cũng nghĩ đầu mình hỏng rồi.

"Cô có thể lái xe được không?" Trang Ý Mộng thấy Kim Linh sắc mặt khôi phục ít huyết sắc liền chuẩn bị xuống núi. Tuy rằng theo Kim Linh hồ nháo một hồi, nhưng không thể không nói, vừa nhảy như thế, tâm tình mình thông suốt không ít, nhìn Kim Linh cũng thấy không đáng ghét như trước đây.

Kim Linh lắc đầu, nàng nghĩ chân bản thân còn mềm nhũn.

Lúc Trang Ý Mộng lái xe, Kim Linh thường xuyên nhìn lên mặt bên của Trang Ý Mộng. Tuy nàng vẫn luôn biết Trang Ý Mộng lớn lên không tồi, thế nhưng hôm nay xem kỹ hình như trở nên càng mê người.

Trang Ý Mộng không phải người mù, làm sao sẽ không biết Kim Linh thường xuyên nhìn lên mình, Kim Linh lúc này đặc biệt như một con chuột hèn mọn, ánh nhìn dị thường hèn mọn.

"Cô nhìn lên đủ chưa?" Trang Ý Mộng không có tính nhẫn nại, Trang Ý Mộng trước đây chỉ nghĩ Kim Linh phóng đảng, chỉ ít Kim Linh phóng đảng

chính đại quang minh, nhưng hiện tại Kim Linh từ chính đại quang minh đến lên lút hèn mọn, hình tượng càng thêm héo rút, làm cho Trang Ý Mộng đặc biệt muốn cầm dế đánh chết nàng.

"Nhìn cũng sẽ không mất miếng thịt nào." Kim Linh nói thầm.

Trang Ý Mộng muốn trọn trắng, nhìn không mất thịt, nhưng chỉ ít không cần nhìn một cách sợ hãi rụt rè hèn mọn như thế, quá không bình thường, chẳng lẽ là bị kinh hách quá độ dẫn đến tính tình biến đổi sao?

"Hôm nay cô xảy ra chuyện gì?" Trang Ý Mộng dừng xe bên đường xoay người nhìn Kim Linh hỏi.

"Cô muốn biết?" Kim Linh nhướn mi hỏi, khôi phục về không đứng đắn lúc bình thường, đôi mắt hoa đào kia lại đang câu người, toàn thân lại bắt đầu toả ra mùi vị phóng đảng.

"Không có hứng thú biết." Kim Linh như xin ý kiến phê bình, Trang Ý Mộng tiếp tục lái xe, không để ý tới Kim Linh.

"Tiểu Mộng, tôi hiện tại đặc biệt nhớ lúc làm tình cùng cô." Kim Linh nghiêng người gần Trang Ý Mộng nói lời khiêu khích, có thể làm một lần là thanh tịnh. Tình yêu cái gì, tìm đập thành thích cái gì đều là mây trôi, làm xong thì tiêu biến thành mây khói.

Trang Ý Mộng nghe Kim Linh phóng đảng nói thì nhếch khóe miệng, tính tình biến đổi gì đó đều là ảo giác, Kim Linh chết không đổi tính.

"Không làm gì đã động dục!" Trang Ý Mộng nhú mồm nói.

"Người ta cũng chỉ động dục với cô mà thôi." Tay Kim Linh tiến tới đùi Trang Ý Mộng xoa xoa khiêu khích, động tác kia tương đối sắc tình, nàng chắc chắn Trang Ý Mộng đang lái xe nên không làm gì được mình.

"Bỏ tay cô ra!" Kim Linh quả thực là hỗn đản, Trang Ý Mộng muốn bầm bàn tay hư hỏng của Kim Linh.

Kim Linh không để ý tới sắc mặt lạnh xuống của Trang Ý Mộng, động tác càng trở nên can rở, tay linh hoạt tiến vào trong bắp đùi, nhẹ nhàng xoa giữa hai chân Trang Ý Mộng. Trang Ý Mộng kẹp chặt đùi cũng không được, không kẹp cũng không được. Đáng hận nhất chính là, đây là đường cái trên núi không thể đỗ xe, Kim Linh chính biết chắc bản thân hiện tại không làm gì được nàng, sắc mặt Trang Ý Mộng càng thêm khó coi.

"Kim Linh!" Trang Ý Mộng cảnh cáo Kim Linh lần thứ hai, sau này nàng tuyệt đối không tha cho Kim Linh.

Kim Linh cong khóe miệng câu dẫn, nàng đã muốn chiếm tiện nghi của Trang Ý Mộng từ lâu, đầu ngón tay của Kim Linh nhẹ nhàng ma sát ở vị trí mẫn cảm nhất giữa hai chân Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng chịu kích thích thì không khỏi kẹp đùi lại, bị khiêu khích như thế, nàng không thể không có cảm giác. Thế nhưng lại phải tập trung chú ý lái xe, không thể hoàn toàn chú ý, nàng cảm thấy giữa đùi bản thân giống như bắt đầu có chút ướt, thân thể chính mình đã lâu không bị ai chạm qua, bị người khác khiêu khích như vậy quả thực là dày vò vô nhân đạo. Quá phẫn nộ, ngón tay của Kim Linh cứ đưa tay vào cách lớp quần, kẹp đùi lại kẹp luôn cả tay Kim Linh, không cho tay nàng tiếp tục làm càn, thế nhưng tư thế tay Kim Linh chen ở giữa chân bản thân thật sự rất ái muội.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng rất cố sức cầm lấy bao vô lăng ô tô, rất rõ ràng thân thể không bình tĩnh bằng biểu hiện. Người này đã động tình, Kim Linh nghĩ bản thân có thể làm Trang Ý Mộng động tình, vậy xem ra đặt Trang Ý Mộng ở dưới thân hẳn cũng sẽ không quá xa.

"Kim Linh, buông tay ra, cô muốn chết nhưng tôi thì không!" Giữa hai chân bản thân truyền đến sự sung sướng càng ngày càng mãnh liệt, thân thể cũng trở nên càng ngày càng mẫn cảm, đại não càng ngày càng khó tập trung chú ý lái xe, nàng phải bỏ ra một tay ngăn cản Kim Linh hồ nháo.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng khí tức có chút không thuận, vươn đầu lưỡi liếm cổ Trang Ý Mộng một chút, nàng cảm giác được cổ Trang Ý Mộng hơi run, xem ra cô cũng là vị trí mẫn cảm của Mộng Mộng. Sau này tiếp tục chậm rãi khai phá, dù sao thì mình còn muốn giữ mạng để đặt Trang Ý Mộng ở dưới thân.

"Được rồi, không phá cô nữa, chờ chúng ta trở về tiếp tục." Kim Linh liếm cổ Trang Ý Mộng xong vừa cười vừa nói, lúc này mới rút về cái tay bị Trang Ý Mộng nắm, ngồi về vị trí của bản thân, an phận không làm phiền.

Kim Linh an phận, Trang Ý Mộng thờ dài một hơi, nàng khiêu khích cảm xúc của bản thân, áp chế xao động trong người, nàng quyết định lúc trở về nhất định phải giết chết Kim Linh trên giường, xem nàng còn dám phóng đảng phong tao như thế không!

Trang Ý Mộng dẫm chân ga, tăng tốc độ xe.

"Kỳ thực, tìm một chỗ đỗ xe, chơi trên xe cũng không tồi." Kim Linh nhẹ nhàng nói ra một câu.

Sắc mặt Trang Ý Mộng mất tự nhiên, Kim Linh, cô không biết giới hạn sao?

Hết chương 62

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: 63: [H]

Nhiệt huyết đầy ngập muốn chơi chết Kim Linh trên giường của Trang Ý Mộng vốn có bị đập chết trong nháy mắt, Kim Linh luôn muốn thế đi.

"Nói đùa thôi." Kim Linh thấy vẻ mặt kiêu quã-nhiên-cô-rất-đôi khát của Trang Ý Mộng, khiến Kim Linh nghĩ mình hình như không hề còn chút hình tượng. Bắt quả chơi trên xe và vân vân, ngấm lại cũng tốt, hẳn là rất kích thích, đương nhiên nàng không cho rằng Trang Ý Mộng sẽ thích, chỉ ít không phải hiện tại.

Trang Ý Mộng trắng mắt nhìn Kim Linh một cái, nàng chưa bao giờ nghĩ lời này của Kim Linh là đang nói đùa, phụ nữ như Kim Linh thì dạng chuyện gì không làm được chứ? Không có giới hạn.

Trở lại khu vực thành phố, hai người cùng ăn cơm, cơm nước xong đã 3 giờ chiều, Trang Ý Mộng thấy đã đến giờ lên công ty, không đi làm mà là lái xe về nhà, lúc về đến nhà thì mở miệng đuổi Kim Linh về. Kim Linh không chịu về, ở lì nhà Trang Ý Mộng không đi, Trang Ý Mộng không đuổi được Kim Linh, chỉ có thể cho nàng ở lại.

Kim Linh thực sự là người không hề coi bản thân là khách, "Tôi đi tắm, muốn tắm cùng nhau không?" Kim Linh nháy mắt quyến rũ với Trang Ý Mộng hỏi.

Kim Linh thật sự coi bản thân thành chủ nhân rồi sao, ai cho nàng cái quyền đó chứ? Trang Ý Mộng kỳ thực đã đoán trước, cho nên các hành vi đánh đấm còn da mặt dày của Kim Linh, nàng chỉ mở một mắt nhắm một mắt, mắt trừng trừng nhìn Kim Linh mở tủ quần áo của mình, chọn xong áo ngủ rồi vào phòng tắm trong phòng ngủ. Nếu là trước đây, Trang Ý Mộng tuyệt đối sẽ không cho Kim Linh bước vào nhà mình.

Ý đồ của Kim Linh, phụ nữ thành thực như Trang Ý Mộng đương nhiên biết sắp tới sẽ phát sinh chuyện gì, nên Trang Ý Mộng cũng tới phòng tắm tắm rửa một cái, nàng thích hai người đều sạch sẽ khi làm chuyện đó...

Kim Linh cởi quần áo, bước vào bồn tắm đã xả đầy nước, sau đó nằm xuống. Kim Linh tự hỏi không biết Trang Ý Mộng và Mộc Hân có từng làm trong phòng tắm chưa? Nghĩ đến cơ thể của Trang Ý Mộng đang chân đang tay dưới thân Mộc Hân, mặc cho Mộc Hân muốn làm gì thì làm, Kim Linh phát hiện bản thân rất ghét hình ảnh này.

Kim Linh tắm rửa xong, mặc áo ngủ của Trang Ý Mộng, lúc này mới chú ý tới áo ngủ tơ tằm của Trang Ý Mộng kỳ thực rất gợi cảm, quả nhiên Trang Ý Mộng bên trong rất phong tao, trong nóng ngoài lạnh điển hình, Kim Linh mặc áo ngủ vào thẳm nghĩ.

Kim Linh tắm xong, Trang Ý Mộng còn chưa, nàng trực tiếp mở kho rượu của Trang Ý Mộng ra, lấy một chai rượu vang tốt nhất trong đó, rót hai ly, mở nhạc, điều chỉnh nhạc và đèn thật âm muội. Kim Linh rất hiểu phong tình cũng rất hiểu sex, Kim Linh có dự cảm, đêm nay có thể sẽ có chút không giống bình thường.

Trang Ý Mộng đi ra từ phòng tắm, thấy phòng ngủ của mình bị tắt hết đèn còn mở nhạc, thấy Kim Linh mặc áo ngủ của mình, Trang Ý Mộng mới phát hiện kỳ thực áo ngủ mặc trên người Kim Linh rất gợi cảm, Kim Linh còn có tư thế tràn ngập tính mê hoặc, nằm nghiêng trên giường đôi, dụ hoặc một cách trắng trợn. Nếu đến mức này còn không sẵn lòng làm theo, Trang Ý Mộng sẽ nghĩ bản thân không hiểu phong tình. Trang Ý Mộng tới gần Kim Linh, dù sao thì bộ dạng Kim Linh nằm nghiêng trên giường đợi mình làm hạnh xác thực rất mê người.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng tới gần thì rất thoải mái, Trang Ý Mộng vừa tới gần, nàng liền đưa tay ôm lấy cổ Trang Ý Mộng, thân thể mềm mại như rấn quần lên người Trang Ý Mộng.

"Áo ngủ của Mộng Mộng thật gợi cảm, thật nhìn không ra bên trong Mộng Mộng gợi cảm phong tao như vậy..." Môi Kim Linh gần kề vành tai Trang Ý Mộng nhẹ nhàng thổi khí, chân xen vào giữa hai chân Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng mặt ửng đỏ, nàng cảm thấy vành tai như có dòng điện chạy qua, không thể không nói Kim Linh là cao thủ làm tình, nàng cảm thấy thân thể của chính mình có cảm giác, thân thể tựa hồ còn giữ lý ức lúc ở trên xe.

Trang Ý Mộng đặt Kim Linh ở dưới thân, cúi đầu hôn Kim Linh, nụ hôn của các nàng luôn nhiệt liệt đến khó ngừng, ngón tay của Trang Ý Mộng trực tiếp mò tới giữa hai chân Kim Linh mà xoa, phát hiện Kim Linh cư nhiên không mặc quần lót, nàng cảm giác giữa hai chân Kim Linh đã ướt, chỉ cần một cái hôn thân thể Kim Linh đã động tình.

"Nhanh ướt như vậy sao..." Môi Trang Ý Mộng dôi về phía cổ Kim Linh, nhẹ nhàng cắn đùa mút mát, rất nhanh cổ Kim Linh đã có chút đỏ, tất sẽ để lại ấn ký, tay kia vén váy ngủ trên người Kim Linh lên, bộ phận bí ẩn nhất trên người Kim Linh đều bại lộ dưới mắt Trang Ý Mộng. Ánh mắt Trang Ý Mộng càng trở nên thâm thúy, tay nàng phủ trên thứ mềm mại đầy ấp của Kim Linh, ngực Kim Linh giống như bánh mì mới ra lò, ngon miệng mê người, nàng vuốt ve Kim Linh, Kim Linh chịu kích thích tràn ra tiếng rên rĩ dâm mỹ.

Kim Linh phát hiện lần này Trang Ý Mộng ôn nhu dị thường, môi và ngón tay đều phi thường ôn nhu, ôn nhu đến khiến Kim Linh có cảm giác được thương tiếc, không phải chỉ là cảm giác làm tình vì nhu cầu.

"Ỗ Mộng, tôi thích cô." Kim Linh ôm chặt cái đầu giữa hai chân mình của Trang Ỗ Mộng, kim lòng không đậu mà nói ra. "Yêu", chữ này đến bản thân Kim Linh cũng không quá tin, nhưng đối với Trang Ỗ Mộng thì chắc chắn thích không phải nghi ngờ.

Trang Ỗ Mộng ngẩng đầu nhìn Kim Linh, nàng không biết Kim Linh là nói thích theo thói quen lúc trên giường hay nàng là thật sự thích mình, nhưng không thể phủ nhận, nàng thích nghe Kim Linh nói như thế, Tuy rằng nàng còn chưa phân rõ tình cảm của mình đối với Kim Linh. Trang Ỗ Mộng không biết, Kim Linh chưa bao giờ nói từ thích với người khác.

"Thích như vậy không?" Môi Trang Ỗ Mộng ngậm lấy vị trí mẫn cảm nhất của Kim Linh, Kim Linh thoải mái đến phát ra âm thanh vừa thống khổ vừa thoải mái.

"Thích." Kim Linh cực kỳ thành thực với cảm giác của bản thân, nàng thích nhìn Trang Ỗ Mộng lấy lòng mình như vậy, kỹ xảo ngày càng cao siêu kia, mỗi lần đều là một mũi tên trúng búa, làm cho Kim Linh chảy ra càng nhiều nước, cánh hoa cũng bắt đầu rung động, tựa hồ muốn nhiều hơn.

Đầu lưỡi Trang Ỗ Mộng đâm vào trong cơ thể Kim Linh, cảm giác bên trong rất ướt trơn, thậm chí còn đang cuộn cuộn chảy ra dịch nước không ngừng.

Kim Linh cảm giác đầu lưỡi hơi gai kia đang quấy phá lung tung trong cơ thể mình, sung sướng càng thêm cuồng liệt, nhiệt độ cơ thể tăng liên tục không ngừng, Như nước sôi muốn bốc cháy, Kim Linh chủ động nhắc mông đón về hướng đầu lưỡi của Trang Ỗ Mộng, tựa hồ muốn nó tiến vào sâu hơn, nàng cảm giác thân thể của chính mình chăm chú hút lấy đầu lưỡi Trang Ỗ Mộng.

Khi đầu lưỡi bản thân bắt đầu tiến hành động tác như ngón tay, tiếng kêu yêu mị của Kim Linh cũng càng lúc càng lớn theo, trên mặt tràn ngập ham muốn, biểu tình muốn chết vì sướng kia làm cho thân thể Trang Ỗ Mộng cũng có chút khô nóng, nàng cảm giác giữa hai chân bản thân cũng chảy nước, Trang Ỗ Mộng biết bản thân động tình.

Trang Ỗ Mộng rút đầu lưỡi, Kim Linh cảm giác thân thể trở nên thật trống rỗng, chân nàng ma sát vào người Trang Ỗ Mộng.

"Cho tôi..." Kim Linh dục cầu bất nãn mà gãy dựa thân thể, nàng muốn Trang Ỗ Mộng muốn thân thể mình.

Trang Ỗ Mộng như nàng mong muốn mà thay lưỡi bằng ngón tay tiến vào mật huyết mềm mại nóng ướt của Kim Linh, nàng cảm giác thịt mềm bên trong như hút ngón tay mình vào, làm cho ngón tay nửa bước cũng khó rời. Trang Ỗ Mộng cong ngón tay, làm Kim Linh chịu kích thích hô ra tiếng.

Trang Ỗ Mộng lại cho thêm một ngón tay, độ mạnh yếu trên tay chậm rãi gia tăng, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, thân thể Kim Linh cũng càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục dưới từng đợt lại từng đợt, thân thể kinh luyện một trận, sau đó xụi lơ xuống, chân bị nhắc lên vai Trang Ỗ Mộng cũng vô lực mà rơi xuống.

Trang Ỗ Mộng biết Kim Linh tạm thời đã được mình cho ăn no, thế nhưng thân thể bản thân cũng bức bối khó nhịn, nàng nằm trên người Kim Linh, cực lực muốn bình ổn dục vọng trong thân thể mình, dục vọng lần này tựa hồ cuồng liệt hơn một ít so với lúc trước, nàng không biết có phải bởi vì bản thân không còn phản cảm với Kim Linh hay không, tóm lại, lúc này thân thể của nàng cũng khó chịu không tốt.

Hết chương 63

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Đảo Chính Thất Bại

Trang Ỗ Mộng thích nằm lên người Kim Linh, đệm thịt phía dưới mềm mại lại đàn hồi, nàng cực lực áp chết xung động trong cơ thể. Trang Ỗ Mộng tuy rằng cao gầy, cũng không quá nặng, nằm trên người sẽ không làm Kim Linh khó thở, ngược lại, nàng rất thích cảm giác thom mềm Trang Ỗ Mộng trên người mình. Bởi vì khoảng cách gần, nàng cảm giác được trên đùi dính dịch chảy ra từ chỗ tư mật của Trang Ỗ Mộng, rất hiển nhiên Trang Ỗ Mộng cũng động tình, Kim Linh hơi điều chỉnh vị trí, áp đùi lên chỗ mềm mại ẩm ướt của Trang Ỗ Mộng, như vô tình nhẹ nhàng ma sát nơi mềm mại kia.

Vì sự ma sát của Kim Linh, chỗ tư mật truyền đến cảm giác khác thường, làm cho thân thể mới vừa bình ổn xuống lại bắt đầu xung động, lý trí của nàng nói với bản thân, phải ngăn cản hành động của Kim Linh, thế nhưng thân thể truyền đến khát vọng không thể lấp đầy làm cho Trang Ỗ Mộng dung túng sự trêu chọc như có như không của Kim Linh.

Kim Linh thấy Trang Ỗ Mộng không có ý phản kháng gãy dựa thì càng làm càn, nàng gia tăng độ mạnh yếu của lực ma sát, gương mặt trắng nõn của Trang Ỗ Mộng rất nhanh nhiễm một chút đỏ ửng, thân thể càng trở nên khó nhịn. Tay Kim Linh đặt lên lưng Trang Ỗ Mộng nhẹ nhàng xoa, mang đến cảm giác hơi giật điện, loại cảm giác thoải mái này làm cho Trang Ỗ Mộng hầu như không thể khắc chế được sự tràn ra tiếng rên rĩ.

Tay Kim Linh dời từ lưng Trang Ỗ Mộng về phía cần cổ, ôm lấy cổ Trang Ỗ Mộng, chủ động phủ lên môi Trang Ỗ Mộng, trước sau vẫn là một nụ hôn nồng nhiệt tràn ngập khiêu khích, thừa lúc Trang Ỗ Mộng không cảnh giác, Kim Linh động thân một cái đặt Trang Ỗ Mộng ở dưới thân, môi Kim Linh lập tức dời từ cổ Trang Ỗ Mộng về phía chỗ đầy áp của Trang Ỗ Mộng, Trang Ỗ Mộng lập tức đẩy Kim Linh ra, thiếu chút nữa Kim Linh văng xuống giường.

Kim Linh đột nhiên bị đẩy ra có chút không thể tin nhìn Trang Ý Mộng, thân thể Trang Ý Mộng rõ ràng rất muốn, thế nhưng lại cứng rắn mà đẩy mình ra, ần nhần bản thân, Kim Linh không hiểu Trang Ý Mộng sao cần phải khổ cực chịu đựng như vậy? Lẽ nào bị mình chạm vào khó chịu như vậy sao?

"Vì sao?" Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng khò khò như mình hỏi.

Trang Ý Mộng không trả lời mà vào phòng tắm, pha nước ấm, muốn tẩy sạch dấu tích trên người.

"Vì sao?" Kim Linh lại hỏi lần nữa, Trang Ý Mộng thả dòng nước lạnh tắm cũng không muốn bị bản thân chạm vào, có cảm giác đau đớn, chưa từng có ai có thể tổn thương đến tự tôn của mình, Trang Ý Mộng rất thành công đã làm được.

Trang Ý Mộng vẫn tắm, không trả lời vấn đề của Kim Linh.

Kim Linh tuy rằng tính tình tốt, nhưng không phải người không biết giận là gì, nàng lạnh lùng xoay người vào phòng ngủ, mặc từng món quần áo tán loạn trên sàn nhà, Trang Ý Mộng như vậy làm cho Kim Linh thấy bản thân như gái làng chơi, hơn nữa còn là loại được bao dưỡng, ghê tởm, lão nương ai mà không chiêm được. Cũng không phải tôi không thể sống thiếu cô, Kim Linh đập cửa rồi khỏi nhà Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng đang bọc khăn tắm thì nghe được tiếng đập cửa, kỳ thực cũng không phải nàng không có dự vọng với Kim Linh, từ phản ứng thân thể của mình là biết, chỉ là nàng không dám phóng túng dự vọng của bản thân, có thể là vì sợ hãi, nàng sợ bản thân chỉ là một trong những đối tượng chơi đùa của Kim Linh.

*****

Ngoại trừ việc hôn, kỳ thực cuộc sống của Tạ Kinh Dung và Mộc Hân cũng không có biến hóa gì lớn, thật giống như trở lại quan hệ thời điểm hai người chưa gặp Lý Dương vậy. Nhưng cảm giác lại có chút bất đồng, vừa giống bạn bè lại giống tình nhân. Tuy rằng hành động thân mật nhất của các nàng giới hạn ở hôn môi và ngủ chung giường, nhưng Mộc Hân đã thỏa mãn đến không thể thỏa mãn hơn với hiện trạng này.

Mộc Hân giảm mức độ xã giao bên ngoài của bản thân xuống thấp nhất, cơ bản mỗi ngày đều cùng Tạ Kinh Dung lên công ty, cùng tan tầm, ngày nghỉ thì dính vào bên người Tạ Kinh Dung, chỉ là lúc này đang đi làm, Mộc Hân không chịu nổi muốn gặp Tạ Kinh Dung, nàng hận không thể trói Tạ Kinh Dung vào mình cùng đi làm.

Tuy rằng Dung Dung không thích mình lúc đi làm lại đi quấy rối nàng, thế nhưng Mộc Hân đã quyết định trong thời gian hễ đi rót nước chạy liền đến phòng làm việc của Dung Dung. Hiện tại nàng rất nghe lời Dung Dung, không hề uống cà phê, pha trà đường sinh uống, không uống rượu, ngủ sớm dậy sớm cùng Dung Dung, thói quen làm việc và nghỉ ngơi thật lành mạnh đến không thể lành mạnh hơn, Mộc Hân nghĩ cảm giác có người quản thật tốt.

"Dung Dung." Mộc Hân lại dùng trò cũ, trình diễn màn diện đồ công sở mê hoặc, Mộc Hân tựa hồ đặc biệt thích ngồi lì trên bàn làm việc, thứ mà Tạ Kinh Dung đã tốn công dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, đùi trắng thon dài gác lên bên người Tạ Kinh Dung, thẳng tắp mang tất chân màu da khêu gợi, áo sơ mi trắng cổ áo còn có ý mở một nút, khe rãnh trắng nõn như ẩn như hiện, còn có ý hơi cúi người, làm cho khe rãnh kia thoát nhìn càng rõ ràng và gợi cảm, chỉ ít khi Tạ Kinh Dung ngẩng đầu vừa nhìn thấy thì hơi mất tự nhiên dời ánh mắt, không thể không nói, vóc người Mộc Hân vô cùng tốt.

"Cậu thế nào lại tới nữa rồi?" Tạ Kinh Dung hỏi. Mộc Hân thường xuyên mượn cớ tới phòng làm việc tìm mình, tình cảm lưu luyến nơi phòng làm việc nên giảm bớt một điểm thì tốt.

"Người ta làm việc mệt mỏi, đi uống chén nước, vừa lúc phòng làm việc của cậu ngay gần chỗ nước trà, nên đến nhìn cậu thôi." Mộc Hân luôn luôn mượn cớ.

"Đây là lần thứ ba cậu đi uống nước, tôi nghĩ lần thứ ba đi WC cũng sẽ tiện đường đến nữa." Tạ Kinh Dung ôm trán xoa bóp huyệt thái dương, nàng cảm giác có chút đau đầu, đây là lần thứ năm Mộc Hân tìm cùng một cớ quẹo vào phòng làm việc của mình trong hôm nay, nhiều lần như vậy không khiến người khác chú ý mới kỳ quái.

"Dung Dung, cậu thật thông minh, thế mà đã bị cậu đoán được." Mộc Hân cười đến con mắt to tròn biến thành một đường thẳng.

"Rõ ràng là cậu kiếm cớ quá tệ." Tạ Kinh Dung bắt đầu đi nói.

"Người ta nhớ cậu mà, cậu không nhớ mình sao." Mộc Hân oán giận, bởi vì quá yêu người con gái trước mắt nên mới hận không thể lúc nào cũng ở cùng một chỗ với nàng.

"Một ngày 24 tiếng đồng hồ, gần 16 tiếng đồng hồ đều ở cùng một chỗ, còn có gì cần nhớ đây?" Tạ Kinh Dung nhướn mi hỏi.

"Lúc mình không nhìn thấy cậu sẽ nhớ, cậu có chê mình phiền không?" Mộc Hân cũng hiểu được dự vọng muốn giữ lấy của bản thân quá mạnh mẽ, yêu đến quá mức, chỉ sợ Dung Dung bị tình yêu của mình làm cho hít thở không thông.

"Mỹ nữ có ưu điểm chính là cảnh đẹp ý vui, bình thường lác lác trước mặt cũng sẽ không thấy phiền, bất quá chỗ không tốt chính là không nghiêm túc ở nơi làm việc." Tạ Kinh Dung tựa hồ cảm giác được bất an của Mộc Hân, nửa đùa nửa thật nói.

"Dung Dung cũng cho rằng mình đẹp?" Mộc Hân đột nhiên đứng lên tới gần Tạ Kinh Dung, thuận thế ngồi xuống đùi Tạ Kinh Dung, tư thế này tương đối ái muội cũng tương đối càn rỡ, làm cho mặt Tạ Kinh Dung hơi đỏ lên, đưa tay ôm cũng không phải mà đẩy ra cũng không xong, xem ra không phải ai cũng có thể tiêu hóa nổi mỹ nhân rồi.

"Mấy năm nay nam sinh theo đuổi cũng không ít, nếu không đẹp thì sẽ không được hoan nghênh như thế." Mộc Hân bắt đầu từ lúc trung học đã là hoa hậu giảng đường, hẳn là không ít lần được khen đẹp đi.

"Người khác là người khác, mình chỉ muốn nghe Dung Dung nói." Mặt Mộc Hân cách mặt Tạ Kinh Dung phi thường gần, hơi thở như có như không phả vào mặt Tạ Kinh Dung, Tạ Kinh Dung cảm giác da thịt trên mặt có chút ngứa.

"Được rồi, Mộc mỹ nữ, có thể quay về phòng làm việc của mình làm việc chưa?" Tạ Kinh Dung nhanh chóng nói sang chuyện khác, hận không thể làm Mộc Hân lập tức quay về phòng làm việc để giải trừ cảm giác không biết làm sao lúc này của bản thân.

"Dung Dung, cậu hôn mình một chút thì mình trở về phòng làm việc." Mộc Hân chu môi đến trước mặt Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung định hôn nhẹ một chút là xong, nhưng Mộc Hân lại ngăn đầu Tạ Kinh Dung không cho rời ra. Mộc Hân lập tức đảo khách thành chủ hôn Tạ Kinh Dung, cánh tay vốn chẳng để ở đâu của Tạ Kinh Dung bất tri bất giác đặt lên thắt lưng mảnh khảnh của Mộc Hân.

Kim Vi Vi đẩy cửa ra liền thấy Mộc quản lý xinh đẹp ngồi trên đùi Tạ cố vấn thoát nhìn rụt rè lại bảo thủ hôn môi, hơn nữa đầu lưỡi còn dây dưa với Tạ cố vấn, cảnh tượng này còn chấn động hơn so với lần trước thấy hai bà chị của mình lên giường. Hóa ra Mộc quản lý không lừa mình, người nàng thích xác thực là Tạ cố vấn, mà biểu hiện trước đây của Tạ cố vấn đối với Mộc quản lý rất lạnh nhạt, hóa ra cũng thích Mộc quản lý. Cùng một nguyên lý, tuy rằng Nhiễm Nhiễm cũng rất lạnh nhạt với mình, kỳ thực trong lòng cũng thích mình. Hiếm khi Kim Vi Vi thông minh một lần, hơn nữa chỉ cần nghĩ đến Mộc quản lý và Tạ cố vấn là một đôi thì Kim Vi Vi thật cao hứng, có thể do bị một màn này kích thích nên Kim Vi Vi quên bèn đi lí do đến tìm Tạ Kinh Dung.

Hết chương 64

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Kim Vi Vi Học Hỏi

Mất Tạ Kinh Dung tương đối nhảy nên thấy Kim Vi Vi ở một bên, nàng nhanh lẹ đẩy Mộc Hân ra, Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung đột nhiên đẩy mình ra liền quay đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên có một em gái xuất hiện rất không hợp thời điểm.

"Có việc gì?" Mộc Hân rất bình tĩnh, không có chút vẻ xấu hổ khi bị người thấy, trái lại giọng nói của nàng có một tia không vui. "Ta quên tìm Tạ cố vấn làm gì." Kim Vi Vi thành thực trả lời.

"Nếu không nghĩ ra chuyện gì thì đi ra ngoài trước, chờ nghĩ ra rồi tiếp tục vào." Mộc Hân cười cực dịu dàng nhắc nhở.

"Được rồi..." Kim Vi Vi thấy có đạo lý, liền chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc của Tạ Kinh Dung.

"Lần sau không được lấy lí do này nữa." Tạ Kinh Dung nhú mày nói, bị người khác thấy mình với Mộc Hân hôn nhau, Tạ Kinh Dung vẫn không thích, kỳ thực Tạ Kinh Dung cực kỳ bảo thủ và thuần khiết.

"Cậu có thể coi Vi Vi thành đứa trẻ, cái gì cũng không hiểu." Mộc Hân nghĩ Kim Vi Vi không hiểu, nhưng không biết Kim Vi Vi từng chứng kiến qua cảnh tượng còn kích thích kịch liệt hơn, từ lâu đã thoát li khỏi phạm trù trẻ con của Kim Linh và Trang Ý Mộng.

"Tóm lại ở phòng làm việc không được, lỡ người vừa tiến vào không phải là Kim Vi Vi mà là nhân viên khác thì sẽ bị mang tiếng." Tạ Kinh Dung nghĩ, nàng và Mộc Hân cùng một công ty, tốt nhất là đừng bị người khác biết tình cảm của hai người, ảnh hưởng không tốt.

"Ừ." Mộc Hân đồng ý có lệ với Tạ Kinh Dung, nàng thầm nghĩ, cùng lắm thì lần sau khóa cửa. Kỳ thực khóa cửa lại khả nghi, hai người cùng giới ở trong phòng làm việc không có gì kỳ lạ, nếu khóa cửa thì kỳ quái, muốn trách thì trách tại Kim Vi Vi cư nhiên không gõ cửa đã vào, đứa trẻ này cần được dạy dỗ.

"Dung Dung, bên cậu sắp đến kỳ hạn nộp tiền thuê nhà, có muốn đến chuyển đến chỗ mình ở không?" Mộc Hân hỏi, nàng rất chờ mong cùng Dung Dung một nhà.

"Đến lúc đó tính tiếp, hôn xong rồi, cậu nhanh chóng về phòng làm việc đi." Tạ Kinh Dung lại đuổi Mộc Hân - người ở lý phòng làm việc của mình không đi.

Sau khi Kim Vi Vi rời khỏi phòng làm việc của Tạ Kinh Dung, thẳng thắn không thèm nghĩ tới mục đích bản thân tìm Tạ Kinh Dung nữa, trực tiếp xoay

người tới phòng làm việc của Trương Tập Nhiễm. Tim Trương Tập Nhiễm, bây giờ nàng sẽ không quên mục đích của mình.

Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm đang chăm chú làm việc, cô nghĩ lúc Nhiễm Nhiễm chăm chú luôn luôn đặc biệt đẹp, Kim Vi Vi mê gái một lúc lâu mới tới gần Trương Tập Nhiễm.

"Nhiễm Nhiễm." Kim Vi Vi nhẹ nhàng gọi.

"Cậu không làm việc, lượn lờ tới chỗ này làm gì?" Trương Tập Nhiễm nhú mày hỏi Kim Vi Vi, trước nay nàng đều là cấp trên tương đối nghiêm khắc, cho nên khi thấy nhân viên không có việc gì đi lang vãng như Kim Vi Vi thì rất ngứa mắt.

"Nhiễm Nhiễm, mình thích cậu." Kim Vi Vi tới gần Trương Tập Nhiễm, Trương Tập Nhiễm lúc này mới buông văn kiện trong tay, nàng nghĩ Kim Vi Vi hình như có chút bất thường.

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không thích loại phụ nữ ngốc như cậu." Đây cũng không biết là lần thứ bao nhiêu Trương Tập Nhiễm thôi miên và lừa dối bản thân.

"Thế nhưng, mình vẫn thích cậu." Kim Vi Vi bên cạnh Trương Tập Nhiễm, sau đó trực tiếp ngồi lên đùi Trương Tập Nhiễm, đây là thứ Kim Vi Vi vừa học vừa làm thành công nhất.

Trương Tập Nhiễm hiển nhiên cũng không ngờ Kim Vi Vi sẽ làm ra hành vi càn rỡ như vậy, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, khi Kim Vi Vi vòng tay qua cổ nàng thì nàng mới phản ứng lại, phản xạ có điều kiện đầu tiên của nàng chính là không biết Kim Vi Vi lại bị ai dạy hư. Chắc chắn là bà chị họ không biết giới hạn kia, Kim Linh thực sự là nằm cũng trúng đạn.

"Sau này cậu cách xa chị mình một chút." Từ nhỏ đến lớn không biết Trương Tập Nhiễm đã ra lệnh như vậy cho Kim Vi Vi bao nhiêu lần, tuy hiệu quả mệnh lệnh của nàng cực kỳ bé nhỏ, thế nhưng nàng luôn không nể phiền phức mà cảnh báo và ra lệnh với Kim Vi Vi, nàng chưa bao giờ biết bản thân cũng có mặt nhiều chuyện như vậy.

"Vi sao?" Kim Vi Vi khó hiểu hỏi, cô cảm thấy gần đây chị dâu có ức hiếp mình, tuy cảm giác của cô bình thường không chính xác lắm.

"Cậu đừng học mấy thứ lộn xộn gì đó của nàng." Trương Tập Nhiễm cũng không muốn Vi Vi thuần khiết bị bà chị kia làm hư.

"Cái gì lộn xộn?" Kim Vi Vi vẫn rất mờ mịt.

"Giống như bây giờ, mấy lời yêu thương nhưng nhớ và vân vân..." Trương Tập Nhiễm thật sự thuộc loại chính nhân quân tử, được mỹ nhân gọi cảm như vậy yêu thương nhưng nhớ mà nàng lại chỉ lo dạy dỗ người ta.

"Cái này không phải học từ chị, hồi này mình vừa mới nhìn thấy Mộc quán lý ngồi như vậy trên đùi Tạ cố vấn, nên người ta cũng muốn ngồi trên đùi Nhiễm Nhiễm." Kim Vi Vi rất thành thật nói ra cảnh tượng bản thân đã thấy.

Trương Tập Nhiễm chưa bao giờ nhiều chuyện, đột nhiên nghe được tin tức thì có chút kinh ngạc, Mộc Hãn và Trang Ý Mộng nàng ít nhiều có nghe, không nghĩ tới Tạ Kinh Dung thoát nhìn rất thẳng cư nhiên cũng...

"Cái khác cậu không học, những thứ này thật ra lại học được rất nhanh." Trương Tập Nhiễm tức giận nói, vòng một đầy đặn của Kim Vi Vi áp vào người, mềm mại đến không thể tin nổi, ánh mắt nhìn mình mang theo cảm giác câu người, nếu như không liên tưởng tới chỉ số thông minh của Kim Vi Vi thì thật sự người này mang tư thế đầy yêu nghiệt, cảm xúc tốt đẹp thật ra vô cùng vừa tay.

Kim Vi Vi thừa lúc Trương Tập Nhiễm thuyết giáo, nhìn miệng Nhiễm Nhiễm há ra ngậm lại, Kim Vi Vi thuận theo khát vọng trong lòng hôn lên, Kim Vi Vi không có kinh nghiệm hôn môi, nàng chỉ dựa bằng vào ấn tượng của bản thân, muốn đưa đầu lưỡi vào trong miệng Nhiễm Nhiễm, thế nhưng Nhiễm Nhiễm đóng chặt khớp hàm, làm cho nàng không có cách.

Kim Vi Vi thuần khiết đơn thuần tựa hồ chậm rãi biến mất, trong mắt Kim Vi Vi không hề trong suốt như quá khứ, hiện tại trong mắt có một loại là dục vọng, ngây thơ với dục vọng, nàng tựa hồ bắt đầu hiểu dục vọng, thế nhưng lại không hoàn toàn hiểu, đáng về kiến thức nửa vội lại vội vàng tìm kiếm đáp án này làm cho Trương Tập Nhiễm có cảm giác bối rối. Nàng không thích thay đổi như vậy, không tiếp thu thay đổi như vậy, nhưng lại bất lực, lại phải tiếp thu, nàng còn chưa chuẩn bị tư tưởng tốt để thấy Kim Vi Vi trưởng thành.

Kim Vi Vi cảm thấy rất sợ hãi, cô không biết bản thân rốt cuộc muốn gì. Bởi vì Nhiễm Nhiễm không hề phản ứng, cô không thể làm gì khác ngoài thất vọng mà rời khỏi môi Nhiễm Nhiễm, cô mong Nhiễm Nhiễm lúc này sẽ có phản ứng, có thể chỉ có nàng mới biết bản thân muốn gì.

Trương Tập Nhiễm hơi thờ dãi một hơi, sau đó đưa tay ôm lấy thắt lưng Kim Vi Vi, khẽ hôn một cái lên trán Kim Vi Vi, đây vẫn là Kim Vi Vi ngây thơ chất phác.

"Vi sao Nhiễm Nhiễm lại thờ dãi?" Nàng không thích Nhiễm Nhiễm thờ dãi, bất quá Nhiễm Nhiễm rất ít khi chủ động hôn người ta như vậy, tuy rằng chỉ là hôn trán.

"Chỉ là có chút cảm thán, người ngốc cũng sẽ có ngày trưởng thành." Trương Tập Nhiễm đẩy Kim Vi Vi từ trên đùi mình xuống.

"Người ta vốn đã trưởng thành rồi mà." Kim Vi Vi bĩu môi bất mãn, ngực người ta lớn hơn cả Nhiễm Nhiễm, đương nhiên đã trưởng thành, nàng còn muốn ngồi trên đùi Nhiễm Nhiễm, thích cảm giác ở gần gần Nhiễm Nhiễm.

"Tôi nói rồi, không nên cứ một chút lại xưng "ngươi ta", buồn nôn muốn chết." Sự ôn nhu của Trương Tập Nhiễm không duy trì lâu, lập tức lại khôi phục lời nói đầy ác độc.

"Người ta chưa sửa được mà." Kim Vi Vi bĩu môi, biểu tình rất ủy khuất.

"Nhanh đi làm việc, còn tiếp tục nhàn rỗi, tôi đuổi việc cậu." Trương Tập Nhiễm có tiếng máu lạnh vô tình, ít nhất thoát nhìn là như vậy.

"Được rồi." Kim Vi Vi nói, sau đó nghe lời ra ngoài tiếp tục công việc nhận điện thoại khô khan, khách hàng nữ nghe cô nói hai câu thì không nhịn được ngắt máy, trên cơ bản chỉ có khách hàng nam mới có thể nghe nàng nói hết lời. Nhưng khách hàng nam đa số đều rất hèn hạ, tuy cũng có vài người bình thường, nhưng dù sao thì cô rất không thích làm công việc này. Cô chợt nghĩ ra lý do vì sao vừa nãy mình tìm Tạ cố vấn, cô vốn đi tìm Mộc quản lý để hỏi có thể không cần nghe điện thoại hay không, sau đó thư kí riêng của Mộc Hân nói nàng ở chỗ Tạ cố vấn, vì vậy thấy cảnh tượng không nên thấy

Hết chương 65

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: H Hút

Mộc Hân trước khi ngủ luôn nhất định phải quấn lấy Tạ Kinh Dung hôn môi, Tạ Kinh Dung thích cảm giác hôn môi với Mộc Hân. Chỉ là hôn Mộc Hân càng nhiều, thì độ nóng và độ kịch liệt luôn bất tri bất giác mà thăng cấp. Tạ Kinh Dung hình như cảm giác được Mộc Hân có vẻ còn muốn hơn thế nữa, nhưng cụ thể là gì Tạ Kinh Dung không muốn đào sâu.

Theo sự thân mật càng ngày càng nhiều với Dung Dung, Mộc Hân cảm giác dục vọng bản thân áp dưới đáy lòng cũng bắt đầu chậm rãi bộc lộ. Mộc Hân biết, nếu chỉ hôn môi hình như không thỏa mãn được bản thân mình.

Tựa như lúc này, sau khi hôn Dung Dung xong lòng sinh ra rất nhiều dục vọng, nhưng nàng chỉ có thể ôm chặt Dung Dung, áp chân Tạ Kinh Dung vào giữa hai chân mình, thân thể dán trên người Dung Dung, cảm thụ nhiệt độ và hương thơm truyền tới từ cơ thể nàng.

Mộc Hân từ trước đến nay thích dính mình như bạch tuộc, huống chi giờ đây đã xác nhận quan hệ thì càng không kiêng nể gì, chỉ cần có cơ hội, nàng sẽ luôn dính đến người mình. Tạ Kinh Dung cho rằng do Mộc Hân thích thế, mặc kệ Mộc Hân.

Chỉ là cái tư thế này khiến Tạ Kinh Dung khó chịu, không thể đi vào giấc ngủ, Tạ Kinh Dung thẳng thắn quay lưng lại với Mộc Hân, mong muốn bản thân không bị Mộc Hân quấy rầy.

Mộc Hân cũng điều chỉnh tư thế ôm Tạ Kinh Dung, không ngừng quấy rầy Tạ Kinh Dung, nàng ôm lấy Tạ Kinh Dung từ phía sau, nàng biết Dung Dung sẽ không bài xích cảm giác mình ôm nàng từ phía sau. Chẳng hiểu sao, đêm nay Mộc Hân đặc biệt thấy chưa đủ, tay nàng có ý định mò tới trước ngực Tạ Kinh Dung, tuy rằng động tác rất giống tiện tay, làm cảnh giác Tạ Kinh Dung thấp xuống.

Tạ Kinh Dung lúc đầu không quá để ý đến bàn tay Mộc Hân đặt trước ngực mình, chỉ là cái tay kia tựa hồ không quá an phận, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua đỉnh núi của bản thân, nhẹ nhàng se làm Tạ Kinh Dung cảm thấy mình có cảm giác khác thường. Tạ Kinh Dung lập tức bắt lấy bàn tay xấu xa của Mộc Hân.

"Dung Dung, sờ một chút có được không?" Môi Mộc Hân gần kề lỗ tai Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng dụ dỗ, mang theo khát khao chân thành.

Tạ Kinh Dung bảo thủ còn không chịu, không có ý thả lỏng tay Mộc Hân.

"Chỉ một chút thôi, mình sẽ không làm chuyện Dung Dung không thích, nếu như Dung Dung không thích, mình sẽ ngừng lại..." Mộc Hân kiên nhẫn dỗ.

Tạ Kinh Dung có chút dao động, bị sờ một chút thật ra không có gì, chỉ là...

"Dung Dung, mình thích cậu thật lâu thật lâu." Mộc Hân rất nghiêm túc nói một câu.

Những lời này làm cho Tạ Kinh Dung có chút rung động, nắm tay Mộc Hân không khỏi thả lỏng xuống, tay Mộc Hân rốt cục có được sự cho phép, xong không vội nhúc nhích, chỉ bao ở trước ngực mềm mại của Tạ Kinh Dung. Nàng yêu Dung Dung, toàn bộ thân thể của Dung Dung. Dung Dung lúc ngủ cũng không biết bị bản thân ngấm ngấm sờ qua bao nhiêu lần, thế nhưng lúc thanh tỉnh mà sờ thân thể Dung Dung, Mộc Hân có cảm giác hưng phấn và chờ mong không ức chế được, cảm giác mềm mại của Dung Dung trong lòng bàn tay tuyệt vời biết bao.

Tạ Kinh Dung xuyên qua áo ngủ cảm giác được nhiệt độ ấm áp của tay Mộc Hân, bàn tay bao nắm lấy gò đồi mềm mại của mình, thế nào cũng không thể quen nổi, nàng cảm giác được lòng bàn tay của Mộc Hân đang nhẹ nhàng ma sát thứ bắt đầu trở nên nắn cảm của mình, điểm nhỏ kia chậm rãi cứng lên trong lòng bàn tay của Mộc Hân, đầu ngón tay của Mộc Hân nhẹ nhàng kẹp lấy điểm tròn nhỏ, cẩn thận vuốt ve, đặc biệt lúc Mộc Hân lấy ngón tay

gây mạnh điểm tròn nhỏ, Tạ Kinh Dung cảm giác thân thể mọc lên một cảm giác hoàn toàn xa lạ, vừa rất khó chịu lại vừa thoải mái. Tạ Kinh Dung lần thứ hai đè lại tay Mộc Hân không cho nàng tiếp tục, muốn khắc chế cảm giác khác thường của bản thân.

"Thế nào?" Tay Mộc Hân không dám động tiếp, nàng cho rằng bản thân làm Dung Dung khó chịu.

"Cảm giác rất kỳ quái." Kỳ quái đến khiến Tạ Kinh Dung khó có thể mở miệng.

Kỳ quái? Lẽ nào Lý Dương cho tới giờ chưa từng làm chuyện như vậy với Dung Dung sao? Mộc Hân muốn hỏi Tạ Kinh Dung, thế nhưng lúc này nàng không muốn nhắc gì tới Lý Dương, cái tên Lý Dương này sẽ chỉ phá hư bầu không khí.

"Kỳ quái như thế nào?" Mộc Hân hiểu kỳ quái, kỳ thực Mộc Hân cũng có chút xa lạ với dục vọng, tuy rằng nàng từng chạm vào Trang Ý Mộng, thế nhưng chưa bao giờ nguyện ý để Trang Ý Mộng chạm vào bản thân.

"Không thể nói rõ." Tạ Kinh Dung có chút xấu hổ nói.

"Có chán ghét không?" Mộc Hân cẩn thận hỏi, nàng có chút sợ Dung Dung sẽ không tiếp thụ được âu yếm giữa nữ nữ, dù sao thì Dung Dung đã từng là thẳng.

Tạ Kinh Dung lắc đầu, nói thật cái cảm giác này không thể nói là đáng ghét, thậm chí là có chút thích, thế nhưng luôn luôn cảm thấy rất kỳ quái.

"Không chán ghét là tốt rồi." Mộc Hân hài lòng cực kỳ, tay nàng vẫn nắm lấy ngực Tạ Kinh Dung, bắt quả không còn nhúc nhích, nàng muốn Dung Dung chậm rãi quen với loại cảm giác này, tuy rằng nàng có dục vọng mãnh liệt với Dung Dung, thế nhưng nàng không vội ăn Dung Dung, nàng muốn chậm rãi thưởng thức, cảm giác thưởng thức chậm rãi này rất mỹ diệu.

"Dung Dung." Mộc Hân lại nhẹ nhàng gọi tên Tạ Kinh Dung.

"Ừ?" Mộc Hân không hề xâm chiếm làm cho Tạ Kinh Dung thở dài một hơi, lại hơi có chút mất mát.

"Cậu có thể quay lại nhìn mình không?" Lúc này nàng muốn Dung Dung nhìn bản thân.

Tạ Kinh Dung theo lời xoay người nhìn Mộc Hân, ánh mắt của Mộc Hân nhìn bản thân rất thâm tình, loại tình cảm này truyền tới trắng trợn và nóng bỏng, như muốn nuốt sống bản thân.

Mộc Hân nắm tay Tạ Kinh Dung, sau đó đặt lên thứ mềm mại của mình.

"Dung Dung không muốn sờ mình sao?" Ngữ khí của Mộc Hân có chút u oán.

Tạ Kinh Dung cảm giác tay bản thân bị đặt trước ngực Mộc Hân, xúc cảm mềm mại kia cảm giác tràn ngập ở lòng bàn tay làm cho Tạ Kinh Dung có chút lập tức muốn rút về, thế nhưng Mộc Hân không chịu, càng cố sức đặt tay Tạ Kinh Dung lên đầy ắp của bản thân.

"Dung Dung không vui sao?" Mộc Hân nhìn chăm chăm Tạ Kinh Dung, hỏi.

Tạ Kinh Dung lắc đầu, cũng không phải nàng bài xích cảm giác này, chỉ là có chút xấu hổ và không biết làm sao.

"Có thể sờ mình như mình sờ cậu không?" Mộc Hân khi nói ra những lời này sắc mặt cũng hơi hồng, nàng nghĩ bản thân đang đặc biệt phóng dăng và đói khát, kỳ thực ngoài Dung Dung, thân thể của nàng không tiếp thụ bất cứ ai tới gần.

Sắc mặt Tạ Kinh Dung cũng ứng đỏ, thế nhưng nàng cũng không cự tuyệt yêu cầu của Mộc Hân, nhẹ nhàng ma sát vòng một mềm mại và phi thường săn chắc, thứ kia lập tức cứng lên trong lòng bàn tay bản thân, tựa như hòn đá nhỏ, làm cho Tạ Kinh Dung thấy có chút hiếu kỳ, nàng cũng làm như Mộc Hân vừa làm với mình, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng nắm điểm tròn nhỏ, sau đó nhẹ nhàng bóp nhẹ, nàng đang suy nghĩ lúc này Mộc Hân cũng có cảm giác giống bản thân vừa rồi không?

Cảm giác của Mộc Hân mãnh liệt hơn rất nhiều so với Tạ Kinh Dung, thân thể và tình cảm như nhau, tình cảm với Tạ Kinh Dung càng sâu thì cảm giác lại càng kịch liệt, hóa ra cảm giác được Dung Dung âu yếm thoải mái như vậy, thoải mái đến khiến Mộc Hân không nhận được mà rên rỉ, khiến giữa hai chân đã bắt đầu chảy ra dịch ái mật do khát vọng, cảm giác trống rỗng làm cho Mộc Hân muốn nhiều hơn, Mộc Hân cầm tay còn lại của Tạ Kinh Dung phóng tới ngực phải bị vắng vẻ của mình.

Âm thanh tràn ra mềm mại mà kiều mị kia của Mộc Hân làm cho Tạ Kinh Dung có cảm giác như bị mèo cù ngứa trong lòng, tuy rằng nàng xa lạ với dục vọng, thế nhưng cũng không phải hoàn toàn không hiểu, dù sao thì bản thân cũng đã hai mươi chín tuổi, cũng biết đây là biểu hiện Mộc Hân động tình, đến giờ này nàng mới liên tưởng đến cảm giác vừa nãy của bản thân, chẳng lẽ cũng là động tình? Nghĩ tới đây, mặt Tạ Kinh Dung càng thêm đỏ, cũng không biết xấu hổ vì thân thể thành thực cùng mị ngâm dễ nghe của Mộc Hân hay vì cảm giác vừa rồi của bản thân.

Mộc Hân được Tạ Kinh Dung tiếp tục xoa như vậy thì giữa hai chân tựa hồ cũng càng ngày càng ướt, ướt đến cả quần lót, nàng sợ bản thân nếu tiếp tục bị Dung Dung xoa thì chắc chắn sẽ rơi vào cảnh dục cầu bất mãn.

"Dung Dung, có thể ngừng lại..." Mộc Hân vì động tình mà giọng hơi khàn khàn, giọng nói kia trong tai Tạ Kinh Dung lại giống như mị cầu, làm cho Tạ Kinh Dung nghĩ Mộc Hân kỳ thực muốn bản thân cố sức xoa nàng thêm.

"Thực sự muốn mình dừng lại sao?" Tạ Kinh Dung không xác định hỏi, bởi vì biểu tình của Mộc Hân thoát nhìn rất hờn thụ.

"Kỳ thực không muốn Dung Dung dừng lại, thế nhưng Dung Dung không dừng lại, mình sẽ muốn ..." Mộc Hân vùi mặt vào cổ Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng nói, hiện tại từng tế bào của nàng đều muốn Dung Dung.

Tay Tạ Kinh Dung ngừng lại.

"Nếu như cậu... nghĩ... nhất định muốn..." Tạ Kinh Dung áp ứng mở miệng, kỳ thực nàng không đủ dũng khí nói xong nửa câu sau, hơn nữa hiện tại nàng chưa chuẩn bị tâm lý chút nào.

"Dung Dung sẽ làm sao?" Mộc Hân thấy vẻ xấu hổ của Dung Dung thực sự đáng yêu, phải hiểu bình thường Dung Dung đều rất bình tĩnh, cho nên Mộc Hân muốn trêu Tạ Kinh Dung thêm.

Thành thật mà nói, Tạ Kinh Dung xác thực sẽ không cho, cho nên Tạ Kinh Dung rất thành thực lắc đầu.

"Dung Dung mình nghĩ muốn..." Mộc Hân kẹp lấy chân Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng cọ cọ đồng thời làm nũng.

"Thế nhưng..." Tạ Kinh Dung cảm thấy áp lực thật lớn, nàng sẽ không làm, hơn nữa nàng thực sự chưa chuẩn bị tâm lý, lúc này nàng rất có cảm giác không có trâu bắt chó đi cày.

Nhìn Dung Dung một vẻ như gặp đại địch, Mộc Hân không khỏi bật cười.

"Sẽ không, sau này mình dạy Dung Dung, hiện tại, mình sẽ ngoan ngoãn cho Dung Dung có thể ngủ." Ngón tay Mộc Hân nhẹ nhàng điểm mũi Tạ Kinh Dung một chút, ôn nhu nói.

Mình có nói muốn học sao? Tạ Kinh Dung trầm nghĩ, thế nhưng hình như nàng cũng không ghét đề nghị này. Tuy rằng cách một lớp quần lót, thế nhưng Tạ Kinh Dung cảm giác được ẩm ướt giữa hai chân Mộc Hân, Mộc Hân không đi thay quần lót, như vậy không khó chịu sao? Đây là vấn đề cuối cùng trước khi ngủ của Tạ Kinh Dung.

Mộc Hân nhìn Tạ Kinh Dung rất nhanh đã ngủ, trong lòng không khỏi ước ao, thân thể của mình thật muốn bắt mãi.

Hết chương 66

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: 67: Từ Chối

Sau khi Kim Linh rời khỏi nhà Trang Ý Mộng thì đã biến mất một tuần, một tuần này đối với Trang Ý Mộng tựa hồ cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nên làm gì thì làm vậy, chỉ là thời gian nhớ Mộc Hân ít đi, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới Kim Linh, nhớ về tức giận chạy đi ngày đó của Kim Linh. Nàng có chút không hiểu vì sao Kim Linh lại tức giận như vậy, các nàng chỉ là quan hệ trên thân thể, bản thân chỉ công không thụ, không phải càng phù hợp với chủ nghĩa chỉ thích hưởng lạc từ trước đến nay của Kim Linh sao? Đương nhiên, nàng sẽ không phí quá nhiều thời gian để suy nghĩ về Kim Linh.

Một tuần này Kim Linh cực lực muốn khôi phục trạng thái ban đầu, không cùng một chỗ với Trang Ý Mộng, la cà quán bar, câu đàn ông cực phẩm hoặc là tìm nữ nhân cấp cao, thế nhưng vô luận nàng nỗ lực thế nào, đàn ông hay phụ nữ nhất đều không thể câu ra hứng thú của nàng, cứ nhiên còn thấy cô đơn và lạc lõng.

"Gần đây thế nào rồi?" Dương Hạo đưa rượu cocktail đã pha chế cho Kim Linh, Kim Linh đã biến mất khỏi dạ trường (giải trí về đêm) một đoạn thời gian, gần đây tuy rằng trở lại, nhưng cảm giác người như mất hồn, không còn chơi hết mình như trước.

"Liên quan gì đến cậu?" Kim Linh tức giận nói, khả năng lớn là nàng đang giận chó đánh mèo. Ai bảo Dương Hạo gợi ý nhảy bungee, nếu không nhảy bungee thì bản thân sẽ không yêu Trang Ý Mộng, vẫn như trước đây, là nữ vương dạ trường, không phải đối với ai cũng không hứng thú như hiện tại, quả thực như bị bắt lực. Ghê tởm nhất chính là Trang Ý Mộng, mọi người đều nói một đêm vợ chồng trăm ngày ân ái, mình với nàng đầu chỉ có một đêm vợ chồng. Mình không liên hệ với nàng một tuần nàng cũng không gọi cho mình một cuộc, thật là người phụ nữ vô tình. Kim Linh nghĩ tới đây thì ngực cũng rất buồn bực, một hơi cạn sạch ly rượu mà Dương Hạo đưa cho.

"Này, cũng không phải tôi chọc giận cô, cô không nên giận chó đánh mèo người vô tội." Dương Hạo về mặt vô tội nói.

"Cậu cút đi cho tôi, tôi thấy cậu đã cảm thấy phiền!" Kim Linh rất không nhịn được Dương Hạo.

"Cô gần đây là dục cầu bất mãn hay là mãn kinh sớm, tính tình táo bạo như vậy, thật không giống cô bình thường!" Dương Hạo bỏ đá xuống giềng nói,

nữ vương dạ trường Kim Linh này bình thường có phẩm vị có tình cảm, thường xuyên vô hình câu dẫn người, lúc này bạo lực như sư tử thực sự rất dị thường.

Kim Linh không để ý tới Dương Hạo, tiếp tục uống rượu của bản thân.

"Người lần trước cô mang đi nhảy bungee bắt được chưa?" Dương Hạo phi thường tò mò người đi nhảy bungee với Kim Linh là ai.

Kim Linh trừng mắt liếc Dương Hạo, thực sự là càng nhìn Dương Hạo càng thấy phiền.

"Không phải cô luôn am hiểu nhất chuyện móm cho người ta thêm rồi làm người ta yêu sao?" Dương Hạo dám khẳng định Kim Linh không bắt được, Kim Linh sở dĩ được xưng là nữ vương dạ trường không phải bởi vì vẻ đẹp hay tính thích chơi của nàng, mà là thủ đoạn đùa bỡn người khác của nàng rất cao, am hiểu chừng mực tiền lùi, móm cho người ta thêm càng cao, vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn tâm lý, cho nên người chân chính thoát khỏi Kim Linh cực ít, người yêu Kim Linh rồi bị Kim Linh bỏ rơi không thương tiếc lại càng nhiều. Cho nên người Kim Linh bắt không được, Dương Hạo thật hiểu kỳ một phen.

Hình như bản thân chưa từng nghĩ tới chuyện giờ thủ đoạn trên đùa người khác với Trang Ý Mộng, cho tới bây giờ nàng chưa từng coi Trang Ý Mộng thành đối tượng chơi đùa. Nàng nghĩ bản thân sẽ là một tình nhân hoàn mỹ, dựa vào cái gì mà bị Trang Ý Mộng chương mất, Kim Linh uống đến say khướt, có chút không phục mà rời quán bar, bắt taxi chạy về phía nhà Trang Ý Mộng.

Nàng điên cuồng nhấn chuông nhà Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng mở cửa thấy Kim Linh, vừa nhìn đã biết đi ra từ quán bar thì khẽ nhủ mày, về kêu gọi khi mặc quần áo hở hang kia tuy rằng không thể xoi mói, thế nhưng vẫn khiến nàng có cảm giác người này đi ngoại tình, còn có mùi còn trên người, nói chung Trang Ý Mộng không thích...

"Tôi nói cho cô biết, tôi nghiêm túc muốn đuổi theo cô. Tôi nghĩ tôi có chút thích cô, không phải chỉ là thích về thân thể." Kim Linh cũng không che che lấp lấp, vào thẳng chủ đề.

Trang Ý Mộng hiển nhiên có chút kinh ngạc, nàng không nghĩ tới Kim Linh sẽ dùng từ thích, hơn nữa là thích vượt qua phạm vi thân thể, rất nhanh đã tiêu hóa xong những lời kích thích tới tấp này của Kim Linh.

"Tôi và cô không vượt qua quan hệ bạn giường, không thích hợp." Trang Ý Mộng rất lạnh lùng nói.

"Vì sao?" Kim Linh cũng nhủ mày hỏi, thích hợp hay không ,phải thử qua mới biết được chứ?

"Thế vì sao cô muốn theo đuổi tôi?" Trang Ý Mộng hỏi ngược lại.

"Tôi thích người, cho nên muốn theo đuổi cô, muốn cùng một chỗ với cô." Thích, ở cùng một chỗ, Kim Linh thật không cảm thấy ngượng miệng.

"Vậy cô có thể thích tôi cả đời không?" Trang Ý Mộng lại hỏi.

"Thích là chuyện tức thời, hiện tại hai người ở cùng một chỗ, vui vẻ cùng nhau không phải là được sao?" Kim Linh không nghĩ xa như vậy, cả đời dài như thế, người sống trong tức thời, ai biết bản thân có thể sống quá ngày mai hay không? Từ góc nhìn của Kim Linh, nghĩ ngợi quá xa xôi đều là tự chuốc buồn vào người.

Đây là đáp án Trang Ý Mộng đã dự liệu, Kim Linh vĩnh viễn đều là như thế, tùy ý, tự do, hưởng lạc, vĩnh viễn không thể dừng lại vì một người. Bản tính như vậy khiến Trang Ý Mộng cực kỳ không thích, Trang Ý Mộng không muốn bản thân đi nhận chịu thứ tình thương hạ ba của Kim Linh. Khi mọi nỗ lực đều trở nên tuyệt vọng, sẽ trở nên keo kiệt trong tình cảm, Trang Ý Mộng chính là như vậy.

Trang Ý Mộng chỉ nhìn Kim Linh, mỉm cười, "Kim Linh, tôi không còn trẻ nữa, không thể chơi đùa loanh quanh với cô, cô muốn tình cảm mãnh liệt, tôi không cho cô được." Trang Ý Mộng không muốn vì một lúc cô đơn mà quá yêu một người, sau đó vì quá yêu lại cô đơn suốt đời.

Rõ ràng Trang Ý Mộng đang mỉm cười với mình, thế nhưng Kim Linh lại cảm giác được đau thương đằng sau cái mỉm cười của Trang Ý Mộng, "Tôi nghĩ lần này tôi là nghiêm túc, tôi chưa từng thích một người như thế." Kim Linh biện giải vì bản thân.

"Kim Linh, cô nghĩ cô sẽ yêu tôi cả đời sao?" Trang Ý Mộng tin tưởng Kim Linh lúc này đang nghiêm túc, nhưng tâm Kim Linh từ trước đến nay chỉ hứng thú với chuyện hay vật mới, bản thân không phải loại người này, không có gì kéo dài mãi mãi, chỉ có quá khứ từng trải qua.

Kim Linh không trả lời được, nếu như nói có thể thì chính nàng cũng không thể chắc chắn.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh không nói nên lời, sau đó đóng cửa lại, nàng thừa nhận bản thân luôn quá mộng tưởng về tình yêu. Có thể trong tình yêu của nàng đối với Mộc Hân, có phần nhiều là vì sự chung tình của Mộc Hân với Tạ Khinh Dung, đó là điều bản thân muốn mà không có được.

Kim Linh mở to mắt nhìn Trang Ý Mộng đóng cửa lại, tựa như lòng Trang Ý Mộng đối với mình vẫn luôn đóng chặt, khiến Kim Linh khó chịu trong lòng.

Thứ bảy này, Mộc Hân có một khách hàng lớn phải đi xã giao, Tạ Khinh Dung liền tới thư viện, Tạ Khinh Dung thích không khí yên tĩnh trong thư viện, hơn nữa nơi này tương đối gần nhà nàng, thú vui tiêu khiển của nàng không nhiều lắm, lạc thú duy nhất là đọc sách, làm đủ loại sổ liệu thống kê công việc, đã từng bị Mộc Hân gọi là có chứng cuồng sổ liệu.

Cuộc sống luôn luôn tràn ngập điều ngoài ý muốn, chuyện cỏ quai nhất sẽ không ngừng diễn ra, ngay lúc Tạ Khinh Dung lấy quyển sách trên giá sách cao nhất, có người lấy xuống giúp nàng.

"Là anh?" Tạ Khinh Dung bắt ngồi nhìn người đàn ông trước mắt.

"Đã lâu không gặp." Lý Dương khẽ cười với Tạ Khinh Dung, Dung Dung hình như không thay đổi gì, mặc dù đến bây giờ, Lý Dương vẫn mang theo cảm giác hồ thẹn thật sâu với Tạ Khinh Dung.

"Đã lâu không gặp." Tạ Khinh Dung nhàn nhạt nói với Lý Dương, mồm gấp lại so với tưởng tượng của nàng bình thân hơn rất nhiều, người đàn ông đã từng định kết hôn, giờ đây chỉ là người lạ quen thuộc nhất.

Hết chương 67

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: 68: Gặp Lại Người Xưa

"Em đang rảnh à, nói chuyện chút nhé?" Lý Dương nhẹ nhàng hỏi, ba năm qua, hẳn đều ở nước ngoài làm nghiên cứu, mới về nước định đi tìm Dung Dung thì gặp ở chỗ này.

"Được." Tạ Khinh Dung nhìn Lý Dương, vẫn nho nhã tuấn tú như trước, thế nhưng cũng không còn tìm được cảm giác làm cho bản thân tim đập thình thịch năm đó, nhạt đến không thể nhạt hơn, có thể là vì tình đã phai nhạt, cho nên hôm nay nhìn thấy Lý Dương có thể nhẹ nhõm và cười mở như vậy. Nàng đã từng cho rằng bản thân sẽ hận Lý Dương và Mộc Hân cả đời, khi gặp lại Mộc Hân lúc trước chính là hận như vậy.

Tạ Khinh Dung không hay nói, Lý Dương cũng không phải người hay nói, đi tới quán cà phê bên đường, cả hai đều trầm mặc. Lý Dương là người rất an tĩnh, tác phong trầm ổn vốn luôn là thứ Tạ Khinh Dung thương thức, thế nhưng Tạ Khinh Dung giờ mới nghĩ, nếu như bản thân và Lý Dương ở cùng một chỗ thật, suốt đời sẽ bị nhốt trong trạng thái vắng vẻ và yên lặng. Có lẽ lựa chọn người nói nhiều như Mộc Hân cũng chưa chắc không hay, không sợ cuộc sống quá mức nhàm chán và im lặng.

"Dung Dung, xin lỗi." Lý Dương tràn đầy áy náy trong lòng.

"Đều đã qua rồi." Nếu như nói nàng chưa từng hận từng Lý Dương thì đó là giả, Tạ Khinh Dung không cho rằng bản thân khoan dung như vậy, lúc chưa biết Mộc Hân thích mình, còn vẫn cho rằng bọn họ là đôi cầu nam nữ, chỉ là từ khi cùng Mộc Hân, nghĩ tới Lý Dương cũng theo đó càng ngày càng ít.

"Dung Dung, mấy năm nay, em sống tốt không?" Lý Dương cố lấy dũng khí nhìn Tạ Khinh Dung, ba năm trước, sau khi Dung Dung quăng cho Mộc Hân một cái tát rồi rời khỏi, Lý Dương cũng hung hăng tự đánh mình vài cái tát, Lý Dương không cách nào thuyết phục bản thân chỉ là đơn thuần bị sâu dục vọng lên đầu, hẳn thấy bản thân ti tiện và đáng thẹn.

"Hoàn hảo, đều đã qua." Tạ Khinh Dung nghĩ bản thân không cần phải giữ mãi không buông chuyện quá khứ.

"Kỳ thực, anh vẫn nghĩ Dung Dung đối với anh chỉ là thích chứ không phải yêu, đương nhiên không phải anh ngại việc kia, chuyện kia anh khó mà đổ lỗi." Lý Dương nghĩ Dung Dung đối với mình chỉ là thích, loại thích này còn chưa từng bằng nổi tình cảm Tạ Khinh Dung đối với Mộc Hân.

"Anh nghĩ chỉ là thích sao?" Tạ Khinh Dung nhún mày, nàng đã từng muốn làm bạn một đời với Lý Dương, đó không phải là yêu sao?

"Có lúc anh từng đổ lỗi với Mộc Hân, em biết không? Lần đầu tiên chúng ta cùng nhau xem phim, Mộc Hân đã có mặt. Dung Dung vì sợ cô ấy cô đơn một mình, lúc chúng ta đi ăn, trên cơ bản Mộc Hân đều ở cùng. Ban đầu anh cũng không thêm để ý, chỉ là cái lần anh bị viêm ruột thừa, vừa lúc dạ dày Mộc Hân xuất huyết, rõ ràng chúng ta ở cùng một phòng bệnh viện, thế nhưng Dung Dung phần lớn thời gian là ở cùng Mộc Hân, khi đó lòng anh có chút ghen tị..."

"Tôi nghĩ anh là đàn ông, sẽ tương đối kiên cường hơn, nàng là phụ nữ, người thân lại không ở bên cạnh..." Tạ Khinh Dung biện giải, thế nhưng trong lòng đã có chút không xác định, lẽ nào lúc đó bản thân đối đãi Mộc Hân đã vượt qua phạm vi bạn bè sao?

"Có thể đàn ông dung là cần phải kiên cường hơn phụ nữ, thế nhưng Dung Dung, em để cho Mộc Hân tự nhiên xuất hiện trong cuộc sống của chúng ta, nàng xuất hiện quá tự nhiên..." Bởi vậy bản thân cũng nhiều lần tiếp xúc với Mộc Hân, Mộc Hân cố tình như vô ý câu dẫn, làm cho hắn có chút kim lòng không đậu mà bị mê hoặc. Hắn bắt đầu không quản được tâm bản thân, tuy rằng ngay từ đầu hắn đã nghĩ Mộc Hân quyến rũ hắn là có mục đích khác. Bởi vì Mộc Hân có dục vọng giữ lấy rất mạnh đối với Dung Dung, khi đó hắn chỉ nghĩ Mộc Hân như một bé gái chưa lớn, tùy hứng chiếm lấy Dung Dung - người vốn đối xử tốt với nàng. Trên thực tế đúng là như vậy, hắn từng vô tình bắt gặp ánh mắt của Mộc Hân với Dung Dung, bên trong có rất nhiều tình cảm phức tạp, thậm chí còn nghĩ Mộc Hân có tình cảm đặc biệt với Dung Dung, muốn phá hư hôn ước của hắn và nàng mới quyến rũ mình. Từ đầu tới

đuôi, Tạ Khinh Dung đều hận mình, Lý Dương nghĩ bản thân xác thực đáng hận.

Tạ Khinh Dung không trả lời, chỉ tiếp tục khuấy cốc cà phê. Thì ra chính bản thân cũng có một phần trách nhiệm, nàng đánh giá thấp sức hấp dẫn của Mộc Hân với đàn ông, mình và Lý Dương ở chung, rất nhiều lúc đều có Mộc Hân tham dự, Lý Dương lâu ngày sinh tình với Mộc Hân cũng là chuyện có thể hiểu.

Lý Dương vẫn nghĩ tình của của Dung Dung như nước ấm luôn trong trạng nhiệt độ ổn định, ấm áp vô hại, kỳ thực chính là lựa chọn tốt nhất, tình cảm Mộc Hân tựa như hỏa sơn nóng rực, nóng rực như vậy thường sẽ tổn thương người khác đến mình đầy thương tích, mặc kệ là có ý hay vô ý.

Lý Dương nhìn Tạ Khinh Dung đang trầm mặc, nghĩ bản thân hình như đang bị nghi ngờ nói dối và trốn tránh trách nhiệm.

"Dung Dung, không phải anh đang trốn tránh trách nhiệm, chỉ là cảm thấy em rất quan tâm Mộc Hân, anh cũng không nghĩ hai người vì anh mà hủy đi tình cảm nhiều năm như vậy." Dù Tạ Khinh Dung không tha thứ cho mình thì Lý Dương cũng quan tâm, nhưng hẳn hy vọng Dung Dung đừng hận Mộc Hân. Nói về hận, Lý Dương nghĩ Dung Dung hận nàng so với bản thân mình còn thâm sâu hơn.

"Chúng ta hòa." Tạ Khinh Dung nghĩ, chuyện giữa mình và Mộc Hân không cần Lý Dương lo lắng, Lý Dương không có tư cách này.

"Vậy là tốt rồi, Mộc Hân dạo này khỏe không?" Lý Dương nghe xong những lời này thì thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút mát mẻ, hẳn vẫn nghĩ giữa bọn họ, có lẽ bản thân mới là người ngoài, từ trước đến giờ vẫn đều như vậy.

"Chúng tôi quyết định ở cùng một chỗ." Tạ Khinh Dung thành thực nói cho Lý Dương biết, Tạ Khinh Dung đột nhiên muốn thờ dài một hơi

Lý Dương lẳng lặng nhìn Tạ Khinh Dung, hẳn biết ở cùng một chỗ đại biểu cho cái gì, hẳn có chút bất ngờ, lại có chút như trong dự liệu, nói chung trăm vị pha tạp.

"Đột nhiên nghĩ, Dung Dung đi một vòng lớn mới phát hiện tình yêu thật sự..." Bản thân hẳn lại tựa như một kẻ chạy cò.

"Tôi đã từng thực sự muốn sống cả đời với anh, thế nhưng đó là đã từng." Tạ Khinh Dung nghiêm túc nói, mặc dù lúc trước tình cảm của nàng với Mộc Hân có thân thiết quá phận, nhưng chỉ cần Lý Dương không bị Mộc Hân dụ dỗ thì tình cảm của mình và Mộc Hân vĩnh viễn cũng sẽ chỉ dừng lại ở giai đoạn có tình. Sự việc xảy ra thì đã xảy ra, đã từng cũng chỉ có thể là đã từng, thời gian trôi qua, cảnh còn người mất.

"Anh biết, là anh không biết quý trọng, chỉ là trong lòng có chút bất bình." Lý Dương vừa cười vừa nói, hẳn biết Dung Dung tuyệt đối đáng giá với người yêu nàng toàn tâm toàn ý.

Tạ Khinh Dung cười nhạt một tiếng, nhạt nhẽo nói đùa với Lý Dương, xem ra chính mình thật đã bước qua chuyện ba năm trước.

"Thật ra có thể thấy Dung Dung có thể buông bỏ chuyện quá khứ, anh rất vui, cũng thật lòng muốn chúc phúc hai người." Lý Dương thật tình nói.

"Thượng đế đóng một cánh cửa thì nhất định sẽ mở một cánh khác cho anh." Tạ Khinh Dung nghĩ Mộc Hân thật giống một cánh cửa sổ.

"Dung Dung, hôm nay sao cậu lại phát gốc ở thư viện, trở về muộn như vậy?" Mộc Hân cũng vừa xã giao xong trở về không lâu, bình thường giờ này Dung Dung đã sớm ở nhà, cũng may vừa tắm rửa xong Dung Dung đã trở lại, nếu không Mộc Hân còn muốn tự mình đến thư viện tìm Dung Dung.

"Ngày hôm nay đụng phải Lý Dương, uống cùng hắn hai ly cà phê." Tạ Khinh Dung không hồ là tình nhân trung thực nhất, uống mấy ly cà phê cũng thành thật kể ra.

"Hai người nói chuyện rất lâu?" Mộc Hân nghe được tên Lý Dương thì thần sắc khản trương, đặc biệt khi thấy tâm tình cũng không tệ lắm của Tạ Khinh Dung thì càng khản trương, nàng rất sợ Dung Dung đối với Lý Dương dư tình chưa dứt, phải biết rằng Dung Dung cũng là người rất lưu luyến tình cũ.

"Ừ." Tạ Khinh Dung gật đầu.

"Các người nói chuyện gì?" Mộc Hân rõ ràng trong lòng đã sợ muốn chết, thế nhưng biểu hiện bên ngoài làm bộ không thèm để ý.

"Hắn xin lỗi mình, sau đó là vài chuyện khác." Cuộc trò chuyện cơ bản thật giống như bạn bè lâu ngày không gặp.

"Dung Dung..." Mộc Hân biết Tạ Khinh Dung hay mềm lòng, nàng rất sợ Dung Dung cũng mềm lòng với Lý Dương, thế nhưng bản thân lại có tư cách gì đây?

Hết chương 68

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: 69: Yên Tâm

Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân rõ ràng rất bất an nhưng lại cực lực che giấu, vẻ cẩn thận tỉ mỉ như vậy làm cho Tạ Kinh Dung có chút động lòng.

"Mộc Hân, cậu đang sợ sao?" Tạ Kinh Dung đột nhiên nâng cằm Mộc Hân, nhìn gương mặt tinh xảo của Mộc Hân, nhẹ nhàng hỏi.

"Minh rất sợ những ngày gần đây chỉ là giấc mộng Nam Kha (giấc mơ hão huyền), tỉnh mộng rồi không còn gì." Bởi vì chiếm được nên càng sợ mất đi hơn so với thời gian không có trước đây, Mộc Hân ôm chặt lấy Tạ Kinh Dung, giống như vừa buông lỏng thì người bản thân âu yếm sẽ chạy mất.

Tạ Kinh Dung tựa hồ có thể cảm thụ được nỗi sợ hãi trong lòng Mộc Hân, sự quan tâm của Mộc Hân với bản thân, tình yêu của Mộc Hân với bản thân, nếu như có một người yêu bản thân như vậy thì người bình thường rất khó không bị lay động, đa số phụ nữ là sinh vật dễ cảm động. Tạ Kinh Dung cũng không ngoại lệ.

"Minh không phải là loại người ba tâm hai lòng này, nếu đã chuẩn bị ở cùng một chỗ với cậu, thì mình và Lý Dương tuyệt không có khả năng." Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân, nói rất nghiêm túc, nàng không thích bị Mộc Hân hoài nghi.

"Có thật không?" Mộc Hân nghe vậy thì vui sướng vạn phần, thế nhưng vẫn có một chút không dám chắc.

Tạ Kinh Dung gật đầu, tiếp tục khẳng định, tình yêu quá thời hạn tựa như bánh mì quá thời hạn, chỉ có thể ném vào thùng rác.

"Dung Dung, cậu luôn luôn mềm lòng, Lý Dương chắc đã xin cậu tha thứ, vì sao ba năm trước cậu không mềm lòng vậy?" Mộc Hân hiếu kỳ hỏi, Dung Dung khẳng định đã đoán được là do bản thân có tình cầu dẫn, Lý Dương chỉ phạm lỗi mà mọi đàn ông đều sẽ phạm phải, đối với phương diện kia, dù đàn ông phạm phải một lần thì phụ nữ cũng sẽ tương đối khoan dung hơn.

"Chuyện đó và mềm lòng đã không còn là vấn đề, khi đó nhìn vào mắt Lý Dương, đột nhiên biết được, Lý Dương đã yêu cậu, cho nên ngày đó ngay cả đánh anh ta mình cũng không muốn, thế nhưng cậu không giống anh ta, anh ta yêu cậu, có thể hiểu là do kìm lòng không đậu, thế nhưng cậu không thương anh ta lại cầu anh ta lên giường, khi đó mình không hiểu rõ, rõ ràng mình đối xử nửa điểm cũng không thua thiệt với cậu, vậy vì sao cậu đối xử với mình như vậy, cho nên khi đó rất tức giận mà đánh cậu, ba năm sau đó, hình như mình hận cậu còn nhiều hơn hận anh ta." Sự phản bội của Mộc Hân xác thực còn khiến Tạ Kinh Dung khó có thể tiếp thu hơn cả sự thay lòng đổi dạ của Lý Dương, nàng thế nào cũng không hiểu động cơ để Mộc Hân làm như vậy, có đôi khi sẽ nghĩ đến mất ngủ, nàng không muốn tin tình cảm gần mười năm giữa nàng và Mộc Hân đều là giả, thế nhưng Mộc Hân lại làm chuyện tàn khốc như vậy, hiện tại nhớ tới, vẫn nghĩ Mộc Hân rất đáng đánh.

"Lý Dương yêu mình?" Mộc Hân có chút kinh ngạc, cô vẫn cho rằng Lý Dương chỉ bị sắc đẹp của bản thân hấp dẫn, không nghĩ tới Lý Dương cư nhiên thay lòng đổi dạ, quả thực chính là bất trung với Dung Dung, nghĩ đến đây Mộc Hân thấy bản thân càng chán ghét Lý Dương hơn.

"Mình tin Lý Dương không phải người dễ dàng mất không chế thân thể. Khi đó anh ta không dám nhìn thẳng vào mình, thậm chí không có nổi dũng khí để giải thích, mình liền biết, có lẽ anh ta đã yêu cậu." Người không thương mình, giữ lại để làm gì.

"Hắn là hỗn đản, sao có thể bất trung với cậu!" Mộc Hân rất tức giận nói, may mà không để Dung Dung và Lý Dương ở cùng một chỗ, Dung Dung thế nào có thể ở cùng một chỗ với người không thương cậu ấy đây? Mộc Hân hiện tại hận không thể thiến Lý Dương, mặc dù những chuyện này đều là chuyện quá khứ, không còn liên quan đến hiện tại.

"Anh ta từng thích mình, chỉ là vẫn không khác chế được mà bị người khác hấp dẫn, hoặc là không phải ai cũng có thể làm được chuyện chung thủy một đời, hơn nữa mình cũng có trách nhiệm, dẫn sói vào nhà, hẹn hò bình thường luôn đi ba người, làm cho anh ta thường xuyên nhìn thấy một cô gái đẹp hơn mình, nhiệt tình hơn mình, có nị lực hơn mình, nếu như mình là đàn ông, nói không chừng cũng sẽ thay lòng đổi dạ." Tạ Kinh Dung nửa đùa nửa thật, hiện tại nàng xác thực cũng không còn để ý chuyện Lý Dương thay lòng đổi dạ, dù sao cũng đã là chuyện quá khứ.

"Dung Dung của mình, sao có thể cho phép bị người khác đối đãi ba tâm hai lòng chứ?" Mộc Hân vẫn thấy rất giận, người phụ nữ bảo bối bản thân đặt ở ngực, cư nhiên bị Lý Dương đối đãi ba tâm hai lòng như vậy, càng khiến Mộc Hân càng tức giận.

Tạ Kinh Dung nhìn vẻ mặt tức giận bất bình của Mộc Hân, đột nhiên nghĩ Mộc Hân rất dễ thương, Tạ Kinh Dung không khỏi ôm Mộc Hân một cái, dùng một người không yêu mình đối lấy một người yêu mình, nói thế nào cũng là chuyện có lời.

"Đều đã là quá khứ, chẳng lẽ cậu mong anh ta còn cũ tình không quên với mình sao?" Tạ Kinh Dung cười nhẹ nhàng hỏi.

"Không muốn!" Mộc Hân kiên quyết cự tuyệt, cô càng nghĩ càng thấy Lý Dương không thể không thương Dung Dung, dù sao thì Dung Dung tốt như vậy, cô nghĩ Lý Dương tám phần mười là muốn nhìn trái nhìn phải, rất nhiều đàn ông đều là muốn một đóa hồng trắng nhưng lại chịu không nổi mê hoặc của hồng đỏ.

"Mộc Hân, mình muốn hôn cậu, được chứ?" Tạ Kinh Dung nhìn vành môi cong cong hoàn mỹ của Mộc Hân, đột nhiên rất muốn hôn môi Mộc Hân, nàng đột nhiên rất muốn ôn lại một chút cảm giác cuốn quýt môi miệng với Mộc Hân, cảm thụ cảm giác thân mật này.

Đây là lần chủ động cực kỳ hiếm thấy của Tạ Kinh Dung, làm cho Mộc Hân có cảm giác thụ sủng nhược kinh, nhìn vẻ nghiêm túc của Tạ Kinh Dung, đột nhiên có chút xấu hổ, sao lại có người lúc muốn hôn hít sẽ hỏi ý kiến người ta một cách chính kinh như vậy, bản thân lần nào mà không phải vào thẳng vấn đề, cho tới bây giờ chưa từng hỏi ý kiến của Dung Dung.

Mộc Hãn sống chết gật đầu, còn kém nước gật đến đứt đầu.

Tạ Khinh Dung đề lại Mộc Hãn vẫn còn đang gật đầu, sau đó không chớp mắt nhìn Mộc Hãn, ánh mắt kia không biết tại sao lại quá mức thâm thúy, Mộc Hãn cảm thấy tim mình đột nhiên đập thình thịch trong ngực tựa hồ như muốn nhảy ra, cô không chịu nổi Dung Dung thâm tình bất thình lình.

Tạ Khinh Dung nhìn trên mặt Mộc Hãn nhiễm đỏ ửng nhàn nhạt, nghĩ Mộc Hãn đặc biệt như cô dâu mới gả, rất mê người, vẻ mặt chờ mong, lại khăn trương và câu nệ quá phận, không chút giống với lúc đùa giỡn bản thân trước đây.

"Mộc Hãn, mình nghe thấy tiếng tim cậu đập thanh, nhảy thình thịch, thình thịch ..." Tạ Khinh Dung khẽ vừa cười vừa nói.

Mộc Hãn mặt càng đỏ bừng, có khoa trương như vậy hay không, Dung Dung cũng nghe được tiếng tim bản thân đập, rốt cuộc bản thân chờ mong đến mức nào đây, Mộc Hãn khinh bỉ bản thân.

Môi Tạ Khinh Dung nhẹ nhàng áp lên môi Mộc Hãn, xúc cảm mềm mại kia, hương thơm nhàn nhạt kia, làm cho Tạ Khinh Dung không khỏi vờn đầu lười, nhẹ nhàng liếm vành môi của Mộc Hãn.

Ngay lúc môi Tạ Khinh Dung áp lên thì Mộc Hãn đã nhắm hai mắt lại, cô thấy giờ khắc này cực kỳ hạnh phúc, cô cảm thụ được vành môi mềm mại của Dung Dung bắt đầu dán lên, còn cả đầu lưỡi nhát gan kia, chỉ dám nhẹ nhàng liếm bên môi bản thân mà không dám tiến thêm một bước. Cô thuận thế ôm Tạ Khinh Dung áp đảo ngã lên sofa, sau đó đảo khách thành chủ thâm nhập đầu lưỡi vào kẽ môi Tạ Khinh Dung, sau đó lưỡi cùng lưỡi quấn quýt cùng múa trong đó, nhiệt độ trên người hai người chậm rãi tăng lên theo, vẫn không ngừng tiến sâu hơn, tay Mộc Hãn cũng không dừng được mà chạy trên người Tạ Khinh Dung, sờ qua thất lưng của Tạ Khinh Dung, sau đó chậm rãi vờn lên, nhẹ nhàng xoa nắn mềm mại trước ngực Tạ Khinh Dung.

Tạ Khinh Dung không khỏi rên nhẹ nhàng, nàng cảm thấy thân thể trở nên rất kỳ quái, có chút nóng lại có chút khó chịu, lại không biết làm sao để giải quyết, chỉ có thể để mặc bàn tay càng ngày càng làm cản của Mộc Hãn, nàng cảm thấy tay Mộc Hãn hình như chui vào đồ lót của bản thân, đang cời đồ lót của bản thân, sau đó áp lên vị trí cực kỳ mềm mại kia, chậm rãi vuốt ve điểm nhỏ trên đỉnh nú, cảm giác càng thêm bén nhọn so với cách lớp y phục truyền đến, làm cho Tạ Khinh Dung có chút không biết làm sao lại leo lên người Mộc Hãn.

"Mộc Hãn... dừng lại..." Tạ Khinh Dung bị cảm giác này khiến cho có chút bất an, phải yêu cầu Mộc Hãn dừng lại.

"Khó chịu sao?" Mộc Hãn rất nghe lời ngừng lại, cô không muốn Dung Dung có bất kỳ cảm giác khó chịu nào.

Hết chương 69

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: 70: Dung Hòa [H]

"Cảm giác rất kỳ quái." Tạ Khinh Dung sắc mặt ửng đỏ chôn mặt ở hõm cổ Mộc Hãn, từ lần trước Mộc Hãn hỏi nàng có thể hay không, nàng đã thực sự lên tìm hiểu trong phòng làm việc tương đối trên baidu về cách thân mật giữa nữ nữ, sau khi xem xong thì mặt ửng đỏ tắt ngay trang web, vẫn nghĩ bản thân xem mấy thứ này là sai.

Trải qua nhiều lần thực nghiệm, Mộc Hãn có thể xác định kỳ quái trong lời của Dung Dung cũng không phải là ghét, chỉ là có chút không quen với chuyện phương diện này, đồng thời có thể khẳng định Dung Dung đang chuẩn bị ở cùng một chỗ với bản thân.

"Dung Dung không có kinh nghiệm sao?" Mộc Hãn hỏi, nàng nghĩ hiện tại thời cơ để thân thiết da thịt đã tương đối chín muồi, cho nên Mộc Hãn cảm thấy lo lắng lo nghĩ trong lòng, nàng thể nhưng rất muốn sớm phá tẩm thân xử nữ của bản thân, có trời biết, từ lúc hiểu dục vọng tới nay, nàng nhẫn nhịn khổ cực biết chừng nào, mặc dù ở cùng một chỗ với Trang Ý Mộng cũng chưa bao giờ phóng túng dục vọng của bản thân, khi đó Mộc Hãn còn nghĩ bản thân ngốc, thể nhưng hiện tại Mộc Hãn rất may mắn lúc đó bản thân đã khắc chế, nên hiện tại mới có thể hiến bản thân cho Dung Dung một cách thuần khiết nhất, vừa nghĩ đến Dung Dung rất có khả năng cũng là xử nữ, lòng Mộc Hãn có chút run.

"Hử?" Ban đầu Tạ Khinh Dung còn chưa kịp phản ứng, thể nhưng lập tức phản ứng ra kinh nghiệm mà Mộc Hãn nói là chỉ cái gì, sau đó khẽ gật đầu, nàng và Lý Dương từ trước đến nay đều là phát vu tình chỉ vu lễ (một câu trong Luận ngữ, chỉ nam nữ yêu nhau nhưng không vượt qua các lễ thức), nàng giữ vững tư tưởng bảo thủ sau khi kết hôn mới có thể phát sinh quan hệ. Thế nhưng ở cùng một chỗ với Mộc Hãn, thì đời này đại khái vô duyên với cưới gả, chẳng phải sẽ thành xử nữ già sao, hơn nữa Mộc Hãn nhiều lần thân cận bản thân, sách lược tẩm ăn (xâm nhập từ từ) của Mộc Hãn thành công, điểm mấu chốt trong tư tưởng của Tạ Khinh Dung cũng đã dần dần bị phá.

"Dung Dung thế nào có thể tốt đẹp như thế đây?" Mộc Hãn ca ngời cảm thán ra từ đáy lòng, vừa nghĩ đến Dung Dung chưa từng bị Lý Dương chạm qua, trong lòng Mộc Hãn thật giống như trúng thưởng năm trăm vạn tệ, mừng như điên không ngớt, sự thuần khiết của Dung Dung làm cho bản thân tự thẹn mình ô uế.

Tạ Kinh Dung bị Mộc Hân khen đến có chút xấu hổ, Mộc Hân nói cũng quá khoa trương, cũng không phải chuyện gì hay ho cho lắm.

"Lúc đó chẳng phải cậu đã không còn sao?" Tạ Kinh Dung hỏi ngược lại.

"Mình không giống Dung Dung, mình không áp đặt ý nghĩa chân chính lên cái gọi là thuần khiết, thế nhưng Dung Dung thật thuần khiết." Tuy rằng thân thể của chính mình không cho Trang Ý Mộng động qua, thế nhưng bản thân chạm vào thân thể Trang Ý Mộng, ý nghĩa cũng đã không còn giống.

Tạ Kinh Dung nghĩ từ thuần khiết này đặt trên người bản thân đã gần ba mươi tuổi thì thực khiến da đầu hơi tê dại, không thể thích ứng.

"Đã từng này tuổi, đừng nói những lời giả mồm này, kỳ quái." Tạ Kinh Dung cực kỳ không được tự nhiên mà nói ra.

"Được, mình không nói, chúng ta làm đi." Tay Mộc Hân tiếp tục động tác vừa rồi, xoa nắn mềm mại của Tạ Kinh Dung, đầu lưỡi hôn vành tai của Tạ Kinh Dung, sau đó vói vào trong lỗ tai của Tạ Kinh Dung, cảm giác run rẩy như vui vẻ kia làm cho Tạ Kinh Dung theo bản năng muốn rút lại một chút.

"Dung Dung, chúng ta vào phòng được không?" Mộc Hân nhẹ nhàng hỏi, cô muốn cho Dung Dung lần đầu tiên hoàn mỹ trên giường.

Tạ Kinh Dung do dự một chút sau đó mới chậm rãi gạt đầu, đường nhìn sáng đỏ lửa nóng mỗi khi thấy bản thân kia của Mộc Hân, Tạ Kinh Dung biết tránh được mừng một không tránh được mười lăm, thôi thì theo nguyện vọng của Mộc Hân.

Mộc Hân thấy họ Tạ trước nay cực kỳ bảo thủ gạt đầu thì cảm thấy bản thân hạnh phúc đến muốn khoa chân múa tay, cô vẫn ôm chặt Tạ Kinh Dung, chôn mặt ở cổ Tạ Kinh Dung, gần như là thân thể dán thân thể, chân dán chân mà vào phòng ngủ, sau khi đến phòng ngủ, Mộc Hân buông hết rèm cửa sổ xuống, đầu tiên bắt đầu cởi quần áo trên người mình.

Vóc người Mộc Hân vô cùng tốt, người lớn lên lại đẹp, động tác cởi quần áo lại tràn ngập sự mê hoặc, cô chậm rãi cởi áo ngủ rồi đến quần ngủ của bản thân, thế nhưng không cởi sạch đồ trên người, còn giữ lại quần lót và áo ngực, cô định giữ lại hai thứ tư mật nhất này cho Dung Dung cởi. Đương nhiên cô cũng biết lúc này bản thân nhất định rất mỹ lệ, thân thể phụ nữ trời sinh chính là tác phẩm nghệ thuật, đặc biệt là về đang xấu hổ, đặc biệt mê người.

Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân chỉ mặc đồ lót gọi cảm thì có chút không hiểu, nàng không hiểu Mộc Hân không phải mới tắm xong sao, vì sao còn mặc đồ lót, hơn nữa còn là loại cực kỳ kêu gọi, quần áo lót của Mộc Hân đều là phong cách gợi cảm, rất hiển nhiên là mẫu nào ra mẫu nấy, Tạ Kinh Dung phải thừa nhận mặc dù bản thân là phụ nữ nhưng vẫn có cảm giác bị Mộc Hân câu dẫn.

"Mình cũng đi tắm." Tạ Kinh Dung nhớ rõ bản thân mới trở về từ bên ngoài, muốn tắm rửa sạch bản, và trọng yếu nhất là, hiện tại nàng có chút khản trương với chuyện sắp xảy ra, đây là cảm giác khản trương mà đại đa số xử nữ sẽ đối mặt trước khi thất thân.

"Dung Dung, mình tắm giúp cậu được không?" Mộc Hân ân cần hỏi, rất hiển nhiên là tâm chưa an.

"Không cần, mình tự làm là được." Tạ Kinh Dung lập tức khước từ, tắm uyên ương hay gì đó đối với bản thân mà nói quá kích thích, Tạ Kinh Dung không cho rằng bản thân chống đỡ được.

"Để mình tắm giúp cậu được không, tựa như lúc đại học, mình sẽ lau người giúp Dung Dung, Dung Dung cũng sẽ lau người giúp mình..." Mộc Hân vẽ mặt khát vọng hỏi.

Tạ Kinh Dung do dự, dù sao thì về cực kỳ chờ mong kia của Mộc Hân làm cho nàng không nói nên lời cự tuyệt, nàng trước nay tương đối dễ mềm lòng đối với Mộc Hân.

"Chỉ là tắm?" Tuy Tạ Kinh Dung đã dao động lập trường, nhưng nàng muốn xác định Mộc Hân chỉ đơn thuần là tắm cho bản thân.

"Ừ, chỉ là tắm, lần đầu tiên của Dung Dung, nhất định phải ở trên giường." Mộc Hân gạt đầu, cô rất thích cảm giác phục vụ Dung Dung.

Tạ Kinh Dung gạt đầu, rốt cuộc thỏa hiệp, sau đó cùng Mộc Hân vào phòng tắm.

"Dung Dung, mình cởi quần áo giúp cậu." Mộc Hân phục vụ rất nhiệt tình, lập tức xung phong nhận việc cởi quần áo cho Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung nghĩ có đôi khi quá mức nhiệt tình chưa chắc là chuyện tốt, chỉ ít thì Tạ Kinh Dung nghĩ, người khác cởi giúp quần áo là chuyện vừa ái muội vừa không được tự nhiên.

Tạ Kinh Dung còn chưa kịp cự tuyệt thì tay Mộc Hân đã tự cho phép bắt đầu cởi quần áo trên người Tạ Kinh Dung. Tạ Kinh Dung dưới tình huống không được tự nhiên rất nhanh bị Mộc Hân cởi chỉ còn lại áo ngực và quần lót, so với phong cách vài ren khiêu gợi của Mộc Hân, đồ lót của Tạ Kinh Dung tương đối thuần khiết, đều là màu trắng có hơi lam nhạt, lúc này trên người Tạ Kinh Dung chính đang mặc màu lam nhạt, tay Mộc Hân vươn ra phía sau Tạ Kinh Dung, cởi bỏ nút buộc, áo ngực màu xanh nhạt theo đó lỏng lẻo không thể đẩy kín ngực Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung cảm thấy ngực bản thân có chút trống, cũng có chút lạnh, đường nhìn của nàng đối diện với đường nhìn ngày càng thâm trầm sâu thẳm của Mộc Hân, đột nhiên nghĩ hình như bản thân đã bị Mộc Hân cởi sạch, cảm giác ngượng ngùng không khác chế được làm cho Tạ Kinh Dung tránh né tầm mắt của Mộc Hân.

"Thân thể của Dung Dung từ lúc trung học đã bị người ta xem hết rồi, còn xấu hổ sao?" Mộc Hân trực tiếp kéo rút áo lót còn đọng trên người Tạ Kinh

Dung, sau đó bàn tay trực tiếp bao trùm lên mềm mại trắng nõn trước ngực Tạ Kinh Dung, vừa vận cho tay cầm giữ, xúc cảm mềm mại làm cho Mộc Hân yêu thích không buông tay.

Tạ Kinh Dung đã biết Mộc Hân không phải chỉ tắm đơn thuần mà.

"Biết không, lần đầu tiên mình nhìn thấy hai con thỏ nhỏ này, mình đã muốn vuốt ve bọn chúng như thế." Hai tay Mộc Hân đều bao trùm lên đầy ắp của Tạ Kinh Dung, quay nhìn Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng nói, tiếng nói kia như đang nói với Tạ Kinh Dung lại như đang thì thầm tự nói.

Nhớ năm đó, bản thân Tạ Kinh Dung thực sự chỉ coi Mộc Hân là bạn tốt nên mới yên tâm tự nhiên ở trần trước mặt Mộc Hân, nào biết rằng Mộc Hân đã sớm tồn tại tâm tư không thuần khiết như vậy với bản thân.

Mộc Hân cũng không quên nhiệm vụ tắm cho Dung Dung của bản thân, tay cô không tình nguyện mà rời khỏi chân núi mềm mại kia, ngón tay chậm rãi đi xuống, đi tới thắt lưng của Dung Dung, ngón tay xoa ở sát mép quần lót màu lam nhạt.

Tạ Kinh Dung đè tay Mộc Hân lại, "Mình tự làm." Tạ Kinh Dung đỏ mặt nói, nàng nghĩ nếu quần lót cũng bị Mộc Hân cời thì thực sự quá xấu hổ.

"Dung Dung, để mình." Mộc Hân nhẹ nhàng liếm cổ Tạ Kinh Dung một chút, ngón tay vẫn không nghe lời mà trượt xuống dưới, linh hoạt đi vào trong bụi cỏ không tính là quá rậm rạp kia, lòng vòng ở xung quanh hồi lâu, thậm chí đã sắp xoa tới viên trân châu nhỏ, thế nhưng Mộc Hân khắc chế động tác đang ngày càng khó có thể khắc chế của bản thân, lúc này mới cời phòng tuyến cuối cùng trên người Tạ Kinh Dung.

Lúc này Tạ Kinh Dung hoàn toàn trần, thấy bản thân không chỗ nào được che đậy, mà tay Mộc Hân ngày càng như rắn tùy ý di động trên người mình, những chỗ bị sờ đều như xuất hiện dòng điện li ti, loại cảm giác nói không nên lời này bắt đầu chậm rãi lan ra.

"Dung Dung, cậu ngồi vào bồn tắm, mình tắm giúp cậu." Mộc Hân đề Tạ Kinh Dung ngồi trong bồn tắm lớn, bản thân cọ người thay nàng.

Bồn tắm lớn đã đổ đầy tương đối nước, Tạ Kinh Dung nhấc chân bước vào bồn tắm lớn, động tác mê người kia làm cho Mộc Hân nuốt nước bọt một chút, tuy rằng Mộc Hân rất muốn đánh gục Tạ Kinh Dung, thế nhưng cô biết, đêm nay còn rất dài, nhiều thời gian như vậy thì phải nhẫn, không nên nóng lòng một thời nửa khắc như thế.

Mộc Hân thái độ thành khẩn dị thường, tắm tẩy thân thể cho Tạ Kinh Dung, thậm chí chỗ tư mật của Tạ Kinh Dung cũng tẩy rất sạch sẽ, so với trước đây thường xuyên tìm cách ăn đậu hũ thì quá trình tắm quy củ hơn rất nhiều, mặc dù động tác của Mộc Hân quy củ không ít, thế nhưng thủy chung đều có thành phần trêu chọc và khiêu khích.

Ban đầu Tạ Kinh Dung còn nghĩ hiếm khi Mộc Hân có thể quy củ như vậy, thế nhưng, thân thể bản thân bị Mộc Hân cọ không khỏi mọc lên một cổ búi ròi và khô nóng rất nhỏ, tựa như lúc này Mộc Hân cư nhiên còn định mở cánh hoa chỗ tư mật ra, Tạ Kinh Dung không khỏi kẹp chặt đùi, không cho Mộc Hân làm ra cử động khiến mình khó xử, người phụ nữ này căn bản là giả heo ăn cỏ.

"Thế nào vậy?" Mộc Hân giả vờ khó hiểu hỏi, lông mày xác thực nhướn cao lên, rất hiển nhiên, cô cực kỳ nhiệt tình với việc này.

"Không cần tắm sạch, tương đối rồi." Tạ Kinh Dung không được tự nhiên nói, vị trí kia lần đầu tiên bị người ngoài chính mình chạm vào, còn tẩy tì mi hơn so với chính mình, thực sự quá khiến người ta xấu hổ, Tạ Kinh Dung nghĩ Mộc Hân lại lần nữa kéo dẫn giới hạn về ngưỡng ngừng của bản thân, thậm chí dẫn hướng đến không có giới hạn...

"Dung Dung, cậu biết không, mình rất muốn hôn nơi đó, dùng đầu lưỡi chậm rãi nếm thử..." Mộc Hân thần bí kề sát bên tai Tạ Kinh Dung, nhẹ giọng nói.

Không biết là kích thích do Mộc Hân nhẹ nhàng thổi khí bên lỗ tai bản thân hay kích thích do lời nói trần ngáp ám chỉ kia của Mộc Hân, tóm lại Tạ Kinh Dung cảm thấy thân thể hơi tê rần, cư nhiên trần ra dịch thể dị thường xa lạ, Tạ Kinh Dung mặt đỏ như sắp nở ra máu.

"Mộc Hân!" Tạ Kinh Dung thấp giọng cảnh cáo Mộc Hân đừng tiếp tục nói những lời gây khó xử mà phóng đảng như vậy, nàng thực sự không chịu nổi.

Mộc Hân cũng sợ vạn nhất trêu chọc quá tay, Dung Dung then quá hóa giận mà đêm nay không cho bản thân chạm vào, vậy cái được không bù nổi cái mất, cho nên Mộc Hân nhanh chóng chuyển xấu thành tốt, cô cầm lấy khăn tắm ở một bên, giúp Dung Dung chà lau thân thể.

"Dung Dung, chúng ta đi ra ngoài đi." Vừa nghĩ đến, lúc này có thể bắt đầu, từng tế bào của Mộc Hân đều bắt đầu run rẩy, nóng lòng chờ mong.

Tạ Kinh Dung càng tiến đến gần chuyện sắp xảy ra lại càng có chút khẩn trương và bất an, thế nhưng cũng lộ ra một chút chờ mong.

Đặc biệt lúc đi tới trên giường, lúc sắp phát sinh chuyện sẽ phải xảy ra, Tạ Kinh Dung có dự cảm, tối nay bản thân nhất định sẽ chân chính lột xác từ thiếu nữ thành phụ nữ.

Hết chương 70

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: 71: Dung Hòa 2 [H]

Mộc Hân lúi khấn tẩm trên người Tạ Kinh Dung xuống, từng tắc từng thước da thịt trên người Tạ Kinh Dung, Mộc Hân đều nhìn không sót một mảnh, da thịt kia trắng nõn nhẵn nhụi, mềm mại như thể thiếu nữ. Mộc Hân cũng không phải lần đầu tiên thấy thân thể phụ nữ, Trang Ý Mộng có một đôi chân dài cực kỳ xinh đẹp, mang vẻ gợi cảm và thành thực đặc trưng của phụ nữ già dặn, thể nhưng thân thể của Dung Dung lại mang một cảm giác thánh khiết, trộn lẫn giữa sự gợi cảm của phụ nữ và sự ngây ngô của thiếu nữ, có vẻ đẹp của đực giả hoàn tu (muốn mà còn xấu hổ), làm cho Mộc Hân muốn tiến tới sùng bái từng tắc da thịt của Tạ Kinh Dung, trên thực tế, cô đã làm như vậy.

"Mộc Hân, dừng..." Tạ Kinh Dung co quắp các đầu ngón chân, nàng không ngờ Mộc Hân cư nhiên sẽ hôn ngón chân của bản thân, tuy rằng nói vừa tẩm ở phòng tẩm cực kỳ sạch sẽ, thể nhưng Tạ Kinh Dung vẫn thấy rất kỳ quái.

Mộc Hân nắm chân Tạ Kinh Dung không cho nàng nhúc nhích, ngón chân của Dung Dung rất đáng yêu, trắng trắng, rất nhỏ nhắn, cô vươn đầu lưỡi liếm một chút ở các khe ngón chân, Tạ Kinh Dung thấy ngón chân truyền đến cảm giác tê dại và ngứa ngứa, không khỏi co ngón chân lại.

Yêu tốt hơn nhiều so với không yêu, thời gian ở cùng một chỗ với Trang Ý Mộng, đến quan hệ bằng miệng với Trang Ý Mộng Mộc Hân cũng không muốn, thể nhưng trước mặt Tạ Kinh Dung, dù cô hèn mọn lấy lòng Tạ Kinh Dung như vậy thì cô vẫn thấy rất hạnh phúc.

Môi Mộc Hân chậm rãi di động dọc theo chân nhỏ lên phía trên, đến mặt trong đùi, nhẹ nhàng cắn cắn, Tạ Kinh Dung cũng cảm giác môi Mộc Hân đã tới mặt trong đùi của bản thân, đùi bị Mộc Hân cưỡng chế mở ra, nàng thấy thân thể của chính mình như bị kiến cắn qua nhẹ nhẹ, ngứa ngứa.

Mộc Hân nhìn về phía giữa hai chân đã bắt đầu ướt át, cánh hoa hồng nhạt kia dính dịch thể, trong suốt sáng đẹp cực kỳ, đường nhìn của Mộc Hân càng trở nên nóng rực.

Tạ Kinh Dung cúi đầu thấy Mộc Hân đang nhìn chăm chăm vào chỗ tư mật nhất của bản thân thì không khỏi xấu hổ muốn khép đùi, thể nhưng Mộc Hân chen vào giữa hai chân nàng, căn bản không cách nào khép lại được, chỉ có thể bất lực mặc cho chỗ tư mật nhất của bản thân bại lộ dưới tầm nhìn của Mộc Hân, nàng nghĩ tư thế này thật khó xử.

"Mộc Hân..." Ngữ khí của Tạ Kinh Dung hơi chút bất lực.

"Dung Dung, mình yêu cậu, mình luyện tiếu không muốn cậu khổ sở hơn bất cứ ai, giao cho mình được không?" Mộc Hân ngẩng đầu nhìn Tạ Kinh Dung, biểu tình nghiêm túc hỏi.

Tạ Kinh Dung nhìn biểu tình nghiêm túc dị thường của Mộc Hân, trong lòng như có dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy qua làm suy yếu sự chống cự vốn có của Tạ Kinh Dung với việc này, thậm chí dung túng để Mộc Hân càng mở rộng chân của bản thân, cảm giác được Mộc Hân nhẹ nhàng đẩy cánh hoa ra, mà đường nhìn của Mộc Hân càng giống như muốn tổn thương bản thân, Tạ Kinh Dung cảm giác được thân dưới có cỗ nhiệt chạy bùng lên.

Mộc Hân nhìn dịch thể càng ngày càng chảy ra, trong lòng âm thầm mừng rỡ không ngớt, xem ra thân thể của Dung Dung cũng không phải không hề có cảm giác, bắt đầu chậm rãi động tình và hòa tan.

Mộc Hân nhìn tâm hoa trong cánh hoa, vươn đầu lưỡi tinh thử liếm một chút tâm hoa ướt sũng kia, cảm giác được thân thể Dung Dung run nhẹ, cô càng nhiệt tình dùng miệng, ngón cái nhẹ nhàng xoa ắn cuống hoa, còn đầu lưỡi lướt vào cửa động. Tạ Kinh Dung không dám nhìn động tác chôn giữa hai chân của bản thân, nàng giả đã điều nhắm hai mắt lại, thể nhưng càng khiến cảm giác trở nên mãnh liệt hơn, nàng cảm thấy một cỗ dòng điện cường liệt đánh tới bụng mình từ giữa hai chân, vui thích kéo tới làm cho chỗ tư mật nhất của nàng không khỏi chảy ra ngày càng nhiều nước đầm ẩm áp.

Nàng nghe được tiếng Mộc Hân nuốt nước, thanh âm kia dâm mỹ đến khiến Tạ Kinh Dung đỏ ửng, đó là dấu hiệu của lúc động tình, làm cho đóa hoa kiều diễm phía trên như thể đang nóng lóng chuẩn bị nở rộ, còn đóa hoa phía dưới cũng trở nên kiêu diễm dị thường, thời điểm áp ụ để biến hóa chuẩn bị xé rách vỏ mỹ lệ này mê hoặc đường nhìn của Mộc Hân. Mộc Hân nếm thử mùi vị đặc biệt chỉ thuộc về Dung Dung, tựa hồ còn mang theo hương thơm nữ, mê người cực kỳ.

Đầu lưỡi Mộc Hân loay hoay ở cửa động chặt chẽ mà khiêu khích, đầu lưỡi của cô linh xảo tìm hiểu cửa huyệt, nhẹ nhàng thử xen vào, chỉ tiến vào một chút sau đó rời khỏi rồi lại tiến vào, lặp đi lặp lại nhiều lần, làm cho Tạ Kinh Dung thoải mái nhưng cũng cực kỳ khó nhịn, nàng nghĩ thân thể như đang bóc khỏi linh hồn của chính mình, chỉ có thể bất lực cảm thụ cảm giác mà Mộc Hân mang đến cho thân thể bản thân, hình như thoải mái, cũng giống như khó chịu, chìm chìm nổi nổi, làm cho Tạ Kinh Dung tràn ra miệng âm thanh ngắt quãng rất nhỏ mà dễ nghe.

Đầu lưỡi Mộc Hân ôm giữ cuống hoa mãnh cảm, nhẹ nhàng liếm mát, động tác càng lúc càng nhanh, mà cảm giác vui thích của Tạ Kinh Dung cũng càng ngày càng mãnh liệt, hô hấp cũng trở nên càng ngày càng gấp gáp, tới sát ranh giới bùng nổ, Tạ Kinh Dung cảm giác toàn thân đều cong lại như bị trói chặt, trói đến chặt chẽ, rốt cục có một cỗ vui sướng hưng mãnh kéo tới, thân thể bắt đầu kinh luyện (do hệ thần kinh, các cơ bắp bắt chợt co rút không tự chủ được), huyệt bắt đầu kịch liệt co rút lại, Tạ Kinh Dung cảm giác đại não bản thân trống rỗng, thân thể như đột nhiên bị đưa lên cao sau đó chậm rãi hạ xuống, nàng không biết thân thể bị làm sao, chỉ là cảm thấy như vậy, tư vị chưa từng nếm thử qua, tựa hồ sẽ làm người ta trầm mê.

"Mộc Hân..." Tạ Kinh Dung cảm thấy bản thân khô khát đến giọng nói cũng trở nên có chút khàn khàn.

Mộc Hân ngẩng đầu hôn lên môi Tạ Kinh Dung, một cái hôn nhiệt liệt mà thâm tình.

"Dung Dung, không biết đó là gì sao?" Môi Mộc Hân dán bên tai Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng hỏi.

Tạ Kinh Dung không đáp, nàng loáng thoáng đoán ra được.

"Đó chính là cao triều khi yêu, Dung Dung thoải mái không?" Mộc Hân rất thích phổ cập kiến thức phương diện này cho Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung vốn còn dư vị nên mặt ửng đỏ, nghe xong lại đỏ bừng, mặc dù thoải mái thì nàng sao có thể nói ra miệng hai chữ thoải mái đây.

"Dung Dung chưa từng sờ qua bản thân như thế sao?" Mộc Hân ôm Tạ Kinh Dung, tay lại chui đến giữa hai chân Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng xoa.

Vị trí vốn đang miễn cảm của Tạ Kinh Dung lại bị Mộc Hân mở ra.

"Ai lại đi sờ chỗ cơ thể gây khó xử như vậy!" Bình thường chỉ lúc tắm nàng mới tẩy rửa chỗ đó, bình thường vô duyên vô cớ thì sao lại sờ đây? Tạ Kinh Dung xác thực rất gồng một tờ giấy trắng trong việc này.

Mộc Hân nhẹ nhàng cười, cười đến xán lạn chói mắt, cô đã biết sẽ là như vậy, quả nhiên Dung Dung thật sự cực kì thuần khiết từ thân thể đến linh hồn.

"Minh đã từng tự sờ qua." Mộc Hân thoải mái thừa nhận, trước đây ngủ cùng một chỗ với Trang Ý Mộng, bản thân hành động ở vai công, trên thực tế, mỗi lần áp Trang Ý Mộng, bản thân cũng có cảm giác, thế nhưng cô lại không muốn để Trang Ý Mộng chạm vào bản thân, cho nên, đều tự giải quyết.

Vừa nghĩ đến Mộc Hân đã từng thủ dâm, Tạ Kinh Dung phát giác mặt mình lại nóng như đốt, rõ ràng là chuyện gây khó xử như thế, vì sao Mộc Hân có thể thân nhiên như chuyên gia vậy?

"Từ lần đầu tiên thấy Dung Dung trần truồng, Dung Dung vẫn luôn là đối tượng mình nghĩ tới để thủ..." Miệng Mộc Hân bị Tạ Kinh Dung che lại, Tạ Kinh Dung không xác định Mộc Hân rốt cuộc còn muốn nói bao nhiêu lời gây khó xử, lời của Mộc Hân làm cho Tạ Kinh Dung nghĩ bản thân lẽ nào thực sự đã sống quá đơn thuần sao? Nếu không thì vì sao luôn luôn cho rằng bản thân hiểu biết con người Mộc Hân, nhưng cho tới bây giờ cũng không biết trong đầu Mộc Hân có nhiều tâm tư buồn nôn như vậy.

Mộc Hân ngậm lấy đầu ngón tay của Tạ Kinh Dung, kỳ thực còn có nội dung kinh bạo hơn chưa nói cho Dung Dung biết, tỷ như mấy năm nay bản thân không ít lần ăn đậu hũ của Dung Dung, bất quá sợ Dung Dung không chịu nổi, nên tạm thời sẽ không tiếp tục kích thích Dung Dung.

Động tác trần ngập tính ám chỉ như vậy của Mộc Hân làm cho ngón tay Tạ Kinh Dung như bị điện giật, nhanh chóng rút về.

"Dung Dung tinh thần còn tốt, chúng ta tiếp tục, lúc này mới vừa bắt đầu thôi!" Mộc Hân nhẹ tay khẽ nắm lấy điểm tròn nhỏ, nhẹ nhàng xoa nắn, thân thể Tạ Kinh Dung còn rất miễn cảm, nàng chịu kích thích thì bám lấy người Mộc Hân tìm cách chống đỡ, nàng cảm thấy đầu ngón tay cầu Mộc Hân đang loanh quanh trên chọc ở chỗ cực kỳ tư mật của bản thân, đầu ngón tay còn nhẹ nhàng gầy mạnh hai bên cánh hoa lớn nhỏ, con suối lại róc rách chảy nước, Mộc Hân nghĩ cần phải rèn sắt khi còn nóng, cho nên Mộc Hân thử thâm nhập ngón tròn thon dài của bản thân vào miệng suối nhỏ hẹp kia, bên trong khít chặt đến khiến Mộc Hân chỉ hơi đi vào chút đã thấy tắc trở.

"Đau..." Tạ Kinh Dung cảm thấy thân thể có dị vật xâm nhập, cảm giác được một cổ đau đớn, thân thể theo bản năng bài xích ngón tay đang xâm nhập, tuy rằng biết phá thân sẽ đau, thế nhưng trong lòng vẫn sẽ có cảm giác sợ đau và mơ hồ bất an.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung đau đến nhíu chặt lông mày thì rất yêu thương rút ngón tròn ra, tuy nói lần đầu tiên của con gái đều đau, thế nhưng cô luyện tiết làm Dung Dung đau.

Mộc Hân hôn một chút vùng lông mày Tạ Kinh Dung đang nhíu chặt, vuốt ve lưng Tạ Kinh Dung, nhẹ nhàng trấn an, "Ngoan, không sao, chúng ta không làm nữa."

Rõ ràng là bản thân đau, thế nhưng Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân hình như còn sợ làm đau bản thân hơn cả nàng, trấn an bản thân như dỗ trẻ con, làm cho Tạ Kinh Dung có chút cảm động trong lòng, trái lại càng kiên định quyết tâm để Mộc Hân muốn bản thân.

"Mộc Hân, tiếp tục." Tạ Kinh Dung dán mặt trên cổ Mộc Hân, nhẹ nhàng nói.

"Không nên, Dung Dung sẽ đau." Mộc Hân cũng sợ bản thân sẽ làm đau Tạ Kinh Dung, cô hận không thể đau thay Dung Dung, có người nói có người phá thân sẽ đau tê tâm liệt phế, cô luyện tiết Dung Dung đau như vậy.

"Sau đó cũng sẽ đau, chẳng lẽ cậu muốn mình làm xử nữ cả đời sao?" Tạ Kinh Dung giả vờ dễ dàng hỏi ngược lại.

"Thế nhưng..." Mộc Hân vẫn rất do dự.

"Không trải qua đau thì sao có thể biến từ thiếu nữ thành phụ nữ đây? Tựa như bướm bướm phải phá kén thoát ra cũng phải trải qua sự lột xác thống khổ, hơn nữa mình muốn cho cậu, cậu không muốn sao?" Tạ Kinh Dung hỏi ngược lại.

Mộc Hân nghe vậy thì cảm động cực kỳ, bản thân tự nhiên là muốn, tựa như bản thân tình nguyện cho Dung Dung, vì Dung Dung, đau đớn, bản thân chưa bao giờ sợ.

"Dung Dung, nếu thực sự rất đau hãy nói, để mình dừng lại." Mộc Hân nghiêm túc dặn dò.

Tạ Khinh Dung gật đầu.

Hết chương 71

P/S: Còn 1 chương H nữa, H của Mộc - Dừng dài quá. Vote nào!

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 72: [H]

Mộc Hân ngậm lấy điểm tròn nhỏ mềm mại bên trên, nhẹ nhàng mút mát cẩn nhẹ đồng thời nhẹ nhàng kéo căng, còn ngón cái vẫn ở tại chỗ đã sớm đội thành điểm tròn nhỏ phía dưới lên mà xoa nắn, hai tay cùng múa lấy lòng nàng, hết khả năng giảm bớt đau đớn mà Dung Dung phải nhận.

Tạ Khinh Dung cảm giác trước ngực hơi đau, thế nhưng nhiều hơn cả là cảm giác tê dại, giữa hai chân lại truyền đến cảm giác vui thích đã có chút quen thuộc, loại vui thích cường liệt này đánh úp về phía bản thân, da đầu da mặt đều có cảm giác tê dại, giữa hai chân vốn ướt át lại càng tràn lan nước đầm, theo viên đùi chày lên ga giường, giường đều ướt một mảnh lớn.

Dưới mọi cách Mộc Hân trêu chọc và lấy lòng, thân thể Tạ Khinh Dung chậm rãi lâm vào khao khát mong cầu, trước từng ném thử tư vị dục vọng này, cho nên Tạ Khinh Dung mơ hồ cảm giác được thân thể đang đổi, loại cảm giác này làm cho thân thể nàng thấy trống rỗng, cũng khiến thân thể nàng thoải mái đồng thời khó chịu, kim lòng không đậu dính tới người Mộc Hân cựa quậy.

Mộc Hân biết Dung Dung cựa quậy thân thể là muốn gì, cô cũng biết thời cơ tựa hồ đã chín muồi, ngón trỏ của cô lại đi tới cửa động khít chặt vừa rồi mà nhẹ nhàng lách vào, tuy rằng thân thể Dung Dung đã đủ ướt, thế nhưng cửa động chưa bao giờ bị người khác chạm đến vẫn có vẻ thập phần chặt chẽ, mỗi lần Mộc Hân đi vào một chút đều ngừng lại, để cho thân thể Dung Dung làm quen với sự tồn tại của đầu ngón tay bản thân.

Tạ Khinh Dung cảm thấy thân thể thoáng như đang ở thiên đường mà rớt xuống địa ngục, vui vẻ vừa rồi biến mất trong nháy mắt, thân dưới truyền đến cảm giác khó chịu do bị xâm nhập, thế nhưng ngón trỏ của Mộc Hân càng đi vào trong thêm một chút lại càng đau đớn cường liệt hơn, đau đớn làm cho Tạ Khinh Dung không khỏi hơi nhíu chặt mày lá liễu, đây là quá trình phụ nữ tất phải trải qua, Tạ Khinh Dung nghĩ vô luận có đau bao nhiêu thì nàng cũng không thể lùi bước.

Mộc Hân cảm giác được đầu ngón tay bản thân gặp một lớp cản trở hơi mỏng, cô biết đây nhất định chính là màng trinh, cô ngừng đầu nhìn Tạ Khinh Dung, thấy Tạ Khinh Dung vì đau đớn mà nhăn mày thì lập tức ngừng lại.

"Có phải rất đau không?" Mộc Hân yêu thương hỏi.

"Không sao..." Trên thực tế, thực sự rất khó chịu, thế nhưng Tạ Khinh Dung không muốn bỏ dở nửa chừng, không muốn cho Mộc Hân biết bản thân đau đớn.

Ngoài miệng Dung Dung nói không sao, thế nhưng biểu tình rõ ràng thoát nhìn rất thống khổ, hơn nữa trán cũng chảy tầng mồ hôi mỏng, Mộc Hân yêu thương cực kỳ, còn chưa phá đã đau như thế, Mộc Hân khó có thể tưởng tượng đau đớn khi Dung Dung phá, Mộc Hân ngừng lại đều thấy lo lắng.

"Dung Dung, chúng ta không làm nữa..." Mộc Hân định rút ngón tay ra, cô thực sự luyến tiếc để Dung Dung đau như thế.

Tạ Khinh Dung đè tay Mộc Hân lại, không cho Mộc Hân rút ngón tay.

"Mộc Hân, mình muốn biến thành người phụ nữ của cậu" Tạ Khinh Dung còn đè giữ thấp đầu Mộc Hân xuống, một tay vòng lên cổ Mộc Hân, tay còn lại còn đặt trên tay Mộc Hân.

Mộc Hân có cảm giác ê ẩm xót xa nhưng lại ngọt ngào trong lòng, cô thực sự quá yêu cô gái này.

Tạ Khinh Dung thừa lúc Mộc Hân thất thần chốc lát, nâng mông bản thân lên, thân thể dùng sức nhắm về phía đầu ngón tay của Mộc Hân, ngón trỏ xuyên phá màng tử nữ, Tạ Khinh Dung cảm thấy thân thể trong nháy mắt bị xò xuyên qua, loại đau đớn như bị xé rách này, Tạ Khinh Dung lớn từng này cũng chưa từng đau như thế, thực sự quá mức đau, nước mắt đều vì đau đớn mà không thể giữ được, có thể không đơn giản chỉ là đau đớn, còn có loại sầu não vì từ thiếu nữ biến thành phụ nữ đi.

Mộc Hân thấy nước mắt của Tạ Khinh Dung thì trong lòng đau xót, nước mắt cũng không cầm được mà chảy xuống, có đau lòng, có cảm động, cũng có tự trách vì không cách nào chia sẻ đau đớn với người mình yêu.

Hóa ra, cảm giác có người vì nghĩ đến đau đớn của bạn mà đau đớn là thế này, Tạ Khinh Dung tuy rằng thấy thân thể rất đau, thế nhưng lòng xác thực ấm áp chưa từng có, nàng nghĩ bản thân hình như từ giờ khắc này đã chân chính yêu Mộc Hân.

"Đưa ngón, khóc cái gì?" Đầu ngón tay Tạ Khinh Dung nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt Mộc Hân, nóng hổi hổi.

"Thấy Dung Dung khóc, mình khó chịu." Mộc Hân rút ngón tay của mình ra, đầu ngón tay dính một chút máu, không nhiều lắm, nhạt nhạt, đây là biểu tượng cho Dung Dung từ thiếu nữ biến thành phụ nữ.

"Đây không phải là quá trình phụ nữ đều trải qua sao? Còn nữa, cậu cũng cần trải qua một lần như bị tội như thế, sợ là hôm nay không được, chờ lúc mình có tinh thần." Tạ Khinh Dung xoa xoa trán Mộc Hân một chút, chẳng hiểu sao, hôm nay thấy Mộc Hân hình như đẹp hơn một chút so với bình thường.

"Ừ, lúc nào mình cũng chờ Dung Dung, Dung Dung còn đau không?" Mộc Hân còn có chút yêu thương hỏi.

"Lúc đi vào một chút kia tương đối đau, hiện tại đã tốt lên một ít." Bất quá vẫn rất khó chịu, nếu đêm nay tiếp tục sẽ tương đối miễn cưỡng.

"Dung Dung, mình đi lấy khăn mặt nóng lau giúp cậu một chút." Mộc Hân nhảy xuống giường, chạy vụt vào phòng tắm cầm một cái khăn mặt nóng ra.

"Dung Dung, mở chân ra." Mộc Hân nhẹ nhàng dỗ.

Tạ Khinh Dung đỏ mặt hơi mở đùi, Mộc Hân cầm khăn mặt nóng nhẹ nhàng chà lau chỗ tư mật của Tạ Khinh Dung, động tác ôn nhu cực kỳ.

"Dung Dung, ngủ đi." Mộc Hân vệ sinh sạch sẽ cho Tạ Khinh Dung xong, ôm người phụ nữ bản thân âu yếm nhẹ nhàng nói rằng.

"Ừ." Được Mộc Hân cẩn thận tỉ mỉ săn sóc chiều cổ như thế, trong đáy lòng, Tạ Khinh Dung cảm giác rất không giống như trước.

Không biết có phải vì thân thể đau đớn mà mệt mỏi rồi hay không mà Tạ Khinh Dung nhanh chóng ngủ say, Mộc Hân nhìn người phụ nữ trong lòng mình mà rất hạnh phúc trong lòng, người phụ nữ này đã chân chính thuộc về bản thân, nghĩ tới đây, Mộc Hân cũng không khỏi cười khúc khích, đời này, số lần Mộc Hân ranh mãnh cười khúc khích có thể đếm được trên đầu ngón tay.

---o0o---

Kim Linh trở lại thì rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, cô không xác định bản thân có thể cho Trang Ý Mộng loại tình yêu cô ấy muốn kia không, từ trước đến nay cô đều làm việc tùy tiện và bằng cảm giác, cảm giác rất mạnh liệt nói cho cô biết, trái tim cô muốn có được Trang Ý Mộng, bằng không tìm bản thân sẽ không được yên ổn, cho nên Kim Linh cũng không im lặng rút lui, cô quyết định theo đuổi ráo riết Trang Ý Mộng, đều nói liệt nữ sợ triển lang, vậy liệt nữ cũng có thể sợ triển lang.

Kim Linh sớm tới bãi đỗ xe dưới tầng của công ty Trang Ý Mộng, đậu xe ở bên cạnh xe Trang Ý Mộng, chuẩn bị ôm cây đợi thỏ, kỳ thực cũng không tính là ôm cây đợi thỏ thực sự, cô đã bỏ rất nhiều công sức ở chỗ trợ lý riêng của Trang Ý Mộng mới lấy được bảng giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi hiện tại của Trang Ý Mộng.

Cô biết Trang Ý Mộng rất thường xuyên đến công ty, thông thường sẽ tăng ca đến muộn, hơn 8 giờ mới tan tầm, cho nên 7 rưỡi cô đã có mặt ở chỗ này, từ ngày đó, Trang Ý Mộng không còn ở lại qua đêm ở nhà bản thân.

Trang Ý Mộng rất sợ dính dáng về tình cảm với Kim Linh, ở trình độ nào đó, Kim Linh có sức hấp dẫn nhất định với cô, thế nhưng cô nghĩ nếu tiếp tục pha trộn cùng một chỗ với Kim Linh sẽ có nguy cơ đốt lửa tự thiêu mình, cho nên đã đơn giản tách khỏi Kim Linh.

Kim Linh vừa nhìn thấy Trang Ý Mộng xuất hiện ở bãi đỗ xe liền xuống khỏi xe bản thân, chặn Trang Ý Mộng lại.

"Cho hỏi có thể xem phim cùng nhau không?" Kim Linh hỏi.

Trang Ý Mộng thấy Kim Linh gần đây không tiếp tục xuất hiện, cho rằng Kim Linh đã im lặng rút lui, Kim Linh trong ấn tượng của cô rất không thích cảm giác bị ràng buộc, cảm tình nghiêm túc và vân vân tránh còn không kịp, âm hồn không tiêu tan như vậy làm cho cô có chút bất ngờ.

"Không có hứng thú." Kỳ thực Trang Ý Mộng rất thường xuyên đi xem phim một mình, bởi vì Mộc Hân chưa bao giờ đi xem cùng bản thân, mà cô lại rất thường xuyên chọn suất chiếu nửa đêm, khi đó rạp chiếu phim vừa tối vừa rộng thoáng, lạnh vắng tanh.

"Trang Ý Mộng, có phải cô sợ yêu tôi, cho nên không dám đi chung với tôi hay không?" Kim Linh nhướn mi hỏi.

"Tính tự sướng bản thân thật tốt miễn bàn, không phải tất cả mọi người đều sẽ yêu cô." Trang Ý Mộng không muốn thừa nhận với Kim Linh bản thân cô có sự hấp dẫn với mình.

"Mặc dù là bạn bè thì cùng nhau đi xem một bộ phim cũng là rất bình thường." Kim Linh lấy lùi làm tiến nói, cô mới không giống bạn bè mà xem phim cùng nhau.

Hết chương 72

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: 73: Hẹn Hò

"Vây tùy tiện đi." Trang Ý Mộng không có nhiều bạn bè cùng giới tính, cho nên đề nghị của Kim Linh làm cô có chút động tâm, phụ nữ như Kim Linh không hợp làm người yêu, nhưng làm bạn lại thật ra không tồi, coi như là đi xem phim cùng bạn là được.

"Ngồi xe tôi đi." Ngồi xe bản thân, đi đâu xem phim gì, bản thân mới có quyền chủ động.

Trang Ý Mộng không cự tuyệt, ngồi trên xe Kim Linh.

Tới rạp chiếu phim, Kim Linh mua hai túi bỏng lớn và hai cốc cola to, thêm cả vài bọc khoai tây chiên, ôm đầy trước ngực, sau đó quăng một túi bỏng vào lòng Trang Ý Mộng.

"Tôi không ăn đồ ăn vặt." Trang Ý Mộng không có thói quen ăn những thực phẩm đầy bụi bặm này.

"Xem phim mà không ăn đồ ăn vặt thì không thú vị, đây là chuẩn bị để xem phim." Kim Linh tiếp tục dúi một cốc cola vào tay Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng miễn cưỡng nhận bỏng và cola, cùng Kim Linh vào rạp chiếu phim.

Kim Linh có ý chọn xem '2012', cô chính muốn nói với Trang Ý Mộng rằng, nếu như tận thế sắp đến, thì sống ở tức thời không phải là hay nhất sao? Cả đời và vân vân, thực sự quá xa xôi.

Trang Ý Mộng nhưng lại không nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ xem phim rất đơn thuần, cảm giác có người đi xem phim cùng xác thực khá hơn so với một mình xem.

Xem hết phim, trên đường đi ra, Kim Linh hỏi Trang Ý Mộng, "Nếu như thực sự có 2012, cô định sống những ngày cuối cùng thế nào?"

"Hiện tại thế nào thì vẫn như thế." Mọi người đều sẽ chết, chết muộn thì như thế, chết sớm có gì không giống đây?

"Thật không thú vị, nếu như là tôi, tôi sẽ làm một lần những chuyện mà tôi muốn làm nhưng lại không làm." Làm sao sống quãng thời gian còn lại thật nhiều màu sắc mới là then chốt nhất, Kim Linh nghĩ.

"Một khắc sắp xảy ra kia, cô sẽ làm gì?" Kim Linh lại hỏi.

"Chưa nghĩ tới." Trang Ý Mộng nghĩ không nổi đến một khắc kia, tất cả những giả tưởng hiện tại đều không thể thành thật.

"Nếu như là tôi, một khắc kia tôi sẽ làm tình điên cuồng với người yêu, chết trong lúc làm yêu với người âu yếm, ngấm lại đều thấy lãng mạn." Kim Linh nói ra ý nghĩ kỳ lạ.

"Tôi nghĩ rằng cô sẽ tìm cách khiến bản thân không phải chết." Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, không nghĩ tới Kim Linh còn có ý nghĩ lãng mạn ngây thơ như vậy, bất quá Kim Linh có người yêu sao? Trang Ý Mộng vẫn cho rằng người Kim Linh yêu nhất chính là bản thân.

"Đương nhiên, nếu có biện pháp không phải chết, tự nhiên phải nghĩ biện cách, nếu không có cách nào, cùng lắm là chết." Bản thân vẫn luôn không phải là người tiêu cực chờ chết.

Trang Ý Mộng không cho là đúng mà cười một chút, tình yêu và vân vân xem ra đều là mây bay, mưu cầu lợi ích hạnh phúc cho mình mới là vương đạo của Kim Linh, cái mà Kim Linh gọi là tình yêu bất quá cũng chỉ xuất phát từ mục đích mua vui cho bản thân.

"Nếu như chỉ có một chỗ, cô nhất định sẽ giữ cho bản thân, sau đó bỏ mặc người yêu." Trang Ý Mộng nghĩ đây mới giống với việc Kim Linh sẽ làm..

"Trang Ý Mộng, vì sao cô nhất định phải hạ thấp nhân phẩm của tôi đến vậy?" Kim Linh nhũu mày hỏi, đây quả thực là công kích về nhân phẩm, nếu như bị bản thân bỏ mặc thì nhất định không phải là người yêu, nếu có người có thể khiến bản thân tình nguyện mình chết cũng muốn người đó sống, thì đây mới là người yêu được không?

"Không phải hạ thấp nhân phẩm của cô, là đối với cô mà nói, người yêu bé nhỏ đến không đáng kể." Trang Ý Mộng nghĩ bản thân tuyệt đối không có ý từ công kích ai.

"Cô tổn thương tôi, tôi vốn có thể làm một người có thể cống hiến, thế nhưng cô làm thương lòng làm người tốt của tôi!" Kim Linh cực kỳ khoa trương nói, tuy rằng bị Trang Ý Mộng xem như thế thì trong lòng phi thường không có tư vị, thế nhưng cô sẽ không làm nghiêm trọng với Trang Ý Mộng, tránh cho bản thân lại bị thương.

Trang Ý Mộng nhìn biểu diễn khoa trương của Kim Linh thì không khỏi mỉm cười, Trang Ý Mộng phải thừa nhận tích cách của Kim Linh kỳ thực phải tốt hơn rất nhiều so với Mộc Hân, cũng tương đối có chút hài hước.

Ra khỏi rạp chiếu phim thì đã là mười một rưỡi đêm, Kim Linh trực tiếp chạy xe đến dưới lầu nhà của mình, Trang Ý Mộng không thể không biết ý đồ của Kim Linh, giữa đường vẫn không hề cự tuyệt, làm cho Kim Linh có tám phần mười nắm chắc Trang Ý Mộng sẽ lên lầu cùng bản thân.

"Đi vào uống chén rượu vang, thế nào?" Kim Linh nhẹ giọng hỏi.

"Không được, cô đưa tôi trở về đi." Kỳ thực giữa đường Trang Ý Mộng cũng rất đấu tranh, lý trí của cô nói không thể để bản thân tiếp tục có cơ hội phóng túng với Kim Linh, thế nhưng ma quỷ trong lòng lại nói với cô, tiếp tục phóng túng một lần cũng không sao, dù sao thì cô và Kim Linh đã sớm phóng túng qua, huống chi ở tầm tuổi này của cô và Kim Linh có nhu cầu là bình thường, chỉ là cùng có lợi mà thôi, chỉ cần quán chặt tim bản thân thì không có gì nguy hại, thế nhưng lý trí lại lập tức ngăn lại ý nghĩ như vậy tiếp tục.

"Uống chén rượu vang mà thôi, cũng sẽ không ăn tươi nuốt sống cô, chẳng lẽ cô đang sợ?" Thân thể Kim Linh hướng tới Trang Ý Mộng, môi tới gần gương mặt Trang Ý Mộng, gần như dán lên cặp môi đầy ắp của Trang Ý Mộng, hà hơi thổi khí nóng, hơi tràn ngập tính ám chi. Cô thế nào mà không biết giằng co trong tư tưởng của Trang Ý Mộng, nhưng chính vì biết điều đó, cho nên bản thân mới càng muốn tăng cấp dụ dỗ cô ta thêm.

Trang Ý Mộng cảm giác có cổ khô nóng, thân thể quá quen thuộc với khiêu khích của Kim Linh, quá quen thuộc với nhiệt tình của Kim Linh, thân thể Kim Linh như trái cây chín mọng, nhẹ nhàng cắn một ngụm, nhiều nước mà ngọt, đây là thời khắc ngọt nhất của phụ nữ, tràn ngập sự mê hoặc.

"Trở về cũng chỉ một mình, sao không cùng tôi uống chén rượu vang đây? Có người ở cùng, sẽ không cảm thấy tịch mịch." Kim Linh tiếp tục dùng chất giọng mê hoặc gọi cảm như sắp động dục mà dụ dỗ.

"Chỉ uống rượu?" Trang Ý Mộng lừa mình dối người hỏi, tầm mắt thấy thân thể Kim Linh hơi dựa vào bản thân, xuyên thấu qua cổ chữ V, thấy khe rãnh như ẩn như hiện bên trong, trong đại não trực tiếp hiện lên kí ức hình ảnh hương điểm Kim Linh kiều diễm nằm ngang trên giường, thấy thân thể càng trở nên khô nóng, quả nhiên phụ nữ qua ba mươi quá dễ bị kích thích dục vọng bởi những điều ám chi mà trở nên miên man bất định.

"Ừ." Kim Linh cười đến cực kỳ mỉa, cô biết Trang Ý Mộng đã thỏa hiệp, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì thì không cần nói cũng biết.

Vừa vào cửa, cũng không biết là ai chủ động trước, hai người ôm nhau bắt đầu nồng nhiệt hôn hít kịch liệt mà có chút gấp gáp, vài ngày không gặp, rất có tư thái tiểu biệt thăng tân hôn, hôn đến khó phân biệt ai với ai, rốt cục tại lúc hai người đều có chút tức giận khó hiểu thì môi mới không nở mà rời xa nhau, thân thể hai người vẫn còn chặt chẽ dính cùng một chỗ, tay Trang Ý Mộng đã luồn vào trong y phục của Kim Linh, tiến vào trong áo con vuốt ve đầy ắp của Kim Linh, mà tay Kim Linh cũng đang vuốt ve bờ mông của Trang Ý Mộng, sau đó tiến vào vấy bó, vuốt ve đùi Trang Ý Mộng.

Nhìn Trang Ý Mộng nhiệt tình hôn lại bản thân, hóa ra không phải chỉ bản thân nhớ nhung, thân thể của cô ta luôn thành thực hơn so với trong lòng, điều này làm cho Kim Linh mừng thầm không ngớt, không phải chỉ bản thân nhiệt tình là tốt rồi, Kim Linh không định vào thẳng chủ đề, mục đích đêm nay của cô không đơn giản chỉ là bị Trang Ý Mộng áp, mà trọng yếu nhất là phản công, nếu như một phụ nữ có thể giao thân thể của cô ấy cho bản thân, vậy đi vào lòng cô ấy sẽ không còn quá khó khăn. Thân thể và trái tim của phụ nữ liên hệ chặt chẽ ở cùng một chỗ, nếu như trong lòng không có hảo cảm hoặc tình cảm với một người, thân thể sẽ không có phản ứng quá lớn.

"Tôi tắm rửa trước, trong tủ có rượu vang, cô uống trước, tôi lập tức sẽ đi ra." Ngón tay xinh đẹp của Kim Linh nhẹ nhàng chạm một chút ở bờ môi kêu gọi của Trang Ý Mộng, sau đó cầm một cái váy ngủ gọi cảm vào phòng tắm.

Trang Ý Mộng liền tới tủ dưới quầy bar cầm ra một chai, sau đó uống một cách ưu nhã, chẳng hiểu sao, trong lòng mơ hồ thấy có tội ác, loại cảm giác tội ác này chỉ có ở hai lần đầu tiên làm tình cùng Kim Linh, vốn đã sớm biến mất hầu như không còn theo số lần phóng túng, ngày hôm nay chẳng hiểu sao lại đi ra.

Rất nhanh, Kim Linh liền đi ra từ phòng tắm, làn da hấp thụ đủ hơi nước nên kiều diễm ướt át, tóc vấn cao cao, lộ ra càn cổ kêu gọi, tóc mái hơi ướt, gọi cảm chọc người cực kỳ.

Trang Ý Mộng ngoắc ngoắc về phía Kim Linh, Kim Linh nghe lời tiêu sái đến trước mặt Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng đưa tay giữ đầu Kim Linh, môi chủ động hôn lên môi Kim Linh, đưa toàn bộ rượu vang trong miệng bản thân vào trong môi Kim Linh, Kim Linh cũng không khách khí nuốt vào toàn bộ, còn chưa đủ muốn nhiều hơn, Kim Linh vui vẻ với sự nhiệt tình của Trang Ý Mộng, cô vẫn nghĩ, trên giường Trang Ý Mộng và bản thân là cùng một loại, rõ ràng đều là người cực kỳ nhiệt tình, thế nhưng Trang Ý Mộng hết lần này tới lần khác nhất định khác chế dục vọng của bản thân, nghĩ đến cùng là quen khác chế do ở cùng Mộc Hân, về phương diện khác, là do cô ấy còn có chút phòng bị với bản thân, chỉ cần có thể đỡ bỏ phòng bị của Trang Ý Mộng thì Kim Linh có thể hưởng sự nhiệt tình như đã dự đoán của Trang Ý Mộng, nghĩ tới đây Kim Linh dị thường chờ mong.

"Cô có muốn tắm rửa không?" Kim Linh nhẹ giọng hỏi.

"Cũng được." Trang Ý Mộng buông chén rượu, cầm một bộ đồ ngủ của Kim Linh, vào phòng tắm, lúc cởi đồ, quần lót quả nhiên ướt, kỳ thực lúc pha trộn cùng Kim Linh, thân thể còn bất mãn hơn so với lúc ở cùng một chỗ với Mộc Hân, chỉ ít ở chỗ Mộc Hân bản thân vẫn đều là thụ, ở chỗ Kim Linh nhưng lại chỉ công không thụ, cô không thể tưởng tượng được Mộc Hân làm thế nào mà kiên quyết không thể bản thân chạm, lại làm thế nào mà lại phẳng dục vọng của bản thân đây?

Trang Ý Mộng điều chỉnh nước lạnh, nước lạnh làm giảm đi khô nóng trong người bản thân, cô biết này chỉ là tạm thời, tiếp tục như thế, thân thể sẽ lại nóng lên.

Lúc Trang Ý Mộng đi vào, Kim Linh đang mở nhạc Samba, bản thân nhảy nhót theo âm nhạc.

Trang Ý Mộng không thể không thừa nhận, Kim Linh là một người rất hiểu tinh thú, cũng rất hiểu mị lực của bản thân mị, dưới nền nhạc, kĩ thuật nhảy cao siêu của Kim Linh phát huy vô cùng nhuần nhuyễn mị lực của bản thân.

Kim Linh nhảy đến trước mặt Trang Ý Mộng, mời Trang Ý Mộng cùng nhảy, Trang Ý Mộng không cự tuyệt, dù sao thì bầu không khí lúc này quá chọc người.

Tuy rằng Trang Ý Mộng nhảy Samba không mượt bằng Kim Linh, thế nhưng cũng không trở ngại việc hòa tiết tấu bắt đầu nhảy giữa Trang Ý Mộng và Kim Linh, thân thể ma sát thân thể, cảm giác khiêu khích cùng nhịp điệu này khiến người ta sa vào.

Thân thể và thân thể càng ngày càng dán gần, chẳng biết âm nhạc ngừng lúc nào, thân thể vẫn ăn ý dính cùng một chỗ, môi miệng đan nhau, vuốt ve thân thể đối phương, nhiệt độ bên trong liên tục tăng dần đều.

"Tôi nghĩ muốn cô, có thể chứ?" Kim Linh nhẹ nhàng hỏi, ngón tay xoa nắn đầy ắp của Trang Ý Mộng, còn đầu gối luồn vào giữa hai chân Trang Ý Mộng, cô vui vẻ phát hiện Trang Ý Mộng không mặc quần lót, hơn nữa cô cảm giác được thân dưới của Trang Ý Mộng cũng đã có đại lan tràn giống bản thân.

Trang Ý Mộng không trả lời, thế nhưng thân thể lại thành thực hơn, đỉnh ngực của cô dưới cái xoa của Kim Linh đã cứng như hòn đá nhỏ, mẫn cảm cực kỳ.

Kim Linh vén cao váy ngủ của Trang Ý Mộng, giấu đầu vào trong váy ngủ của Trang Ý Mộng, hàm bao lấy vị trí nhô cao kia, nhẹ nhàng cắn liếm mút, thân thể truyền đến cảm giác vui sướng làm cho Trang Ý Mộng quên từ chối, càng rong ruổi theo dục vọng cháy bỏng của bản thân.

Môi Kim Linh chậm rãi dôi xuống, từ ngọn núi chậm rãi đến đồng bằng, gặm cắn xung quanh rón Trang Ý Mộng, ngón tay vuốt bụi cỏ rậm rạp, dọc theo bụi cỏ mà tìm được nụ hoa.

Vì váy ngủ còn chưa cởi nên Trang Ý Mộng không nhìn thấy động tác của Kim Linh, thế nhưng mặc dù cô không thấy, thế nhưng thân thể lại mẫn cảm cảm giác được, khi Kim Linh vùi đầu ở giữa hai chân bản thân, cảm giác được lưỡi Kim Linh liếm vị trí cơ thể mẫn cảm nhất của bản thân, Trang Ý Mộng cảm thấy mình sắp không đứng được, Mộc Hân chưa bao giờ sẽ lấy lòng mình như Kim Linh. Mộc Hân trước mặt bản thân luôn luôn cao cao tại thượng, mà Kim Linh lại có thể hèn mọn quỳ gối giữa hai chân mình lấy lòng mình như vậy, Trang Ý Mộng cảm thấy bước tường phòng ngự trong lòng mình đổ nát.

Thế nhưng Kim Linh không cho cô có thời gian suy nghĩ đến Mộc Hân, bởi vì nàng cảm giác được đầu lưỡi của Kim Linh cứ nhiên lách vào, vui thích cường liệt kia rốt cục làm cho thân thể Trang Ý Mộng không chống đỡ được.

Quả nhiên, thân thể Trang Ý Mộng nhiệt tình như bản thân đã lường trước, dòng nước cuộn cuộn không ngừng kia bản thân thế nào cũng ăn không hết, thậm chí nhò xuống cả sàn nhà...

Hết chương 73

P/s: Đạo này thịt ăn mãi không hết nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 74: [H]

"Đi lên giường?" Kim Linh lại nuốt một ngụm dịch ngọt, chui đầu ra khỏi váy Trang Ý Mộng hỏi, bản thân không ngại quỳ gối giữa hai chân Trang Ý Mộng lấy lòng cô ấy, bất quá cô sợ Trang Ý Mộng không đứng được, hơn nữa cao triều lần đầu tiên do bản thân cho Trang Ý Mộng, Kim Linh tương đối mong muốn ở trên giường.

Trang Ý Mộng hơi gạt đầu, tới giờ khắc này rồi, cô không có khả năng hãm lại, thân thể cũng không cho phép bản thân hãm lại.

Kim Linh đứng lên, thân thể vẫn dính khít một chỗ với thân thể Trang Ý Mộng, hôn lên cặp môi no đủ gọi cảm của Trang Ý Mộng, hưởng thụ cảm giác đầu lưỡi cuốn lấy nhau.

Trang Ý Mộng nếm phải mùi vị của bản thân trong miệng Kim Linh, đây chính là lần đầu tiên Trang Ý Mộng nếm mùi vị của bản thân, thứ mùi vị đậm mỹ kia kích thích ham muốn của Trang Ý Mộng, làm cho Trang Ý Mộng cảm giác ngực có chút nở ra vì chưa được thỏa mãn.

Kim Linh dùng đầy ắp của bản thân đè ép đầy ắp của Trang Ý Mộng, đôi bên đều có thể cảm thụ được hạt đậu đứng thẳng của đối phương, cũng đồng

dạng tăng vọt ham muốn, hận không thể làm một hồi triển miên liêu chết với đối phương.

Hai người khẩn cấp tiến vào phòng ngủ, Kim Linh không chút dùng sức đã bỏ được váy ngủ trên người Trang Ý Mộng, mà Trang Ý Mộng cũng cởi hết quần áo trên người Kim Linh, mái tóc búi cao cao của Kim Linh cũng bị Trang Ý Mộng thả xuống, tóc dài cuộn sóng kia làm cho Kim Linh thoát nhìn quyến rũ cực kỳ, Trang Ý Mộng cố sức xoa nắn mềm mại đầy ấp kia của Kim Linh làm cho Kim Linh có chút ớn lạnh, thế nhưng song song lại thoải mái không khỏi kêu ra một cách mỉa mai.

Tuy rằng Kim Linh cũng tăng vọt ham muốn, thế nhưng cô cũng không quên mục đích phản công, cô cũng đưa tay xoa nắn mềm mại đầy ấp giống mình của Trang Ý Mộng, cũng ra sức cùng lực, làm cho ngực trắng nõn mềm mại có chút biến dạng do xoa nắn quá sức, Trang Ý Mộng khắc chế không được mà rên rỉ thành tiếng, cô và Kim Linh đều thích làm yêu kịch liệt, thân thể của cô và Kim Linh ớn lạnh kinh người.

Kim Linh thuận thế áp đảo Trang Ý Mộng dưới thân, môi chậm rãi đi xuống dọc theo cổ, bao lấy nụ hoa hồng nhạt trước ngực Trang Ý Mộng, ngậm vào rồi kéo căng, cảm giác vui thích tê dại truyền lên da đầu, làm cho Trang Ý Mộng không khỏi đưa thân thể nóng rực của mình dán lên Kim Linh.

Tay Kim Linh từ bên hông Trang Ý Mộng trượt về phía vùng bụng bằng phẳng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve rón, sau đó tiếp tục xuống phía dưới, vuốt ve dài dặt tam giác, đầu ngón tay đi qua bụi cỏ hơi dính ướt dịch thể trong suốt, treu chọc qua lại, cuối cùng dừng ở vị trí mẫn cảm nhất của Trang Ý Mộng, nhẹ nhàng xoa nắn treu đùa, nghe nhịp hô hấp càng ngày càng gấp cùng tiếng rên rỉ càng ngày càng lớn của Trang Ý Mộng, Kim Linh không khỏi tăng nhanh động tác xoa ở ngón tay, cảm giác trần châu ở đầu ngón tay bản thân sung huyết...

Kim Linh nhìn gương mặt diễm lệ khi động tình của Trang Ý Mộng, như hoa hồng bung nở, kiều diễm ướt át, thực sự là mê người cực kỳ.

Trang Ý Mộng cảm thấy một cỗ vui sướng càng ngày càng mãnh liệt đánh úp về phía cột sống của bản thân rồi tán ra toàn thân, theo tốc độ xoa càng lúc càng nhanh của Kim Linh, sự vui sướng của Trang Ý Mộng càng ngày càng tập trung, ngay lúc Trang Ý Mộng cảm giác gần như ngập đầu, thì Kim Linh hơi ngừng lại trong chốc lát, sau đó tiếp tục, nhiều lần như vậy làm cho sự vui sướng của Trang Ý Mộng không ngừng tích lũy, nhưng vẫn không có cơ hội bạo phát.

"Dừng... dừng..." Trang Ý Mộng khó nhịn đang đưa thân thể, cô không nhẫn chịu nổi nữa mà cầu xin.

"Như vậy sao?" Môi Kim Linh rời khỏi đỉnh ngực đã no nê mà đứng thẳng của Trang Ý Mộng, dời về bên tai Trang Ý Mộng mà hỏi vô cùng thân thiết, ngón tay lại không hề dừng lại mà ma sát phi thường nhanh vào cuống hoa của Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng cảm giác được vui sướng cực hạn đánh úp về phía toàn thân, thân thể như ngồi tàu lượn, treo lơ lửng trong không trung, vì loại cảm giác sướng muốn chết này mà thân thể càng tuôn ra nhiều nước, làm ướt sũng một mảnh sàn đan dưới thân.

"Thoải mái không?" Kim Linh biết rõ còn hỏi, tay cô còn đang sờ qua sờ lại trên người Trang Ý Mộng, nhẹ nhàng xẹt qua da thịt còn mẫn cảm của Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng đương nhiên sẽ không trả lời vấn đề của Kim Linh, loại cao thủ tình trường như Kim Linh thế nào sẽ không biết chứ? Căn bản là biết rõ còn hỏi.

Không đợi Trang Ý Mộng tan bớt dư vị, tay Kim Linh lại trượt tới giữa hai chân Trang Ý Mộng, cầm cái gối kê dưới mông Trang Ý Mộng, sau đó giật mở đùi Trang Ý Mộng, nhìn không sót cái gì chỗ giữa hai chân Trang Ý Mộng, Kim Linh mê muội mở cánh hoa ra, thấy tâm hoa đang chìm nổi trong nước, lần đầu tiên Kim Linh nhìn tỉ mỉ như vậy, thật giống hoa sen nổi trên mặt nước, mê người cực kỳ, Kim Linh mê muội dán môi lên lần thứ hai, đầu lưỡi chạm vào hoa tâm, nhìn huyết động vừa qua cao triều còn hơi hé mở kia, lần thứ hai lách đầu lưỡi đi vào.

Trang Ý Mộng khắc chế không nổi mà hô lên kinh ngạc, cô không dám nhìn hình ảnh dâm mỹ Kim Linh chôn giữa hai chân bản thân mà lấy lòng, cô nhắm hai mắt lại, thế nhưng cảm giác càng thêm mẫn cảm, cô cảm giác thân thể của chính mình đang chăm chỉ hút lấy đầu lưỡi của Kim Linh, thậm chí có thể cảm giác được đệm thịt trên đầu lưỡi Kim Linh, loại cảm giác này hầu như muốn bức điên Trang Ý Mộng...

Kim Linh dùng đầu lưỡi rút cầm bên trong, không được vài cái đã bắt đầu thấy lưỡi có chút tê, cô rời đầu lưỡi ra, thay bằng ngón tay, ngón trỏ tiến vào, thịt mềm bên trong chăm chú hút ngón tay củ bản thân, sau khi chờ thân thể Trang Ý Mộng thích ứng, ngón giữa cũng chậm chậm tiến vào, Kim Linh mới bắt đầu di động có quy luật, một sâu một nông, sau đó chậm rãi tăng tốc độ, động tác rút cầm mang đến tiếng nước róc rách nương theo sự khắc chế cực lực của Trang Ý Mộng, nhưng tiếng rên rỉ cuộn cuộn không ngừng phát ra làm cho Kim Linh thấy dễ nghe cực kỳ, cô hận không thể làm chuyện xấu với Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng làm thụ thực sự rất mê rất đáng yêu, nhiệt tình như muốn hòa tan cả bản thân.

"Được rồi, tôi bỏ cuộc... xin cô... dừng... lại đi" Trang Ý Mộng không chịu nổi sung sướng kịch liệt vô cùng như vậy, gần như bao trùm cả bản thân, cảm giác sung sướng đến như chết đuối làm cho Trang Ý Mộng phải cầu xin Kim Linh.

"Vậy sao? Thế nhưng cô hút tôi thật chặt..."

Kim Linh cảm giác thịt non bên trong bắt đầu co rút kịch liệt, thậm chí như muốn ép nghẹn ngón tay của bản thân ngón tay, Kim Linh biết Trang Ý Mộng lại tới.

Thân thể Trang Ý Mộng xụi lơ xuống lần thứ hai, trong thời gian ngắn trong thân thể đã trải qua hai lần cao triều, cô cảm giác thân thể như bị tháo mất nước, mềm nhũn vô lực dị thường, thế nhưng Kim Linh còn không định buông tha cô lúc này, Kim Linh sờ soạng một chút giữa hai chân sớm đã ướt đầm của bản thân, cô cho Trang Ý Mộng ăn no rồi, thế nhưng bản thân vẫn còn bị đói. Kim Linh lần thứ hai giật đùi Trang Ý Mộng ra, đưa chỗ tư mật cũng đã ướt đầm của bản thân áp lên vị trí cơ thể còn thập phần ướt át của Trang Ý Mộng.

"Có người nói, đây là xác đậu phụ trong truyền thuyết, cô chơi đùa như thế với người khác chưa?" Kim Linh tà ác hỏi, cô cảm giác vị trí ướt át mà nóng bóng kia của Trang Ý Mộng kẻ sát bản thân, thật kỳ diệu.

Trang Ý Mộng phiền không muốn hé răng, cô không thích Kim Linh ở trên giường tại nhắc tới hai bạn gái cũ của bản thân, kỳ thực số lần lên giường với Mộc Hân cũng không nhiều, Mộc Hân làm như ứng phó nhiệm vụ, sau đó, lòng tự trọng bản thân mạnh nên cũng sẽ không miễn cưỡng Mộc Hân, ở cùng một chỗ với Lưu Tinh, bởi vì là mối tình đầu, hai người lại đều mới nếm thử trái cấm, tương đối ngưng ngừng với việc này, thời gian thuần khiết của cô và Lưu Tinh tương đối dài, trở thành tình nhân không bao lâu đã bị cô cô vung gây đánh gãy duyên ương, cho nên kinh nghiệm kỳ thực không tính là nhiều.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng không hé răng thì cũng hiểu nhắc tới người khác trên giường thế nào cũng không phải cử chỉ sáng suốt, dù sao thì nếu như Trang Ý Mộng muốn lật lại nợ của bản thân, thì nợ cũ của bản thân đặc sắc hơn xa so với Trang Ý Mộng.

Kim Linh điều chỉnh tốt tư thế, vòng eo bắt đầu dùng sức, dùng mềm mại của bản thân ma sát mềm mại của Trang Ý Mộng, lúc chỗ tư mật của hai người chặt chẽ dán hợp cùng động thì không khỏi đều hô ra tiếng.

Nóng quá, cảm giác thật thoải mái, Kim Linh chưa từng có nghĩ sẽ có một ngày thân thể phụ nữ làm bản thân trầm mê như vậy, thân thể vì vui vẻ mà cũng tuôn ra lượng lớn dịch nước, thân thể Kim Linh rõ ràng nhiệt tình không thua gì Trang Ý Mộng, cô thấy còn chưa đủ, nàng không ngừng chuyển động vòng eo, đánh vào mềm mại của Trang Ý Mộng, thoải mái đến làm cho Kim Linh cảm giác da đầu tê dại.

Trang Ý Mộng cũng thấy thân thể nóng bức mà thuận theo, thân thể đã thiêu đốt một lần của cô rất nhanh lại thiêu đốt lần thứ hai, thân thể của cô và thân thể của Kim Linh có sự phù hợp và ăn ý kinh người, ham muốn bị câu lên lần thứ hai, Trang Ý Mộng không khỏi nâng mông hòa theo thể tiến công của Kim Linh, từng đợt lại từng đợt sóng nóng kéo tới, thân thể Trang Ý Mộng lần thứ hai bắt đầu leo lên núi cao, mà Kim Linh cũng giống như vậy, trong sóng nóng, hai người hầu như song song đến đỉnh núi, sau khi cùng lúc hưởng thụ lễ tẩy rửa ham muốn, thì cùng nhau xụi lơ xuống.

Qua hồi lâu, Trang Ý Mộng động thân một cái, đặt Kim Linh ở dưới thân, lúc này mới vừa mới bắt đầu, ở trình độ nào đó, Trang Ý Mộng xác thực thuộc dạng phụ nữ tràn đầy ham muốn, mà Kim Linh cũng không kém.

Rất cực, sau khi hai người đều không công nổi cũng chẳng thụ xong, thì đêm mãnh liệt mới chậm rãi an tĩnh xuống.

"Mộng Mộng, tôi phát hiện thân thể cô thực sự là một cực phẩm, có thể duy trì ham muốn liên tục không ngừng, đây quả thực là thể chất mà phụ nữ tha thiết ước mơ..." Kim Linh vui vẻ nói, thân thể Trang Ý Mộng căn bản không cần nhiều thời gian nghỉ ngơi, có thể liên tục không ngừng đạt được ham muốn, thực sự là một bảo vật.

"Chẳng lẽ cô không phải!" Trang Ý Mộng nghĩ Kim Linh và bản thân tám lạng nửa cân.

"Mộng Mộng, cơ thể của tôi hình như không muốn rời khỏi cô, làm sao bây giờ đây?" Kim Linh một vẻ rất khổ não nói.

Hết chương 74

P/S: H ngập mặt. D biết mà, giờ mọi người chỉ chờ H của Vi Vi thôi.... Cô bé ngây thơ này nhiều fan nhĩ? Cá đi cá đi, lần đầu của Vi Vi và Nhiệm Nhiệm, ai nằm trên đây, ai công ai thụ đây :>

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: 75: Vô Tình Gặp Em Gái

Sáng sớm, Mộc Hân thức dậy làm bữa sáng dinh dưỡng, cô làm xong bữa sáng rồi trở lại phòng ngủ, dựa vào đầu giường nhìn chằm chằm gương mặt Tạ Kinh Dung, Mộc Hân nghĩ lúc này hạnh phúc của bản thân sắp tràn ra đến nơi, cô thấy bản thân và Dung Dung giống như vợ chồng son mới cưới, ngày tân hôn đầu tiên luôn luôn thấy đặc biệt tốt đẹp và hạnh phúc.

"Dung Dung, mau dậy ăn bữa sáng." Mộc Hân nhẹ nhàng gọi bên tai Tạ Kinh Dung, vừa sợ quấy nhiễu Dung Dung lại vừa mong muốn Dung Dung có thể tỉnh lại lúc này, cô cúi đầu khẽ hôn một cái vào giữa trán Tạ Kinh Dung, hơn mười năm yêu say đắm đổi lấy hạnh phúc hiện tại, hạnh phúc tới không dễ dàng làm cho Mộc Hân quý trọng gấp đôi.

Tiếng của Mộc Hân quá nhỏ, Tạ Kinh Dung không bị Mộc Hân đánh thức, cũng có thể do tối hôm qua thân thể không thoải mái nên hôm nay ngủ trầm hơn so với bình thường.

Mộc Hân thấy thiên hạ còn đang ngủ say không có phản ứng, liền định đổi phương thức khác đánh thức người phụ nữ âu yếm, đôi môi tình tứ của cô rải những nụ hôn vụn vặt lên gương mặt Tạ Kinh Dung, giữa trán, lông mày, đôi mắt, mũi, má, môi, còn cả lỗ tai, Mộc Hân hôn đến bất diệc nhạc hồ, đáng thương cho Tạ Kinh Dung bị Mộc Hân quấy rầy như vậy, ngủ có ngon đi nữa cũng bị nhiễu tình.

Tạ Khinh Dung mở mắt thì thấy gương mặt mình điểm của Mộc Hân phóng đại trước mặt bản thân, ánh mắt thâm tình kia làm cho Tạ Khinh Dung có cảm giác được chờ mong hồi lâu.

"Sao cậu dậy sớm vậy?" Tạ Khinh Dung hỏi.

"Minh đã làm xong bữa sáng, chuẩn bị hầu hạ Dung Dung ăn cơm." Mộc Hân vừa cười vừa nói, cúi đầu muốn cho Tạ Khinh Dung một cái hôn chào buổi sáng, Tạ Khinh Dung che miệng không cho Mộc Hân hôn miệng mình, Mộc Hân hơi chút thất vọng, dời môi về phía trán Tạ Khinh Dung.

"Mấy giờ rồi?" Tạ Khinh Dung hỏi, nàng đột nhiên phát hiện kỳ thực Mộc Hân cũng rất săn sóc, ký ức đêm đầu tiên ngoại trừ thân thể có chút khó chịu thì kỳ thực có thể nói là tốt đẹp.

"9h30, Dung Dung còn thấy khó chịu ở đây không?" ngón tay Mộc Hân hướng tới chỗ tư mật giữa hai chân Tạ Khinh Dung, nhẹ nhàng xoa.

Mặt Tạ Khinh Dung đỏ lên, kerp đuôi lại không cho Mộc Hân làm mấy chuyện xấu, "Tốt hơn rất nhiều." Kỳ thực tối hôm qua chỉ là tiến vào một chút, cho nên sáng nay ngoại trừ hơi khó chịu thì cũng không có quá nhiều không khỏe.

"Dung Dung, sáng sớm chúng ta đi lướt siêu thị, sau đó trở về, chúng ta sẽ không ra cửa được không?" Mộc Hân thế nhưng rất mong muốn bản thân và Dung Dung đường đường mật mật dính cùng một chỗ.

Phòng ở của Tạ Khinh Dung là thuê, cho nên lúc xác nhận quan hệ, Mộc Hân đã đòi Tạ Khinh Dung dọn khỏi phòng đến ở cùng mình, lúc đó chuyển vội vàng vàng, rất nhiều đồ đạc đều chưa mua, đặc biệt là đồ làm bếp và đồ lát vật, cho nên Mộc Hân liệt kê một danh sách mua sắm thật dài, chuẩn bị đi siêu thị mua sắm lớn một phen.

"Ừ." Tạ Khinh Dung gật đầu, nàng rất nhanh rời giường thu thập một phen, ăn sáng tình yêu mà Mộc Hân làm, rất có cảm giác vợ chồng già mới tân hôn.

Tay Mộc Hân thế nhưng chưa từng rời khỏi cánh tay Tạ Khinh Dung một khắc, hai người tay nắm tay, thoát nhìn cực kỳ thân mật, cũng may phụ nữ thân mật với nhau vốn là chuyện thường, không quá khiến người ta chú ý, chỉ là Mộc Hân là phụ nữ có tỉ lệ quay đầu rất cao (phụ nữ đẹp khiến đàn ông quay đầu nhìn), cho nên tới nơi nhiều người như siêu thị thì càng rõ ràng, trước đây làm bạn bè, khuôn mặt đẹp của Mộc Hân không có ảnh hưởng với Tạ Khinh Dung, làm người yêu, tâm tình của Tạ Khinh Dung có chút phức tạp, dù sao ai cũng sẽ không nguyện ý để người qua đường nhìn chăm chăm bạn gái của bản thân, thậm chí mong muốn Mộc Hân lớn hơn bình thường một chút, thế nhưng về phương diện khác lại cảm thấy bản thân vô duyên vô cớ mà được một tiện nghi, chiếm được một mỹ nhân, mỹ nhân ai cũng thích, Tạ Khinh Dung cũng không ngoại lệ, tâm trạng rất mâu thuẫn.

Hai người đi tới góc, lúc chọn băng vệ sinh và giấy lau tay, Mộc Hân thừa dịp lén hôn mặt Tạ Khinh Dung.

"Đừng phá!" Tạ Khinh Dung hơi đỏ mặt khẽ mắng, nàng trước nay bảo thủ, trăm triệu lần không thích diễn cảnh thân thiết linh tinh ngoài cửa nhà.

Mộc Hân rất nghe lời, tuy rằng trong lòng thế nhưng rất nóng lòng đùa giỡn Dung Dung.

"Cô gái kia thật xinh đẹp, còn giống mình tình hơn mình tình..." Cô gái chỉ Mộc Hân cho Tiền Thiên, Tiền Thiên chính là một hoa hậu giảng đường, thế nhưng chị kia có vẻ đẹp hơn Tiền Thiên một chút.

Ánh mắt của Tiền Thiên chuyển qua, là chị gái cùng mẹ khác cha của mình, trong trí nhớ của Tiền Thiên, người chị gái không mấy thân thiết này của nàng là một người rất lạnh lùng, ít nhất đối với mẹ và mình đều rất lạnh nhạt. Nhưng người đang làm nũng phía trước cư nhiên lại là người chị mà bản thân không thường xuyên gặp mặt, đây không phải là dáng vẻ của Mộc Hân.

Tiền Thiên bất giác đi tới, đi tới trước mặt Mộc Hân.

"Chị." Tiền Thiên gọi Mộc Hân, từ nhỏ nàng đã rất thích Mộc Hân, vẫn luôn muốn tới gần Mộc Hân, thế nhưng Mộc Hân chưa bao giờ cho bản thân tới gần, mẹ cùng mình, Mộc Hân biết, Tiền Thiên cũng biết. Nàng biết kia là nhà mình, nhưng chưa chắc là nhà Mộc Hân, đối với nhà của mình mà nói, Mộc Hân như khách thỉnh thoảng ghé chơi.

"À, là em à." So với Tiền Thiên, Mộc Hân lãnh đạm hơn rất nhiều, đã hai ba năm Mộc Hân chưa gặp Tiền Thiên, Tiền Thiên lớn lên càng ngày càng giống Tiêu Hiểu Yên, cũng chính là mẹ ruột của các nàng. Tuy rằng cùng cha khác mẹ, thế nhưng Mộc Hân chưa từng coi Tiền Thiên là em gái. Lý do rất đơn giản, em ấy giống mẹ, mình giống cha, các nàng lớn lên không giống nhau. Thứ hai, bản thân họ Mộc, em ấy họ Tiền, không có quan hệ gì, tình mẹ con giữa cô và Tiêu Hiểu Yên còn rất nhạt, huống chi là với Tiền Thiên, có lẽ càng lạnh nhạt hơn. Mộc Hân cho tới giờ cũng không phải người lấy ơn báo oán, cô trước nay đều có một nguyên tắc tuần hoàn, người khác cho cô ba phần, cô cũng sẽ trả lại họ ba phần, không hơn không kém. Đương nhiên, Tạ Khinh Dung là một ngoại lệ.

"Mẹ rất nhớ chị, lúc rảnh rồi quay về gặp mẹ đi." Tiền Thiên mong muốn quan hệ giữa Mộc Hân và mẹ có thể cải thiện.

"Chị biết rồi." Cảm xúc của Mộc Hân vẫn không cao, Mộc Hân thế nhưng không có hứng thú đi vun đắp tình mẹ lúc nhỏ không trọn vẹn này, những chuyện này đều là cảnh tượng chị gặp phải trong phim truyện cầu huyết.

"Chị, bình thường em có thể tìm chị không?" Tiền Thiên hỏi.

"Công việc của tôi tương đối bận, có thể sẽ tương đối không rảnh, trước khi đến gọi điện thoại đi, tôi sẽ an bài thời gian." Mộc Hân mượn cớ cự tuyệt, cô càng không có hứng thú đi vun tình cảm chị em.

"Em và bạn học tiếp tục lượn đi, bọn chị đã mua tương đối đủ, về trước đây." Mộc Hân nói xong kéo cánh tay Tạ Kinh Dung, thúc xe đẩy đi thanh toán hóa đơn.

"Chị ấy cư nhiên là chị cậu, bắt quá chị cậu thực sự rất xinh đẹp, nhìn gần như thế, da cư nhiên còn tốt như vậy, không hề tỳ vết, ngũ quan tinh xảo như vậy..." Bạn học của Tiền Thiên ở một bên xuýt xoa.

"Ừ." Tiền Thiên gật đầu, Mộc Hân từ nhỏ đến lớn đều dễ nhìn hơn chính mình một ít.

"Gen nhà các cậu thật tốt, ba mẹ cậu sinh ra đôi chị em các cậu chắc kiểu ngạo muốn chết, bắt quá trước đây sao mình không biết cậu còn có một chị gái vậy? Hơn nữa chị ấy đối với cậu hình như rất lạnh nhạt..." Bạn học ước ao bắt đầu bắt quai.

"Chị ấy và mình không phải cùng một cha, là cùng mẹ khác cha, hình như chị ấy còn có một em trai cùng cha khác mẹ, chị ấy không thân thiết với chúng mình, chị ấy là mỹ nhân lạnh lùng kiểu ngạo." Tiền Thiên nhìn nhận Mộc Hân như vậy.

"Mình thấy không giống, chị ấy đối với mỹ nữ bên người kia thật một điểm cũng không lạnh, mình nghĩ bọn họ có điểm ái muội..." Bạn học không hổ là hủ nữ thâm niên, lập tức nhìn ra điểm sơ hở.

"Đừng nói vậy, bọn họ là bạn học, hơn nữa quan hệ tốt." Tuy rằng Mộc Hân không thân với bản thân, thế nhưng rốt cuộc vẫn là chị gái của bản thân, năng không hy vọng chị của bản thân là đồng tính luyến ái.

"Hình như mình vừa thấy chị cậu hôn trộm mỹ nữ bên cạnh, tuy rằng chỉ hôn gương mặt, nhưng mà đáng vẻ xum xoe bên mỹ nữ kia của chị ấy rõ ràng rất giống đáng vẻ người tình bé bỏng làm nũng, ở đâu có tư thế mỹ nhân lạnh lùng. Mình dám cá cược, bọn họ tuyệt đối ở cùng nhau, cậu xem, bọn họ cùng nhau đi siêu thị, không phải đều tự đẩy xe mua đồ đặc, tự mua từng thứ một, băng vệ sinh thì cùng một hãng, hơn nữa nhiều như vậy một người dùng sao cho hết, còn cả cậu nhìn cái chén kia, rõ ràng là cốc đôi, còn nữa cậu nhìn đáng vẻ chị cậu kéo mỹ nữ kia, vô cùng thân thiết cỡ nào đây..." Hủ nữ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ những tờ nhện dẫu chân ngựa (bằng chứng) khả nghi.

Nghĩ hủ nữ nói như thế, Tiền Thiên thấy Mộc Hân và Tạ Kinh Dung xác thực có chút khả nghi.

"Cậu xem, mỹ nữ kia còn néo mũi chị cậu, sáng chói mắt..." Hủ nữ hưng phấn nói, Tiền Thiên nhìn hai người phụ nữ làm động tác vô cùng thân thiết trước mặt, hơi nháu lông mày.

---oOo---

"Đó là em gái cùng mẹ khác cha của cậu sao?" Tạ Kinh Dung biết bên mẹ Mộc Hân có một em gái, bên ba ba có một em trai, cũng biết Mộc Hân không có quan hệ tốt với cả hai bên, hôm nay gặp mặt, Tạ Kinh Dung mới biết được quan hệ giữa Mộc Hân và người nhà lạnh nhạt đến mức nào.

"Ừ." Mộc Hân gật đầu, từ góc nhìn của Mộc Hân, Tiền Thiên chỉ là một nhân vật không quan trọng gì.

"Em gái cậu lớn lên cũng rất dễ nhìn." Tạ Kinh Dung phải thừa nhận, tác động của di truyền rất mạnh mẽ, mỹ nhân sinh nhiều con gái cũng không ai xấu nổi. Tạ Kinh Dung và Mộc Hân quen biết nhiều năm như vậy cũng chỉ thấy cha mẹ Mộc Hân một lần, cũng chính là lần Mộc Hân xuất huyết dạ dày nhiều năm trước.

"Nó không đẹp bằng mình." Mộc Hân không thể nhìn cảnh Tạ Kinh Dung khen phụ nữ khác đẹp, rõ ràng bản thân đẹp hơn Tiền Thiên.

"Cậu toàn thích trang điểm" Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng néo mũi Mộc Hân một phen.

"Vốn dĩ đã là vậy rồi mà." Đây là sự thật so với trần châu còn thật hơn có được không.

"Em ấy nhưng thật rất giống mẹ cậu." Kí ức của Tạ Kinh Dung về Tiêu Hiểu Yến vẫn luôn khắc sâu, người phụ nữ rất đẹp, cũng rất có khí chất, thoát nhìn thấy trẻ hơn nhiều so với tuổi tác thực tế.

"Đúng vậy, không phải mình không nhận ra được nó là em gái mình." Đây là thực sự, bởi vì số lần Mộc Hân nhìn thấy Tiền Thiên có thể đếm trên đầu ngón tay.

t

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: 76: Yêu

Ăn no, Mộc Hân nằm trên đùi Tạ Kinh Dung, vừa xem phim vừa ăn nho Tạ Kinh Dung đã bóc vỏ cho nàng. Mộc Hân nghĩ cuộc sống như thế này quả thực là hưởng thụ ngang thần tiên.

Biểu cảm hưởng thụ của Mộc Hân làm cho Tạ Kinh Dung nghĩ đối tốt với Mộc Hân là một chuyện rất khoái lạc, hơn nữa Mộc Hân nằm như vậy trên đùi bản thân, tóc dài thẳng tán ra rơi xuống lộ ra cần cổ dài nhỏ tròn bóng, có loại phogn tình không thể nói rõ, Tạ Kinh Dung nghĩ sau khi bản thân thích Mộc Hân, hình như thường xuyên nhìn Mộc Hân mà hoa mắt si mê.

"Dung Dung, cậu không có xung động muốn hôn công chúa sao?" Mộc Hân nhắm mắt lại, mong muốn Tạ Kinh Dung như một vương tử hôn công chúa bạch tuyết mà cho bản thân một cái hôn ngọt ngào, phụ nữ trong tình yêu cuồng nhiệt đều buồn nôn kinh dị, đặc biệt là Mộc Hân, hoàn toàn không cảm thấy bản thân ấu trĩ và buồn nôn.

Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân nhắm mắt lại, biểu tình chờ mong bản thân ban thưởng cho nàng một cái hôn làm cho Tạ Kinh Dung hơi khê động tâm, nâng cúi người, hôn chuồn chuồn lướt nước một cái lên khóe môi hồng nhạt của Mộc Hân.

Mộc Hân rất thoải mái vì Dung Dung chủ động hôn mình, thế nhưng quá trong sạch, làm cho nàng vẫn còn chưa đã, nàng rất chờ mong loại hôn lưỡi kiểu Pháp, nhiệt liệt mà triền miên. Đương nhiên, trông cậy vào Dung Dung đi con đường khẩu vị này thì rất khó, muốn khẩu vị nặng và vân vân nhất định phải tự lực cánh sinh.

Mộc Hân ngồi dậy từ đùi Tạ Kinh Dung, sau đó điều chỉnh tốt tư thế, để Tạ Kinh Dung nằm trên đùi bản thân.

"Dung Dung, cậu nằm trên đùi mình, mình dứt cậu ăn nho." Mộc Hân rất chú ý có qua có lại, nàng cũng muốn Dung Dung hưởng thụ.

"Cậu nằm nghỉ đi, mình bóc cho cậu được mà." Đối với Mộc Hân mà nói, chuyện hưởng thụ là thói quen, còn Tạ Kinh Dung từ trước đến nay đều không phải người theo chủ nghĩa hưởng thụ.

"Không cần, mình muốn cậu nằm trên đùi mình." Mộc Hân bá đạo nói, sau đó dưới tình trạng đùn đẩy qua lại, Tạ Kinh Dung mới nằm trên đùi Mộc Hân.

Mộc Hân phát hiện tư thế này, từ góc độ này, Dung Dung thoát nhìn thật mê người, mái tóc dài mượt của Dung Dung rơi là tả một bên, cái cổ trắng nõn mê người kia làm cho Mộc Hân có chút tâm viên ý mãn.

Nằm trên đùi Mộc Hân, Tạ Kinh Dung nghĩ, thảo nào vừa nãy Mộc Hân vẽ mặt hưởng thụ như vậy, cái gối nào cũng không thể mềm mại và thoải mái bằng đùi phụ nữ được.

Mộc Hân lột vỏ nho, không trực tiếp dứt cho Tạ Kinh Dung, mà ngâm giữa môi, sau đó cúi người áp lên môi Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung hơi đỏ mặt nhận lấy quả nho Mộc Hân dứt tới, tư vị ngọt mà hơi chua kia lan tràn trong môi, theo sau quả nho là đầu lưỡi Mộc Hân, Tạ Kinh Dung còn không kịp cắn quả nho thì đầu lưỡi liền bị Mộc Hân hút mất, quả nho bị đè nát, nước trái cây chua chua ngọt ngọt liền chảy vào họng Tạ Kinh Dung...

"Ngon không?" Ăn xong một quả nho, Mộc Hân liếm khóe miệng Tạ Kinh Dung một chút, cười hỏi.

Tạ Kinh Dung đỏ mặt không trả lời, cách thức ăn nho như vậy thật sự quá tà ác.

Mộc Hân còn muốn dứt như thế, nhưng lần này Tạ Kinh Dung không chịu hé miệng.

"Dung Dung ghét bỏ nước bọt của người ta..." Mộc Hân vẽ mặt khó sờ lên án.

"..."

"Người ta thích ăn nước bọt của Dung Dung như vậy, Dung Dung lại ghét bỏ người ta..." Mộc Hân ôm mặt giả vờ khóc.

Tạ Kinh Dung ôm lấy cổ Mộc Hân, hơi kéo xuống, che lại cái miệng ăn nói huych toẹt của Mộc Hân.

Mộc Hân rất nhanh đảo khách thành chủ, nhiệt liệt quán lấy đầu lưỡi Tạ Kinh Dung, hôn nhiệt tình thẳng đến khi hai người đều có chút không hít thở được, Mộc Hân mới không nỡ mà buông Tạ Kinh Dung ra, nàng cảm giác thân thể có cổ xung động khô nóng.

"Dung Dung, muốn mình được không?" Mộc Hân cảm tay Tạ Kinh Dung thả lên mềm mại của bản thân, nàng khát vọng biết bao trở thành người của Dung Dung.

"Bây giờ mình còn không quá hiểu, chờ mình học xong được không?" Tạ Kinh Dung mong muốn lần đầu tiên mà mình cho Mộc Hân cũng hoàn mỹ, đối với chuyện phương diện này, bản thân còn rất mới lạ.

"Lúc nào Dung Dung học xong đây?" Mộc Hân bĩu môi, Dung Dung cho rằng đây là cuộc thi sao? Còn có thể loại ôn tập trước như thế?

"Học xong sẽ nói cho cậu biết." Tạ Kinh Dung là một người có tinh thần nghiêm túc nghiên cứu học vấn, nhất định sẽ học thật tỉ mỉ.

"Vậy mình dạy cho cậu đi, dạy học tại chỗ hiệu quả tương đối tốt." Mộc Hân yêu Dung Dung như vậy, Dung Dung dù cho kỹ thuật không tốt thì thế xác

và tinh thần của mình cũng sẽ không chú ý, huống chi quen tay hay việc, lên giường thêm vài lần là được, cho nên Mộc Hân một đêm cũng không ngại Dung Dung không biết.

"Lý luận và thực tiễn cùng kết hợp sẽ tương đối tốt hơn." Tạ Kinh Dung nghĩ có chút lý thuyết chỉ đường sẽ tương đối tốt hơn.

Vừa nghĩ đến thái độ nghiêm túc đối với mọi chuyện của Dung Dung, Mộc Hân đột nhiên có chút chờ mong biểu hiện lúc Dung Dung học thành.

"Được rồi, mình cho Dung Dung ba ngày học tập." Là học sinh tốt, vạn nhất Dung Dung có thiên phú với việc này, vậy bản thân ngày sau chẳng phải sẽ rất có phúc trong chuyện chăn gối sao, nghĩ tới đây, tâm can bé nhỏ của Mộc Hân bắt đầu hưng phấn đến run rẩy, được rồi, nàng thừa nhận bản thân rất đói khát Dung Dung.

"Được." Ba ngày hẳn là được rồi đi, Tạ Kinh Dung không xác định nghĩ.

"Mộng Mộng, hình như cơ thể tôi không muốn rời khỏi cô, làm sao bây giờ đây?"

Trang Ý Mộng không trả lời, nàng chớp mắt chớp lát, thân thể đã cực độ mệt mỏi, thế nhưng đại não lại ngày càng thanh tỉnh. Tuyến phòng bị cuối cùng mà nàng giữ vững đã bị phá, nàng để cho Kim Linh chiếm được bản thân, điều này làm cho nàng có chút sợ, sợ bản thân rơi vào tay giặc, về phương diện khác là sợ Kim Linh kia vĩnh viễn đều chỉ nhiệt tình thời gian ngắn. Theo tính cách ác liệt của Kim Linh, có được gì đó thì luôn luôn không còn trân quý, kỳ thực phương thức tốt nhất để thu hút Kim Linh chính là đừng để Kim Linh có được, không chiếm được vĩnh viễn sẽ gây rối.

Hiện tại, nàng thừa nhận, bản thân đã bị Kim Linh hấp dẫn, thế nhưng Trang Ý Mộng quá hiểu bản thân, nếu một ngày bản thân rơi vào tình yêu thì sẽ trở nên cực kỳ mềm yếu, mềm yếu như vậy thì làm sao có thể chơi trò tình yêu với Kim Linh đây? Trang Ý Mộng sợ, bởi vì sợ cho nên hối hận bản thân phóng túng, hiện tại thân thể vui sướng ngắn ngủi, đến lúc đó tim sẽ đau đớn ngắn ngủi, nàng có thể dự đoán được cảm giác đau lòng lần tiếp theo sau khi Kim Linh thay lòng.

Kim Linh biết Trang Ý Mộng không hề ngủ, chỉ là Trang Ý Mộng trầm mặc như vậy làm cho nàng có chút bất an.

"Đang nghĩ gì vậy?" Kim Linh nâng người dậy, nhìn Trang Ý Mộng nhắm mắt giả ngủ hỏi.

"Cô đã chiếm được cơ thể tôi, sau này sẽ không tiếp tục quán quít lấy tôi. Trang Ý Mộng này bất quá là như vậy mà thôi." Trang Ý Mộng mở mắt, có chút tự giễu nói.

"Trang Ý Mộng, tôi không xấu xa như cô nghĩ có được không, hơn nữa tôi không đơn giản chỉ muốn thân thể cô, tôi còn muốn trái tim của cô, tôi thật sự thích cô." Kim Linh khẽ nhủ trong lòng.

Một trái tim yếu đuối làm sao có thể trải qua được lần thứ ba thất tình đây? Thủy chung tới cùng, Kim Linh đều làm cho Trang Ý Mộng bất an, Trang Ý Mộng đột nhiên có chút hận Kim Linh, hận Kim Linh tới tấp chọc mình, hận Kim Linh coi tình cảm giống trò đùa, nếu không, mình có thể yên tâm đi yêu nàng thì sẽ không giống như bây giờ, sợ yêu người phụ nữ này như vậy.

"Thích, có thể bao lâu đây? Một tháng, ba tháng, hay nửa năm?" Trang Ý Mộng trào phúng hỏi.

"Ai có thể bảo đảm ngày mai bản thân sẽ ra sao, hiện tại chúng ta đều vui vẻ không phải là tốt sao? Tôi hiện tại là thật sự yêu cô, cô đừng tiếp tục hoài nghi có được không?" Từ điển của Kim Linh thực sự không có từ vĩnh viễn, bản thân làm cao thủ tình trường, nàng mơ hồ biết Trang Ý Mộng muốn nghe gì, đơn giản chỉ là thề non hẹn biển vĩnh viễn đến không thể viên vọng hơn, nàng kỳ thực có thể nói đại để cho Trang Ý Mộng hài lòng, để cho Trang Ý Mộng khẳng khái một mực yêu bản thân, thế nhưng nàng không muốn nói những lời này, nàng hiện tại yêu Trang Ý Mộng, điểm ấy nàng không chút nghi ngờ, thế nhưng một năm, hai năm, thậm chí ba năm, Kim Linh nghĩ bản thân có thể làm được, thế nhưng mười năm thì sao? Kim Linh không xác định, cho nên nàng không muốn lừa Trang Ý Mộng.

Lúc Trang Ý Mộng nhắm hai mắt lại không hề để ý Kim Linh lần thứ hai, những tình yêu đã từng có từ trước tới giờ đều không phải là thứ Trang Ý Mộng muốn, muốn một người yêu bản thân đến già khó như vậy sao? Trang Ý Mộng rất khó chịu trong lòng, tình cảm mà Kim Linh có thể cho bản thân có thể sẽ tươi đẹp hơn cả hoa quỳnh, thế nhưng hoa quỳnh chóng tàn, Trang Ý Mộng có dự cảm nếu như bản thân yêu Kim Linh, đại khái sẽ là đòn trí mạng hơn cả so với yêu Mộc Hân, điều này làm cho Trang Ý Mộng cảm thấy hình như ngay từ đầu đã đưa bản thân vào đường cùng, hóa ra cảm giác muốn yêu mà không thể yêu là thống khổ như vậy.

"Ý Mộng, tôi thực sự yêu cô." Kim Linh nói lần thứ hai, cô biết Trang Ý Mộng không hề thờ ơ với bản thân, Trang Ý Mộng là một người giữ mình trong sạch, nếu như không có hảo cảm thì sẽ không lên giường, cô mong muốn thổ lộ của bản thân có thể đã động Trang Ý Mộng, thế nhưng Trang Ý Mộng vẫn không để ý cô, điều này làm cho Kim Linh vừa rất tủi khuất cũng rất khó chịu trong lòng.

Hết chương 76

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: 77: Học Tập

Sáng sớm, lúc Kim Linh tỉnh lại thì phát hiện Trang Ý Mộng đã không còn ở trên giường, cô ấy đi lúc nào bản thân cứ nhiên không có chút cảm giác, Kim Linh mở điện thoại đi động gọi điện cho Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng ngắt máy. Thực sự là người phụ nữ vô tình, lên giường xong thì trở mặt, vốn tưởng rằng đánh hạ thân thể của Trang Ý Mộng xong sẽ có chút không giống cũ, hiện tại xem ra là chỉ bản thân nghĩ vậy.

Trang Ý Mộng đi làm ở công ty, nhận được hai cuộc điện thoại Kim Linh liên tục gọi tới cô không nhận, cô không biết làm thế nào để đối mặt với Kim Linh, sau khi Kim Linh gọi hai cuộc liên không gọi nữa, điều này lại làm cho cô có chút mất mát. Trước đây lúc ở cùng một chỗ với Mộc Hân, cô cũng không có tâm lý lo được lo mất như vậy, có thể ngay từ đầu đã mang lòng tuyệt vọng mà yêu Mộc Hân, trong tiềm thức đã chuẩn bị tốt với chuyện Mộc Hân sẽ không đáp lại tình cảm của bản thân, thế nhưng với Kim Linh, tâm tình của cô có chút không giống, cô biết Kim Linh bây giờ còn mê bản thân, xong có được rồi mất đi vĩnh viễn thì mạng hơn so với chưa từng có, sự tồn tại của Kim Linh làm cho cô không biết làm sao.

Trang Ý Mộng nhấn chìm bản thân trong công việc, thẳng đến sau khi toàn bộ nhân viên công ty tan tầm thì Kim Linh lại gọi tới, Trang Ý Mộng mới dứt tinh thần khỏi công việc, kỳ thực cô còn có chút chờ mong điện thoại của Kim Linh, thế nhưng vài cuộc gọi liên tiếp Kim Linh cô cũng không định tiếp. Trang Ý Mộng gọi cho Mộc Hân, bởi vì cô và Mộc Hân giống nhau, bạn bè có thể tâm sự không nhiều lắm, giờ khắc này cô cũng chỉ có thể nghĩ đến Mộc Hân, tuy rằng Mộc Hân không nhất thiết sẽ thích nhận điện thoại của bản thân.

---o0o---

Tạ Kinh Dung nhốt mình trong thư phòng học tập 'khắc khổ', Mộc Hân nằm ghé mát xa đắp mặt nạ ở phòng khách, nhận được điện thoại của Trang Ý Mộng thì có chút vô cùng kinh ngạc, bởi vì đã lâu Trang Ý Mộng không chủ động gọi điện thoại cho bản thân.

"Mộc Hân, em có thể ra ngoài cùng chị một chút không?" Trang Ý Mộng hỏi, lúc này tâm tình bảo Mộc Hân đi cùng bản thân đã không còn giống ngày trước.

"Chị thế nào vậy?" Như thế thì Trang Ý Mộng sẽ không tìm bản thân, Mộc Hân cho rằng Trang Ý Mộng đã bỏ cuộc với bản thân. Cô vốn không phải người máu lạnh, trước kia đối xử với Trang Ý Mộng lạnh nhạt như vậy chỉ là mong Trang Ý Mộng có thể buông bỏ bản thân, trên thực tế, Trang Ý Mộng đối xử với bản thân rất tốt, Mộc Hân thế nào lại không biết chứ, hôm nay bản thân chiếm được hạnh phúc, cô cũng mong muốn Trang Ý Mộng có thể hạnh phúc, dù sao cũng là bản thân nợ cô ấy.

"Chị không có ý tứ khác, chị chỉ muốn tìm em tâm sự thôi." Trang Ý Mộng giải thích, cô thực sự không định dây dưa không rời với Mộc Hân, lòng dạ giúp người là thành đạt, cô vẫn có.

"Chị ở đâu? Em giờ đi tìm chị." Mộc Hân nhìn đồng hồ một chút, mới tám rưỡi, không tính quá muộn, trở về trước mười hai giờ là được.

"Hiện tại chị trên đường từ công ty về nhà, em tới nhà chị đi." Ngoại trừ tình cảm không thể cho bản thân, thì Mộc Hân đối xử với bản thân kỳ thực không tính là tồi.

Mộc Hân dùng khóa dự bị mở thư phòng, nghe được âm thanh khoa trương của phụ nữ trong phim heo, quả nhiên Dung Dung thực sự chăm học, nghĩ đến phúc lợi ngày sau của bản thân, Mộc Hân cười đến dị thường phong tao.

Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân vào phòng thì xấu hổ đến lập tức đóng cửa sổ máy tính.

"Sao cậu vào đây?" Tạ Kinh Dung hơi nhăn mi, có Mộc Hân ở đây, nàng nhất quyết không dám xem trang web mà Mộc Hân cho bản thân để học tập, vừa nghĩ đến cảnh tượng khiến người ta mặt đỏ tới mang tai kia, Tạ Kinh Dung lại thấy rất ngượng ngùng.

"Hiện tại mình đi ra ngoài một chút, Trang Ý Mộng muốn mình đi cùng chị ấy một chút." Mộc Hân là một đứa trẻ ngoan, đi gặp người yêu cũ tự nhiên phải thông báo cho Dung Dung một tiếng, nếu Dung Dung không cho đi, thì bản thân sẽ không đi.

"Chị ấy thế nào vậy?" Tuy rằng Mộc Hân muốn đi gặp người yêu cũ, trong lòng nàng có một chút ít không tình nguyện, thế nhưng nàng cũng không phải người không nói lý.

"Cụ thể không rõ lắm, bắt quả chị ấy hẳn là không phải tình cũ khó quên với mình, mình đoán có thể liên quan tới Kim tổng của chúng ta, chị ấy không có bạn tốt đặc biệt nào, phỏng chừng chỉ có thể tìm mình tâm sự..." Mộc Hân giải thích, cô không hy vọng Dung Dung suy nghĩ nhiều.

"Chị ấy đối xử với cậu tốt như vậy, về tình về lý cậu đều phải đi giúp chị ấy một chút." Tạ Kinh Dung phi thường hiền thực và sẵn sàng nói.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung sáng khoái như vậy thì mất hứng.

"Dung Dung, cậu không ăn giấm sao?" Mộc Hân bĩu môi.

Tạ Kinh Dung nghĩ bản thân thế nào lại khổ như vậy đây, rộng lượng cũng sai sao? Bất quá nàng vẫn thuận theo ý tứ của Mộc Hân, kéo Mộc Hân ngồi lên đùi bản thân. Mộc Hân vui vẻ ngồi trên đùi nàng, thuận thế ôm cô nàng, Mộc Hân phát hiện bản thân rất thích tư thế này.

"Mình tin tưởng cậu, ba năm cậu chưa từng yêu Trang Ý Mộng, mình sợ gì đây?" Tạ Kinh Dung mỉm cười hỏi.

"Cũng phải, lòng mình đối với Dung Dung, trời đất chứng giám!" Mộc Hân rất thoải mái với câu trả lời của Dung Dung.

"Dung Dung, đẹp không?" Mộc Hân nghĩ bản thân cần phải quan tâm một chút tới tiến độ học tập của Dung Dung, dù sao cũng liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của bản thân hạ.

"Phụ nữ bên trong khó nhìn quá." Tạ Khinh Dung nếu không phải vì học tập thì thật đúng không có hứng thú xem, nàng tưởng tượng diễn viên thành Mộc Hân mới có hứng thú tiếp tục xem, bất quá toàn bộ phim trừ XXOO thì chính là XXOO, cũng không có nội dung câu truyện, rất khô khan. Nếu như Mộc Hân biết ý nghĩ lúc này của Tạ Khinh Dung, phỏng chừng sẽ cười rơi hàm.

"Đó là đương nhiên, không phải ai cũng đẹp như Hân Hân nhà cậu." Mộc Hân tự hào đồng thời tự kỷ nói.

Tạ Khinh Dung nghĩ thảo nào Mộc Hân là chòm sao sư tử, cực tự kỷ.

"Có thấy ướt không?" Mộc Hân thần bí hỏi.

"Cậu còn không đi sao?" Tạ Khinh Dung xấu hổ nói sang chuyện khác, phải hiểu vấn đề của Mộc Hân thẹn thùng cỡ nào.

"Dung Dung, trước mười hai giờ mình nhất định sẽ trở về, chờ mình nhé." Mộc Hân rời khỏi đùi Tạ Khinh Dung, cô vẫn thích dựa dẫm trong lòng Dung Dung, bất quá chỉ đi nhanh về nhanh.

---o0o---

"Chị uống rượu?" Mộc Hân ngửi thấy mùi rượu trên người Trang Ý Mộng, khẽ nhủ mảy may.

"Uống một chút." Trang Ý Mộng nhìn Mộc Hân, Mộc Hân khí sắc tốt, màu da trong trắng lộ hồng, nhìn ra được Tạ Khinh Dung chiều cổ rất khá, quả nhiên phụ nữ có tình yêu khác rất nhiều so với phụ nữ không có tình yêu.

Mộc Hân trước đây tuyệt đối sẽ theo Trang Ý Mộng cùng uống rượu vang, bất quá cô đã đáp ứng Dung Dung, không được uống rượu nữa, hơn nữa cô cũng không định để Dung Dung ngửi thấy mùi rượu trên người bản thân, cho nên cô đi phòng bếp rót một chén nước.

"Em kiêng rượu?" Trước đây Mộc Hân yêu rượu vang còn hơn chính mình, rượu vang trong kho, rất nhiều đều là chuẩn bị cho Mộc Hân, hôm nay rượu trong kho đều đã bị Kim Linh uống gần hết, cuộc sống thực sự là tràn ngập tuồng kịch.

"Tương đối, dạ dày yếu đuối của em cần kiêng rượu, em còn muốn sống lâu trăm tuổi!" Mộc Hân vừa cười vừa nói, sau khi cùng một chỗ với Dung Dung, Mộc Hân phát hiện bản thân rất sợ chết, cô còn muốn sống thật nhiều thật nhiều ngày hạnh phúc, cho nên Mộc Hân hiện tại cơ bản là học theo Tạ Khinh Dung dưỡng sinh, gần đây, Mộc Hân đều thấy sắc mặt mình tốt hơn rất nhiều.

"Vì sao em vẫn không yêu chị đây? Chị kém hơn Tạ Khinh Dung nơi nào đây?" Đây là khúc mắc trong lòng Trang Ý Mộng, vấn đề cần giải đáp xong.

"Cho tới bây giờ chị cũng không kém hơn Dung Dung, nếu như người em gặp trước là chị, kết quả có thể sẽ không giống bây giờ, thế nhưng em gặp Dung Dung trước." Trước đây có lúc Mộc Hân tỉnh dậy, Mộc Hân cũng nghĩ nếu như đối lại yêu một người khác, có phải sẽ không cần thống khổ hay không, thế nhưng Mộc Hân phát hiện ra bản thân thà rằng thống khổ cũng không muốn dứt bỏ tình cảm đặt trên người Dung Dung gần mười năm, Mộc Hân nghĩ ở trình độ nào đó bản thân khá cố chấp.

Trang Ý Mộng nhàn nhạt cười một chút, Mộc Hân nói như vậy nhiều ít đã khiến lòng bản thân thoải mái một chút.

"Vì sao em có thể yêu một người hơn mười năm mà không thay lòng, nhưng có người lại chỉ muốn hưởng thụ cảm giác ngày hôm nay mà không muốn ngày mai đây?" Trong cảm nhận của Trang Ý Mộng, Mộc Hân thật quá tốt, càng làm nổi bật sự ghê tởm của Kim Linh. Kỳ thực trong lòng Trang Ý Mộng có một điểm mù, Mộc Hân chung tình thì chung tình, thế nhưng chung tình của cô ấy đều là đối với Tạ Khinh Dung, trên thực tế Mộc Hân đã từng vô số lần dằn vặt bản thân, mà sự vô tình của Kim Linh cho tới bây giờ đều là đối với người khác, đến nay còn chưa hề dằn vặt bản thân.

"Kỳ thực, em đối với Dung Dung cũng không phải là tình yêu thuần túy, có một phần tình yêu, cũng có một phần tình thân, có một phần tình bạn, có thể còn có thói quen, em vẫn coi Dung Dung là người nhà, người nhà duy nhất của em, người thân yêu nhất của em, cho nên từ trước đến nay em mới luôn tự tin sau này tiếp tục ở cùng Dung Dung, tình yêu thuần túy em cũng không hiểu là dạng gì." Bởi vì có một phần tình yêu, cho nên có dục vọng giữ lấy với Dung Dung, bởi vì có một phần tình thân, nên có thể ý lại Dung Dung một cách vô điều kiện, bởi vì có một phần tình bạn, cho nên cô hiểu được làm sao ở chung với Dung Dung, bởi vì yêu biến thành thói quen, cho nên Mộc Hân cho tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ thay đổi thói quen.

"Chị đột nhiên hiểu rõ vì sao chị bại bởi Tạ Khinh Dung, chỉ có tình yêu thì không thể đã động em, còn tình thân và tình bạn, cần thời gian lắng." Trang Ý Mộng đột nhiên thấy bản thân cam tâm tình nguyện thua Tạ Khinh Dung.

"Chị nghĩ như vậy là được rồi, xem ra người khiến chị quán quýt không phải là em, là Kim Linh đúng không?" Mộc Hân là người rất biết nắm trọng điểm, thăm nghĩ hôm nay không muốn ngày mai rõ ràng là phong cách của Kim Linh, rất hiển nhiên người mang lý tưởng lãng mạn với tình yêu như Trang Ý Mộng rất không thể tiếp thu cách nhìn của Kim Linh.

"Chị không dám yêu cô ta, từ nhỏ đến lớn đối với cái gì cô ta cũng đều chỉ có nhiệt tình nhất thời, đối với tình cảm cũng như vậy, chị nghĩ người mình cần không nên giống cô ta..." Trang Ý Mộng rốt cục nói ra mớ lộn xộn trong lòng bản thân.

"Cô ấy không phải là hình tượng người yêu lý tưởng trong chị, thế nhưng chị hết lần này tới lần khác bị cô ấy hấp dẫn, chuyên gia nói tình yêu chỉ là tác dụng do hormone phân bổ, có kì hạn bảo đảm chất lượng, đến lúc đó chưa chắc cô ấy không yêu chị, có thể nói không chừng là chị không yêu cô ấy." Mộc Hân nghĩ Trang Ý Mộng yêu Kim Linh sẽ không tồi tệ như khi yêu bản thân, hưởng thụ hiện tại cảm giác, Mộc Hân nghĩ Kim Linh cái này quan điểm cũng không sai.

"Không thể nào, chị sẽ không lạm tình như vậy giống cô ta." Trang Ý Mộng nghĩ bản thân một khi đã yêu thì sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ.

"Lúc trước yêu em có phải chị thấy rất tuyệt vọng không, thấy bản thân không thể tiếp tục yêu người khác hay không, thế nhưng hiện tại chẳng phải đã bị Kim Linh hấp dẫn sao, hiện tại Kim Linh hấp dẫn chị, khó bảo đảm sau này không gặp phải Kim Linh thứ hai, Kim Linh thứ ba..." Mộc Hân đương nhiên biết Trang Ý Mộng đang khúc mắc gì trong lòng, Trang Ý Mộng sợ bản thân yêu Kim Linh thì Kim Linh lại thay lòng đổi dạ, thế nhưng một ngày nào đó ngược lại, sự việc không có gì đáng lo lắng, hơn nữa sự việc thường sẽ phát triển theo phương hướng lo lắng, Trang Ý Mộng càng mất tự tin thì càng dễ đánh mất mị lực, càng dễ làm cho Kim Linh thay lòng đổi dạ. Thế nhưng nếu phát triển ngược lại, Mộc Hân nghĩ, với mị lực của Trang Ý Mộng, Kim Linh nào dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy, huống chi dù thay lòng đổi dạ cũng không sợ, còn khối phụ nữ cho Trang Ý Mộng chọn. Lý luận của Mộc Hân là muốn cải tạo Trang Ý Mộng thành loại hình có cách nhìn ngang với của Kim Linh, một khi Trang Ý Mộng biến thành cùng loại hình với Kim Linh, vậy người phải lo lắng chính là Kim Linh mà không phải Trang Ý Mộng. Phải hiểu rằng, Trang Ý Mộng là loại vừa có khuôn mặt đẹp lại nhiều tiền, còn có ngự ty tiềm tàng, thực sự tìm không ra mấy người như thế.

"Cái đó không giống, đó là vì em có Tạ Kinh Dung nên chị phải buông..." Trang Ý Mộng nói sáo vì bản thân, cô tuyệt không thừa nhận bản thân và Kim Linh đều thuộc loại hình dễ thay lòng đổi dạ. Tuy rằng từng có lúc cô thực sự nghĩ ngoại trừ Mộc Hân thì sẽ không tiếp tục yêu người khác, thế nhưng bản thân lại vẫn đã bị Kim Linh hấp dẫn, trong tư tưởng của Trang Ý Mộng có chút dao động, bản thân cũng không phải cả đời chỉ yêu một người, huống hồ là Kim Linh? Lẽ nào thật sự giống Kim Linh chỉ muốn tận hưởng lạc thú trước mắt sao?

"Đến lúc đó Kim Linh đã thành rác rưởi, không phải chị có thể vứt bỏ sao?" Mộc Hân nhướn mi hỏi ngược lại.

"Thế nhưng cảm giác này rất đau, chị không muốn tiếp tục đau như thế." Một lần bị rấn cấn, Trang Ý Mộng mở miệng vẫn không muốn buông lỏng.

"Kỳ thực có tuyệt vọng cũng sẽ không tuyệt vọng như khi yêu em đi, kỳ thực chị hưởng thụ cảm giác hiện tại như Kim Linh không phải tốt sao? Tình yêu có đôi khi tựa như một nắm cát trong tay, chị càng nắm chặt lại càng dễ chảy khỏi lòng bàn tay. Lúc trước em chăm chú nghĩ phải bắt được Dung Dung, trái lại làm cho em mất đi Dung Dung, cuối cùng lúc em hạ quyết tâm muốn rời khỏi thành toàn cho Dung Dung, Dung Dung lại trở lại bên người em. Tất cả đều thuận theo tự nhiên, ai cũng không chắn chắc lúc sau sẽ biến thành dạng gì, quý trọng hiện tại là đủ rồi." Đây là lời đúc rút kinh nghiệm của Mộc Hân, cũng là lời tâm huyết của Mộc Hân.

Hết chương 77

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: 78: Last Kiss

"Ừ, nghĩ như vậy thì tốt, thời gian không còn sớm, em cần phải trở về." Mộc Hân nhìn đồng hồ, sắp tới mười một giờ, cô còn muốn kiểm tra một chút hiệu quả học tập của Dung Dung.

"Mộc Hân, em có thể cho chị hôn thêm một lần không?" Trang Ý Mộng đột nhiên hỏi.

Mộc Hân nhìn thẳng vào mắt Trang Ý Mộng, Mộc Hân thấy được ảnh phản chiếu của chính mình trong mắt Trang Ý Mộng, cô đột nhiên hiểu rõ ý đồ của Trang Ý Mộng, vì vậy cô không đành lòng cự tuyệt.

"Được, một lần cuối cùng." Mộc Hân nhắm hai mắt lại, Trang Ý Mộng thông thả áp lên môi Mộc Hân.

Cách hôn của Trang Ý Mộng vẫn rất ôn nhu như trước, cảm giác quần quýt kéo dài này Mộc Hân không ghét, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng ghét Trang Ý Mộng, chỉ là trái tim của bản thân đã cho Dung Dung toàn bộ, nghĩ đến Dung Dung, Mộc Hân trong lòng có cảm giác tội lỗi nồng đậm, Mộc Hân định trở về lại thỉnh tội với Dung Dung, đây là một lần cuối cùng.

Mộc Hân rất ít khi đáp lại nụ hôn của bản thân, thế nhưng hôm nay Mộc Hân nghiêm chỉnh đáp lại như vậy, chẳng hiểu sao, Trang Ý Mộng thấy mũi đau xót, nước mắt rơi xuống.

Mộc Hân cảm giác được nước mắt của Trang Ý Mộng, bèn rời khỏi môi Trang Ý Mộng.

"Thế nào vậy?" Giọng của Mộc Hân rất ôn nhu, cô có thể hiểu cảm thụ lúc này trong lòng Trang Ý Mộng, cũng có thể không hiểu.

Trang Ý Mộng lắc đầu, cô không biết nước mắt rơi vì Mộc Hân hay vì bản thân, người mình đã từng yêu như vậy, thế nhưng khi hôn lên đôi môi bản

thân đã từng mê luyến, tại sao lại thấy thiếu thốn độ ấm đây, rõ ràng lần trước cảm giác hôn Mộc Hân còn chưa biến đổi, thế nào lại nhớ tới đôi môi lửa nóng của Kim Linh đây?

"Em về trước." Mộc Hân nghĩ chuyện bản thân có thể làm cũng chỉ có những chuyện này, an ủi tâm trạng lúc này của Trang Ý Mộng đã không còn trong phạm vi trách nhiệm của chính mình.

Trang Ý Mộng gật đầu, cô không tiễn Mộc Hân, chỉ ngồi xồm trên mặt đất ôm lấy đầu, hóa ra lòng người thực sự rất dễ thay đổi, sự kiên trì với tình yêu mà Trang Ý Mộng nghĩ về mình tan vỡ trong nháy mắt.

---o0o---

Kim Linh hôm nay vẫn gọi cho Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng cũng không tiếp, cô trực tiếp tới khu nhà ở căn hộ cao cấp của Trang Ý Mộng để tìm, trống không, nên liền chạy đến nhà của dòng họ của Trang Ý Mộng tìm. Trang Ý Mộng rất ít khi quay về nhà dòng họ, bởi vì sau khi ba mẹ cô gặp tai nạn xe rồi đồng thời lâm nạn, thì cô cũng rất ít trở về đó ở, ngoại trừ thời gian Trang Văn Huệ về nhà mẹ đẻ, Trang Ý Mộng mới về ở cùng cô cô của cô vài ngày.

Nhà của dòng họ tự nhiên thập phần khí phái, một biệt thự ba tầng toàn màu trắng phi thường đẹp, bên ngoài có hồ bơi, vườn hoa trong nhà kính, thậm chí, chiếm diện tích không nhỏ. Trang Ý Mộng và Mộc Hân đang ở sân thượng lầu hai nói chuyện phiếm, sân thượng lại đối diện với cửa chính bằng sắt, cho nên lúc Trang Ý Mộng hôn môi Mộc Hân đã bị Kim Linh thấy được. Vốn dĩ, lúc các cô nói chuyện phiếm, tuy Kim Linh rất mất hứng nhưng cũng rất nhẫn nại đợi thêm lát nữa, đợi đến lúc sắp không còn nhẫn nại thì các cô cư nhiên hôn môi. Vốn cự ly không tính là gần, nếu bị cận thị hay vân vân nên không thấy rõ động tác cụ thể cũng không tính, thế nhưng hết lần này tới lần khác Kim Linh thị lực tốt, cô nhìn rõ Trang Ý Mộng và Mộc Hân đang hôn môi, lại còn là Trang Ý Mộng chủ động hôn Mộc Hân. Điều này làm cho Kim Linh cảm thấy lòng đỏ kị trong lồng ngực thoát cháy lên hùng hục, nếu như đường nhìn có thể giết người thì Mộc Hân đại khái đã bị Kim Linh ngàn dao vạn chém. Kim Linh tức chết mất, Mộc Hân không phải đã thành một đôi với Tạ Khinh Dung sao, hai người hôn môi lâu như vậy thì tính là gì đây, còn vượn tơ lòng sao? Trang Ý Mộng không phải đã chịu bị Kim Linh thượng rồi sao, không nên là Kim Linh sao? Sau lưng ta hôn người phụ nữ khác, đây tính là gì? Đôi câu nữ nữ này, gian phụ dâm phụ này, hận chết các người.

Lúc Mộc Hân đi ra, thấy Kim Linh sắc mặt âm trầm còn vẻ mặt địch ý nhìn bản thân thì trong lòng đoán được phỏng chừng đã bị Kim Linh thấy được cảnh không nên thấy kia.

Mộc Hân cũng là người nhìn quen sóng to gió lớn, cô vẻ mặt như không có việc gì mà thông thả chào hỏi với Kim Linh.

"Kim tổng, thật khéo, cô cũng đến tìm Ý Mộng?" Mộc Hân một vẻ nhìn thấy người quen.

"Nếu như không khéo thì sao có thể chứng kiến hai người phụ nữ không tuân thủ nữ tắc đây?" Nếu là bình thường thì Kim Linh nhất định sẽ cọt nhà chào hỏi với Mộc Hân, thế nhưng lúc này Kim Linh đã bị sâu đỏ kị lên đầu, sắc mặt thực tại rất khó coi.

"Tôi cho rằng Kim tổng luôn là người trong nghề..." Mộc Hân một vẻ ngạc nhiên, không tuân thủ nữ tắc và vân vân không phải Kim tổng luôn am hiểu nhất sao?

Sắc mặt Kim Linh càng khó coi, Mộc Hân không phủ nhận mình có không tuân thủ nữ tắc với Trang Ý Mộng, hơn nữa Kim Linh rất ghét lúc này bị Mộc Hân nhắc tới lịch sự vốn là một đồng hồ đồng của bản thân.

Mộc Hân thấy Kim Linh gần như sắp đen cả mặt, liền không trêu chọc cô ta nữa, nói thế nào thì Kim Linh cũng là lão bản của cô và Dung Dung.

"Kim tổng, cô đã tìm Ý Mộng có việc, tôi nên đi về trước." Mộc Hân nói xong liền nhanh chóng ngồi lên xe bản thân, nhấn ga một cái, thoáng cái đã biến mất khỏi tầm mắt Kim Linh.

Lúc này sự tồn tại của Mộc Hân vẫn còn như cái đinh trong mắt, sau khi Mộc Hân biến mất, Kim Linh thấy tốt hơn một ít, thế nhưng cũng chỉ như giảm từ 100 độ xuống 99 độ mà thôi, lòng đỏ kị còn đang cháy, cô hùng hổ tiến vào nhà chính, lên thẳng lầu hai, cô nhìn thấy Trang Ý Mộng hai thủ ôm đầu bản thân ngồi xồm trên sân thượng, dáng vẻ chật vật nhưng điềm đạm đáng yêu nói không nên lời, cô cho rằng Trang Ý Mộng lại bị Mộc Hân tổn thương, cô có ý nghĩ muốn bóp chết người phụ nữ không nên thân như Trang Ý Mộng, Mộc Hân rốt cuộc có gì tốt, đáng giá cho cô ấy muốn chết muốn sống sao. Rõ ràng bên người đã có phụ nữ xuất sắc như bản thân nhưng lại không cần, hết lần này tới lần khác đi dính lấy cái mộng lạnh của Mộc Hân, lẽ nào mộng lạnh của Mộc Hân lại tốt hơn mặt nóng của chính mình chứ? Đặc biệt lúc cô tới gần Trang Ý Mộng, thấy nước mắt trên gương mặt Trang Ý Mộng, Kim Linh thấy ngực bản thân cũng vì đỏ kị mà phiếm đau.

"Thế nào, không phải mới vừa còn hôn đến khó phân biệt sao, thế nào nháy mắt đã khóc đến như bị chồng ruồng bỏ vậy? Được rồi, cô vốn chính là bị chồng ruồng bỏ..." Lòng đỏ kị làm cho Kim Linh luôn luôn rất phong độ trở nên không tốt.

Trang Ý Mộng lau một chút dòng nước mắt trên mặt, cô không thích Kim Linh thấy vẻ chật vật của bản thân, hơn nữa sắc mặt này của Kim Linh làm cho Trang Ý Mộng thập phần ghét, Trang Ý Mộng chỉ lạnh lùng liếc nhìn Kim Linh, sau đó đứng dậy rời khỏi sân thượng.

Bị Trang Ý Mộng coi thường như vậy làm cho Kim Linh phần nộ triệt để, nàng giận Trang Ý Mộng, cũng giận bản thân, cô và Trang Ý Mộng có gì khác nhau, đều hèn con mẹ nó muốn chết, có lựa chọn tốt lại không cần, cứ phải đi dính cái mộng lạnh của người khác mới thấy khoái, sau đó bị trúng tên còn luyến tiếc buông tay, tựa như lúc này, nếu có cốt khí thì phải vung đầu quay đi, thế nhưng vì sao tay lại hèn mọn đi nắm chặt tay Trang Ý Mộng không tha.

"Buông tay!" Trang Ý Mộng lạnh lùng ra lệnh.

Ghê tôm, trước mặt bản thân thì sẽ bày đặt lãnh đạm, giả cao ngạo, sẽ ngạo kiêu cho tôi xem, cô thế nào không đi chỗ Mộc Hân ngạo kiêu một chút đi, hơn nữa rõ ràng là người sai, không tuân thủ nữ tắc, Kim Linh bắt mẫn chửi bới đầy mình, thế nhưng gương mặt lạnh như khối băng kia của Trang Ý Mộng làm cho khí thế hùng hổ bất kè thông dâm vốn có của Kim Linh phút chốc uest oải không ít.

"Vì sao cô đi hôn Mộc Hân? Có phải cô còn yêu Mộc Hân không, nếu cô yêu Mộc Hân thì vì sao còn để tôi thương?" Kim Linh bắt đầu khí thế chất vấn Trang Ý Mộng, nếu như không cho bản thân thương thì bản thân sẽ không nghĩ cô ấy cũng có tình cảm với bản thân, sẽ không làm bản thân vui không một hồi.

"Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cô." Trang Ý Mộng khốc liệt nói, sau đó bỏ tay Kim Linh ra, cô thấy Kim Linh thì rất phiền táo, cô nghĩ trình thương thức của bản thân càng ngày càng kém, nếu không thì sao sẽ coi trọng phụ nữ xấu có tiếng như Kim Linh?

"Đương nhiên liên qua đến tôi, hiện tại cô đã là người của tôi, tôi không cho cô tiếp tục quyến luyến không quên với Mộc Hân." Kim Linh thực sự không có cách chèn ép Trang Ý Mộng, chỉ có thể bá đạo chơi xấu.

"Phiền muốn chết, cô quản tốt chính cô đi đã." Trang Ý Mộng đi tới hồ bơi bên ngoài, sau đó chỉ cời áo khoác, liền mặc nguyên y phục nhảy vào trong nước, cô muốn yên tĩnh một mình một chút, hết lần này tới lần khác Kim Linh ở chỗ này chút chút méo méo nói liên tục.

Kim Linh không thể tin nhìn Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng điên rồi sao? Hiện tại là thời gian sang hè, tuy rằng khí trời ẩm áp không ít, thế nhưng nhiệt độ buổi tối vẫn có điểm thấp.

"Này, cô không đến mức vì Mộc Hân mà nghĩ quần trong lòng chứ?" Tuy Kim Linh đổ kị muốn chết, thế nhưng thấy Trang Ý Mộng ngâm mình trong nước lạnh vào buổi tối thì còn có chút lo lắng.

Kim Linh thật phiền muốn chết, Trang Ý Mộng lặn xuống sâu hơn, ngăn chặn bất cứ tiếng động gì.

"Trang Ý Mộng, cô mau lên đây, đừng bị cảm..." Kim Linh thấy Trang Ý Mộng lặn trong nước đã một lúc, một điểm động tĩnh cũng không có, thì làm cho Kim Linh luống cuống.

"Trang Ý Mộng, cô mau lên đây..." Kim Linh liên tục hô thật nhiều, Trang Ý Mộng vẫn không phản ứng, cô cảm thấy trong lòng căng thẳng, bất chấp cũng nhảy xuống, cô bất chấp nước lạnh như dự tính, cô thầm nghĩ tìm được Trang Ý Mộng, cô không muốn Trang Ý Mộng có chuyện, Trang Ý Mộng nhất định không thể có chuyện...

Trang Ý Mộng bản thân bình thường rên đúc, lại có qua mùa đông vịnh kinh nghiệm nhân, cho nên như vậy thủy ôn căn bản không thành vấn đề, cô lặn vào trong nước cũng không phải là cố ý hách Kim Linh, cô chỉ là muốn cho đại não yên lặng một chút, thế nhưng Kim Linh nhảy vào trong nước tìm bản thân, nhưng làm cho làm cho cô cực kỳ ngoài ý muốn, nước này đối với người bình thường mà nói, xác thực là quá lạnh.

Trang Ý Mộng thừa nhận giờ khắc cô có chút cố ý không cho Kim Linh bắt được bản thân, thẳng đến khi Trang Ý Mộng nghĩ đã tương đối mới để cho Kim Linh đánh về phía bản thân, Trang Ý Mộng cảm giác thân thể của Kim Linh đang ôm lấy thân thể của chính mình đã lạnh đến run cầm cập, thế nhưng còn chăm chú nắm lấy bản thân, thế nhưng thế nào cũng không đủ khí lực đưa Trang Ý Mộng lên bờ. Trang Ý Mộng nghĩ giờ khắc này hình như có chút bị Kim Linh làm cảm động, cô lật tay ôm lấy Kim Linh, đưa cả hai người bên bờ.

Kim Linh vừa rồi còn không cảm thấy đặc biệt lạnh, lúc ra khỏi nước phát hiện lạnh muốn chết, hàm răng va lập cập, thân thể run không ngớt, Kim Linh cuộn thành một cục, nhìn Trang Ý Mộng tinh thần trái lại tốt so với chính mình, một vẻ như có chút suy nghĩ mà nhìn bản thân, Trang Ý Mộng ở đâu có vẻ chết đuối, rõ ràng là bản thân suy nghĩ nhiều, được rồi, thoáng cái từ anh hùng biến thành cầu hùng (gấu ngựa), Kim Linh thấy bản thân quá mất mặt.

Trang Ý Mộng thấy Kim Linh lạnh đến môi có chút tím tái, nghĩ bản thân hình như đùa quá chớn, cô nhanh chóng bế Kim Linh vào nhà.

Kim Linh nghĩ cảm giác lúc này bị Trang Ý Mộng ôm vào trong ngực giống như bản thân đặc biệt mảnh mai, bất quá Trang Ý Mộng thật đúng là nữ lực sĩ, cư nhiên bế được bản thân, Kim Linh miễn mạn suy nghĩ...

Trang Ý Mộng bế Kim Linh vào phòng tắm, cởi quần áo ướt sũng trên người mình và Kim Linh, mở nước nóng, xối sạch khí lạnh trên người hai người.

Đợi lúc Kim Linh rốt cục không thấy lạnh nữa mới rời phòng tắm.

"Cô nhảy xuống làm gì vậy?" Trang Ý Mộng cười như không cười nhìn Kim Linh hỏi.

"Tôi nghĩ cô vì Mộc Hân mà nghĩ quần trong lòng." Kim Linh chăm chú bọc khăn tắm, lón từng này nhưng đây là lần đầu tiên cô bị lạnh như vậy, dĩ cứu người trái lại còn để người cứu.

Hết chương 78

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: 79: Dung Dung Ghen Rồi!

"Tôi là vì cứu cô có được không?" Kim Linh bất mãn cao tiếng, cô chưa bao giờ tự ngược, nhảy xuống nước bị lạnh đến chết khiếp, đây là vì ai chứ, thực sự là người phụ nữ không có lương tâm.

"Lần sau suy nghĩ một chút trước xem bản thân có năng lực cứu người rồi hãy xuống, tránh tăng phiền phức cho người khác." Ngừ khí khinh bỉ của Trang Ý Mộng làm cho Kim Linh khó chịu kinh dị trong lòng, quả nhiên là người phụ nữ không có lương tâm, tuy rằng không đạt được tiêu chuẩn anh hùng cứu mỹ nhân thế nhưng cũng phần đầu quên mình về chí hướng đây, không phải Trang Ý Mộng nên có một điểm cảm động sao?

Kim Linh phiền muộn, cô lôi chăn trùm kín bản thân, Trang Ý Mộng đáng ghét, bản thân đặc biệt chui trong chăn lâu như vậy cô ta cũng máu lạnh mặc kệ, dù không phải tình nhân thì chí ít cũng là bạn giường, biểu thị sự quan tâm một chút cũng là chuyện nên làm đi, Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng không để ý tới bản thân mà rời khỏi phòng thì đột nhiên cảm thấy bản thân như bị vứt bỏ, đặc biệt không có tư vị.

Trang Ý Mộng nhìn ai đó đang làm đà điều, đột nhiên nghĩ Kim Linh có chút dễ thương, bất quá cảm giác này cô chỉ để ở trong lòng, sẽ không cho Kim Linh biết. Cô rời phòng là vì tìm thuốc cảm cho Kim Linh, Kim Linh ngâm nước lạnh lâu như vậy, Trang Ý Mộng sợ cô ấy cảm mạo.

"Kim Linh, uống chút thuốc cảm đi, tránh bị cảm." Trang Ý Mộng lay lay Kim Linh vẫn trốn trong chăn, muốn cô ấy ra uống thuốc cảm mạo.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng không phải không để ý tới bản thân mà là lấy thuốc cho bản thân, thì tâm trạng buồn bã nháy mắt đã biến mất hầu như không còn, quả nhiên buồn và vẫn vẫn không thích hợp với bản thân, chỉ là nói đến cảm mạo, Kim Linh thấy đầu bản thân hình như thực sự có điểm choáng váng nặng nề.

"Mộng Mộng, tôi đau đầu..." Kim Linh chui đầu ra khỏi chăn, cô nhích đầu đến trước mặt Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng sờ trán Kim Linh một chút, quả nhiên có chút nóng lên.

"Đúng là có chút nóng rần, người uống thuốc hạ sốt đi." Trang Ý Mộng đưa nước nóng và thuốc hạ sốt cho Kim Linh, Kim Linh không tình nguyện mà tiếp nhận viên thuốc màu trắng.

"Đáng lắm cơ..." Kim Linh nghe chất giọng mềm mại của bản thân còn liều mạng hơn tiếng làm nũng của Vi Vi, thân thể cũng mềm mại nằm úp sấp không chút khí lực, cô nghĩ bản thân thoáng cái từ cường công biến thành nhược thụ.

"Uống thuốc, nghỉ ngơi cẩn thận một chút, ngày mai sẽ tốt." Trang Ý Mộng chỉnh chăn cho Kim Linh, lúc chuẩn bị rời phòng, Kim Linh nắm áo cô không cho cô rời đi.

"Cô ở lại với tôi có được không?" Kim Linh bấu vào áo Trang Ý Mộng, ánh mắt chờ đợi kia khiến người ta trù mến chừng nào, nếu Kim Linh đổi sang góc độ của Trang Ý Mộng mà nhìn bản thân, thì sẽ biết bản thân lúc này mảnh mai và mềm mại đáng yêu cỡ nào, so với Kim Linh ngày thường thực sự là như hai người khác nhau. Kim Linh "mong manh" như vậy nhìn bản thân, Trang Ý Mộng thế nào cũng không thể hạ quyết tâm cự tuyệt Kim Linh.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng ở lại thì âm thầm vui vẻ, cô đã biết Trang Ý Mộng sẽ không nhẫn tâm với bản thân như vậy.

Trang Ý Mộng vừa vào ổ chăn Kim Linh đã như bạch tuộc cuốn chân tay quanh người bản thân, thân thể nóng như lò lửa kia chăm chú dán trên người bản thân, độ nóng bỏng người, Trang Ý Mộng thế nào cũng không thể lờ đi.

Quả nhiên vẫn là thân thể người ấm áp nhất, ôm cũng thoải mái nhất, Kim Linh hít mùi hương của Trang Ý Mộng, đầu óc choáng váng nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trang Ý Mộng nhìn vẻ mặt khi ngủ mỹ lệ của Kim Linh, trong lòng có một loại mềm mại nẩy mầm chồi lan tràn, cô không nhận thấy bản thân nhìn Kim Linh với biểu tình chuyên chú.

""oOo""

Mộc Hân mới vừa đi một chút, trong lòng Tạ Kinh Dung không có mấy cảm giác, thế nhưng thời gian Mộc Hân rời khỏi chậm rãi trôi qua, Tạ Kinh Dung càng cảm giác bản thân có một cỗ phiền muộn không cách nào ức chế trong lòng, đến nỗi không còn cách nào tiếp tục chuyên tâm xem trang web có ý nghĩa giáo dục kia, nàng thẳng thừng tắt trang, sau đó thu thập gian phòng vốn đã rất chỉnh tề thêm một lần, Mộc Hân còn chưa trở về, tắm rửa xong, giặt xong quần áo, Mộc Hân vẫn chưa trở về, lúc này đã mười một giờ, Mộc Hân đã ra ngoài hơn ba giờ, được rồi, Tạ Kinh Dung thừa nhận bản thân lúc này không phải rất thoải mái trong lòng.

Ngay lúc tâm trạng Tạ Kinh Dung đã có chút không tốt đẹp thì Mộc Hân trở về, điều này làm cho tâm trạng Tạ Kinh Dung tốt lên không ít, đương nhiên phụ nữ như Tạ Kinh Dung sẽ không đi chất vấn Mộc Hân vì sao về muộn, cũng sẽ không chất vấn giữa cô ấy và Trang Ý Mộng đã nói chuyện gì, làm gì.

Tạ Kinh Dung chỉ chuẩn bị đầy đủ áo ngủ áo tắm cho Mộc Hân, cử chỉ săn sóc như vậy làm cho Mộc Hân càng hối hận chuyện bản thân đã đồng ý cho Trang Ý Mộng hôn mình, Mộc Hân nghĩ bản thân để Trang Ý Mộng hôn là khiếm khuyết trong suy nghĩ, nếu như đổi thành Dung Dung và Lý Dương hôn nhau, Mộc Hân nghĩ bản thân cũng tuyệt đối sẽ rất khó chịu, sau khi Dung Dung biết tự nhiên cũng sẽ không vui vẻ, nghĩ đến đây Mộc Hân

nghĩ hành động của bản thân quá mức khinh suất và sai lầm.

"Dung Dung..." Mộc Hân muốn nói lại thôi.

"Thế nào vậy?" Tạ Kinh Dung nhìn bộ dạng ấp a ấp úng của Mộc Hân, trong lòng có chút không hài lòng, bộ dạng áy náy và bất an rất giống đàn ông ăn vụng về nhà gặp vợ.

"Mình... mình để Trang Ý Mộng hôn mình một chút, chị ấy chỉ muốn xác định một chút xem chị ấy còn thích mình hay không, không có ý tứ khác..." Mộc Hân thăm dò trông làm tỉnh thần hăng hái thêm, thẳng thắn đồng thời giải thích nói, nói xong, cô cẩn thận quan sát sắc mặt biểu cảm của Tạ Kinh Dung, trong tư tưởng còn có chút thấp thòm bất an.

"Vậy à, cậu nên đi tắm" Ngực khí của Tạ Kinh Dung không nóng không lạnh, nàng đưa đồ cho Mộc Hân, sau đó xoay người vào thư phòng, nhìn như không giống đang tức giận, nhưng Mộc Hân biết, Dung Dung tuyệt đối đang tức giận, hơn nữa giận còn không nhỏ.

Có người khi tức giận hay sinh sự, có người khi tức giận thích dùng chiến tranh lạnh, rất hiển nhiên, Dung Dung thuộc loại sau, bị đối xử bằng chiến tranh lạnh, Mộc Hân còn mong muốn Dung Dung có thể bộc phát lửa giận ra, bị đối xử lạnh nhạt trong trầm mặc là đáng ghét nhất.

"Dung Dung, việc này là mình sai, tuyệt đối không có lần sau" Mộc Hân theo vào thư phòng, tranh thủ lúc còn tốt đẹp mà tỏ thái độ nhận sai để giành được sự mềm lòng của Dung Dung.

Tạ Kinh Dung không để ý tới Mộc Hân mà mở máy tính xem số liệu thống kê kinh tế mấy năm qua, chuyện tức giận đi xem số liệu để bình phục tâm trạng và vân vân cũng chỉ có Dung Dung mới có thể làm, Mộc Hân không nói hai lời đã tắt máy tính của Tạ Kinh Dung đi, lúc này cô có tư thế chuẩn bị phá bình tử phá suất, so với tiếp tục bị coi như vô hình, không bằng tiếp tục chọc Dung Dung tức giận thêm một điểm, bộc phát lửa giận ra so với chất chứa vẫn tốt hơn.

Quả nhiên, Tạ Kinh Dung rốt cục nhửu mày nhìn về phía Mộc Hân.

"Cậu có tự do của cậu, cậu không có nghĩa vụ nói gì với mình hết" Tạ Kinh Dung rất lạnh nhạt nói.

"Haiz..." Mộc Hân thở dài một hơi thật lớn "Dung Dung, cậu ý thức được hiện tại vai trò của mình là lão công của cậu không?" Vốn Mộc Hân định nói là lão bà, thế nhưng nhớ tới bản thân còn chưa hiển thân thành công.

Tạ Kinh Dung bị một từ "lão công" này khiến cho rất không được tự nhiên, thế nhưng nàng không hiểu Mộc Hân muốn biểu đạt cái gì.

"Sau đó thì?" Tạ Kinh Dung vẫn rất lạnh nhạt nhướn mi hỏi.

"Tất cả của mình đều liên quan đến cậu, cậu quản mình là đương nhiên" Mộc Hân không thích Dung Dung bày ra luận điệu 'ta và ngươi không quen, chuyện của ngươi không liên quan đến ta'.

"Nếu nói như vậy, không phải hẳn nên tự quản lý sao?" Tạ Kinh Dung ghét nhất người không biết tự quản, chuyện cơ bản nhất một người phải biết chính là quản tốt bản thân.

"Dung Dung, lần này tuyệt đối chỉ là một ngoại lệ, mình xin thề, nếu không mình biến thành người quái dị!" Tốt, rốt cuộc Dung Dung đã trả lời chính diện vấn đề này.

"Cậu biến thành người quái dị cũng không liên quan đến mình" Một người đối với thứ mà bản thân kiêu ngạo tự nhiên sẽ quý trọng gấp đôi, khuôn mặt, Mộc Hân từ trước đến nay đều rất bảo vệ, cho nên Mộc Hân dùng mặt mình để thề độc, Tạ Kinh Dung tin cô không có lần sau, thế nhưng lần này cũng đã đủ làm cho lòng bản thân nhốn nháo và lo lắng, không có lần sau vốn là chuyện đương nhiên.

"Dung Dung, sau này cậu sẽ biết, cậu có một lão bà đẹp là một chuyện hạnh phúc" Mộc Hân da mặt dày nói, tự kỷ tuyệt đối không phải lỗi.

Trêu hoa ghẹo nguyệt? Không cần, Tạ Kinh Dung đáp lại trong lòng, nàng tiếp tục không để ý tới Mộc Hân, Mộc Hân dùng hồng có thể nói râu ria làm mờ trọng điểm hoặc di dời sự chú ý, nói chung Tạ Kinh Dung vừa nghĩ đến cảnh Mộc Hân và Trang Ý Mộng hôn môi thì trong lòng xông ra cảm giác chua xót.

"Dung Dung, người ta biết sai rồi, cậu tha thứ cho người ta đi có được không..." Mộc Hân dùng đuôi cọ vào đuôi Tạ Kinh Dung lấy lòng, sau đó một vé vô cùng thương cảm mà cầu xin.

Tạ Kinh Dung tách đuôi Mộc Hân ra, sự lấy lòng của Mộc Hân và vân vân đều làm như không thấy, một lần nữa mở máy tính đồng thời hung hăng trừng Mộc Hân, cảnh cáo cô đừng tiếp tục tắt máy tính của bản thân, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Mộc Hân dám tắt một lần, đương nhiên không dám lần thứ hai, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở một bên, nhìn số liệu thống kê công việc khô khan vô vị bên trong, cô vẫn luôn không hiểu, đại não của Dung Dung làm bằng cái gì mà xem những số liệu này cư nhiên sẽ tập trung tinh thần như vậy, cư nhiên còn làm bút kí tổng kết.

Được rồi, một phụ nữ lý tính nhiều hơn cảm tính, cô ấy sẽ chiến tranh lạnh với bạn, bạn trốn không thoát, Mộc Hân nhìn Dung Dung hoàn toàn quên mất bản thân thì đột nhiên có giác ngộ này. Vốn đang định nghiệm thu thành quả học tập của Dung Dung, hôm nay, Mộc Hân cắn đầu ngón tay muốn đi đập đầu vào đầu phụ, cho mày mềm lòng, cho mày ấm đầu, cho mày cho người khác hôn, hiện tại đáng đời mày bị vắng vẻ, Mộc Hân khắc sâu tự kiểm

điểm.

Tới 1 giờ sáng Tạ Kinh Dung mới đóng máy tính, Mộc Hân vừa nhìn đồng hồ, thầm nghĩ quả nhiên đại giận, người chủ trọng dưỡng thân như Dung Dung, 11 giờ nhất định đã nằm trên giường, xem ra Dung Dung thực sự rất chú ý bản thân cho Trang Ý Mộng hôn, tuy rằng chiến tranh lạnh của Dung Dung làm cho Mộc Hân rất khó nhẫn nại, thế nhưng trong lòng lại có loại hơi cười trộm, điều này đã nói rõ Dung Dung cũng rất lưu ý bản thân, Mộc Hân nghĩ bản thân quá biết mua vui trong đau khổ.

"Đêm nay mình ngủ phòng cho khách" Tạ Kinh Dung trực tiếp tới phòng ngủ khách.

Quả nhiên, không thể quá lạc quan, Mộc Hân nghĩ bản thân có thể so bằng bị dày lạnh cung, không có Dung Dung ôm ấp thì đêm nay bản thân làm sao ngủ ngon đây? Thế nhưng nhìn biểu tình không thể thương lượng của Dung Dung, Mộc Hân ai oán.

"Vậy cậu ngủ phòng ngủ chính, mình ngủ phòng cho khách..." Mộc Hân kéo Tạ Kinh Dung không cho nàng tới phòng ngủ khách, bản thân lại cọ cọ đông đưa không chịu rời khỏi phòng ngủ chính.

Hết chương 79

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: 80: Thừa Nhận Tình Cảm

Tạ Kinh Dung ngủ không được, Mộc Hân càng ngủ không được, cô ngủ ở phòng cho khách, rõ ràng hiện tại nhiệt độ không quá thấp, thế nhưng cô vẫn thấy ớn lạnh đến khó sống, kỳ thực cô cũng không hiểu vì sao bản thân lại để Trang Ý Mộng hôn, theo trình độ máu lạnh trước đây mà bản thân đối xử với Trang Ý Mộng mà nói, cự tuyệt gì đó cũng tuyệt đối sẽ không thấy lương tâm bất an, có thể là bởi vì bản thân đã có được hạnh phúc, nên lòng đối với người khác cũng mềm xuống đi. Có lẽ con người là như thế, bản thân hạnh phúc thì hận không thể khiến toàn bộ người trong thiên hạ đều hạnh phúc, lúc bản thân không hạnh phúc, cũng hận không thể khiến toàn bộ người trong thiên hạ đều bất hạnh giống bản thân. Nhân từ với người khác chính là tàn nhẫn với bản thân, Mộc Hân nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó vận chân chặt trông như con nhộng, không biết con giận của Dung Dung lúc nào mới có thể tiêu.

Giấc ngủ của Tạ Kinh Dung luôn luôn tốt, rất ít khi tỉnh lại lúc nửa đêm, thế nhưng hôm nay chất lượng giấc ngủ của nàng không thể nào tốt được, nàng tỉnh lại, theo bản năng với tay sang bên cạnh, trống vắng, mới nhớ tới Mộc Hân đã bị bản thân đuổi ra ngủ phòng cho khách, nàng đứng dậy tới phòng bếp rót một chén nước, uống hết, sai bước tới phòng ngủ khác, cửa phòng không khóa chỉ khép, đèn phòng cũng không bật. Tạ Kinh Dung nhớ lại lúc Mộc Hân ngủ một mình thì chưa bao giờ tắt đèn, hình như bởi vì lúc còn rất nhỏ tuy cha mẹ còn chưa ly hôn, thế nhưng hai người đều rất thường xuyên không ngủ ở nhà, khi đó Mộc Hân còn rất nhỏ, một mình ở nhà rất sợ, cho nên chỉ để đèn mới có thể ngủ.

Tạ Kinh Dung ngồi ở đầu giường, nàng nhìn thấy vùng lông mày của Mộc Hân hơi nhíu lại, bình thường ngủ bên người bản thân, Mộc Hân đều có vẻ mặt ngủ cười hệt như kẻ trộm, đến nỗi bản thân thiếu chút nữa quên Mộc Hân kỳ thực là một người rất không có cảm giác an toàn.

Tạ Kinh Dung hơi mềm lòng, bỏ đi, chiến tranh lạnh hai ngày được rồi, Tạ Kinh Dung quả nhiên là người dễ mềm lòng, nàng vốn định chiến tranh lạnh với Mộc Hân mười ngày nửa tháng, dù sao thì không nghiêm phạt chút thì không nhớ giáo huấn.

---o0o---

Kim Linh tỉnh lại, phát hiện đầu không choáng cũng không đau, chỉ là mũi xong rồi, có cảm giác khó thở, Kim Linh nghĩ bản thân làm một cục cưng khỏe mạnh, nhưng từ sau khi trêu chọc tới Trang Ý Mộng, số lần bản thân cảm mạo rõ ràng đã gia tăng, xem ra sau này nhất định phải ăn nhiều vitamin C và bột protein, tăng cường sức đề kháng. Đương nhiên ký ức lần này nhất định đẹp đẽ hơn so với ký ức bị trói trên giường lạnh đến cảm mạo lần trước, chỉ ít hiện tại là mỹ nhân trong ngực, Kim Linh là điển hình của chủ thành sẹo đã quên đau.

Kim Linh nhìn mặt Trang Ý Mộng, ngũ quan của Trang Ý Mộng rất tinh xảo, môi rất gợi cảm, Kim Linh nhớ kỹ khi còn bé Trang Ý Mộng đều để tóc dài, khi đó cha mẹ cô ấy còn chưa bị tai nạn xe, mỗi ngày đều được Trang mẹ trang điểm giống như công chúa. Nếu như nhớ không lầm, thì sau khi Trang Ý Mộng ở cùng một chỗ với Mộc Hân mới xén tóc, tuy rằng Trang Ý Mộng mặc dù để tóc ngắn không làm giảm hương vị phụ nữ của cô ấy, trái lại còn làm cho ngũ quan có vẻ càng rõ nét, thế nhưng lúc tóc dài cũng có một phen tư vị khác, hơn nữa nói không chừng tóc ngắn là cắt vì Mộc Hân, nghĩ tới đây Kim Linh cũng không có tư vị. Bất quá cũng kỳ quái, Trang Ý Mộng trước đây đều không hề nguyện ý phản ứng lại cô, cho nên mặc dù từ nhỏ đã quen biết, thế nhưng giao tình giữa hai người vẫn mỏng như giấy, thế nhưng biến hóa của Trang Ý Mộng, Kim Linh vẫn nhận biết được rõ ràng.

Trang Ý Mộng tỉnh lại, phát hiện Kim Linh đang nhìn chằm chằm mặt mình.

"Đầu cô còn đau không?" Lúc Trang Ý Mộng tỉnh ngủ ngữ khí rất ôn nhu, Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng cho tới bây giờ cũng chưa từng nói chuyện ôn nhu như vậy với mình, sau khi sống chết lần xong sáng dần thì Trang Ý Mộng đều máu lạnh vô tình còn chưa xuống giường đã trở mặt, ngữ khí ôn nhu như vậy làm cho Kim Linh có cảm giác như đang nằm mơ.

Trang Ý Mộng thấy Kim Linh sờ ra thì cho rằng cô còn sốt, liền đưa tay áp lên trán Kim Linh, cảm giác nhiệt độ cơ thể bình thường.

"Trang Ý Mộng, có phải cô đã thích tôi hay không, nếu không sao sẽ đối xử với tôi ôn nhu như thế chứ?" Kim Linh có chút đắc ý vênh vào hỏi, bởi vì trong ấn tượng của cô, Trang Ý Mộng chỉ từng ôn nhu như thế với hai người, một là bạn gái cũ Lưu Tinh mà bản thân đã sớm quên mất mặt mũi trông thế nào, người còn lại chính là Mộc Hân.

"Cô muốn tiếp tục nằm mơ, tôi không ý kiến." Trang Ý Mộng nhìn vẻ như chim công muốn cong mông kiêu ngạo của Kim Linh lúc này thì nghĩ tuyệt đối không thể đối xử quá tốt với người phụ nữ này, điển hình của cho sắc mặt đã tức thì xán lạn.

Kim Linh cảm giác được lãnh đạm trong giọng nói của Trang Ý Mộng thì lập tức lông đuôi đang muốn ngoe nguẩy uể oải đi không ít, bất quá nghĩ đây mới là hiện tượng bình thường, bất quá Trang Ý Mộng ôn nhu thoát nhìn dễ chịu ghê, làm cho bản thân thật muốn làm cường công thượng vài lần, Kim Linh lại bắt đầu miên man suy nghĩ, nếu như Trang Ý Mộng có thể đối đãi với bản thân giống như Mộc Hân, thì Kim Linh thấy bản thân đã viên mãn, nghĩ đến Mộc Hân, Kim Linh mới nhớ tới cái hôn hôm qua của Trang Ý Mộng và Mộc Hân, nhớ tới nguyên do bản thân ghen tỵ còn chưa nhà ra được.

"Mộng Mộng, sau này không cho cô đi hôn Mộc Hân nữa, cái người phụ nữ có vợ kia, cô cũng đừng trêu chọc." Kim Linh nói hàm chứa nồng đậm giọng mũi, trải qua một buổi tối lắng đọng, vị chua đã được khắc chế, nói cũng không còn tia chua ngoa.

Trang Ý Mộng lãnh đạm ậm ừ đáp lời, nàng không định tiếp tục trêu chọc Mộc Hân, cái này sẽ không cần Kim Linh lo lắng.

Tuy rằng đáp rất lạnh nhạt, thế nhưng đây chính là lần đầu tiên Trang Ý Mộng đáp lại câu truyện có trọng tâm là Mộc Hân, có lẽ nào, tối hôm qua Trang Ý Mộng thực sự bị Mộc Hân tổn thương đến quyết định hiểu ra triệt để, điều này làm cho Kim Linh vui vẻ không ngớt.

"Tôi đây có thể biến từ bạn giường thành người yêu của cô không?" Kim Linh được một tác lại muốn tiến một bước, hỏi.

"Nói sau đi." Trang Ý Mộng đã đứng dậy khỏi giường, đồng thời không chút nào lưu luyến mà rời phòng, Kim Linh nhìn bóng lưng Trang Ý Mộng rời khỏi, cô cảm thấy hình như là, tựa hồ là, chắc hẳn là, Trang Ý Mộng đối với bản thân hình như có một điểm nhỏ xiu bất đồng, chỉ ít thì, "Nói sau đi", cái từ này không tính là cự tuyệt, vẫn có chỗ trống để sau này thương lượng.

Kim Linh cuộn chăn, lăn lộn lên giường, cô có dự cảm ngày lạnh của cô đã sắp tới sát nút, chờ Trang Ý Mộng yêu bản thân, cô sẽ làm cho Trang Ý Mộng hôn qua từng một đầu ngón tay của bản thân, vấn đề này... cô còn nhớ rõ tình cảnh lúc trước ở bệnh viện, Trang Ý Mộng hôn ngón tay Mộc Hân, lúc đó chỉ là ước ao, hiện tại nghĩ đến lại thấy chua, chờ Trang Ý Mộng yêu bản thân, cô muốn Trang Ý Mộng làm thụ vô số lần, sau đó lăn sàng đàn đến trời tằm đất tối, chờ Trang Ý Mộng yêu bản thân, cô nhất định phải tình tứ với Trang Ý Mộng trước mặt Mộc Hân, chờ Trang Ý Mộng yêu bản thân...

Nghĩ đến đây Kim Linh thấy rất hài lòng, bất quá mũi có thể thông thì tốt, tắc nghẽn đến khó chịu rồi.

Hết chương 80

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: 81: Ước Hẹn Đến

Ngày thứ ba, sự chờ mong mọi đường của Mộc Hân rốt cục đã thành quá khứ. Ngày thứ tư, đáng tiếc Tạ Khinh Dung còn đang chiến tranh lạnh với Mộc Hân, đến nỗi kế hoạch hiến thân vĩ đại của Mộc Hân chưa thành công. Mộc Hân không biết đã bao nhiêu lần ca thán, ám chỉ và vân vân, nhưng Dung Dung làm như không thấy, bản thân lại không thể vọt vào phòng của Dung Dung nói trắng ra cho Dung Dung biết bản thân rất bất mãn, bảo nàng nhanh chóng xử bản thân đi, hiện tại đừng nói là hiến thân, Dung Dung có thể phản ứng lại bản thân Mộc Hân đã thấy nên thấp nhang dài (tạ ơn).

Tạ Khinh Dung đi ra từ thư phòng, thấy Mộc Hân lại đang thờ dài, ngày hôm nay cũng không biết là lần thứ mấy thờ dài thờ ngắn trước mặt bản thân, Tạ Khinh Dung đương nhiên sẽ không thể không biết Mộc Hân vì sao thờ dài, trên thực tế, đã chiến tranh lạnh hai ngày, nàng đang xem xét cho Mộc Hân miễn hạn ra tù.

Mộc Hân vừa thấy Dung Dung đi ra từ thư phòng thì lập tức xum xoe tới.

"Dung Dung, có mệt không, có muốn mình xoa bóp một chút cho cậu không?" Mộc Hân rất chân chó nói, hai ngày này bụng trà rót nước, biểu hiện cực kỳ nô tính, đang êm đang đẹp một mỹ nhân lại lưu lạc thành tiểu thái giám, Tạ Khinh Dung nghĩ Mộc Hân ân cần quá mức làm cho bản thân đều sắp nổi da gà.

"Không cần, mình đi tắm, nếu cậu mệt nhọc thì đi ngủ trước đi." Ngực khí của Tạ Khinh Dung không nóng không lạnh, thế nhưng so với lãnh đạm trước kia thì thật sự đã tốt hơn rất nhiều.

Mộc Hân trong lòng kích động đến độ muốn khóc, Dung Dung rốt cục có dấu hiệu buông tha khỏi chiến tranh lạnh, vậy có phải là... có phải là chắc hẳn là ý kia đi, Mộc Hân nghĩ đêm nay bản thân có hi vọng hiển thân rồi, đầu còn ngủ được, tinh thần hưng phấn quả thực như được chích máu gà.

"Dung Dung, vậy, ước hẹn ba ngày của chúng ta thì sao?" Mộc Hân thử nhắc nhở hỏi, phải hiểu rằng, ước hẹn ba ngày đã lùi lại một ngày, có trời mới biết, quả thực là sống một ngày bằng một năm!

Tạ Kinh Dung trải qua bốn ngày học tập, trên cơ bản cái cần hiểu đều đã hiểu, cái cần học cũng đã học, ba bốn ngày này đường nhìn của Mộc Hân căn bản không giờ khắc nào không nóng rực đồng thời chờ mong, Tạ Kinh Dung nghĩ nếu bản thân tiếp tục cự tuyệt Mộc Hân thì đại khái Mộc Hân sẽ lại khóc cho bản thân nhìn.

"Vậy, cậu ở trên giường chờ mình đi." Tạ Kinh Dung nhẹ tênh nói, xong liền vào phòng tắm.

Mộc Hân không nghĩ tới Dung Dung sẽ thẳng thắn như thế, Tạ Kinh Dung nói xong bình tĩnh nhưng Mộc Hân thập phần không bình tĩnh, hôm nay cô đã sớm tắm xong, thế nhưng vừa nghĩ đến Dung Dung sẽ làm gì với bản thân, thì Mộc Hân rất không bình tĩnh lại chạy ào vào phòng tắm phòng bên cạnh tắm, muốn tắm rửa bản thân đến thom ngào ngát, đặc biệt rất chăm chú tẩy rửa thêm một lần chỗ tư mật của bản thân, bởi vì Dung Dung có thể sẽ hôn ở đây, nghĩ dạng cảnh tượng như vậy, Mộc Hân thẹn thùng phát hiện ra bản thân đã ướt, Mộc Hân tuyệt đối không thừa nhận bản thân dâm dăng, cô cho rằng chỉ là bản thân quá yêu Dung Dung.

Mộc Hân tắm xong trước Tạ Kinh Dung, cô tìm một cái váy ngủ gọi cảm nhất từ trong đồng đồ ngủ của mình mà mặc vào, sau đó y như lời Tạ Kinh Dung, nằm ở trên giường, bày tư thế rất gọi cảm mê người chờ Tạ Kinh Dung.

Lúc Tạ Kinh Dung thấy vẻ mặt lăm lăm hạnh của Mộc Hân, bên trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh 18+ đã thấy vài ngày nay, trần cảnh này thật sự là hợp với tình hình lại quá sắc tình, Tạ Kinh Dung cảm thấy có chút ngượng ngùng vì giờ khắc này bản thân sản sinh ý nghĩ như vậy, chỉ là hình ảnh người thật đối thành Mộc Hân.

Mộc Hân ở trên giường chờ đến lo lắng, vì sao Dung Dung nhất định phải chờ ra tại chỗ như người đầu gối đây? Theo lý mà nói, người trải qua hệ thống học tập một phen, lúc này lại chờ ra thì thực sự có lỗi với thành quả học tập mà, trong lòng Mộc Hân lúc này rất nóng nảy, hận không thể lập tức kéo Dung Dung tới giường, chỉ là hôm nay làm thụ quân, bản thân phải rụt rè, Mộc Hân nghĩ nếu bản thân quá chủ động thì sẽ có lỗi với địa vị thụ, khi thể làm công quân của Dung Dung sẽ yếu đi một ít, Mộc Hân mong mỗi chừng nào lúc này Dung Dung hưng hăng cường thể thượng bản thân một hồi.

Tạ Kinh Dung trải qua ba bốn ngày học tập, cần hiểu cũng đã hiểu tương đối, thế nhưng vạn sự khởi đầu nan, Tạ Kinh Dung vẫn có chút cảm giác không thể vào tay.

Mộc Hân nghĩ làm thụ là một môn nghệ thuật, đặc biệt khi công quân không chịu công, muốn phải nhịn, thật sự là quá dằn vặt người, lẽ nào bản thân làm thụ còn chưa đủ kiên nhẫn chờ người sao?

"Dung Dung, trời đã sắp sáng..." Mộc Hân quay về phía Tạ Kinh Dung đứng cách giường xa xa, hơi bất mãn nói, giọng kiên nhẫn đến như đang làm nũng cái này và làm nũng bình thường lại có chút khác.

Tạ Kinh Dung cảm thụ được ý tứ thúc giục trong giọng nói của Mộc Hân, nàng giống như con vịt bị cho lên kệ tủ, thân thể có chút cứng ngắc mà đi tới chỗ Mộc Hân, được rồi, nếu không phải sợ bị Mộc Hân chê cười thì Tạ Kinh Dung rất muốn nói với Mộc Hân rằng bản thân có chút khản trương, có thể không chỉ là có chút, mà là phi thường khản trương, so với lúc bản thân bị phá thân còn khản trương hơn.

"Dung Dung, rốt cuộc cậu có làm được không vậy?" Mộc Hân đưa tay ôm lấy cổ Tạ Kinh Dung, thuận thế quán lấy thân thể Tạ Kinh Dung, cô thật sự không chờ được sự lễ mễ của Dung Dung, xem ra vẫn nên chủ động một điểm, dù thụ gì đó, đối mặt với người đứng đắn, vẫn là tất cần có.

Ngữ khí như vậy làm cho Tạ Kinh Dung đỏ mặt lên, ngữ khí của Mộc Hân thế nào lại như thế tử nghị văn năng lực của trưởng phu ở phương diện kia vậy, thật sự là nghĩ quá nhiều rồi, nhìn biểu tình câu người, động tác câu người của Mộc Hân dán trên người bản thân, thấy thế nào cũng cực kỳ mê người.

"Nếu không được, cho Dung Dung thêm vài ngày học tập, hiện tại mình tự dạy Dung Dung..." Chuyển thụ thành công cũng rất được, Mộc Hân cũng rất thích lúc này biến thân thành công quân, tự mình làm Dung Dung, một thụ tốt có thể làm một công tốt.

Tạ Kinh Dung hôn giữ cái môi còn đang nói chuyện của Mộc Hân, Tạ Kinh Dung luôn luôn tự tin với năng lực học tập của bản thân, sao có thể nguyện ý bị Mộc Hân xem thường đây? Tạ Kinh Dung một bên hôn Mộc Hân, một bên trườn tay vào trong váy ngủ của Mộc Hân, tuy rằng động tác có chút vấp vấp, thế nhưng Mộc Hân được xoa vẫn nghĩ thấy bị Dung Dung sờ mà có chút mãnh liệt khó nhịn lên.

Một khi đã bắt đầu rồi thì phía sau sẽ không còn khó khăn như vậy, thậm chí càng ngày càng thấy thuận lợi, Tạ Kinh Dung cảm giác phần lớn da thịt trắng mịn dưới tay bản thân giống như ngọc mỏng, sờ sướng cực kỳ, làm cho Tạ Kinh Dung muốn sờ triệt để thêm, tay nàng chậm rãi xoa lên dọc theo đùi, vùng bụng bằng phẳng, còn có đôi núm mềm mại, còn môi bản thân chậm rãi di động xuống dưới từ khóe miệng Mộc Hân, từ môi đến cổ, tiếp đến xương quai xanh, một bên hướng lên trên, một bên hướng xuống dưới, dưới sự tấn công đồng thời như vậy, hô hấp của Mộc Hân trở nên có chút bất ổn.

Tạ Kinh Dung rất nhanh cởi bỏ chiếc váy ngủ duy nhất trên người Mộc Hân, Mộc Hân không mặc quần lót, cho nên váy ngủ vừa cởi thì thân thể Mộc Hân hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt Tạ Kinh Dung. Thân thể phụ nữ vốn tốt đẹp, chỉ ít thì Tạ Kinh Dung vẫn biết thân thể Mộc Hân rất đẹp, da thịt trắng nõn, tỉ lệ cơ thể cân đối vừa phải, mềm mại hình hài đẹp đẽ, thắt lưng mảnh khảnh, bụng bằng phẳng, hai chân thon thẳng, còn cả giải đất tam giác cây cỏ um tùm kia, tất cả đều đẹp đến khiến Tạ Kinh Dung có chút không thể dời mắt, cũng không phải là lần đầu tiên nàng thấy thân thể Mộc Hân, nhưng là lần đầu tiên nhìn trực tiếp và chăm chú như thế này.

Bị Dung Dung nhìn nóng rực như vậy làm cho Mộc Hân sinh ra cảm giác một chút ngượng ngùng, nhiều hơn là khô nóng khó nhịn, chỉ là chỉ cần bị Dung Dung nhìn như thế mà thân thể của chính mình đã có phản ứng, Mộc Hân cảm giác giữa hai chân bản thân hình như đã ướt ướt thêm.

Hết chương 81

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 82: [H]

Tay Tạ Khinh Dung phủ lên bờ ngực mềm mại của Mộc Hân, nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa hồng nhạt, nghe thấy tiếng Mộc Hân hít ngược một hơi.

"Sao vậy?" Tạ Khinh Dung dừng động tác trong tay, chỉ sợ đã làm sai, bất quá nàng cảm giác đầu đồ trong lòng bàn tay se lại dựng thẳng, tựa như nụ hồng tươi đẹp.

"Dung Dung, dừng dừng lại, tiếp tục..." Mộc Hân nghĩ không thể nói với Dung Dung rằng bản thân là vì quá thụ thái nên mới hít sâu, chỉ là loại cảm giác này thật sự quá mỹ diệu, không uống phí bản thân mong đợi lâu như vậy.

Tạ Khinh Dung thấy biểu tình của Mộc Hân, thoát nhìn không giống bản thân đã làm sai, ngược lại Mộc Hân thoát nhìn tựa hồ còn rất hưởng thụ, hẳn là vừa nãy làm đúng mới phải, bất quá Tạ Khinh Dung nghĩ sự thoải mái hiện tại đều chỉ là tức thời, đều là để chuẩn bị cho sự đau nhức sau đó, chỉ ít thì lúc đó bản thân thật sự rất đau, chỉ hy vọng Mộc Hân đừng đau như vậy mới tốt. Tạ Khinh Dung nghĩ bản thân có nghĩa vụ làm Mộc Hân thoải mái thêm, vì vậy môi của nàng bao ở mềm mại bị văng về bên cạnh, nhẹ nhàng cắn đùa, làm giống như lần trước Mộc Hân làm với bản thân, cũng là những gì trang web đã dạy, đương nhiên nàng rất sợ cắn đau Mộc Hân, cho nên động tác đặc biệt ôn nhu.

Quả nhiên cảm giác cả hai bên đều được lâm hạnh so với cảm giác một bên được lâm hạnh cường liệt hơn rất nhiều, Mộc Hân thấy thân thể tựa như rất thoải mái, Mộc Hân nghĩ thân thể của mình thực sự hòa nhập với tình trạng quá nhanh, không biết có phải chứng tỏ rằng bản thân kỳ thực là một thụ tốt hay không đây?

Tạ Khinh Dung dừng hồi lâu trên mềm mại, theo kiến thức lý luận mà nàng đã học cho thấy, trước màn cho ăn no cần làm Mộc Hân thật thoải mái đồng thời còn rất ham muốn, lúc tình dục bùng bùng sẽ chảy ra rất nhiều nước, có ướt át đầy đủ mới tương đối bớt đau một ít, cho nên Tạ Khinh Dung muốn làm cho Mộc Hân vui vẻ nhiều hơn.

Bàn tay còn lại của Tạ Khinh Dung hướng về phía giữa hai chân Mộc Hân, cảm giác nơi đó nước đã thập phần đầy, rất nhanh đã làm ướt ngón tay bản thân. Tạ Khinh Dung môi dù không muốn dời hạt đậu đỏ nhưng vẫn chậm rãi dời xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa vị trí cơ thể mẫn cảm nhất giữa hai chân Mộc Hân,

"Có phải ở chỗ này không?" Tạ Khinh Dung nhờ vào học tập, đồng thời chiếu theo kinh nghiệm thụ trước đây của bản thân, ở đây hẳn là vị trí mẫn cảm nhất của phụ nữ.

"Ừm, chính là ở đó..." Mộc Hân thấy nơi đó được Dung Dung vuốt, vui sướng càng cường liệt.

Tạ Khinh Dung cảm giác cuồng hoa đã nhanh chóng dựng thẳng dưới ngón giữa và ngón trỏ đang xoa của bản thân, kiểu điểm cực kỳ.

Mộc Hân bởi thân thể quá mức thoải mái mà phát ra tiếng "ưm a" rất nhỏ, hô hấp chậm rãi trở nên gấp gáp.

"Dung Dung... nhanh một chút..." Tuy rằng đều là xử nữ, thế nhưng Mộc Hân không phải người hoàn toàn không biết gì cả đối với thân thể bản thân như Tạ Khinh Dung, cô biết bản thân muốn gì, cô muốn Dung Dung tăng tốc độ, bởi vì thân thể của cô thực sự muốn được Dung Dung triu mến.

Tạ Khinh Dung nghe được Mộc Hân giục, tăng tốc độ ngón tay ma sát vào cuồng hoa, khoái cảm đầy trời do ngón tay ma sát hầu như muốn chìm chết Mộc Hân, Mộc Hân chăm chăm nắm lấy tấm chăn đơn dưới thân, hô hấp trở nên gấp thêm, tiếng rên rỉ lại càng không thể khắc chế được.

Tạ Khinh Dung nghe hô hấp của Mộc Hân càng ngày càng gấp, cũng mơ hồ cảm giác được thân thể Mộc Hân hẳn là sắp tới rồi, nàng càng gia tăng tốc độ.

Vui sướng cường liệt rốt cuộc đạt đến giới hạn, làm cho thân thể Mộc Hân trở nên run rẩy, Mộc Hân cảm giác bản thân không cách nào nhận thêm vui sướng...

Tạ Khinh Dung cảm giác thân thể Mộc Hân đang hơi run, đồng thời tuôn ra ngày càng nhiều nước đầm ướt trơn trong suốt, nàng nghi ngờ Mộc Hân hẳn đã tới, liền bắt đầu chậm rãi ngừng động tác.

"Tới rồi sao?" Tạ Khinh Dung hiểu kỳ kết quả phục vụ của bản thân.

"Ừ, Dung Dung khiến mình thật thoải mái..." Mộc Hân hoàn toàn khẳng định, vui vẻ so với bất cứ lúc nào khác đều cường liệt hơn rất nhiều, cường liệt

đến làm cho thân thể có cảm giác hoa mắt.

Có thể là vì đang nhập vai cho nên Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân ngôn từ hào phóng như vậy cứ nhiên làm cho bản thân có chút hưng phấn, nàng trượt xuống ôm Mộc Hân, chen một gối đầu vào, sau đó mở thật to đôi mắt Mộc Hân, làm cho vườn hoa bí mật của Mộc Hân hoàn toàn bại lộ dưới tầm mắt bản thân, nàng đột nhiên rất muốn nhìn thật rõ chỗ tư mật nhất của Mộc Hân, cánh hoa ướt sũng kia và cả tâm hoa, đóa hoa như vừa nở rộ sau cơn mưa, còn mang giọt sương trong suốt.

Mộc Hân thấy Dung Dung đang nhìn chăm chăm chỗ tư mật nhất của bản thân, bị nhìn đến chăm chú đầy đủ như vậy thì lại thấy thân thể bản thân trở nên xao động không yên, hình như khi ở quanh Dung Dung thân thể cô luôn cuộn cuộn dục vọng không ngừng.

"Thật ướt..." Tạ Kinh Dung không khỏi cảm thán, bởi vì nàng nhìn thấy Mộc Hân vì bản thân nhìn kỹ mà chảy ra nhiều nước hơn rất rõ ràng, rất rõ ràng đây là dấu hiệu lúc động tình của Mộc Hân.

Mộc Hân có chút ngượng ngùng muốn khép đôi mắt lại, thế nhưng Tạ Kinh Dung lướt tiếc cảnh đẹp, nàng không chỉ không cho Mộc Hân khép mắt lại, mà còn muốn nếm thử một chút, tâm vừa động liền lập tức hành động, Tạ Kinh Dung cúi người, áp môi lên cánh hoa mềm mại ướt át giữa hai chân Mộc Hân.

Thân thể Mộc Hân giật giật một chút, đối với cô mà nói, đây là chuyện mang tính kích thích mười phần, cô cảm giác tê dại khắp người, đặc biệt Dung Dung cứ nhiên bao bọc cánh hoa, nhẹ nhàng cắn mút, cảm giác hơi đau làm cho Mộc Hân khẽ kêu lên, nhưng càng kích thích đến ham muốn của Mộc Hân.

Tạ Kinh Dung nghe được tiếng kêu của Mộc Hân thì nhanh chóng nhả cánh hoa ra, ngậm vị trí cơ thể vẫn cảm khác, Mộc Hân chịu kích thích muốn kẹp đôi mắt, nhưng lại sợ kẹp phải đầu Dung Dung, cho nên cô chỉ có thể mở rộng chân, mặc cho đầu lưỡi Dung Dung muốn làm gì thì làm chỗ vẫn cảm của bản thân, nước chảy như suối nhỏ róc rách trong suốt, cô đại lan tràn cũng đã ướt át hết.

"Mộc Hân, hiện tại mình có thể đi vào chưa?" Tạ Kinh Dung ôn nhu hỏi.

"Được rồi, Dung Dung vào đi." Rốt cục chờ đến giờ phút này, tim Mộc Hân có chút run rẩy, rốt cục bản thân đã có thể thuộc về Dung Dung.

"Có thể sẽ rất đau!" Tạ Kinh Dung khẽ hôn một cái lên đuôi lông mày của Mộc Hân, đau đớn như xé rách này bản thân đã tự mình nếm trải, cho nên Tạ Kinh Dung xót thương Mộc Hân, sợ Mộc Hân cũng sẽ đau như thế.

"Mình không sợ, Dung Dung vào đi!" Mộc Hân rất kiên định nói, làm người phụ nữ của Dung Dung, sợ gì đau một chút.

Tạ Kinh Dung thử vào cửa miệng cái động chặt chẽ kia, cho vào một ngón tay, thịt mềm bên trong kháng cự khiến ngón tay Tạ Kinh Dung gian nan tiến vào.

Mộc Hân cảm giác dị vật xâm nhập trong cơ thể, có chút khó chịu, cũng có chút đau, nhưng thật không đau như trong tưởng tượng.

"Đau không?" Tạ Kinh Dung săn sóc hỏi, ngừng động tác trên ngón tay, mong muốn Mộc Hân có thể thích ứng với ngón tay bản thân.

Mộc Hân thấy Tạ Kinh Dung cẩn thận tỉ mỉ như vậy thì trong lòng rất cảm động, kỳ thực thực sự không quá khó chịu, Dung Dung không cần cẩn thận như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 83: [H]

"Không đau." Mộc Hân lắc đầu, xem ra thể chất của cô không khiến bản thân quá đau.

Tạ Kinh Dung chăm chú quan sát biểu cảm của Mộc Hân, Mộc Hân thoát nhìn không có vẻ rất thống khổ, tựa hồ không phải đang nói dối, điều này làm cho Tạ Kinh Dung có chút yên tâm, ngón tay nàng tiếp tục cẩn thận đi sâu thêm.

"Dung Dung, vào nhanh một chút." Mộc Hân không khỏi thúc giục, cô biết Dung Dung săn sóc, nhưng mà kiểu chậm chạp xâm nhập vốn không tính là quá đau nhức thật sự là quá khó chịu nổi, Mộc Hân còn mong Dung Dung đi vào nhanh một chút, đau dài không bằng đau ngắn.

Tạ Kinh Dung cảm giác được nóng nực trong giọng nói Mộc Hân, nàng đại khái cũng thấu hiểu được cảm giác lúc này của Mộc Hân, hạ quyết tâm, ngón tay tiến vào thân thể Mộc Hân.

Mộc Hân vì đau đớn mà hít sâu một hơi, giây phút phá thân kia thật sự khá đau, nhưng thật ra vẫn ở trong phạm vi có thể chịu được, Mộc Hân nghĩ đến chuyện bản thân rốt cục trở thành người phụ nữ của Dung Dung trước ba mươi tuổi thì trong lòng thấy yên ổn.

Tạ Khinh Dung nghe được tiếng Mộc Hân hít sâu liền lập tức rút ngón tay bàn thân ra, nâng nhìn thấy phía dưới Mộc Hân chảy ra chút ít máu, trên ngón tay bàn thân cũng dính một ít vết máu, đều đỏ tươi như hoa hồng, nàng biết từ giờ khắc này Mộc Hân chân chính trở thành người phụ nữ của bản thân, bản thân có trách nhiệm suốt đời với cô.

"Dung Dung, cậu đang nhìn gì vậy?" Mộc Hân thấy Dung Dung dờ ra liền mở miệng hỏi.

"Lần đầu tiên thấy màu máu đẹp như thế, diễm lệ như hoa hồng." Tạ Khinh Dung cúi đầu hôn lên trán Mộc Hân.

Mộc Hân nghe vậy không khỏi cười, "Đồ ngốc, máu Dung Dung cũng đẹp như thế, không, đẹp hơn nhiều." Mộc Hân vòng tay ôm cổ Tạ Khinh Dung, môi chủ động hôn lên môi Tạ Khinh Dung, nụ hôn hết sức triển miên.

"Dung Dung, mình còn muốn tiếp tục." Mộc Hân lúc này làm sao nhớ nổi thụ phải rụt rè, cô chỉ thấy thân thể hình như không phải rất đau, cô đợi lâu như thế, không muốn lần đầu tiên làm thụ lại kết thúc vội vã như thế.

"Cậu không đau sao?" Tạ Khinh Dung nhớ tới lần đó của bản thân thì lòng còn sợ hãi, đến bây giờ vẫn còn có chút nghĩ mà sợ, còn Mộc Hân lẽ nào thực sự không đau sao? Rõ ràng đều là xử nữ, vì sao khác biệt nhiều như vậy đây? Quả nhiên là thể chất khác biệt, Tạ Khinh Dung đột nhiên có chút ước ao giống Mộc Hân.

"Lúc đi vào rất đau, hiện tại không còn đau như vậy..." Mộc Hân nói không được nữa, chủ động cầu hoan không chút rụt rè như thế, làm thụ mà nói ra vẫn sẽ rất xấu hổ.

Tạ Khinh Dung thấy Mộc Hân mặt đỏ ửng, một vẻ dục thụ hoàn hựu (còn muốn nhưng đột nhiên ngừng lại, lại không mở miệng đòi), nếu không hiểu thì nàng thật sự là đầu gỗ, Tạ Khinh Dung cầm khăn tay ở đầu giường lau khô hỗn hợp của máu và dịch yêu còn lại ở nơi đó của Mộc, lau khô cả vết máu trên ngón tay bàn thân...

Mộc Hân nhìn động tác dọn dẹp của Tạ Khinh Dung, cho rằng Tạ Khinh Dung chuẩn bị thu binh thì trong lòng mát mẻ to một trận, ghét nhất đường thương chỗ 'bị phá' gì đó, rõ ràng người ta bị thương không nặng mà, chỉ là vì sao Dung Dung lại lau lâu như vậy, nhiều máu nữa cũng đã lau khô huống hồ có chút máu như vậy, khăn tay mềm mịn nhẹ nhàng sát qua cánh hoa vì sao lại có cảm giác, Mộc Hân ức chế không được mà mở miệng rên, thế nhưng lúc rên ra, Mộc Hân lập tức nhìn về phía mặt Tạ Khinh Dung, Dung Dung có thể nghĩ bản thân quá dâm hay không đây? Lúc này Mộc Hân muốn tìm cái khe mà chui vào.

Tạ Khinh Dung vốn luôn chăm chú làm việc, cũng đặc biệt chăm chú lau phía dưới của Mộc Hân, chỉ là khi nghe được tiếng rên của Mộc Hân thì vô cùng kinh ngạc, Tạ Khinh Dung nhìn về phía Mộc Hân đang đỏ mặt, đáng vẻ ngược ngùng vì bản thân bắt đầu phản ứng không cố ý kia thật sự quá đáng yêu. Xem ra thân thể Mộc Hân hẳn là rất mãn cảm, hình như nhân vật nữ nhiệt tình trong tiểu thuyết mà Mộc Hân cho bản thân xem, ví dụ như Diệp Tuyên Vũ trong 'Thụ thụ tương thân' (hay 'Nữ nhân bất phối'), có người thân thể rất dễ động tình, Tạ Khinh Dung hiểu kỳ, thân thể Mộc Hân có phải thật mãn cảm như thế không, vì vậy Tạ Khinh Dung cố ý kéo dài thời gian chà lau, còn cố ý lau tới vị trí cơ thể mãn cảm nhất của Mộc Hân, quả nhiên phản ứng của thân thể Mộc Hân lớn hơn.

Lúc trước Mộc Hân chỉ hoài nghi Dung Dung cố ý lau lâu như vậy, dù sao thì Dung Dung vốn là người bảo thủ ngoan ngoãn như vậy, nên sẽ không cố ý làm mấy chuyện xấu, thế nhưng hiện tại Mộc Hân có thể khẳng định là Dung Dung cố ý, bởi vì rõ ràng Dung Dung lau tới lau lui đều đi tới vị trí mãn cảm nhất của bản thân, còn nữa, khi cuồng hoa bị nhẹ nhàng ma sát đến, Mộc Hân cảm giác một dòng điện cường liệt kéo tới, thoải mái đến khiến Mộc Hân rên ri ra tiếng, đặc biệt lúc nghĩ đến Dung Dung đang cố ý, thì chỗ mới vừa được lau khô kia lại tuôn ra một lượng lớn chất trong suốt...

Tạ Khinh Dung thấy cuồng hoa rõ ràng lớn hơn rất nhiều so với vừa rồi, đặc biệt là nước tràn ra một lần nữa, quả nhiên như bản thân đã nghĩ, thân thể Mộc Hân thực sự rất mãn cảm, có người nói, có thể chất như vậy chính là cực phẩm, ở trên giường chính là báu vật, Tạ Khinh Dung đột nhiên muốn nhìn một chút vẻ quyến rũ lúc nở rộ của Mộc Hân, nhất định cũng rất đẹp đi.

"Hình như lau kiểu gì mà lại bắt đầu nước chảy..." Tạ Khinh Dung nghiêm trang nhẹ giọng nói, kỳ thực nàng căn bản không lau tiếp mà ném khăn vào thùng rác, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa cuồng hoa lại bắt đầu sung huyết của Mộc Hân, cảm giác dịch yêu rất nhanh lại lan tràn như cỏ dại...

Mộc Hân không nghĩ tới Dung Dung chính kinh bảo thủ như vậy cư nhiên cũng sẽ làm mấy chuyện xấu, cư nhiên đùa giỡn cũng làm vẻ nghiêm trang, điều này làm cho Mộc Hân nghĩ Dung Dung cũng không phải giờ nào khắc nào đều ngoan ngoãn, Mộc Hân đột nhiên rất chờ mong Dung Dung tà ác hơn sẽ là dạng gì.

"Bởi vì rất đói, đói bụng tự nhiên sẽ chảy nước miếng..." Độ tà ác của Mộc Hân vĩnh viễn trên cơ Tạ Khinh Dung, chuyện trên giường, chỉ cần Dung Dung có thể phóng túng thì Mộc Hân cũng càng phóng túng hơn, thụ phải rụt rè và vân vân sớm đã bị Mộc Hân ném đến Thái Bình Dương.

Tạ Khinh Dung bị ngôn từ phóng khoáng của Mộc Hân khiến cho có chút đỏ mặt, trắng trợn trực tiếp như vậy thật đúng khiến kẻ khác xấu hổ, bất quá nếu bản thân đã xuất quân, thì tự nhiên sẽ không lâm trận rồi bỏ chạy.

"Mình sẽ cho cậu ăn no." Tạ Khinh Dung nói ra lời thề son sắt.

Lời sắc tình như vậy nói ra từ miệng Dung Dung, lại có vẻ chính kinh không gì sánh được, Mộc Hân nghĩ quả nhiên bản chất thuần khiết của trẻ nhỏ khác biệt.

"Mình đợi..." Mộc Hân cho Tạ Khinh Dung nụ cười quyến rũ, cô thế nhưng rất chờ mong Dung Dung làm sao cho bản thân ăn no đây? Dù sao thì Dung Dung là một đứa trẻ rất có tinh thần thực tiễn.

Tạ Khinh Dung nhìn biểu tình kiều mị tận xương của Mộc Hân, trong lòng có chút hơi ngứa, cổ họng có chút nghẹn, đột nhiên có tâm tình rất muốn làm chuyện xấu với Mộc Hân, đối với tâm tình như vậy, nàng nguyên bản không hiểu, nàng vui đầu vào giữa hai chân Mộc Hân, nàng biết Mộc Hân thích làm như vậy, thân thể Mộc Hân nhiệt tình mà thành thực, làm cho Tạ Khinh Dung có thể khẳng định bản thân có thể dễ dàng làm cho Mộc Hân sung sướng, bản thân thật giống như Thượng Đế của Mộc Hân, có thể dễ dàng khống chế thân thể Mộc Hân, làm cho cô ở dưới thân bản thân thờ gấp thừa hoan, hô hấp cũng có thể bị bản thân khống chế, nhìn Mộc Hân đỏ ửng lúc động tình, biểu tình thoải mái mà khó nhịn kia làm cho Tạ Khinh Dung thấy có cảm giác thỏa mãn trong lòng, hóa ra có thể khiến người mình thích vui sướng cực hạn là một chuyện khiến người ta hài lòng.

Mộc Hân cảm giác bản thân chưa thỏa mãn mà quần quít lấy Dung Dung đòi hỏi, cảm giác như muốn ăn no con đói vài chục năm, rõ ràng thân thể đã sắp đạt đến cực hạn, thế nhưng chỉ cần tay Dung Dung vừa xoa lên thân thể bản thân thì bản thân sẽ lại nóng nực nghĩa vô phản cổ (làm việc nghĩa không chùn bước).

Rốt cục sau một con sung sướng cường liệt đến ngập đầu, thân thể Mộc Hân đạt đến cực hạn, xụi lơ xuống, không cách nào chịu nhận nhiều hơn.

Tạ Khinh Dung thấy Mộc Hân sau khi thỏa mãn liền như mèo con cuộn tròn trong lòng bản thân, nàng đưa tay vuốt ve lưng Mộc Hân, Mộc Hân thoải mái đến híp mắt nhưng không hề nhúc nhích, thế nhưng Mộc Hân vẫn hiếu kỳ, lúc Dung Dung đang thỏa thích yêu bản thân thì Dung Dung có phản ứng hay không? Tay Mộc Hân luồn vào giữa hai chân Tạ Khinh Dung, sau khi cảm giác được sự trơn ướt ở đó thì Mộc Hân lên tinh thần, sau lần trước vẫn chưa chạm vào thân thể Dung Dung lần nữa, hiếm khi thân thể Dung Dung cũng động tình, Mộc Hân nghĩ bản thân phải có qua có lại mới được, bản thân thoải mái thế nào nhất định phải trả lại gấp đôi cho Dung Dung mới được.

Tạ Khinh Dung kẹp lấy đùi, nàng không nghĩ tới Mộc Hân còn có tinh thần sờ tới giữa hai chân bản thân, càng không có ý định để Mộc Hân mò được chỗ ướt giữa hai chân bản thân, chỗ ướt kia tựa hồ còn ướt hơn so với lần trước phá thân, điều này làm cho Tạ Khinh Dung thấy rất không có tư vị.

"Dung Dung cũng đói bụng." Mộc Hân liếm vành tai Tạ Khinh Dung một chút, ngón tay kia xấu xa bắt đầu sờ loạn.

"..." Tạ Khinh Dung không định trả lời, nàng cũng không biết thế nào lại ra nhiều nước như vậy, nói chung nàng giống trẻ con như làm chuyện xấu bị bắt gặp, rất không có tư vị.

"Dung Dung, lần này sẽ rất thoải mái." Mộc Hân nhẹ nhàng dụ dỗ, cô với đầu lưỡi vào lỗ tai Tạ Khinh Dung, Tạ Khinh Dung cảm giác có cảm giác tê dại dựng đứng lỗ chân lông, cảm giác này quá xa lạ.

Hết chương 83

P/S: Cmt đê, mn không được vắng về tui đâu. Vừa thi ĐH xong nè, hóa nát quá nát luôn :(((

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: 84: Hạnh Phúc Bắt Đầu

Edit + Beta: Gru

Ngày hôm sau, Tạ Khinh Dung mở mắt ra đã thấy Mộc Hân đang nhìn chăm chăm mình, ánh mắt kia cực kỳ ái muội. Tạ Khinh Dung bắt đầu hỏi tường đêm qua, nàng khó có thể tưởng tượng người nhiệt tình dưới thân Mộc Hân tối hôm qua thật sự là mình, so với ký ức lần đầu tiên ngoại trừ đau nhức chính là đau nhức, thì ký ức tối hôm qua ngoại trừ thoải mái chính là thoải mái, ký ức như vậy làm cho Tạ Khinh Dung rất không thích ứng.

Mộc Hân rất thích nhìn vẻ xấu hổ của Dung Dung, tối hôm qua Dung Dung ngoài dự liệu nhiệt tình. Không quản công thụ, so với chính mình lường trước còn nhiệt tình hơn rất nhiều, đặc biệt lúc Dung Dung thụ, đáng vẻ sa vào ham muốn khó có thể kiềm chế lại, không thể thôi e thẹn rụt rè kia thật là quá mê người cùng đáng yêu. Kỳ thực thân thể Dung Dung cũng rất miễn cảm, nghĩ đến Dung Dung cũng đã nếm trải vị ngọt, ngày "hạnh phúc" sau này cùng Dung Dung nhất định không xa.

"Mình dậy làm bữa sáng, cậu ngủ tiếp một chút đi." Tạ Khinh Dung nhớ tới tối hôm qua là lần đầu tiên của Mộc Hân, lần đầu tiên phóng túng như vậy, Tạ Khinh Dung rất bội phục Mộc Hân tinh thần tốt như vậy.

"Dung Dung, cậu không phát giác ra chúng ta không giống trước sao?" Mộc Hân ôm lấy thân thể muốn thức dậy của Tạ Khinh Dung không cho Tạ Khinh Dung rời giường, sau khi thân mật tiếp xúc, cô hình như càng ý lại vào Dung Dung, cảm giác với Dung Dung cũng càng thân thiết, lẽ nào Dung Dung không có cảm giác như vậy sao? Có câu phụ nữ miễn cảm tâm tư nhạy, điểm này phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trên người Mộc Hân.

"Hử?" Tạ Khinh Dung không hiểu.

"Cậu không nghĩ chúng ta thân mật hơn sao?" Lẽ nào Dung Dung không thể nghiệm được cảm giác vi diệu từ bạn bè chân chính biến thành người yêu sao?

"Ừ, sau đó?" Sau khi thân thiết da thịt, vốn sẽ trở nên thân mật hơn, đây là chuyện đương nhiên, chuyện đương nhiên sẽ thấy đương nhiên, không hiểu Mộc Hân rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?

"Đáng ghét, chính là cảm giác rất thân mật rất thân mật..." Mộc Hân khẽ nhủ mày, cô nghĩ Dung Dung hình như một điểm cũng không thể hiểu nổi tâm tình lúc này của bản thân, kỳ thực bản thân Mộc Hân đại khái cũng không biết bản thân muốn biểu đạt cái gì, có thể là nghĩ sau khi thân thiết da thịt, tựa hồ trở nên rất khác, có thể chỉ là bản năng rất muốn kề cận Tạ Kinh Dung.

"Ừ, là cảm giác rất thân mật rất thân mật." Loại tâm tình vi diệu trong tư tưởng này của Mộc Hân, nàng không phải không nhận ra, thế nhưng nàng biết, Mộc Hân lúc này đại khái chỉ là muốn kề cận bản thân.

Tạ Kinh Dung ôm lấy Mộc Hân, sau đó nhẹ nhàng xoa tấm lưng tròn bóng của Mộc Hân, Mộc Hân về mặt hưởng thụ cuộn trong lòng Tạ Kinh Dung, Mộc Hân muốn chính là cảm giác này, nhõng nhẽo trong lòng Tạ Kinh Dung, cảm thụ được cảm giác thân thiết ấm áp buổi sáng.

Tạ Kinh Dung đột nhiên nghĩ Mộc Hân rất giống sủng vật nhỏ quán quýt chủ nhân, cảm giác nồng đậm ý lại này làm cho Tạ Kinh Dung thoáng cái đã thỏa mãn, trong lòng mềm mại đến kỳ cục, thật ra giống một sủng vật nhỏ cũng tốt, bởi vì cô quá ngoan quá đáng yêu.

Một lần nhõng nhẽo này tới gần trưa hai người mới dậy khỏi giường, đương nhiên, sáng sớm dậy, hai người đều ôm nhau rất đơn thuần, có đôi khi đơn thuần ôm một cái cũng hạnh phúc so với bất luận gì khác.

Sau đó Tạ Kinh Dung vào phòng bếp, giản đơn làm một ít đồ ăn, Mộc Hân duỗi lưng chờ ở phòng khách, ánh mặt trời ấm áp bên ngoài chiếu vào, Mộc Hân nhìn xuyên qua cửa phòng bếp bằng thủy tinh, thấy vẻ mặt chăm chú làm bếp của Tạ Kinh Dung, đột nhiên nghĩ ngày qua ngày như vậy cực kỳ hạnh phúc.

Ăn xong, Mộc Hân chủ động đi rửa bát, còn Tạ Kinh Dung cầm lấy tạp chí Mộc Hân mua ngồi trên sofa đọc, Mộc Hân rửa xong bát đi ra từ phòng bếp liền không khách khí ngồi lên đùi Tạ Kinh Dung.

"Hai bên có ghế không ngồi, không nên ngồi trên đùi mình." Tạ Kinh Dung tuy rằng nói như vậy nhưng tay cũng đặt tạp chí xuống, tay vòng qua thắt lưng Mộc Hân cho Mộc Hân ngồi thoải mái hơn, nói thế nào thì được mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ cũng là một chuyện khiến người ta cảm thấy mỹ mãn.

"Mình thích, Dung Dung không vui sao?" Mộc Hân ôm cổ Tạ Kinh Dung, cô vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm tai Tạ Kinh Dung, ý tứ khiêu khích hàm xúc mui phần hỏi.

Tạ Kinh Dung cười không đáp, nàng nghĩ Mộc Hân gần đây càng ngày càng giống hồ ly tinh, càng ngày càng câu người, nàng vui mặt vào hõm cổ Mộc Hân, sau đó nhẹ nhàng ma sát, Mộc Hân cảm giác cổ có chút ngứa ngáy.

"Dung Dung, cái này cho cậu." Mộc Hân đưa sổ nhỏ màu lam cho Tạ Kinh Dung.

"Đưa sổ ngân hàng cho mình làm chi?" Tạ Kinh Dung nhìn sổ tiết kiệm của Ngân hàng Kiến Thiết Trung Quốc của Mộc Hân, sẽ không phải là cống nộp tiền lương gì đó chứ? Bản thân cũng không giống người chủ nghĩa bá quyền.

"Dung Dung là lão bà của mình mà, quyền tài chính do lão bà quản." Mộc Hân nói một cách đương nhiên.

Tạ Kinh Dung tiếp nhận sổ, tiện tay mở một chút, nàng biết Mộc Hân hai ba năm nay kiếm được không ít, thế nhưng khi nhìn con số bên trong vẫn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Mộc Hân là một tiểu phú bà, đây sẽ không phải là toàn bộ tài sản của Mộc Hân chứ? Tạ Kinh Dung nhớ rõ Mộc Hân thuộc kiểu người cần rất nhiều rất nhiều tiền mới có cảm giác an toàn, nhưng lại đưa toàn bộ của cải cho mình quản, ý tứ chính là cảm giác an toàn do bản thân cho Mộc Hân so với tiền còn nhiều hơn.

"Đồ ngọc, tự cậu quản là được rồi." Tạ Kinh Dung trả lại sổ tiết kiệm cho Mộc Hân, nàng đang rất cảm động, Mộc Hân rất nghiêm túc rất nghiêm túc muốn sống cả đời với bản thân.

"Không cần, mình muốn Dung Dung giữ giúp mình!" Mộc Hân cứng rắn đưa sổ cho Tạ Kinh Dung, thái độ rất kiên định, cô chính muốn ý lại cả đời vào Dung Dung.

Tạ Kinh Dung không lay chuyển được sự kiên trì của Mộc Hân, không thể làm gì khác ngoài nhận sổ lam, bất quá nàng không định động vào tiền bên trong, chuẩn bị lên kế hoạch quản lý tốt tài sản cho Mộc Hân, Mộc Hân rất ý lại, lười quản lý tài sản, chỉ biết đưa tiền vào ngân hàng, tuy rằng càng tích càng nhiều, thế nhưng tóm lại là bị giảm giá trị.

"Sau này, người ta không xu dính túi, sau này phải nhờ Dung Dung nuôi." Mộc Hân giả bộ đáng thương nói.

Tạ Kinh Dung không nhìn Mộc Hân tiểu phú bà khóc than, biết chắc cả đời phỏng chừng cũng không có nhiều tiền bằng Mộc Hân.

---o0o---

Kim Linh ngạo mạn như chim công xòe đuôi, từ lần trước nhảy xuống hồ bơi cứu mỹ nhân, ngày lành của cô cũng đã điểm, gần đây Trang Ý Mộng đối xử với cô nhiệt tình hơn trước, ôn nhu hơn trước, cũng có thời gian bồi bản thân hơn trước, độ tích cực lẫn sàng đan cũng cao hơn trước. Không chỉ sửa tác phong bạo dâm công trước kia, ngày nay là công thụ ngang nhau, làm cho Kim Linh mất hồn vô tận trên giường, Kim Linh có thể nói là hưởng hết ân sủng mỹ nhân. Kim Linh và Trang Ý Mộng ở trên giường đều tỉnh lực tràn đầy, lại đều đang ở độ tuổi như lang như hổ, Trang Ý Mộng tăng độ dung túng

với Kim Linh, dung túng tình thân khám phá không giới hạn trên giường của Kim Linh, đời sống tình dục hài hòa đến không thể hài hòa hơn.

Kim Linh không thể không nói, Trang Ý Mộng không chỉ là công tốt mà còn là thụ giới, làm thụ thì phong tình vạn chủng, làm công thì sắc bén không gì sánh được, quan trọng nhất là làm thụ giới, càng ngày càng ôn nhu săn sóc, gần đây không còn sủng hạnh bản thân xong thì vút bỏ mặc kệ, bây giờ trước khi tới công ty sẽ làm cho bản thân một bữa sáng kiểu Tây Âu rồi mới đi. Kim Linh ngọt ngào ăn sandwich Trang Ý Mộng làm, tiểu Mộng Mộng gần đây càng ngày càng dễ thương ôn nhu, Kim Linh cảm thấy thật may mắn vì bản thân có được một khối bảo vật, âm thầm may mắn Mộc Hân không biết nhìn hàng.

Hiện tại, bữa sáng đều là Trang Ý Mộng làm, bởi vì Kim Linh thường xuyên ngủ sớm nhưng không thể dậy đúng giờ, bữa chính cơ bản là Kim Linh xuống bếp, bởi Kim Linh nghĩ muốn thu mua tâm Trang Ý Mộng thì tất trước tiên cần thu mua dạ dày của cô, hơn nữa cách này rõ ràng là rất có hiệu quả.

Trang Ý Mộng vốn là người cực kỳ dung túng người yêu, chính yếu chính là gần đây biểu hiện của Kim Linh cũng không tồi, đương nhiên tuyệt đối không chỉ dừng ở biểu hiện trên giường, trọng yếu nhất là gần đây Kim Linh hình như có dấu hiệu cải tà quy chính, vừa đến giờ tan tầm thì đúng giờ đến cửa công ty mình cầm rổ, sau đó cùng tới nhà hàng ăn, hoặc là đưa bản thân tới nhà nàng ăn, sau đó hai người quán quýt cùng một chỗ, cơ bản một tháng qua đều là thế giới hai người, quán đêm gì đó Kim Linh không còn đi nữa, điều này làm cho Trang Ý Mộng hơi có chút hi vọng với Kim Linh.

"Mộng Mộng, nhìn tôi." Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng vừa lên xe mà nói, Kim Linh xác thực là một người hiểu tình thú, luôn biết biến đổi cách thức để mua vui cho Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, không hiểu Kim Linh muốn làm màu gì, Kim Linh là người như vậy, cô vĩnh viễn không thể đoán ra một khắc sau cô ấy lại đột nhiên nghĩ ra ý tưởng gì.

Kim Linh thẳng ngón tay, bàn tay trống không, loay hoay vài cái ở đó, thật sự được cô bày đặt ra vẽ hoa mỹ, một đóa hoa hồng diễm lệ xuất hiện trong tay Kim Linh, Kim Linh đưa hoa hồng cho Trang Ý Mộng.

"Một đóa mà thôi!" Trang Ý Mộng nói về chẳng đáng gì, thế nhưng khoe mắt xác thực hàm chứa nụ cười, kỹ năng ảo thuật Kim Linh luyện không tồi, Trang Ý Mộng thật không nhìn ra Kim Linh biến ra hoa hồng từ đâu, tuy rằng chiêu số cũ rích, thế nhưng chỉ cần không thấy được kẻ hở thì luôn luôn mới mẻ.

"Muốn nhiều hay ít đều được." Kim Linh tiện tay múa may một lúc, lại xuất hiện một đóa.

Trang Ý Mộng thật có chút hứng thú nhìn Kim Linh, cô thật muốn nhìn một chút Kim Linh rốt cuộc có thể biến ra mấy đóa.

"Tiếp tục." Trang Ý Mộng vừa cười vừa nói.

Kim Linh tổng cộng biến ra 12 đóa rồi nhún vai, "Hôm nay đã dùng hết ma pháp, đã không còn hoa hồng, bách hợp được không?"

"Mở một bó hoa được bó đẹp để nghiêm chỉnh ra để làm ma thuật, chỉ cô mới có thể nhân rồi như vậy." Trang Ý Mộng không khách khí xia xói, cầm 12 bông hồng rơi rụng là tả trong tay, thật không biết nói gì.

Tặng một bó hoa hồng nhà quê cỡ nào đây, bó hoa như vậy Trang Ý Mộng làm sao lại ít nhận được chứ, nhưng dạng sáng kiến mạnh như thế này tuyệt đối là lần đầu tiên Trang Ý Mộng nhận được, động tác làm màu cũ mà đẹp mắt, phương pháp chơi mới, cảm giác tuyệt đối sẽ không như nhau.

Hết chương 84

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: 85: Vi Vi Giận Rồi

Kim Vi Vi thực sự chịu không nổi những loại đàn ông đáng khinh mà nàng gặp phải lúc tiếp thị điện thoại, nàng chạy tới chỗ Trương Tập Nhiễm yêu cầu đổi cương vị công tác, Trương Tập Nhiễm không chịu, Trương Tập Nhiễm thực sự không nghĩ ra được còn công việc nào thích hợp với nàng.

Kim Vi Vi không thể làm gì khác ngoài tìm Mộc quản lý, Mộc Hân cho nàng một đề nghị - làm tiếp tân của công ty, gánh vác mặt tiền của công ty, phụ trách tiếp đãi khách, rót nước pha trà.

"Câu xác định muốn đổi công việc?" Trương Tập Nhiễm suy nghĩ một chút, công việc này có vẻ Kim Vi Vi đảm nhiệm được, thế nhưng cô không hy vọng đến lúc đó Kim Vi Vi không chịu nổi hai ngày lại không chịu làm tiếp.

"Ừ!" Kim Vi Vi sống chết gật đầu.

Vì vậy, Kim Vi Vi từ tiếp thị điện thoại chính thức được điều đi làm mặt tiền công ty.

Kim Vi Vi thập phần ghét đi vệ sinh ở công ty, bởi vì mỗi lần đi, mười phần sẽ nghe được các nữ viên chức lén lút thảo luận về mình, lần này cũng không ngoại lệ, nàng đang nghĩ có nên đi vào hay chờ người khác đi ra hết rồi mới vào hay không, thế nhưng âm thanh bên trong thế nào cứ bay ra làm cho mình nghe được chứ, thật sự là quá khiến người ta ghét.

"Kim Vi Vi từ chỗ tiếp thị điều đi làm tiếp tân, thực sự là được giải phóng, ở chỗ tiếp thị, tôi nghe được giọng cô ta thì thấy lỗ chân lông dựng đứng, thanh âm kia có thể so với tiếng ma, bất quá mỗi ngày vào công ty thấy cô ta ở sảnh trước cũng rất đáng ghét ..."

"Đúng vậy, đưa cô ta ra sảnh lớn, thật giống dùng bò sữa mời chào làm ăn..." Người ước ao đối kỵ với Kim Vi Vi nói năng cực kỳ không tốt.

"Kỳ thực cũng không khoa trương như vậy, cô ta vốn chính là bình hoa, sử dụng như bình hoa là được..."

"Tôi chính là bình hoa cũng chính là bình hoa quý nhất, các cô có muốn làm bình hoa cũng không đáng giá tính xảo đẹp đẽ bằng tôi." Kim Vi Vi có chút tức giận đi vào, dù đầu óc nàng không thông minh lắm nhưng không có nghĩa là ai cũng có thể khi dễ nàng, mẹ nói, không phải ai cũng có thể làm bình hoa sang quý mỹ lệ, cho nên bản thân đáng kiêu ngạo.

Ba nữ nhân viên nghe được tiếng của Kim Vi Vi thì xoay người, thấy Kim Vi Vi vì tức giận mà mặt đỏ lên rất diễm lệ, nói xấu sau lưng người khác bị bắt quả tang rồi cuộc vẫn có chút xấu hổ. Tuy rằng Kim Vi Vi thoát nhìn ngu ngốc không có lực sát thương nhưng cũng là nhân vật có bối cảnh tốt, các cô nhiều ít cũng phải kiêng kỵ, ba người cười mỉa khô khan một chút với Kim Vi Vi, sau đó lập tức rời buồng vệ sinh.

Trương Tập Nhiễm cũng không phải lần đầu tiên nghe thấy người khác nói xấu Kim Vi Vi, thực tế là nghe thấy phi thường thường xuyên. Kim Vi Vi bề ngoài mỹ lệ cộng thêm bối cảnh hơn người, giọng nói lại trời sinh gọi tình, ngực lại lớn, đã định trước phải khiến phụ nữ ghen ghét, bất quá lần này Kim Vi Vi bị phản kích có thể nói rất sắc bén, "bình hoa quý nhất tính xảo nhất", học công đại náo đơn giản kia của Kim Vi Vi có thể nghĩ ra hình ảnh ví dụ như vậy. Trương Tập Nhiễm không nhận ra khóe miệng mình đang mỉm cười, người mặt than như cô, đây là biểu tình cực hiếm có.

Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm đi ra thì lập tức tới gần Trương Tập Nhiễm, ủy khuất dậm chọc Trương Tập Nhiễm.

"Nhiễm Nhiễm, bọn họ nói bậy về người ta, người ta chỗ nào giống bò sữa, chỗ nào giống bình hoa..." Kỳ thực mục đích chủ yếu của Kim Vi Vi không phải là dậm chọc, chủ yếu là muốn Trương Tập Nhiễm bênh vực kẻ yếu vì bản thân.

"Ngực như bò sữa, khuôn mặt như bình hoa, giọng nói xác thực như âm ma!" Rất hiển nhiên Kim Vi Vi tìm sai người để oán giận, Trương Tập Nhiễm không chỉ không bênh vực kẻ yếu thay nàng mà còn rất biết đồng cảm bỏ đá xuống giếng, nhưng ngữ khí Trương Tập Nhiễm khá nhẹ nhàng, chỉ là không dễ phát hiện ra, cô tâm tình tốt muốn nói đùa với Kim Vi Vi. Đáng tiếc Trương Tập Nhiễm mặt không biểu tình nói ra những lời này làm cho người bình thường đều cho rằng là nói rất nghiêm túc.

Vì vậy Kim Vi Vi rất tổn thương, bình thường Trương Tập Nhiễm lời nói ác độc nàng cũng không nghĩ gì, nàng vẫn nghĩ Nhiễm Nhiễm đối xử khác biệt với bản thân, thế nhưng hôm nay Nhiễm Nhiễm đối đãi với bản thân giống như những người khác, làm cho Kim Vi Vi rất khó chịu cũng rất ủy khuất trong lòng, mắt nàng thoáng cái đã đỏ, nước mắt lập tức muốn rơi.

"Nhiễm Nhiễm đáng ghét nhất!" Kim Vi Vi hồng con ngươi, đau khổ lớn tiếng với Trương Tập Nhiễm, bình thường nàng rất ít lớn tiếng như vậy với Trương Tập Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm có cảm giác rất bất lực, kẻ ngu ngốc này quả nhiên nghe không ra ý tứ vui đùa trong lời nói của mình, thế nhưng nhìn con mắt hồng như thỏ của Kim Vi Vi thì lại có chút thương xót thờ dãi, được rồi, mình và Kim Vi Vi không thích hợp để nói đùa.

Kim Vi Vi nhìn Trương Tập Nhiễm vẫn như cũ không có bất luận biểu tình gì, đột nhiên thấy rất tức giận.

"Mình không bao giờ ... muốn để ý cậu nữa." Kim Vi Vi nói rất tính trẻ con, sau đó hiếm khi rất ngạo kiều mà bỏ đi.

Trương Tập Nhiễm chỉ hơi hạ lông mi nhìn Kim Vi Vi ngạo kiều rồi đi.

Đại tiểu thư khó sống, hậu quả rất nghiêm trọng.

Kim Vi Vi trở về nhà, nhào lên sofa khóc rống, nàng càng nghĩ càng đau lòng. Nhiễm Nhiễm đuổi theo cũng không thèm, đáng ghét muốn chết, giọng người ta vốn như vậy thì có gì sai chứ? Lớn lên đẹp là sai sao? Ngực to chẳng lẽ cũng là sai sao?

Trang Văn Huệ và Kim Dục trở về, thấy con gái bảo bối của bọn họ ở đó khóc lớn, thoáng cái lòng đều đau. Vi Vi đã không còn khóc như thế nhiều năm, cũng không biết là ai không có mắt dám chọc con gái bảo bối của bọn họ, cũng không nhìn xem Vi Vi là con gái ai à!

"Bảo bối, sao lại khóc vậy?" Kim Dục lập tức tiến đến trước mặt Kim Vi Vi, thấy con mắt hồng như thỏ của Kim Vi Vi, có điều Kim Vi Vi không để ý tới hắn, trái lại càng khóc càng lớn tiếng.

"Vi Vi, nói cho mẹ nghe làm sao vậy?" Trang Văn Huệ ôn nhu hỏi, Trang Văn Huệ ở nhà hay bên ngoài đều quen hoành hành, từ trước đến nay đều là người khác dỗ cô, ôn nhu dỗ người như vậy, ngoại trừ Kim Vi Vi được hưởng đãi ngộ này thì không còn ai khác.

Kim Vi Vi vừa nhìn thấy mẹ mình đoan trang mỹ lệ thì càng khó sống.

"Đều là mẹ không tốt, làm gì mà sinh người ta thành như vậy chứ, ngực to như vậy, giọng khó nghe như vậy, còn ngực nữa!" Kim Vi Vi tuyệt đối là giận chó đánh mèo, đều do gen của ma ma và ba ba không tốt.

Trang Văn Huệ vô tội làm sao, ngoại trừ ngực ra, điều kiện bề ngoài của Vi Vi kỳ thực tốt đến không thể nói, biết bao phụ nữ tha thiết ước mơ ngực đầy ắp có hình khêu gợi, còn cả chất giọng đã âm trầm tự nhiên trời sinh, ở chỗ động vật giống đực, đây tuyệt đối là mọi thứ đều thuận lợi.

"Con gái ngực to mới tốt, giọng của Vi Vi rất êm tai, ai nói khó nghe!" Trang Văn Huệ tiếp tục dỗ.

"Người khác nói ngực con to như bò sữa, bò sữa rất xấu xí, trước đây chạy bộ cũng không chạy được, tốt chỗ nào chứ?" Kim Vi Vi khóc đến mũi cũng đỏ.

"Ai nói?" Trang Văn Huệ hí mắt, thập phần không vui với người nói luyên thuyên.

"Rất nhiều người đều nói như vậy." Nhiệm Nhiệm cũng nói như vậy, nghĩ đến Trương Tập Nhiệm, Kim Vi Vi càng thương tâm.

"Đó là bọn họ đồ kị vốc người Vi Vi tốt..." Trang Văn Huệ tính tình nhẫn nại, tiếp tục dỗ.

"Con mặc kệ, hai người biến con thành thông minh đi, làm ngực con nhỏ đi đi, biến giọng con thành êm tai..." Kim Vi Vi rất ít khi khóc lóc om sòm, thế nhưng khóc lóc om sòm lên là làm cho hai đại nhân vật hồ mư gọi gió trên thương trường đều bỏ tay không có cách.

Trang Văn Huệ trừng Kim Dục một chút, muốn Kim Dục phân giải, Trang Văn Huệ tuyệt đối không thừa nhận con gái bản thân ngực là vì gen của bản thân không tốt, tuyệt đối là gen của Kim Dục không ổn định, đều do Kim Dục, Trang Văn Huệ tuyệt đối cũng giận chó đánh mèo.

Kim Dục nghĩ mình thật vô tội, mỗi lần con gái bảo bối trở về khóc lóc om sòm đòi đổi thành thông minh thì nữ vương bề hạ nhà hắn luôn luôn phải giận chó đánh mèo tới mình.

"Bảo bối, người ta phẫu thuật thẩm mỹ đều chỉnh to ngực, nào có ai chỉnh nhỏ ngực, hơn nữa cắt thịt ra rất đau ..." Kim Dục dọa Kim Vi Vi, Kim Dục hiển nhiên vẫn coi Kim Vi Vi như trẻ con dễ đối đãi.

"Vậy biến con thành thông minh đi!" Kim Vi Vi kỳ thực cũng hiểu ngực mình rất được, chỉ ít thì năng lực của bản thân được hơn so với của Nhiệm Nhiệm, ngực to chút thì to chút đi, thế nhưng biến thành thông minh là chuyện Kim Vi Vi nhất định phải làm.

"Bỏ đâu ra cũng rất đau, hơn nữa vạn nhất không khếp được vào thì làm sao đây?" Kim Dục lấy cớ mười năm như một, có thể hù được Kim Vi Vi một hai lần, làm sao có thể đến bây giờ còn hù được đây?

"Mỗi lần đều hù con như thế, con ghét chết hai người!" Kim Vi Vi đẩy Kim Dục ra, kỳ thực nàng cũng biết không phải nói biến thông minh thì có thể biến thành thông minh, thế nhưng nàng thực sự rất muốn biến thành thông minh mà.

Nếu không phải bởi vì con mắt Kim Vi Vi còn lộ vẻ nước mắt lưng tròng thì tiếng nói kia nghe thật giống như đang làm nũng, Kim Dục cũng rất thích con gái như vậy, nói chuyện như làm nũng với hắn, chỉ là phát giận cũng như làm nũng, thực sự đáng yêu, ngực thì ngực chút đi, kỳ thực ngực cũng rất đáng yêu. Thật ra trong mắt Kim Dục, Kim Vi Vi không có chỗ nào là không đáng yêu.

"Bảo bối, con nói như vậy ba ba thật thương tâm, khi còn bé, bảo bối nói thích ba ba nhất..." Vi Vi trước đây so với bây giờ còn đáng yêu hơn, khi đó bảo bối thích hắn nhất, không biết từ lúc nào mà người bảo bối thích nhất đã không còn là mình, nghĩ đến đây làm cho Kim Dục có chút mất mát, may mà trái tim của nữ vương bề hạ vẫn đặt trên mình.

Hiện tại người ta thích Nhiệm Nhiệm nhất, thế nhưng Nhiệm Nhiệm không thích người ta, huhu, nước mắt mới vừa ngừng của Kim Vi Vi lại rơi xuống to như hạt đậu.

Kim Vi Vi khóc đến khiến Kim Dục sắp nát lòng, còn Trang Văn Huệ cũng có chút đau đầu, bà gọi điện thoại cho Kim Linh, Kim Linh đang hưởng thụ trong lòng Trang Ý Mộng, đột nhiên nhận được điện thoại của Trang Văn Huệ, còn tưởng rằng chuyện của mình và Trang Ý Mộng bị phát hiện, còn hơi chút khản trương.

"Linh Linh, sau khi Vi Vi trở về từ công ty cháu thì một mực khóc, cháu lập tức quay về khiến nó cười đi." Trang Văn Huệ nói xong liền ngắt máy, mỗi lần Kim Vi Vi khóc, Kim Dục và bản thân đồ không được, còn Linh Linh đồ Vi Vi đã thành nghề. Trang Văn Huệ và Kim Dục chưa từng liên hệ chuyện Kim Vi Vi tâm tình thất thường và người Kim Vi Vi sẽ thích với nhau, bọn họ căn bản không hề chú ý tới, con gái của họ không còn là trẻ con mà đã là một phụ nữ phát dục thành thực.

"Thế nào vậy?" Trang Ý Mộng hỏi Kim Linh về mặt tích tụ.

"Đại khái là Vi Vi lại bị em họ mồm miệng ác độc của tôi khi dễ cho khóc, di bảo tôi về nhà dỗ." Kim Linh phiền muộn nói.

"Vậy cô trở về đi." Trang Ý Mộng nói không đến nơi đến chốn.

"Mộng Mộng, cô không luyến tiếc tôi sao? Người ta rất luyến tiếc nha..." Kim Linh một vẻ vạn phần không muốn. Vi Vi thôi, lẽ nào trước đây khi dễ nó quá thường xuyên sao? Cho nên thời khắc mâu thuẫn mới gây sự.

"Sẽ không." Cũng không phải sinh lý từ biệt, có cái gì luyến tiếc, Kim Linh thì thích giả mồm biểu diễn, Trang Ý Mộng không khách khí đá Kim Linh xuống giường.

"Mộng Mộng, cô thật nhẫn tâm!" Kim Linh biểu diễn thành nghiện, cô nắm chặt sàng đan, một vẻ mặt cực kỳ thống khổ cùng ai oán lúc bị vứt bỏ mà nhìn Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng thẳng lưng xoay người không nhìn Kim Linh, triệt để bỏ mặc Kim Linh thích giờ trò quỷ thích biểu diễn.

Kim Linh thở dài một hơi, không tình nguyện đứng dậy mặc quần áo, ghét nhất bị người gọi đi lúc đang muốn XXOO, người ta sẽ dục cầu bất mãn, đáng ghét hơn là, Mộng Mộng lãnh đạm một điểm cũng không có vẻ đặt người ta ở trong lòng.

Hết chương 85

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: 86: Vi Vi Công?

"Từ lúc Vi Vi trở về từ công ty cháu thì khóc nháo liên tục, cháu làm chị có biết vì sao Vi Vi khóc không?" Trang Văn Huệ khẽ nhíu mày hỏi, ít nhất cũng đã khóc hai tiếng. Vừa nghĩ đến việc con gái mình bị người khác khi dễ thì trong lòng Trang Văn Huệ rất không thoải mái. Minh và Kim Dục không phải kẻ dễ bắt nạt, trước giờ đều dẫm lên đầu người khác, hết lần này tới lần khác con gái ngày thường đơn thuần mà bị khi dễ, lẽ nào thật sự là vật cực tât phản sao?

"Cháu đi hỏi Vi Vi..." Kim Linh đại khái đoán được chuyện Vi Vi khóc và đưa em họ mồm mép ác độc kia có tám phần không thoát khỏi liên quan, thế nhưng cô lại không thể khai ra Tập Nhiễm, haiz, xem ra mình không thể giúp em họ tránh ít nạn xấu bất lợi rồi.

"Người nói luyên thuyên trong công ty cháu thật không ít, có thể thấy quản lý không nghiêm, lúc trước chú cháu bảo cháu vào Kim Thị, là đi đứng ra bảo vệ cháu, cho cháu mở công ty, nếu không mở nổi nữa thì đi giúp cháu thu lại công ty, trở về làm Kim Thị đi." Trang Văn Huệ uống một ngụm hồng trà tốt nhất, nói nhẹ tồ nhạt tả.

"Mấy người nhiều chuyện đó, ngày mai cháu sẽ không để Vi Vi thấy họ nữa, giờ cháu lập tức đi làm Vi Vi cười." Kim Linh vừa cười vừa nói, đùa gì vậy, lúc trước mình đi mở công ty chính là vì tự do, ngày nay công ty của bản thân cũng coi như tiềm năng, sao cho thể để đi thu rồi ngoan ngoãn quay về Kim thị làm, cho nên cần làm Vi Vi cười, tránh chọc di phiền lòng, di mà phiền lòng thì sẽ giận chó đánh mèo.

"Lần sau còn để đi nhìn thấy Vi Vi khóc thành như vậy, thì công ty của cháu sẽ không mở nổi." Trang Văn Huệ lơ đãng ném một câu cho Kim Linh, lập tức đứng dậy. Kim Linh nghe xong muốn khóc, di à, đừng như vậy mà, việc làm này rất không nhân đạo a. Hơn nữa, Vi Vi khóc, cháu có thể không chế sao? Cô đã biết ngay từ đầu cho thứ phiền phức như Vi Vi vào công ty chính là một quyết định sai lầm, Kim Linh cảm giác mình có chút nhức đầu.

Kim Linh dừng bước, xoay người đối diện Trang Văn Huệ, "Di có từng nghĩ tới, Vi Vi có lẽ thâm thương ai đó hay không?" Kim Linh thử hỏi.

Trang Văn Huệ không kịp phản ứng, chờ phản ứng kịp thì vẻ mặt không chút để ý của Trang Văn Huệ lập tức thu liễm.

"Là ai?" Suy nghĩ đầu tiên của Trang Văn Huệ là con gái bảo bối của mình có bị lừa hay không.

Kim Linh vừa nhìn biểu tình nghiêm khắc của Trang Văn Huệ thì rất hiển nhiên, không thể khai Nhiễm Nhiễm ra.

"Cháu là nói có thể." Kim Linh cười làm lành nói.

"Cháu không nói thì di thiếu chút nữa đã quên, Vi Vi đã sắp hai mươi lăm, là con gái lớn, nên có người yêu." Trang Văn Huệ hòa theo Kim Linh, bà thật muốn biết lời của Kim Linh là sự thực hay thực chỉ là suy đoán.

"Đợi chút cháu hỏi Vi Vi đã có mối tình đầu chưa?" Không có chuyện Kim Linh sẽ để bí mật lộ ra từ miệng mình.

Trang Văn Huệ nhìn Kim Linh một chút, Kim Linh có lý, bà xác thực đã quên con gái mình đã lớn như vậy, có lẽ nên tìm cho Vi Vi một đối tượng phù hợp, phải là người mình có thể khống chế.

Kim Linh thấy Trang Văn Huệ không còn để ý mình liền thở dài một hơi, lập tức đi gõ cửa phòng Kim Vi Vi.

"Con không muốn gặp hai người, hai người đi đi!" Tiếng Kim Vi Vi truyền ra, nghe như đang làm nũng.

"Vi Vi bảo bối, là chị, mở cửa đi mà." Kim Linh từ trước đến nay không sợ buồn nôn, đặc biệt là làm vì đồ một thiếu niên nhi đồng thì càng không sợ.

Kim Vi Vi ở bên trong do dự hồi lâu mới miễn cưỡng mở cửa, dù sao thì chuyện mình thích Nhiễm Nhiễm chỉ có chị biết. Tựa hồ là vì Kim Linh biết bí

mặt của mình nên trong tiềm thức Kim Vi Vi luôn cho rằng Kim Linh là người trên cùng trận tuyến. Đương nhiên trước giờ đều chỉ có Kim Vi Vi nghĩ vậy, mà sau này đúng là cùng một trận tuyến, bởi vì Kim Linh hiện tại cũng cong.

"Vi Vi bảo bối khóc đến con mắt như con thỏ con, rất không xinh." Kim Linh một vẻ xót thương nói, đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp này của Vi Vi, con mắt khóc có chút sưng đỏ, em họ cũng thực sự không biết thương hương tiếc ngọc.

"Đẹp có ích lợi gì, Nhiễm Nhiễm cũng không thích!" Kim Vi Vi hít mũi nói, dù sao thì nước mắt cũng đã khóc hết rồi, chỉ là giọng còn nùng đậm giọng mũi.

"Nhiễm Nhiễm lại khi dễ em." Kim Linh nói chính là câu trần thuật, đây là đáp án không cần hỏi cũng biết.

"Cậu ấy chê em ngực, chê em ngực to, chê em giọng không dễ nghe, chê em thích khóc..." Kim Vi Vi lên án hận cũ cộng thêm thù mới.

"Cái khác thì đúng, nhưng không có lý do gì chê em ngực to!" Kim Linh nghĩ Nhiễm Nhiễm công kích Vi Vi ngực to rất có khả năng do đố kỵ. Kim Vi Vi có chị như Kim Linh, sao không thể làm người trưởng thành toàn diện cả về thể xác và tinh thần khỏe mạnh, trong đầu Kim Linh luôn luôn chứa những thứ loạn thất bát tao.

"Đúng vậy, rõ ràng ngực người ta to đẹp hơn so với cậu ấy ngực nhỏ." Kim Vi Vi hùng hồn gật đầu, hiển nhiên rất tán thành với quan điểm của Kim Linh.

"Vi Vi!" Kim Linh rất trịnh trọng gọi Kim Vi Vi.

"Vâng?" Kim Vi Vi không hiểu vì sao sắc mặt chị gái bản thân nghiêm túc hơn thường.

"Em phải tự tin một chút, em ngoại trừ đầu không dùng tốt ra thì kỹ thực lớn lên rất không tồi, miễn cưỡng ngang hàng với chị. Một vật quý báu khêu gọi như vậy, Nhiễm Nhiễm kỳ thực rất động tâm, bất quá nó chính là một muội tao (ngoài lạnh trong nóng, biến thái ngầm), rõ ràng thích em vô cùng nhưng hết lần này tới lần khác lại khi dễ em làm vui, cho nên em phải biến bị động thành chủ động." Kim Linh lần thứ hai tỉ mỉ quan sát Kim Vi Vi, mặt trắng hơn mình, ngực to hơn mình, cái mông cũng cong hơn mình, không có lý do gì Nhiễm Nhiễm không động tâm.

"Thế nào là biến bị động thành chủ động?" Kim Vi Vi một vẻ chăm chú thỉnh giáo, hỏi Kim Linh.

"Câu dẫn nó, cời sạch bỏ lên giường của nó, để nó sờ ngực em và vân vân..." Cách nói trắng ra như vậy, hẳn là Vi Vi biết phải làm sao đi.

"Đều đã làm, cậu ấy không phản ứng." Kim Vi Vi bĩu môi, những thứ này không dùng được.

Đến lượt Kim Linh vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới Vi Vi cũng đã học được dục vọng, quả nhiên là trưởng thành, Kim Linh thật có cảm giác con gái vừa trưởng thành. Nhiễm Nhiễm thật đúng là bé gái bình tĩnh có trình độ, như vậy cũng không động tâm, cái này theo góc độ khoa học cũng không hợp lý, chẳng lẽ bề ngoài ngực phẳng, bên trong kỳ thực là một thụ!?

"Vậy em làm ngược lại, bá vương dùng sức kéo cung (cường gian)." Kim Linh vừa nghĩ đến cảnh em họ mặt than lại độc mồm của bản thân bị Vi Vi đặt ở dưới thân, biểu tình nhất định sẽ thất kinh đi, Kim Linh vừa nghĩ đến đây thì thấy mình quả thực biến thái vào đến nỗi tung rời.

"Hả?" Kim Vi Vi xoắn tóc không biết cái gì gọi là bá vương dùng sức kéo cung.

Kim Linh nhìn biểu tình đơn thuần gần tiếp cận đến mức ngu của Kim Vi Vi thì thầm lắc đầu.

"Khí lực của em hơn nó nhiều đi?" Kim Linh tiếp tục bôi đen trẻ con.

Kim Vi Vi gật đầu.

"Em có thể đặt nó ở dưới thân đi?"

Kim Vi Vi tiếp tục gật đầu.

"Em có muốn đặt nó ở dưới rồi hôn nó?"

Kim Vi Vi lại gật đầu.

"Em có muốn cời sạch quần áo của nó?"

Đầu Kim Vi Vi vẫn gật liên tục.

"Em cời sạch nó, muốn hôn ở đâu nó thì hôn ở đó, sau đó..." Kim Linh thầm nghĩ, nếu như bản thân giáo dục thành công Vi Vi, thì đại khái Nhiễm Nhiễm nằm mơ cũng không nghĩ ra lần đầu tiên của bản thân và Vi Vi cư nhiên mình là thụ, còn bị bá vương dùng sức kéo cung, đương nhiên tiền đề là Vi Vi có thể phát huy siêu năng lực...

"Chị, nếu em làm như vậy, Nhiễm Nhiễm thực sự sẽ thoải mái sao?" Kim Vi Vi hỏi.

"Đương nhiên rồi, nếu không thì chị họ đây sẽ không làm thường xuyên, chính là vì rất thụ thái nên bọn chị mới thường xuyên làm." Kim Linh hiển ra kinh

nghiệm của bản thân và Trang Ý Mộng, thật là một chị gái không có giới hạn. Nếu như Trang Ý Mộng nghe được thì đại khái sẽ chém Kim Linh đi, bản thân Kim Linh không muốn là một chị họ hình tượng đoan chính nhưng Trang Ý Mộng còn muốn là chị họ hình tượng tốt.

"Nếu Nhiễm Nhiễm cự tuyệt thì phải làm sao?" Kim Vi Vi là một học trò tốt, còn là học trò tốt tôn thờ sách, cho nên hỏi chuyện có thể sẽ xảy ra một cách nề nếp.

"Đó là nó đang xấu hổ, lần đầu tiên của con gái sẽ xấu hổ." Kim Linh nhẫn nại giải đáp, có một học sinh ngộ tính không cao, kỳ thực sẽ làm giáo viên tức chết đi?

"Thế nhưng, hiện tại người ta quyết định, Nhiễm Nhiễm không đỗ em thì em sẽ không làm lành với cậu ấy..." Kim Vi Vi nói ra vấn đề vướng mắc trong lòng.

"Vậy em sẽ chờ đến khi nó tới đỗ nó, em nghìn vạn lần không được chủ động đi tìm nó, nếu thực sự nhận không được thì làm theo lời chị nói, làm nó, lúc nó thành người của em thì sẽ không rời khỏi em nữa - Kim Linh tiếp tục ra chủ ý dõ.

"Được, vậy làm như chị nói." Kim Vi Vi quả nhiên là trẻ con dễ bị người giật giây.

Hết chương 86

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: 87: Rung Động

Kim Vi Vi nhận vài ngày không đi tìm Trương Tập Nhiễm, công ty cũng không tới, liên tục mấy ngày đều mưa sấm điên cuồng. Bình thường Vi Vi dùng tiền lung tung Nhiễm Nhiễm sẽ mất hứng, cho nên bản thân Vi Vi đều nhận xuống ham muốn mua sắm. Hiện tại cãi nhau với Nhiễm Nhiễm, Kim Vi Vi tồn tại tâm lý làm nghịch, chuyện Nhiễm Nhiễm không thích thì cô càng muốn làm.

Bởi vì bị Trương Tập Nhiễm quản quá lâu, giờ lại không ai quản, cảm giác thích gì làm nấy thật tốt, chỉ là cảm giác này chỉ duy trì một ngày ngắn ngủi. Trong một ngày này, Kim Vi Vi rất muốn đi tìm Trương Tập Nhiễm như phát điên. Nếu như bình thường, Kim Vi Vi chỉ cần có ý niệm trong đầu sẽ lập tức hành động, thế nhưng lần này cô cứng rắn đè ép ý niệm trong đầu xuống. Không được rồi, nhẫn nhịn quá khổ cực. Bất quá Kim Linh có cách, cô biết em mình cực kỳ không có tiền đồ, vì vậy cô cho Kim Vi Vi đi Châu Âu du ngoạn vài ngày lần qua lần lại, tận lực kéo dài thời gian, xem em họ cái người luôn luôn bình tĩnh của mình có sợ hãi hay không.

Trương Tập Nhiễm vào công ty, lúc đi qua sảnh lớn hơi chậm lại, đã là ngày thứ tư Kim Vi Vi bỏ bê công việc, điều này làm cho Trương Tập Nhiễm hơi nhũn mảy một chút.

"Có phải Kim Vi Vi không muốn làm nữa hay không?" Trương Tập Nhiễm rốt cục không chịu nổi đi hỏi chị họ mình. Đương nhiên, trọng điểm mình quan tâm không phải là Kim Vi Vi, mà là có người bỏ bê công việc, còn là vô cơ bỏ bê công việc nhiều ngày.

"Vi Vi à, mấy hôm trước tâm tình nó không tốt, tôi cho nó nghỉ phép vài ngày để ra ngoài giải sầu rồi." Kim Linh cũng không quên bản thân thế nhưng là bà chủ, quyền cho nhân viên nghỉ vẫn phải có.

"Vậy sao..." Cho nên mới nói, đặc quyền giai cấp là đáng ghét nhất, không hề có tính kỷ luật và tính ổn định, bất quá loại người suy nghĩ giản đơn cả ngày chỉ biết cười ngây ngô như Kim Vi Vi lại tính tình không tốt nhiều ngày như vậy đúng là hiếm thấy. Tuy Trương Tập Nhiễm nghĩ ngày đó cô có một chút quá phận, thế nhưng so với trước kia cũng không phải đặc biệt quá phận, cũng không hiểu vì sao Kim Vi Vi tính tình không tốt nhiều ngày như vậy, quả thực là chuyện khó có thể lý giải. Trương Tập Nhiễm vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến có một ngày Kim Vi Vi cũng biết chơi trò lạt mềm buộc chặt.

"Em không muốn biết nó đi đâu sao?" Phản ứng này cũng quá lạnh nhạt nha, Kim Linh bị ai vì Kim Vi Vi, cũng không hiểu Vi Vi luẩn quẩn gì trong lòng, nhất định muốn một phụ nữ mặt than tình cảm lãnh đạm như vậy làm người yêu, ừ cũng ừ không nóng.

"Đi đâu?" Kỳ thực Trương Tập Nhiễm xác thực rất muốn biết kẻ ngu ngốc Kim Vi Vi kia rốt cuộc đi đâu.

"Pháp, phòng chừng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở về." Kim Linh vẫn tốt bụng nói cho Trương Tập Nhiễm biết hành tung của Kim Vi Vi, nếu như bản thân không nhớ lầm, thì cái mà em họ ngoại mặt than học thêm thời đại học chính là tiếng Pháp.

"Cô ấy biết nói tiếng Pháp sao?" Trương Tập Nhiễm nhũn mảy hỏi, Kim Vi Vi đến tiếng Anh cũng nói bập bẹ, tiếng Pháp hẳn là vượt ra khỏi phạm vi đại não của Kim Vi Vi đi.

"Vi Vi ngu ngốc như vậy sao có thể biết nói tiếng Pháp, bất quá thẩm giúp nó an bài một anh Pháp để nhìn làm phiên dịch riêng, không thể không nói, dễ nhìn mà di chọn rất có phong phạm vương tử. Xuất thân cao sang, ngũ quan tuần láng tỏa sáng dưới ánh mặt trời, vóc người thon dài trắng kiện, còn cả ăn nói bất phàm khí tức quý tộc, rất phù hợp với hình tượng vương tử mà Vi Vi thích khi còn bé, kỳ thực đây là người yêu mà thẩm cố ý chọn cho Vi Vi..." Từ lần trước Kim Linh nhắc nhở Kim Vi Vi đã hai mươi lăm tuổi nên bàn chuyện yêu đương, làm mẹ siêu tốt của Kim Vi Vi, Trang Văn Huệ đầu tiên đưa

cho con gái một người yêu thể thiết ôn nhu, sau này chọn con rể cũng dễ chọn.

Kim Linh thao thao bất tuyệt ca ngợi vị phiên dịch Pháp dễ nhìn kia, Trương Tập Nhiễm không tiếp tục phản ứng Kim Linh, trực tiếp ra khỏi phòng làm việc. Cũng không biết có phải do tác động của Kim Linh không, cô thấy em họ luôn luôn mặt than hôm nay biểu tình có điểm cứng, có điểm lạnh.

Trương Tập Nhiễm trở lại công ty, không hiểu sao, hôm nay không có cách nào lập tức tiến vào công việc, khuôn mặt Kim Vi Vi kia có thể biến đi không, thật là đáng ghét, Trương Tập Nhiễm cực lực không cho bản thân nghĩ về Kim Vi Vi, thế nhưng cuối cùng không tự kìm hãm được mà nghĩ đến. Loại con gái Kim Vi Vi kia thích cũng cực kỳ ấu trĩ và nông cạn, khi còn bé thì thích nghe cổ tích công chúa Bạch Tuyết, thích ước mơ vương tử, ấu trĩ như vậy sẽ thích người dễ nhìn như bạch mã vương tử đi. Dù là không thích, Kim Vi Vi và phiên dịch Pháp kia cô nam quả nữ đi du lịch cùng nhau, tóm lại là không thích hợp, đặc biệt là đầu óc căn bản làm từ cây cỏ như Kim Vi Vi, căn bản không biết bảo vệ bản thân. Mặc dù Kim Vi Vi tuy rằng ngốc, thế nhưng điều kiện bề ngoài xác thực đủ để làm động vật giống đực thêm nhỏ dãi, đặc biệt là chất giọng kia, động vật giống đực sẽ không chịu nổi..

Sau khi miên man suy nghĩ một phen, Trương Tập Nhiễm phát hiện bản thân có cảm giác rất ló lảng, loại cảm giác này làm cho Trương Tập Nhiễm thấy không xong, kỳ thực chỉ cần tìm Vi Vi, theo tính tình không mang thù kia của Vi Vi, kỳ thực sẽ lập tức quay về dính bên người mình. Vì vậy Trương Tập Nhiễm cũng không quan tâm bản thân không được tự nhiên, rốt cục nhịn không được chủ động gọi điện cho Kim Vi Vi. Bình thường Kim Vi Vi cực kỳ dính cô, căn bản không cần cô chủ động triệu hoán thì Kim Vi Vi sẽ thường xuyên ẩn hiện trước mặt cô, chủ động gọi như vậy xác thực là phi thường hiếm thấy.

Gọi một cuộc điện đã có người tiếp, chỉ là lúc được người tiếp, cũng không phải là giọng léo nhéo thường gặp của Kim Vi Vi mà là giọng nam trầm thấp. Mặc kệ là thật hay không, chỉ ít thì Kim Vi Vi đúng là đang cùng một chỗ với một người đàn ông, điều này làm cho Trương Tập Nhiễm trở nên có chút bất an. Trên thực tế, tìm người yêu cho Kim Vi Vi xác thực là chuyện Trang Văn Huệ sẽ làm, thế nhưng vừa nghĩ đến cô gái mà bản thân mình thường xuyên nằng nặc, bị bản thân khi dễ nhưng vẫn thích kẻ cận mình sẽ thích người đàn ông khác làm cho Trương Tập Nhiễm cảm thấy hơi đau đớn. Trương Tập Nhiễm lập tức ngắt điện thoại, trong đầu cô rất loạn, có âm thanh nói với cô rằng nên buông tay cho Kim Vi Vi tự trưởng thành, Kim Vi Vi sẽ có cuộc sống của chính mình, cô và Kim Vi Vi vốn không nên dây dưa cùng một chỗ, thế nhưng một âm thanh khác luyến tiếc, phi thường luyến tiếc.

Tuy rằng Kim Vi Vi đã trưởng thành, thế nhưng cũng không phải thành thực, cũng không biết bản thân chân chính muốn gì, đang làm gì, có thể nàng thích mình chỉ là một thói quen, có một ngày nếu như nàng thích người khác, có thể sẽ thay thế thói quen này, đây cũng là nguyên nhân khiến cô vẫn khắc chế tình cảm với Kim Vi Vi.

Thời gian vẫn chậm rãi trôi, đảo mắt đã một tuần, Kim Vi Vi vẫn không xuất hiện trong tầm mắt Trương Tập Nhiễm như trước. Trong thời gian này, tuy rằng biểu hiện của cô vẫn là mặt than, thế nhưng chỉ có Trương Tập Nhiễm biết trong lòng hình như trống trải không còn một mảnh, cảm giác thế nào cũng không thể lấp đầy.

---o0o---

Kỳ thực Kim Vi Vi chỉ ngây người ở Pháp năm ngày, mặc dù mẹ để mình đi với anh đẹp trai rất ôn nhu, rất biết chiều chuộng người, quan trọng nhất là, anh ta sẽ không nói bản thân ngốc, luôn luôn nói bản thân vừa gọi cảm vừa đáng yêu, làm cho Kim Vi Vi được khen mà sinh ra một đỉnh lòng hư vinh. Thế nhưng sau khi hấn ta làm một ít hành động thân mật thì Kim Vi Vi thấy anh ta rất phiền. Tuy Kim Vi Vi ngốc nhưng phòng bị đối với động vật giống đực rất cường liệt, cho nên hảo cảm đối với anh chàng dễ nhìn tiêu tan toàn bộ. Miễn cưỡng ngốc đến ngày thứ năm đã là cực hạn, cô thật sự nhớ Trương Tập Nhiễm đến muốn phát rồ nên tự đi mua vé máy bay trở về, hận không thể lập tức bay về bên người Trương Tập Nhiễm, ngạo kiều và vân vân, chiến tranh lạnh và vân vân lúc này Kim Vi Vi hoàn toàn quên.

---o0o---

Trương Tập Nhiễm tăng ca đến khuya, kỳ thực nhìn cô bận rộn như vậy, thật ra cô là ngây người trong phòng làm việc đến khuya, lúc sắp tới mười hai giờ đêm Trương Tập Nhiễm mới về nhà mình.

Lúc ra khỏi thang máy, đi trên hành lang, thấy dáng quen thuộc ngồi xổm ở cửa nhà, đột nhiên tim đập nhanh, lần đầu tiên Kim Vi Vi làm cho tim cô gia tốc.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: 88: Phân Vân

Trương Tập Nhiễm chính là Trương Tập Nhiễm, tình cảm vĩnh viễn đều kém hơn rất nhiều so với người khác, cho nên rất nhanh cô đã điều tiết tâm trạng rất không bình thường của bản thân, trở về đáng vẻ đạm lạnh.

Kim Vi Vi ngồi xổm trên đất, thấy Trương Tập Nhiễm thì thập phần hưng phấn đứng lên, chân vì ngồi quá lâu mà có chút tê dại, thế nhưng không chút ảnh hưởng đến sự hưng phấn của Kim Vi Vi.

"Nhiễm Nhiễm, người ta rất nhớ cậu..." Kim Vi Vi lập tức nắm cánh tay Trương Tập Nhiễm, nàng là người không biết giấu lời, cho nên lập tức đào trái tim ra cho Trương Tập Nhiễm, hoàn toàn quên trước đó là bản thân muốn chiến tranh lạnh với người này.

Trương Tập Nhiễm không trả lời, nhưng cũng không đẩy bàn tay của Kim Vi Vi ra, chỉ móc ra chìa khóa nhà từ trong ví. Kim Vi Vi vẫn là Kim Vi Vi, có chút ngốc nghếch trước kia, thế nhưng lúc này tâm trạng của Trương Tập Nhiễm lại có chút bất đồng với trước.

Cửa mở, Kim Vi Vi rất tự nhiên theo Trương Tập Nhiễm vào nhà, vừa vào gian nhà thì bày ra một đồng túi lớn túi nhỏ trong tay, bộ dạng như đi hiến vật quý.

"Nhiễm Nhiễm, mình đi du lịch Pháp, mua thật nhiều quà cho cậu." Lúc Kim Vi Vi đi mua sắm, phần lớn nhất trong đồng đồ đều là mua cho Trương Tập Nhiễm. Tuy rằng hầu hết Trương Tập Nhiễm sẽ không nhận nhưng hứng thú mua sắm cho Trương Tập Nhiễm của Kim Vi Vi chưa bao giờ giảm.

"Vậy à." Phản ứng của Trương Tập Nhiễm rất lạnh nhạt, quả nhiên đã đi Pháp, trong đầu Trương Tập Nhiễm không chút tiếng động tràn ra cảm giác khó chịu.

"Cái túi xách này có đẹp không?" Kim Vi Vi lấy ra túi sách mới mua ra dâng hiến, nàng lựa chọn rất kĩ mới mua được cái này, siêu cấp đẹp đó!

Trương Tập Nhiễm liếc cái đã nhìn ra đây là túi Hermes số lượng hạn chế toàn cầu. Kim Vi Vi và Kim Linh cùng có một thú vui, chính là thích mua đồ xa xỉ, cho nên thứ mà Kim Vi Vi và Kim Linh mặc, mang, dùng, hầu như đều đắt tiền, Trương Tập Nhiễm mắt đọc tai nghe, đối với những đồ xa xỉ này cũng không xa lạ gì.

Kim Vi Vi và Kim Linh khác nhau ở chỗ, Kim Vi Vi không có quan niệm về tiền tài, mua đồ chưa bao giờ xem giá, nhìn trúng thì mua, dù sao thì tiền ba mẹ nàng cho nàng có vung cả đời cũng không hết. Nàng không có quan niệm giàu nghèo, thuần túy chỉ là thích mua sắm, thích làm bản thân thật xứng xứng rực rỡ mà thôi. Kim Linh là điển hình của chủ nghĩa hưởng lạc, chủ trương tôn thờ đồng tiền, lòng hư vinh tất nhiên sẽ có, trang điểm ăn mặc thì không nói, nhìn một đám người ước ao đổ kị với bản thân, trong mắt Kim Linh có lẽ quả thực chính là một sự hưởng thụ.

"Đẹp." Trương Tập Nhiễm không thể không nói, Kim Vi Vi mặc dù ngốc nhưng rất có mắt nhìn, từ góc độ nào đó, Kim Vi Vi xác thực chính là tượng trưng của trắng-giàu-đẹp.

"Mình cho cậu có được không?" Chỉ cần Trương Tập Nhiễm thích, Kim Vi Vi hoàn toàn có thể đem mọi thứ mình sở hữu đưa hết cho Trương Tập Nhiễm.

"Không cần." Trương Tập Nhiễm trước nay thích tiết kiệm, cô không sống được kiểu cao cấp như chị họ nhà mình và Kim Vi Vi. Trương Tập Nhiễm phi thường không thích bản thân bị biến thành tiêu điểm để người khác thảo luận, tuy rằng biểu hiện bên ngoài của cô luôn luôn rất bình tĩnh.

Kim Vi Vi cũng không thêm đề ý mình bị cự tuyệt, túi xách vốn là mua cho mình, Nhiễm Nhiễm căn bản sẽ không nhận quà sang quý như vậy, Nhiễm Nhiễm thích một ít đồ có hàm dưỡng như sách và văn vân, bởi vì nhà Nhiễm Nhiễm hình như sinh trong dòng dõi thư hương, phẩm tính cao thượng, cái này Kim Vi Vi nghe được từ miệng ba Trương.

"Đây là 'Nhà thờ Đức Bà Paris' và 'Bá tước Monte Cristo' bản tiếng Pháp, mình cố ý mua cho cậu." Kinh nghiệm ngày trước nói cho Kim Vi Vi biết, chỉ cần đưa sách thì trên cơ bản Nhiễm Nhiễm đều sẽ nhận.

Trương Tập Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn Kim Vi Vi, trong ấn tượng của cô, Kim Vi Vi chỉ biết đưa truyện cổ tích hoặc truyện tranh. Trước đây Kim Vi Vi thì thích đưa quà cực kỳ sang quý cho mình, Trương Tập Nhiễm tự nhiên không nhận, sau có lần Kim Vi Vi cầm truyện cổ tích mà nàng từ nhỏ cực kỳ yêu thích và giữ gìn đưa cho bản thân, Trương Tập Nhiễm thấy là sách liền nhận, vì vậy sau đó Kim Vi Vi thường xuyên thích đưa sách cho bản thân. Trương Tập Nhiễm cũng không biết bản thân bị trúng gió kiểu gì mà lần nào cũng nhận toàn bộ, còn cố ý chừa ra một khoảng trong giá sách để đặt sách Kim Vi Vi đưa, sách này trên cơ bản cũng là cho bản thân Kim Vi Vi đọc, dù sao thì chỉ số thông minh hai người không cùng cấp bậc. Trương Tập Nhiễm sợ đọc sách Kim Vi Vi đưa sẽ hạ thấp chỉ số thông minh, cho nên lúc này đột nhiên đưa sách có hàm dưỡng như thế thì thật rất bất ngờ.

"Thế nào, có phải không thích không?" Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm không lập tức nhận lấy thì cho rằng sách bản thân chọn sách không hay, trong mắt nàng, sách không có tranh thì chỉ cần không phải cổ tích thì đều rất khó coi.

"Mình cũng biết hai quyển này không hay, mình vốn định tìm cái có tranh, thế nhưng bác gái Pháp kia cực lực đề cử hai quyển này, nhiệt tình như vậy mình không tiện cự tuyệt bác ấy..." Đều do bác gái Pháp mua sách kia quá nhiệt tình, phỏng chừng là vì không mua nên mới nhiệt tình như thế đi, hiếm khi Kim Vi Vi sẽ nghĩ xấu về người khác trong tư tưởng.

"Rất được." Trương Tập Nhiễm biết mà, đây không phải thứ cùng bậc giám định và thưởng thức của Kim Vi Vi, bất quá Trương Tập Nhiễm đúng là rất thích hai quyển sách này.

Trước đây đưa sách sẽ bị Nhiễm Nhiễm nói một câu "ấu trĩ", hôm nay cư nhiên nói "rất được", thực sự làm Kim Vi Vi rất bất ngờ lại thật cao hứng.

"Mình giúp cậu cho vào giá sách." Kim Vi Vi thế nhưng rất tự hào đem sách của mình cho lên giá sách của Trương Tập Nhiễm, nàng để hai quyển này tại chỗ nàng cho rằng dễ thấy được nhất.

Trương Tập Nhiễm nhìn Kim Vi Vi lấy lòng bản thân trước sau như một, sản sinh ra cảm xúc ư ám.

"Cảm ơn." Trương Tập Nhiễm nhàn nhạt ỏi ra hai chữ này, sau đó liền tới ngăn tủ lấy áo ngủ chuẩn bị tắm.

Kim Vi Vi không thể tin nhìn Trương Tập Nhiễm, quen biết Nhiễm Nhiễm nhiều năm như vậy, Nhiễm Nhiễm cư nhiên cảm ơn mình. Kim Vi Vi từng rất to, vẫn không thể khôi phục từ kích thích liên tiếp. Không đúng, mặc dù trì hoãn nhưng Kim Vi Vi cũng nhận thấy Trương Tập Nhiễm không bình

thường, rất hiển nhiên Kim Vi Vi rất không thích sự không bình thường này, nhưng nàng lại không biết lý do gây ra sự việc này. Dù sao thì trong lòng nàng có chút không thoải mái, bởi vì càng là với người xa lạ thì Trương Tập Nhiễm lại càng khách khí, đặc biệt đối với Kim Vi Vi, cho tới giờ cô không từng dùng từ ngữ mang tính lịch sự với Kim Vi Vi. Trong tiềm thức, vô luận bản thân quá phận thế nào vô lý thế nào với Kim Vi Vi, thì Kim Vi Vi cũng sẽ không chú ý, thế nhưng người xa lạ không giống vậy, càng là người lạ thì càng phải bảo trì lễ nghi cơ bản. Cho nên cũng không phải Trương Tập Nhiễm nói lời ác độc với tất cả mọi người, người có trình độ quen biết khác nhau thì trình độ lời ác độc cũng khác nhau.

"Nhiễm Nhiễm, hôm nay cậu rất kỳ quái." Kim Vi Vi từ trước đến nay là đứa trẻ trực tiếp thẳng thắn không quanh co lòng vòng, trong đầu có nghi vấn liền lập tức nói ra.

Trương Tập Nhiễm không để ý tới Kim Vi Vi, chỉ xoay người muốn phòng tắm, lại bị Kim Vi Vi bắt lấy không buông, lúc này Kim Vi Vi thà rằng Trương Tập Nhiễm tiếp tục nói lời ác độc một chút cũng không thích bản thân bị coi thường như vậy.

"Có gì kỳ quái?" Trương Tập Nhiễm mặt không biểu cảm hỏi.

"Cậu nói cảm ơn với mình!" Kim Vi Vi bất giác nâng cao âm lượng, cái này chẳng lẽ không kỳ quái sao?

"Cảm ơn thì kỳ quái sao?" Trương Tập Nhiễm vẫn không trực tiếp giải đáp nghi vấn của Kim Vi Vi.

"Thế nhưng, trước đây cậu chưa bao giờ nói cảm ơn với mình." Kim Vi Vi hiếm khi nấn nham, hơn nữa còn bắt được trọng điểm.

"Hiện tại bắt đầu nói cũng không muộn." Trương Tập Nhiễm vẫn mặt không biểu cảm nói.

"Thế nhưng người ta không thích cậu nói cảm ơn!" Kim Vi Vi nhú mày nói.

"Cái cậu thích không liên quan đến tôi." Trương Tập Nhiễm nói rất vô tình, lời này làm cho Kim Vi Vi muốn khóc, nàng rất ủy khuất nhìn Trương Tập Nhiễm, nàng cảm giác trong lòng rất khó chịu, so với trước đây khi bị Nhiễm Nhiễm mắng khóc còn khó chịu hơn.

"Nhiễm Nhiễm, rốt cuộc cậu làm sao vậy?" Kim Vi Vi thực sự không biết bản thân lại làm sao chọc giận Nhiễm Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm muốn gạt tay vào phòng tắm, nhưng Kim Vi Vi không nghe theo. Nhiễm Nhiễm chưa nói rõ ràng thì nàng tuyệt không thả Nhiễm Nhiễm vào tắm.

"Không có gì." Trương Tập Nhiễm vừa nghĩ đến Kim Vi Vi vừa ở cùng một chỗ với người đàn ông khác thì trong lòng cũng rất để ý, thế nhưng cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận lúc này bản thân lúc này không được tự nhiên trong lòng nên giận chó đánh mèo Kim Vi Vi.

"Có phải người ta lâu không tới tìm cậu nên cậu sinh khí hay không, cho nên cố ý không để ý tới người ta?" Kim Vi Vi nghĩ bản thân sẽ vì điều này mà tức giận, có phải Nhiễm Nhiễm cũng như thế hay không, Kim Vi Vi suy bụng ta ra bụng người hỏi.

"Không phải!" Trương Tập Nhiễm trả lời quá nhanh còn quá lớn tiếng, có chút như phản xạ có điều kiện sau khi bị chọc trúng, đáng tiếc Kim Vi Vi không hiểu nhiều ẩn dụ hành vi như vậy cho nên không nhìn ra kẻ hở.

"Vậy thì vì sao?" Kim Vi Vi làm nũng.

"Tôi nói không có gì là không có gì!" Trình độ không được tự nhiên của Trương Tập Nhiễm có thể thấy một vắn, rõ ràng rất muốn mở miệng hỏi Kim Vi Vi và người phiên dịch Pháp kia rốt cuộc thế nào, thế nhưng vẫn không thể tự nhiên hỏi ra miệng.

"Cậu biết rõ người ta gốc còn để người ta đoán, Nhiễm Nhiễm đáng ghét nhất!" Người thích đem mọi chuyện giấu trong lòng đáng ghét nhất, trong đầu Kim Vi Vi rất phiền muộn thầm nói, trong lòng thấy có chút ủy khuất, cho nên con mắt lại có chút đỏ.

Kỳ thực Trương Tập Nhiễm cũng biết, Kim Vi Vi cái gì cũng không hiểu, thế nhưng chính là cái gì cũng không hiểu mới làm cho Trương Tập Nhiễm thấy có chút đáng trách, hận nàng không thể cho bản thân thêm dũng khí, biết rõ bản thân và Kim Vi Vi không có kết quả nhưng vẫn luyện tiệp, ích kỷ mong muốn có thể bảo trì quan hệ không rõ ràng như vậy với Kim Vi Vi, không dám có bất luận thay đổi gì.

"Thực sự không liên quan đến cậu, chỉ là ra không biết bản thân nên làm gì bây giờ." Trương Tập Nhiễm nhìn con mắt ửng đỏ của Kim Vi Vi thì trong lòng mềm xuống, ngữ khí cũng nhu hòa không ít. Cô biết quan hệ của bản thân và Kim Vi Vi không thể cứ kéo dài như thế, như vậy không công bằng với Kim Vi Vi, chỉ là nếu phát sinh thay đổi làm cho cô có chút bất an.

Hết chương 88

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: 89: Kim Linh Lại Bị Bán Đứng A

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Kim Vi Vi luôn nghĩ chẳng có chuyện gì. Nhiệm Nhiệm không giải quyết được, vậy chuyện gì lại làm Nhiệm Nhiệm trở nên kỳ quái đây?

"Nói với cậu cậu cũng không hiểu, nhanh chóng đi tắm đi, đã khuya rồi." Trương Tập Nhiệm nói sang chuyện khác, đối với cục cưng khỏe mạnh 9 giờ sẽ trên giường ngủ như Kim Vi Vi, hiện tại xác thực quá muộn.

"Được rồi." Kim Vi Vi cảm giác thái độ của Trương Tập Nhiệm ám áp không ít liền không tiếp tục quẩn quýt lấy vấn đề này nữa. Trước nay nàng cũng sẽ không suy nghĩ sự việc theo phương hướng sâu, nàng tin Nhiệm Nhiệm nhất định sẽ có cách giải quyết, dù sao thì Nhiệm Nhiệm luôn thông minh hơn mình. Thế nhưng Kim Vi Vi không biết, chuyện tình cảm, đặc biệt là tình cảm giữa hai cô gái, không phải cứ thông minh thì có thể giải quyết, nhất là khi Trương Tập Nhiệm có một người bố cứng đầu cứng cổ, còn Kim Vi Vi có bối cảnh hiển hách và một bà mẹ cực kỳ cường thế.

Kỳ thực lúc này Kim Vi Vi đột nhiên nhớ ra, lúc bản thân đến tìm Nhiệm Nhiệm, chị họ đã nghìn cân vạn dặm giao phó "Đại nghiệp đầy ngã". Trong đầu Kim Vi Vi cũng có dự vọng hăng hái, cho nên nàng lập tức buông ra cho Trương Tập Nhiệm đi tắm, bản thân cũng đi phòng tắm cho khách, tắm rửa thơm tho.

Trương Tập Nhiệm tắm rửa xong đi ra thấy Kim Vi Vi như một con lợn hồng phấn trốn ở trong chăn ủn tởm ủn lủ, giống hệt một đứa trẻ con, tựa hồ chỉ cần tâm trạng Kim Vi Vi không tồi thì sẽ khom người bò một vòng như vậy trên giường, lúc này biểu tình của Trương Tập Nhiệm nhất định nhu hòa hơn so với bình thường.

Kỳ thực Kim Vi Vi thuần túy là do quá hưng phấn, thân thể vì hưng phấn mà làm một ít động tác vô nghĩa, tựa như có vài bạn nhỏ vui vẻ sẽ lăn lộn, Kim Vi Vi đại khái là quá muốn thực thi hành vi gây rối nào đó.

Trương Tập Nhiệm làm sao sẽ biết, thiếu niên nhi đồng bình thường vô hại như cừu con lại rất có xu thế biến thân thành sói. Phải hiểu rằng, bên người có một người tài ác không gì sánh được là ảnh hưởng xấu cỡ nào (nói Kim Linh đó lol).

Trương Tập Nhiệm kỳ thực cũng thích Kim Vi Vi làm ấm giường, đương nhiên "làm ấm giường" này là hàm nghĩa thuần khiết không gì sánh được. Kỳ thực Kim Vi Vi là gối ôm phi thường tốt, ấm áp không nói, còn phi thường có thịt, mềm mại, xúc cảm khi ôm vô cùng tốt, cho nên phần lớn thời gian Trương Tập Nhiệm đều ngâm đồng ý để Kim Vi Vi ngủ trên giường mình, vì thế Trương Tập Nhiệm cũng không có bất luận cảnh giác gì, cô căn bản không sinh ra nửa điểm cảnh giác với Kim Vi Vi.

Thế nhưng Trương Tập Nhiệm nằm mơ cũng không ngờ, bản thân mới vừa vào chăn, còn chưa nằm xuống đã bị Kim Vi Vi xông tới, rất có cảm giác như chó săn lớn xông về phía con mồi, có điểm hung mãnh.

Mặc dù lúc này bị Kim Vi Vi hung mãnh hạ gục bên dưới như vậy, nhưng Trương Tập Nhiệm vẫn không thấy có nguy cơ nửa điểm, còn chỉ cho rằng Kim Vi Vi vẫn giống như trước, muốn chơi đùa rồi đi ngủ, rất nhiều bạn nhỏ đều có thói quen chơi đùa trước khi ngủ, bạn nhỏ quá tuổi Kim Vi Vi này cũng không ngoại lệ.

"Đừng nháo, đã khuya, cần ngủ." Trương Tập Nhiệm khẽ trách mắng, thế nhưng cô phát hiện bản thân hoàn toàn không đẩy nổi Kim Vi Vi. Kim Vi Vi thuộc bộ tộc ý nghĩ đơn giản, không có nghĩa vụ suy nghĩ, tứ chi xác thực phải phát triển hơn rất nhiều so với Trương Tập Nhiệm, đến nỗi lúc này Trương Tập Nhiệm bị Kim Vi Vi ép tới không thể nhúc nhích.

Chị nói, chỉ cần đặt Nhiệm Nhiệm ở dưới thân thì có thể muốn làm gì thì làm. Kim Vi Vi kỳ thực vẫn luôn muốn với tay vào áo ngủ Trương Tập Nhiệm, len lén sờ một chút cái kia rất nhỏ của Nhiệm Nhiệm, 'tiểu meo meo' cũng không phải hoàn toàn không có, nàng nghĩ thế nào thì làm như vậy. Nàng nhớ kỹ lần trước lúc bản thân cầm lấy bàn tay Nhiệm Nhiệm đặt lên 'meo meo' của mình thì rất thoải mái, nàng muốn biết Nhiệm Nhiệm cũng có cảm giác như mình hay không?

Trương Tập Nhiệm lúc này mới dần dần phát hiện ra, nội dung 'chơi đùa' đêm nay của Kim Vi Vi có chút khác, đứa trẻ đã từng thuần khiết không gì sánh được như Vi Vi chưa bao giờ lại với bản tay vào áo ngủ của mình để đùa giỡn lưu manh. Trương Tập Nhiệm thập phần kinh ngạc nhìn Kim Vi Vi. Lúc này hình ảnh Kim Vi Vi nằm trên người mình đột nhiên trở nên dị thường ái muội. Trương Tập Nhiệm tuyệt không tin, bản thân cư nhiên sẽ bị Kim Vi Vi đẩy ngã trên giường, cảm giác bị tay Kim Vi Vi sờ tới sờ lui trên người rất chấn động nghịch thiên, cái này không hợp lý, cũng không khoa học, sai sai a.

"Vi Vi, hiện tại cậu đang làm gì vậy?" Trương Tập Nhiệm mạnh mẽ tỏ vẻ rất bình tĩnh hỏi.

"Thân thiết da thịt..." Ngón tay Kim Vi Vi sờ tới sờ lui một chút trên mặt 'tiểu meo meo', chị nói ở đây rất miễn cảm, vậy thì 'meo meo' rất nhỏ của Nhiệm Nhiệm cũng không ngoại lệ. Kim Linh vừa dạy hư Kim Vi Vi còn không quên cười nhạo một chút ngực nhỏ của Trương Tập Nhiệm, quả thật là quá ác liệt mà!

Trương Tập Nhiệm mất bình tĩnh, vì sao Vi Vi lại biết từ 'thân thiết da thịt' này, còn hiểu được hành động để thực thi. Hơn nữa, để cho Trương Tập Nhiệm mất bình tĩnh chính là, bản thân cư nhiên bị Kim Vi Vi sờ nắn không có thứ tự lại có cảm giác, đây là hành vi phi thường không khoa học, Trương Tập Nhiệm lúc này mặt than sấp vỡ rồi.

"Vi Vi, mình rất khó chịu, dừng lại." Trương Tập Nhiệm không suy nghĩ đơn giản như Kim Vi Vi, mặc dù bị vây trong hoàn cảnh xấu cũng lập tức tìm ra đối sách để bản thân thoát khỏi, xoay chuyển cảnh tượng nghịch thiên này. Cô làm vẻ rất khó chịu, rất đáng thương, vùng lông mày hơi cau chặt, vẻ tựa hồ xác thực rất khó chịu. Hành động lừa gạt của Trương Tập Nhiệm không được tốt lắm, thế nhưng lừa Kim Vi Vi thì vậy là đủ rồi.

Kim Vi Vi là đứa trẻ đơn thuần, còn cực kỳ thiện lương, lập tức bị Trương Tập Nhiệm hù, bởi vì Nhiệm Nhiệm thoát nhìn xác thực rất khó chịu, không thoải mái giống như chị nói, tay Kim Vi Vi lập tức không dám lộn xộn, thế nhưng nàng vẫn luyến tiếc rời khỏi người Trương Tập Nhiệm.

Chẳng lẽ là vì 'meo meo' của Nhiễm Nhiễm quá nhỏ cho nên khó chịu? Điều này làm Kim Vi Vi cho rằng công năng của 'meo meo' liên quan đến kích thích.

"Chị gạt người, Nhiễm Nhiễm căn bản là khó chịu..." Kim Vi Vi oán giận nói, bi thảm cho Kim Linh đã bị Kim Vi Vi đơn thuần bán đi, nếu như Kim Linh biết cảnh tượng lúc này thì đại khái sẽ khóc đi, A Đầu không phò nổi* chính là nói Kim Vi Vi.

(*Diễn cổ nói về con trai Lưu Bị - Lưu Thiện (nhũ danh A Đầu) quá ngu ngốc, dù có Khổng Minh, Khương Duy phò cũng không nên nổi cơm cháo gì => ý nói một kẻ bất tài vô dụng.)

Quả nhiên, Trương Tập Nhiễm đã biết Vi Vi luôn thuần khiết như giấy trắng sao có thể thoắt cái trở nên tà ác như vậy, căn bản là có một quân sư quạt mo cực kỳ hèn hạ, cực kỳ không có đạo đức ở sau bày ra.

"Chị họ dạy cậu như thế nào?" Trương Tập Nhiễm làm vẻ hiếu kỳ hỏi, kỳ thực ánh mắt lạnh xuống. Trương Tập Nhiễm phi thường ghét Kim Linh dạy cho Vi Vi một ít chuyện loạn thất bát tao, cho nên Kim Linh nhất định xui xẻo. Trương Tập Nhiễm trừ lớn lên bề ngoài không tồi ra thì ưu điểm không nhiều lắm, thế nhưng chỉ số thông minh cao tuyệt đối là ưu điểm nổi bật của Trương Tập Nhiễm, chỉ là bình thường đều nhẫn nại vô hạn với Kim Linh, làm cho Kim Linh quên Trương Tập Nhiễm kỳ thực là người có lực sát thương. Con cọp không phát uy lại coi cô là mèo bệnh, Kim Linh đại khái thật sự muốn khóc, sự thực đã chứng minh, Trương Tập Nhiễm xác thực không phải nhân vật dễ dàng chọc đến, mặc dù là chị họ cũng có thể bị chinh chết.

"Chị không dạy mình..." Kim Vi Vi lắc đầu như trống bỏi, chị dặn mình tuyệt đối không thể nói cho Nhiễm Nhiễm biết chuyện này, nếu không Nhiễm Nhiễm sẽ tức giận. Kim Vi Vi sẽ không dễ dàng bán đứng chị, nàng hoàn toàn quên vừa rồi đã nói lỡ miệng bán Kim Linh mất tiêu rồi. Kim Vi Vi bình thường hay quên, nàng chỉ nhớ kỹ hoặc chú ý chuyện nàng cho rằng là trọng yếu, cho nên Kim Vi Vi cũng sẽ làm một ít chuyện qua sông chặt cầu trong vô thức.

"Vi Vi, buông có được không?" Ngữ khí của Trương Tập Nhiễm mang theo một chút cầu xin.

"Không được, người ta còn chưa hôn cậu mà!" Vuốt lại khó chịu, thế nhưng hôn môi sẽ không khó chịu đi, môi Nhiễm Nhiễm nhìn rất đẹp nha.

Đẹp kỳ thực cũng không liên quan gì đến công năng, đương nhiên Kim Vi Vi nghĩ có quan hệ cũng chẳng sao.

Hết chương 89

P/s: cmt đi mấy thím, đừng làm D cảm thấy bị bỏ rơi a~~

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: 90: Trương Tập Nhiễm Trả Thù

Kỳ thực hôn lưỡi và mấy thứ linh tinh đối với Kim Vi Vi mà nói vẫn là quá sức. Kim Vi Vi vẫn cực kỳ đơn thuần, hôn kiểu chuẩn chuẩn lướt nước như tiểu nữ sinh mới yêu lần đầu, đối với nàng mà nói, hôn thuần khiết như vậy cũng đã làm cho nàng thấy rất hạnh phúc, nàng thoả mãn nhảy xuống khỏi người Trương Tập Nhiễm, sau đó ưn cơ thể vào lòng Trương Tập Nhiễm, tìm tư thế thật thoải mái chuẩn bị đi vào giấc ngủ, thực tế nàng cũng có chút mệt nhọc.

Nụ hôn thuần khiết kia của Kim Vi Vi làm cho tâm trạng của Trương Tập Nhiễm tốt lên không ít, may mà không phải đã bị chị họ dạy đến quá xấu. Trương Tập Nhiễm không thể cho bất luận kẻ nào làm bẩn Kim Vi Vi không nhiễm bụi trần, đương nhiên ngoại trừ cô. Tự như bình thường bản thân khi dễ Vi Vi thì có thể, thế nhưng người khác khi dễ Vi Vi, cô sẽ không nguyên ý. Trương Tập Nhiễm thuận lợi ôm lấy Kim Vi Vi tiến vào lòng mình, ôm Kim Vi Vi có thật đúng là rất mềm mại cũng rất thoải mái. Kim Vi Vi thích dùng sữa tắm trẻ em, trên người tựa hồ thật sự có một cỗ mùi sữa nhàn nhạt, da thịt mềm mại cũng ngang với trẻ con, làm cho Trương Tập Nhiễm muốn cắn một ngụm. Trương Tập Nhiễm nhìn Kim Vi Vi mệt rồi, trong lòng hơi thờ dãi một hồi, sự không thoải mái trong lòng tiêu đi không ít. Dù sao Kim Vi Vi vĩnh viễn cũng không hiểu người khác đang không được tự nhiên tức giận cái gì, giống như nắm tay đánh vào bạch bông, cảm giác nghẹn khuất vì không thể tác động lực, hết lần này tới lần khác loại cảm giác này chỉ có thể dựa vào bản thân mình điều tiết. Trương Tập Nhiễm thật không biết bản thân đụng phải một người như vậy rốt cuộc là hạnh phúc hay bất hạnh?

"Vi Vi, mình nên làm sao với cậu bây giờ?" Trương Tập Nhiễm không khỏi ôm chặt Kim Vi Vi, trong lòng nhất thời không có manh mối. Trương Tập Nhiễm không biết nên làm sao với Kim Vi Vi, thế nhưng đối phó với Kim Linh, Trương Tập Nhiễm vẫn có biện pháp!

Tác phong sống không tốt trước đây của Kim Linh có thể làm cho Trang Ý Mộng ăn no nê dầm chua một bữa, thế nhưng phát triển trở thành nguy cơ trong tình cảm của Kim Linh, chính Trương Tập Nhiễm cũng bắt ngờ.

Trang Ý Mộng là les, là bí mật bán công khai ở Trang thị, dù sao thì Trang Ý Mộng và Mộc Hân đã từng thân mật, hơn nữa ra sức nâng Mộc Hân lên, không có chút phân mè (chỉ cái xấu mà người khác cố giấu đi) thì không ai tin, chỉ là không ai dám nhắc công khai mà thôi. Gần đây gặp gỡ thân mật với Kim Linh, người đã từng có tác phong cuộc sống rất không tốt, dù sao thì gần đây Kim Linh đón Trang Ý Mộng tan tằm, xuất hiện ở cửa lớn Trang thị quá nhiều lần, hơn nữa xe thể thao của Kim Linh lại rất phong cách, không khiến người ta ghê mắt cũng khó. Vì vậy, lời đồn Trang Ý Mộng thay

người yêu truyền khắp Trang thị.

Bản thân Trang Ý Mộng là một mỹ nhân, Mộc Hân còn đẹp hơn, một đôi như thể đứng cùng một chỗ thấy thế nào cũng là cảnh đẹp ý vui, phần lớn mọi người sẽ không thấy không được tự nhiên hoặc kỳ thị, thậm chí còn có không ít người ủng hộ, còn một phần nhỏ kỳ thị cực đoan. Hôm nay, Mộc Hân từ chức, play-girl Kim Linh xuất hiện, trong những cặp mắt không biết chuyện, thì nhất định diễn dịch thành một tam giác tình yêu oanh oanh liệt liệt.

"Tôi nghĩ Mộc quản lý đẹp hơn Kim Linh, da thì trắng, ngũ quan lại tinh xảo, tôi không nghĩ ra tại sao Trang tổng lúc trước thích Mộc quản lý như vậy thế nào lại thay lòng đổi dạ?" Thích play-girl như Kim Linh quả thực chính là trình độ thường thức giảm, một ít người thật sự ủng hộ couple Mộc-Trang bắt đầu nói.

"Tôi nghĩ Kim Linh làm người yêu phòng chừng phải có nhiều tình thú hơn so với Mộc Hân, vóc người nóng bỏng không nói, kinh nghiệm tình trường, hẳn là tình thông công phu trên giường hơn Mộc Hân, Trang của chúng ta phòng chừng muốn đổi khẩu vị, Mộc Hân đẹp thì đẹp, thế nhưng ăn lâu sẽ ngấy đi..." Đàng vô si lên tiếng.

"Không đâu, nếu là Mộc Hân, thì tôi nghĩ bao lâu cũng không sao..." Đàng cốc nhái thêm nhỏ dãi Mộc Hân nói.

"Cô đừng có mơ, Mộc Hân là người có thể để cô nhúng chàm sao, bắt quá lúc trước nghe Chu trợ lý đặc biệt của Trang tổng nói, là Mộc Hân chủ động rời cương vị công tác, lúc đó Trang tổng đè ép thư từ chức không phê, thế nhưng thái độ từ chức của Mộc Hân rất cứng ngạnh, nói không chừng là sau khi tình cảm giữa Mộc Hân và Trang tổng kết thúc, nên mới cùng một chỗ với Kim Linh đi..." Đàng bát quái cũng là đàng có nghiên cứu.

"Tôi đoán là Trang tổng ăn vụng, sau đó bị Mộc Hân phát hiện, Mộc Hân then quá thành giận từ chức..." Cái này là đáng kịch tình.

"Cô rõ ràng đã hạ thấp mị lực và chỉ số thông minh của Mộc Hân, Mộc Hân đâu giống người không giữ được tâm người yêu, nếu là ngầm chịu thiệt thòi thì thế nào còn tha cho Trang tổng và Kim Linh tiêu dao sung sướng như vậy, phải hiểu rằng Mộc Hân thế nhưng là độc phụ đây, bắt quá Mộc Hân rồi đi thật đúng là một sự đáng tiếc..." Người ngầm chịu thiệt thòi vì Mộc Hân nói.

"Đó cũng chưa chắc, hoa nhà làm sao phong tao cuồng dã bằng hoa dại..." Phái thân Kim Linh nói.

"Trang tổng và Kim Linh còn có quan hệ thân thích, chủ tịch là cô cô của Trang tổng, là dì của Kim Linh..." Đàng nghiên cứu quan hệ cũng xin một góc.

Thậm chí còn có người để Mộc Hân và Kim Linh song song cùng một chỗ để so sánh, đầu tiên là khuôn mặt đẹp, vóc người tương đối, từ màu da đến ngũ quan, thậm chí có hơi nách hay không đều đã thảo luận qua, thứ hai là gia thế, tính cách, bối cảnh giáo dục và văn văn...

Nói chung thì diễn đàn mà nhân viên Trang thị lên rút nước nói chuyện phiếm đã thảo luận chuyện này sôi sùng sục, thậm chí còn hấp dẫn rất nhiều nhân viên không nằm trong nội bộ Trang thị đăng kí.

Kỳ thực làm tập đoàn xí nghiệp, Trang thị bản thân có trang web bên chính phủ, thế nhưng các nhân viên sẽ chỉ dùng web của nhà nước khi làm báo cáo nhỏ cho lãnh đạo, nhưng có rủi ro cho nên nhất định phải thận trọng, vạn nhất IP bị tra ra cũng rất phiền phức; cái nữa chính là để kiến nghị phúc lợi nào có thể cải tiến có thể hoàn thiện, còn về phần bát quái sẽ không thể thảo luận ở trang web nhà nước, cho nên rất ăn ý mà đi dòi trợn địa thảo luận.

Cho nên khi Kim Linh ôm bụng cười đọc những bài post thì Trang Ý Mộng không khỏi liếc mắt nhìn Kim Linh.

"Mộng Mộng, tôi không đẹp bằng Mộc Hân sao?" Kim Linh nhắc đầu khỏi màn hình máy tính nhìn về phía Trang Ý Mộng, điều cô không hài lòng nhất chính là khuôn mặt bản thân bại bởi Mộc Hân, tuy rằng vóc người rất có lực thắng lại, thế nhưng Kim Linh vẫn không hài lòng.

Không biết Kim Linh đột nhiên phát điên gì, bắt quá làm một người ăn ngay nói thật, Trang Ý Mộng ngấm một chút khuôn mặt Kim Linh, sau đó gật đầu một cái làm cho Kim Linh rất thất vọng.

"Vậy vóc người?" Kim Linh thăm phiền muộn, sợ Trang Ý Mộng mất không công bằng, cho nên lại hỏi một vấn đề khác để xác định Trang Ý Mộng trả lời vấn đề có tính khách quan.

Trang Ý Mộng lại ngấm một chút vóc người Kim Linh, sau đó do dự một chút, "Vóc người của cô tốt hơn một chút." Câu trả lời này không có nghĩa là vóc người Mộc Hân không tốt, vóc người Mộc Hân rất cân xứng, rất có mỹ cảm, chỉ là vóc người Kim Linh nóng bỏng hơn một ít, cái mông rất cong không nói, mà ngực cũng lớn hơn một chút so với Mộc Hân, dù sao thì B và C có điểm chênh lệch, nước da khô gọi màu mật ong, vóc người rất có đặc trưng riêng.

Tuy rằng sự do dự của Trang Ý Mộng làm cho Kim Linh phi thường bất mãn, thế nhưng tóm lại là thừa nhận vóc người bản thân tốt hơn chút, tóm lại là còn có chút khách quan.

"Mộng Mộng, nhân viên của cậu rất muốn biết cậu là công hay thụ đó?" Kim Linh ngoác muốn Trang Ý Mộng đến xem, không nghĩ tới nhân viên Trang thị đáng yêu như thế, cư nhiên nội bộ còn phân hoá thành hậu cung Kim-Trang và hậu cung Mộc-Trang, còn quan tâm vấn đề công thụ trên giường của lão bản.

Trang Ý Mộng biết cái trang web này, thế nhưng cho tới giờ cũng chưa từng lên, cô cho rằng ông chủ hẳn nên cho nhân viên không gian riêng tư, cho các nhân viên không gian tự do giao lưu. Cô là lão bản phúc hậu, thế nhưng các nhân viên của cô hình như không phúc hậu như thế.

"Trang luôn luôn công, phải là công, ai bảo cô ấy là nữ vương chứ!"

"Tôi nghĩ Trang tổng lên lớn quá rồi, mỗi lần gặp kêu gọi kia luôn thấy rất có cảm giác tiêu hồn, hẳn phải là thật..."

"Ừ, có người nói người mỗi lần gặp thì tràn đầy ham muốn!" Ngữ khí của bà tám này thế nào giống Kim Linh vậy?

...

Những chữ như thế hiện lên trong tầm mắt Trang Ý Mộng. Trang Ý Mộng biết bình thường cũng có người sẽ nói luyên thuyên, thế nhưng những lời ra tiếng vào này chưa bao giờ có cơ hội bay vào lỗ tai mình. Đây vẫn là lần đầu tiên trực diện đối mặt về bất quá, có lực tấn công nhất định, làm cho Trang Ý Mộng mặt lạnh đi một chút. Trang Ý Mộng chỉ có một cảm giác, các nhân viên của cô rất hiển nhiên là quá nhân rồi. Có thể tưởng tượng, đối với nhân viên Trang thị mà nói, ngày mai sẽ là ngày thứ hai đen tối.

Tại lúc Kim Linh rất sung sướng lướt diễn đàn Trang thị và không quên kéo thêm fan cho bản thân, hoàn toàn không biết bản thân đã bị em họ mặt than của mình ghi hận.

Ngày hôm sau, Trang Ý Mộng nhận được một cái bọc, nội dung trong bọc phải nói rất phong phú, không thể không nói tính hành động của Trương Tập Nhiễm luôn rất cấp tốc. Cuộc sống vốn coi như ngọt ngào của Trang Ý Mộng và Kim Linh đột nhiên bị ném một quả bom, nổ đến Kim Linh gà bay chó sủa.

Quả thật là thà rằng đắc tội tiểu nhân cũng không thể đắc tội nữ nhân.

Hết chương 90

P/s: cmt đề

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hiểu Lầm

Kim Linh không có năng lực tiên tri, cho nên đương nhiên không biết bản thân bị Trang Ý Mộng xử lý lạnh, cô còn đang buồn bực hôm nay gọi điện cho Trang Ý Mộng bị từ chối, lẽ nào Mộng Mộng đang họp không rảnh nhận điện sao? Kim Linh không thể làm gì khác ngoài lại tới Trang thị, nhận được thông báo Trang Ý Mộng đi công tác, Kim Linh suyết ngất. Trang Ý Mộng đi công tác cứ nhiên không nói trước với mình một tiếng, chiếu theo quan hệ hiện tại giữa mình và cô ấy thì không thoải. Kim Linh cảm giác nhiệt tình đầy ngập của bản thân như bị hắt một bát nước đá nhỏ, chỉ là một bát nhỏ, có chút khó chịu, thế nhưng cũng làm cô lạnh từ đầu lạnh đến chân.

Kim Linh sắp xếp lại, điện thoại không nhận, người lại không thấy, Kim Linh không hiểu vô duyên vô cớ Trang Ý Mộng lại ngạo kiều là vì sao đây?

Đương nhiên Trang Ý Mộng sẽ không vô duyên vô cớ ngạo kiều, mà là cái bọc Trương Tập Nhiễm gửi cho Trang Ý Mộng nội dung quá phong phú. Từ mỗi tình đầu lúc Kim Linh vài tuổi, mỗi tình đầu là ai, ai quen dài nhất, ngắn nhất là người nào, liệt kê một loạt những đàn ông mà Kim Linh từng trêu chọc cùng thời gian và trình tự, còn có một ít hình ảnh làm bằng chứng, làm cho Trang Ý Mộng xem xong mặt đen càng thêm đen. Trang Ý Mộng đương nhiên biết tính sử dụng phong phú của Kim Linh, thế nhưng giới hạn việc này không bày ra rõ ràng trước mặt, hôm nay bị người khác bày ra như vậy thì uy lực không thua gì một quả bom, nổ đến tâm trạng nguyên bản ngọt ngào của Trang Ý Mộng biến mất hầu như không còn.

Chuyện khiến Trang Ý Mộng lưu ý nhất là, bạn trai lâu nhất của Kim Linh bất quá là một năm ba tháng, bản thân có thể làm cho Kim Linh thấy mới mẻ trong bao lâu đây? Thủy triều ái tình cuồng nhiệt tràn bờ rồi lui, đau buồn âm thầm đã có từ trước trong lòng Trang Ý Mộng bắt đầu chuyển động, vô luận Trang Ý Mộng làm sao lừa mình dối người, lúc này vẫn phải đối mặt với một vấn đề tàn khốc: Kim Linh đã từng có tiếng xấu, không thể phủ nhận. Hiện tại Trang Ý Mộng có bao nhiêu phân tình cảm dành cho Kim Linh thì có bấy nhiêu bất an lúc này. Những người yêu cũ này của Kim Linh không ưu tú sao? Không, trên thực tế, cái sau ưu tú hơn cái trước, nhiều người như vậy cũng không giữ được tâm cô ấy, Trang Ý Mộng nghĩ bản thân muốn làm người cuối cùng của Kim Linh, hôm nay xem ra có cảm giác người si nói mộng.

Khi đi động kêu, thấy hai chữ Kim Linh, trong lòng Trang Ý Mộng có oán khí và hận ý, hận Kim Linh tới trêu chọc bản thân, cũng hận bản thân cứ nhiên để người trêu chọc bắt bướm nơi nơi như Kim Linh trêu chọc đến.

Kim Linh lần này thực sự có chút oan, hơn nữa là oan đến tận cùng, cơ hội khiếu nại cũng không có, đây cũng không phải chuyện bi thảm nhất, sự thực thường xuyên nói cho chúng ta biết, thần Số Phận thường xuyên thích chơi trò họa vô đơn chí và thử thách.

Kim Linh bắt đầu gọi cho Trang Ý Mộng, vẫn chỉ là từ chối, tới lúc sau, Trang Ý Mộng cứ nhiên trực tiếp tắt điện thoại, điều này làm cho Kim Linh rất phiền muộn, tìm người không tìm thấy, phiền muộn đến tột đỉnh. Bản thân cô cũng là thiên chi kiều nữ (con trời), trước nay đều là người khác đi đổ, chán ghét trăm bề như Trang Ý Mộng đã là phi thường hiếm thấy, hôm nay bị Trang Ý Mộng coi thường như cây cỏ thì trong lòng cũng có chút bất bình.

Vì vậy, hồ bằng cầu hữu Dương Hạo của cô hẹn cô đi bar uống rượu, cô đi. Kỳ thực Dương Hạo có chút bất ngờ khi thấy Kim Linh đến, dù sao thì mấy hôm trước bản thân mới còn bị cô một câu từ chối, theo lý mà nói, cổ nỗ lực về tình yêu cuồng nhiệt giữa Kim Linh và Trang Ý Mộng còn chưa tiêu đi, xem ra thì thay đổi khẩu vị vẫn không giữ được trái tim không an phận kia của Kim Linh a.

Thói quen và hành động của con người dường thành cần một khoảng thời gian rất dài, mà đồng thời muốn bỏ cũng cần một đoạn thời gian, tựa như Kim Linh. Bản chất tùy tiện vô tâm, mặc dù gần đây thu liễm không ít, thế nhưng triệt để biến thành bé ngoan thì không quá hiện thực. Vào quán bar, những bản chất của Kim Linh lại lộ ra, mặc dù sẽ không tùy tiện ve vãn người khác, cũng sẽ không nhảy múa kè mạt với người lạ, thế nhưng ném mấy mị nhân thử chút mị lực giá trị của bản thân vẫn là không tránh được.

Dương Hạo nhìn Kim Linh sóng mắt lấp lánh, trêu hoa ghẹo nguyệt tự nhiên trời sinh thế nào cũng không giấu được. Kim Linh chính là Kim Linh, sẽ không thoáng cái biến thành một người khác. Dương Hạo nhìn vẻ câu người của Kim Linh thì mắt mỉm cười, vui thay cho Kim Linh mà bản thân quen thuộc, đây mới là chiến hữu của mình.

"Tôi còn tưởng rằng cậu triệt để ăn chay." Dương Hạo trêu chọc.

"Con hổ không ăn thịt còn có thể là hổ sao?" Kim Linh sĩ diện nói, gần đây thật đúng là an phận đến khiến bản thân Kim Linh cũng thấy bất khả tư nghị, thế nhưng cô tuyệt đối sẽ không nói cho Dương Hạo biết.

"Kỳ này tuổi mới được bao lâu vậy?" Dương Hạo hiếu kỳ hỏi Kim Linh, kỳ này đương nhiên là chỉ Trang Ý Mộng.

Kim Linh không thích trọng tâm câu chuyện này, cho tới bây giờ, cô chưa bao giờ ngầm nghĩ kỳ hạn sử dụng của Trang Ý Mộng, thậm chí nghĩ cứ tiếp tục sống với Trang Ý Mộng như vậy cũng không tồi. Dù sao bản thân cũng không còn nhỏ tuổi, cũng nên hồi tâm, thế nhưng cô không muốn nói cho Dương Hạo biết mình muốn bị Trang Ý Mộng trói chặt, cũng muốn trói chặt Trang Ý Mộng, mơ hồ chỉ là không muốn bị Dương Hạo trêu chọc. Dù sao thì Trang Ý Mộng còn tình cũ khó quên với Mộc Hân, thế nào cũng như mình là đồ dự phòng, đặc biệt là lúc này vô duyên vô cớ bị Trang Ý Mộng bỏ rơi. Trong đầu Kim Linh có chút bất bình, ví dụ như sẽ xuất hiện tâm trạng lúc này: lão nương đã vì cô ta mà bỏ xuống nơi phồn hoa, cô ta cư nhiên trả lại ta tiết mục cũ tình khó quên này, đáng trách nhất chính là còn không xem trọng ta, đi công tác không nói cho ta biết, không nghe điện của cũng không gửi một tin nhắn, Kim Linh càng ngày tâm tình càng không xong.

Kim Linh không có tâm trạng trả lời Dương Hạo, chỉ uống rượu giải sầu. Kỳ thực cô ra đây chỉ là vì uống rượu, giải quyết phiền muộn trong lòng.

Đứa bạn xấu Dương Hạo này cũng không mời rượu, dù sao thì Kim Linh luôn luôn đúng mực, từ lượng lại vô cùng tốt, rất ít khi uống say, thế nhưng không chịu nổi các loại rượu nhập nồng độ cao trộn lẫn nhau. Kim Linh bất ngờ uống đến có chút say, đi đường lắc lư đúng đưa, Dương Hạo không thể làm gì khác ngoài đưa Kim Linh trở về.

Vì vậy sự tình dở khóc dở cười xảy ra, lúc Dương Hạo đỡ Kim Linh xuống xe, giày cao gót nhọn hoắt không gì sánh được của Kim Linh lại lệch một chút, thân thể không khỏi vron về phía trước, trực tiếp nhào vào lòng Dương Hạo, Kim Linh còn không sợ chết vòng tay ôm cổ Dương Hạo. Cô chỉ tiện tay mà thôi, đây là di chứng của thói quen bất lương trước đây, hơn nữa cô và Dương Hạo là bạn bè, có thể coi như chị em, cũng có thể là anh em. Thế nên một màn này vừa lúc bị Trang Ý Mộng dừng xe dưới lầu nhà Kim Linh ngồi chờ bên trong chờ Kim Linh trở về thấy được, từ góc nhìn của Trang Ý Mộng, Kim Linh và Dương Hạo đã biến thành một đôi thân mật dị thường. Trang Ý Mộng cảm thấy trong lòng hung hăng bị đâm một chút, đau như thối.

Trang Ý Mộng thấy thật châm chọc, bản thân vốn còn muốn cho Kim Linh một cơ hội, dù sao thì rất nhiều chuyện đều đã là quá khứ, hơn nữa biểu hiện lúc Kim Linh và mình ở cùng một chỗ cũng không tệ lắm, nhưng thấy được một màn này, quả thực giống như hất một bát nước lớn vào Trang Ý Mộng, lạnh từ đầu lạnh tới chân. Thật không ngờ, mới bỏ cô một ngày đêm đã lập tức thông đồng với người đàn ông khác, thật đúng là không chịu cô đơn, cho nên nói, chó không thôi ăn cứt là do thiên tính, không quan hệ tới cái khác.

Trang Ý Mộng cười nhạt nhìn một đôi cầu nam nữ dường như đang thân mật kia, hung hăng dẫm chân ga, cô không bao giờ muốn nhìn thấy người phụ nữ Kim Linh này nữa.

Kim Linh chỉ hơi say chứ không phải hoàn toàn say, hình như cô thấy xe Trang Ý Mộng phi vút qua, cô ý thức được trạng thái lúc này của bản thân và Dương Hạo ôm nhau không thích hợp, men say trong Kim Linh biến thành sợ hãi. Mộng Mộng sẽ không thấy chứ? Xong đời, nhất định bị hiểu lầm. Kim Linh thấy bản thân có cảm giác muốn khóc, gần đây cô thực sự rất ngoan, chưa từng đi ra ngoài chơi, cũng không trêu chọc ai, lần đầu ra ngoài uống rượu đã bị bắt quả tang không nói, vấn đề là cô và Dương Hạo thực sự thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn, cô và Dương Hạo ôm nhau chỉ là ngoài ý muốn. Thế nhưng Kim Linh biết lịch sử hỗn loạn trước đây của mình nặng cỡ nào, cho nên Kim Linh đứng ngồi không yên, lòng cô luống cuống, nhất thời hoàn toàn không biết nên làm thế nào. Tuy rằng cô là cao thủ tình trường nhưng tình yêu chân chính cô chỉ là người mới vào nghề.

Trang Ý Mộng biến mất như thế làm Kim Linh nóng nảy, cho nên cô trực tiếp vọt tới Trang thị, hơn nữa là phòng làm việc của Trang Ý Mộng. Trang Ý Mộng thực sự không có ở phòng làm việc, ngược lại, hành vi lỗ mãng của cô đã vang đến tới tận chỗ Trang Văn Huệ. Kim Linh bất chấp nhiều như vậy, cô thăm nghĩ từ chỗ Trang Văn Huệ để biết được Trang Ý Mộng đi đâu, cô cần giải thích với Trang Ý Mộng.

"Di, tiểu Mộng đi đâu rồi?" Kim Linh hỏi, cô đã không còn chơi nổi chiến thuật vòng quanh, thực tế cô không cho rằng người di này không biết quan hệ giữa mình và Trang Ý Mộng.

"Ta nhớ rõ quan hệ của cháu và tiểu Mộng không tốt lắm, thế nào đột nhiên quan tâm tiểu Mộng như vậy?" Trang Văn Huệ tự nhiên biết Kim Linh và cháu gái nhà mình thông đồng, từ lần thứ hai bà thấy Kim Linh dừng xe ở cửa Trang thị thì đã nhận ra. Chỉ là bà vẫn bất động thanh sắc. Dù sao thì tiểu Mộng vì Mộc Hân mà bị tổn thương, bà thấy trong mắt, tục ngữ nói phương pháp tốt nhất để chữa thương tình cảm là bắt đầu một đoạn tình cảm khác, cho nên bà mặc kệ. Hơn nữa so với Mộc Hân, bà thích tiểu Mộng và Kim Linh cùng một chỗ hơn, chỉ là lúc đó bà quên tác phong cuộc sống của Kim Linh thật sự quá kém. Thật không ngờ, lưu manh Mộc Hân muốn lợi dụng tiểu Mộng để thăng tiến đi rồi, Kim Linh tới cũng là khổ nạn. Trang Văn Huệ tìm được từ ngăn kéo bàn làm việc của Trang Ý Mộng một túi lớn về tình sử phong phú của Kim Linh, lúc này tiểu Mộng đột nhiên xuất ngoại tuyệt đối đáng giá tới hỗn đản Kim Linh này, nghĩ tới đây trong lòng Trang Văn Huệ có chút tức giận.

"Thưa dì, cháu thích tiểu Mộng, cháu chưa từng thích một người như thế, là loại thích giữa nam nữ." Kim Linh cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp thừa nhận.

Trang Văn Huệ thật có chút bất ngờ Kim Linh thân nhiên thừa nhận. Dù sao thì loại vô trách nhiệm như Kim Linh, một khi thừa nhận thì đại biểu sau này tuyệt không phụ tiểu Mộng, nếu không người đầu tiên bà không buông tha chính là nàng, chuyện này nói rõ Kim Linh đối với tiểu Mộng cũng không chỉ là chơi đùa.

"Cháu thật to gan, con gái nhà ta, cháu cũng dám trêu chọc?" Trang Văn Huệ hí mắt nói.

Hết chương 91

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thẳng Thắn Thừa Nhận

"Dì, tiểu Mộng thích phụ nữ, đây đã không còn là bí mật ở Trang thị, không nên để nước phù sa chảy vào ruộng người ngoài, tiện nghi người ngoài chẳng bằng tiện nghi người trong nhà, dì nói phải không?" Kim Linh không tin dì không biết Trang Ý Mộng chỉ thích phụ nữ.

"Những người khác đều được, chỉ cháu không được." Làm thân thích thì có tác dụng gì, ai cũng không được cười lên đầu họ Trang bọn họ, dù Kim Linh họ Kim cũng không được.

"Vì sao?" Kim Linh không hiểu nổi, Kim Linh còn tưởng rằng làm thân thích nhiều ít có thể chiếm chút ưu thế.

Trang Văn Huệ quăng một tập đồ đạc còn ở trong phòng làm việc của Trang Ý Mộng tới hướng Kim Linh.

Kim Linh không xem còn không biết, vừa nhìn thì sợ nhảy dựng, thì ra tình sử của chính mình cư nhiên bị người ta ghi chép như vậy, còn có một ít ảnh chụp làm bằng chứng, hơn nữa so với chính đương sự cô còn rõ ràng hơn. Kim Linh lập tức khắc sâu tự kiểm điểm một chút, hình như quá khứ xác thực có chút quá phong phú. Haizz...

"Ha ha, những thứ này đều là quá khứ, bản lĩnh của dì thật là giỏi, cái này cũng có thể tra hết." Kim Linh cười gượng nói, tình sử của mình dì cũng không phải không biết, hà tất làm điều thừa tra thêm một lần làm gì đây?

"Ta cũng không có phân rảnh rồi mà đi thăm dò những thứ này, không xem còn thật không biết, tình sử của cháu đã sắp vượt qua phong lưu thời còn trẻ của chú cháu rồi..." Trang Văn Huệ lại muốn giận chó đánh mèo Kim Dục, gen Kim gia thực sự là không tốt đến khiến người ta giận sôi. Kim Dục năm đó cũng có tiếng ăn chơi, chỉ là mấy năm nay an phận thủ thường làm cho Trang Văn Huệ thiếu chút nữa quên chỗ rác này, vì vậy đành tội nghiệp Kim Dục năm cũng trúng đạn. Bất quá lúc Trang Văn Huệ và Kim Dục kết hôn năm đó, Trang Văn Huệ không hề để ý đức hạnh của Kim Dục, bà chỉ là xuất phát từ góc độ lợi ích, hoàn toàn là đám cưới thương nghiệp. Khi đó Trang Văn Sinh - anh cả của Trang Văn Huệ, và Chu Hiểu Diệp - chị dâu, cũng chính là cha mẹ của Trang Ý Mộng, gặp tai nạn xe, năm đó Trang Văn Huệ mới 23 tuổi, mới tốt nghiệp đại học, Trang Ý Mộng mới 7 tuổi. Tường đồ người người đầy, Trang Văn Sinh trâu bò trên thương trường đột nhiên mất, tài chính Trang thị quay vòng không tốt, nhóm thân thích lại thêm thường, đều muốn chia cắt Trang thị. Trang Văn Huệ rất quả quyết tìm kiếm viện trợ từ ngoài giới, bà chọn Kim gia, kết hôn, gả cho Kim Dục. Kim Dục tuy rằng có tiếng là hoa hoa công tử, nhưng ở thương trường cũng có chút năng lực, không chút keo kiệt mà cho Trang thị vung tuyệt bút quay vòng tài chính, còn giúp Trang Văn Huệ đuổi tận giết tuyệt thân thích như lang như hổ một cách rất hung tàn. Lúc đó Trang Văn Huệ đi một nước cờ hiểm, vạn nhất Kim gia cũng nổi lên lòng tham thì cũng có thể sẽ chơi khéo thành ngu, dẫn sói vào nhà. Nhưng Trang Văn Huệ không sợ, dù là Trang thị rơi vào tay Kim gia, chỉ cần Trang thị trước tiên vượt qua khổ sở thì còn nhiều thời gian, sẽ vật về nguyên chủ.

Không thể không nói Trang Văn Huệ lúc đó tuổi còn trẻ đã rất có khí phách nữ vương, xác thực đã hấp dẫn được Kim Dục. Kim Dục không có hứng thú lớn với Trang thị, hẳn có hứng thú chinh phục Trang Văn Huệ hơn, chinh phục Trang Văn Huệ thì Trang thị không phải là phần thưởng sao? Thế nhưng chơi một vòng lại bị chinh phục, chuyện này nói sau.

"Chú từ lúc có dì thì đã an phận, ai có mắt đều thấy, làm đàn ông tốt làm việc nhà. Cho nên mới có câu, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng." Kim Linh cười mỉa nói, Kim Linh biết đêm nay chú tuyệt đối phải ngủ phòng làm việc, chứ à thật xin lỗi haha!

"Ông ta dám không an phận sao? Ông ta dám đi ra ngoài chơi bởi một cái, ta sẽ đưa hấn mười cái nón xanh." Trang Văn Huệ nói không hề gì.

"Đứng đứng, dì trị chồng có kỹ thuật..." Kim Linh vuốt mông ngựa nói, kỳ thực cô len lén lau một đám mồ hôi lạnh, cô biết bà đi trâu bò của mình tuyệt đối làm được như vậy. Cho nên, người nào cũng có thể đắc tội, duy độc người dì này không thể đắc tội, dù sao thì phụ nữ bình thường thoát nhìn đoán trang ưu nhã, khi hung hãn lên so với hổ cái còn hung tàn hơn.

"Năm đó ta chọn Kim Dục tàn hoa bại liễu này là do không còn cách nào, thế nhưng tiểu Mộng chọn cháu thì có chút ỳ khướt..." Trang Văn Huệ một vẻ không thể nguyên ý để Kim Linh và Trang Ý Mộng cùng một chỗ, mặc dù có tiền lệ hoàn lương là Kim Dục, thế nhưng để tiểu Mộng cùng một chỗ với Kim Linh tình sử phong phú, tóm lại là có hại.

Di chi nói chú là tàn hoa bại liễu mà không nói thẳng bản thân mình đã là vạn hạnh, nhưng Kim Linh nghĩ cần phải biện bạch một chút cho bản thân.

"Cái đó...đi à, trước đây tuy rằng tác phong cuộc sống của cháu không tốt lắm, nhưng đó đều là chơi đùa mà thôi, không ai có thể khiến cháu để trong lòng, tiểu Mộng là người đầu tiên. Mà trong lòng tiểu Mộng cũng không phải chỉ có mình cháu, một cái Lưu Tinh, một cái Mộc Hân, làm không tốt bây giờ còn tình cũ khó quên với Mộc Hân..." Kỳ thực cháu cũng rất ủy khuất được không.

"Nói như vậy cháu cũng rất ủy khuất nhỉ?" Trang Văn Huệ nhướn mi hỏi.

"Không, là tiểu Mộng ủy khuất, tiểu Mộng có xem qua những thứ này không?" Kim Linh lo lắng nhất chính là chuyện này, nếu bị Trang Ý Mộng thấy, thì thật tệ lắm sao.

"Đây vốn là ta thấy từ phòng làm việc của tiểu Mộng, cháu nói xem?" Trang Văn Huệ hỏi ngược lại.

Trời muốn diệt ta rồi, Kim Linh muốn khóc, rốt cuộc là người nào vì đại cừu hận gì mà cư nhiên trả thù bản thân như vậy. Kim Linh nghĩ chắc là người yêu cũ nào đó bị đá mà trả thù mình. Kim Linh có chút buồn bực, kỳ thực hai ba năm nay, vấn đề tình cảm đều xử lý tốt, tuyệt đối đều là chia tay trong hòa bình, theo đạo lý mà nói phải là không ai trả thù chứ; lúc tuổi trẻ không hiểu chuyện, đá người tương đối với vàng, những người đó dù là không cam lòng cũng sẽ không chờ lâu như vậy mới trả thù đâu nha...

"Đi, tiểu Mộng đi đâu?" Kim Linh muốn nhanh chóng tìm được Trang Ý Mộng, lúc mặt đối mặt thì tương đối dễ giải quyết vấn đề, sợ nhất là một đường treo luôn, cho nên Kim Linh có chút sốt ruột trong lòng.

"Ta vẫn chưa đáp ứng cháu và tiểu Mộng ở một chỗ." Trang Văn Huệ có chút không vui nói, "Tiểu Mộng là huyết mạch duy nhất của nhà mẹ đẻ ta, huyết mạch này nhất định phải tiếp tục truyền thừa, kỳ thực ta vẫn mong muốn nó có thể kết hôn cùng đàn ông. Hơn nữa lần này nếu như tiểu Mộng lại tuyệt vọng với cháu thì có thể sẽ nghe ta nói, không dây dưa với phụ nữ nữa mà kết hôn cùng đàn ông..." Nếu như có thể, Trang Văn Huệ thực sự mong muốn cháu gái của bản thân ở cùng đàn ông chứ không phải phụ nữ, tiền đề là Trang Ý Mộng đồng ý.

"Sinh một đứa con, dựa vào khoa học kỹ thuật hiện tại cũng không phải việc gì khó, dù tiểu Mộng cùng một chỗ với cháu cũng có thể sinh một đứa nhỏ họ Trang, tuyệt đối sẽ không làm cho nhà ngoại không người nối nghiệp, nếu như cứ bắt cô ấy kết hôn với đàn ông, cô ấy cũng sẽ không hài lòng..." Kim Linh nhanh chóng nói, cô chỉ sợ Trang Văn Huệ bảo Trang Ý Mộng kết hôn sinh con, cô càng sợ Trang Ý Mộng tuyệt vọng với mình đẩy mình vào lãnh cung.

Trang Văn Huệ vẫn không muốn nhả ra, trong đầu còn có chút do dự, cô mong muốn Trang Ý Mộng kết hôn sinh con, thế nhưng song song đó cô lại biết cháu gái mình cực kỳ cố chấp, còn liều lĩnh điên cuồng vì tình cảm, nếu không lúc trước cô sẽ không nhắm mắt với sự tồn tại của Mộc Hân.

"Đi à, đi nói đi, rốt cuộc thế nào mới có thể để cháu và tiểu Mộng cùng một chỗ đây?" Kim Linh chuẩn bị sẵn sàng để mặc người xâm lược, dù sao muốn ôm được mỹ nhân về cũng không dễ dàng như vậy.

Kim Linh nói năng thành khẩn làm cho Trang Văn Huệ có chút động dung, dù sao cô so với bất cứ ai đều mong muốn Trang Ý Mộng có thể sống hạnh phúc và hài lòng.

"Cháu cần phải hiểu rõ, cháu muốn một rừng hoa hay là chỉ một cành? Dù sao thì vì một bông hoa mà buông tha một cả khu rừng có thể không phải là lựa chọn sáng suốt." Trang Văn Huệ nhắc nhở.

"Có thể ngả bài cùng đi thì tự nhiên nguyện ý vì tiểu Mộng mà buông tha một khu rừng." Kim Linh nghĩ, cùng một chỗ với Trang Ý Mộng mà buông tha một khu rừng cũng không có gì quá lắm.

"Đừng trả lời nhanh như vậy, trở về suy nghĩ kỹ rồi tiếp tục trả lời, dù sao đây cũng liên quan đến chuyện cả đời, nói không chừng đến một ngày cháu sẽ hối hận. Hiện tại trả lời nhanh như vậy, đến lúc đó làm không được, vậy sẽ phiền phức." Ngực khí của Trang Văn Huệ rất nhậy, nhưng hàm chứa nồng đậm ý tứ uy hiếp.

"Đi có thể trước tiên nói cho cháu biết tiểu Mộng ở đâu không..." Kim Linh thấy Trang Văn Huệ không ý nói cho mình biết Trang Ý Mộng ở đâu thì lại bắt đầu có chút nóng ruột. Dù sao Trang Ý Mộng còn đang hiểu lầm, cho rằng mình chết không đổi tính. Cho nên mới nói a, hiểu lầm và vân vân là đáng ghét nhất.

Nếu Trang Văn Huệ sáng khoái nói cho Kim Linh biết chỗ Trang Ý Mộng thì bà sẽ không là Trang Văn Huệ.

"Cháu về trước đi, hiểu rõ rồi tiếp tục hành động. Hơn nữa người bản thân muốn thì tự mình đi tìm." Trang Văn Huệ nói xong liền tiễn Kim Linh rời khỏi, tình yêu quá đơn giản luôn luôn dễ bị tiêu biến. Hơn nữa trên tình cảm, Trang Văn Huệ càng mong muốn cháu gái mình có thể không chế dành quyền chủ động, ở tình cảm sẽ ở thế thượng phong. Chỉ ít bản thân Trang Văn Huệ cho tới bây giờ chưa từng để bản thân rơi vào hoàn cảnh xấu.

Hết chương 92

P/s: cmt chính là động lực, tiếp cho D động lực nào ~~~

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chung Tình Vẫn Sẽ Chung Tình

Kim Linh đi ra từ chỗ Trang Văn Huệ, cô ngồi ở xe thể thao của mình, đột nhiên vỗ gáy mình, quả nhiên là quan tâm quá bị loạn, cư nhiên quên còn có một người vô cùng có khả năng biết Trang Ý Mộng ở đâu, đó chính là Mộc Hân. Kim Linh nghĩ đến đây thì lập tức lái xe đến nhà Mộc Hân tìm Mộc Hân, mở cửa chính là Tạ Khánh Dung.

"Mộc Hân, cô biết Trang Ý Mộng hiện tại ở đâu không?" Kim Linh vào phòng, trực tiếp hỏi thẳng.

"Trang tổng gần đây không phải đều cùng một chỗ với Kim tổng ngài sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Bọn họ đã lâu không liên hệ với Trang Ý Mộng.

"Cô ấy có chút hiểu lầm nhỏ với tôi, đang giận dỗi." Kim Linh tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Tôi và Trang tổng đã lâu chưa liên hệ, cô biết chúng tôi đã sớm chia tay." Mộc Hân nói, cô phải thể hiện trước mặt bà chủ rằng kì thực quan hệ của mình và Trang Ý Mộng không thân mật như vậy, đã không còn là tình địch của Kim tổng.

"Mộc Hân, tôi rất gấp, làm ơn." Kim Linh nhìn gương mặt tinh xảo của Mộc Hân, nói rất nghiêm túc.

"Đề tôi thử xem..." Mộc Hân thấy biểu tình của Kim Linh nghiêm túc mà chăm chú, quan trọng nhất là bà chủ nói làm ơn rồi.

Mộc Hân gọi điện cho số cá nhân của Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng tắt máy, Mộc Hân lại gọi cho trợ lý đặc biệt của Trang Ý Mộng.

"Alma, Trang tổng ở đó không?" Mộc Hân hỏi.

"Trang tổng ở trong phòng." Alma là Mộc Hân một tay đề bạt lên, cho nên cô đối với Mộc Hân hỏi gì đáp nấy.

"Đưa điện thoại cho Trang tổng, tôi muốn nói chuyện với Trang tổng." Xem ra xác thực là đi công tác.

"Cái này..." Alma do dự có nên nói cho Mộc Hân biết hay không.

"Làm sao vậy?" Alma luôn luôn làm việc rất thẳng thắn, áp a áp ứng như thế không giống tác phong của cô.

"Trang tổng cùng một phụ nữ ở trong phòng, bảo tôi đừng vào quấy rối cô ấy..." Alma thoáng dừng làm tinh thần hăng hái thêm rồi nói, trong đầu có chút thấp thỏm bất an. Lúc này cô cảm thấy giống như sau khi nhìn thấy lão công của bạn thân mình ngoại tình, mau chóng phải báo cáo lên.

Mộc Hân nghe xong sững sốt, cũng có chút kinh ngạc, kiểu phụ nữ giữ mình trong sạch như Trang Ý Mộng cư nhiên cũng sẽ tìm phụ nữ qua đêm, hay là bị Kim Linh kích thích?

"Sao vậy?" Kim Linh thấy Mộc Hân biểu tình sững sốt một chút thì có chút khẩn trương hỏi.

"Trang tổng trước đây yêu cô như vậy, các cô không phải có hiểu lầm gì chứ? Trang tổng chưa bao giờ như vậy..." Alma thấy Mộc Hân im lặng thì cho rằng Mộc Hân đối với Trang Ý Mộng cũ tình khó quên, liền lập tức thoải mái hỏi.

"Tôi và Trang tổng đã sớm chia tay, chỉ là tôi có chút chuyện tìm cô ấy, được rồi, hai người hiện tại ở đâu vậy? Nói cho tôi biết địa chỉ cụ thể." Mộc Hân rất nhanh trấn định xuống, hỏi trọng điểm.

"Công ty nhánh ở Singapore, Đông Nam Á có chút vấn đề, Trang tổng tự mình tới xử lý, hiện tại ở..." Alma nói địa chỉ cụ thể cho Mộc Hân.

"Cô ấy hiện tại ở đâu?" Kim Linh lo lắng hỏi.

Mộc Hân dùng biểu tình kỳ quái nhìn Kim Linh.

"Hai người rốt cuộc có hiểu lầm gì, cô ấy thế nào lại chịu phải kích thích như thế, đến nỗi tình tình đại biến đây?" Mộc Hân nghĩ tới một ngày Trang Ý Mộng tìm phụ nữ qua đêm thì có cảm giác không thể tin.

"Xảy ra chuyện gì?" Kim Linh vừa nghe đến Trang Ý Mộng tình tình đại biến thì cảm thấy da đầu tê dại, có dự cảm không rõ.

"Trang tổng lúc này đang ở cùng một nữ tử thần bí cùng trải qua đêm tình nhân." Mộc Hân e sợ thiên hạ bắt loạn nói.

"Cái gì?" Kim Linh bất giác nâng cao âm lượng, Kim Linh vừa nghĩ đến lúc này Trang Ý Mộng và người phụ nữ khác đang tình chàng ý thiếp thì cảm thấy bản thân muốn phát điên.

"Cô ấy ở đâu?" Kim Linh hận không thể lập tức bay đến bên người Trang Ý Mộng chia rẽ đôi cầu nữ nữ kia mà không biết lúc này, mình và Dương Hạo trong cảm nhận của Trang Ý Mộng cũng là đôi cầu nam nữ.

Mộc Hân rất ngoan ngoãn thuật lại địa chỉ, bởi vì thoát nhìn Kim Linh gấp đến độ đỉnh đầu đã sắp bốc hơi, gương mặt xinh đẹp kia đã vì đồ kỵ mà có chút vận vẹo đến có chút dữ tợn. Mộc Hân tuyệt đối tin rằng, lúc này Kim Linh sẽ xé xác nữ tử thần bí kia.

---o0o---

Trang Ý Mộng bị hình ảnh Kim Linh và Dương Hạo thân mật ôm nhau làm đau lòng, lúc trước cái đau mà Mộc Hân mang đến là loại cảm giác búa đánh vào ngực, mà lần đau mà Kim Linh mang đến, thật giống như một cái kim nhọn không gì sánh được đâm vào da thịt. Trang Ý Mộng không muốn đau như thế, lần đầu tiên, lần thứ hai, còn có thể hùng hồn đưa tiễn tình cảm của bản thân, lần thứ ba, Trang Ý Mộng nghĩ bản thân thực sự không có nhiều tình cảm để có thể bị dày vò như vậy. Trang Ý Mộng lúc này đối với cảm tình có loại tuyệt vọng. Liệu có phải nếu như không chú tâm nhiều như vậy trong tình cảm, có thể tránh khỏi sự tổn thương hay không?

Cho nên Trang Ý Mộng thử phóng túng bản thân, cô đem Mã Nhã về phòng. Mã Nhã là bạn học quen lúc cô học MBA (Master of Business Administration – Thạc sĩ quản trị kinh doanh) tại Mỹ năm đó, luôn có hảo cảm với mình, thô lỗ vài lần đều bị cô cự tuyệt. Lần này gặp lại, Mã Nhã dính lấy không gỡ nổi, Trang Ý Mộng cự tuyệt không còn kiên định, ở lại mà đem Mã Nhã về phòng.

Mã Nhã là con lai, không thể kém hơn Kim Linh, vóc người cũng khá thuần thực hơn Kim Linh, nhưng Trang Ý Mộng phát hiện bản thân không cách nào lên giường với Mã Nhã, không có hứng thú chạm vào Mã Nhã, cũng không cách nào chịu được Mã Nhã chạm vào. Vì sao lúc trước cùng Kim Linh thì có thể đây?

Lúc này Trang Ý Mộng rất khó chịu, cô không cách nào phát sinh quan hệ cùng người mình không thích. cô không hiểu, vì sao Kim Linh có thể đơn giản đối người yêu như vậy, gặp một cái đối một cái, còn bản thân mỗi lần đối một cái đều tê tâm liệt phế đau như vậy, hơn nữa không cách nào không nghiêm túc với người khác, chơi đùa không phụ trách.

Tuy rằng Trang Ý Mộng ngay từ đầu đã nói, chỉ là lên giường, không liên quan đến tình cảm, nhưng Mã Nhã không thêm để ý, chính mình ở cùng Trang Ý Mộng một buổi tối là đủ rồi, hiện tại không có mấy người để ý tới thiên trường địa cửu, điều quan tâm bất quá là những thứ từng có. Mã Nhã rất thích Trang Ý Mộng, chỉ ít thích hơn mười năm, tuy rằng ở giữa cũng từng có không ít người yêu, thế nhưng không ai có thể làm cho mình nóng ruột nóng gan như Trang Ý Mộng. Từng ấy năm tới nay, Trang Ý Mộng vẫn là đối tượng mà nàng mơ ước, hôm nay Trang Ý Mộng hiếm có muốn cùng mình một đêm, Mã Nhã tự nhiên là vui vẻ đến hồng. Thế nhưng lúc này Mã Nhã nhìn Trang Ý Mộng đang chờ ra thì trong đầu có loại dự cảm, đêm nay, bản thân vẫn không chiếm được cô, bởi vì lúc này cô thoát nhìn rất ưu thương.

"Xin lỗi." Trang Ý Mộng xin lỗi, cô không cách nào phóng túng bản thân, cô không cách nào phá bỏ giới hạn của bản thân mình, không cách nào làm được điều ai cũng có thể làm (ý nói tình một đêm).

"Cậu có người thích sao?" Mã Nhã có chút thất vọng cũng có chút tiếc nuối, nhưng cô sẽ không ép buộc.

Trang Ý Mộng gật đầu, tuy rằng trong đầu thập phần không tình nguyện, nhưng cô phải thừa nhận, cô thích Kim Linh. Phản thích này tuy rằng còn chưa khác sâu đến mức như Mộc Hân, nhưng nó cũng đã thành công thay thế được Mộc Hân. Nếu như thời gian nàng ở cùng Kim Linh nhiều bằng Mộc Hân, thì có thể phân lượng phản tình cảm này tuyệt đối sẽ không ít hơn, và đau đớn cũng sẽ gấp bội.

"Cô ấy thuộc kiểu người gì?" Mã Nhã hiếu kỳ hỏi.

"Rất biết dụ người hài lòng, gọi cảm mê người lại phóng đảng không kèm chế được, tựa như Carmen*, rất không an phận." Lần đầu lúc Trang Ý Mộng nói về Kim Linh thì khẽ cười, chỉ là trong đầu thấy khó chịu một chút.

(* Nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên của Prosper Mérimée, một phụ nữ Gypsy xinh đẹp với tính khí bốc lửa. Tự do trong tình yêu, cô đã quyến rũ hạ sĩ Don José, một người lính còn chưa có nhiều kinh nghiệm. Quan hệ của họ khiến anh ta chối bỏ tình yêu cũ của mình, nổi loạn chống lại chỉ huy, và gia nhập một nhóm buôn lậu. Anh ta ghen tuông khi cô bỏ mình để quay sang đấu sĩ đấu bò Escamillo khiến anh giết Carmen.)

"Xem ra là một phụ nữ rất có mị lực." Mã Nhã có chút hiếu kỳ.

"Cô ấy xác thực là một phụ nữ xấu tính rất có mị lực." Kim Linh thật là một phụ nữ làm người ta vừa yêu vừa hận, muốn người ta giết chết cô ta trên giường, nhưng như thế thật ra có thể kết thúc mọi chuyện, không cần sợ cô nàng treu hoa ghẹo nguyệt nữa.

"Cô ta chọc cậu khổ sở, cho nên..." Mã Nhã là một người thông minh, lập tức đoán được tám phần, cùng là bị người yêu phản bội, rất nhiều người sẽ chọn trả thù người yêu, thế nhưng tình cảm của Trang Ý Mộng đối với người kia sâu đến không muốn đi trả thù hay phản bội.

Trang Ý Mộng không nói.

"Trang, cậu biết không, cậu vẫn là nữ thần gọi cảm trong cảm nhận của mình, cũng là đối tượng huyền tượng, vốn ngày hôm nay còn tưởng rằng bản thân có thể như ý nguyện." Mã Nhã vừa cười vừa nói.

"Xin lỗi." Trang Ý Mộng lại nói xin lỗi một lần.

"Mình chỉ muốn nói, nếu như cô ấy vẫn một đường tổn thương tâm cậu, mình có cơ hội hay không? Mình nhất định sẽ không để cậu khổ sở." Bản thân thực sự rất thích Trang Ý Mộng.

"Tình cảm nhảm nhí, đáng ghét nhất." Trang Ý Mộng hiếm khi bốc đồng nói.

Mã Nhã không rời khỏi phòng thuê, hai người cùng nhau nằm trên giường nói chuyện phiếm, hàn huyên rất nhiều. Mã Nhã là người rất nhiệt tình và rộng rãi, luôn luôn nói không hết chuyện. Trang Ý Mộng đột nhiên nghĩ, nếu không có Kim Linh thì cuộc sống của cô vẫn có rất nhiều cơ hội, thực sự không cần phải vì một cảnh hoa mà không sống nổi. Chỉ là lúc nghĩ đến Kim Linh, cô không khỏi nghĩ, hiện tại không có cô bên cạnh, có phải Kim Linh lại không chịu tịch mịch hay không. Nghĩ tới đây, tâm trạng mới vừa tốt một chút của Trang Ý Mộng lại trầm xuống.

---o0o---

Kim Linh lập tức mua một vé máy bay gần nhất đến Singapore, trên máy bay, cô vừa nghĩ lúc đến đó Trang Ý Mộng và người phụ nữ hoang dã nào đó ở trên giường lăn qua lăn lại thì ghen ghét dữ dội, cô hận không thể lập tức bay đến, chia rẽ đôi câu nữ nữ kia, tuyên thệ chủ quyền của bản thân.

Hết chương 93

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Yêu Rồi

Máy bay tốc hành rất nhanh, chỉ mấy giờ Kim Linh rất nhanh đã chém giết đến khách sạn mà Trang Ý Mộng ngủ lại. Lúc này đã hơn ba giờ sáng, Trang Ý Mộng cùng Mã Nhã cũng sớm trò chuyện xong đi ngủ nên tiếng rung chuông và tiếng đập cửa đòi mạng kia đều khiến Trang Ý Mộng và Mã Nhã bị đánh thức, hai người cùng đi mở cửa.

Trang Ý Mộng mở cửa thấy Kim Linh phong trần mệt mỏi, còn tưởng rằng bản thân đang nằm mơ, nhất thời không kịp phản ứng, Kim Linh thế nào lại ở đây?

Kim Linh thấy Mã Nhã có chút tư sắc đứng bên người Trang Ý Mộng, quả thật lén sàng đan cùng người phụ nữ khác sao? Kim Linh cảm thấy ngực bản thân như bị cháy phỏng, nếu như con mắt có thể giết người thì Mã Nhã đã bị vạn tiễn xuyên tâm.

Mã Nhã nhìn người đang dùng ánh mắt hung ác độc địa cùng hận ý mãnh liệt nhìn mình, giống như mình xâm phạm đến lãnh địa của cô ta liền lập tức ý thức được người phụ nữ này chính là người mà Trang Ý Mộng thích.

"Cô lên giường cùng à?" Ánh mắt từ trên người Mã Nhã của Kim Linh chuyển hướng đến Trang Ý Mộng chất vấn.

"Có liên quan với cô sao?" Trang Ý Mộng bị ngữ khí chất vấn của Kim Linh khiến cho có chút không vui, Kim Linh dựa vào cái gì chất vấn cô, là cô ta câu tam đáp tứ trừ trước.

"Tôi không ngại chơi 3P, nhìn xem ai sẽ làm cô thoải mái hơn." Kim Linh cũng không muốn nói thẳng như thế, thế nhưng cô thật sự không nhịn được. Bởi lẽ cô xác định Trang Ý Mộng cùng con hồ ly tinh kia đã quan hệ xác thịt, dù sao hai người ở trong phòng đã vài giờ, tuyệt đối không có khả năng chưa từng phát sinh chuyện gì, nghĩ tới đây Kim Linh tựa như đổ phụ, con mắt đã sắp phải tóe ra lửa.

Nghe lời vô liêm sỉ không có giới hạn kia của Kim Linh thì mặt Trang Ý Mộng trầm xuống, ánh mắt Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh có chút băng lãnh. Trang Ý Mộng không hiểu, sao lại có người vô liêm sỉ như vậy. Trang Ý Mộng nghĩ mặt bản thân bị mù nên mới thích người bỉ ổi như thế.

"Mình không quý rầy hai người, nên về trước." Mã Nhã rất thức thời để lại gian phòng cho các cô, dù sao người Trang Ý Mộng hiện tại thích cũng không phải bản thân, bất quá nhìn bầu không khí của hai người lúc này tựa hồ là dấu hiệu tốt, không thể trách Mã Nhã có chút hả hê như vậy, dù sao hiện tại cô cũng là tình địch của Kim Linh.

Mặt Trang Ý Mộng còn có chút âm trầm, cô nhìn Mã Nhã gật đầu.

Mã Nhã rời đi, Kim Linh vào phòng. Trang Ý Mộng khoanh hai tay, vẫn rất lạnh lùng nhìn Kim Linh, Kim Linh ngồi ở mép giường nhìn Trang Ý Mộng, gắng co với nhau. Bởi vì tình địch đã rời khỏi nên lửa đố kỵ hừng hực của Kim Linh giảm không ít, cho nên rút về không ít lý trí, Kim Linh vẫn không hiểu, rõ ràng có người mới ngoại tình, thế nào nhìn một điểm cũng không giống có cảm giác hổ thẹn, trái lại lễ thẳng khí hùng bản tên lạnh về phía mình. Lẽ nào bản thân hiểu lầm cô ấy sao? Suy đoán như vậy làm cho Kim Linh lại có chút thấp thỏm bất an.

"Cô cùng cô ta làm cái kia sao?" Lần này ngữ khí của Kim Linh cũng tốt không ít.

"Những điều này không quan trọng, Kim Linh, chúng ta chia tay." Trang Ý Mộng lạnh lùng nói, cô và Kim Linh có lẽ thực sự không nên bắt đầu.

"Nếu như chỉ là lên giường thì tôi không thèm để ý, thế nhưng tôi không cho cô thích cô ta. Tôi rõ ràng nói cho cô biết, tôi không phải tới để chia tay." Bản thân Kim Linh đối với trình tiết linh tinh cũng không phải quá để ý, tuy rằng hiện tại cô xác thực có chút lưu ý chuyện Trang Ý Mộng có thể lên giường cùng người khác, thế nhưng cô càng lưu ý đặt trọng tâm chuyện người mình thích có thể sẽ bị cướp đi.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, bất khả tư nghị mà cười.

"Cô cười cái gì?" Kim Linh bị nụ cười này của Trang Ý Mộng khiến cho rất không an tâm.

"Vì sao, cô nghĩ cùng người mình không thích lên giường là một chuyện tùy ý, bởi vì cô là người như vậy. Nếu như tôi cùng cô ta lên giường, thì đó chính là tượng trưng cho việc tôi thích cô ấy, nếu như không thích thì tôi không cách nào phát sinh quan hệ cùng. Kim Linh, tôi và cô thực sự không phải cùng một loại người, cô giá trị quan của cô, tôi không cách nào gặt bừa. Chúng ta chia tay, tôi không muốn tiếp tục dây dưa cùng một chỗ với cô, tôi ghét cảm giác bất an cô mang đến cho tôi." Trang Ý Mộng nghĩ mình và Kim Linh có điểm nào đó trông đánh xuôi kèn thổi ngược, lần thứ hai cô có thể khẳng định bản thân cực độ ghét thái độ bất cần đời này của Kim Linh, bất luận là trong cuộc sống hay đối đãi tình cảm, cho nên cô thật sự muốn chia tay.

Biết Trang Ý Mộng và Mã Nhã không phát sinh quan hệ thì trong đầu Kim Linh có cảm giác vui trội, chỉ là loại vui trội này không có duy trì được bao lâu, bởi vì biểu tình nói chia tay của Trang Ý Mộng quá nghiêm túc, điều này làm cho Kim Linh có điểm sợ, bởi vì mình một chút cũng không định chia tay. Cô thực sự đã yêu Trang Ý Mộng, còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng của chính mình.

"Tôi và Dương Hạo tuyệt không có gì, ngày đó tôi cùng hắn đi uống rượu, lại uống có chút say, vừa lúc bước hụt cho nên mới nhào vào lòng hắn. Nếu như tôi cùng hắn có cái gì thì tôi sẽ trực tiếp nói với cô, sẽ không lừa cô. Mà chuyện quá khứ, tôi không muốn giải thích gì thêm, đừng dùng lịch sử quá khứ để phủ định sạch chính mình, cho tôi một cơ hội, cũng cho bản thân một cơ hội, có được không?" Kim Linh đứng lên, nói với Trang Ý Mộng rất thành khẩn, biểu tình chăm chú, đây là mặt Trang Ý Mộng chưa từng thấy qua trên mặt Kim Linh.

"Bởi vì không giống nên chúng ta mới có thể hấp dẫn lẫn nhau, tôi thích cô, chưa từng nghiêm túc như vậy. Cái phần cô không thích ở tôi kia, sau này tôi nỗ lực bỏ, được không?" Kim Linh một vẻ thành khẩn 'chỉ cần anh nói em đều nguyện ý thay đổi vì anh', thế nhưng Trang Ý Mộng hình như không chút cảm kích.

Trang Ý Mộng vẫn không nói gì, chỉ mặt không biểu cảm nhìn Kim Linh, Kim Linh hoàn toàn không đoán được suy nghĩ lúc này của Trang Ý Mộng.

Kim Linh thấy Trang Ý Mộng không có phản ứng thì có chút luống cuống, Trang Ý Mộng sẽ không thực sự muốn bỏ mình chứ, mình tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy phát sinh. Cô lập tức tới gần Trang Ý Mộng, đưa tay ôm lấy thắt lưng Trang Ý Mộng, nỗ lực dùng độ ấm của Trang Ý Mộng mà thuyết phục, Trang Ý Mộng chỉ đang nói nói, Trang Ý Mộng chưa từng có ý đó.

"Chúng ta không chia tay có được không?" Kim Linh làm nũng với Trang Ý Mộng.

"Theo cá tính tiêu sái của cô, không phải hẳn nên vui vẻ đường ai nấy đi sao?" Trang Ý Mộng đẩy Kim Linh ra, Kim Linh tiêu sái trước đây lúc đá người khác chạy đi đâu rồi? Kim Linh không dứt khoát như thế sẽ làm bản thân cũng trở nên không dứt khoát, bản thân mình đã không dứt khoát quá lâu rồi.

"Cô thật muốn chia tay?" Kim Linh không xác định hỏi, bởi vì đáng về Trang Ý Mộng quá nghiêm túc, Kim Linh luống cuống toàn phần.

Trong nháy mắt Trang Ý Mộng gạt đầu kia, Kim Linh cảm giác bản thân cư nhiên có cảm giác rất muốn khóc.

"Không có khả năng sao?" Kim Linh không chịu buông tha, cô thấy ủy khuất. Rõ ràng bản thân cũng không làm sai cái gì, dù là làm sai thì kia cũng là chuyện trước đây, cái gì mà giá trị quan không giống nhau, đều là mượn cớ, rõ ràng là bản thân Trang Ý Mộng nhất gan, vì sao người khó chịu cũng là bản thân, lẽ nào thì bởi vì bản thân đã yêu cô ấy trước sao? Yêu sâu hơn so với cô ấy sao?

"Không có." Trang Ý Mộng lạnh lùng nói, sau đó xoay người chuẩn bị rời phòng.

Kim Linh nhìn bóng lưng Trang Ý Mộng kiên quyết rời đi, cảm thấy tim đột nhiên rất đau rất đau, cô không hiểu vì sao tim lại đau như thế, nếu như biết nghiêm túc sẽ đau như thế thì Kim Linh tình nguyện bản thân vẫn chơi bởi nhân gian, chưa từng nghiêm túc, cô không bao giờ muốn nghiêm túc như thế nữa...

Trang Ý Mộng đang mở cửa trong nháy mắt nghe được âm thanh ghen ngào nức nở, cô cho rằng bản thân nghe lầm, cho nên lúc cô xoay người thấy nước mắt Kim Linh thì ngây ngẩn cả người, cô cho rằng phụ nữ như Kim Linh thì không có nước mắt. Cô biết Kim Linh thích mình, nhiều lắm là nhiều hơn một ít so với thích, cách yêu còn rất xa. Tựa như mình thích Kim Linh, cũng so với thích hơn một ít, thế nhưng xa rất xa với khác cốt mình tâm như yêu Mộc Hân, thế nhưng lúc này nước mắt của Kim Linh đột nhiên như đang nói cho bản thân biết: kỳ thực cô ấy thực sự yêu mình.

Yêu đối với Trang Ý Mộng mà nói là một loại hấp dẫn trí mạng, cô vẫn luôn muốn có một người yêu bạch đầu giai lão. Cô cho rằng Kim Linh sẽ không thực sự yêu mình, cho nên cô cũng vẫn không dám thật sự yêu Kim Linh, vẫn cũng chỉ là nhiều hơn thích một ít, coi Kim Linh thành cây gỗ trôi, làm cho bản thân thoát ra chấp niệm Mộc Hân. Mà lúc này nước mắt Kim Linh làm cho Trang Ý Mộng dao động mạnh, đẩy lên khát vọng với tình yêu. Kim Linh yêu mình, có lẽ có thể thử thêm một lần, Trang Ý Mộng thuyết phục bản thân.

Là cao thủ tình trường, thế nào có thể khóc. Kim Linh không muốn khóc, thậm chí khinh thường bản thân lúc này cư nhiên lại khóc, chỉ là bị đá thôi mà, thế giới thiếu gì chuyện ai cũng phải trải qua một lần? Tâm tình không khống chế được, hoàn toàn ngoài tưởng tượng của Kim Linh. Kim Linh từng cho rằng bản thân cả đời đều không có khả năng khóc vì người khác, cô lý kỳ, ích kỷ, hưởng lạc, không có khả năng yêu người khác nhiều hơn yêu bản thân, thế nhưng lúc này cô thực sự rất khó chịu, thực sự rất muốn khóc lớn một hồi, chỉ là Kim Linh nghĩ như vậy sẽ rất không tiền đồ. Trước đây cô ghét nhất người vì không có được tình yêu mà khóc chết đi sống lại, cho nên cô không thể khóc. Kim Linh cắn môi dưới, không cho bản thân khóc thành tiếng.

Trang Ý Mộng nhìn bộ dạng của Kim Linh, kiên trì trong lòng đồ nát, cô quay lại, đứng đối diện Kim Linh.

"Vì sao lại khóc?" Ngữ khí của Trang Ý Mộng có thể nói là ôn nhu.

"Liên quan gì đến cô!" Kim Linh thấy Trang Ý Mộng quay trở lại thì nhanh chóng lấy tay lau mặt lung tung một chút, cô tuyệt đối không muốn bị người khác xem náo nhiệt, đặc biệt là người đá mình.

"Nếu như tôi thay đổi chủ ý, không chia tay thì sao?" Trang Ý Mộng hỏi.

"Con mẹ nó, cô nói chia tay thì chia tay, cô nói không chia tay sẽ không chia tay, cô đùa giỡn tôi à?" Kim Linh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo của Trang Ý Mộng quát, rống xong mới ý thức được Trang Ý Mộng nói cái gì.

"Cô nói thật?" Kim Linh không xác định hỏi lại một lần, cô cảm giác bản thân thực sự có cảm giác bị đùa giỡn, mà chính cô như một con ngốc cư nhiên chìm đắm toàn bộ trong diễn xuất. Thế nhưng cô rõ ràng cách làm người của Trang Ý Mộng không phải như vậy, vừa nãy cô là thật muốn chia tay.

Trang Ý Mộng gật đầu.

Sau khi nguy cơ chia tay được giải trừ, Kim Linh lại có cảm giác rất phát giận, cảm giác bản thân bị lừa gạt tới rơi nước mắt. Sự gọi cảm tuổi ba mươi ba cư nhiên bị vứt bỏ, đây tuyệt đối là mất mặt không dám về nhà.

"Trang Ý Mộng, cô khôn nạn!" Kim Linh đứng lên, hướng Trang Ý Mộng hung dữ mắng, tuy rằng trên mặt còn nước mắt rất không phối hợp, thế nhưng ở đâu còn tìm được nửa phần khí tức khổ sở, toàn bộ đáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ đều hiện ra.

"Chỉ khôn nạn với em." Đối với người vừa đề nghị chơi 3P, Trang Ý Mộng một chút cũng không cảm thấy áy náy.

Hết chương 94

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hoà

"Cô đến đây!" Kim Linh ngoác ngoác Trang Ý Mộng, hiện tại cô rất muốn đặt Trang Ý Mộng lên giường trừng phạt một phen.

"Để làm gì?" Trang Ý Mộng tức giận hỏi, bất quá vẫn nghe lời tới gần Kim Linh.

Kim Linh đưa tay kéo Trang Ý Mộng, sau đó quay mạnh một cái muốn hạ gục Trang Ý Mộng trên giường, thế nhưng chỉ số sức mạnh của Trang Ý Mộng tương đối cao, cô phản xạ có điều kiện kéo một cái liền áp đảo Kim Linh trên giường.

Kim Linh bị Trang Ý Mộng đặt dưới thân thì hối hận bản thân sao không đi học võ mấy lần, nếu không hiện tại sẽ không chật vật như thế. Bất quá nhìn gương mặt tinh xảo Trang Ý Mộng ở khoảng cách gần thì Kim Linh tâm viên ý mãn. Vì vậy đưa tay ôm lấy cổ Trang Ý Mộng một cách rất phong tao, tay còn lại vuốt ve lưng Trang Ý Mộng cách lộp áo một cách siêu cấp khiêu khích, sau đó ngón tay chậm rãi len vào đồ ngủ, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa mạnh lên da lưng Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh dưới thân toàn thân đều viết lên chữ phong tao kêu gọi, trầm nghĩ trong tình yêu của Kim Linh, chữ 'dục' chiếm bộ phận cực lớn.

"Kim Linh, trong tình yêu của cô với tôi, có phải ham thích lớn nhất là muốn lên giường hay không?" Trang Ý Mộng hỏi, Kim Linh xác thực là cao tay khoảng này, da thịt bị cô trêu chọc qua xuất hiện cảm giác điện chạy rất nhỏ, thân thể Trang Ý Mộng có cảm giác.

"Có lẽ, không phải thân mật cá nước hài hòa sẽ làm tình yêu càng thêm ngọt ngào và khăng khít sao?" Kim Linh nghĩ hai cái này không xung đột, ngược lại còn xúc tiến lẫn nhau, người có yêu trở nên hòa hợp, người hòa hợp trở nên yêu hơn.

"Mộng Mộng không thích tôi như vậy sao?" Kim Linh ái muội hỏi, Trang Ý Mộng đã bị tay Kim Linh len về phía bụng, vươn lên bao trùm ở vị trí mềm mại mà đầy áp của mình, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn. Kim Linh yêu chết được thân thể của Trang Ý Mộng, bởi vì thân thể Trang Ý Mộng giống cô mẫn cảm mà nhiệt tình, có tiềm lực vô cùng.

Trang Ý Mộng không hé răng, cô phải thừa nhận, thân thể Kim Linh cũng hấp dẫn mình. Nhưng cô không muốn thừa nhận, cô và Kim Linh là cùng một loại phụ nữ, Trang Ý Mộng vẫn cho rằng bản thân coi trọng tình cảm hơn tình dục, bất quá tựa như lời của Kim Linh, tình cảm cộng thêm hài hòa trong hoan ái xác thực là không thể tốt hơn.

Trang Ý Mộng bắt đầu đưa tay cởi quần áo Kim Linh, mà Kim Linh không cam lòng yếu kém đưa tay cởi áo ngủ của Trang Ý Mộng, rất nhanh hai người đã trần truồng nhìn nhau, thân thể mỹ lệ kích thích dục vọng của đối phương, Kim Linh trần truồng chủ động quần lên người Trang Ý Mộng. Tiểu biệt thắng tân hôn, lại còn là hai người mới vừa làm lành, cho nên hai người đều có chút cấp thiết đòi hỏi thân thể của đối phương, tưởng niệm loại giao hoan kịch liệt mà triền miên.

Sau một phen giao chiến kịch liệt, Kim Linh bại trận trước, dù sao cô ngồi mấy giờ mấy bay, lại đổ kị cùng sợ bóng sợ gió một chút, cảm xúc vốn cực đoan dễ khiến uể oải, tham hoan một hồi, khí lực toàn thân Kim Linh đều như bị tháo nước, chân không gờ lên nổi, dẫn đến thụ cũng không thụ nổi.

Trang Ý Mộng tình thần tốt có chút cảm giác vẫn chưa thỏa mãn. Thực tế, Trang Ý Mộng thuộc loại người trên giường thì biến thân, chỉ cần mặc quần áo thì chính kinh không gì sánh được, khi cởi đồ ra lại rất hung mãnh. Cô yêu thích cách thức kịch liệt, đặc biệt lúc công, mà Kim Linh cũng thích chuyển đổi phù hợp, ngoài cái đó ra, Kim Linh còn thích ném thử các loại tình thú không giới hạn. Trang Ý Mộng ném thử chiêu mới, luôn luôn sẽ nhớ một phen, thể nhưng thân thể thích ứng rất mau, thậm chí sẽ còn nhiệt tình ngoài ý muốn, cho nên Kim Linh như đào khoét bảo tàng, tận sức đào móc tiềm lực của thân thể Trang Ý Mộng. Hơn nữa Trang Ý Mộng học rất nhanh, chiêu dùng trên người cô, Trang Ý Mộng sẽ học ngay lập tức dùng trên người Kim Linh. Phản ứng nhiệt tình của Kim Linh tự nhiên cũng không phải nói chơi. Vì vậy hai người ăn nhịp với nhau, cho nên sau lần đầu tiên ngoài ý muốn lúc trước của hai người mới có vô số lần sau đó. Bởi vậy, giới hạn của hai người bị Kim Linh một đường hạ thấp.

"Con hồ ly tinh kia là ai?" Thân thể qua đi một trận kinh luyện, Kim Linh tuy rằng cảm giác thân thể mệt mỏi rồi nhưng cô còn nhớ thương cọng rom Mã Nhã này.

"Hồ ly tinh gì?" Trang Ý Mộng lúc này không quá cảm thú tiếp tục vằn vò thân thể Kim Linh, tuy rằng Kim Linh mặc dù mệt chết đi, thể nhưng chỉ cần trên chộc sẽ có phản ứng. Trang Ý Mộng rất ôn nhu ôm Kim Linh vào lòng. Chỉ cần Kim Linh không phá phách, Trang Ý Mộng trên cơ bản chính là một người yêu sẵn sóc ôn nhu, sẽ đối tốt đến cẩn thận với người yêu, thể nhưng Kim Linh trên cơ bản rất không biết điều, chỉ cần cho chút ánh mặt trời thì xán lạn, đặc ý đến làm cho Trang Ý Mộng nghĩ không thể đối quá tốt với Kim Linh.

"Đưa con lại vừa rồi." Mã Nhã đối với Trang Ý Mộng không có ý đồ, Kim Linh đánh chết cũng không tin.

"Bạn học." Tay Trang Ý Mộng lại vuốt vron tới giữa hai chân còn có chút ướt của Kim Linh, cô nghĩ tinh thần của Kim Linh cũng không tệ lắm, có thể tiếp tục.

"Cô muốn giết chết lão nương trên giường sao!?" Kim Linh nhanh chóng kẹp chân lại không cho Trang Ý Mộng đi vào, dù sao Trang Ý Mộng cũng có tiền án quý sức công, cô đã biết dục tính của Trang Ý Mộng cũng rất trần đầy, vừa rồi bản thân mới công một lần, hoàn toàn chưa cho cô ấy ăn no.

"Giết chết rồi không khéo lại tốt." Trang Ý Mộng rút ra ngón tay từ đùi Kim Linh, nhàn nhạt nói, cảm giác còn vẫn chưa no thật đáng ghét.

"Cô và hồ ly tinh trong phòng lâu như vậy đã làm cái gì?" Kim Linh lại quay về chủ đề Mã Nhã, dấm chua của cô còn chưa ăn xong.

"Nói chuyện phiếm." Trang Ý Mộng thành thực trả lời.

"Trò chuyện gì?" Kim Linh là đập vỡ nỗi hỏi tiếp.

"Cô thật phiền, ngủ đi." Trang Ý Mộng không muốn trả lời cái vấn đề rất không tố chất này.

"Nói đi..." Kim Linh làm nũng với Trang Ý Mộng, tuy rằng bị Trang Ý Mộng ngại phiền thì có một chút phiền muộn. Nhớ lại không biết bản thân tiêu sái năm đó chạy đi đâu mất tiêu rồi. Bất quá biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, thu thập tin tức của tình địch có thể giúp một tay đánh bại tình địch, muốn cướp người của Kim Linh cô, không dễ dàng như vậy.

"Cậu ấy nói tôi là nữ thần của cậu ấy, đối tượng trong mơ..." Nếu Kim Linh muốn nghe thì Trang Ý Mộng chọn nội dung mà Kim Linh không muốn nghe nhất để nói, tức chết Kim Linh.

"Người phụ nữ kia thế nào đánh khinh như thế?" Đờ mờ, nữ nhân của tôi là thứ cô có thể huyền tường sao? Kim Linh nhất định chưa muốn chết, trong đầu thầm mắng Mã Nhã hèn mọn biến thái.

Trang Ý Mộng hết chỗ nói, phụ nữ đáng khinh nhất không phải chính là bản thân Kim Linh sao?

"Vậy cô ta có thừa cơ ăn đậu hũ của cô không?" Kim Linh lo lắng hỏi, một tình địch thêm thường nữ nhân của mình như thế, ở cùng một chỗ với Trang Ý Mộng, nghĩ đến đây Kim Linh đã thấy lo lắng.

Trang Ý Mộng thực sự không muốn tiếp tục đề ý người phụ nữ khi ghen thì phi thường phiền này nữa, nhắm mắt chuẩn bị ngủ, nhưng không biết vì sao, Trang Ý Mộng cảm giác tâm tình đêm nay của bản thân phi thường tốt, nói không chừng đêm nay còn có thể có một cái mộng đẹp.

"Sau này không cho Mộng Mộng ở cùng một chỗ với cô ta." Kim Linh ra lệnh.

"Ừ." Ngực khí của Trang Ý Mộng rất có lệ.

"Mộng Mộng..." Kim Linh thấy Trang Ý Mộng một chút cũng không coi trọng thì ngực khí không khỏi có vẻ hơi ai oán.

Hết chương 95

-----@-----

Ha ha, ta nói thích cái cp người nhón này ghê. Giận gì thì giận, kết thúc cuối cùng ở trên giường. Cứ vậy đi tui thích~

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Dấm Chua Ở Mọi Nơi

Mã Nhã đương nhiên mong muốn Trang Ý Mộng và Kim Linh chia tay, hơn nữa xem tình hình ngày hôm qua tựa hồ không lạc quan. Thế nhưng ngày hôm sau, khi Mã Nhã thấy Kim Linh và Trang Ý Mộng hôn hít ngọt ngào thì trong lòng vẫn có tiếc nuối nhỏ nhỏ, đáng tiếc cho cơ hội tối hôm qua. Rất rõ ràng tình địch của bản thân đang cố ý ân ái trước mặt mình, tay cô ta thân thiết kéo cánh tay Trang, lúc nói chuyện với Trang thì cố ý dãn đặc biệt gần, nhìn bản thân cười đến rất đắc ý, nụ cười này rất kiêu ngạo, cái dạng kiêu ngạo tiểu nhân đắc chí này làm cho Mã Nhã thấy tình địch này rất đáng ghét.

"Xin chào, tối hôm qua quên giới thiệu với cô, tôi là Kim Linh, tôi và tiểu Mộng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên." Kim Linh đều đều một đường giới thiệu bản thân với Mã Nhã, cô hiện tại đã là người thắng, cho nên bảo trì phong độ của người thắng.

Trang Ý Mộng nhướn mi, cô và Kim Linh quen biết từ nhỏ thì không sai, thế nhưng tựa hồ không có tí quan hệ nào dính với thanh mai trúc mã, Kim Linh thật đúng trợn mắt nói dối.

"Tôi là Mã Nhã, là bạn học của Trang." Mặc dù Mã Nhã và Kim Linh ghét lẫn nhau, thế nhưng Kim Linh đã chủ động thì bản thân nhiều ít cũng cần biểu hiện hiền lành một tí.

Vì vậy hai người vờ vịt bắt đầu hàn huyên, nói chuyện thời thượng, trò chuyện kinh tế, cuối cùng thì nói tới Trang Ý Mộng. Kim Linh nói Trang Ý Mộng khi còn bé dễ thương làm sao, khiến người ta thích làm sao, Mã Nhã nói Trang Ý Mộng thời gian học MBA ưu tú thế nào, được hoan nghênh các loại thế nào, trò chuyện đến sảng ngảm cuộn trào mãnh liệt. Ngược lại Trang Ý Mộng ngay từ đầu đã rất ít nói chuyện, chỉ im lặng ăn, hoàn toàn không để ý tới gọn sảng giữa Kim Linh và Mã Nhã, tựa hồ một chút cũng không liên quan đến cô.

"Người ta muốn uống ly của Mộng Mộng cơ." Kim Linh không buông tha cơ hội bày ân ái.

"Không phải em chưa uống hết sao? Nếu không thích, tôi gọi người đổi cho em ly khác." Trang Ý Mộng cũng không phải rất phối hợp.

"Mặc kệ, người ta chính là muốn ly kia của Mộng Mộng, tôi nghĩ ly nước xoài mà bạn gái mình uống sẽ ngon hơn." Kim Linh phi thường tùy hứng và bá đạo nói, bất quá nước trái cây dính nước bọt của Trang Ý Mộng xác thực sẽ tương đối dễ uống, đặc biệt uống lúc trước mặt tình địch.

Trang Ý Mộng đột nhiên nghĩ Kim Linh càng ngày càng ấu trĩ, có phải Kim Linh quên bản thân đã ba mươi ba tuổi hay không. Trang Ý Mộng trong lòng âm thầm khinh bỉ, thế nhưng hành vi cũng rất dung túng Kim Linh, cô đưa tay đổi ly nước xoài của mình với ly nước chanh của Kim Linh.

Mục đích tà ác ân ái của Kim Linh đã đạt được, tuy rằng biểu hiện của Trang Ý Mộng đối với Kim Linh có chút cảm giác cố ý lãnh đạm, thế nhưng Mã Nhã có thể nhìn ra được sùng nịch cùng dung túng dưới sự cố ý lãnh đạm của Trang. Mã Nhã có thể cảm giác được cái loại ôn nhu vô hình của Trang đối với Kim Linh, làm cho Mã Nhã trong lòng rất ước ao cũng rất đáng tiếc, Trang và Kim Linh so với các tình lữ khác rất có loại cảm giác phù hợp, giống như trời sinh một đôi, tựa hồ không cách nào bị bên thứ ba chen chân. Mã Nhã sẽ không tự làm mất mặt, tuy rằng cô xác thực thập phần thích Trang Ý Mộng, nhưng cũng không đến trình độ không phải người đó thì không được, cho nên chỉ có thể âm thầm chúc phúc. cô sẽ không tỏ ra ngoài nét mặt mà chúc phúc hai người, bởi vì cô có thể dự đoán chắc được biểu tình của Kim Linh sẽ kiêu ngạo đến đâu.

"Tuy rằng cô ấy thoát nhìn rất đáng ghét, thế nhưng mình cảm thấy, cô ấy có thể rất thích hợp với cậu." Mã Nhã thừa lúc Kim Linh đi vệ sinh thì nói với Trang Ý Mộng.

"Vì sao?" Trang Ý Mộng không hiểu vì sao Mã Nhã nghĩ Kim Linh thích hợp với mình đây? Bản thân Trang Ý Mộng còn chưa bao giờ thấy thích hợp, kỳ thực bản thân mình và Kim Linh hợp thành một đôi có cảm giác phá bình từ phá suất.

"Không biết, cảm giác là như thế, chỉ ít so với Mộc Hân kia thấy hợp." Trước đây Mộc Hân có theo Trang Ý Mộng tới Singapore công tác, Mã Nhã cũng gặp qua Mộc Hân một lần, không cần nói rõ đã lập tức cảm giác được, thế nhưng Trang và Mộc ở cùng một chỗ tựa hồ không hài hòa bằng Trang và Kim, thiếu cảm giác nào đó nói không nên lời. Khi đó Mã Nhã chỉ nghĩ Mộc Hân lớn lên không tồi, cũng không có nhiều cảm giác, chỉ ít không nhìn thì thấy chói mắt và đáng ghét giống Kim Linh. Trên thực tế Mộc Hân căn bản không để Mã Nhã vào mắt, tự nhiên sẽ không giống Kim Linh cố ý biểu hiện ra kiêu ngạo kiểu người thắng cuộc như vậy.

Trang Ý Mộng không phủ nhận cười, có lẽ là vậy, Mộc Hân, cho tới bây giờ cũng chưa hề thuộc về mình, người ngoài cũng cảm giác được. Tuy rằng Kim Linh này tác phong rất có vấn đề, thế nhưng chỉ ít giờ khắc này cô là thật sự đang yêu mình, nghĩ tới đây trong lòng Trang Ý Mộng có cảm giác rất kỳ quái. Có lẽ tìm được một người yêu mình nhiều hơn so với một người mà mình yêu họ thì tốt đẹp và hạnh phúc hơn nhiều.

Kim Linh đi ra từ buồng vệ sinh, thấy Trang Ý Mộng cười với Mã Nhã đến phong tình vạn chủng thì lập tức lật úp bình dấm chua. Cô biết mà, không thể cho tình địch nửa điểm cơ hội, một khắc cũng không thể để họ cùng một chỗ.

"Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?" Ngỡ khi Kim Linh hơi chưa hỏi.

"Không có gì." Trang Ý Mộng nhàn nhạt nói, không biết vì sao, cô hiện tại nhìn Kim Linh so với trước đây thuận mắt lên rất nhiều.

"Mộng Mộng, lúc nào chúng ta trở về đây?" Kim Linh ước gì lập tức trở về, cô một chút cũng không muốn nhìn thấy Mã Nhã.

"Ngày mai đi." Chuyện chi nhánh công ty đã xử lý xong, vé máy bay ngày nay đã đặt được rồi, cô nghĩ Kim Linh hẳn tùy thời đều có thể cùng mình trở về, cho nên chuyện về máy bay khứ hồi đã làm luôn, nên không nói Alma đặc biệt nói qua với Kim Linh.

"Hai người có thể ở lại thêm một thời gian, coi như là nghỉ phép..." Mã Nhã rất thành khẩn mời Trang Ý Mộng ở lại lâu một chút, đương nhiên mời Kim Linh chỉ là khách sáo, thật tình không muốn Kim Linh tiếp tục ở lại Singapore.

"Công ty của Mộng Mộng còn có rất nhiều chuyện, sợ là không có thời gian." Kim Linh một về vợ hiền, tựa hồ rõ như lòng bàn tay với lịch trình của Trang Ý Mộng.

"Xác thực bề bộn nhiều việc." Trang Ý Mộng rất phối hợp với Kim Linh nói.

"Vậy lúc rảnh rồi tiếp tục trò chuyện chơi đùa." Nếu như lần sau lúc Trang tới là độc thân thì tốt rồi, Mã Nhã nghĩ bản thân thật tình rất thích Trang.

"Ừ." Trang Ý Mộng gật đầu, Kim Linh biết ngày mai là có thể trở về thì tâm tình tốt, về Mã Nhã ân cần mời Trang Ý Mộng kia tạm thời quên đi.

---o0o---

"Kim tổng thế nào tìm được chúng ta ở đây, lúc đi hình như sắc mặt có chút không thích hợp, phát sinh chuyện gì sao?" Tạ Kinh Dung hỏi, Kim tổng tự mình tìm được nơi ở riêng của cấp dưới, rất hiển nhiên là vì việc tư, lúc rời khỏi sắc mặt có chút âm trầm, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Kim tổng và Trang Ý Mộng hẳn là phát sinh nguy cơ chuyện tình cảm, theo lời tiểu trợ lý của Trang thì hiện tại Trang Ý Mộng qua đêm cùng nữ tử thân bí, phỏng chừng là trả thù Kim tổng thoát nhìn rất không an phận ở trong phòng của chúng ta." Mộc Hân rất nhanh đã phân tích ra đại khái.

"Trang Ý Mộng hẳn không phải người như vậy." Tuy rằng Tạ Kinh Dung không thường xuyên tiếp xúc với Trang Ý Mộng, thế nhưng Tạ Kinh Dung nghĩ Trang Ý Mộng là một người rất nghiêm túc với tình cảm, người như vậy thế nào có thể tùy tiện phát sinh quan hệ với người khác?

"Ai biết được, có đôi khi lúc quá nghiêm túc lại đổi lấy thất vọng có thể sẽ phóng túng bản thân." Mộc Hân không cho là đúng nói.

"Lời đúc kết xương máu của cậu?" Tạ Kinh Dung nhớ tới một đoạn tình cảm của Mộc Hân và Trang Ý Mộng, có chút không thoải mái, mặc dù lúc trước mình còn chưa thích Mộc Hân, không có tư cách để ý, cho nên lúc hỏi ra thì Tạ Kinh Dung có chút hối hận, phát hiện bản thân để ý loại chuyện vụn vặt này thì tâm trạng có chút mặc danh kỳ diệu.

Mộc Hân nhìn mặt Tạ Kinh Dung, cô biết Dung Dung ám chỉ Trang Ý Mộng, bắt đầu cùng Trang, đúng là tỷ vết nho nhỏ trong tình cảm với Dung Dung, chứng tỏ bản thân cũng từng thiếu kiên định.

"Dung Dung để ý?" Mộc Hân có chút không để ý lại có chút hài lòng hỏi.

"Không có." Tạ Kinh Dung rất không thành thực còn rất không tự nhiên nói.

"Dung Dung, xin lỗi, mình hẳn nên kiên định hơn một ít." Mộc Hân đưa tay ôm lấy Tạ Kinh Dung, vùi đầu vào vai Tạ Kinh Dung, thấp giọng nói.

Tạ Kinh Dung chết cũng không thừa nhận bản thân chú ý đoạn tình cảm của Mộc Hân và Trang Ý Mộng. Tạ Kinh Dung nghĩ bản thân là một phụ nữ lý tính, không nên có loại cảm xúc không có lý tính này, cho nên Tạ Kinh Dung lựa chọn quên đi cảm xúc kỳ lạ này, không nói lời nào, đang điều chỉnh tâm lý của bản thân.

"Kỳ thực nếu Dung Dung chú ý, mình cũng có chút vui vẻ, chứng tỏ Dung Dung càng ngày càng quan tâm mình..." Mộc Hân dán mặt trên vai Tạ Kinh Dung, tay còn ôm eo Tạ Kinh Dung.

Nếu như một người lưu ý cảm xúc của bạn thì chứng tỏ họ thực sự rất quan tâm bạn. Tạ Kinh Dung cảm thụ được, tay Tạ Kinh Dung phủ lên tay Mộc Hân.

"Mộc Hân, hình như mình càng ngày càng thích cậu." Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng nói.

Dán trên lưng Tạ Kinh Dung, Mộc Hân không khỏi nở nụ cười, đây là tình thoại êm tai nhất mà Dung Dung từng nói với cô.

Đáng tiếc Tạ Kinh Dung không nhìn thấy mặt Mộc Hân, nếu không nhất định sẽ bị kinh diễm, Mộc Hân cười như nắng hoa xuân, tựa hồ toàn bộ thế giới đều là mùa xuân.

"Dung Dung, cậu là người mà mình yêu nhất." Mộc Hân dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng viết trên lưng Tạ Kinh, cậu là người quan trọng nhất của mình trên thế giới này.

Tạ Kinh Dung rất cục hiểu vì sao dễ ngon dễ ngọt giữa những người yêu nhau là điều tất yếu, bởi vì nghe dễ ngon dễ ngọt say lòng người nhất, bản thân luôn luôn thực tế cũng không ngoại lệ, chỉ ít mặt trái tâm tình mặc danh kỳ diệu mà bản thân đang có lúc này đều đã quét sạch, tâm tình rộng mở trong sáng lên.

"Dung Dung, chúng ta cả đời cùng một chỗ, bất luận thời điểm nào cũng đừng buông tay mình có được không?" Mộc Hân biết bản thân không thể chịu

đựng được có xong lại mất đi, Mộc Hân tuyệt không tiếp thụ bất luận khả năng có thể mất đi gì.

"Ừ." Tạ Khinh Dung gật đầu.

Hết chương 96

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Phụ Huynh

Tiền Thiên cuối tuần ngồi ở nhà, chẳng hiểu sao, nàng nghĩ tới Mộc Hân và Tạ Khinh Dung. Có lẽ giữa chị và bạn học kia hình như không đơn giản là bạn học, vì vậy tâm huyết dâng trào mà tìm chìa khóa dự bị mở phòng của Mộc Hân.

Mộc Hân đã rất lâu không trở về ở, trước đây Mộc Hân cũng rất ít khi trở về. Trên cơ bản các nàng trọ ở trường, Mộc Hân chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện hòa nhập vào Tiên gia, cho nên, Mộc Hân xem chỗ này tựa như một nhà trọ. Thế nhưng dù chỉ là một cái gian phòng trọ không thường xuất hiện cũng có không ít vết tích liên quan tới Tạ Khinh Dung.

Ảnh chụp chung trên bàn học, đó là ảnh của các nàng hồi cao trung. Mộc Hân thân mật ôm cổ Tạ Khinh Dung, vẻ thân mật làm cho Tiền Thiên không khỏi lần thứ hai nhủ lòng mờ. Lẽ nào chị và cô bạn học kia thật là quan hệ như vậy sao? Tiền Thiên như muốn tìm ra chứng cứ, nàng mở ngăn kéo của Mộc Hân, trong ngăn kéo cũng không có nhiều đồ đạc: một cuốn sổ, một quyển nhật ký dày khiến cho Tiền Thiên chú ý.

Nhật ký bắt đầu từ lúc Mộc Hân sơ trung, thế nhưng ngắt quãng, lúc đầu một năm mới viết vài tờ, nhưng từ sau khi gặp Tạ Khinh Dung thì nhật ký biến thành dày.

"Ngày hôm nay phân ban, người ngồi cùng bàn mới tên Tạ Khinh Dung, nghe nói mỗi lần có cuộc thi đều đạt vị trí đầu, người học giỏi lại tốt tính không thú vị nhất, không thể nào ưa nổi người này."

"Nàng ngoại trừ chăm chú nghe giảng thì là chăm chú nghe giảng, người quả thực rất không thú vị, giờ số học quá buồn chán mới chủ động nói chuyện với nàng, nàng ban đầu cư nhiên không phản ứng ta, làm cho ta có chút căm tức."

"Ngày hôm nay dạ dày lại đau, cô gái ngoan ngoãn kia cư nhiên chủ động đưa ta tới phòng y tế, có chút ngoài ý muốn."

"Nàng sáng nay mang bữa sáng cho ta, còn nói sau này sẽ giúp ta bữa sáng, thế nhưng ngữ khí hết lần này tới lần khác lạnh nhạt như vậy, thực sự là một người kỳ quái, thế nhưng ta phát hiện ta cư nhiên không ghét nàng."

"Tiêu Hòa Lễ rất đáng ghét, chả có gì làm thì kẻ cận nàng, ta ghét Tiêu Hòa Lễ, ta quyết định xen vào tình cảm giữa các nàng, ta phải thành bạn tốt nhất của Tạ Khinh Dung."

"Ngày hôm nay, lúc Dung Dung giảng giải bài tập cho ta, không biết có phải do cách gần quá hay không mà ta cư nhiên muốn hôn lên miệng nàng, ý niệm trong đầu này quả điên khủng, ta cư nhiên một chút cũng không bài xích ý nghĩ này, thế nhưng..."

Tiền Thiên xem xong nhật ký thì có thể xác định một việc, bản nhật ký ghi chép lại toàn bộ quá trình chị gái cùng mẹ khác cha của nàng yêu bạn cùng bàn của mình. Mộc Hân xác thực là đồng tính luyến ái. Tiền Thiên do dự, chuyện này có nên cho mẹ biết hay không, dù sao Mộc Hân cũng là con gái của mẹ.

"Mẹ, mấy hôm trước con nhìn thấy chị." Đang ăn Tiền Thiên đột nhiên nói với Tiêu Hiểu Yên.

"Nó gần đây thế nào?" Trong lòng Tiêu Hiểu Yên có vài phần hồ thẹn với Mộc Hân, chờ lúc bà muốn cứu lại tình mẫu tử của mình với Mộc Hân mới phát hiện vết rách giữa bản thân và con gái to lớn đến vậy. Mộc Hân sớm đã không cần đến phân tình mẹ này của bà.

"Cụ thể không rõ lắm, tui con không nói nhiều." Tiền Thiên ăn ngay nói thật, từ nhỏ đến lớn, Mộc Hân đều không thích phản ứng với mình.

Tiêu Hiểu Yên ngẫm lại cũng đúng, thái độ đối với bản thân của Mộc Hân cũng đã rất lạnh nhạt, đối với Tiền Thiên tự nhiên cũng sẽ không thân thiết đến đâu.

"Hiện tại nó ở đâu?" Tiêu Hiểu Yên đã lâu chưa nhìn thấy Mộc Hân, Mộc Hân rất ít trở về, dù là trở về, cũng là vội vội vàng vàng mang đồ rời khỏi.

"Mẹ, đây là nhật ký của chị, nàng có thể là đồng tính luyến ái." Tiền Thiên vẫn quyết định đưa nhật ký của Mộc Hân cho mẹ bản thân xem.

Tiêu Hiểu Yên xem xong thì sắc mặt khê biến, con gái của bà sao có thể là đồng tính luyến ái đây?

"Khi đó phỏng chừng là nó còn nhỏ không hiểu chuyện, có thể hiện tại không thích con gái nữa." Tiêu Hiểu Yến tự khuyên mình.

"Mẹ, chị ấy còn cùng một chỗ với Tạ Kinh Dung, con nhìn thấy hai người rất thân mật bên nhau." Tiền Thiên thoáng cái đánh vỡ tâm lý cầu mong may mắn của Tiêu Hiểu Yến.

Tiêu Hiểu Yến rất tự trách, bà nghĩ Mộc Hân sợ dĩ yêu nữ nhân đều là vì khi còn bé khuyết thiếu ấm áp, vừa lúc Tạ Kinh Dung cho nàng ấm áp nàng muốn, cho nên mới có thể yêu Tạ Kinh Dung cũng là nữ nhân, đều là lỗi của bà và Mộc Tĩnh Nhiên.

Mộc Tĩnh Nhiên bất ngờ khi nhận được điện thoại của Tiêu Hiểu Yến, lần cuối ông và Tiêu Hiểu Yến gặp mặt là khi con gái xuất huyết dạ dày nằm viện rất nhiều năm trước. Tiêu Hiểu Yến sẽ không bao giờ chủ động liên hệ với hắn, giống như ông cũng không bao giờ chủ động liên hệ với bà.

Ông và Tiêu Hiểu Yến là tự do yêu đương rồi kết hôn, khi đó, một tuần nam, một mỹ nữ, người người đều nói là ông trời tác hợp, chỉ là kết hôn không bao lâu liền phát hiện tính cách của bọn họ rất không hợp. Bọn họ đều là rất vì mình, tính cách không ai nhường ai không cách nào bù đắp, chỉ gia tăng mâu thuẫn, một chuyện nhỏ cũng phải tranh cãi đến người chết ta sống, cũng không nguyên thông cảm cho đối phương. Công kích căm hận khắp nơi, từ tình nhân biến thành oán hận, sau đó ngoại tình, cuối cùng mỗi người đi một ngã. Nếu như không phải Mộc Hân tồn tại thì song phương đều hận không thể không nhận ra đối phương.

"Mộc Tĩnh Nhiên, chúng ta gặp mặt một lần, tôi có việc cần nói với ông." Tiêu Hiểu Yến không khách khí nói.

"Bà tìm tôi có chuyện gì?" Ngữ khí Mộc Tĩnh Nhiên rất lạnh đạm hỏi.

"Về con gái của tôi và ông, chuyện của Mộc Hân." Nếu không phải chuyện của Mộc Hân thì Tiêu Hiểu Yến cũng không muốn tìm tiện nhân Mộc Tĩnh Nhiên này.

"Chuyện gì? Tôi bận rộn nhiều việc, bà nói qua điện thoại là được rồi." Mộc Tĩnh Nhiên cũng không muốn để ý người phụ nữ thủy tính dương hoa (dễ dàng thay đổi như dòng nước, là lướt nhẹ nhàng như hoa dương, chỉ nữ giới tác phong tùy tiện hay tình cảm không chuyên nhất) Tiêu Hiểu Yến kia.

"Ông đồ thói tha này, Mộc Hân là con gái ông, ông một chút cũng không quan tâm nó, còn thể nào xứng làm cha người ta..." Tiêu Hiểu Yến bắt đầu chỉ trích Mộc Tĩnh Nhiên trong điện thoại.

"A, cứ như bà quan tâm lắm không bằng, mấy năm nay bà đã làm cái gì vì con gái, lại dựa vào cái gì mà chỉ trích tôi..." Kỳ thực Mộc Tĩnh Nhiên vừa nghĩ tới con gái xem mình như người qua đường thì trong lòng cũng không thoải mái.

"Ông luôn như thế, cứ luôn xia xoi tôi, giống như năm đó rõ ràng là ông bên ngoài ngoại tình trước....." Tiêu Hiểu Yến trở mình lật nợ cũ, hai người vẫn đều còn ghi hận lẫn nhau, đều cho rằng năm đó là đối phương bên ngoài trước....

"Bà còn có mặt mũi nói chuyện năm đó, ai bên ngoài ngoại tình trước, trong lòng bà tự hiểu rõ..."

Một cuộc điện thoại hai người cũng có thể âm ỉ cả buổi sáng, có thể nghĩ, năm đó ngày hai người cùng một chỗ cãi nhau tuyệt đối không phải ít. Hai người cãi cọ qua điện thoại hồi lâu, Tiêu Hiểu Yến mới nhớ tới mục đích tìm Mộc Tĩnh Nhiên.

"Tôi không rảnh cãi nhau với ông, con gái tôi cũng là con gái ông, nó là đồng tính luyến ái, ông xem rồi làm đi!" Tiêu Hiểu Yến muốn bù đắp cho Mộc Hân, không muốn Mộc Hân lún sâu trong bùn, thế nhưng lại không thể nào ra tay, chỉ có thể thập phần không tình nguyện tìm Mộc Tĩnh Nhiên thương lượng. Dù sao cô con gái này, Mộc Tĩnh Nhiên cũng có một nửa trách nhiệm.

"Cái gì?" Mộc Tĩnh Nhiên không khỏi cao giọng, "Bà có làm không."

"Tôi cũng mong muốn là làm." Tiêu Hiểu Yến tức giận nói.

"Chúng ta gặp mặt bàn lại." Nói thế nào Mộc Hân cũng là con gái ruột của ông, hơn nữa lớn lên cực kỳ giống mình. Mộc Tĩnh Nhiên tuyệt đối không vui khi thấy con gái biến thành đồng tính luyến ái.

Vì vậy, hai người hiện tại là oán lữ vì con gái mà tụ lại cùng nhau, đang thương lượng làm thế nào đánh gãy uyên ương.

Mộc Hân và Tạ Kinh Dung đang dính cùng một chỗ nghe thấy điện thoại kêu. Tạ Kinh Dung nhận điện, mẹ dùng một loại ngữ khí ngưng trọng chưa từng có báo cô lập tức về nhà một chuyến, hỏi là chuyện gì thì mẹ Tạ không nói, cũng chỉ báo cô lập tức trở về, điều này làm cho Tạ Kinh Dung có chút bất an mơ hồ trong đầu.

"Điện thoại của Tạ mẹ?" Mộc Hân lúc này đang gối trên đùi Tạ Kinh Dung, nguyên bản thành thói cực kỳ, thế nhưng Dung Dung nhận xong điện thoại thì hình như có điểm không thích hợp, Mộc Hân đứng lên từ đùi Tạ Kinh Dung.

"Ừ, mẹ bảo mình lập tức trở về." Tạ Kinh Dung đáp lại.

"Xảy ra chuyện gì mà gấp như thế?" Mộc Hân nghe xong cũng có chút lo lắng, dù sao ngày mai cũng không phải cuối tuần, nếu không phải việc gấp thì Tạ mẹ sẽ không gọi điện giữa đêm báo Dung Dung chạy trở về.

"Không biết được, chỉ bảo mình và cậu lập tức trở về." Tạ Kinh Dung cũng lo lắng trong nhà có chuyện cho nên chuẩn bị đứng dậy thu thập một chút lập tức trở về.

"Được, chúng ta lập tức trở về đi." Mộc Hân cũng nhanh chóng đứng lên. Nàng lo lắng, cho nên nhất định muốn cùng Dung Dung trở về.

Hai người không biết, bảo tổ đang chờ các nàng.

Kết quả mà Mộc Tinh Nhiên cùng Tiêu Hiểu Yến thương lượng ra chính là nói toạc sự việc ra cho vợ chồng họ Tạ. Bọn họ rõ ràng có lực ảnh hưởng quá nhỏ với Mộc Hân, hiệu quả đúng ra can thiệp hiệu quả cực kỳ bé nhỏ, cho nên bọn họ mong đợi vào sức ảnh hưởng của vợ chồng họ Tạ với Tạ Kinh Dung, mong muốn vợ chồng họ Tạ có thể tạo được hiệu quả đối với các nàng. Bọn họ tin rằng không có cha mẹ nào mong muốn con gái mình là đồng tính luyến ái. Thực tế đúng là đúng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thuyết Phục

Tạ Kinh Dung cùng Mộc Hân mở cửa đi vào, thấy cha mẹ Mộc Hân cũng ngồi trên sofa phòng khách Tạ gia. Bố Tạ và mẹ Tạ sắc mặt nghiêm nghị, tròng cảnh này làm cho Tạ Kinh Dung và Mộc Hân lộp bộp một chút trong lòng, rất nhanh có chút nghi vấn, các nàng buông ra bàn tay đang nắm cùng một chỗ. Đột nhiên bị ép công khai như vậy làm cho các nàng thập phần bị động. Tạ Kinh Dung từng nghĩ tới chuyện thừa nhận, cô muốn một quá trình từ từ tiến dần, làm cho cha mẹ chậm rãi tiếp thu, hôm nay đột nhiên như vậy làm cho cô trở tay không kịp. Mộc Hân theo bản năng nhìn về phía Tạ Kinh Dung, nàng nghĩ bản thân cho tới bây giờ đều không hề sợ hãi, thế nhưng giờ khắc này nàng có chút sợ và hồ thẹn. Dù sao Dung Dung đi con đường này hoàn toàn là trách nhiệm của mình, bản thân tựa như một ma quỷ dụ dỗ thiên sứ rơi xuống, nàng sợ đối mặt với mẹ Tạ, càng sợ Dung Dung có lẽ sẽ lùi bước.

Mẹ Tạ nhìn Mộc Hân cùng Tạ Kinh Dung lúc vào cửa vẫn nắm tay, cử động trước kia thoát nhìn bình thường vô cùng thì hôm nay trở nên dị thường chói mắt và khó có thể tiếp thu. Bà thế nào đều không thể tiếp thu chuyện con gái luôn nhu thuận hiểu chuyện của mình sẽ là đồng tính luyến ái. Đứa bé Mộc Hân mình coi như cô con gái thứ hai, thương yêu nhiều năm, hai người đang êm đẹp thế nào biến thành như vậy, nhất định là cha mẹ Mộc Hân nghĩ sai rồi. Nghĩ như vậy thì trong đầu mẹ Tạ dễ chịu hơn một ít, thế nhưng cũng chỉ là một ít, trong đầu bà vẫn lập tức hoảng sợ.

Bố Tạ luôn luôn trầm mặc ít lời, chưa bao giờ hút thuốc trong nhà đang hút một điếu lại một điếu, nhìn Tạ Kinh Dung và Mộc Hân, thuốc càng hút càng hăng.

Mộc Tinh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến nhìn trộm hai vợ chồng họ Tạ đều chưa hé răng thì trong lòng đều vội muốn chết.

"Mộc Hân, mẹ con hiểu lầm quan hệ của con và Dung Dung, con mau nói cho Tạ mẹ, thật ra con và Dung Dung chỉ là bạn học tốt, chị em tốt, khó tránh khỏi hai bên thân mật một chút gây ảo giác, chứ không phải là như cha mẹ người nói, là đồng tính luyến ái." Tạ mẹ rất cục nạnh không được mở miệng.

Mộc Hân nhìn T

ạ mẹ, một câu cũng không đáp được, nàng rất muốn cho Tạ mẹ đáp án, thế nhưng đáp án kia tuyệt đối sẽ không phải đáp án mà Tạ mẹ muốn.

Mộc Hân trầm mặc gián tiếp trả lời mẹ Tạ, mà đáp án này rõ ràng không phải điều mẹ Tạ muốn, nhưng chỉ cần Mộc Hân không chính mồm thừa nhận thì mẹ Tạ không muốn tin lời của Tiêu Hiểu Yến là sự thật.

"Dung Dung, con nói cho mẹ biết có được không?" Tạ mẫu chưa từ bỏ ý định, hỏi Tạ Kinh Dung.

Tạ Kinh Dung trầm mặc một lát sau mới mở miệng: "Mẹ, con vẫn định nói cho mẹ biết, con gái mẹ đã yêu một nữ nhân, cô ấy chính là Mộc Hân, con nghĩ một thời gian sẽ nói cho mẹ..." Tạ Kinh Dung bất chấp, cô nghĩ tâm tình lúc này của mình tựa như làm trắc nghiệm, hoàn toàn không nắm chắc. Biết rõ khả năng sẽ chọn sai rất cao, thế nhưng rốt cuộc là đã đến giờ, bài thi đã nộp lên, còn có rất nhiều câu còn chưa làm. Nộp bài thi là chuyện sớm hay muộn, cho thêm một ít thời gian cũng không thấy được sẽ giải ra hết tất cả các câu, thẳng thắn nộp bài thi trước, cũng đỡ phải quẩn quýt, chỉ là kết quả ra sao, bản thân sẽ có khả năng không chế.

Mộc Hân cảm thấy mũi bản thân mình hơi chua xót, chỉ cần Dung Dung có thể kiên định, thì nàng tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai chia rẽ mình và Dung Dung.

Phía sau là một trận trầm mặc phi thường lớn, trầm mặc đến hoảng hốt, chỉ ít có Tiêu Hiểu Yến thiếu kiên nhẫn.

"Đồng tính luyến ái không được xã hội tán thành, các con đừng lún sâu..." Lúc Tiêu Hiểu Yến đang chuẩn bị nói một đồng đồng đạo lý lớn thì bị Mộc Hân cắt đứt.

"Mẹ, có gì để nói thì chúng ta trở về nói, hiện tại để con nói với mẹ Tạ hai câu." Ngữ khí của Mộc Hân với Tiêu Hiểu Yến rất lạnh đạm lại mang theo nét

mệnh lệnh, làm cho thao thao bất tuyệt mà Tiêu Hiểu Yến đã chuẩn bị tốt kệt lại trong họng.

"Tạ mẹ, Dung Dung rất yêu người và Tạ ba, nếu như ngài và Tạ ba phản đối con và Dung Dung cùng một chỗ, con nghĩ Dung Dung dù cùng con một chỗ thì cậu ấy cũng sẽ không hài lòng. Con yêu nàng, cho nên luyến tiếc khiến nàng khó xử, chỉ cần Tạ mẹ và Tạ ba không cho phép, con tuyệt đối sẽ không tiếp tục quấn quýt lấy Dung Dung. Con chỉ mong muốn Dung Dung hạnh phúc mà thôi, chỉ cần Dung Dung hạnh phúc, mọi hi sinh của con đều đáng giá." Mộc Hân nói xong, viên mắt theo đó đỏ lên, nước mắt rơi xuống là chảy, vì sao nàng muốn hạnh phúc lại khó như vậy? Kỳ thực một lời này của Mộc Hân, nói rất thành khẩn, thế nhưng cũng rất có tâm cơ. Nàng biết bản thân kiên trì sẽ chỉ rước lấy phản cảm của vợ chồng họ Tạ, còn không bằng chủ động nhường lui, để cho vợ chồng họ Tạ duy trì hảo cảm đã từng có với mình, lấy lui làm tiến đúng chỗ đúng lúc, mọi trọng điểm đều đang nhắc nhở vợ chồng họ Tạ, Dung Dung hạnh phúc mới là quan trọng nhất.

Tạ Khinh Dung đưa tay cầm tay Mộc Hân, cô biết Mộc Hân không vĩ đại như lời vừa nói. Cô biết trong lòng Mộc Hân bất an lo sợ, điều này làm cho Tạ Khinh Dung có chút yêu thương. Mộc Hân hẳn có lòng tin với mình, mình sẽ không buông tay nàng.

Mộc Tĩnh Nhiên muốn nói lại thôi, bởi vì Mộc Hân đều đã tỏ thái độ tình nguyện chủ động khắc phục thì bản thân còn gì để nói, tuy rằng trong đầu hẳn luôn nghĩ Mộc Hân là đang lấy lui làm tiến, thế nhưng lại không bói ra lỗi trong lời nói. đành phải xem thái độ của vợ chồng họ Tạ.

Mẹ Tạ nhìn viên mắt đỏ bừng của Mộc Hân cùng vẻ mặt ôn nhu nhìn Mộc Hân của con gái thì ý thức được các nàng là nghiêm túc chứ không phải trò đùa nhất thời. Bà đương nhiên mong muốn con gái có thể sống hạnh phúc hài lòng, thế nhưng hai nữ nhân, thực sự có thể có được hạnh phúc sao?

Kỳ thực Mộc Hân và Tạ Khinh Dung lo lắng nhất chính là thái độ của bố Tạ, chỉ là bố Tạ vẫn đang hút thuốc, cũng vẫn chưa hé răng, vẫn đều còn không tỏ thái độ, cho nên làm cho các nàng đều có chút bất an.

"Mộc Hân, con về trước đi, đây là chuyện của nhà chúng ta, bản thân chúng ta giải quyết." Bố Tạ rốt cục mở miệng, nhưng vẫn không tỏ thái độ.

Mộc Hân nhìn vợ chồng họ Tạ một chút, cuối cùng nhìn Tạ Khinh Dung một chút, Tạ Khinh Dung khẽ gật đầu bảo nàng cứ về trước. Mộc Hân biết vợ chồng họ Tạ bên này bản thân không thể làm gì, còn lại chỉ có thể dựa vào Dung Dung, Mộc Hân không thể làm gì khác ngoài ngoan ngoãn nghe lời.

Mộc Hân rời khỏi Tạ gia, Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến vốn còn chưa muốn đi, thế nhưng bố Tạ đã mở miệng nói là chuyện nhà nên Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến cũng không tiện mặt dày ở lại.

"Mộc Tĩnh Nhiên, vừa nãy ông cảm thấy à, thế nào một câu nói cũng không nói!" Tiêu Hiểu Yến vừa ra khỏi Tạ gia thì oán giận Mộc Tĩnh Nhiên vô dụng.

"Tiêu Hiểu Yến, bà có phiền hay không, nếu lợi hại thì bà đi khuyên con gái bà đi..." Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến lại bắt đầu ồn ào, Mộc Hân ở ngay đó cũng không muốn để ý đến bọn họ, ở gần nhau ngoại trừ cãi nhau chính là cãi nhau, thực sự là chó không thể thôi ăn cứt.

Lên xe, Mộc Hân mới mở miệng với Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến.

"Hai người muốn nói gì, hiện tại có thể nói." Thái độ của Mộc Hân rất lạnh nhạt.

Giờ Tiêu Hiểu Yến trái lại không biết nên nói gì mới tốt, Mộc Tĩnh Nhiên thấy Tiêu Hiểu Yến huyếch cái liền chủ động mở miệng nói.

"Hân Hân, ta biết trước đây là ta và mẹ con ly hôn mang đến cho con thương tổn, mới có thể khiến người thích nữ nhân, ta và mẹ con đều rất áy náy, chúng ta sẽ bồi thường cho con, con không cần ở cùng một chỗ với nữ nhân..." Mộc Tĩnh Nhiên tự cho là đúng mà nói.

"Các người thế nào có thể tự cho là đúng, mười năm như một ngày như vậy. Nói thật, năm đó tôi ước gì các người sớm ly hôn một chút tại tôi còn có thể thanh tịnh một chút. Bây giờ các người bồi thường có phải đã quá muộn hay không? Buồn cười, giống như cứng rắn cho vào miệng một người trưởng thành cái nướm vú cao su vô nín khóc!" Mộc Hân sắc bén lãnh khốc nói.

"Hân Hân, nữ và nam ở cùng nhau mới là thiên kinh địa nghĩa, ta biết vì cha là nam nhân thối nên con mới không có lòng tin với hôn nhân, kỳ thực không phải tất cả nam nhân đều như cha, vẫn có nam nhân tốt..." Tiêu Hiểu Yến vì thuyết phục Mộc Hân còn không quên đá Mộc Tĩnh Nhiên một cước.

"Tiêu nữ sĩ, người và Mộc tiên sinh kẻ tám lạng người nửa cân, tôi may mắn không vì người mà tuyệt vọng với nam nhân. Tôi rất nghiêm túc nói cho bà biết, tôi đã 29 tuổi, đã sớm qua độ tuổi cần ai giám hộ, biết rõ bản thân đang làm gì, xin đừng dùng tình cha tình mẹ mà các người tự cho là đúng tới cướp đoạt hạnh phúc tôi không dễ có được. Lúc tôi cần có người kể chuyện xưa thì các người ở đâu, lúc tôi sinh bệnh thì các người ở đâu, lúc tôi thương tâm khổ sở các người ở đâu, lúc tôi cần người lớn trong nhà đến họp phụ huynh thì các người ở đâu! Để khi lúc này, tôi cái gì đều không cần thì các người tới làm gì? Dựa vào cái gì mà hỏi chuyện của tôi?" Mộc Hân trào phúng hỏi.

Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến nhìn đối phương, không đáp được, bọn họ đối với Mộc Hân mà nói xác thực đều không phải mẹ tốt, cũng không phải cha tốt.

"Người kia, tôi yêu vài chục năm, nữ nhân tôi lao lực tâm tư, ra thủ đoạn thấp hèn mới có được, tôi đã từng thiếu chút nữa vì nàng mà tự sát, trừ phi chết, nếu không tôi tuyệt đối không cho phép các người chia rẽ chúng ta. Các người không chỉ có một đứa con là tôi, các người đều có gia đình riêng của mình, mà tôi chỉ là phần thừa của các người, tôi chỉ có Dung Dung, cô ấy mới là mọi thứ của tôi. Muốn cuộc sống thế nào, chỉ có bản thân tôi có quyền quyết định, coi như tôi cầu các người." Mộc Hân vừa đâm vừa xoa nói.

Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến nhìn nhau dò xét, trong lúc nhất thời đều chột dạ đến không thể nói ra tiếng, có thể thật sự là bọn họ quá tự cho là đúng.

"Tôi chỉ vô cùng đơn giản muốn cùng người yêu bên nhau suốt đời, nguyện vọng này lẽ nào khó như vậy sao?" Mộc Hân nói xong mắt lại đỏ lên, Dung Dung bên kia không biết thế nào.

Vừa rồi Mộc Hân tựa như một con nhím, dùng hết toàn thân để phòng vệ, thế nhưng lúc này Mộc Hân lại yếu đuối như một con mèo mới sinh. Mộc Hân như vậy gây xúc động sâu sắc nhất trong đáy lòng của Mộc Tinh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến. Bọn họ gần như đều đã quên, lúc Mộc Hân mới sinh ra, bọn họ đã từng hài lòng cỡ nào, đó là kết tinh tình yêu của bọn họ, đẹp hơn bất cứ đứa trẻ nào, vui sướng của những người lần đầu tiên làm cha làm mẹ. Chỉ là vui sướng đó không duy trì lâu, rất nhanh, dần dần bị những điều vụn vặt trong cuộc sống phân tán. Bọn họ bắt đầu khắc khẩu, sau đó càng cãi càng căng, cuối cùng mỗi người đi một ngả, sau đó đều tự tìm một người có thể vô tư nhường nhịn bọn họ. Nhưng cái cách mà bọn họ từng yêu nhau, loại tình cảm này người bạn đời hiện tại không cách nào cho bọn họ, nếu cuộc đời chỉ dừng lại lúc mới gặp gỡ thì thật tốt biết bao.

Sau đó Mộc Tinh Nhiên và Tiêu Hiểu Yến cũng không mở miệng nữa, bởi vì nói gì đều có vẻ dư thừa.

Mộc Hân mở cửa xuống xe, một mình chạy vào trong bóng đêm đen kịt.

Hết chương 98

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Thông Qua

Đoàn người Mộc Hân đi rồi, phòng khách trở nên trống không, bố Tạ dụi tàn thuốc.

"Con và Mộc Hân bắt đầu lúc nào?" Tạ ba mở miệng hỏi, ông là người rất truyền thống, thế nào cũng không hiểu hai nữ nhân làm sao yêu nhau, ông nghĩ tình cảm giữa nữ nhân nhiều nhất chỉ là tình chị em.

"Nhiều năm trước, khi phát hiện tình cảm của chúng con bắt đầu biến chất, con cũng từng khủng hoảng, con nỗ lực dùng Lý Dương ngăn chặn tình cảm này, thế nhưng ba năm nỗ lực cũng không thể làm con yêu Lý Dương. Con nghĩ như vậy đối với Lý Dương không công bằng cho nên mới không kết hôn với hân. Bởi vì sợ ba và mẹ khổ sở, con đã rất nỗ lực đấu tranh, vẫn không dám ở cùng một chỗ với nàng, thậm chí con đã chuẩn bị tâm lý một mình sống cô độc quãng đời còn lại. Thế nhưng khi gặp lại Mộc Hân, cùng Mộc Hân tách ra ba năm chỉ làm cho con càng thêm rõ ràng, con không làm được. Sau mấy tháng gặp lại, chúng con mới chính thức cùng một chỗ." Tạ Khinh Dung không thể nói cho cha mẹ chuyện thật, cho nên cô chọn nói dối cha mẹ. Kì thực lớn bằng này, đây là lần đầu tiên cô nói dối cha mẹ, trong lòng có chút hồ thẹn, cô biết trong lòng cha mẹ lúc này tuyệt đối không dễ chịu.

Mẹ Tạ nghe vậy, nước mắt không khỏi rơi xuống, càng nghĩ càng khổ sở, hóa ra đây là nguyên nhân con gái ba năm không kết hôn, nghĩ đến đây Tạ mẫu lòng chua xót. Hóa ra con gái từng thống khổ đấu tranh như vậy, ba năm nay bà nhìn ra được, Dung Dung sống qua không vui, mấy tháng gần đây sống mới tốt hơn rất nhiều. Mẹ Tạ không muốn con gái sống quá khổ cực, trong lòng có vài phần mềm đi, thế nhưng vừa nghĩ đến sau này con gái có thể sẽ bị người chỉ trích, không thể sinh con đẻ cái thì trong lòng khó chịu đến hoảng, vẫn không có cách nào lập tức tiếp thu sự thật tàn khốc như vậy.

Lúc bố Tạ thì tâm tình trở nên trầm trọng thêm, lại cảm ra một cây thuốc, ông biết nếu như bản thân kiên trì phản đối, con gái luôn hiếu thuận vẫn sẽ thỏa hiệp với mình, chỉ là bố Tạ không đành lòng để con gái ảm đạm thống khổ như vậy, nhưng vừa nghĩ đến sau này cuộc sống của con gái đã định trước sẽ khác với nữ nhân khác thì ông không cách nào tiếp thu.

"Ta và mẹ con vẫn không cách nào tiếp thu, nếu còn muốn nhận ta và mẹ thì con chặt đứt quan hệ với Mộc Hân." Tạ ba lần đầu tiên dùng ngữ khí lộng quyền như vậy với Tạ Khinh Dung, ông không muốn tiếp tục trọng tâm câu chuyện này với con gái, ông sợ phần phía sau của câu chuyện này.

Tạ Khinh Dung đã sớm ngờ tới cha mẹ có đau lòng bản thân hơn nữa cũng sẽ không nhanh chóng tiếp thu quan hệ của mình và Mộc Hân, thế nhưng nghe thấy ba nói cường ngạnh không chừa chỗ trống như vậy thì lòng của cô vẫn quặng đau một chút. Cô không cách nào thực hiện lựa chọn khó khăn: hai người thân nhất với người yêu, cô tương đối tham lam, muốn có cả vậy cả lẫn tay gấu, cho nên Tạ Khinh Dung đồng thời cũng chọn sách lược lấy lùi làm tiến.

"Ba mẹ, các người muốn con buông bỏ Mộc Hân, con sẽ không làm trái ý các người, các người và Mộc Hân đều là người con yêu nhất, con sẽ nói rõ với Mộc Hân, nàng sẽ hiểu cho con ..." Tạ Khinh Dung nói, giọng bắt đầu nghẹn ngào, cha mẹ và Mộc Hân, bất luận bên nào, cô đều luyến tiếc.

"Dung Dung..." Từ nhỏ đến lớn, mẹ Tạ chưa từng thấy con gái thống khổ như vậy, mẹ Tạ xót cực kỳ, trong lòng càng thêm khó chịu, cũng chày nước mắt theo.

Tuy rằng Dung Dung đáp ứng xa Mộc Hân, nhưng nhìn con gái khó chịu như vậy, bố Tạ dù truyền thống cũng có chút không xác định quyết định của chính mình có đúng hay không.

"Con không sao, con về phòng trước." Tạ Khinh Dung hồng con ngơoi, miễn cưỡng cười xoa dịu mẹ Tạ, sau đó vào phòng.

Trong mắt mẹ Tạ, rõ ràng con gái trong lòng thống khổ cực kỳ nhưng vẫn không muốn để cho bọn họ lo lắng, mẹ Tạ vì con gái ăn nhấm mà tâm đều đau nát. Bà chỉ có một đứa con gái, không cần con gái đại phú đại quý, chỉ hy vọng con gái có thể vui vẻ về sống cuộc sống của người bình thường là được, sao lại biến thành như vậy đây?

Lòng bố Tạ nặng như một tòa núi lớn đè ép, con gái duy nhất của hắn, hắn so với bất cứ ai đều mong muốn con gái có thể hạnh phúc, thế nhưng hạnh phúc của con gái thực sự có thể có từ chỗ một nữ nhân khác sao?

Tạ Kinh Dung vào phòng, tâm tình của cô rất trầm trọng, cũng có chút áy náy, bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện buông bỏ Mộc Hân, cho nên một bộ dạng vừa rồi là diễn cho cha mẹ xem. Khi thấy mình thực sự trải qua thời gian không vui thì cha mẹ sớm muộn cũng sẽ thỏa hiệp. Bởi vì bọn họ yêu mình, vô luận thế nào, mình chọn sống nửa đời sau cùng một nữ nhân đối với cha mẹ mà nói cũng là một loại tiếc nuối, cho nên Tạ Kinh Dung có chút áy náy. Tạ Kinh Dung mở cửa sổ phòng, hít sâu một hơi, sau này càng cần hiểu thuận với cha mẹ mới được.

Tạ Kinh Dung gọi một cuộc điện thoại cho Mộc Hân, nàng không muốn Mộc Hân lo lắng, cũng sợ Mộc Hân sẽ bắt an.

Mộc Hân xuống khỏi xe thì chạy tới dưới lầu Tạ gia, lúc này xác thực nàng rất không an ổn, mặc dù hiện tại nàng không thể ở bên người Dung Dung, nàng cũng mong muốn bản thân có thể ở gần Dung Dung một ít, khi nàng nhìn thấy phòng Dung Dung sáng đèn thì nàng biết Dung Dung và cha mẹ nàng đã nói chuyện xong, nàng rất khẩn trương trong lòng, nàng không biết kết quả thế nào, cho nên khi điện thoại kêu, nàng lập tức nhận.

"Thế nào?" Mộc Hân có chút khẩn trương hỏi.

"Bọn họ tạm thời vẫn không thể tiếp thu, cho mình một chút thời gian, mình sẽ xử lý tốt, tin tưởng mình." Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng nói.

Tiếng của Tạ Kinh Dung truyền tới tai Mộc Hân, có loại ma lực làm cho Mộc Hân an tâm khó hiểu, thế nhưng Mộc Hân còn có chút lo lắng.

"Dung Dung, nếu như cha mẹ của cậu vẫn không chịu cho chúng ta cùng một chỗ thì làm sao?" Đây là tình huống xấu nhất, cũng là chuyện Mộc Hân sợ nhất, bởi vì nàng không tự tin đến lúc đó Dung Dung sẽ chọn bản thân.

"Chúng ta nhất định sẽ cùng một chỗ, bọn họ yêu mình." Tạ Kinh Dung không hy vọng Mộc Hân suy nghĩ miên man.

"Dung Dung, nếu như thực sự đến lúc đó, dù cậu chọn cha mẹ, mình cũng có thể thông cảm." Mộc Hân kỳ thực muốn nói, Dung Dung, cậu nhất định không thể buông bỏ mình, bởi vì mình chỉ có cậu. Thế nhưng đến bên mép nàng liền nói không nên lời, nàng nói như vậy thì quá ích kỷ, nàng không muốn tăng áp lực cho Dung Dung, không muốn ở lúc đó Dung Dung thực sự không thể chọn, cho nên lúc Mộc Hân nói lời này, nước mắt lại trượt xuống.

Một người yêu mình vài chục năm, Tạ Kinh Dung không muốn làm Mộc Hân thất vọng.

"Mộc Hân, mình đáp ứng cậu, bất luận thế nào cũng sẽ không buông tay cậu, mình nói được thì nhất định sẽ làm được, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau." Tạ Kinh Dung muốn cho Mộc Hân một ít lòng tin.

Mộc Hân tin tưởng mọi lời nói của Tạ Kinh Dung đều là sự thật, Mộc Hân ngừng khóc.

"Dung Dung, mình chờ cậu." Mộc Hân vẫn nghĩ, bản thân gặp được Dung Dung là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời.

"Ừ." Tôi sẽ không để cậu chờ quá lâu, Tạ Kinh Dung ở trong lòng trịnh trọng hứa hẹn với Mộc Hân.

Một buổi tối này, Mộc Hân ở dưới lầu Tạ Kinh Dung đứng một buổi, nàng chỉ là muốn gần Dung Dung một ít.

Tạ Kinh Dung vì không để cha mẹ lo lắng, cô xin nghỉ phép dài hạn, không đi đâu cả, chỉ ngồi ở nhà. Tuy rằng thoát nhìn tất cả như thường, ăn bình thường, làm việc và nghỉ ngơi bình thường, cũng đi gặp mặt mà vợ chồng họ Tạ an bài, ngoan ngoãn nghe lời, đối với người đàn ông khách khí đến không để cho hai người già khó xử, nhưng cũng khách khí quá phận cực tuyệt nam nhân xa ngoài vạn dặm. Cũng không còn nhìn thấy con gái cười nữa, con gái không vui, thực sự rất không vui, tuy rằng nàng tỏ vẻ không việc gì, thế nhưng lúc một mình thì dờ ra, mẹ Tạ và bố Tạ thấy trong mắt thì thập phần không dễ chịu. Bọn họ muốn con gái có cuộc sống của người bình thường, tuyệt đối không phải muốn con gái sống như con rối nhu thuận, cứ như mất đi linh hồn, cho nên bọn họ nhiều lần tự hỏi bản thân, bọn họ làm như vậy rốt cuộc đúng hay không đúng, thế nhưng nhìn con gái từ từ gầy gò đi, bọn họ lại càng dao động.

"Lão già, Dung Dung như vậy, tôi rất khó chịu." Mẹ Tạ nói với bố Tạ, nàng nghĩ nếu như Dung Dung ở cùng Mộc Hân sẽ vui vẻ thì mặc kệ để các nàng cùng một chỗ đi. Mộc Hân cũng là đứa trẻ bà nhìn từ nhỏ đến, cách làm người mình cũng yên tâm, ít một con rể thì ít một con rể đi, thêm con gái cũng tốt.

"Đau dài không bằng đau ngắn, qua một trận này là tốt thôi, thời gian dài qua đi, Dung Dung có lẽ có thể buông xuống." Trong lòng bố Tạ phụ làm sao không khó chịu, những lời này của hắn không chỉ đang trấn an vợ, kỳ thực cũng đang trấn an bản thân mình, bởi vì hắn biết rõ tình cảm nhiều năm như vậy của Dung Dung và Mộc Hân không có khả năng nói buông là có thể buông.

"Dung Dung có thể thì đã buông xuống từ ba năm trước. Lão già, chúng ta coi như thôi, con cháu tự có phúc của con cháu, đứa trẻ Mộc Hân kia là chúng ta nhìn lớn lên, rốt cuộc cũng là một đứa trẻ tốt, cũng có thể yên tâm một ít, kỳ thực mấy ngày nay tôi suy nghĩ rất nhiều, mặt mũi và vân vân đều là thứ yếu, quan trọng nhất là Dung Dung phải sống vui vẻ, tôi sợ nhất chính là sau khi Dung Dung già rồi không có ai bên cạnh, chúng ta muốn ôm cháu, theo tính tình hiếu thuận của Dung Dung cũng không phải việc gì khó, dù sao hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như thế..." Mẹ Tạ buông lỏng, từ lúc biết việc này bà đã mất ngủ vài buổi tối, thương cảm cho tấm lòng cha mẹ thiên hạ.

Bố Tạ không trả lời, kỳ thực trong lòng hắn có chút buông lỏng, chỉ là truyền thống trong hắn vẫn không qua được trong tư tưởng kia.

Mẹ Tạ thấy bố Tạ không hé răng thì thở dài một hơi, nàng biết trong lòng bạn già cũng không chịu nổi, cũng không bắt buộc hắn, bắt quá nàng nghĩ bạn già sớm muộn gì cũng sẽ thỏa hiệp, bởi vì bọn họ đều thương yêu con gái.

Bố Tạ phiền muộn hoảng hốt, hắn định lên sân thượng châm thuốc, khi hắn lên sân thượng, thấy con gái cũng ngồi ở sân thượng. Con gái đang nhìn phương xa, ánh mắt không có tiêu cự, gương mặt còn dấu nước mắt chưa khô, một màn ưu thương như vậy làm cho tim bố Tạ quặn đau, trong nháy mắt này, tất cả kiên trì trong lòng bố Tạ đều đổ nát. Lúc này, bố Tạ nghĩ cái gì đều không trọng yếu, trọng yếu nhất là con gái có thể vui vẻ.

Bố Tạ nhẹ nhàng ho khan một chút, Tạ Kinh Dung tay hoảng chân loạn lau nước mắt, tựa hồ không muốn làm cho cha mẹ lo lắng.

"Ngày mai, con bảo Mộc Hân tới nhà một chuyến." Bố Tạ rốt cục ra một quyết định gian nan.

Tạ Kinh Dung có chút nghi hoặc nhìn về phía bố Tạ, cô không xác định được ba bà nhà mình là buông lỏng hay muốn tạo áp lực cho Mộc Hân, tuy rằng trực giác Tạ Kinh Dung mách bảo khả năng trước lớn hơn một chút, thế nhưng trước khi chưa xác định, Tạ Kinh Dung không dám quá cao hứng, bởi vì cô sợ vui mừng không công.

"Không phải con dự định cùng một chỗ với nó sao? Phải dẫn về gặp người lớn trong nhà chứ ..." Bố Tạ vừa nghĩ đến con rể là nữ thì trong lòng rất không được tự nhiên, cho nên lúc bố Tạ nói những lời này thì biểu tình thập phần lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lão Bà Và VỢ

"Vâng." Tạ Kinh Dung hài lòng gật đầu.

Bố Tạ thấy trên mặt con gái một lần nữa có nụ cười thì trong lòng cũng không còn trầm trọng, chỉ là trong lòng vẫn có điểm tiếc nuối, bắt quá bỏ đi, con gái hài lòng mới là quan trọng nhất.

Tạ Kinh Dung cũng không lập tức gọi điện cho Mộc Hân, cô dự định cho Mộc Hân một kinh hi.

Mộc Hân ở tại khách sạn ở cạnh quảng trường ở gần nhà Tạ Kinh Dung, nàng giống Tạ Kinh Dung, cũng xin nghỉ dài hạn, loại trạng thái này Mộc Hân không có tâm trạng làm việc. Mộc Hân mở cửa sổ trong gian phòng khách sạn, cửa sổ phòng này có thể thấy nhà Tạ Kinh Dung. Nàng ngẩng ra trên ghế, trong đầu chỉ có thể lo lắng và bất an. Mộc Hân cảm thấy bản thân bất lực thật tệ hại, thời gian trôi qua cũng mới hai tuần thôi, nhưng Mộc Hân sống một ngày bằng một năm, mỗi ngày cầm điện thoại gọi cho Dung Dung, cuộc điện thoại vừa thông kia chính là an ủi lớn nhất trong lòng Mộc Hân.

Nghe được tiếng đập cửa, Mộc Hân tưởng nhân viên phục vụ của khách sạn, còn có chút không vui vì bị quấy rối, thế nhưng khi nàng mở cửa, thấy Tạ Kinh Dung đứng ở cửa thì Mộc Hân thoáng cái sợ ngây người.

"Thế nào, không chào đón mình sao?" Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân mỉm cười hỏi.

"Sao cậu lại tới đây?" Mộc Hân không thể tin hỏi, tối hôm qua Dung Dung còn nói cùng nàng có thể không nhanh như vậy, hôm nay Dung Dung đi ra trước mặt, cảm giác như nàng đang nằm mơ. Mộc Hân còn rất không chắc chắn mà véo một chút đùi mình, xác định bản thân không phải đang nằm mơ.

"Đề mình vào phòng trước rồi tiếp tục được chứ?" Tạ Kinh Dung nghĩ về ngơ ngác của Mộc Hân nhìn rất ngốc.

Mộc Hân một tay kéo Tạ Kinh Dung vào phòng. Nàng không chắc, nếu bắt mình tiếp tục chờ đợi thì có thể không khắc chế được mà vọt tới nhà Dung Dung đòi người hay không, cho nên vừa vào gian phòng thì Mộc Hân cấp thiết nhào vào lòng Tạ Kinh Dung.

"Dung Dung, mình đã sợ cậu sẽ bỏ lại mình, mỗi ngày mình đều suy nghĩ đến cậu, trong óc tràn đầy là cậu, mình nghĩ nếu cậu không tới thì sớm muộn gì mình cũng phát điên..." Mộc Hân có chút cấp thiết mà bất an nói, tựa hồ như móc trái tim ra vội giao cho Tạ Kinh Dung xem, cho nàng xem xem bản thân rốt cuộc nhớ nàng bao nhiêu.

"Không sao, ba mẹ có thể cho chúng ta cùng một chỗ." Tạ Kinh Dung vỗ nhẹ lưng Mộc Hân mềm nhẹ nói, sắc mặt Mộc Hân có chút tái nhợt, nhìn ra được mấy ngày này Mộc Hân sống thật không tốt.

Mộc Hân nghe xong, nước mắt cách chảy xuống tách tách, vài chục năm, giờ khắc này, Mộc Hân mới chính thức cảm thấy hạnh phúc lúc này của bản thân là thật, trái tim treo trong không trung rốt cục rơi xuống đất.

"Sao lại khóc?" Tạ Kinh Dung có chút yêu thương lau nước mắt cho Mộc Hân.

"Người ta chỉ là rất cao hứng." Mộc Hân cũng không muốn như vậy, gần đây bản thân quá đa sầu đa cảm, nàng cũng rất ghét bản thân như vậy.

Môi Tạ Kinh Dung dán lên khoe mắt Mộc Hân, vì Mộc Hân mà hôn tới nước mắt ở khoe mắt, Mộc Hân thuận thế hôn lên môi Tạ Kinh Dung, lúc này so với bất luận lúc nào nàng cũng bức thiết muốn thân thiết da thịt cùng Dung Dung, tựa hồ chỉ có hòa hợp thành một thể cùng Tạ Kinh Dung mới có thể thật sự chân thật cảm thụ được sự tồn tại của Tạ Kinh Dung, cảm thụ được Tạ Kinh Dung chân chính thuộc về mình.

Tay Mộc Hân có chút cấp thiết bắt đầu cởi quần áo Tạ Kinh Dung, Tạ Kinh Dung lập tức ý thức được Mộc Hân muốn gì, cô thập phần dung túng Mộc Hân, rất phối hợp với hành động của Mộc Hân, đưa tay cởi quần áo trên người Mộc Hân, chỉ là động tác có chút lả lẫm mà thôi.

Khác với ôn nhu bình thường, hai người lần đầu tiên cấp thiết cùng nhiệt tình như vậy, cái cảm giác như mất mà có lại này, như hận không thể nhét đôi phượng vào xương tủy của bản thân...

"Dung Dung gầy thật nhiều." Tình cảm mãnh liệt qua đi, Mộc Hân ghé vào trên người Tạ Kinh Dung, thấy xương quai xanh của Tạ Kinh Dung nhô rõ hơn so với bình thường, vài ngày ngắn ngủi Dung Dung đã gầy rất nhiều. Mộc Hân vui mặt vào trước ngực Tạ Kinh Dung rầu rĩ, nàng không vui.

"Nếu mình không tiêu tụy thì ba mẹ sao cho chúng ta cùng một chỗ được. Cậu còn nói mình, cậu so với mình gầy càng nhiều, nhất định không ăn uống tốt, cậu đã đáp ứng sẽ chiều cổ tốt bản thân, một điểm đều không nghe lời." Tạ Kinh Dung vuốt xương bả vai của Mộc Hân, xương bả vai một chút thịt cũng không có, có chút đâm vào tay, không sờ thích như trước.

"Người ta không muốn ăn mà, sau này người ta muốn nuôi Dung Dung đến mập mập ..." Mộc Hân làm nũng nói, nàng thích cảm giác bị Dung Dung quần.

"Mấy ngày nay dạ dày có đau hay không?" Tạ Kinh Dung nhíu mày hỏi.

"Không có." Cho dù có, Mộc Hân cũng sẽ nói không có, nếu không Dung Dung sẽ tức giận.

"Sau này, mặc kệ tình huống gì, đặt thân thể của chính mình ở vị trí thứ nhất." Tạ Kinh Dung không thể nhìn nhất là Mộc Hân dày vò thân thể của chính mình.

"Ừ." Mộc Hân rất nghe lời gật đầu, nàng đây là vào tai trái ra tai phải, dù là còn có lần sau, nàng cũng sẽ không đối xử tử tế với bản thân, dù sao cảm giác dày công tàn phá rồi có người yêu thương rất tốt.

"Ba mình ngày mai bảo cậu về nhà gặp người lớn." Tạ Kinh Dung nhẹ nhàng tung một câu như thế, nhưng làm cho Mộc Hân thiếu chút nữa bắn khỏi giường.

"A!? Nhanh như vậy, người ta còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt..." Mộc Hân nóng nảy như kiến bò trên chảo nóng.

"Cậu cũng không phải chưa từng tới nhà, đã tới vô số lần, còn cần chuẩn bị sao?" Nhìn Mộc Hân như gặp đại địch thì Tạ Kinh Dung có chút buồn cười gỡ trán Mộc Hân một chút.

"Lúc đó không giống, ý nghĩa thật không giống, trước đây mình là dùng thân phận bạn học của cậu tới nhà, ngày mai thế nhưng dùng thân phận vợ của cậu, đâu có thể như nhau, cậu sẽ không hiểu nổi tâm tình khi đưa vợ xấu ra mắt cha mẹ chồng ..."

"Cậu là vợ, mình đây là gì?" Tạ Kinh Dung nhướn mi hỏi.

"Cậu là lão bà của mình!" Mộc Hân đắc ý đáp lại, bất quá đắc ý không duy trì lâu, vừa nghĩ đến ngày mai phải gặp hai lão Tạ gia thì Mộc Hân thấy da đầu tê dại.

"Dung Dung, đêm nay mình khẳng định không ngủ được, vừa nghĩ đến ngày mai gặp ba mẹ thì mình rất khẩn trương, rất không an tâm..." Mộc Hân nghĩ bản thân chưa từng khẩn trương như thế, phỏng chừng dù là thấy nguyên thủ quốc gia cũng sẽ không khẩn trương như thế.

"Cậu không cần quá khẩn trương, trước đây tới thế nào thì ngày mai tới như thế, hơn nữa người vợ này của mình một chút cũng không xấu, đẹp vô cùng, cho nên không cần sợ gặp cha mẹ chồng..." Hiếm khi Tạ Kinh Dung dùng ngữ khí nhẹ nhàng như vậy trêu chọc Mộc Hân.

"Nếu là mình là nam nhân thì không sao, nhưng là nữ nhân, đoạt đi con gái bảo bối nhất của ba mẹ cậu, trong lòng bọn họ khẳng định có câu oán hận với mình..." Mộc Hân thừa nhận bản thân hồ thẹn với vợ chồng họ Tạ, con gái bọn họ đang êm đẹp bị bản thân bẻ cong, Mộc Hân bắt đầu buồn lo vô cớ, càng nghĩ càng xao động bất an.

"Cậu suy nghĩ nhiều quá, ba mẹ bảo mình mang cậu về nhà chính là đồng ý rồi, cậu không nên suy nghĩ bậy bạ." Tạ Kinh Dung nhìn Mộc Hân một vẻ càng nghĩ càng sâu càng bất an thì có chút bất đắc dĩ. Mộc Hân quá trông gầy hoá cuộc, ở đâu còn có vẻ tâm cơ mạnh mẽ tính kế người khác lúc bình thường đây

Hết chương 100

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Về Nhà

"Mộc Hân, quá nhiều, đừng mua..." Trên tay hai người Tạ Kinh Dung và Mộc Hân đều cầm đầy, thế nhưng Mộc Hân còn đang mua sắm chưa có ý tứ ngừng lại. Mộc Hân cũng quá khoa trương, cũng không phải lần đầu tiên đến nhà mình nha!

Vợ xấu gặp cha mẹ chồng, lễ gặp mặt tất nhiên không thiếu được, đương nhiên phải càng nhiều càng tốt, hơn nữa mấy năm nay không ít lần Mộc Hân chạy tới Tạ gia, đối với sở thích của vợ chồng họ Tạ rõ như lòng bàn tay, hận không thể mua sạch quán.

"Cha mẹ cậu chính là cha mẹ mình, cha mẹ cậu thiếu một con rể hiếu thuận, thêm con gái hiếu thuận cũng không tồi." Không đơn giản bởi vì Dung Dung, vợ chồng họ Tạ vốn đối xử với nàng như nửa con gái, hơn nữa bản thân Mộc Hân có cảm giác thiếu nợ với vợ chồng họ Tạ, cho nên càng nghĩ phải thật hiếu thuận với họ.

"Cô con gái như cậu đã vượt qua con gái ruột là mình rồi, xem ra mình cũng phải hiếu thuận một chút với cha mẹ cậu." Tạ Kinh Dung mong muốn Mộc Hân có thể cải thiện một chút quan hệ của nàng và Mộc Tĩnh Nhiên Tiêu Hiếu Yên. Tuy rằng trước kia bọn họ rất thất trách, thế nhưng xem xét từ chuyện công khai thì bọn họ vẫn quan tâm Mộc Hân, rốt cuộc là bọn họ sinh ra Mộc Hân.

"Ba mẹ người đối với cậu thật sự không có gì để nói, bọn họ sao có thể so sánh. Hơn nữa, bọn họ đều có con của riêng mình, phỏng chừng cũng không hiếm lạ." Mọi người thích cái kết tất cả cùng vui, Dung Dung cũng không ngoại lệ, bất quá Mộc Hân nghĩ cái này không nhất thiết, bản thân Mộc Hân không phải người sẽ lấy ơn báo oán, lúc trước Mộc Tĩnh Nhiên và Tiêu Hiếu Yên ngoại trừ vui lòng chi tiền nuôi nấng ra thì cũng không hề vì bản thân mà làm bất luận chuyện gì, bản thân chi tiền phụng dưỡng cũng sẽ không keo kiệt, thế nhưng không muốn vì bọn họ mà chia sẻ lãng phí tình cảm.

"Nhưng bọn họ tóm lại là cha mẹ cậu mà!" Thiên hạ không ai không có cha mẹ.

"Mua thêm đi, cậu nói một chút xem Tạ mẹ mang cái này hợp không?" Mộc Hân không muốn vì bọn họ mà phá hư tâm trạng thật tốt bên chuyện chủ đề, bảo người bán hàng lấy ra chuỗi vòng trân châu từ quầy chuyên doanh. Mộc Hân nghĩ Tạ mẹ đeo vào nhất định rất quý khí.

Băng dày ba thước không phải tan trong một ngày, Tạ Kinh Dung không biết hết truyện, đành thuận theo ý Mộc Hân.

"Mộc Hân, lúc này không thích hợp tặng đồ quá quý cho ba mẹ." Tạ Kinh Dung tiếp lời Mộc Hân, lúc này tuy rằng đã qua kỳ nguy hiểm, thế nhưng vẫn là kỳ miễn cảm, không thích hợp tặng lễ vật quý cho cha mẹ nhà mình.

"Mình đương nhiên biết chứ, cái này là sau này tặng, tỷ như sinh nhật các loại." Mộc Hân đương nhiên hiểu, lúc này không thích hợp tặng đồ đắt, tặng đồ đắt không có nghĩa là hiếu thuận, mà là trọng trưng cho nỗ lực dùng tiền thu mua bọn họ, bọn họ có thể sẽ mất hứng, Mộc Hân mua rất nhiều đồ đặc đều là dành cho thân thể của vợ chồng họ Tạ, nhân sâm lộc nhung, các loại thuốc bổ tốt cho sức khỏe.

Chắc, Mộc Hân nghĩ cũng quá xa, những thứ đó mua lúc nào chả được.

"Được rồi, giờ chúng ta trở về đi." Tạ Kinh Dung đề nghị, túi lớn túi nhỏ, Tạ Kinh Dung thật sự nghĩ đồ đặc mua quá nhiều.

Mộc Hân nhìn xuống đồ đặc, thấy đã tương đối liên gặt đầu, vừa nghĩ đến giờ phải đối mặt với vợ chồng họ Tạ thì tim lại bắt đầu đập nhanh, lại có chút khẩn trương.

Đặc biệt sau khi xe chạy tới cửa, Mộc Hân càng khẩn trương, cũng không phải lần đầu tiên tới Tạ gia, mà là lúc này đây ý nghĩa phi thường không giống lúc trước.

Tạ Kinh Dung thấy Mộc Hân khẩn trương thì vỗ nhẹ lên vai Mộc Hân, "Lần này với những lần trước không có gì khác, giống như trước là được ..."

Mộc Hân cũng muốn giống như trước, nhưng nàng còn có chút bất an, nàng không hiểu vợ chồng họ Tạ có thể dùng thái độ trước đây đối xử với mình hay không, nàng luôn nghĩ vợ chồng họ Tạ nhiều ít cũng có chút oán hận mình, cho nên nàng mới bất an như thế.

Sự thực chứng minh, Mộc Hân lo lắng thừa, vợ chồng họ Tạ cũng không giận chó đánh mèo Mộc Hân, nói cho cùng một tay vỗ thì không ra tiếng, hơn nữa lúc trước bọn họ cũng là thật lòng thương yêu Mộc Hân.

Lúc Mộc Hân và Tạ Kinh Dung về nhà đã 11 giờ trưa, mẹ Tạ còn đang bận rộn trong bếp, ba Tạ ở phòng khách xem báo.

"Dung Dung, con vào bếp giúp mẹ một tay. Tiểu Mộc, con trò chuyện cùng Tạ ba ba của con." Thái độ của mẹ Tạ với Mộc Hân không biến đổi nhiều so với trước đây.

Mộc Hân nhìn Tạ Kinh Dung một chút, Tạ Kinh Dung gật đầu với nàng. Tạ Kinh Dung không cho rằng ba ba nhà mình sẽ làm khó Mộc Hân cho nên bảo Mộc Hân yên tâm nói chuyện với ba Tạ. Tuy rằng Mộc Hân và mình xa nhau sẽ không được tự nhiên, thế nhưng Mộc Hân và ba Tạ cũng đã quen biết vài chục năm, cũng không có gì để lo lắng.

Mộc Hân ở lại phòng khách với ba Tạ, Tạ Kinh Dung tới phòng bếp hỗ trợ.

Lúc Mộc Hân nhìn ba Tạ, so với trước đây nhất định câu nệ hơn một ít.

"Tạ ba ba." Mộc Hân nhẹ nhàng gọi ba Tạ một tiếng.

"Ừ." Ba Tạ buông báo, lên tiếng.

Ba Tạ không phải người hay nói, bình thường Mộc Hân không câu nệ giống ngày hôm nay, luôn có thể tìm một ít chủ đề mà ba Tạ cảm thấy hứng thú, thế nhưng lúc này Mộc Hân thật sự không tuân ra được. Ngược lại, nàng nghĩ mẹ Tạ để bản thân ở lại phòng khách là bởi vì ba Tạ có chuyện muốn nói với nàng, thế nhưng ba Tạ lúc này không hề rảnh làm cho Mộc Hân càng thêm câu nệ.

"Không cần quá câu nệ, con coi như là đứa trẻ ta nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, tuy rằng ta không cách nào lý giải chuyện hai nữ nhân làm sao có thể cùng một chỗ, nhưng các con đã kiên trì, dù sao ta cũng không lay chuyển được, vậy theo ý các con đi, các con hạnh phúc là tốt rồi." Ba Tạ thờ dài nói, nhiều ít có chút bất đắc dĩ vì bị ép thỏa hiệp.

"Tạ ba ba, xin lỗi làm cho ngài khổ sở, sau này con nhất định đối xử tốt với Dung Dung, cũng giống với Dung Dung hiếu thuận với người và Tạ mẹ." Tuy những hứa hẹn này nghe có chút sáo rỗng, thế nhưng xác thực là lời trong lòng Mộc Hân.

"Sau này các con có tính toán gì không?" Ba Tạ như tất cả các người ba, lúc giao phó con gái cho một người khác thì luôn luôn muốn xác định hai ba lần đối phương có đáng tin cậy hay không, có thể đối xử tốt với con gái suốt một đời hay không.

"Chúng con công tác tại thành X, nhà ở thành X chúng con cũng đã mua, sau này thời gian công tác trên cơ bản đều ở thành X, tuyệt đối sẽ không để Tạ ba ba và Tạ mẹ nghe được bàn tán gì, nếu Tạ ba ba và Tạ mẹ muốn ngày ngày nhìn thấy Dung Dung thì chuyển đến thành X ở, nếu muốn ở nhà thoải mái thì chúng con mỗi cuối tuần sẽ về gặp các người..." Mộc Hân nói cho ba Tạ nghe dự định ngày sau, các nàng vật chất không thành vấn đề, chú ý tiết kiệm, không để cho người gia thêm phiền phức, chuyện khác chính là chuyện vận vật hằng ngày. Mộc Hân đều lấy ý kiến của Tạ Khinh Dung Ý làm chủ. Mộc Hân không nghĩ tới chuyện có con, cũng không phải nàng không thích trẻ con, mà là nàng không bao giờ có ý tưởng này trong đầu, chỉ nghĩ tới thể gọi hai người của nàng và Dung Dung thôi, mà ba Tạ dự định bảo các nàng có một đứa con, cho nên Mộc Hân hẳn là không hoàn toàn nói đến trọng điểm rồi.

"Những chuyện này đều là chuyện của các con, con và Dung Dung cùng một chỗ, ta mong muốn có thể có một đứa con, không nói đến hai già chúng ta đã già muốn ôm cháu, khi các con già, có con ở đó cũng không phải cô đơn, già có chỗ nương tựa..." Ba Tạ tương đối truyền thống, chấp nhất duy nhất của hắn và mẹ Tạ chính là Dung Dung nhất định phải có một đứa con, cái khác có thể thỏa hiệp đều thỏa hiệp.

"Không thành vấn đề." Mộc Hân lập tức đồng ý, chỉ cần không phải phản đối nàng và Dung Dung cùng một chỗ thì điều kiện gì nàng cũng đều có thể đáp ứng.

"Con và Dung Dung cũng không nhỏ, ta mong muốn có thể mau chóng một chút." Trước đây trong lòng ba Tạ cũng vội vã muốn Tạ Khinh Dung gả đi, thế nhưng Tạ Khinh Dung không có đối tượng, ba Tạ cũng không tiện giục, mất thấy con gái đều sắp ba mươi, cũng nên sinh con, cho nên ba Tạ thật sự nóng ruột.

"Được, việc này con thương lượng một chút với Dung Dung." Tuy rằng Mộc Hân biết có thêm con không thể đơn giản như có thêm sủng vật, có thêm con thì lưng phải đeo rất nhiều trách nhiệm, thế nhưng Mộc Hân vẫn rất sáng khoái đáp ứng, nàng đã không thể khiến Dung Dung sống vô cùng đơn giản như nữ nhân khác kết hôn sinh con, thế nhưng nàng không thể cướp đoạt quyền làm mẹ của Dung Dung.

"Con sinh cũng tốt, Dung Dung sinh cũng tốt, nói chung phải có một đứa, cái khác thì theo ý các con đi." Ba Tạ thấy Mộc Hân không có ý kiến thì lòng treo lơ lửng mới hơi có chút kiên định.

"Đến lúc đó, con đều nghe Dung Dung." Đến lúc đó Dung Dung muốn ai sinh thì người đó sinh.

Mộc Hân rất có cảm giác dụ ngoạn lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, làm cho ba Tạ có cảm giác con gái rước về con dâu, có chút không thích ứng, thế nhưng tóm lại là con gái bản thân tương đối chiêm thượng phong, ba Tạ cũng đành để xuống cảm giác không thích ứng.

Lúc này, Tạ Khinh Dung đi ra từ phòng bếp, đồ ăn trên cơ bản đều đã xong, tại phòng bếp, mẹ Tạ cũng nói chuyện này với Tạ Khinh Dung, Tạ Khinh Dung đối với chuyện có con hay không ngược lại cũng không phải rất lưu ý. Cô hiếu thuận nên không đành lòng làm cha mẹ thất vọng, thế nhưng cô thật không trực tiếp đáp ứng mẹ Tạ, cô muốn tôn trọng ý của Mộc Hân. Tuy biết nếu bản thân quyết định thì Mộc Hân cũng sẽ không có ý kiến, thế nhưng tóm lại là trung cầu Mộc Hân một chút vẫn tương đối tốt.

Hết chương 101

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Thật Ra Dung Dung Không Nguyên Tắc Như Vậy

"Tiểu Mộc, đến đây ăn đi." Mẹ Tạ tuy rằng cũng có chút tiếc nuối, thế nhưng quan niệm của bà trước nay đều coi mở hơn nhiều so với ba Tạ, thật rất có khả năng điều tiết tâm tính của bản thân. Giống nhưng mẹ vợ luôn ưu đãi đặc biệt với con rể, thân phận Mộc Hân thì tương đương với con rể kiêm con gái, mẹ Tạ đối xử với Mộc Hân ít nhiều cũng có chút thay đổi, chỉ ít là trên tâm tính, Mộc Hân từ nửa người ngoài biến thành người một nhà.

"Ồ, đồ ăn Tạ mẹ làm vẫn thơm như vậy!" Mộc Hân nhìn một bàn lớn toàn đồ ăn sắc hương hoàn hảo, phong phú hơn so với lúc trước lui tới Tạ gia, quả nhiên đãi ngộ của con rể khác biệt.

Lúc nói xong với ba Tạ, Mộc Hân không cảm giác được ba Tạ có chút ác ý nào. Cá tính của Tạ mẹ, mấy năm nay Mộc Hân đoán rất chuẩn, Tạ mẹ là lòng dạ để ngoài da, chính là kiểu người có cái gì đều đặt trên mặt, loại người này tương đối đơn giản, cũng tương đối dễ dỗ, cũng sẽ không câu nệ như với ba Tạ, thế nhưng vẫn không cách nào tự nhiên giống như trước. Tuy vậy Mộc Hân tận lực làm bản thân thoát nhìn rất tự nhiên.

"Vậy thì ăn nhiều một chút, mới vài ngày mà con và Dung Dung đều gầy không ít..." Mẹ Tạ vừa nghĩ đến mấy ngày trước dẫn vật người kia, không chỉ vợ chồng son này khổ sở, mà cả bà và ông già cũng khó chịu, vẫn nên coi mở chút. Mẹ Tạ gấp một miếng thịt vào trong bát Mộc Hân, Mộc Hân vẫn béo chút mới đẹp, hiện tại quá gầy, sắc mặt cũng không đẹp như trước. Bất quá Dung Dung ngày ngày nhìn vào khuôn mặt đẹp như thế, thảo nào chường mặt những người khác, mẹ Tạ cũng thuộc hiệp hội yêu thích vẻ bề ngoài.

"Vâng." Mộc Hân nhu thuận gật đầu.

Ba Tạ và Tạ Khinh Dung đều ít nói, mà mẹ Tạ là người nói nhiều, đặc biệt ở trên bàn cơm, chính là nói không ngừng.

"Lúc trước lần đầu thấy con tới nhà chúng ta cũng ngoan ngoãn như thế, làm sao đoán được, đứa nhỏ xinh đẹp này cư nhiên bắt cóc nha đầu nhà ta..." Mẹ Tạ nhìn Mộc Hân và Tạ Khinh Dung cũng rất cảm khái, không nghĩ tới hoán cải đã qua mười năm.

Mộc Hân vốn đang có chút câu nệ nghe vậy thì mặt không khỏi đỏ lên, chột dạ ngay lập tức, khi đó, nàng xác thực có chút thích Dung Dung, chỉ là còn chưa có tâm tư bắt cóc Dung Dung.

Tạ Khinh Dung rất hứng thú nhìn Mộc Hân, hiếm khi có lúc Mộc Hân da mặt mỏng như vậy.

"Mẹ, mẹ cũng có thể lý giải mà, con gái của mẹ dặt một nha đầu xinh đẹp về nhà, con nghĩ Mộc Hân gả vào Dung gia hoặc ở rể Dung gia thì đều nguyện ý." Tạ Khinh Dung cũng hiếm khi nói đùa cùng mẹ, coi như là giải vây cho Mộc Hân.

Mộc Hân vô cùng kinh ngạc nhìn Tạ Khinh Dung, Dung Dung bình thường thoát nhìn rất nghiêm cẩn, cư nhiên sẽ dùng ngữ khí như vậy đùa vui với mẹ Tạ, thật không giống tác phong của nàng. Nhưng Mộc Hân ngọt ngào trong lòng, nàng hiểu Dung Dung là giải vây cho mình, ánh mắt nhìn về phía Tạ Khinh Dung ngọt ngào mặt ngọt.

Tạ Khinh Dung bị ánh mắt của Mộc Hân khiến cho có chút xấu hổ, kỳ thực cô cũng hiểu lời này không giống như phát ra từ miệng bản thân.

"Bảo con sửa thành họ Dung cũng được." Mộc Hân giả bộ một vẻ cúi đầu thuận mi khoa trương tư thái tiểu tức phụ làm cho mẹ Tạ vui vẻ, biểu tình của ba Tạ cũng không còn nghiêm túc như vậy.

"Khụ khụ!" Tạ Khinh Dung giả vờ ho khan một chút, ý bảo hai người phụ nữ kia trên phải ăn cơm. Tạ Khinh Dung nghĩ Mộc Hân với mẹ mình rất có tiếng nói chung, hợp cùng một chỗ chính là một tổ hợp đại bà tám và tiểu bà tám.

Buổi tối, Mộc Hân giả vờ tạm biệt đi về, ba Tạ nguyện ý để Mộc Hân đi, dù sao trong tư tưởng còn vướng mắc, thế nhưng mẹ Tạ thấy các nàng đều đã là quan hệ kia thì không cần phải rời khỏi, còn chiếu theo ngày trước, ngủ phòng của Dung Dung, cùng một giường với Dung Dung nên mở miệng giữ lại, vì vậy Mộc Hân theo ý muốn được ở lại.

Tạ Khinh Dung đi ra từ phòng tắm, thấy Mộc Hân nằm ở trên giường mình nhìn trần nhà cười khúc khích, Tạ Khinh Dung cũng hơi buồn cười.

"Cười ngốc cái gì vậy?" Tạ Khinh Dung nhắc chân lên nằm bên người Mộc Hân.

"Rốt cục có thể ở trên cái giường này làm chuyện xấu, ngắm lại thì thấy hài lòng, cảm giác hiện tại chúng ta từ quan hệ phi pháp biến thành vợ chồng hợp pháp, nghĩ đến thì thấy thư thái." Mộc Hân vừa cười vừa nói, đưa tay ôm lấy Tạ Khinh Dung.

"Cậu toàn nghĩ những thứ loạn thất bát tao này." Tạ Khinh Dung nhẹ nhàng nhéo eo Mộc Hân.

Mộc Hân làm bộ bị nhéo đau mất nửa mạng, thờ nhẹ một cái, Mộc Hân cầm tay Tạ Khinh Dung, sau đó tiến môi đến bên tai Tạ Khinh Dung khe khẽ nói nhỏ, gương mặt Tạ Khinh Dung cũng hơi đỏ lên. Cô thật không biết bản thân cư nhiên bị Mộc Hân lén lút làm chuyện hèn hạ lâu như vậy. Tạ Khinh Dung phải bảo thủ lần thứ hai dùng sức trên eo Mộc Hân, nhéo một cái không nhẹ không nặng, lần này Mộc Hân thật sự vì đau mà thờ nhẹ ra, thế nhưng trong lòng lại vui dị thường, mọi người đều nói, đánh là thân, mắng là ái, câu véo lại càng yêu, bất quá Mộc Hân hiện tại mới chú ý, hóa ra Dung Dung cũng biết câu người.

"Có phải chúng ta cản trở về trả phép rồi không?" Tạ Khinh Dung nghĩ bản thân nhàn rồi đã rất lâu, lâu đến cả người không được tự nhiên. Kim tổng còn tốt bụng không trừ tiền lương của các nàng, Tạ Khinh Dung từ trước đến nay không phải là người lười biếng, ngày nghỉ phép của nàng từ đầu năm đã dùng hết, cho nên tiếp tục nghỉ mà có lương gì đó, vẫn là không tốt.

"Dù sao đã xin nghỉ dài hạn, không ngại nghỉ tiếp hai ngày, bồi dưỡng thân thể cũng tốt, giá trị mà chúng ta có thể làm cho Kim tổng cũng không chỉ có chút tiền lương đó, không cần phải hồ thẹn." Mộc Hân coi như là tất nhiên, bất quá Kim Linh đối xử với Dung Dung xác thực là rất ưu ái, cũng không

hiếu là vì sao, phải hiểu Kim Linh là loại người rất có tham vọng tư lợi.

"Được rồi, tiếp tục nghỉ thêm hai ngày." Hai ngày nay Mộc Hân xác thực cần bồi bổ thân thể, tăng cân một chút mới ổn.

Lúc Tiêu Hòa Lễ biết Tạ Khinh Dung cùng một chỗ với Mộc Hân liền hẹn các nàng đi ra hát karaoke, cô nhất định phải bắt quái toàn bộ quá trình yêu đương của Mộc Hân và Dung Dung. Cô với Mộc Hân trên cơ bản cuối cùng cũng tiêu tan trở ngại trước kia, quan hệ cải thiện không ít, tính cách còn có chút bất đồng, ít nhiều đều phải móc mĩa nhau một phen.

Tới quán karaoke, Tiêu Hòa Lễ liền biến thân, nàng là loại bắt được micro thì tựa như trích máu gà. Kỳ thực Tiêu Hòa Lễ ngũ âm không đủ (không biết hát), thế nhưng lại yêu hát karaoke, bắt quá cô cũng chỉ hẹn người có giao tình rất tốt đi hát cùng, dù sao mọi người đều đã hiểu rõ. Tiêu Hòa Lễ kéo Trương Quân đi theo, đứng nhìn Trương Quân một vẻ thô cuồng gấu béo, thế mà hát lên liền giống như vương tử tình ca, trời sinh giọng hay. Có Trương Quân ở đây, khí thế kéo người đi hát của Tiêu Hòa Lễ cũng thêm một ít.

Mộc Hân cùng Tiêu Hòa Lễ trước đây bất đồng, rất ít khi chơi chung, cho nên Mộc Hân chưa từng nghe Tiêu Hòa Lễ hát, lần này nghe lần đầu tiên thật đúng là bị ngũ âm không đủ của Tiêu Hòa Lễ dọa đến nhảy dựng. Từng gặp qua lạc giọng, thế nhưng chưa bao giờ gặp qua lạc không đúng một nốt như vậy. Đây coi như là một phong cách, Mộc Hân nghe Trương Quân hát lại kinh ngạc một hồi, Trương Quân có âm sắc tốt, thiên về ôn nhu, vừa mở miệng thì hình tượng của hắn liền có loại cảm giác vi diệu, nhìn tổ hợp Tiêu Hòa Lễ và Trương Quân này, Mộc Hân thấy được tất cả đều có thể.

Mộc Hân thì chọn bài 'chuyện nếu như' hát đôi với Tạ Khinh Dung, hai người nhìn nhau thâm tình chân thành, ở bên nhau vô cùng nóng lòng, lúc bắt đầu chìm đắm trong bài hát thì hoàn toàn quên Tiêu Hòa Lễ và Trương Quân bên ngoài, ân ái một cách trắng trợn!

Tiêu Hòa Lễ tựa hồ thấy trên người hai người này như bốc lên khói trắng màu phấn hồng, thực sự là chướng mắt vô cùng.

Mộc Hân chính là muốn ân ái đây, hạnh phúc của nàng hận không thể cho cả thế giới biết, còn Tạ Khinh Dung là vô ý ân ái, thương thay cho Tiêu Hòa Lễ đã sắp bị hai người làm mù mắt.

Lúc hai người hát đôi xong, Tiêu Hòa Lễ nhanh chóng kéo Tạ Khinh Dung thì thầm.

"Dung Dung à, tớ nghĩ tên Trầm Dật tốt hơn nhiều so với Mộc Hân, cậu không nên cân nhắc thêm một chút sao?" Tiêu Hòa Lễ biết lúc này Mộc Hân khẳng định đang vênh tai nghe bản thân nói chuyện với Dung Dung, cho nên cố ý nói khích Mộc Hân.

Không sai, Mộc Hân lúc này không vui trường Tiêu Hòa Lễ, nàng đã biết Tiêu Hòa Lễ sẽ kéo chân sau của mình. Từ trước đã không cho bản thân sống yên ổn, số ít người ưu tú hơn mình như Trầm Dật này tồn tại tựa như dằm trong tim.

Tạ Khinh Dung hiểu Tiêu Hòa Lễ cố ý chọc giận Mộc Hân, "Minh nghĩ Lưu Triết cũng không tồi, vì sao cậu không chọn vậy?" Lưu Triết cũng từng theo đuổi Tiêu Hòa Lễ, điều kiện mọi mặt đều tốt hơn Trương Quân, thế nhưng Tiêu Hòa Lễ không thích.

"Dung Dung, tớ phát hiện gần đây cậu càng ngày càng che chở Mộc Hân, mức độ hiện tại đều sắp vượt qua năm đó, sau này có thể so với năm đó còn phải tệ hại hơn." Tiêu Hòa Lễ càng nghĩ càng thấy có loại khả năng này.

"Có sao?" Tạ Khinh Dung không thừa nhận, cô vẫn cho rằng bản thân là người bệnh lý không bệnh thân tình, là một người có nguyên tắc, đương nhiên Tạ Khinh Dung không hiểu cái mà bản thân gọi là lý luận có một phần ít nhiều sẽ nghiêng về Mộc Hân.

"Có!" Tiêu Hòa Lễ rất khẳng định gật đầu.

Hết chương 102

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Vi Vi Đã Thông Minh Hơn Rồi!

Trước giờ, Kim Vi Vi đều thích quán quít không tha Trương Tập Nhiễm, mặc kệ là lúc đi làm hay lúc tan tầm. Nhưng từ lúc Kim Vi Vi trở về từ Pháp lại không tiếp tục quán quít không tha Trương Tập Nhiễm như trước đây, gần đây vừa tan làm liền cho chú tài xế tới đón nàng đi các loại câu lạc bộ, đi gặp thanh niên tài giỏi tuần tú. Ban đầu nàng còn có thể trì hoãn không hiểu ý tứ của mẹ, thế nhưng liên tục một tuần như thế, Kim Vi Vi dù trì hoãn nữa cũng phát giác ra, mẹ hình như đang mai mối cho mình. Lĩnh ngộ như vậy làm cho Kim Vi Vi rất mất hứng, nàng đã nhiều ngày không nói chuyện nhiều với Nhiễm Nhiễm, nàng

Kim Vi Vi kỳ thực không phải không muốn quán quít lấy Nhiễm Nhiễm, mà là do mẹ của nàng cũng chính là nữ vương bệ hạ nhà nàng không biết xảy ra chuyện gì, gần đây luôn muốn nàng quen biết thêm một ít bạn, vừa tan làm liền cho chú tài xế tới đón nàng đi các loại câu lạc bộ, đi gặp thanh niên tài giỏi tuần tú. Ban đầu nàng còn có thể trì hoãn không hiểu ý tứ của mẹ, thế nhưng liên tục một tuần như thế, Kim Vi Vi dù trì hoãn nữa cũng phát giác ra, mẹ hình như đang mai mối cho mình. Lĩnh ngộ như vậy làm cho Kim Vi Vi rất mất hứng, nàng đã nhiều ngày không nói chuyện nhiều với Nhiễm Nhiễm, nàng

ghét thanh niên tài giỏi tuần tú, lúc cha mẹ nàng ở đây thì về rất chuẩn mực, thế nhưng một khi chỉ còn lại hai người ở cùng một chỗ, thì ánh mắt nhìn bản thân luôn mê đắm. Dù không phải mê đắm thì cũng có hình dạng thêm nhỏ dãi khi thấy thịt béo, nàng thật không thêm quen biết những vị thanh niên tài giỏi tuần tú này.

Trang Văn Huệ từ sau khi ý thức được con gái bản thân đã lớn liền bắt đầu hằng hái tìm kiếm thanh niên tài giỏi tuần tú cho con gái. Con gái bà muốn tiền có tiền, muốn mạo có mạo, phụ nữ thông minh chưa bao giờ là điều tất yếu để chọn vợ của đàn ông, cho nên Trang Văn Huệ một điểm cũng không lo lắng con gái không tìm được đàn ông vừa lòng. Bất quá làm một bà mẹ phóng khoáng, suốt đời chỉ có một người đàn ông Kim Dục như Trang Văn Huệ mà nói, bà nghĩ bản thân thiệt thòi, cần phải để Vi Vi học tập Kim Linh trò chơi nhân gian gì đó. Vi Vi có chút vốn liếng chơi bời, đương nhiên bà cũng chỉ vậy mà thôi, tư chất của con gái bà biết cho nên cũng không bắt buộc. Hơn nữa dù không chơi bời thì để Vi Vi theo Kim Linh học chút bản lĩnh nắm đàn ông trong tay cũng tốt. Mọi người mẹ đều sợ con gái học cái xấu, ngóng trông con gái học cái xấu như Trang Văn Huệ coi như là kỳ lạ.

"Mẹ, con gần đây công việc bề bộn nhiều việc, không đi câu lạc bộ nữa, không muốn quen biết những người đó..." Người khác có chuyện gì sẽ lấy công việc bề bộn nhiều việc làm cớ, Kim Vi Vi nghĩ bản thân đã không còn là sâu gạo, cũng là người có công việc, cho nên Kim Vi Vi cũng rất tự hào đem công tác ra làm cớ.

Trang Văn Huệ thiếu chút nữa bị sặc hồng trà trong ly, làm con gái sùng ái của một tộc, Trang Văn Huệ tự nhiên biết hiện tại con gái làm bình hoa trong công ty nhỏ của Kim Linh. Khách khí gọi là nhân viên lễ tân sảnh trước, vấn đề là cái loại công ty nhỏ có một lễ tân sảnh trước là đủ, con gái bảo bối của bà rất hiển nhiên là phần lớn đứng làm cảnh đực nước béo cò, làm cảnh có thể bận rộn đến đâu? Có thể bận rộn bằng chủ tịch quản một tập đoàn lớn như bà sao?

Hơn nữa công việc này không có thể diện, bà không có ý định nói cho người khác biết, thế nhưng con gái bảo bối không hiểu chuyện, với ai cũng nói, đặc biệt là với đối tượng bà sắp xếp mai mối, may là những người đó đều cho rằng Vi Vi nói đùa. Xác thực không ai cho rằng Kim Vi Vi đang làm việc nghiêm túc, ngoại trừ bản thân Kim Vi Vi. Thiên kim tiểu thư yên lành không làm, lại theo Kim Linh lăn qua lăn lại, thế nào cũng không hiểu được. Trang Văn Huệ nghĩ bản thân quá dung túng Vi Vi.

"Nếu công tác quá mệt mỏi thì thôi việc đi." Trang Văn Huệ ước gì con gái nhanh chóng thất nghiệp. Nói cũng kỳ quái, bà cho rằng Vi Vi chỉ kiên trì không được bao lâu khẳng định kêu mệt quay về, không nghĩ tới con bé dám ngậy ngốc ở công ty nhỏ kia của Kim Linh đến mấy tháng, rất làm cho Trang Văn Huệ có chút bất ngờ.

"Không cần, không cho tiếp tục nói với con về việc từ chức." Kim Vi Vi cự tuyệt rất quả quyết cũng rất kiên định. Trước không nói chuyện cùng làm việc một chỗ với Nhiễm Nhiễm là một chuyện ngọt ngào, hưởng hờ, đây là công việc đầu tiên của nàng, có ý nghĩa phi thường. Tuy rằng chỉ là làm bình hoa, thế nhưng dù là bình hoa cũng có giá trị tồn tại làm cho cảnh đẹp ý vui, chỉ ít Kim Vi Vi trở thành người cung cấp dịch vụ bị bắt quái và đồ kị chủ yếu ở công ty của Kim Linh, làm ra cống hiến quan trọng tranh cơ đầu điểm cho các nữ công nhân công ty, điểm tô đẹp thêm cho hoàn cảnh làm công của nam công nhân công ty, có tác dụng then chốt khích lệ sĩ khí của nam công nhân, kỳ thực Kim Vi Vi xác thực vẫn có giá trị.

Thái độ cường ngạnh như thế của Kim Vi Vi, làm cho Trang Văn Huệ không có cách, chỉ có thể để con bé hồ đồ đi.

"Giới thiệu người cho con, con vẫn không thích sao?" Con gái của mình, tất sẽ không để thiệt thòi, cho nên đàn ông mà Trang Văn Huệ giới thiệu cho Kim Vi Vi đều là ngoại hình tốt nhất, hơn nữa các loại phong cách đều có, đều là tinh anh trong các ngành các nghề. Theo đạo lý mà nói, sẽ có một kiểu Vi Vi thích, hay là tâm lý của Vi Vi kỳ thực rất chậm lớn, căn bản không hiểu những việc nam nữ này?

"Không thích." Nàng chỉ thích Nhiễm Nhiễm.

"Vi Vi lớn rồi, cũng nên có bạn trai." Trang Văn Huệ cảm thán nói, dù là Vi Vi chậm lớn, thì giờ cũng là lúc ép chín Vi Vi.

Làm ba ba, rất nhiều ba ba đều nghĩ đàn ông khắp thiên hạ đều không đáng tin, cũng không nỡ giao con gái cho người đàn ông khác. Hẳn không phải thích chuyện Vi Vi đi kiếm bạn trai. Trong mắt Kim Dục, con gái có bạn trai là chuyện sớm muộn, có thể chậm bao nhiêu thì chậm, hẳn không muốn sớm như vậy đã để con gái bảo bối của bản thân bị mấy tiểu tử xấu tâm tư bất lương cướp đi.

"Con mới không cần bạn trai." Người ta phải làm bạn gái Nhiễm Nhiễm, nghĩ đến Trương Tập Nhiễm, Kim Vi Vi ước gì hiện tại có thể bỏ chạy đến nhà Trương Tập Nhiễm, người ta đã nhiều ngày không tới nhà Nhiễm Nhiễm, nàng nhớ Nhiễm Nhiễm.

"Bảo bối còn nhỏ, chuyện tìm bạn trai không vội" Kim Dục hát đệm nói.

"Em hai mươi ba gả cho anh làm vợ, nó hai mươi lăm tuổi còn nhỏ sao?" Trang Văn Huệ bắt mắt nhìn về phía Kim Dục.

Kim Dục giống như mọi cha mẹ, con gái dù lớn nữa cũng là con gái mình, không liên quan đến tuổi tác. Thế nhưng hẳn rất sáng suốt chọn cam miệng, bởi vì vạn nhất chọc giận lão bà đại nhân, lão bà đại nhân là người rất thích lời chuyện cũ ra.

"Con chính là không cần có bạn trai, con ghét nhất ma ma, thích nhất ba ba..." Kim Vi Vi nói xong xoay lưng vào Trang Văn Huệ không để ý tới nàng, đây là tuyệt chiêu đối phó cha mẹ của Kim Vi Vi. Kim Vi Vi khi còn bé đang ngủ mà bị chọc mất hứng, Kim Vi Vi sẽ chu cái miệng phản hồng nhỏ nhắn, giọng ngọng nghịu trẻ con nói ghét ai, khi đó Kim Vi Vi thật sự đáng yêu đến muốn sủi bọt, chính là hiện tại cũng rất đáng yêu. Kim Dục nghe lời này thì rất vui mừng, đã lâu không nghe bảo bối nói như vậy, trong lòng ngọt ngào hơn cả ăn đường.

Trang Văn Huệ làm sao nguyện ý bị con gái nói ghét, thế nhưng nàng không muốn trừng con gái, cho nên trừng Kim Dục đang mặt mày rạn rờ. Thôi bỏ đi, tâm trí Vi Vi quả nhiên vẫn chưa lớn, từ từ sẽ đến, sốt ruột thì dục tốc bất đạt, trái lại không tốt.

"Vi Vi không thích, vậy chúng ta sẽ không đi, được không?" Trang Văn Huệ lập tức đỡ dành. Đừng nhìn Vi Vi tính trẻ con, thế nhưng tính tình lại quật

cường. Khi còn bé, có một lần Vi Vi nói ghét nhất ma ma, Trang Văn Huệ không để trong lòng, không ngờ Kim Vi Vi hai tuần lễ không để ý đến bà. Nhất định phải dỗ Kim Vi Vi, phải dỗ ngay lập tức, dỗ ngay còn dễ ứng phó, quá thời hạn một ngày thì tiểu tổ tông này sẽ thực sự tức giận, một khi thực sự tức giận, sẽ không dễ dỗ.

"Không cho tiếp tục bảo chú tài xế tới đón con." Kim Vi Vi vẫn xoay lưng về phía Trang Văn Huệ ra lệnh.

"Được." Trang Văn Huệ thỏa hiệp.

"Ma ma tốt nhất." Kim Vi Vi nhào tới bên người Trang Văn Huệ, cố sức hôn một cái trên mặt Trang Văn Huệ, nàng hiểu mục đích của nàng.

"Đó là đương nhiên." Trang Văn Huệ xác thực rất hưởng thụ, nàng cũng cho rằng mình là người mẹ tốt nhất thế giới.

"Mẹ, con đi ra ngoài một chút." Kim Vi Vi thấy sự việc được giải quyết liền lập tức muốn đi tìm Trương Tập Nhiễm.

"Ra ngoài làm gì?" Trang Văn Huệ thấy sắc trời đã đen, lo lắng.

"Con tới nhà chị, hai ngày trước chị đi Singapore." Kim Vi Vi hiếm khi cái khó ló cái khôn tìm được một cớ.

"Sáng mai đi, hiện tại đã rất muộn." Trang Văn Huệ không cho phép. Trang Văn Huệ không nghĩ tới Kim Linh tìm được tiểu Mộng nhanh như vậy, tiểu trợ lý của tiểu Mộng đối với tiểu Mộng cũng thật không ngờ, cư nhiên không báo cáo với mình chuyện Kim Linh đi tìm tiểu Mộng.

"Như vậy đi, con để chú tài xế đưa đến nhà chị được không. Đi mà mẹ, đêm nay chị trở về, người ta thật có nhiều chuyện muốn nói với chị..." Kim Vi Vi làm nũng, nàng nghĩ khi tới nhà chị họ liền để chú tài xế về trước rồi tới nhà Nhiễm Nhiễm. Kim Vi Vi nghĩ bản thân đã biến thành thông minh, thế cũng bị nàng nghĩ ra. Quả nhiên, người trong tình yêu đều có tiềm lực vô cùng.

"Được rồi, để lão Vương đưa con đi." Vi Vi từ nhỏ đã thích dính lấy Kim Linh, cho nên Trang Văn Huệ thật không hề nghi ngờ.

Hết chương 103

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Trang Ý Mộng Phúc Hắc

Tới nhà của Kim Linh, Kim Vi Vi bảo lão Vương trở về. Kim Vi Vi vốn đang muốn đi gặp Kim Linh, kỳ thực là muốn nhờ Kim Linh chỉ bảo cho chút chiêu trò, nhưng chìa khóa nhà Kim Linh đã sớm bị cô thu hồi nên Kim Vi Vi không vào được, cũng đành thôi.

Ngay lúc Kim Vi Vi chuẩn bị rời đi muốn qua nhà Trương Tập Nhiễm liền thấy đậu ở góc là xe của chị họ, cho nên Kim Vi Vi rất tự nhiên tới gần xe, cư nhiên thấy được hai chị họ của nàng đang hôn nhau, tuy rằng ánh sáng đèn đường không đầy đủ, thế nhưng thị lực của Kim Vi Vi gần như hoàn hảo. Hơn nữa cự ly lại chuẩn như vậy cho nên thấy vô cùng rõ ràng, nàng nhìn thấy hai chị hôn nồng nhiệt, chính là nụ hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn kiểu Pháp trong truyền thuyết, tay chị đang sờ ngực chị họ qua lớp quần áo, mà tay chị họ cũng đang vuốt áo lót chị mình. Kim Vi Vi không khỏi trừng to mắt nhìn. Lần này đỡ hơn rất nhiều, chỉ ít hai người còn mặc quần áo trên người. Dù vậy thì cảnh tượng vẫn rất làm cho người khác mặt đỏ tới mang tai.

Kim Linh nhận ra, chơi trong xe và vân vân là tình thú, đây là xã khu cao cấp, người lui tới ít, giờ này thì càng ít, xe của nàng đậu ở góc, hơn nữa bên trong xe tương đối tối, người bình thường không thể chú ý, cho nên Kim Linh xuất hiện ý nghĩ tà ác. Kim Linh trước nay nhiệt tình, Trang Ý Mộng cũng rất thích hưởng phân nhiệt tình này của Kim Linh, thế nhưng địa điểm này tuyệt đối không phải lựa chọn tốt, tại một chỗ không kín đáo này để chơi trò xe chần vĩnh viễn vượt qua phạm vi tiếp thu của Trang Ý Mộng. Nên mặc dù Trang Ý Mộng cũng có chút động tình vẫn đẩy Kim Linh ra, chuẩn bị xuống xe, quay về nhà Kim Linh tiếp tục.

Kim Linh có chút tiếc nuối, thế nhưng nghĩ đến về nhà làm việc sẽ thoải mái hơn thì cũng thôi, tuy rằng cô nghĩ chơi trong xe kích thích hơn.

Bởi vì Kim Vi Vi đứng cách không xa đầu xe, nên hai người vừa hôn nhau cũng không chú ý tới, nhưng Trang Ý Mộng vừa xuống xe, thấy em họ đơn thuần hơn cả giấy trắng của mình đứng ở đầu xe trọn to mắt nhìn mình, thoáng cái mặt có chút nóng, có chút quần bách. Là một chị họ luôn đoan trang chính kinh trong cảm nhận của em họ, lại nhiều lần bị em họ nhìn hiện trường xuân cung đồ sống, thực sự là quá đã kích hình tượng, cũng không biết Kim Vi Vi đã nhìn bao lâu, đều do Kim Linh không tốt.

Kim Linh cũng thấy Kim Vi Vi, nhưng cô thật chẳng hề để ý, cô thật thấy thú vị, bởi vì biểu tình của Vi Vi rất hiển nhiên viết rõ vẫn-còn-chưa-đủ. Tâm trí này tuy rằng chậm lớn, thế nhưng rốt cuộc vẫn là nữ giới thành niên, hiểu kỳ với việc này là chuyện tốt, thể hiện rõ tiểu Vi Vi cũng sắp từ trái cây xanh chậm rãi chín. Kỳ thực Kim Linh không ngại dùng cơ thể sống để dạy Kim Vi Vi, bất quá cô cũng không cam tâm tình nguyện để thân thể của Trang Ý Mộng bị Kim Vi Vi nhìn.

"Vi Vi, đẹp không?" Kim Linh vô liêm sỉ hỏi.

Trang Ý Mộng mặt co rút một chút, cô nghĩ loại phụ nữ như Kim Linh nếu sinh ra ở cổ đại thì tuyệt đối có tiềm chất Phan Kim Liên (diễn hình của hạng phụ nữ tà tâm, xảo quyệt), quả thực phổng phao đến kỳ cục.

Kim Vi Vi gạt đầu làm cho mặt Trang Ý Mộng càng thêm cứng ngắc. Cô giận chó đánh mèo vỗ đầu Kim Linh một cái, không cho cô ta tiếp tục nói lung tung, cô sợ nha đầu đơn thuần Vi Vi thực sự sẽ bị Kim Linh dạy xấu mặt.

"Có muốn chơi như vậy cùng Nhiễm Nhiễm không?" Kim Linh tựa như ma quỷ dụ dỗ thiên sứ thiện lương sa ngã.

Kim Vi Vi sống chết gạt đầu, lúc nàng chuyển đổi trăng cảnh thành nàng và Nhiễm Nhiễm thì sắc mặt hơi đỏ lên, trong lòng còn có chút xấu hổ, thế nhưng khao khát không gì sánh được.

Trang Ý Mộng thật muốn một tát đánh chết Kim Linh tai họa này, thật đúng là không biết kiêng kỵ.

"Mộng Mộng, người ta cũng là chị của Vi Vi, cũng sẽ không hại nó, 'hạnh phúc' của em gái cũng rất quan trọng mà..." Kim Linh một vẻ kỳ-thực-ta-cũng-là-chị-gái-tốt.

"Cô cô sẽ lột da em." Trang Ý Mộng nhắc nhở Kim Linh. Tuy rằng bản thân cong, nhưng nàng vẫn nghĩ muốn không cong, tốt nhất là không cong. Giờ bản thân đi đường này, nếu như Vi Vi lại bị Kim Linh dạy xấu, Trang Ý Mộng cũng không dám tưởng tượng sau khi cô cô biết sẽ phản ứng thế nào.

"Người ta muốn thanh minh, nó không phải bị người ta làm xấu, nó cong cũng không liên quan đến người ta. Muốn tìm phải tìm em họ mặt than kia, em họ cô thế nhưng rất thích quần quít lấy em họ tôi nha..." Kim Linh nhanh chóng rũ sạch quan hệ, còn rất vô sỉ đẩy hết trách nhiệm lên người Trương Tập Nhiễm. Dù sao đến lúc đó nếu đi thực sự phát điên thì sẽ hại căn cá trong chậu, mình tối đa chỉ là đồng lõa mà thôi.

Nghe đến đây, Trang Ý Mộng cũng khẽ nhủ mày, nếu Vi Vi cũng cong, nghĩ đến phản ứng của cô cô, Trang Ý Mộng có chút lo lắng.

"Mộng Mộng nói xem, đồng tính luyện ái có phải là di truyền không đây? Nếu không sao cô và Vi Vi đều là cong, còn giống như là cong trời sinh..." Kim Linh hỏi kiểu bỏ đá xuống giếng. Kim Linh tự nhận bản thân là cong do hoàn cảnh, cho nên không cùng một loại với Trang Ý Mộng và Kim Vi Vi.

Trang Ý Mộng tròn mắt nhìn Kim Linh, có đôi khi, Kim Linh mở miệng khiến người ta rất ngại. Tựa như lúc này, Trang Ý Mộng rất muốn có cuộn băng dính dán mồm Kim Linh lại.

Kim Vi Vi nhìn hai chị của mình chuyên chú nói chuyện, hoàn toàn quên sự tồn tại của mình. Thật ra cô cũng không phải hoàn toàn không hiểu hai chị nói cái gì. Nhưng cô chỉ hiểu loáng thoáng, nếu không trước giờ không giấu được bí mật, thế nào lại giấu cha mẹ một bí mật nhiều năm như vậy đây?

"Em đi trước tìm Nhiễm Nhiễm." Kim Vi Vi có chút rầu rĩ không vui trong lòng. Cô cũng không hiểu bản thân bị làm sao, vẫn nghĩ bản thân đối với Nhiễm Nhiễm chỉ là tương tư đơn phương. Nhiễm Nhiễm chưa từng nói thích mình, cho nên tâm trạng của Kim Vi Vi càng trở nên không tốt.

"Đã trễ thế này, hôm nay qua đêm ở nhà Kim Linh đi, ngày mai hãy đi." Trang Ý Mộng vẫn còn là chị gái tốt, cô lo lắng Kim Vi Vi ở bên ngoài một mình lúc muộn thế này.

"Không được, em muốn đi tìm Nhiễm Nhiễm." Kim Vi Vi hiện tại chính là muốn tìm được Nhiễm Nhiễm, chỉ có Nhiễm Nhiễm mới có thể làm cho tâm tình của cô tốt lên.

"Tụi chị đưa em đi." Trang Ý Mộng biết bản em họ mình tính tình quật cường, cho nên tự mình đưa đi tương đối an tâm một chút, trước giờ Trang Ý Mộng đều là một chị họ rất thương em.

Cũng may nhà Trương Tập Nhiễm cũng không cách xa chỗ này, mười phút đã đưa tới cửa tiểu khu nhà Trương Tập Nhiễm, Trang Ý Mộng và Kim Linh mới an tâm đi về.

"Mộng Mộng, cô đối với Mộc Hân, đối với Vi Vi đều tốt, vì sao lại đối với tôi không tốt đây?" Kim Linh nhướn mi hỏi Trang Ý Mộng, kỳ thực Trang Ý Mộng đâu có không tốt với cô, chính là có đôi khi sẽ cố ý làm mặt lạnh với Kim Linh, cũng không giống như đối với Mộc Hân tìm mọi cách dịu ngoan ở quanh cô ấy, kỳ thực bản thân Kim Linh cũng biết Trang Ý Mộng đối với mình cũng rất tốt, thế nhưng cô chính là kẻ được một tác lại muốn tiến một thước, muốn Trang Ý Mộng đối tốt với nàng hơn tất cả mọi người. Quý ích kỳ gì đó chính là nói Kim Linh này.

Trang Ý Mộng không trả lời, thế nhưng đáp án trong lòng cũng rất rõ ràng, bởi vì cô quá rõ bản tính của Kim Linh. Chỉ cần đối với cô ta tốt chút, cô ta sẽ cười lên đầu, trăm triệu không thể quá tốt với nàng. Nói cũng kỳ quái, lúc trước Mộc Hân cũng từng cười lên đầu nàng, khi đó Trang Ý Mộng không thêm đề ý. Mộc Hân quá phận đến thế nào, cô cũng có thể dễ dàng tha thứ, thế nhưng Kim Linh này chỉ cần hơi chút kiêu ngạo thì Trang Ý Mộng có cổ xung động muốn đánh chết nàng như đánh chết một con ruồi. Thế mới nói vạn vật tương khắc, Tạ Khinh Dung khắc Mộc Hân, Mộc Hân khắc nàng, nàng khắc Kim Linh.

"Sau này cô chỉ được tốt với tôi thôi!" Kim Linh nói như thế.

"Vì sao?" Trang Ý Mộng nhướn mi hỏi.

"Bởi vì hiện tại người ta là vợ của Mộng Mộng!" Kim Linh nói một cách đương nhiên.

"Thế à." Trang Ý Mộng đáp không nóng không lạnh.

"Này, người ta đã nguyện ý chết cũng chỉ làm phụ nữ của một mình cô, co còn lạnh đậm như thế..." Kim Linh bất năn kháng nghị.

"Không ai bức em làm như vậy." Trang Ý Mộng như trước không nóng không lạnh nói. Lời nói khó nghe như vậy, thực sự là tức chết người không đền mạng, nếu không phải Kim Linh tự xưng là phụ nữ trưởng thành thì nàng thực sự sẽ đánh Trang Ý Mộng.

Kim Linh hừ lạnh, nàng hạ quyết tâm, nếu như Trang Ý Mộng không dỗ thì nàng sẽ không để ý đến Trang Ý Mộng.

"Tối rồi, tôi lên trước, cô về đi." Tối dưới tầng nhà, Kim Linh vẫn một vẻ ta-đang-tức-giận, nếu là bình thường thì nàng tuyệt đối sẽ bảo Trang Ý Mộng lên lầu vào phòng, thế nhưng hiện tại, nàng làm bộ làm tính đuổi Trang Ý Mộng về, đây thật đúng là lần đầu tiên.

Trang Ý Mộng biết Kim Linh hiện giờ bất quá muốn mình mở miệng dỗ nàng hai câu, thế nhưng Trang Ý Mộng lại có chút ý xấu, vẫn không mở miệng dỗ.

"Vậy em cẩn thận một chút, tôi về trước." Trang Ý Mộng không có ý tứ xuống xe, mà Kim Linh không nghĩ tới Trang Ý Mộng nói như thế, cái này làm Kim Linh thật sự tức giận, mở mạnh cửa xuống xe.

Trang Ý Mộng ở trên xe, đóng cửa sổ, thoát nhìn tựa hồ thực sự chuẩn bị rời đi. Kim Linh đứng trên đất tức giận đến chết khiếp, cô đi thì đi đi, dỗ tôi hai câu sẽ chết chắc. Trang Ý Mộng, cô là đồ hỗn đản, công rác rưởi... Tuy rằng Trang Ý Mộng hiện tại cũng làm thụ, thế nhưng hình tượng công rác rưởi trước kia của Trang Ý Mộng còn rất rõ nét trong cảm nhận của Kim Linh.

Kim Linh một mình chuẩn bị đi thang máy về nhà, coi Trang Ý Mộng thành bia ngắm bắn phi tiêu, đúng lúc đang ngắm Trang Ý Mộng vô số lần trong lòng thì Trang Ý Mộng ôm lấy Kim Linh từ phía sau.

"Có phải đang dùng những lời rất ác độc mà chửi rủa tôi hay không?" Trang Ý Mộng cười hỏi.

Nói những cuộc! Kim Linh tiếp tục dùng thờ phỉ phỉ, nàng mới không định nhanh tha thứ cho Trang Ý Mộng, nàng mới không dễ dãi như vậy.

Tay Trang Ý Mộng trượt từ bên hông đến giữa hai chân Kim Linh, Kim Linh không khách khí mà đẩy ra, "Không phải cô phải về sao, thế nào còn không đi!"

"Xe hồng." Trang Ý Mộng kỳ thực gần đây cùng một chỗ với Kim Linh cũng có xu thế học cái xấu, phải hiểu xe BMW nào có dễ dàng hồng như vậy, cho nên công phu trộn mắt nói nói dối của Trang Ý Mộng cũng phát triển.

"Có thể gọi xe!" Kim Linh vừa nghĩ đến vẻ lãnh đạm vừa rồi của Trang Ý Mộng thì bùng giận.

"Sao lại tức giận? Tôi nhớ rõ em trước đây không nhỏ mọn như vậy..." Trang Ý Mộng là điển hình của được tiện nghi còn khoe mẽ.

Hết chương 104

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Nhiễm Nhiễm Nhớ Vi Vi

"Cô trước đây cũng không giáo hoạt như thế!" Kim Linh phiền muộn nói, Trang Ý Mộng sa ngã rồi phải không!?

"Đó không phải điều học từ em sao?" Trang Ý Mộng cười trêu tức, đưa tay ôm lấy Kim Linh lần thứ hai, lần này Kim Linh không đẩy ra được, nhất định là Trang Ý Mộng sức mạnh và thân cao chiếm hết ưu thế.

Trang Ý Mộng tuy rằng khiến người ta giận, nhưng so với trước kia vẫn tốt hơn, dù sao theo tính tình ngày trước của Trang Ý Mộng thì hoàn toàn làm ra được.

Kim Linh ôm ở từ chối tượng trưng vài cái, không tránh khỏi Trang Ý Mộng, bất quá Kim Linh sĩ diện cũng không định bị Trang Ý Mộng bắt nhanh như vậy, người ta cũng biết rụt rè có được không! Tuy rằng hai chữ rụt rè đặt trên người Kim Linh có cảm giác rất vi diệu, thế nhưng đối Trang Ý Mộng là việc định rồi.

"Cô đi đi, không muốn để ý đến cô..." Kim Linh không phát hiện ngữ khí của mình cực kỳ giống thiếu nữ nhõng nhẽo với người yêu, người cuồng nhiệt trong tình yêu không sợ buồn nôn.

"Thật đúng là keo kiệt." Trang Ý Mộng cười sùng nịch nói, nói xong câu đó liền ôm Kim Linh vào thang máy sau đó bấm lên tầng. Nàng có chìa khóa nhà Kim Linh nên trực tiếp vào nhà, toàn bộ quá trình bá đạo như một kẻ cướp, làm cho Kim Linh vừa bực mình vừa buồn cười.

"Cạn bã Công!" Kim Linh mắng Trang Ý Mộng.

Trang Ý Mộng nghe thế lại thấy thú vị, "Tôi không ngại chỉ thụ không công, chỉ sợ đến lúc đó có người dục cầu bất mãn..."

Kim Linh nghe vậy rất bất ngờ, nàng không nghĩ tới Trang Ý Mộng cứ nhiên sẽ nói như vậy, xem ra giới hạn của Trang Ý Mộng một ngày nào đó bị mở, cũng là giới hạn vô cực. Đúng là Trang Ý Mộng và mình là cùng một loại người.

"Dục cầu bất mãn có gì khó, còn nhiều người xếp hàng chờ bản cung lâm hạnh..." Kim Linh tuyệt đối không phải ngồi không, không kiêng rau thịt mới là tình yêu của nàng.

Trang Ý Mộng nghe vậy thì nhú mảy, lập tức buông Kim Linh ra.

Kim Linh thấy sắc mặt Trang Ý Mộng khẽ biến liền có chút hối hận, nàng cho rằng Trang Ý Mộng bước qua giới hạn sẽ không quá để ý, xem ra vui đùa như vậy với Trang Ý Mộng vẫn không sáng suốt, Kim Linh quyết định không bao giờ vui đùa kiểu này nữa.

"Cái đó, người ta chỉ nói đùa..." Kim Linh có chút thấp thòm nói.

Trang Ý Mộng nghĩ bản thân quá nhạy cảm mà trông gà hoá cuốc. Nếu cùng một chỗ với Kim Linh thì nên khoan dung với quá khứ của người này, dù sao thì theo tình sử hoành tráng trong quá khứ của Kim Linh, ngày sau có thể sẽ thường xuyên nhảy ra tình nhân cũ, nghiêm trọng từng cái một thì làm sao tính toán hết được, so với khó chịu vô ích, không bằng thay đổi tâm thái. Sau chuyến đi Singapore, Trang Ý Mộng thông suốt rất nhiều chuyện, nếu lựa chọn cùng một chỗ thì Trang Ý Mộng quyết định bỏ lại quá khứ của Kim Linh, chỉ cần sau này Kim Linh an phận là được rồi. Không an phận cũng không thể cưỡng cầu, nên học tập Kim Linh, chỉ muốn hôm nay không muốn ngày mai.

"Kim Linh, chuyện trước kia của em, tôi sẽ không tiếp tục ghim trong bụng, tôi hiện tại nghiêm túc đối đãi với em bằng tình cảm. Em không phụ tôi, tôi quyết không phụ em. Thế nhưng trước khi nói ra những lời thối tha, trước khi quan hệ giải trừ tuyệt đối đừng phản bội tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho em. Một lần bất trung, trăm lần bất dụng, vạn nhất em thấy mệt mỏi, tôi sẽ để em đi, tận lực để có thể hợp được tan được." Trang Ý Mộng nói rất nghiêm túc.

"Nói tóm lại, cô vẫn không tin nhiệm tôi, bắt quá không sao, chân tâm của tôi sẽ để thời gian kiểm nghiệm." Kim Linh tin rằng một ngày nào đó sẽ làm Trang Ý Mộng tin tưởng, bản thân tuyệt đối là một bạn đời đáng tin cậy. Nhiều loại hoa dù có đẹp, nhìn nhiều cũng sẽ chán. Kỳ thực Kim Linh vẫn muốn tìm một người để ổn định, thế nhưng vẫn không có ai đáng giá để nàng ổn định, nhưng lúc trong nháy mắt thấy Trang Ý Mộng hôn lên ngón tay Mộc Hãn kia, Kim Linh đột nhiên nghĩ người này có thể chính là người mà bản thân muốn, cho nên từ lúc đó, nàng luôn luôn cố ý tiếp cận Trang Ý Mộng.

"Chỉ mong là vậy." Trang Ý Mộng nghĩ tất cả thuận theo tự nhiên, mặc cho số phận. Nếu như Kim Linh không làm được, nàng sẽ không tiếp tục ôm hi vọng với tình cảm nữa, quá tam ba vận, Trang Ý Mộng trải qua hai lần tổn thương đúng là vẫn còn có chút bi quan.

Nghe ngữ khí mặc cho số phận này của Trang Ý Mộng, trong lòng Kim Linh có chút cay, cảm giác lúc nghiêm túc không được người ta tin tưởng quả thực không tốt. Kim Linh nghĩ bản thân tựa như đứa trẻ con nói điều có sới tới kì, lúc sới thực sự tới thì cũng không còn được tín nhiệm.

Mấy ngày nay chất lượng giấc ngủ của Trương Tập Nhiệm đều không tốt, giống như đêm nay, nàng mất ngủ, uống một chai rượu vang cũng không thể giúp nàng bình yên vào giấc. Trương Tập Nhiệm nằm trên giường nhắm mắt lại, trong đầu cô sẽ hiện lên khuôn mặt đẹp của Kim Vi Vi, con mắt sạch sẽ như suối kia, còn cả đã âm luôn khiến nàng không thích.

Kim Vi Vi, người từ nhỏ đến lớn vẫn theo đuôi mình không tiếp tục ngậy ngốc đi theo sau nữa, thế mà mình không hề cảm thấy được giải phóng lại cảm giác mất mát nồng đậm. Trong lòng rất trống rỗng, trống rỗng đến như một gian phòng vốn đầy đồ thoáng cái không có gì cả, chỉ có bốn bức tường. Mức chênh lệch như nước sông với mặt biển như vậy làm cho nàng trần trọc khó ngủ, trong lòng nàng không nhận được mà suy đoán, Vi Vi ngốc kia gần đây đang làm gì, sẽ có gì đó quan trọng hơn mình sao?

Trương Tập Nhiệm luôn quen được Kim Vi Vi coi như tâm mà quay xung quanh, bị Kim Vi Vi chiều hồng. Đến lúc này Trương Tập Nhiệm mới phải thừa nhận, tuy rằng nàng biểu hiện ra rất ghét các cách lấy lòng ấu trĩ và ngu ngốc của Kim Vi Vi, thế nhưng trong lòng cũng hưởng thụ chuyện Kim Vi Vi đối tốt với mình một cách đơn thuần vô tư. Tuy rằng thân thể thực đều không có lợi ích thực tế gì, thế nhưng cái cảm giác có người đặt mình ở vị trí thứ nhất này rất thành tựu.

Tâm vốn kiên cố như pháo đài của Trương Tập Nhiệm buông lỏng, nàng nhớ Kim Vi Vi, nhớ đến sắp phát điên rồi, hết lần này tới lần khác tính cách của nàng không thể bỏ qua mặt mũi mà đi chất vấn Kim Vi Vi, vì sao không hề tìm mình. Trước kia nàng cứ luôn ở trước mặt Kim Vi Vi nói nàng phiền, bảo nàng không nên hơi một tí thì quần quít lấy bản thân mình. Vừa nghĩ đến trong quá khứ bản thân không chút lưu tình nói thế với Vi Vi, nghĩ lại đúng là có một chút quá phận, trong lòng Trương Tập Nhiệm hối hận. Cho nên lúc này Trương Tập Nhiệm nghĩ, nếu như Kim Vi Vi quay lại tìm, mình sẽ đổi giọng tốt hơn với nàng, sẽ không hơi tí thì mắng nàng. Nếu như Kim Vi Vi quay lại, mình sẽ cùng nàng đi khu vui chơi. Nếu như Kim Vi Vi lại quần quít lấy mình, nàng có yêu cầu gì mình cũng sẽ đáp ứng, mặc dù rất nhiều yêu cầu vừa ngốc vừa ấu trĩ...

Ngay lúc Trương Tập Nhiệm nghĩ như vậy thì chuông cửa nhà nàng kêu, Trương Tập Nhiệm đang chìm trong suy nghĩ bị giật mình tỉnh giấc, nàng khẳng định là Kim Vi Vi, bởi vì ngoại trừ nàng ra, không ai sẽ tìm bản thân lúc muộn thế này. Trương Tập Nhiệm không hề nghĩ ngợi bước xuống giường, dép cũng không kịp đeo, trực tiếp đi chân không ra mở cửa.

Sau khi mở cửa, cô quả nhiên nhìn thấy Kim Vi Vi, thấy Kim Vi Vi thì trong lòng không hiểu sao có cảm giác ỳ ạch, cảm giác như bản thân bị Kim Vi Vi bỏ mặc, loại cảm giác này lúc nhìn Kim Vi Vi thì càng cường liệt.

Trương Tập Nhiễm là một người cực kỳ không được tự nhiên, cô sẽ không nói cho Kim Vi Vi, mặt than nhìn vào sẽ không có vẻ quá vui sướng.

Kim Vi Vi thấy vẻ mặt này của Trương Tập Nhiễm thì cho rằng Trương Tập Nhiễm mất hứng, nàng có chút lo sợ bất an. Nàng cho rằng mình đến quá muộn quá rồi giấc ngủ của Nhiễm Nhiễm, trước kia nửa đêm tới nhà Nhiễm Nhiễm làm Nhiễm Nhiễm bị quá rối tinh giấc, hơn phân nửa đều là như vậy.

"Nhiễm Nhiễm, nhiều ngày không nói chuyện với cậu, mình rất nhớ cậu, không phải cố ý quá rối cậu ngủ." Kim Vi Vi áp ứng nói, chẳng hiểu sao, vừa nghe xong chị và chị họ nói thì nàng đặc biệt mong nhớ Nhiễm Nhiễm, bình thường nàng đều tận lực không tìm Nhiễm Nhiễm lúc muộn thế này.

"Cậu làm loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên!" Trương Tập Nhiễm tức giận nói, hoàn toàn quên vừa rồi bản thân còn quyết định, lần sau Kim Vi Vi đến sẽ nói năng tốt với nàng một điểm.

"Xin lỗi." Kim Vi Vi nói nhỏ như muỗi kêu.

Trương Tập Nhiễm thấy vẻ cẩn thận như vậy của Kim Vi Vi thì tâm mềm nhũn, lúc này mới nhớ tới suy nghĩ vừa rồi, đối với Kim Vi Vi tốt một chút.

"Vào nhà đi." Ngữ khí của Trương Tập Nhiễm mềm mại không ít.

Hết chương 105

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Dung Túng

Kim Vi Vi nhanh chóng vào phòng, lúc vào phòng phát hiện Trương Tập Nhiễm chân không đi ra. Đối với chuyện của Trương Tập Nhiễm, Kim Vi Vi luôn luôn thận trọng, cô lo lắng chân Trương Tập Nhiễm có thể bị lạnh hay không, nhưng thế nào cũng không nhìn ra, Trương Tập Nhiễm là vì nóng lòng muốn gặp cô mới không kịp đeo dép.

"Sao Nhiễm Nhiễm không mang dép, sàn nhà lạnh lắm..." Kim Vi Vi nhanh chóng cảm ra một đôi dép từ tủ giày đưa cho Trương Tập Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm lúc này mới chú ý bản thân đi chân không, Trương Tập Nhiễm không mang dép Kim Vi Vi đưa tới, "Mình chính là thích chân đất đấy, không được sao?" Trương Tập Nhiễm có vẻ giấu đầu hở đuôi, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân là vì quá muốn gặp Kim Vi Vi.

"Hiện tại khí trời không còn lạnh như trước, thế nhưng còn có chút lạnh, tốt nhất là mặc đồ dài, con gái tốt nhất đừng để bản thân bị lạnh..." Kim Vi Vi quả nhiên coi lời Trương Tập Nhiễm nói là thật, cho nên khuyên nhủ rất quan tâm.

"Ngủ giấc." Kim Vi Vi không nhìn ra được chuyện mình khản trương làm cho Trương Tập Nhiễm không được tự nhiên thoải mái không ít, đồng thời có cảm giác phiền muộn gỗ mục không thể khắc với Kim Vi Vi.

Kim Vi Vi vô tội nhìn Trương Tập Nhiễm, cô chỉ quan tâm Nhiễm Nhiễm, không hiểu sao lại bị mắng ngủ giấc, muốn Trương Tập Nhiễm giải thích một phen. Khi còn bé lúc Nhiễm Nhiễm mắng cô giấc sẽ luôn chỉ ra giấc ở chỗ nào, cùng với các loại biện pháp thông minh hơn. Gần đây lúc Nhiễm Nhiễm mắng giấc lại không giải thích thêm, làm cho Kim Vi Vi nhiều lúc đều như lọt vào trong sương mù, không giải thích được.

Lần này Trương Tập Nhiễm vẫn không có kiên trì đi giải thích, cũng không có ý muốn nói.

"Cậu làm gì đến muộn như thế, trước đó đi đâu vậy? Lần sau muốn tới thì sớm một chút, nếu muộn thì đừng tới nữa..." Trương Tập Nhiễm vẫn không nhìn được đi chất vấn Kim Vi Vi, rất rõ ràng, trong lòng canh cánh chuyện Kim Vi Vi gần đây không tới dính lấy bản thân.

"Mình vốn định nhắn đến ngày mai mới tới tìm cậu, thế nhưng người ta không nhìn được mới tới. Hồi nãy ở nhà, sau lại chạy đến chỗ chị để cắt đuôi lão Vương, sau đó chị và chị họ đưa mình tới. Mình biết tới nhà chị cắt đuôi lão Vương có phải rất thông minh không?" Kim Vi Vi không hề là cực cung ngoan, thành thực trả lời rõ ràng, không quên muốn được biểu dương.

Trọng điểm Trương Tập Nhiễm muốn hỏi là vì sao mấy ngày nay sao lại không quần quýt lấy người ta, nhưng tính cách của nàng sao có thể trực tiếp hỏi ra miệng như thế. Phải hiểu được, Trương Tập Nhiễm kỳ thực là một cô gái da mặt phi thường mỏng, Kim Vi Vi không cách nào lĩnh hội được ý của nàng. Cho nên Trương Tập Nhiễm không có được bất cứ tin tức gì đúng vấn đề. Cũng may lời của Kim Vi Vi không phải hoàn toàn vô dụng, chỉ ít Kim Vi Vi vẫn đặt mình ở vị trí đầu tiên, làm cho tâm trạng Trương Tập Nhiễm tốt hơn không ít.

"Ừ." Tâm tình Trương Tập Nhiễm tốt rồi cho nên khó có được gặt đầu, biểu thị tán thành lời của Kim Vi Vi. Phải hiểu được, Kim Vi Vi và Trương Tập Nhiễm quen biết nhiều năm như vậy, không bị mắng giấc chính là khẳng định, lúc khẳng định, thực sự ít đến làm cho Kim Vi Vi không nhớ nổi từng có lúc nào.

Cho nên cái này làm Kim Vi Vi vui vẻ muốn hồng.

"Nhiệm Nhiệm, lần đầu tiên cậu khen mình thông minh..." Kim Vi Vi ôm lấy Trương Tập Nhiệm, sức lực của Kim Vi Vi không kém hơn Trang Ý Mộng bao nhiêu, thế nhưng Trương Tập Nhiệm nhẹ hơn nhiều so với Kim Linh, cho nên Kim Vi Vi đã nhấc bổng Trương Tập Nhiệm khỏi mặt đất, cực kỳ giống trẻ con vui sướng hoa chân múa tay, vui vẻ bộc lộ qua lời nói.

Tôi khen cậu thông minh chỗ nào, là tự cậu khoe khoang, tôi chỉ là tâm tình tốt mà đáp có lẽ một chút mà thôi, cần gì vui vẻ đến như một kẻ ngốc vậy?

Nếu là bình thường thì Trương Tập Nhiệm khẳng định sẽ nói ra những lời ác độc trong lòng này của nàng, nhưng thấy Kim Vi Vi vui vẻ như thế, Trương Tập Nhiệm không mở miệng nói lời ác độc được, không đành lòng làm nụ cười như hoa nở kia của Kim Vi Vi héo rũ. Chứ không phải là bản thân vẫn dùng sai phương pháp, vẫn mong muốn Kim Vi Vi có thể "Biết nhục rồi dừng cảm", có thể đi lên, cho nên một đường quát roi bằng lời nói ác độc, kỳ thực điều Kim Vi Vi cần hơn chính là khích lệ?

Đương nhiên, muốn Trương Tập Nhiệm khen Kim Vi Vi thông minh hay tương tự thì không cách nào nói ra miệng. Trương Tập Nhiệm là loại người rất không thích nói dối, nếu như lời nói tương phản với sự thật, nàng sẽ tình nguyện chọn im lặng. Điểm tốt nhất của Kim Vi Vi chính là túi da tốt của nàng, nói chung là bình hoa vô cùng tốt, rất khó khiến người ta bỏ qua, trừ cái đó ra, Trương Tập Nhiệm lúc này rất nỗ lực tìm ưu điểm của Kim Vi Vi. Ừm... Thật ra ngốc cũng có thể tính là đơn thuần...

"Vi Vi, đừng phá, buông ra." Trương Tập Nhiệm lớn lên gầy nhỏ, trắng trắng sạch sạch, mặt trái xoan, ngũ quan tú lệ, thoát nhìn điềm tĩnh xinh đẹp tuyệt trần. Đẹp nhưng không đặc biệt, không quá chói mắt, kỳ thực với tướng mạo của Kim Vi Vi là tuyệt đối tương phản. Trương Tập Nhiệm thoát nhìn tựa như hình ảnh nữ hài không tính tình, học giỏi còn ưu tú, nếu đặt ở cổ đại, rất có cảm giác khuê tú thế gia, mang kính không độ, dáng vẻ nhã nhặn, tựa hồ rất thích hợp chọn làm vợ. Lúc Mộc Hân và Kim Vi Vi còn chưa vào công ty, Trương Tập Nhiệm và Tạ Khinh Dung coi như là hai đại mỹ nữ trong công ty, rất được các nhân viên nam công ty hoan nghênh, nhưng không phải công kích ác ý và đồ kị như Mộc Hân cùng Kim Vi Vi, bởi vì nàng và Tạ Khinh Dung thoát nhìn đều là loại hình giữ mình trong sạch, sẽ không câu tam đáp tứ. Đại bộ phận người không thân quen với Trương Tập Nhiệm, chỉ nghĩ nàng quá ít biểu cảm. Nhưng không hề biết lời nói ác độc của nàng, chỉ người thân và bạn bè thân thuộc mới có thể cảm thụ được.

Kim Vi Vi không muốn thả Trương Tập Nhiệm xuống.

"Nhanh chóng đi tắm rồi ngủ đi." Trương Tập Nhiệm bảo Kim Vi Vi tắm rửa đi ngủ, đối với loại trẻ con chín giờ thì lên giường như Kim Vi Vi mà nói, đã trẻ thế này cũng nên mệt rồi rồi.

"Được, không cho Nhiệm Nhiệm ngủ trước, phải chờ mình tắm xong rồi ngủ cùng nhau đấy..." Kim Vi Vi sợ Trương Tập Nhiệm không đợi mình tắm xong đã đi ngủ. Kim Vi Vi không thích Trương Tập Nhiệm ngủ trước, cô quen nói chuyện với Trương Tập Nhiệm thì sẽ dễ ngủ hơn.

"Ừ." Trương Tập Nhiệm gật đầu, nàng biết đêm nay nàng dung túng Kim Vi Vi thần kỳ, nàng muốn đối tốt một chút với Kim Vi Vi, bởi vì nàng tựa hồ một chút cũng không hy vọng Kim Vi Vi rời khỏi bản thân mình.

Kim Vi Vi nghĩ Nhiệm Nhiệm ngày hôm nay hình như đặc biệt dễ bảo, cô nói cái gì thì nghe đó. Kim Vi Vi nghĩ nếu như Nhiệm Nhiệm mỗi ngày đều như vậy thì thật tốt.

"Mình rất nhanh thôi..." Kim Vi Vi nói xong cầm đồ ngủ chạy ào vào phòng tắm.

Kim Vi Vi rất nhanh tắm rửa xong đi ra, Trương Tập Nhiệm cũng chưa nằm xuống, chỉ là đã tắt đèn phòng, bật đèn đầu giường, dựa vào gối, đang cầm máy vi tính cứng ngắc xem sách. Cha nàng dạy ngữ văn, đam mê văn cổ, trong khung tuy rằng có chút thanh cao cùng cổ chấp cổ hủ, thế nhưng tính cách của nàng ở mức độ nhất định cũng đã bị tính cách của lão ba nàng ảnh hưởng.

Kim Vi Vi nhắc chân lên tiến vào ổ chăn của Trương Tập Nhiệm, Trương Tập Nhiệm cất máy vi tính đi, sau đó tắt đèn đầu giường, cũng nằm vào ổ chăn.

Hết chương 106

P/s: chương sau H. Cuộc đê cuộc đê, Vi Vi với Nhiệm Nhiệm ai công đây? Cầu vote cầu cmt

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Hái Quả [H]

Trương Tập Nhiệm nằm vào ổ chăn, giống như trước đây chỉ đơn thuần chuẩn bị ôm nhau mà ngủ. Ngay lúc nàng mới vừa nhắm mắt lại, Kim Vi Vi đưa tay ôm lấy người Trương Tập Nhiệm. Trương Tập Nhiệm đã quen Kim Vi Vi khi ngủ thích ôm mình nên cũng không lưu ý. Thế nhưng không được lâu, nàng phát hiện có chút không thích hợp, nàng cảm giác tay Kim Vi Vi không đơn thuần như bình thường đặt trên bụng mình mà là đặt trước ngực. Tuy

rằng chỗ ngực nhỏ hơn nhiều so với Kim Vi Vi nhưng tuyệt không có nghĩa là không có cảm giác. Trương Tập Nhiễm cứng người, nằng chỉ cho là tay Kim Vi Vi không cẩn thận đặt sai vị trí, đến bây giờ nằng vẫn không muốn tin rằng Kim Vi Vi sẽ có lúc trở nên không thuần khiết.

Thế nhưng rất nhanh, nằng phát hiện ra không thể lừa mình dối người, bởi vì người Kim Vi Vi liên tục áp tới gần, thân thể đầy áp mà mềm mại kia dính sát vào người, ngửi được hương thơm đặc biệt trên người Kim Vi Vi. Lần thứ hai Trương Tập Nhiễm ý thức rõ ràng, Kim Vi Vi mặc dù tâm trí còn chưa đủ thành thực, thế nhưng thân thể sớm đã chín như quả đào, mang theo một loại khí tức mê người, dụ dỗ bản thân muốn nuốt lấy.

Trương Tập Nhiễm là một người cực kỳ khắc chế cùng lý tính, cho nên lúc này dù đã bị dụ dỗ dẫn dắt người, nhưng chung quy nằng không dám hái xuống quả đào cực kỳ mê người này.

"Nhiễm Nhiễm, mình thích cậu..." Môi Kim Vi Vi gần như dán trên cổ trắng nõn của Trương Tập Nhiễm. Trương Tập Nhiễm có thể cảm thụ rõ ràng khí nóng phả vào cổ lúc Kim Vi Vi nói những lời này, làm cho nằng thấy cổ có chút hơi tê dại, theo đó thân thể bắt đầu có cảm giác hơi run rẩy. Trong lòng nằng có một giọng nói đang hồ hởi, thúc ép mau hái xuống quả trái đào đã sớm nên thuộc về mình này. Phải biết rằng quả đào này đã chín từ lâu, bản thân cũng thêm nhỏ dãi, nhưng một giọng nói khác lại nói với bản thân, Kim Vi Vi cũng không phải thực sự hiểu ý nghĩa của việc này, nằng không nên giấu đồ bìm leo.

Hai giọng nói đang tranh đấu kịch liệt, điều này làm cho thân thể Trương Tập Nhiễm trở nên cứng ngắc. Đây là giằng xé kịch liệt chưa từng có trong tư tưởng của Trương Tập Nhiễm. Có thể nói, quả đào kia đã chín lâu ngày, cũng treo ở trên cành lâu ngày, không chỉ bản thân thêm nhỏ dãi, còn có rất nhiều người thêm nhỏ dãi, đặc biệt gần đây Kim Vi Vi biến mất làm cho nằng trở nên có chút bất an. Trong đầu có ý nghĩ đen tối muốn chiếm Kim Vi Vi làm của riêng, loại tương phản này cũng chậm rãi chiếm thượng phong, chỉ là thiếu một thứ gọi là dũng khí liều lĩnh.

Kim Vi Vi cảm giác được thân thể Trương Tập Nhiễm có chút cứng ngắc, kỳ thực trong lòng Kim Vi Vi cũng khản trương, nằng không hiểu Nhiễm Nhiễm có thích chút cử động trước đó hay không, thế nhưng cô thích, thích thân mật cùng một chỗ như vậy với Nhiễm Nhiễm. Cô muốn giống như chị và chị họ, thân mật da thịt cùng Nhiễm Nhiễm. Nghĩ tới đây, Kim Vi Vi có loại cảm giác nóng lòng muốn thử, tay nằng nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhiễm Nhiễm, sau đó đặt trên mềm mại cực kỳ đầy áp cùng no đủ của mình.

Trương Tập Nhiễm cảm giác được mềm mại cực kỳ no đủ tràn ngập trong lòng bàn tay, loại xúc cảm mềm mại mà đàn hồi tốt này tốt đến khiến nằng kinh thán, nằng cảm giác lòng bản thân hiện tại đang bị ác ma mê hoặc, biết rõ đây là sai, thế nhưng vẫn không nhận được mà bị mê hoặc.

"Nhiễm Nhiễm, người ta muốn thành người phụ nữ của cậu..." Kim Vi Vi nghiêm túc nói. Kỳ thực theo cô hiểu, đây là việc hai người thân mật nhất mới có thể làm, như vậy nằng có thể chân chính biến thành phụ nữ, biến thành phụ nữ của Nhiễm Nhiễm.

Một câu nói này, dây đàn căng trong lòng Trương Tập Nhiễm, thoáng cái đứt đoạn, tất cả kiên trì trong nháy mắt đều đổ nát, lúc này nằng không muốn nghĩ nhiều như vậy, nếu như trái cây chín đỏ mà bản thân thêm nhỏ dãi lâu nay mà không dám ngắt, cũng đã đưa đến bên mép bản thân, nếu bản thân còn không há miệng nuốt vào nữa, vậy thì thực sự cũng quá làm ngu ngốc.

Trương Tập Nhiễm xoay người một cái, đặt Kim Vi Vi ở dưới thân, trong bóng tối, nằng cúi đầu hôn môi Kim Vi Vi, nằng và Kim Vi Vi giống nhau đều là gà mờ, cho nên Trương Tập Nhiễm làm chuyện thân mật cũng không thành thạo. Nhưng điều này không trở ngại cảm giác ngọt ngào mang đến cho Kim Vi Vi, cảm giác ngọt ngào làm cho Kim Vi Vi đưa tay ôm cổ Trương Tập Nhiễm. Tuy rằng Kim Vi Vi cũng lóng ngóng, dù sao thì số lần cô và Trương Tập Nhiễm hôn môi có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng vào lúc này tựa hồ có thiên phú cùng khả năng giác ngộ hơn Trương Tập Nhiễm, cái hôn này vốn là Trương Tập Nhiễm bắt đầu, nhưng rất nhanh bị Kim Vi Vi nhiệt tình đảo khách thành chủ, đồng thời những hiểu biết không thầy tự học này dẫn ra ngọn lửa giữa hai người.

Có thể nói, người càng thuần túy thì càng dũng cảm đối diện thẳng với cảm giác của bản thân, dù sao thì Kim Vi Vi cực thích cảm giác môi lưỡi quấn quýt với Nhiễm Nhiễm.

Hai người hôn đến khó phân khó cắt, rốt cuộc tại lúc hai người đều sắp không thể hít thở mới buông ra, Trương Tập Nhiễm không cam tâm bản thân rơi vào hạ phong, môi của nằng chậm rãi dời xuống, mà bàn tay lúc hôn đặt trên mềm mại của Kim Vi Vi như có ý thức riêng nhẹ nhàng xoa nắn, cách lớp áo đã có thể cảm nhận được nụ hoa đã cứng lên. Tay Trương Tập Nhiễm không cần phí quá nhiều công phu đã chui được vào trong áo ngủ rộng thùng thình của Kim Vi Vi, sau đó bàn tay lần thứ hai bao trùm lên mềm mại của Kim Vi Vi, tay nằng hoàn toàn không thể bao trùm hết đầy áp của Kim Vi Vi, mẫn mê khóa tròn trịa cực mềm mại, cảm giác được đỉnh núi mẫn cảm cứng rắn, tay kia bắt đầu chạy thăm dò trên người Kim Vi Vi...

Kim Vi Vi vì thoải mái mà tràn ra tiếng rên ngắt quãng, Kim Vi Vi đơn thuần sẽ không vì rụt rè mà khắc chế cảm giác và tiếng của bản thân, ngược lại cô là thành thực và thẳng thắn, Kim Vi Vi cảm thấy thân thể của chính mình rất thích được Nhiễm Nhiễm xoa, chỗ tay Nhiễm Nhiễm chạm đến, da thịt tựa như bị thiêu đốt, loại cảm giác vừa khó chịu lại vừa thoải mái này làm cho Kim Vi Vi nhận không được uốn éo thân thể, nằng không biết bản thân muốn cái gì, cho nên chỉ dựa vào bản năng mà áp người tới hướng Trương Tập Nhiễm, cảm thụ sự run rẩy khi da thịt cọ xát cùng Trương Tập Nhiễm mang đến...

Trương Tập Nhiễm bật đèn giường, cô không muốn lần đầu tiên của Vi Vi diễn ra trong bóng đêm. Cô muốn thấy rõ, muốn nhìn kỹ thân thể nóng bỏng kia của Kim Vi Vi, muốn thấy rõ sự mỹ lệ khi nở rộ của Kim Vi Vi...

Kim Vi Vi đang quen tối, bất thành linh sáng làm Kim Vi Vi có chút không thích ứng, nằng giờ mới phát hiện áo ngủ trên người bản thân sớm đã bị Trương Tập Nhiễm cởi hết, thân thể bại lộ dưới ánh mắt nóng rực của Trương Tập Nhiễm làm cho Kim Vi Vi không khỏi có chút ngượng ngùng muốn che đi thân thể.

"Nhiễm Nhiễm, đừng bật đèn..." Kim Vi Vi làm nũng nói, thanh âm mềm mại của nằng ở trên giường quả nhiên rất có hiệu quả thúc tỉnh, chỉ ít Trương Tập Nhiễm khi nghe thấy tựa như đang nói: Nhiễm Nhiễm, người ta muốn~.

"Minh muốn nhìn cậu." Ánh mắt của Trương Tập Nhiễm trở nên nóng rực, cô còn tăng độ sáng đèn vốn đã mạnh lên, vóc người của Kim Vi Vi cực kỳ chọc người phát hỏa, quả thực có thể so với vóc người của Marilyn Monroe. Bản thân Trương Tập Nhiễm cũng phải thừa nhận, vóc người Kim Vi Vi tốt đến khiến cô đồ kị. Dưới ánh sáng đầy đủ, Trương Tập Nhiễm phát hiện trên da thịt trắng tuyết của Kim Vi Vi đã lộ ra đỏ ửng, làm cho Trương Tập Nhiễm hận không thể chiếm người phụ nữ dưới thân mình làm của riêng, hung hăng chà đạp nàng...

Kim Vi Vi vừa nghĩ đến Nhiễm Nhiễm lúc này đang nhìn chằm chằm thân thể của mình thì thấy thân thể trở nên rất kỳ quái, nàng cảm giác giữa hai chân có một cổ dịch thể bùng lên, nàng cho rằng là nước tiểu cho nên nhanh chóng kẹp hai chân, không có ý để Trương Tập Nhiễm thấy. Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm áo ngủ còn chỉnh mặc trên người, nàng cũng muốn nhìn thân thể Nhiễm Nhiễm, cho nên giật nhẹ áo ngủ của Trương Tập Nhiễm.

"Nhiễm Nhiễm, cậu cũng cởi quần áo đi, người ta cũng muốn nhìn..." Kim Vi Vi làm nũng nói, còn đưa tay cởi áo ngủ trên người Kim Vi Vi.

Trương Tập Nhiễm không phản kháng, mặc cho Kim Vi Vi cởi áo ngủ trên người mình, rất nhanh, Trương Tập Nhiễm cũng bị Kim Vi Vi cởi hết.

Kim Vi Vi nhìn đôi bông đào kích thước nhỏ của Trương Tập Nhiễm thấy cực kỳ đáng yêu, nhẹ nhàng chọc một chút, Trương Tập Nhiễm nhìn hai bánh bao nhỏ của mình cùng hai bánh bao lớn trước ngực Kim Vi Vi, ước ao đồ kị trời dậy.

"Thật nhỏ, thật đáng yêu..." Kim Vi Vi một tay đã bao lấy ngực Trương Tập Nhiễm.

Kim Vi Vi vừa mở miệng đã chọc trúng chỗ đau của Trương Tập Nhiễm, Trương Tập Nhiễm cúi đầu ngậm lấy đầy áp mềm mại của Kim Vi Vi, sau đó dùng lực cắn một chút đầy tính trả thù.

"Ái!" Đau quá, Kim Vi Vi ăn đau kinh hô, Nhiễm Nhiễm khi dễ người ta, Kim Vi Vi ủy khuất nhìn về phía Trương Tập Nhiễm.

Nhìn về ủy khuất kia của Kim Vi Vi, lại nhìn xuống nụ hoa bị bản thân cắn đến hồng hồng, Trương Tập Nhiễm mềm lòng xuống, nàng đổi cắn thành liếm, nhẹ nhàng liếm, treu đùa chỗ bị cắn qua, liếm, mút rồi cắn, chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Kim Vi Vi không khỏi rên rỉ, chỗ vừa bị cắn đau đã sớm không đau, thay vào đó là cảm giác tê dại khó nhịn. Kim Vi Vi bất giác ưỡn thứ mềm mại của bản thân tới gần Trương Tập Nhiễm, làm cho ngọn núi nguyên bản đã dựng thẳng càng đứng thẳng thêm.

Trương Tập Nhiễm đùa hồi lâu, tuy Kim Vi Vi cảm thấy rất thoải mái, nhưng càng thoải mái càng thấy hình như thiếu cái gì, cảm giác thân thể có chút trống rỗng, làm cho thân thể Kim Vi Vi càng trở nên khó chịu, theo bản năng ma sát vào người Trương Tập Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm tựa hồ nhận ra điều gì, không muốn dời lực chú ý về chỗ khác, môi của nàng chậm rãi đi xuống ngọn núi, bắt đầu tiến công đến bình nguyên, cuối cùng dừng lại ở chỗ sớm đã ướt như cỏ dại tràn lan, nàng bá đạo mở thật to chân Kim Vi Vi, cảnh sắc bên trong nhìn một cái không sót gì, lộ thẳng trong không khí.

Kim Vi Vi thấy cực kỳ ngượng ngùng muốn khép hai chân lại, không chỉ là chút ngượng ngùng vì chỗ tư mật nhất của bản thân bại lộ trong không khí, quan trọng hơn là vì Nhiễm Nhiễm nhất định thấy được, nàng sợ Nhiễm Nhiễm cười nhạo mình, bởi nàng đã sớm cảm giác được giữa hai chân bản thân ướt đẫm, nàng cũng không muốn như vậy mà...

Thế nhưng làm cho Kim Vi Vi bất ngờ chính là Trương Tập Nhiễm không hề cười nàng, ngược lại, nàng cảm giác được Nhiễm Nhiễm tự nhiên lấy tay chạm vào chỗ đó của bản thân, cảm giác thật thoải mái. Kim Vi Vi đột nhiên nhớ tới, chị và chị họ cũng từng làm chuyện như vậy, thậm chí nhớ kỹ còn có chuyện quá phận hơn...

Trương Tập Nhiễm nhìn bên trong cánh hoa phấn hồng tươi đẹp ướt át, tựa hồ như còn dính giọt nước tươi mát sáng sớm, kiều diễm đến khiến Trương Tập Nhiễm không thể dời mắt, Trương Tập Nhiễm không khỏi vui đầu vào giữa hai chân tròn ướt của Kim Vi Vi.

Thân thể Kim Vi Vi vì vui vẻ mà phồng đỏ ửng, nàng tri động ý thức được, đây có thể mới là bắt đầu, còn có chuyện quá phận hơn ở phía sau.

P/s: Tada~~ Nhiễm cực cung công lần đầu, còn lại là thụ suốt đêm=))

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thành Người Của Nhiễm Nhiễm

Trương Tập Nhiễm nhìn mặt Kim Vi Vi ửng đỏ, thân thể trắng nõn kia hơi lộ ra đỏ ửng, kiều mị tận xương, nghiễm nhiên chính là một trái cây ăn quả hồng thâu mê người, dụ người hái thường thức. Trương Tập Nhiễm nhìn chằm chằm không dời mắt chỗ tư mật nhất của Kim Vi Vi, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua nơi đó, thân thể Kim Vi Vi chịu kích thích giật một chút.

"Thích mình làm vậy với cậu sao?" Trương Tập Nhiễm ngắt đầu hỏi, tay nàng nhẹ nhàng xoa lên phần cơ thể nắn cảm nhất của phụ nữ, nhẹ nhàng xoa

đũa, vật nhỏ nhanh chóng trọng lên trong tay Trương Tập Nhiễm, nụ hoa nhỏ phấn hồng tươi mới như vừa mới nở, cực kỳ đáng yêu.

"Ủm." Kim Vi Vi gạt đầu, nàng hầu như xa lạ với toàn bộ cảm giác hiện tại của thân thể, nhưng Kim Vi Vi rất thành thực, nàng biết bản thân thích, nàng thích Nhiễm Nhiễm hiện tại làm những chuyện như vậy với bản thân, chỗ được Nhiễm Nhiễm sờ qua rất thoải mái, cảm giác thân thể như bị cuốn bay.

Trương Tập Nhiễm nhìn biểu cảm hưởng thụ của Kim Vi Vi, loại biểu tình pha trộn hoàn hảo giữa ngây ngô và lẳng lơ này tạo cảm giác câu hồn nói không nên lời, thân thể đến giờ còn chưa thể gọi là nữ nhân này mãi mãi quyến rũ hơn so với tâm linh của nàng. Tâm tính trẻ con, thân thể đậm mị nhiệt tình thành thực, giờ khắc này, Trương Tập Nhiễm nghĩ trên thế giới này, không có người phụ nữ nào gọi cảm mê người hơn Kim Vi Vi.

Trương Tập Nhiễm dùng đồng thời miệng lưỡi phục vụ thân thể cho tới giờ chưa từng có kinh nghiệm của Kim Vi Vi, Kim Vi Vi cảm giác thân thể thoải mái chưa từng có, đầu lưỡi và ngón tay của Nhiễm Nhiễm như đang làm ma thuật, không ngừng mang đến cho thân thể của nàng từng đợt từng đợt vui vẻ, thanh âm của Kim Vi Vi lúc này liên thành thuốc kích tình tốt nhất trên giường. Trương Tập Nhiễm lần đầu tiên nghĩ giọng Kim Vi Vi êm tai.

Trương Tập Nhiễm cảm giác cuồng hoa trong lòng bàn tay bắt đầu phồng lên, càng về sau, tiếng kêu mị và thở dốc của Kim Vi Vi lại càng rõ ràng, thế nhưng Trương Tập Nhiễm cũng không hề tăng nhanh động tác trong tay, vẫn vuốt ve như cũ không hoàn không vội, điều này làm cho Kim Vi Vi cực kỳ khó nhịn, rõ ràng chỗ đó được Nhiễm Nhiễm sờ rất thoải mái, thế nhưng nàng luôn cảm thấy hình như có gì đó thiếu, thân thể cảm thấy vừa thoải mái lại vừa khó chịu, nàng cảm giác thân thể như bị lửa đốt, nóng quá nóng quá...

"Nhiễm Nhiễm..." Kim Vi Vi bất lực gọi tên Trương Tập Nhiễm, nàng không biết bản thân đang muốn gì, chỉ có thể xin sự giúp đỡ từ Trương Tập Nhiễm.

"Thế nào?" Trương Tập Nhiễm dừng động tác lại hỏi, cô là lần đầu tiên, không thể hoàn toàn lĩnh hội ý của Kim Vi Vi, kỳ thực lý luận tri thức của cô về phương diện này cũng không phong phú.

"Đừng ngừng lại..." Kim Vi Vi kháng nghị việc Trương Tập Nhiễm dừng động tác, thậm chí nâng mông mình lên, làm cho chỗ mẫn cảm của mình gần kề Trương Tập Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm phát hiện ngón tay bản thân chỉ cần chậm lại thì Kim Vi Vi sẽ giãy dụa thân thể kháng nghị, xem ra là nàng không hy vọng bản thân chậm lại, ngược lại có khi là muốn bản thân phải nhanh hơn, Trương Tập Nhiễm đột nhiên tăng nhanh động tác, Kim Vi Vi cảm giác thân thể vọt tới vui vẻ càng ngày mạnh liệt, Kim Vi Vi biết bản thân muốn gì.

"Ủm... Nhiễm Nhiễm... mau..." Ngôn ngữ của Kim Vi Vi bị vui vẻ kéo đến trong thân thể tập kích liên tục đến phá thành mảnh nhỏ, tiếng rên rỉ và thở dốc càng ngày càng gấp.

Trương Tập Nhiễm không làm cho Kim Vi Vi thất vọng, nàng tăng động tác ma sát ở ngón tay, Kim Vi Vi cảm giác một dòng điện cường liệt kéo tới, thân thể bắt đầu co rút run giật, bần rần tê dại...

Trương Tập Nhiễm nhìn Kim Vi Vi sắc mặt đỏ hồng, ánh mắt mê ly, nàng nhìn ra được Kim Vi Vi tựa hồ rất thoải mái. Trương Tập Nhiễm không hối hận kéo thiên sứ vào trần tục, thất tình lục dục có đôi khi đặc biệt mê người.

"Nhiễm Nhiễm, đó là cái gì?" Lần đầu tiên trải qua tình dục xa lạ, Kim Vi Vi đỏ mặt hỏi Trương Tập Nhiễm.

"Bí quyết làm cho con gái trở thành phụ nữ." Trương Tập Nhiễm nhẹ nhàng ôm lấy thân thể trần mềm mại của Kim Vi Vi, xúc cảm mềm mại đầy ấp thực sự tốt đến khiến kinh thần.

"Nói như vậy, hiện tại mình chính là phụ nữ sao?" Kim Vi Vi hải lòng hỏi Trương Tập Nhiễm.

"Là con gái, không phải là phụ nữ." Trương Tập Nhiễm chung quy không hề chọn phá thân Kim Vi Vi vào lúc này, dù sao cũng đã đợi lâu như vậy, Trương Tập Nhiễm không vội nhất thời nuốt mất Kim Vi Vi, nàng dự định chậm rãi thưởng thức.

"Mặc kệ, mặc kệ là con gái hay phụ nữ, đều là của Nhiễm Nhiễm." Kim Vi Vi mới mặc kệ sự khác nhau giữa cô gái và phụ nữ, dù sao chỉ cần là Nhiễm Nhiễm thì có thể.

Trương Tập Nhiễm gạt đầu, ừ, là của mình.

"Mình cũng muốn làm cho Nhiễm Nhiễm thoải mái. Nhiễm Nhiễm, cậu không cử động, để cho mình làm có được không?" Kim Vi Vi vẻ mặt chờ mong hỏi.

"Đã khuya, ngủ đi." Trương Tập Nhiễm sờ đầu Kim Vi Vi có lẽ một chút nói, nàng cũng không ôm hi vọng gì với thiếu niên nhi đồng Kim Vi Vi này.

Bình thường Kim Vi Vi rất dễ bị Trương Tập Nhiễm lừa cho qua, thế nhưng hôm nay nàng dị thường chấp nhất với việc này, làm sao ngủ được, nàng đặt Trương Tập Nhiễm ở dưới thân, Trương Tập Nhiễm bị ép tới khó có thể nhúc nhích.

Kim Vi Vi tuy rằng không thông minh, thế nhưng vẫn có năng lực mô phỏng theo và học tập, đem những việc Trương Tập Nhiễm vừa làm với bản thân, nàng vẽ hình theo hồ lô (bắt chước một cách cứng ngắc) mà làm.

Động tác của Kim Vi Vi thật sự là lóng ngóng và ngốc, làm cho Trương Tập Nhiễm rất bất đắc dĩ nhìn Kim Vi Vi ở trên người mình sờ hôn lung tung, không hề có kết cấu và quy luật. Mặc dù như vậy, Trương Tập Nhiễm thấy thân thể vẫn loáng thoáng bốc lên một chút lửa, nhưng Kim Vi Vi căn bản

không hiểu cách dập tắt lửa, chỉ biết càng chơi càng lớn ngọn lửa, sau đó làm cho Trương Tập Nhiễm dục cầu bất mãn, hết lần này tới lần khác không chiếm được thỏa mãn, Trương Tập Nhiễm lúc này trong đầu thật sự đầy lời kêu khổ.

"Vi Vi, được rồi, chúng ta ngủ đi." Trương Tập Nhiễm thả mềm giọng mà nói, nếu tiếp tục dung túng Kim Vi Vi, Trương Tập Nhiễm sợ bản thân sẽ nội thương. Nguyên nhân ư, chính là kỹ thuật người này quá kém.

"Minh khiến cậu khó chịu sao?" Kim Vi Vi tự mình hiểu lầm, nhưng giờ trái lại kích vào ý chí chiến đấu của cô, cô nhất định phải làm cho Nhiễm Nhiễm thoải mái, Kim Vi Vi có chí khí lớn lao âm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

"Là mình mệt mỏi, muốn đi ngủ." Trương Tập Nhiễm kỳ thực rất muốn gạt đầu, nhưng lần này Trương Tập Nhiễm vì không muốn đá kích đến Kim Vi Vi mà đi dỗi mục tiêu chú ý một cách rất lương thiện.

"Vậy cậu ngủ, mình tự chơi." Kim Vi Vi không buông tha, cô bắt đầu cố chấp, thật không phải người bình thường nào cũng có thể chịu nổi.

"Cậu như vậy, mình không ngủ được." Trương Tập Nhiễm rất bất đắc dĩ nói.

"Vậy thì đừng ngủ nữa!" Kim Vi Vi bốc đồng nói.

"..." Trương Tập Nhiễm hết chỗ nói, xem ra đêm nay Kim Vi Vi chủ ý đã định nhất định phải dày vò bản thân, Trương Tập Nhiễm vì bản thân được sớm giải thoát một chút, mà phải bắt tay vào dạy Kim Vi Vi.

Rốt cục dưới sự Trương Tập Nhiễm nửa là tự giúp mình, nửa là nỗ lực mang tính năng động chủ quan của Kim Vi Vi, Trương Tập Nhiễm đạt được cao trào lần đầu tiên trong đời, gian khổ trong đó chỉ có bản thân Trương Tập Nhiễm có thể hiểu. May mắn là, trong chuyện này Kim Vi Vi không tính là đặc biệt ngốc, biểu hiện phía sau đó lại đáng khen, thậm chí còn làm cho Trương Tập Nhiễm khó có thể chống đỡ.

Trương Tập Nhiễm cảm thụ được loại cảm giác xa lạ này mà cảm thấy khó xử, nàng không nghĩ tới bản thân cũng sẽ bị Kim Vi Vi kích thích, không đợi nàng khôi phục lại xấu hổ, Kim Vi Vi đã đặt tay Trương Tập Nhiễm ở giữa hai chân lại ướt đầm của nàng. Trương Tập Nhiễm mờ mắt dịch thể trơn ướt, đột nhiên nghĩ dạy một đứa trẻ chơi một trò chơi mới, kỳ thực là một chuyện phi thường nguy hiểm, đặc biệt khi đứa trẻ này hoàn toàn không hiểu tiết chế.

Tinh lực và thể chất của Kim Vi Vi tốt, cho nên buông thả dục vọng hay tương tự nàng căn bản sẽ không thấy mệt mỏi, nàng chỉ biết là, nàng thích cùng Nhiễm Nhiễm làm việc này, không chỉ thân thể sẽ thấy rất thoải mái, mà trong đầu cũng rất thỏa mãn, cho nên càng nhiều càng tốt, vì vậy nàng rất say mê làm tình cùng Trương Tập Nhiễm.

Hết chương 108

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Kim Linh Lưu Mạnh

Trương Tập Nhiễm chỉ nhớ rõ tối hôm qua bị Kim Vi Vi lấn qua lộn lại rất nhiều lần, đối với hai người mới nếm thử tư vị tình dục mà nói, có chút khó kìm lòng coi như là chuyện thường tình, nhưng đối với người tiết chế trong mọi chuyện như Trương Tập Nhiễm mà nói thì thật ra là quá mệt mỏi, kết quả chính là người luôn luôn dậy sớm như Trương Tập Nhiễm thiếu chút nữa đi làm muộn, vành mắt đen do mệt mỏi quá độ. Trương Tập Nhiễm quay đầu nhìn Kim Vi Vi, người kia không hề có dấu hiệu mất ngủ, làn da mềm mịn như đậu hũ, so với bình thường càng kiều diễm thêm ba phần. Đáng ghét, rõ ràng hai người đều cùng lăn qua lăn lại giống nhau, vì sao mình lúc này như đóa hoa héo rũ bị ép khô, không công bằng, cũng không khoa học! Trong đầu Trương Tập Nhiễm bất bình nghiêm trọng, đưa tay捏éo khuôn mặt kiều diễm của Kim Vi Vi.

Kỳ thực cũng khó trách chênh lệch như sông với biển như vậy. Kim Vi Vi tinh lực tràn đầy, lại hiểu hưởng thụ, còn Trương Tập Nhiễm về mặt tinh lực hoàn toàn không bì kịp Kim Vi Vi, cuối cùng đang hưởng thụ thì ngủ mất.

"Nhiễm Nhiễm làm gì捏éo người ta chứ?" Kim Vi Vi hơi đau nhức, ủy khuất hỏi Trương Tập Nhiễm, chất giọng kia rõ ràng không phải đang chất vấn mà là đang làm nũng, chất giọng tựa như rên rỉ của nàng càng thêm gợi tình, như thấm được cả nước.

"Minh thích!" Trương Tập Nhiễm tàn bạo nói, chỉ là hơi chút cố sức, mặt cũng đỏ lên, da thịt Kim Vi Vi quá mềm mại, Trương Tập Nhiễm không dám dùng lực mà véo, lập tức rút tay về. Nói thật vừa xuống giường nghe thấy chất giọng rên rỉ của Kim Vi Vi, cô lại muốn làm thêm hiệp nữa!? Lẽ nào bản thân là quỷ quân tử, ban ngày và buổi tối hai loại khác nhau?

"Vậy được." Kim Vi Vi kỳ thực rất có tiềm chất M so với Kim Linh. Trong mắt nàng, hành vi của Nhiễm Nhiễm có ý tứ hàm xúc đánh là thân mật là yêu, cô nghĩ chỉ cần Nhiễm Nhiễm thích thì bị Nhiễm Nhiễm véo mặt một chút cũng không có gì quá lắm.

"Không được làm nũng!" Trương Tập Nhiễm ra lệnh.

"Nga." Kim Vi Vi không nghĩ mình đang làm nũng, chất giọng vốn có của người ta đã là như vậy rồi mà. Kim Vi Vi trời sinh giọng rên rĩ là không thể nghi ngờ, thế nhưng ngày ngày thích dùng từ cảm thán, kết hợp lại thì càng dẹo.

Trương Tập Nhiễm và Kim Vi Vi mặc đồ xong, hai người cùng đến công ty. Bình thường nếu như Kim Vi Vi ở nhà cô qua đêm thì Trương Tập Nhiễm đều đi trước một mình, để Kim Vi Vi tự mình lái xe đi làm, tránh phát sinh tình cảnh cùng nhau bước vào công ty, thế nhưng hôm nay Trương Tập Nhiễm dậy muộn, cho nên chỉ có thể cùng nhau đi làm.

Thế nên Trương Tập Nhiễm lần đầu tiên trong đời cùng Kim Vi Vi vào công ty, cũng là lần đầu tiên trong đời vào công ty sít giờ. Phải hiểu rằng vị Trương phó tổng này cho tới bây giờ đều vào công ty trước giờ mười lăm phút, phi thường quy luật, cho nên Trương Tập Nhiễm cùng Kim Vi Vi cùng xuất hiện tại cửa công ty khiến cho đông đảo nhân viên ghé mắt.

Cũng không biết có phải bản thân Trương Tập Nhiễm chột dạ hay không, nàng luôn cảm thấy ánh mắt của những người đó nhìn về phía mình và Vi Vi mang theo ái muội, làm cho Trương Tập Nhiễm cả người không được tự nhiên, thật giống như có ảo giác ô mai trên ngực đều bị bọn họ thấy hết.

Kỳ thực trong những ánh mắt nhìn đến nàng, ái muội cũng chỉ có hai, một cái là Mộc Hân, còn lại chính là Kim Linh. Ánh mắt của Kim Linh so với Mộc Hân thì trắng trợn và hèn hạ hơn nhiều. Những người không biết nội tình chỉ là bắt ngờ hôm nay Trương phó tổng phá vỡ quy luật bình thường.

Trương Tập Nhiễm nhanh chóng trốn vào phòng làm việc, Kim Vi Vi thì tri độn không gì sánh được, hoàn toàn ở trạng thái ngơ ngác. cô chỉ cảm thấy Nhiễm Nhiễm đang xấu hổ, tuy rằng cô không hiểu rốt cuộc Nhiễm Nhiễm đang xấu hổ gì, dù sao Nhiễm Nhiễm bình thường luôn không được tự nhiên mà chẳng có lý do, cô sẽ không quá để ý, tâm trạng tổng thể phi thường tốt. Đường làm quan rộng mở gì đó còn chưa đủ để biểu đạt hoàn toàn trạng thái vui vẻ của Kim Vi Vi.

Bà tám Kim Linh lập tức triệu Kim Vi Vi đến phòng làm việc bản thân, quan tâm một chút “hạnh phúc” của em gái mình.

"Tối hôm qua tốt không?" Kim Linh cười đến vẻ mặt hèn hạ hỏi.

"Tốt." Không thể tốt hơn, Kim Vi Vi không tâm cơ thành thật trả lời.

"Vui sướng không?" Kim Linh càng hỏi càng đáng khinh.

"Vâng." Kim Vi Vi vẫn gật đầu.

"Thoải mái không?" Quả nhiên, ngày hôm qua em họ trong nóng ngoài lạnh lại ăn nói ác độc của nàng kia rốt cục vẫn không nhịn được mà ăn mất Vi Vi. Cũng phải, Vi Vi thế nhưng là đệ đệ cực phẩm, khổ thân Nhiễm Nhiễm có thể nhẫn lâu thế mới mới hạ độc thủ.

Kim Vi Vi tiếp tục gật đầu, nàng không hiểu chị làm sao cứ hỏi liên tục một vấn đề.

"Vi Vi, làm người nhà họ Kim như chúng ta, nhất định phải làm một công uy vũ, tuyệt đối không thể làm vạn năm thụ không tiền đồ, thế nhưng thụ cũng cần thiết, người nhà họ Kim chúng ta phải hiểu cách hưởng thụ..." Theo tư duy của Kim Linh, trực giác của cô nói em mình chính là một vạn năm thụ, em họ lại là phúc hắc công. Phải hiểu được, trong cảm nhận của Kim Linh, Kim Vi Vi giống hệt thỏ trắng nhỏ, dịu ngoan tới không thể tưởng tượng. Cho nên Kim Linh nhanh chóng truyền đạt kinh nghiệm dạy dỗ Kim Vi Vi một cách vô tư, có ý định đào tạo Kim Vi Vi thành công thụ đều toàn tài như mình.

"Cái gì là công?" Kim Vi Vi phi thường mờ mịt hỏi.

"Công chính là người ở phía trên muốn làm gì thì làm, ở phía dưới rất thoải mái cùng chính là thụ..." Kim Linh lại bắt đầu thăm nhàn Kim Vi Vi kiến thức người lớn loạn thất bát tao. Kim Linh còn không biết giới hạn lấy máy tính của mình ra, mở phim ngắn dạy học cho Kim Vi Vi, còn vừa dạy vừa bình, tư thế nào có thể thụ, tư thế nào tương đối thoải mái các kiểu, nói chung dạy rất nghiêm túc. Kim Linh nghĩ, bản thân thực sự là chị gái quá tần trách quá vô tư quá vĩ đại.

Kim Vi Vi lúc này như học sinh tốt luôn chăm chỉ học hỏi, dù sao tối hôm qua Nhiễm Nhiễm trong lúc giận dữ đã mắng mình ngược, cho nên học tập thêm không sai.

Nhưng Kim Vi Vi phát hiện một vấn đề nhỏ, động tác trong trang web với động tác thực tiễn tối hôm qua của hai người có chút không giống nhau, nàng vốn định lãnh giáo Kim Linh, thế nhưng Kim Linh đã rời khỏi phòng làm việc, Kim Linh phải tới phòng làm việc của Trương Tập Nhiễm. Kim Linh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trêu Trương Tập Nhiễm, phải biết rằng trêu người da mặt mỏng là vui nhất.

"Nhiễm Nhiễm, tối hôm qua ngủ không ngon sao? Vành mắt có điểm đen nặng thật đấy..." Kim Linh vào phòng làm việc của Trương Tập Nhiễm, dùng ngữ khí phi thường muốn ăn đấm hỏi Trương Tập Nhiễm.

"..." Trương Tập Nhiễm không để ý tới Kim Linh, cô tuyệt đối không thừa nhận, vành mắt đen này là do tối hôm qua mệt nhọc quá độ mà lưu lại.

"Vi Vi thực sự là đứa trẻ tinh lực tràn đầy, tôi nhớ rõ Vi Vi khi còn bé đã có thân kinh vận động đặc biệt phát triển, đêm qua Nhiễm Nhiễm là vận động cùng với Vi Vi đi, vận động gì có thể làm cả một đêm vậy? Dày vỏ Nhiễm Nhiễm nhà ta như thế này..." Kim Linh tiếp tục tà ác nói.

Trương Tập Nhiễm trừng mắt nhìn Kim Linh, cô sao lại có chị họ vô sỉ như vậy đây?

"Phòng chừng Vi Vi là lần đầu tiên vận động kiểu này, vô cùng nhiệt tình, bất quá cũng khó trách, lần đầu ăn mặn khó tránh khỏi không thể khác chế. Nhiễm Nhiễm, em lớn hơn Vi Vi, Vi Vi không hiểu chuyện thì thôi, em thế nào có thể dung túng nó vậy? Dung túng nàng đòi hỏi vô độ không biết nặng

nhẹ, hăng say quá độ sẽ hại cho thân thể, nhất định phải kiềm chế chút..." Kim Linh càng nói càng rõ ràng, không ai miệng dơ bằng Kim Linh, cô trêu chọc Trương Tập Nhiễm một cách rất hài lòng. Kỳ thực nói đến hăng máu, Kim Linh cũng không kém hơn Kim Vi Vi bao nhiêu.

Trương Tập Nhiễm nghe vậy, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cô hận không thể bịt lại cái miệng của chị họ nhà mình, tránh cho càng nói càng rõ ràng càng chọc người ta ghét.

"Không ngờ chị họ có tật xúp núp dưới gầm giường người khác mà nghe lén?" Trương Tập Nhiễm nhướn mày, trào phúng hỏi.

"Em quả thực đã ăn Vi Vi." Kim Linh nói một cách tổng kết.

Trương Tập Nhiễm cam chịu, nếu đến lúc phải bước ra một bước thì Trương Tập Nhiễm quyết tâm.

"Cậu và di đều là nhân vật khó xử lý, Vi Vi tuy rằng thoát nhìn ngon miệng, thế nhưng rắc rối phía sau vô cùng..." Kim Linh phải nhắc nhở Trương Tập Nhiễm, có hai nhân vật phiền phức, là cậu cô chấp cổ hủ, và di bư hân cường thế.

"Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng." Trương Tập Nhiễm nghĩ chỉ có thể đi một tính một bước, hơn cả mẹ Vi Vi, ba ba của mình xác thực phi thường đau đầu.

"Đây là phương pháp chủ nghĩa bi quan." Kim Linh một câu đã vạch trần hoàn cảnh khôn khó bắt đắc dĩ của Trương Tập Nhiễm.

"Không thì làm sao?" Trương Tập Nhiễm hỏi ngược lại.

Kim Linh bí, xác thực là vấn đề rất bông tay, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

"Chuyện chị và Trang Ý Mộng, di chị phản ứng thế nào?" Nếu như Trương Tập Nhiễm nhớ không lầm thì Trang Ý Mộng và Vi Vi đều là bảo bối của Trang Văn Huệ. Phản ứng của Trang Văn Huệ với chị họ và Trang Ý Mộng có thể quy chiếu sang phản ứng của Trang Văn Huệ với mình và Vi Vi.

"Cũng không phải đối quá mãnh liệt, bất quá tình trạng của chị và em có chút không giống nhau. Trang Ý Mộng cong đã nhiều năm, không thể thẳng lại, trong đầu bà ấy rất rõ ràng, hơn nữa chị họ Kim, thế nào cũng là người một nhà, sẽ tương đối khoan dung một ít." Kim Linh nghĩ Nhiễm Nhiễm và Vi Vi cũng không khả quan lắm.

Hết chương 109

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ra Mắt Người Lớn

"Cô cô." Trang Ý Mộng nhẹ nhàng gọi Trang Văn Huệ.

"Chuyến đi Singapore vừa rồi thuận lợi không?" Trang Văn Huệ nhẹ giọng hỏi, còn vầy vầy Trang Ý Mộng, ý bảo Trang Ý Mộng đến bên cạnh mình.

Trang Ý Mộng đi đến trước mặt Trang Văn Huệ, cô ngồi xổm sau đó gối đầu trên đùi Trang Văn Huệ, cực kỳ giống một con mèo con nhỏ trở về bên mèo mẹ, cực kì dịu ngoan. Từ nhỏ, tình cảm giữa Trang Ý Mộng và Trang Văn Huệ đã rất gần gũi, lại cùng nhau vượt qua thời gian gian nan nhất và cũng đen tối nhất trong cuộc đời, loại tình cảm thân thiết sống nương tựa lẫn nhau. Từ khi Trang Văn Huệ kết hôn sinh ra Kim Vi Vi thì Trang Ý Mộng rất ít chủ động thân cận Trang Văn Huệ như vậy, một phần do Trang Ý Mộng cũng hiểu được bản thân đã không còn là trẻ con, cần học cách độc lập, mà Trang Văn Huệ cũng mong muốn Trang Ý Mộng có thể một mình đảm đương một phương. Dù sao sau này cũng giao phó vào tay cô một tập đoàn lớn như Trang thị, một phần khác là sự xuất hiện của Vi Vi nhiều ít đã cướp đi một phần sự chú ý của Trang Văn Huệ.

Trang Văn Huệ vuốt mái tóc của Trang Ý Mộng, trong lòng thập phần hài lòng với sự thân cận của nàng. Những năm gần đây, Ý Mộng tuy rằng thành thực, độc lập, hiểu chuyện khiến bà rất vui, thế nhưng trong lòng Trang Văn Huệ nhiều ít còn có chút mất mát nhỏ nhỏ, tựa như mẫu thân thấy con gái trưởng thành, con gái không kề cận mình giống khi còn bé nữa.

"Rất thuận lợi." Trang Ý Mộng dịu ngoan hỏi đáp. Về mặt công việc, cô đã sớm có thể một mình đảm đương một phương.

"Kim Linh đi Singapore tìm con?" Trang Văn Huệ biết rõ còn có hỏi.

"Vâng." Trang Ý Mộng nhẹ nhàng trả lời, nàng đã từ chỗ Kim Linh biết được cô cô biết chuyện của các nàng. Như vậy cũng tốt, miễn phiền phức đi thú nhận với cô cô.

"Con thực sự muốn chọn nàng sao?" Nhiều năm qua, Trang Văn Huệ vẫn biết rõ tính hướng của Trang Ý Mộng nhưng vẫn đều nhắm mắt làm ngơ, hôm nay rốt cục đâm qua tầng giấy mỏng kia, tâm trạng của Trang Văn Huệ có phức tạp.

"Vâng." Trang Ý Mộng vẫn đơn giản gật đầu, cô cũng không ngờ bản thân công khai với cô cô sẽ là cảnh tượng đơn giản và ấm áp như vậy.

"Thế nhưng nó là hoa hoa nữ lang, chó không đòi được tính, kỳ thực con thích phụ nữ, có rất nhiều phụ nữ tốt có thể lựa chọn..." Trang Văn Huệ rút cuộc thỏa hiệp với tính hướng của Trang Ý Mộng, dù sao chuyện thật Trang Ý Mộng là les này, nhiều năm như vậy, trong khoảng thời gian dài này bà đã vô thức mà tiếp nhận rồi.

"Phụ nữ tốt chưa chắc đã thuộc về con." Trang Ý Mộng nhàn nhạt nói.

Trang Văn Huệ cho rằng Trang Ý Mộng đang ám chỉ Mộc Hân. Kim Linh so với Mộc Hân, Trang Văn Huệ miễn cưỡng cho Kim Linh được thông qua, chỉ ít phẩm tính của Kim Linh thì bản thân có thể nắm bắt được bảy tám phần. Quan trọng nhất là, Kim Linh đối với Ý Mộng là nghiêm túc, đứa nhỏ kia tuy rằng cùng một loại người với chú nó, nhưng chỉ là đang chờ đợi người có thể khiến nàng phục tùng, bà mong muốn Ý Mộng thu phục được Kim Linh kia.

"Cũng được, Kim Linh này sợ nhất phiền phức, nếu không phải thực sự động chân tình đối với con thì nàng tuyệt sẽ không ăn cỏ gần hang."

"Cảm ơn cô cô." Trang Ý Mộng cười, cô cô đã ngầm đồng ý mình với Kim Linh.

"Kỳ thực cô cô đối với con cảm thấy thiếu nợ, cho nên cô cô so với bất luận ai đều mong muốn con có thể có được hạnh phúc ....." Nếu không phải anh trai và chị dâu tới tham gia lễ tốt nghiệp của mình thì sẽ không phát sinh tai nạn xe.

"Cô cô, đó chỉ là ngoài ý muốn, không liên quan đến cô cô." Trang Ý Mộng tin ai cũng đều có mệnh, cha mẹ nàng mệnh số đã hết, trời cao nhất định thu lấy mạng bọn họ, dù không phải là vụ tai nạn xe cộ kia thì có thể sẽ là chuyện ngoài ý muốn khác. Cô cô đã làm quá nhiều cho bản thân, mình thiếu nợ bà ấy mới đúng.

"Cô cô bảo tôi tới tới Kim gia ăn cơm." Trang Ý Mộng đột nhiên nói với Kim Linh đang lái xe.

"Gặp người lớn nhanh như vậy?" Kim Linh nhướn mi hỏi.

Trang Ý Mộng không cho là đúng nhún vai một cái.

"Gặp cha mẹ chồng, Mộng Mộng không khăn trương sao?" Kim Linh nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Trang Ý Mộng, có chút phiền muộn hỏi.

"Tôi cho rằng người nên căng thẳng phải là em mới đúng." Trang Ý Mộng cũng không xa lạ với Kim gia, ngược lại là phi thường quen thuộc, bởi vì cô cô rất thường xuyên mang mình tới Kim gia. Kim gia từ trên xuống dưới đối đãi với mình như nửa tiểu thư của Kim gia, còn hơn cả Kim Linh có tiếng xấu ở Kim gia, mà hình tượng của bản thân trong cảm nhận của trên dưới Kim gia tựa hồ còn không tồi.

"Chẳng lẽ ông bà nội ba mẹ tôi sẽ ăn thịt tôi chắc?" Kim Linh không cho là đúng. Thực tế, Kim gia không ai có thể quản được cô, ngoại trừ Trang Văn Huệ.

Trang Ý Mộng cùng Kim Linh tới Kim gia rồi mới phát hiện, tất cả người Kim gia đều ở đây, hơn nữa biểu cảm của mỗi người đều rất phức tạp, cục diện cũng thật phần an tĩnh.

"Ôi, hôm nay biết mình muốn dẫn vợ về hay sao, đều tụ tập ở đây rồi..." Kim Linh ngả ngón, một vẻ lộn xộn không sợ nước sôi.

Kỳ thực lúc Trang Văn Huệ trước sự chờ đợi của toàn bộ Kim gia, nói với mọi người rằng, Kim Linh và cháu gái của bà Trang Ý Mộng thông đồng. Không đợi mọi người tiêu hóa xong thì tai họa Kim gia và Ý Mộng khiến người ta thích đi vào.

Lão ba làm bác sĩ và lão mẹ làm giáo viên của Kim Linh lập tức thấy rất hổ thẹn, bọn họ đều sắp không còn mặt mũi đối mặt với em dâu rồi. Con gái tai họa của bọn họ, trước đây đều là gây họa cho đám con trai đáng thương, thế nào thiện tấn thiên lương vurun mà trảo tới cả con gái nhu thuận hiền chuyện nhà bên đây? Kim Linh cả ngày nói không kết hôn, hai người già bọn họ đều đã làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng để nàng sống độc thân, hận không thể nhắm mắt làm ngơ, thế nhưng Trang gia lại chỉ có một mình Trang Ý Mộng là huyết mạch, đây không phải muốn chặt đứt huyết mạch nhà người ta sao? Cha mẹ Kim Linh hoàn toàn cho rằng tất cả đây đều là trách nhiệm của Kim Linh, hổ thẹn không ngớt đối với Trang Ý Mộng, cô nương tốt như vậy đã bị nghiệp chướng nhà bọn họ đập hỏng.

Cho nên hai người già luôn ôn hòa nhìn con gái mình với ánh mắt cay độc, hận không thể chưa từng sinh ra con gái khiến bận lòng như thế. Bọn họ yên phận thành thật như vậy, thế nào lại sinh ra Kim Linh tai họa thế này đây?

Lão gia từ cùng lão phu nhân, cũng là ông bà nội của Kim Linh, nhìn Kim Linh và Trang Ý Mộng, cũng hiểu có lỗi với Trang gia, đặc biệt có lỗi với con dâu thứ lợi hại của bọn họ, bọn họ hiện tại sẽ chờ con dâu thứ tỏ thái độ, con dâu nói làm sao thì làm như thế, dù sao cũng là tai họa của Kim gia bọn họ có lỗi với người ta.

Kim Dục cũng rất bất ngờ, hắn cũng không tiện tỏ thái độ, hắn thấy kỳ quái, rõ ràng hai đứa trẻ này từ nhỏ đã không cùng bàn, động cái thì đã thành một đôi rồi. Dù sao hắn là người rất phóng khoáng, kinh ngạc qua đi, hắn nghĩ như vậy cũng rất tốt, thân càng thêm thân, bất quá sợ lão phật gia nhà mình có thể giận chó đánh mèo, nên cũng không tiện công khai ủng hộ hay tỏ thái độ, tất cả chờ lão phật gia lên tiếng.

Kim Húc, vốn là người Kim gia dự định tác hợp cho Trang Ý Mộng, hôm nay bị bà chị phổng mắt tay trên, nghĩ không có chuyện của mình, ở lại chỉ để

xem náo nhiệt. Kim Húc thật ra tương đối giống con của hai già yên phận kia, từ nhỏ đã yên phận, không quan hệ nam nữ loạn, chưa bao giờ làm các trường bối đau đầu.

Kim Vi Vi nghĩ một đôi người tình ta nguyện tốt đẹp biết bao, có thể nào cũng đều là chị của nàng, Kim Linh từ nhỏ đã thích khi dễ nàng, Trang Ý Mộng từ nhỏ đã thương nàng. Nhưng phỏng chừng nàng thật sự bị M, từ nhỏ vẫn thích đi theo sau bóng Kim Linh, có lẽ là với chuyện Trương Tập Nhiệm là em họ của Kim Linh cũng có chút quan hệ.

Kim Linh nói xong, phát hiện một đám người này không ai nguyện ý để ý, ngoại trừ Kim Vi Vi vẫn cười khúc khích với cô.

"Ông nội bà nội, bác trai bác gái, dương." Trang Ý Mộng trước nay đều gọi Kim lão gia và Kim lão phu nhân, còn cả cha mẹ Kim Linh như thế.

"Ừ..." Một đám người Kim gia nhanh chóng trả lời, trong đầu nhiều ít đều có chút xấu hổ, trong đầu mọi người đều nghĩ như vậy: người xem, cô nương nhà người ta hiểu chuyện biết bao, phối với Kim Linh nhà bọn họ, thật đáng tiếc.

Hết chương 110

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thanh Niên Sống Sai, Chẳng Ai Tin Tưởng

"Kim Linh, con quỳ xuống cho ta!" Mẹ Kim Linh - Trương Dao Thanh, dùng ngữ khí nghiêm khắc chưa từng có ra lệnh.

Kim Linh sững sốt, cô rất bất ngờ. Mẹ cô là người không dễ nóng giận, không ngờ người có tri thức hiểu lễ nghĩa như mẹ cũng sẽ có lúc hung thần ác sát. Có cần nghiêm trọng như vậy không, Kim Linh nhìn những người có mặt, ngoại trừ Trang Văn Huệ mặt không biểu tình, các trường bối khác đều là một vẻ rất nghiêm nghị, trận cảnh này thật sự rất nghiêm túc. Kim Linh làm vẻ mặt xin giúp đỡ nhìn về phía Trang Văn Huệ, đáng tiếc Trang Văn Huệ làm như không thấy đối với vẻ đáng thương giả tạo của Kim Linh. Kim Linh lại nhìn sắc mặt âm trầm của mẹ mình, trong lòng âm thầm kêu khổ, lập tức quỳ xuống. Lớn như vậy nhưng vẫn là lần đầu tiên bị xử phạt về thể xác, còn ở lứa tuổi này thực sự rất không vãng. Kim Linh đáng thương nhìn về phía Trang Ý Mộng, một vẻ cầu an ủi.

Trương Dao Thanh phản ứng lớn như vậy Trang Ý Mộng cũng có chút bất ngờ, trong ấn tượng của cô, mẹ Kim Linh và Kim Linh là hai người tuyệt đối tương phản. Trương Dao Thanh có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính cách ôn hòa, là người phụ nữ tốt lành tinh khiết có vẻ đẹp và đức hạnh truyền thống Trung Quốc, ăn nói ôn hòa nhỏ nhẹ, một phụ nữ phi thường ôn nhu. Kỳ thực là vì Trương Dao Thanh có tri thức hiểu lễ nghĩa, cho nên mới thấy có lỗi với Trang gia gấp đôi nên phản ứng mới lớn như vậy. Bà nghĩ Kim Linh bản thân đồng tính luyến ái thì thôi, còn muốn kéo theo người thừa kế chính thức của Trang gia người ta xuống nước, thực sự quá ghê tởm.

"Em dâu, là chúng ta dạy con gái không nghiêm, chúng ta có lỗi với em, em dâu nói xem nên làm sao, dù là chặt đứt chân Kim Linh chúng ta cũng không có ý kiến." Mẹ Kim Linh, Trương Dao Thanh rất hồ thẹn nói với Trang Văn Huệ, một vẻ toàn bộ do em làm chủ.

"Chị dâu, không nghiêm trọng như vậy, đây cũng không hoàn toàn đều là lỗi của Linh Linh, tiểu Mộng cũng có lỗi, hai đứa trẻ này đều là bảo bối của em, chuyện tới nước này, đánh gãy uyên ương sợ là không thể thực hiện được, em chỉ hy vọng có thể đưa ra một phương án." Trang Văn Huệ cảm tay Trương Dao Thanh, vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay để nàng thoải mái một chút, sự việc không nghiêm trọng đến mức như vậy.

Trương Dao Thanh vốn tưởng rằng Trang Văn Huệ sẽ kiên quyết gây đánh uyên ương, không ngờ em dâu cởi mở mà cho phép, điều này làm cho Trương Dao Thanh trấn định không ít. Em dâu không tức giận là tốt rồi, nếu không sau này bản thân thật không biết lấy mặt mũi đâu nhìn nàng.

"Hai đứa trẻ này là chúng ta nhìn lớn lên, trong đầu nghĩ em ta đều biết. Chuyện tới nước này, Văn Huệ, cô nói làm sao thì làm như thế, đây là do Kim gia chúng tôi có lỗi với Trang gia." Kim lão gia từ cũng nhanh chóng tán thành phụ họa cho thấy lập trường của bản thân ông. Trang Văn Huệ xử trí Kim Linh thế nào, ông không hề ý kiến.

Trang Văn Huệ biết, sự quan tâm của trên dưới Kim gia đối với chuyện Kim Linh có đồng tính luyến ái hay không cũng không phải cao, chuyện này phải kể công cho quá khứ "huy hoàng" trước đây của Kim Linh, mọi người đối với Kim Linh làm một ít chuyện kinh thế hãi tục gì đó đều có sức chống cự cùng khả năng miễn dịch nhất định. Ngược lại, trên dưới Kim gia đều nghĩ đuôi lý chính là Kim Linh và Kim gia, đây là hiệu quả mà Trang Văn Huệ muốn. Ngay sau nếu Kim Linh có mối nói cũ thì Kim gia cũng nhảy ra phản đối đầu tiên, khi đó bản thân muốn xử trí Kim Linh thế nào cũng được. Sự thực chứng minh, ăn cỏ gần hang xác thực sẽ hậu họa vô cùng.

"Trang gia chúng ta chỉ còn lại có một đứa trẻ là tiểu Mộng, huyết mạch Trang gia tuyệt đối không thể đứt ở chỗ này." Lúc Trang Văn Huệ nói những lời này, dùng một chút.

"Đúng vậy..." Trương Dao Thanh xấu hổ phụ họa, vấn đề là các nàng đều là phụ nữ, làm sao sinh con đây? Cách nghĩ của Trương Dao Thanh tương đối đơn giản và bảo thủ.

"Di à, yên tâm đi, đến lúc đó đi thụ tinh nhân tạo, dù sao khoa học phát triển như thế, muốn một đứa con không khó." Kim Linh nhanh chóng nói, cô làm

sao không biết then chốt của cả nhà ở ngay trên người di cô, di cô nói là được, nói không được là không được.

"Biện pháp này cũng được ." Một đám người Kim gia hòa theo, vấn đề quan trọng nhất đã được giải quyết, Trang gia có người nói dối rồi, Kim gia cũng sẽ không còn trách nhiệm lớn với hương hỏa của Trang gia. Thật ra nhìn kỹ thì người nhà họ Kim đột nhiên nghĩ Kim Linh và Trang Ý Mộng cùng một chỗ cũng không khó có thể tiếp thu như vậy.

"Vấn đề này cũng không phải quá lớn, tôi lo lắng nhất là việc Linh Linh có thể định tâm hay không.." Trang Văn Huệ muốn nói lại thôi, tất cả mọi người hiểu nội dung, sẽ không cần phải nói quá rõ ràng.

Mọi người lại rơi vào trầm tư, Kim Linh này như ngựa hoang, buộc không được, ai cũng không thể cam kết sau này Kim Linh có thể ngoan ngoãn. Vì thế mọi người lại bắt đầu nghĩ, Kim Linh thực khốn nạn, trêu chọc ai không trêu, lại đi trêu chọc người thân, không phải muốn mọi người Kim gia khó xử sao?

Kim Linh nhìn những người thân nhà mình nhìn nàng thờ dài thờ ngắn, rất rõ ràng không có một người nhìn nàng một cách tự tin tưởng, người duy nhất tin tưởng nàng là đứa em Vi Vi đã bị di cho về phòng. Kim Linh phiền muộn, lẽ nào bản thân đối nhân xử thế thất bại như thế sao?

"Di, con xin thề, con đối với tiểu mộng là nghiêm túc, thật hơn trân châu, sau này sẽ đối xử toàn tâm toàn ý với cô ấy, sẽ chiếu cố chu đáo tiểu Mộng." Kim Linh rất nghiêm túc nói.

Thế nhưng sự bảo đảm của nàng vẫn không thể làm cho toàn bộ mọi người tin tưởng, điều này làm cho Kim Linh tức giận, người nhà cái gì chứ, cũng không tin mình!

"Các người cũng chưa từng thấy con nghiêm túc, làm sao biết con sẽ không nghiêm túc đây?" Kim Linh không phục hồi.

"Chính là chưa từng thấy chị nghiêm túc, cho nên mới không biết được chị có thể nghiêm túc hay không." Kim Húc bỏ đá xuống giếng nói, bị Kim Linh hung hăng trừng một cái.

"Nhóc, trước đây chú không phải cũng giống tôi, thậm chí còn phong lưu hơn, chú có thể lãng tử quay đầu, tôi lẽ nào lại không được?" Kim Linh đem Kim Dục ra làm chứng.

Kim Dục tròn mắt nhìn Kim Linh, nhóc tự nói mình là được rồi, còn kéo ta xuống nước làm gì. Phải hiểu nữ vương bệ hạ nhà hần không thích nghe đến tình sử quá khứ của hần nhất.

"Không phải tất cả lãng tử đều có thể quay đầu." Trang Văn Huệ lạnh lẽo nói một câu, thuận tiện lạnh lùng liếc Kim Dục, Kim Dục cười nịnh nọt với Trang Văn Huệ.

Kim Linh nhìn về phía Trang Ý Mộng, Trang Ý Mộng cư nhiên cũng là thần sắc hoài nghi, điều này làm cho Kim Linh phẫn nộ. Xem ra ngày hôm nay không chứng minh với mọi người chân tâm của bản thân, thì khóa chân tình này sẽ bị một đám người đàm tiếu.

"Con quyết định nếu phải sinh con, trứng của tiểu Mộng thụ tinh xong thả vào trong cơ thể con, do con mang thai, để con sinh ra đứa nhỏ." Kim Linh nghĩ dùng miệng nói vô dụng, cần phải lấy việc thật để nói.

Trang Ý Mộng đáp ứng Trang Văn Huệ sẽ sinh một đứa con, cô không nghĩ tới chuyện lâu dài như vậy, mà lúc Kim Linh nói ra kế hoạch này, Trang Ý Mộng phải thừa nhận bản thân rất bất ngờ.

Không chỉ Trang Ý Mộng rất bất ngờ, mà từ trên xuống dưới Kim gia đều rất bất ngờ. Lúc này bọn họ đối với chân tâm của Kim Linh đã tin tám phần, phải hiểu được Kim Linh này từ nhỏ đã tương đối tư lợi, nặng yêu tất cả mọi thứ trên người bản thân, bao gồm vóc người, thậm chí có điểm đạt trình độ tấu hòa nhập ma. Nàng trước nay vẫn duy trì một nguyên tắc, chính là lợi ích của bản thân kiên trì giữ gìn, ai dám làm hư hao lợi ích của nàng sẽ bị kiên trì trả thù, cho tới bây giờ không từng làm một chuyện làm hại mình lợi người khác, nhiều lắm là làm một ít chuyện lợi người lợi ta, cho nên đồng ý hi sinh vì Trang Ý Mộng mà sinh con, còn mang thai hộ, đối với Kim gia mà nói, thực sự là lần đầu tiên.

Kim Linh nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người thì không khỏi âm thầm đắc ý, rốt cục tin chưa, phải tin rằng Kim Linh này cũng là một người có thể hi sinh vì yêu, thế nhưng vừa nghĩ đến vóc người khủng long sau khi mang thai thì Kim Linh cảm thấy rất đáng sợ, thấy bản thân hi sinh lớn rồi. Nhưng vừa nghĩ đến khả năng sinh ra một đứa trẻ giống Mộng Mộng thì Kim Linh lại không còn bài xích, thậm chí nghĩ bản thân thật vĩ đại.

"Em dâu, em yên tâm, nếu như Kim Linh còn vô liêm sỉ giống như trước kia, ta là người đầu tiên chặt đứt chân chó của nó !" Ba ba Kim Linh tạm thời tin Kim Linh, quyết định đứng ra bảo chứng cho Kim Linh.

"Kim gia và Trang gia thân càng thêm thân cũng là chuyện tốt." Kim Húc nghĩ náo nhiệt đã tương đối, hần rất chờ mong đáng về lúc chị hần mang thai, có gì thú vị hơn so với xem người thích trang điểm làm trò hề đây?

"Tạm thời tin tưởng Linh Linh có thể lãng tử quay đầu." Trang Văn Huệ cũng nhả ra. Bà cũng từng sinh con, biết sinh một đứa con không dễ dàng, mà Kim Linh có thể chủ động nhận phần khổ cực này, đối với tiểu Mộng mà nói cũng là một chuyện tốt.

Trang Ý Mộng phát hiện từ đầu tới đuôi cũng không có chuyện của mình, toàn bộ quá trình công khai đều đơn giản và dễ dàng hơn nhiều so với cô lường trước, có thể đều tại hình tượng của Kim Linh trong cảm nhận của người Kim gia quá tệ. Kỳ thực phải nói, Kim Linh mới là người bị mình bẻ cong, tuy rằng Kim Linh chủ động tới trêu chọc mình, thế nhưng phải thừa nhận Kim Linh đã nhận toàn bộ chỉ trích. Thật ra Kim Linh hoàn toàn có thể biện bạch cho bản thân, thế nhưng Kim Linh không làm như vậy.

"Nếu đi đã nói như vậy, con có thể đứng lên rồi đi?" Kim Linh nhìn về phía Trương Dao Thanh hỏi. Người ta da mịn thịt mềm, sao chống lại nỗi quỳ như thế đây?

"Ừ, thân càng thêm thân cũng là tốt, Linh Linh sau này không cho khi dễ tiểu Mộng, không thể tiếp tục hồ đồ giống như trước..." Mỗi gia đình đều có bà nội cưng chiều cháu trai và cháu gái, Kim lão phu nhân cũng không ngoại lệ. Tuy rằng miệng thì giáo huấn Kim Linh, thế nhưng tay đã đỡ Kim Linh dậy, còn dự định cời tắt chân cho Kim Linh, xem có quỳ bị thương hay không.

Nhưng Kim Linh là người biết bảo vệ hình tượng cho mình, bị người nhiều tuổi như vậy cời tắt chân thì thành cái gì. Không cho cời, nàng phải về phòng cho vợ yêu nhà mình thương mới được.

"Tới đây, tiểu Mộng tới bên bà nội..." Kim lão phu nhân nhanh chóng gọi Trang Ý Mộng đến, trong lòng rất thỏa mãn với cô cháu dâu này. Kim Linh tuy rằng trước đây hoa tâm rồi tỉnh rồi mù nhưng vẫn là đứa cháu đầu tiên trong nhà của bà, còn mạng về cô nương tốt, trong lòng lão phu nhân sao lại không vui mừng đây?

Trang Ý Mộng nghe lời tiêu sai đến chỗ Kim lão phu nhân, dù sao cũng là trưởng bối quen thuộc, Trang Ý Mộng cũng sẽ không câu nệ. Trang Ý Mộng nói chuyện phiếm với Kim lão phu nhân, không bao lâu sau đã bị Kim Linh kéo về phòng.

Kim Linh còn chờ Trang Ý Mộng xoa đầu gối cho mình đây! Còn muốn cầu được khen ngợi, nàng nghĩ biểu hiện ngày hôm nay của mình phải nói là xuất sắc.

Hết chương 111

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Sủng

"Đầu gối người ta quỳ đau quá đi..." Kim Linh vừa vào phòng liền giả đáng thương nói, sau đó dí đuôi thẳng đến trước mặt Trang Ý Mộng, một vẻ ta-là-nữ-vương, muốn-người-phục-vụ.

Trang Ý Mộng nhìn Kim Linh, cô ngồi xổm xuống, ngón tay chui vào dưới váy Kim Linh, ngón tay vuốt quanh viền tắt chân màu da của Kim Linh, nhìn giống như đang chậm rãi cời tắt chân, kì thực là mơn trớn khiêu khích mà vuốt ve mông Kim Linh, vốn dĩ cử động cời tắt chân đã rất ái muội, hôm nay dưới sự cố ý có mục đích của Trang Ý Mộng thì càng tào lữa.

Từng tác da thịt của Kim Linh cảm giác được rõ ràng động tác của Trang Ý Mộng, cảm giác được ngón tay của Trang Ý Mộng hoạt động ở chỗ nhạy cảm, cảm giác Trang Ý Mộng nhẹ nhàng ma sát qua vị trí mẫn cảm của mình. Cái loại cảm giác nhột mà gãi không đúng chỗ ngứa này làm cho hô hấp của Kim Linh đã có chút không thuận, ngón tay Trang Ý Mộng tựa hồ chỉ lơ đãng đụng phải trong quá trình cời tắt chân, tuyệt không phải cố ý, sau khi câu ra lửa trên người Kim Linh lại liền rồi đi, điều này làm cho Kim Linh rất mất mát. Bất quá đây tuyệt không có nghĩa là chuyện ve vãn kết thúc, Trang Ý Mộng còn chăm chú phục vụ Kim Linh, tắt chân đã bị Trang Ý Mộng cời tới đuôi, tay Trang Ý Mộng vuốt ve mặt trong đùi Kim Linh, chỗ ngón tay sờ đến da thịt đều run rẩy, Kim Linh nghĩ thân thể bản thân sắp bị thiếu chảy.

Kim Linh chờ mong Trang Ý Mộng làm ra chuyện quá phận hơn, nhưng Kim Linh càng chờ mong thì Trang Ý Mộng lại càng không thỏa mãn nàng, cố ý treo sự thèm ăn của bản thân giữa không trung, bản thân hiện tại dục cầu bất mãn như có như không. Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng so với chính mình còn biết ve vãn hơn, còn hiểu được khơi gợi cơn dục vọng của người khác.

Lúc tắt chân cời đến đầu gối, đầu gối hơi đỏ một ít, rất hiển nhiên là do vừa nãy quỳ. Thật ra cũng không nghiêm trọng, thế nhưng trong mắt Trang Ý Mộng rốt cuộc có chút khác. Tay cô chỉ nhẹ nhàng vuốt ve đầu gối Kim Linh, tựa hồ như vết thương đó rất nghiêm trọng, cần cẩn thận thận vuốt ve, làm cho Kim Linh cũng nghĩ Trang Ý Mộng lúc này rất ôn nhu, Trang Ý Mộng chưa từng đối xử ôn nhu như thế với mình.

"Đau không?" Trang Ý Mộng nhẹ nhàng hỏi, chất giọng ôn nhu kia quả thực phải dim chét người hơn cả Kim Linh, kỳ thực Trang Ý Mộng còn có chút cảm động với biểu hiện vừa rồi của Kim Linh, nàng cũng bắt đầu tin tưởng, Kim Linh yêu mình.

"Đau." Kỳ thực chỗ nào đau chứ, thế nhưng Kim Linh chính đang tham lam sự ôn nhu lúc này của Trang Ý Mộng.

Môi Trang Ý Mộng dán lên đầu gối đỏ ửng của Kim Linh, Kim Linh nghĩ bản thân sắp chịu không nổi, Trang Ý Mộng thế nào lại ôn nhu như thế, nàng cảm thấy quá hạnh phúc, làm sao bây giờ? Kim Linh nghĩ bản thân rốt cục hưởng thụ được đãi ngộ của Trang Ý Mộng đối với Mộc Hân, cảm giác che chở nâng trong lòng bản tay.

"Như vậy thì sao?" Trang Ý Mộng hỏi, cô làm sao không biết Kim Linh đang giả vờ, thế nhưng giờ khắc này, trong đầu chính là muốn sủng Kim Linh.

"Không đau." Kim Linh nghĩ mỗi một lỗ chân lông của bản thân đều thư sướng vô cùng, kỳ thực nàng mong muốn môi nhỏ của Trang Ý Mộng hôn đến chỗ cao hơn một chút cơ.

Trang Ý Mộng cũng không làm cho Kim Linh thất vọng, môi của cô chậm rãi hôn lên trên làn dọc theo đầu gối Kim Linh, rải những nụ hôn nhỏ vun đầy đầu gối kêu gọi của Kim Linh. Kim Linh cảm giác chân như nhũn ra, trực tiếp nằm xuống giường. Ngón tay Trang Ý Mộng cách quần lót ren của Kim Linh mà nhẹ nhàng vuốt ve trên đùi vùng đất tam giác mềm mại, trên quần lót kêu gọi đã ẩm ướt một mảng lớn.

"Đói bụng sao?" Trang Ý Mộng ngừng đầu, nhẹ nhàng cắn cắn cắn cổ Kim Linh, nhẹ giọng hỏi bên tai Kim Linh.

"Đói, ở đây rất muốn Mộng Mộng." Kim Linh kéo bàn tay của Trang Ý Mộng lại ở vị trí mẫn cảm của mình, để cho Trang Ý Mộng cảm giác được nóng bỏng bên trong, cô luôn cảm thấy ngày hôm nay Trang Ý Mộng có chút không giống bình thường, mà thân thể thì bất luận lúc nào cũng đều muốn, muốn Trang Ý Mộng hung hăng giữ lấy bản thân.

Xúc cảm của Trang Ý Mộng cho biết đóa hoa cực mẫn cảm của Kim Linh đã sưng lớn, ngày hôm nay Kim Linh hình như cấp thiết hơn bình thường, nằng thích cảm giác không chế thân thể của Kim Linh, nằng sẽ làm cho Kim Linh từ thân thể đến linh hồn đều không thể rời khỏi mình.

Ngón tay Trang Ý Mộng tiến vào khe quần lót, nhẹ nhàng bắt lấy đóa hoa đã sưng lớn như hòn đá nhỏ, xoa nắn ma sát có quy luật, Kim Linh nhận kích thích rên rỉ ra tiếng.

"Thoải mái không?" Trang Ý Mộng hỏi xong vươn đầu lưỡi vào lỗ tai Kim Linh, càng hôn càng sâu. Kim Linh cảm giác toàn thân đều đang run rẩy, cô bản năng dán thân thể gần Trang Ý Mộng hơn, tựa hồ muốn nhiều hơn, nằng nghĩ thân thể bản thân đối với Trang Ý Mộng càng ngày càng không sức chống cự.

"Ân... Mộng... Cho em... Em muốn..." Kim Linh muốn Trang Ý Mộng tiến vào thân thể của mình, thân thể thật trống rỗng, muốn được lấp đầy.

Trang Ý Mộng cởi quần lót của Kim Linh, ngón tay trượt vào trong cơ thể Kim Linh, bên trong ướt trơn ẩm áp chặt chẽ, Trang Ý Mộng không khỏi động tình, nghe tiếng rên rỉ của Kim Linh càng lúc càng lớn, Trang Ý Mộng lại cho thêm ngón giữa, sau đó dùng lực bắt đầu ra vào, càng lúc càng nhanh, cũng càng ngày càng hung mãnh...

...

"Được rồi, từ bỏ..." Kim Linh cảm giác bản thân đã không cách nào thừa thụ nhiều vui vẻ hơn, nằng gần như đã bị vui vẻ bao phủ, trong cơ thể co rút một trận, nằng biết bản thân sắp đến...

Trang Ý Mộng cảm giác thịt mềm bên trong bắt đầu co rút lại kịch liệt bóp chặt ngón tay, cô biết Kim Linh tới rồi, thế nhưng cô cũng không rút ngón tay mình ra, vẫn để ngón tay bản thân ở lại trong cơ thể Kim Linh.

Kích tình qua đi, Kim Linh mới chú ý tới Trang Ý Mộng quần áo chỉnh tề, còn mình nửa người trên quần áo phụ kiện đều còn chưa thoát, chỉ cởi nửa người dưới để làm việc.

Shit, gần đây càng ngày càng nóng này, có phải sắp thành cầm thú rồi hay không? Đều do Trang Ý Mộng, cởi một cái tắt chân cũng không yên, có ý khiêu khích người ta! Cho nên cầm thú chính là Trang Ý Mộng, không phải mình!

Kim Linh không phục một vẻ áo mũ chỉnh tề của Trang Ý Mộng, nằng xoay người đặt Trang Ý Mộng dưới thân, sau đó bắt đầu cởi quần áo trên người Trang Ý Mộng.

"Còn chưa ăn no sao?" Trang Ý Mộng nhướn mi hỏi.

"Ăn quá no rồi, cho nên đến phiên người ta đút Mộng Mộng ăn." Kim Linh điểm tay lên cái mũi thẳng tình xảo của Trang Ý Mộng nói.

Trang Ý Mộng vồ đến một cái, lại đặt Kim Linh ở dưới thân, phe phẩy ngón tay nhìn Kim Linh, không có chuyện sức mạnh của nằng kém hơn Kim Linh, Kim Linh bị ép tới không thể nhúc nhích.

"Nhìn người ta như thế làm chi, cô như vậy sẽ làm người ta nghĩ ai đó đã yêu người ta..." Kim Linh bị nhìn đến không được tự nhiên, người ta cũng là công được không, không nên dùng biểu tình nhìn nhược thụ mà nhìn người ta được không, cũng không phải đang đang đóng phim thần tượng.

Trang Ý Mộng nhìn biểu tình kiêu ngạo của Kim Linh, thì nghĩ loại sinh vật như Kim Linh, thật không thể đối xử quá tốt với nằng, nếu không sẽ khoe mẽ đến vô pháp vô thiên.

"Em vừa nãy thật phóng đảng." Trang Ý Mộng một vẻ nghiêm túc mà nói, nằm xuống phản giường bên cạnh.

"Cút đi!" Kim Linh giận dữ hét, Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng càng ngày càng ghê tởm, biểu tình vừa rồi của Trang Ý Mộng rõ ràng là muốn bày tỏ triệu chứng, lừa dối tình cảm của người ta, người xấu!

Trang Ý Mộng nằm bên người Kim Linh mỉm cười, cô cảm thấy tâm trạng bản thân tốt vô cùng, nằng có dự cảm đời này nếu như chỉ ở một chỗ với Kim Linh cũng sẽ không thấy buồn chán.

Kim Linh rất ít khi thấy Trang Ý Mộng cười hài lòng như vậy, nhìn nụ cười của Trang Ý Mộng, Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng rất đẹp.

"Kim Linh, em yêu tôi từ lúc nào vậy?" Trang Ý Mộng hiếu kỳ hỏi.

"Không phải cô không tin tôi yêu cô sao?" Kim Linh kiêu kì hỏi ngược lại, xem đi xem đi, người này đang thêm muốn tình yêu của lão nương đi!

Không nói thì thôi, Trang Ý Mộng không hỏi tiếp, đối phó với người khoe mẽ, phương pháp tốt nhất chính là coi thường.

Thật không có tính nhẫn nại, Kim Linh nhìn Trang Ý Mộng một vẻ lạnh nhạt người-muốn-nói-thì-nói, thì âm thầm nói thầm trong lòng.

"Đều là do nhảy bungee chết tiệt kia!" Nhớ tới bungee, Kim Linh đến giờ còn phiền muộn, cái gì gọi mua dây buộc mình, ta chính là đại biểu điển hình.

"Lần sau chúng ta tiếp tục nhảy bungee cùng nhau là được." Trang Ý Mộng quyết định.

"Không cần!" Kim Linh kiên quyết phản đối, người ta sợ độ cao có được không! Lần trước sau khi nhảy bungee thì càng sợ cao.

"Nếu không... Hay tôi hẹn Mộc Hân chơi cùng." Trang Ý Mộng không cho là đúng nói, cô thấy nhảy bungee vừa kích thích vừa thú vị, có thể hẹn Mộc Hân và Tạ Khinh Dung chơi cùng.

"Không cho!" Kim Linh muốn phát cuồng, vừa nghĩ đến Trang Ý Mộng và Mộc Hân ôm nhau nhảy bungee, nàng tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Kim Linh ngồi khóa trên người Trang Ý Mộng, một vẻ khí phách người-là-ngựa-chi-ta-được-cưỡi.

"Em không chơi với tôi, tôi chỉ đành hẹn người khác chơi cùng..." Trang Ý Mộng là ăn chắc Kim Linh rồi.

"Được, muốn chơi cũng được, lão nương chơi cùng cô!" Kim Linh tâm hung ác nghiền răng, bằng mọi giá phải hung hăng chà đạp Trang Ý Mộng, xem nàng còn dám nghĩ đến Mộc Hân không! Kim Linh bắt đầu cởi quần áo Trang Ý Mộng, sau đó vui đầu làm công, Trang Ý Mộng nhưng thật rất phối hợp, Trang Ý Mộng cũng hiểu được làm thụ là chuyện rất hưởng thụ.

Hết chương 112

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Phụ Huynh Đánh Hơi

Từ sau khi Kim Vi Vi cùng Trương Tập Nhiễm có da thịt chi thân, Kim Vi Vi mỗi buổi tối đều đến nhà Trương Tập Nhiễm báo danh, đã không về nhà vào buổi tối một thời gian rất dài, ban đầu còn có thể mượn cớ tới nhà chị, vấn đề là có nhà mà không chịu ở, mỗi ngày chạy tới tá túc nhà chị thì kỳ quái.

"Vi Vi, có phải đã nói chuyện yêu đương không?" Kim Dục làm lão ba hai mươi tư năm chỉ sợ con gái bị người khác bắt cóc sớm, rất lo lắng hỏi.

Kim Vi Vi không trả lời, vừa nghĩ đến Trương Tập Nhiễm thì ngọt ngào một trận, sau đó cười khúc khích một cách hạnh phúc. Kim Dục vừa nhìn con gái cười như thế thì thầm nghĩ xong đời rồi, con gái không hiểu chuyện đời thật bị bắt cóc rồi.

"Nói cho ba ba nghe, Vi Vi thích kiểu con trai nào vậy?" Kim Dục ôn nhu hỏi, nỗ lực moi ra tin tức của tên khốn nạn nào đó từ miệng con gái.

Trang Văn Huệ cũng để mắt đến, con gái gần đây đêm không về nhà, lại một vẻ gió xuân phơi phới. Bà cảm thán, con gái rốt cục lớn rồi, cũng hiểu kỳ đối tượng yêu đương của con gái. Bà cũng không sợ Vi Vi bị lừa, dù sao thì ngày ngày đều mượn cớ tới nhà Kim Linh, chứng tỏ Kim Linh biết đối tượng của Vi Vi, nếu Kim Linh không phản đối vậy hẳn là không quá tồi, Kim Linh mặc dù có lúc rất khốn nạn nhưng sẽ không mở to mắt nhìn em gái mình bị người khác lừa.

"Không nói cho ba biết!" Kim Vi Vi thần thần bí bí nói, sau đó túm váy lên nhảy nhót, phiêu như bướm bướm, hình dạng tiêu chuẩn của tiểu nữ nhân trong tình yêu kia làm cho Kim Dục thật đáng lòng.

"Văn Huệ, Vi Vi trưởng thành." Kim Dục bất đắc dĩ nói với Trang Văn Huệ, hẳn thật muốn lão bà đại nhân an ủi mình một chút.

"Ừ, trưởng thành." Lòng chua xót hơn cả Kim Dục, nhưng Trang Văn Huệ thật ra cũng vui mừng.

"Văn Huệ, Vi Vi bị thằng nhóc khốn nạn nào đó đoạt mất rồi!" Kim Dục thấy lời nói không được lão bà đại nhân coi trọng, bắt giác gia tăng âm lượng lặp lại một lần.

"Được rồi, em đã biết." Trang Văn Huệ không nhìn được xua Kim Dục như xua ruồi. Phiền chết người đi được, con gái lớn vốn phải lập gia đình, Kim Dục thật như gà mẹ! Bất quá đối tượng của Vi Vi rốt cuộc là nhân vật nào, cái này cần phải hỏi han Kim Linh một chút.

"Honey, hình như em có phiền phức." Kim Linh nhanh chóng cầu cứu Trang Ý Mộng. Vi Vi nói chuyện yêu đương, dù sao gần đây cả người Vi Vi đều

toả ra khí tức hạnh phúc, chói sáng như muốn đâm mù mắt người khác, cho nên kẻ ngu đần nhìn ra được Vi Vi xuân tình nhộn nhạo. Hiện tại Trang Văn Huệ hỏi mình đối tượng của Vi Vi, làm cho Kim Linh có chút khó trả lời.

"Sao?" Trang Ý Mộng đưa tay ôm lấy Kim Linh đang mong được ôm ấp, Kim Linh hiếm khi có vẻ khổ não như thế, bình thường đều là đáng về không tìm không phôi.

"Mộng Mộng mau nói xem, cô cô của chị, cũng chính là dì của em, nếu biết Vi Vi và Nhiễm Nhiễm cùng một chỗ tương thân tương ái thì sẽ phản ứng như thế nào?" Kim Linh nghĩ Trang Ý Mộng hiểu Trang Văn Huệ hơn so với chính mình, dù sao hai người đều họ Trang.

"Phản ứng của bà ấy đối với Vi Vi và Trương Tập Nhiễm, tôi cũng không biết, thế nhưng em tuyệt đối không có trái cây ngon để ăn." Trang Ý Mộng ngay từ đầu đã không tán thành Kim Linh đồng ý chuyện của Vi Vi và Trương Tập Nhiễm, Kim Linh biết chuyện không báo, chiếu theo tính cách của cô thì tuyệt đối sẽ giận chó đánh mèo Kim Linh.

"Mộng Mộng chị phải tìm cách cứu người ta, vừa nãy thăm thăm hỏi thăm em hiện tại Vi Vi nói yêu đương cùng ai, em làm sao đáp được, hết lần này tới lần khác Vi Vi cái đứa lỗ mãng kia không biết khiêm tốn, cứ như ước gì toàn bộ thế giới đều biết rằng nàng đang động dục vậy, em sợ giấy không thể gói được lửa ..." Kim Linh có ý làm bộ tín hiệu không tốt, ăn gan báo mà ngắt điện thoại, tránh được mừng một nhưng không tránh được mười lăm, Kim Linh vừa nghĩ đến về của Trang Văn Huệ sau khi biết chân tướng thì có cảm giác đầu da tê dại.

"Giấy vốn không thể gói được lửa, tôi thấy ngemười nên trực tiếp nói với cô cô đi." Trang Ý Mộng nghĩ thẳng thắn còn được khoan dung.

"Làm mật báo hình như không tốt lắm?" Trang Ý Mộng nói thì dễ, phải hiểu rằng Vi Vi và Nhiễm Nhiễm đều là em gái của mình, bán đứng em gái hình như không tốt lắm. Không nói phản ứng bên Kim gia, bên Trương gia sợ là còn nghiêm trọng hơn so với Kim gia, giấu lại thì Kim Linh nghĩ Nhiễm Nhiễm và Vi Vi tương thân tương ái thật không phải ý kiến hay, sớm biết vậy sẽ không đồng ý, nên sớm hung hăng vùng vẫy đánh gãy uyên ương, hiện tại cũng sẽ không phải chuyện của mình. Bây giờ Vi Vi và Nhiễm Nhiễm đều ở công ty mình, rõ ràng là bản thân bao che dung túng, trưởng bối hai bên, bản thân đều ăn không hết 'tốt', tình cảnh bản thân so với hai người kia đều không tốt hơn bao nhiêu.

"Dù sao em đều phải chết, chính em chọc ra phiền phức thì tự mình giải quyết." Chỉ bất quá đến lúc đó trong lòng cô cô sợ là không dễ chịu, nghĩ tới đây, trong đầu Trang Ý Mộng cũng có chút lo lắng.

"Ý Mộng, cứu giúp người ta có được không?" Kim Linh làm nũng nói, vì sao Vi Vi và Nhiễm Nhiễm công khai so với chính mình công khai lại phải đau đầu hơn vậy?

"Người ngoài không nên can dự, chỉ có thể xem Vi Vi và Trương Tập Nhiễm có bao nhiêu kiên định muốn ở cùng một chỗ, tôi nghĩ người nên đi tìm Trương Tập Nhiễm thương lượng một chút." Trang Ý Mộng nghĩ ai gây chuyện thì người đó giải quyết, tốt hơn là để Trương Tập Nhiễm và Vi Vi tự giải quyết.

"Có đạo lý, dù là muốn công khai với dì thì cũng cần thông báo cho Nhiễm Nhiễm trước mới được." Kim Linh nghĩ thương lượng với Nhiễm Nhiễm có tác dụng.

.....

"Nhiễm Nhiễm, dì của chị cũng chính là nhạc mẫu tương lai của em hỏi tôi hiện tại Vi Vi đang gặp gỡ hẹn hò ai." Kim Linh vào phòng làm việc của Trương Tập Nhiễm, nói với Trương Tập Nhiễm.

Trương Tập Nhiễm ngừng động tác trong tay, đợi Kim Linh tiếp tục.

"Dù tôi không nói cho bà biết thì tôi tin chắc bà cũng có thể rất dễ dàng điều tra ra, chị nghĩ em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Kim Linh nhắc nhở Trương Tập Nhiễm.

"Em đã biết." Trương Tập Nhiễm nhàn nhạt hồi đáp, sau khi ăn Vi Vi, nàng đã biết bản thân đã không còn đường lui.

"Làm khó em rồi, đức hạnh kia của Vi Vi, sợ không thể cùng chia sẻ áp lực với em, lúc trước không giới thiệu tiểu ngu ngốc này cho em quen biết thì tốt rồi..." Kim Linh thuần túy là đang mả hậu pháo (thuật ngữ cờ tướng, chỉ hành động không kịp thời, không giúp ích được gì), lúc trước cô chính là ngại Vi Vi vương người, sau khi biết người Vi Vi sùng bái em họ Trương Tập Nhiễm của bản thân thì cố ý giới thiệu cho hai người quen biết, sau đó Vi Vi liền quấn lấy Trương Tập Nhiễm, nghĩ lại thì nghiệp duyên của hai người các nàng chính do bản thân một tay thúc đẩy.

"Chị họ, nếu như Trang Văn Huệ hỏi lại thì chị nói cho bà ấy đi, dù sao sớm muộn đều phải đối mặt." Trương Tập Nhiễm biết Kim Linh kẹt ở giữa cũng không dễ chịu cho nên cũng không muốn làm khó Kim Linh. Vốn tưởng có thể kéo dài đến đâu hay đến đấy, thế nhưng sự thực chứng minh, càng là chuyện sợ xảy ra lại càng dễ phát sinh.

"Chị đây còn có thể chịu được áp lực, chỉ sợ em không chịu nổi." Gia phong của Trương gia Kim Linh biết, cô sợ Nhiễm Nhiễm không chịu được áp lực của cậu, huống chi bên dì cũng không lạc quan.

"Đã nghĩ tốt trường hợp xấu nhất." Trương Tập Nhiễm mặt không biểu cảm nói.

"Cũng phải, trước tiên phải nghĩ dự định kết quả xấu nhất, sau đó nghĩ triển vọng tốt nhất, chị đây ở trong lòng sẽ yên lặng ủng hộ em." Kim Linh vỗ vai Trương Tập Nhiễm nói.

"Cảm ơn." Trương Tập Nhiễm gật đầu, cô đúng là cần một ít ủng hộ. Lúc này Vi Vi không thể giúp gì, mà cô cũng không muốn Vi Vi dính vào những phiền não này, cô thà rằng bản thân một mình chịu trách nhiệm, cũng không muốn để Vi Vi đơn giản vui vẻ cùng chịu phiền não với mình.

"Chỉ đây về trước." Nhiễm Nhiễm tự bản thân đã biết, Kim Linh cũng sẽ không tiếp tục làm phiền.

Trương Tập Nhiễm gật đầu, sau khi Kim Linh rời phòng, sắc mặt của nàng mới chậm rãi trở nên có chút ngưng trọng.

Hết chương 113

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Trang Văn Huệ

"Nhiễm Nhiễm, buổi tối mình đến chỗ cậu có được không?" Từ sau khi da thịt chi thân, Kim Vi Vi lại càng dính Trương Tập Nhiễm, Nhiễm Nhiễm tuy rằng thỉnh thoảng vẫn sẽ nói lời ác độc, thế nhưng tổng thể mà nói, về mặt ôn hoà và ôn nhu không ít.

Trương Tập Nhiễm gật đầu, nhìn về vô ưu vô lự vui sướng của Kim Vi Vi, trong lòng có chút âm ảm. Cô đưa tay nhẹ nhàng sờ tóc xoăn nhuộm vàng của Kim Vi Vi, tuy rằng kiểu tóc này khiến Kim Vi Vi rất quyền rũ cùng xinh đẹp, tựa như một búp bê Barbie tinh xảo, thế nhưng Trương Tập Nhiễm vẫn quen với Kim Vi Vi tóc thẳng hơn, có vẻ thanh thuần hơn, gần với sự đặc biệt của Kim Vi Vi hơn.

"Sau này đừng uốn tóc nữa, mình thích tóc thẳng trước đây của cậu ." Trương Tập Nhiễm đột nhiên mở miệng nói.

"Được, sau này mình không bao giờ... như thế nữa." Tóc này là làm khi đi cùng mẹ, mẹ nói như vậy có mùi vị phụ nữ, cô cho rằng Nhiễm Nhiễm sẽ thích, nếu Nhiễm Nhiễm không thích thì sau này không làm như thế nữa.

"Trước tiên cậu ra ngoài đi làm đi, đừng suốt ngày đều chui rúc vào phòng làm việc của mình, lười biếng cũng không phải dùng cách câu thả như thế." Trương Tập Nhiễm nhẹ nhàng khiển trách, thế nhưng Trương Tập Nhiễm tuyệt đối sẽ không phát hiện ra ngữ khí lúc này của bản thân ôn nhu cỡ nào.

"Được rồi, buổi tối chúng ta tan tằm cùng nhau tan nha." Kim Vi Vi không ngại dong dài nói thêm một lần.

Kim Vi Vi thấy Trương Tập Nhiễm khẽ gật đầu xong mới không không nỡ mà rời khỏi phòng làm việc của Trương Tập Nhiễm.

Buổi tối, Trương Tập Nhiễm cùng Kim Vi Vi đi mua một ít đồ ăn, kỳ thực Trương Tập Nhiễm cũng là tài năng, có một đợt Trương gia sống vô cùng kham khổ, cho nên Trương Tập Nhiễm ngoài dành học bổng còn thường xuyên làm thêm. Lúc tâm trạng rất tốt thì thỉnh thoảng cũng sẽ nấu cho Kim Vi Vi ăn. Kim Vi Vi làm tiểu thư chính tông, không biết nấu ăn, năng lực làm việc nhà cũng cực kỳ thấp, cho nên nàng thấy Trương Tập Nhiễm xuống bếp thì luôn thấy đặc biệt mê người, đặc biệt lúc này Nhiễm Nhiễm còn mặc quần áo khi làm việc mà đeo tạp dề, đáng vẻ giỏi giang lại hiền lành quả thực mê người, Kim Vi Vi si mê nhìn Trương Tập Nhiễm.

Kim Vi Vi thuộc bộ tộc kiêng ăn, trước đây Trương Tập Nhiễm luôn luôn làm đồ mà Kim Vi Vi bình thường không ăn cũng không thích ăn, Kim Vi Vi luôn luôn rất nề tình mà đều ăn, luôn sẽ không nuông chiều bệnh vật kiêng ăn của Kim Vi Vi. Cho nên Kim Vi Vi bình thường thích nhìn Trương Tập Nhiễm nấu ăn, nhưng không thích ăn đồ Trương Tập Nhiễm làm.

Thế nhưng hôm nay Kim Vi Vi có chút bất ngờ, hôm nay trên bàn không có ớt xanh, tỏi, cà rốt các loại, cô luôn không thích ăn đồ mà Nhiễm Nhiễm hay làm, nhưng hôm nay cư nhiên đều là đồ mình thích ăn.

"Nhiễm Nhiễm, không phải cậu nói chỉ biết làm món kia sao?" Trước đây Kim Vi Vi cũng từng kháng nghị, thế nhưng Nhiễm Nhiễm luôn luôn rất tàn nhẫn nói: tôi chỉ biết làm những món này, cậu thích thì ăn không thích thì thôi, cho nên Kim Vi Vi luôn luôn vừa bịt mũi vừa ăn món có tỏi, tuy rằng sau khi ăn xong Nhiễm Nhiễm rất sẵn sóc, mỗi lần sẽ thưởng cho bản thân một cốc sữa bò. Thật ra là cô rất ghét món này, cho nên sau khi uống xong cốc sữa bò kia thì thấy đặc biệt ngon miệng, kỳ thực cốc sữa bò kia là Trương Tập Nhiễm giúp nàng trừ mùi vị của món tỏi. Cho nên khi Trương Tập Nhiễm làm cơm, Kim Vi Vi luôn luôn đau đốn đồng thời vui sướng, cô tận lực ăn cơm trước trong nhà mới đến nhà Trương Tập Nhiễm.

"Vừa mới học không được sao?" Trương Tập Nhiễm nhướn mi hỏi ngược lại.

Kim Vi Vi nghe vậy cười khúc khích, Nhiễm Nhiễm học được món mới, vậy sau này sẽ không tiếp tục làm món đáng ghét kia, thật sự là thật quá tốt.

"Chỉ cần mình xuống bếp thì sẽ làm vài món trước đây, ngày hôm nay ngoại lệ." Trương Tập Nhiễm sao không biết Kim Vi Vi đang suy nghĩ gì, đầu cá tỏi băm, ớt xanh xào thịt bò, cà rốt xào giá đỗ mới là chuyên môn của nàng, thỉnh thoảng nàng cũng sẽ hồng đầu, muốn dung túng Vi Vi một chút, đương nhiên đây chỉ là sự kiện phát sinh ngẫu nhiên.

Kim Vi Vi nghe vậy thì mặt suy sụp, cô rốt cuộc hiểu rõ, Nhiễm Nhiễm rõ ràng là món gì cũng biết làm, nhưng nàng chính là thích làm mấy món đáng ghét kia cho mình ăn. May mắn là cô không u buồn quá lâu, mặc kệ thế nào, đêm nay đây đều là thứ cô thích, không có món cô ghét, cho nên Kim Vi Vi hài lòng bắt đầu ăn.

"Sữa bò đâu?" Kim Vi Vi ăn xong theo thói quen đòi Trương Tập Nhiệm sữa bò, bởi vì Trương Tập Nhiệm trước nay sau khi ăn xong luôn sẽ chuẩn bị sữa bò cho cô.

Trương Tập Nhiệm nhìn xuống ngực phát dục quá thừa của Kim Vi Vi, ngực Kim Vi Vi lớn cũng không phải không có lý do, uống nhiều sữa bò quả nhiên có thể bô ngực.

"Vi Vi, ngực cậu quá lớn, không cần bô thêm nữa. " Trương Tập Nhiệm nghiêm trang nói, đồ ăn ngày hôm nay không cho tôi, cho nên cô không chuẩn bị sữa bò cho Kim Vi Vi.

Trương Tập Nhiệm nói đến ngực, Kim Vi Vi bất giác đỏ mặt một chút, sau khi có da thịt chi thân, trong não nàng sẽ bất giác hiện lên chút hình ảnh cấp hạn chế, nàng nhớ rõ Nhiệm Nhiệm cũng không ghét bỏ ngực mình như ngoài miệng. Ngược lại, cô nghĩ Nhiệm Nhiệm rất thích ngực mình, thích sờ không nói, tựa hồ còn có chút ghen tị. Thật ra cô muốn nói với Nhiệm Nhiệm rằng, thật là cô không ghét bỏ ngực nhỏ của Nhiệm Nhiệm, cô nghĩ ngực Nhiệm Nhiệm cũng rất đáng yêu.

"Nhiệm Nhiệm, nếu không, cậu bô bỏ một chút?" Kim Vi Vi biết Trương Tập Nhiệm rất chú ý chuyện bản thân ngực nhỏ cho nên tốt bụng kiến nghị.

Trương Tập Nhiệm trợn mắt nhìn Kim Vi Vi, nàng cũng muốn bô, thế nhưng từ nhỏ nàng đã ghét vị sữa bò, ghét đến uống một ngụm đã có cảm giác buồn nôn, cho nên ngoài lúc còn bé uống sữa mẹ thì Trương Tập Nhiệm ít uống sữa, nàng bài xích tất cả các chế phẩm sữa. Vậy mà Kim Vi Vi lại người yêu thích chế phẩm sữa, ăn cái kẹo cũng phải chọn vị sữa bò, kem bánh ga-tô linh tinh đều là sở thích của nàng

.

"Ăn đủ đủ thử xem?" Kim Vi Vi tốt bụng đề nghị.

Trương Tập Nhiệm đã sớm lên thử qua, nàng ăn không ít đủ đủ, thế nhưng cũng không thấy ngực bản thân lớn thêm, chỉ có thể chứng tỏ, sức mạnh di truyền thật cường đại, ngực mẹ nàng cũng nhỏ.

"Câm miệng!" Trương Tập Nhiệm tức giận nói, nàng ghét nhất khi bị nói đến ngực, Kim Vi Vi bày ra dáng vẻ ta-còn-phiền-não-hơn-người.

Kim Vi Vi thấy sắc mặt Nhiệm Nhiệm không tốt thì nhanh chóng câm miệng, nàng nhớ rõ trước đây nói với Nhiệm Nhiệm là ai đó chê ngực Trương Tập Nhiệm nhỏ, lần đó Nhiệm Nhiệm mặt đen xì, tròn hai tuần lễ không đề ý mình, cho nên Kim Vi Vi hiểu được, trọng tâm câu chuyện là ngực thì không thể tùy tiện nói lung tung, dấu hiệu không tốt thì nhanh chóng câm miệng.

Chuyện cười là như thế này: có một vị lớn lên phi thường thực nữ, thế nhưng vì nàng có một khuyết điểm nên vẫn chưa tìm được lang quân như ý, nàng đã nghĩ đến chuyện tới phòng môi giới hôn nhân. Người ta giới thiệu cho nàng một vị bạn trai phi thường có tài văn chương, lúc hai người đang nói chuyện thì thực nữ nói cho vị bạn trai này biết, nàng có một khuyết điểm chính là ngực có chút nhỏ. Bạn trai nói: "Có bằng bánh mỳ thần không vậy", thực nữ nói: "Dương nhiên là có". Bạn trai nói vậy là được. Kết quả là vào ban đêm lúc hai người kết hôn thì bạn trai đột nhiên chạy ra từ trong phòng ngủ mặt kêu trời: "Trời ạ! Bánh mỳ thần nhỏ hết cỡ !" Chỉ nghe thực nữ trong phòng nói "Bánh mỳ thần nhỏ hết cỡ cũng là bánh mỳ thần nhé!"

Nói xong cô nàng ngốc Kim Vi Vi còn cười khanh khách không ngừng, Trương Tập Nhiệm sao có thể không đen xì mặt!? Trương Tập Nhiệm có cả ý muốn sát chết Kim Vi Vi, rõ ràng đang châm chọc mình, tuy rằng Kim Vi Vi không có cái gan này, thế nhưng em gái ngực lớn Kim Vi Vi nói ra luôn làm cho Trương Tập Nhiệm thấy đặc biệt chói tai. Cho nên Trương Tập Nhiệm thường có loại cảm thán, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như lợn, mấy chuyện xấu cố ý của Kim Linh thì Trương Tập Nhiệm không sợ, thế nhưng Kim Vi Vi có đôi khi ngốc đến khiến Trương Tập Nhiệm thập phần bất đắc dĩ.

Tối buổi tối, không hề nghĩ ngờ lại một màn thân mật khăng khít, Kim Vi Vi rất hăng hái, tuy rằng đã xem qua phim mà Kim Linh giáo dục, nàng biết Nhiệm Nhiệm còn làm thiếu một ít động tác, thế nhưng Kim Vi Vi tuyệt không thềm đề ý, nàng nghĩ như vậy đã rất ngọt ngào. Không ai truyền dẫn cho nàng quan niệm phương diện này, ngoại trừ Kim Linh, tuy rằng là truyền dẫn không có hệ thống cho Kim Vi Vi, thế nhưng quan niệm tam quan bất chính hướng lạc thú trước kia của Kim Linh đối với Kim Vi Vi ít nhiều đều có ảnh hưởng khó nhận thức được, cho nên Kim Vi Vi ở trên giường có tính tích cực rất cao, lại có phản ứng hồn nhiên nhất nhiệt tình nhất, thực sự là một vụ vật mê người trên giường, cho nên hai người không tránh khỏi một môi quá độ và vân vân.

Trương Tập Nhiệm đến bây giờ cũng chưa đột phá tầng cuối cùng, hay nói khác, tuy rằng Kim Vi Vi nhiều ít đã có chút không thuần khiết, nhưng vẫn là tám thân xử nữ, nàng vẫn giữ lại cho Kim Vi Vi đường lui. Trương Tập Nhiệm kỳ thực không mấy lạc quan vào tương lai trước mắt. Mấy ngày nay, Trương Tập Nhiệm đối với Kim Vi Vi ôn nhu, điểm ấy không hề nghĩ ngờ, tuy rằng loại ôn nhu này khác với loại ôn nhu của Trang Ý Mộng và Kim Linh, thế nhưng Kim Vi Vi có thể cảm thụ được có chút bất đồng với trước đây. Trương Tập Nhiệm mơ hồ thấy mây đen mưa rền gió dữ khắp bầu trời kia sắp kéo tới, cho nên sự yên bình cùng hạnh phúc lúc này, nàng quý trọng gấp đôi.

Làm dậy bão tố, không phải Trang Văn Huệ mà là Kim Dục. Kim Dục làm cha, tương đối miễn cảm với chuyện con gái có bạn trai, cho nên hắn điều tra một chút, thì phát hiện ra người yêu của con gái cư nhiên cư nhiên không phải con trai mà là con gái. Kim Dục thoáng cái sợ ngây người. Chuyện Kim Linh và Trang Ý Mộng cùng một chỗ hán vừa mới tiêu hóa xong thì cô con gái này cư nhiên lại quan hệ với Trương Tập Nhiệm nhà họ Trương, ai có thể nói cho hắn biết, thế giới này rốt cuộc là thế nào không?

Hết chương 114

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Sóng Gió Tới

"Kim Dục, ông rút cuộc sao lại thế này?" Trang Văn Huệ không hờn giận mà hỏi, Kim Dục từ nãy đến giờ vẫn lẩn qua lẩn lại trên giường, quấy rầy đến mình cũng không thể đi vào giấc ngủ, Kim Dục thật sự rất khác thường.

"Văn Huệ. . . . ." Kim Dục do dự có nên nói cho Văn Huệ biết chuyện của con gái mình hay không, kỳ thật tâm tình của hắn thực phức tạp. Kim Linh cùng Trang Ý Mộng cùng một chỗ, hắn ôm chặt thái độ thiên hướng chi trì, nhưng là đến phiên con gái bảo bối của mình, hắn lại có chút không vui.

* thiên hướng chi trì: thuận theo tự nhiên

"Chuyện gì?" Trang Văn Huệ tức giận mà hỏi.

"Bà nói xem, Vi Vi nếu cũng giống như Linh Linh, cũng thích nữ nhân thì làm sao bây giờ?" Kim Dục thử trước một chút phản ứng của lão bà.

"Như thế nào lại đột nhiên hỏi chuyện này?" Trang Văn Huệ cảm giác mí mắt chính mình đang giật giật, có một loại dự cảm rất không tốt.

"Chính là nghĩ đến chuyện của Linh Linh, có chút cảm khái mà thôi. . . . ." Kim Dục quả thật thực cảm thán, bảo bối nhà hắn như thế nào cũng thích nữ nhân đây ?

"Cung phản xạ của ông cũng quá dài đi." Trang Văn Huệ nhớ rõ Kim Dục cũng không phản đối chuyện Linh Linh cùng tiểu Mộng cùng một chỗ, nhưng còn bởi vì chuyện này mà ngủ không được sao? Có chút kỳ hoặc...

"Bà nói xem, nếu Vi Vi vạn nhất cũng giống như Linh Linh thì làm sao bây giờ?" Kim Dục lại hỏi một lần nữa.

Trang Văn Huệ nghe thấy Kim Dục lại hỏi một lần, thực hiển nhiên, đây rất có khả năng không chỉ là giả thiết, điều này làm cho tâm của Trang Văn Huệ đột nhiên hồi hộp, cảm giác buồn ngủ cũng không còn.

Kỳ thật , trong lòng nàng đôi chuyện Trang Ý Mộng là LES, nhiều ít vẫn có chút tiếc nuối, dù sao cũng từng đã bỏ bỏ đã yên ương, cũng từng phá hoại tình cảm của Trang Ý Mộng, nhưng qua nhiều như vậy năm , cũng không thể khiến cháu gái thay đổi tính hướng, bởi vì bức bách cùng bất đắc dĩ mới không thể không chấp nhận.

Bây giờ, ý của Kim Dục là con gái của bà, Kim Vi Vi cũng có thể là đồng tính luyến ái, chuyện này sao lại không khiến nàng buồn bực đây ?

"Ông nói Vi Vi cũng là les? Nó cùng ai?" Trang Ý Mộng không khỏi đề cao âm lượng, ngữ khí có chút không được bình tĩnh mà chất vấn Kim Dục.

"Tôi nói lỡ như..." Kim Dục vẫn là một người cha nuông chiều con gái, Kim Vi Vi dù gây ra chuyện tày đình gì, hắn vẫn nguyện ý vì con gái mà bao che.

"Kim Dục, ông đùa người khác còn có thể, lại có thể nào còn muốn lừa tôi ? Nếu không phải chuyện của Vi Vi, ông đêm nay sẽ lẩn qua lẩn lại mà ngủ không yên sao? Ông nói thật đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nếu ông không nói, tôi cũng có biện pháp biết, nếu xảy ra chuyện gì, ông biết mà không báo tội càng thêm nặng, tôi sẽ đem da của ông căng ra làm trống." Trang Văn Huệ dùng ngữ khí nguy hiểm mà nói với Kim Dục.

Kim Dục cũng sợ Trang Văn Huệ đến lúc đó thật sự giận chó đánh mèo lập tức liền cung khai. Dù sao việc này, hắn cảm thấy được nếu vợ mình quyết định vẫn tốt hơn. Hắn không có chủ ý, nên bỏ bỏ đã yên ương hay là thành toàn cho đôi tiểu tình lữ này; nếu thành toàn thì trong lòng có chút không tình nguyện, bảo bối nhà hắn vì có gì nam nhân tốt lại tìm không thấy, có tình muốn làm đồng tính luyến ái; nếu bỏ bỏ đã yên ương thì hắn sợ Vi Vi đến lúc đó khóc cho mình xem, cho nên một Kim Dục luôn luôn mạnh mẽ vang dội, lúc gặp phải chuyện này lại đặc biệt do dự.

"Lão bà, em nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ ? Là thành toàn các nàng hay là chia rẽ các nàng?" Kim Dục hỏi Trang Văn Huệ vừa rồi nghe xong, sau đó biểu tình đến bây giờ vẫn ngưng trọng.

"Vi Vi có thể biết cái gì gọi là tình yêu, quả thực hồ nháo."

Đương nhiên là chia rẽ các nàng không cần phải thương lượng, Trang Văn Huệ có chút tức giận mà nói.

Bà cảm thấy hơn phân nửa là do Kim Linh mang đến ảnh hưởng xấu, bao che khuyết điểm cho con bà, hoàn toàn quên mất cháu gái bảo bối của bà là ‘cong’ sớm nhất.

Kim Linh thật là nằm cũng trúng đạn, nàng thật vô tội, nàng mới là bị Trang Ý Mộng ‘bê cong’, hơn nữa lúc Kim Vi Vi ‘cong’, Kim Linh còn thẳng đến chỗ tai họa.

Bất quá Kim Linh đây là quả thật bị Trang Văn Huệ giận chó đánh mèo , kêu Vi Vi đến làm ở công ty của nàng, lại kêu Kim Linh hào hào chiếu cố Vi

Vi, bây giờ Vi Vi cùng Trương Tập Nhiễm cùng một chỗ, Trang Văn Huệ không tin Kim Linh không biết chuyện này, tri tình bất báo còn chưa nói, còn dùng từng các năng phát triển, là tội càng thêm tội.

Đến đây, Trang Văn Huệ cũng ngủ không được, Kim Dục nói ra bí mật động trời xong trong lòng liền nhẹ nhõm không ít, có chút buồn ngủ, lão bà nhà hán lại bắt đầu trở mình đến mức ngủ không được, Kim Dục cảm thấy được chính mình lẽ nên đem bí mật ngày mai mới nói, chính mình mất ngủ so với lão bà đại nhân mất ngủ vẫn tốt hơn, lão bà đại nhân mất ngủ, hơn phân nửa chính mình cũng muốn mất ngủ theo.

Trang Văn Huệ cũng sử dụng sách lược giống như cha mẹ Mộc Hân, đem sự tình báo cho cha mẹ của đối phương biết, theo Trang Văn Huệ biết, chị dâu và đại ca Trương Tấn Chi của bà là những người thực bảo thủ lại thực cố chấp, hai người tuyệt đối sẽ không cho phép con gái của mình là đồng tính luyến.

Trên thực tế, sự tình đã truyền đến Trương gia, Trương gia liền nổi phong ba, tình cảnh của Trương Tập Nhiễm quả thật thực không xong, so với lúc trước lúc Tạ Kinh Dung xuất quỷ, tình cảnh khó khăn hơn rất nhiều. Trương Tấn Chi quả thật là một người phi thường cố chấp, Trương Tập Nhiễm đồng dạng kế thừa tính cách cố chấp giống hệt cha của mình, hai bên không thoái nhượng, cố chấp kiên trì lập trường của chính mình, tình thế có thể nghĩ có bao nhiêu căng thẳng thì chính là có bấy nhiêu căng thẳng. Trương ba cùng với năng đoạn tuyệt quan hệ cha con, hơn nữa còn là đăng báo đoạn tuyệt quan hệ, điều này làm cho Trương Tập Nhiễm phi thường khó chịu.

Mẹ của Kim Linh- Trương Dao Thanh cũng thực xấu hổ, tổng cảm thấy được Trương gia thật có lỗi với Trang Văn Huệ, nếu Kim Vi Vi cùng Kim Linh giống nhau cũng không có gì đáng bàn, cố tình Kim Vi Vi bộ dáng thực đơn thuần, thực đương nhiên tất cả trách nhiệm cùng áp lực đều đổ lên trên đầu Trương Tập Nhiễm. Trương Dao Thanh khuyên qua con gái đừng làm đồng tính luyến ái, không ngừng một lần khuyên bảo Trương Tập Nhiễm quay đầu là bờ. Nhưng là Trương Tập Nhiễm luôn bảo trì trầm mặc. Tập Nhiễm không phải là đứa nhỏ không hiểu chuyện, Trương Dao Thanh vốn biết, nhưng là việc này, Trương Tập Nhiễm lại dị thường kiên trì.

Kỳ thật, những lời phản đối này, Trương Tập Nhiễm đã sớm dự cảm tới, tuy rằng sự phản đối của ba so với chính mình dự cảm còn mãnh liệt hơn, nhưng đây là lúc năng không thể thỏa hiệp. Nếu muốn thỏa hiệp, năng sẽ không liều lĩnh đem việc này ra ánh sáng, mà sẽ cùng Kim Vi Vi bảo trì quan hệ thuận khiết. Nếu năng quyết định cùng Kim Vi Vi cùng một chỗ thì sẽ kiên trì đến cùng, năng có thể cho phép Kim Vi Vi thỏa hiệp, nhưng năng không cho phép chính mình thỏa hiệp, dù sao nếu muốn cùng Kim Vi Vi cùng một chỗ, chính mình phải gánh nhiều trách nhiệm hơn.

Kim Linh cũng thực bị ai, Trang Văn Huệ không cho năng sống tiếp những ngày tự tại, kêu năng quay về Kim thị đi làm, lượng công việc ở Kim thị nhiều đến nỗi khiến Kim Linh muốn khóc, năng biết đây là di của năng cố ý chính năng, Kim Linh tự biết đuối lý, tựa như cháu dâu mà chịu khổ.

Kim Vi Vi thực bị ai mà bị giam lỏng hai ngày, Kim Linh bây giờ cũng không hiểu được Kim Vi Vi thể nào, bởi vì Trang Văn Huệ không cho năng gặp Kim Vi Vi

Gặp mặt, chính là ngăn chặn Kim Linh có thể làm gián điệp.

Kim Vi Vi khóc nháo như sắp chết, khóc đến nỗi tâm của Kim Dục đều đau như đã chết, mềm lòng hơn phân nửa, nhưng Trang Văn Huệ không phải là người dễ dàng mềm lòng như vậy, chiều này đối Trang Văn Huệ không có tác dụng.

Kim Vi Vi cảm giác phi thường bất an, trước kia chỉ cần vừa khóc, chuyện gì thì cha mẹ cũng sẽ thuận theo ý năng, nhưng là lần này năng khóc đến nỗi mất đầu sưng lên, mẹ vẫn không thỏa hiệp. Kim Vi Vi biết vô luận khóc lóc thảm thương đến đâu cũng vô tác dụng, mẹ đều quyết tâm không cho mình cùng Nhiễm Nhiễm gặp mặt. Kim Vi Vi quyết định tuyệt thực, năng cũng không tin mẹ thà rằng mình đói chết cũng không nguyện ý để mình cùng Nhiễm Nhiễm gặp mặt.

Kim Vi Vi liền tuyệt thực, đói một chút, Kim Dục cùng Trang Văn Huệ cũng không có phản ứng, tuyệt thực được một ngày sau, Kim Dục mới phát hiện con gái hán đây là làm thật, hán lập tức luống cuống.

Kim Vi Vi trước đó khóc nháo, Trang Văn Huệ cũng chỉ cho là tiểu hài tử không vừa ý mà khóc nháo, chính là Kim Vi Vi tuyệt thực một ngày sau đó, trong lòng Trang Văn Huệ cũng có chút hoảng. Con gái của bà nguyên bản đã kiêu diễm như một đóa hoa hồng nở rộ, tiên diễm đến nỗi tựa hồ còn có thể tích xuất thủy lai, chính là ngăn ngủ hai ngày. Con gái tựa như đóa hoa nhanh chóng bị tháo cạn chất dinh dưỡng, lập tức muốn héo rũ, rõ ràng vượt xa biểu hiện của một đứa nhỏ mất đi món đồ chơi ưa thích, thật đúng là có vài phần bộ dáng như là vì tình sở khổn, chẳng lẽ con gái của năng thật sự đã biết yêu? Thật sự cũng là les bẩm sinh?

* tích xuất thủy lai: nhỏ nước

Hết chương 115

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Cố Chấp

Tình thế quả thật nghiêm trọng, ít nhất là Kim Dục cảm thấy như vậy, con hán đã tuyệt thực hai ngày, vô luận hán cố làm sao Vi Vi cũng không chịu ăn

com. Kim Dục cực kỳ đau lòng, hần thỏa hiệp, chỉ cần con gái bảo bối ăn một chút chuyện gì hần cũng đồng ý.

"Vi Vi, con ăn trước một chút, con cùng với Trương Tập Nhiễm cùng một chỗ đi, chỉ cần ăn một ngụm, ba ba liền đi khuyên nhủ mẹ được không?" Kim Dục dỗ đến môi miệng, con gái hần chính là không để ý tới hần, com không ăn, ngay cả nói cũng không cùng nói, Kim Dục bị coi thường đến thật sự thương tâm.

Kim Vi Vi không để ý tới Kim Dục, cô hiểu được, ba ba chính là miệng cộp gan thỏ, chuyện trong nhà này trên cơ bản đều là do ma ma định đoạt. Hừ, không cho cô nhìn thấy Nhiễm Nhiễm, cô sẽ không ăn com. Tuy rằng cô đói đến mức đã có chút hữu khí vô lực, cô chưa từng đói qua như vậy, hai mắt đều nhanh biến thành màu đen, nhưng là không có gì quan trọng hơn Nhiễm Nhiễm, cũng không biết Nhiễm Nhiễm hiện tại thế nào?

"Ba, Nhiễm Nhiễm hiện tại thế nào?" Kim Vi Vi cùng ba mẹ chiến tranh lạnh đã hai ngày, lần đầu tiên chủ động mở miệng cùng Kim Dục nói chuyện.

Kim Dục nhìn thấy con gái rốt cục cũng mở miệng nói chuyện trong lòng có chút vui vẻ, nhưng tình huống của Trương Tập Nhiễm, ông lại thật sự không thể nói rõ. Ông không thể nói cho con gái biết, Trương Tập Nhiễm vì nàng đã bị cha đuổi ra khỏi nhà. Nói đến, Trương Tấn Chi thật đúng là nhẫn tâm, cũng chỉ có mỗi một đứa con gái là Trương Tập Nhiễm, nói đoạn tuyệt quan hệ cha con liền đoạn tuyệt, còn đăng báo nữa, nhưng mình thì làm sao bỏ được a!

"Bảo bối ăn một ngụm, ba ba liền nói cho con." Kim Dục dùng đồ ăn làm điều kiện trao đổi.

"Con chán ghét ba, cũng chán ghét mẹ!" Kim Vi Vi đem Kim Dục đẩy ra, một người tránh ở trong ổ chăn, lao xao một hồi lại bắt đầu rơi nước mắt.

Kim Dục nhìn đến liền trong lòng khó chịu, còn kém chút nữa rơi nước mắt theo, hần âm thầm nhìn Kim Vi Vi liếc mắt một cái, sau đó yên lặng rời khỏi phòng.

"Nó vẫn không chịu ăn cái gì sao?" Trang Văn Huệ nhìn đến đồ ăn vẫn chưa động quá trong tay Kim Dục, nhú mày nói.

"Đều đã hai ngày, tôi thực sợ Vi Vi đói đến bệnh mất, Văn Huệ, nếu không chúng ta sẽ theo ý của các nàng đi, dù sao bà cũng đã để Linh Linh cùng tiểu Mộng cùng một chỗ..." Kim Dục khuyên.

"Không được, thật sự không được, liền cưỡng chế truyền dịch dinh dưỡng cho nó đi." Trang Văn Huệ vẫn không chịu mềm lòng.

"Vi Vi chính là con gái ruột của bà, bà thật sự hạ thủ được sao?"

Kim Dục không nghĩ tới vợ mình lại kiên trì như thế, tưởng tượng đến Vi Vi giống như phạm nhân, bị cưỡng chế truyền dịch dinh dưỡng, ông liền cảm thấy được không có biện pháp tiếp nhận chuyện như vậy, hòn ngọc quý trên lòng bàn tay, làm sao có thể ném qua đau khổ như vậy đây?

"Bằng không thì có biện pháp gì đây?" Trang Văn Huệ nhú mày hỏi ngược lại.

"Bà có thể tiếp nhận Linh Linh cùng tiểu Mộng, vậy thì cũng thử tiếp nhận nàng cùng Trương Tập Nhiễm cùng một chỗ, cùng lắm thì đến lúc đó cũng để cho chúng nó tự tình nhân tạo." Kim Dục thấy được chuyện này cũng không khó chấp nhận như vậy.

"Ông nghĩ rằng tôi muốn Linh Linh cùng tiểu Mộng cùng một chỗ sao, đó là tôi không có cách nào, nhưng Vi Vi vẫn có cơ hội 'thăng', tôi sẽ không bỏ cuộc, buổi chiều kêu bác sĩ gia đình lại đây, truyền dịch dinh dưỡng cho Vi Vi. " Nếu không cố gắng ngăn cản, cơ hội 'thăng' trở lại cũng không có, Trang Văn Huệ tuyệt đối không cho phép bỏ qua một cơ hội nào dù là sự tình gì, tựa như lúc trước đã chia rẽ Trang Ý Mộng và Lưu Tinh.

Kim Dục biết Trang Văn Huệ không phải một người dễ dàng bị lay chuyển, trừ phi chính nàng nghĩ thông suốt, bằng không, bất luận kẻ nào đều không thể đã động đến quyết định của nàng. Kim Dục chính là thực đau lòng con gái.

Kim Vi Vi nhìn đến mẹ nàng mang đến nhà nàng hộ vệ cùng bác sĩ gia đình vào phòng của mình, nàng đột nhiên biết mẹ muốn làm gì, nàng lập tức trở nên thực hoảng sợ, nàng không thể tin mà nhìn đến Trang Văn Huệ, mẹ thà rằng như vậy đối chính mình, cũng không nguyện ý để cho mình cùng Nhiễm Nhiễm cùng một chỗ, Kim Vi Vi không hiểu mẹ nàng vì cái gì có thể cư xử lãnh khốc như vậy. . . . .

Nàng kịch liệt giãy dụa, không cho bác sĩ truyền dịch cho mình, chính là hai ngày không ăn com, thân thể của nàng có chút suy yếu, hơn nữa cho dù nàng ăn com, cũng giãy không ra đám hộ vệ có huấn luyện này, nàng đột nhiên có chút tuyệt vọng, nước mắt của nàng một giọt lại một giọt nhỏ xuống, nàng tuyệt vọng nhìn về phía mẹ của nàng, Trang Văn Huệ nghiêng mặt né tránh, Kim Vi Vi đành phải bắt lực nhìn về phía Kim Dục, Kim Dục bị vẻ tuyệt vọng cùng bất lực trong mắt Kim Vi Vi dọa tới rồi.

"Tốt lắm, Trang Văn Huệ, Vi Vi là con của bà, không phải phạm nhân, bà không thể đối nàng như vậy!" Kim Dục đi qua, đẩy ra vị bác sĩ đang chuẩn bị đem kim tiêm ghim vào da Kim Vi Vi.

Kỳ thật Trang Văn Huệ nhìn đến bộ dáng Kim Vi Vi liều mạng lẫn tuyệt vọng mà giãy dụa trong lòng làm sao không khó chịu, ngay lúc Kim Dục đẩy bác sĩ ra, nàng thể nhưng cảm thấy được trong lòng nhẹ nhõm một phen, chính mình rốt cuộc vẫn không đành lòng đối con của mình như vậy.

Nhìn đến Kim Dục đã hoàn toàn muốn làm phản mà che chở cho con gái, cùng thấy con gái đang khóc đến đáng thương, bà liền mềm lòng.

"Các người đều đi ra ngoài, bác sĩ Trần, ông hãy đi về trước đi." Trang Văn Huệ để cho đám hộ vệ cùng bác sĩ rời khỏi phòng Kim Vi Vi, chính mình thì ngồi vào bên giường Kim Vi Vi.

Kim Dục nhìn thấy Trang Văn Huệ ra lệnh cho những người đó đi ra ngoài, trong lòng thở phào một hơi. Văn Huệ cũng là không nỡ để đứa nhỏ chịu khổ.

"Vi Vi, con biết yêu sao ? Nó đối với con quan trọng thế sao ?" Trang Văn Huệ lấy khăn tay sát nước mắt cho Kim Vi Vi, bà nhìn đến đôi mắt của con gái, nguyên bản to tròn xinh đẹp, bây giờ đã sưng đỏ đến thập phần khó coi, cũng có chút đau lòng.

"Con chỉ muốn Nhiễm Nhiễm, muốn cùng nàng cùng một chỗ, cùng nàng cùng một chỗ con sẽ thực vui vẻ, lúc cậu ấy không bên cạnh, con sẽ rất nhớ, sẽ muốn đem đồ tốt nhất của con đều cho nàng. Lúc vui vẻ, con muốn nói cho nàng biết đầu tiên, lúc khổ sở, con muốn nàng đến an ủi. Lúc nàng không vui, con cũng sẽ không vui, tựa như hiện tại, không được gặp nhau, con cảm thấy được trong lòng thật khó chịu, chưa từng có khó như vậy chịu. Mẹ, vì cái gì, chị lại có thể cùng chị họ cùng một chỗ, con lại không thể cùng Nhiễm Nhiễm như vậy ?" Kim Vi Vi hỏi, điều này không công bằng.

"Bởi vì mẹ muốn tốt cho con, nó cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, nó giống con đều là nữ, nam cùng nữ mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa, tựa như cha và mẹ vậy." Trang Văn Huệ nhẹ nhàng nói.

"Mẹ, Nhiễm Nhiễm chính là người tốt nhất, con không cần thiên kinh địa nghĩa, con chỉ muốn Nhiễm Nhiễm. Chị từng nói với con, nhân sinh rất ngắn, không cần để ý tới suy nghĩ của người khác, cái gì luân lý, đều chẳng là gì cả, quan trọng là bản thân mình được vui vẻ, con chỉ có cùng Nhiễm Nhiễm một chỗ mới có thể vui vẻ." Kim Vi Vi bất giác lại kéo Kim Linh xuống nước, Kim Linh nếu là biết, đại khái sẽ khóc mất.

Trang Văn Huệ trầm mặc .

"Mẹ, để cho con cùng Nhiễm Nhiễm cùng một chỗ được không?" Kim Vi Vi khẩn cầu nói.

Hết chương 116

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Vi Vi Phát Uy

"Con ăn trước chút gì đi, chờ mẹ gặp Trương Tập Nhiễm, sau đó mới quyết định." Trang Văn Huệ xem như đã nhượng bộ, ít nhất cũng đã muốn tự mình xác định Trương Tập Nhiễm liệu có là người đáng giá để Vi Vi phò thác.

"Đừng, con chính là muốn cùng Nhiễm Nhiễm cùng một chỗ." Kim Vi Vi vẫn là thực kiên định nói, nếu đổi lại là một người thông minh sẽ biết mẹ đã rất nhượng bộ, đáng tiếc Kim Vi Vi vốn giản đơn đến không thể giản đơn hơn, không hiểu tình thế.

"Bảo bối, mẹ nếu nhìn Nhiễm Nhiễm của con liền sẽ thích, sẽ nguyện ý cho các con cùng một chỗ, con đối với Nhiễm Nhiễm của mình không có tin tưởng sao ?"

Kim Dục biết tính tình của Trang Văn Huệ, nhượng bộ như vậy đã là không dễ dàng, Vi Vi cứng ngạnh như vậy vạn nhất chọc giận Văn Huệ sẽ không tốt, chỉ cần Trương Tập Nhiễm đừng quá kém, Văn Huệ hơn phân nửa sẽ thỏa hiệp. Kim Dục cảm thấy được con của Trương gia hẳn là sẽ không làm cho bọn họ thất vọng.

"Mẹ sẽ thích Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm thông minh như vậy."

Kim Vi Vi đối Trương Tập Nhiễm vẫn rất có tin tưởng, cô cảm thấy Trương Tập Nhiễm vốn không có khuyết điểm gì.

"Kia uống trước một chút cháo được không?" Kim Dục hỏi, Kim Vi Vi chính là tâm can bảo bối của hắn, hắn chỉ sợ Kim Vi Vi đói bụng. Lúc Kim Vi Vi còn nhỏ, Trang Văn Huệ trên cơ bản chưa từng giúp Kim Vi Vi đổi tã, nhưng Kim Dục thường xuyên tự tay đổi, mặc dù có bảo mẫu, chỉ cần có Kim Dục ở đó, hắn sẽ thân lực thân vi, cho nên từ nhỏ đến lớn, Kim Dục so với Trang Văn Huệ càng cưng chiều Kim Vi Vi.

* thân lực thân vi: tự ra tay

"Dạ." Kim Vi Vi lúc này mới gật đầu, vị phụ thân "nhị thập tứ hiếu" Kim Dục lập tức hô biến một phát mà mang một chén cháo lớn trở lại, tựa như một trận gió.

Trang Văn Huệ nhìn thấy con gái ăn xong, tâm cũng có chút buông xuống, chính là trong lòng vẫn có điểm phiền muộn, một người, hai người đều là cái dạng này, chẳng lẽ đây cũng là di truyền? Cũng may Trang Văn Huệ chưa từng kỳ vọng quá cao vào Kim Vi Vi, chỉ hy vọng nàng áo cơm không lo, khoái khoái lạc lạc là tốt rồi.

"Ba ba dứt cho con được không?" Kim Dục đối con gái thật sự là sùng đến hỏng mất.

"Đừng, con tự mình là được." Kim Vi Vi tiếp nhận cháo trong tay Kim Dục, trước đó đối đến không chịu nổi, chính là hiện tại có lẽ là đói quá, cảm giác muốn ăn cũng không còn. Nhưng nhìn đến cha mình vẻ mặt chờ mong, Kim Vi Vi đành phải một muỗng một muỗng đưa vào miệng mình.

"Linh Linh, con đi đem Trương Tập Nhiệm gọi tới cho ta." Trang Văn Huệ đối Kim Linh nói.

Kim Linh từ chỗ ông bà nội của nàng đã biết được Kim Vi Vi giành được thắng lợi, Kim Linh nguyên bản không ôm chút hi vọng nào với Kim Vi Vi, hiện tại cũng không khỏi trầm nghĩ, xem ra kỹ thuật tốt nhất chính là một khóc hai nháo ba thất cổ lúc nào cũng hữu dụng.

"Được, con lập tức gọi điện thoại kêu nàng lại đây." Kim Linh ân cần nói.

Trang Văn Huệ nhìn thấy bộ dáng nịnh nọt này liền buồn bực nhưng lại không thể hướng Kim Linh phát tác. Trong mắt Trang Văn Huệ, Kim Linh này chính là kẻ bất chính, vì người này mới dẫn đến chuyện Trương Tập Nhiệm cùng Vi Vi. Đương nhiên, Trang Ý Mộng phước lớn mạng lớn cho nên giờ phút này đã được Trang Văn Huệ cố ý "xem nhẹ" .

Nếu nói Trương Tập Nhiệm cùng Kim Vi Vi là ở trong nước sôi lửa bỏng, Kim Linh cũng không khá hơn bao nhiêu. Trở lại Kim gia liền bị liếc xéo không nói, chính là Trương gia cũng không ai cấp nàng về mặt hoà nhã,

Kim Linh cảm thấy mình rất vô tội, thiên yếu hạ vũ, nương yếu giá nhân, các nàng muốn ở bên nhau cùng mình thì liên quan gì, chính mình nhiều lắm là biết chuyện không báo thôi, tưởng bố hai nhà đều xem chính mình là tội nhân, khiến Kim Linh khổ mà không nói được. Đặc biệt là mẹ khi nhìn đến nàng mặt đều đen lại. Vi Vi tuyệt thực hai ngày này, ông bà nội của nàng đau lòng không thôi, cũng là giận chó đánh mèo ở trên người mình. Bây giờ thật vất vả Trang Văn Huệ có khuynh hướng thỏa hiệp, Kim Linh làm sao lại mất hứng, ít nhất vấn đề cũng đã có giải pháp. Trương gia bên kia Kim Linh là không ôm hy vọng, hiềm khích của Kim gia được giải trừ là tốt rồi, dù sao nàng cũng họ Kim mà.

* thiên yếu hạ vũ: trời phải mưa

*nương yếu giá nhân: con gái phải lập gia đình

Lúc Kim Linh gọi điện thoại cho Trương Tập Nhiệm, Trương Tập Nhiệm đang thu dọn phòng nghỉ ngơi, là bị ép phải nghỉ ngơi, Kim Linh cho cô hai tháng ngày nghỉ.

Sự tình phát triển đến bây giờ, tâm tính của Trương Tập Nhiệm so với trong tưởng tượng bình tĩnh hơn, có lẽ đã sớm lường trước hết thảy.

Cha cùng cô đoạn tuyệt quan hệ cha con, làm cô bị đã kích rất lớn nhưng cũng không thể khiến cô khuất phục. Cô khá lo lắng đến phản ứng của Kim gia bên kia, đối với tin tức của bên kia, chị họ cũng không có lộ ra nhiều lắm. Không phải cô không nghĩ tới chuyện đi Kim gia, nhưng chị họ chính là bảo cô kiên nhẫn chờ, cho nên nàng cũng không biết chuyện Kim Vi Vi tuyệt thực.

Ngay lúc nàng nhận được điện thoại của Kim Linh, nói là Trang Văn Huệ muốn gặp, điều này làm cho Trương Tập Nhiệm có chút không bình tĩnh, dù sao Vi Vi cùng mình không giống, chính mình có thể quyết định hết thảy, có thể thoát ly sự khống chế của cha mẹ, nhưng Vi Vi khuyết thiếu tính tự lập, căn bản không thể thoát ly Kim gia, cho nên Trang Văn Huệ chính là nhân vật tối mấu chốt định đoạt chuyện cô có thể cùng Vi Vi cùng một chỗ hay không.

Trương Tập Nhiệm thu thập một chút chuyện đi Kim gia, Kim gia cũng không phải nàng lần đầu tiên đến, chính là lúc này đây lại có chút bất đồng.

Trương Tập Nhiệm sau khi vào phòng, nhìn đến Trang Văn Huệ cùng Kim Dục và Kim Linh trong vai trò Kim gia thân thích, Trương Tập Nhiệm đối hai người kia cũng không phải đặc biệt xa lạ, cô đã gặp qua hai vợ chồng này vài lần.

Trang Văn Huệ nhìn Trương Tập Nhiệm, bà đối Trương Tập Nhiệm cũng là có ấn tượng, ấn tượng trước kia vẫn là không tồi. Trương gia có thể nói là dòng dõi thư hương, mang theo chút khí chất của phần tử trí thức văn nhã, điểm ấy ở trên người vị chị dâu Trương Dao Thanh là có thể nhìn ra. Bộ dạng của Trương Tập Nhiệm bạch bạch tịnh tịnh, ngũ quan cùng Trương Dao Thanh có chút tương tự, mang kính mắt, thoát nhìn chính là một thiếu nữ nhã nhặn nhu thuận, nên nã lễ phép, thấy thế nào cũng không giống người đồng tính, cùng Vi Vi nghiêm nhiên giống như người của hai thế giới. Trang Văn Huệ liền cảm thấy được giống như là nghĩ sai rồi, kỳ thật bà cũng hiểu, cũng không phải tất cả cặp đôi thoát nhìn đều giống Kim Linh cùng Trang Ý Mộng.

* bạch bạch tịnh tịnh: cao ráo trắng trẻo

"Cô thích Vi Vi?" Trang Văn Huệ không xác định mà hỏi.

"Dạ." Trương Tập Nhiệm gật đầu, hẳn là so với thích nhiều hơn rất nhiều.

"Thích nó ở điểm gì?" Trang Văn Huệ không phải hạ thấp con của mình, mà là ở trong mắt rất nhiều người, con gái của bà chính là một bình hoa di động, một bình hoa xuất thân từ danh môn, nếu không phải thích vẻ xinh đẹp của bình hoa, thì chính là thích giá trị sau lưng bình hoa này.

"Nói thật, cháu ngay từ đầu rất chán ghét cậu ấy, cậu ấy nếu không phải em của chị họ, cháu có lẽ ngay từ đầu cũng không muốn để ý, mít ướt, éo lá, ngốc nghếch, phú nhị đại, đều là những phẩm chất mà cháu chán ghét. Nhưng cậu ấy có một trái tim chân thành, đơn giản khoáng hoạt, dần dần cảm hóa cháu, tất cả những gì cháu chán ghét dần trở nên không quá chán ghét, thậm chí có chút đáng yêu, nàng là người duy nhất mà cháu có thể dễ dàng tha thứ tất cả khuyết điểm, hơn nữa muốn bảo hộ con người đơn giản lẫn khoáng hoạt này, hẳn là chính là thích, so với thích còn sâu nặng hơn." Trương Tập Nhiệm thực nghiêm túc mà nói.

Kim Dục nghe xong, trong lòng thật cảm thán, rốt cục có người hiểu được, thương thức bảo bối nhà hắn, Kim Dục chính là muốn tìm một người có thể đem tính tình đơn giản cùng khoáng hoạt này của Vi Vi mà bảo vệ, trong lòng đối Trương Tập Nhiệm cũng đã tiếp nhận đến tám phần. Hai phần còn lại là

mấy chữ mà Trương Tập Nhiễm không nên nói, mít ướt, ẻo lả, ngốc nghếch, phú nhị đại sao lại là khuyết điểm, rõ ràng toàn bộ đều là ưu điểm!

Bất quá nguyên nhân chính là vì Trương Tập Nhiễm nói chuyện không quá xuôi tai, lộ rõ chân thật, cho nên trong lòng Trang Văn Huệ cũng có chút xúc động.

"Chính là, cô cùng Vi Vi đều là nữ, cô lấy cái gì đến bảo hộ nó đây?" Trang Văn Huệ bất động thanh sắc mà hỏi.

"Cháu tin rằng Vi Vi cũng không phải là kẻ yếu, em ấy cũng không cần đặc biệt bảo hộ, nuông chiều nàng mới khiến nàng mất đi năng lực tự lập, để cho nàng độc lập làm việc, nàng muốn cái gì liền để cho chính nàng đến quyết định, cấp cho nàng điều kiện tốt nhất cũng không hẳn là tốt cho nàng..." Kim Linh lần đầu nói được đạo lý, xem như vì em họ mà nói. Nhưng mà cô thật sự vẫn cảm thấy là do đi cùng chú quá mức bảo hộ mới dẫn đến Vi Vi đại náo thoái hóa. Kim Linh cũng vì chính mình khi để Vi Vi nhiều năm như vậy mà tìm một lý do chính đáng.

"Đúng vậy, con chán ghét các người ngu ngốc mà bảo hộ con, ta không thích bị bảo hộ, con không thích nghe chuyện phức tạp, cũng không có nghĩa là con không có tư tưởng." Tránh ở bên ngoài ban công, Kim Vi Vi đột nhiên đi ra, lời nói chính nghĩa.

Kỳ thật là Kim Linh trộm cho Kim Vi Vi vào, Kim Linh cảm thấy được có một số việc, đương sự tự mình chủ động tranh thủ vẫn tốt hơn.

"Người khác cười nhạo con ngu ngốc cũng mặc kệ đi, mà trong lòng cha mẹ cũng cho rằng như vậy, điều này làm cho con rất khó chịu." Kim Vi Vi nói xong, ánh mắt lập tức muốn đỏ lên, nàng càng nghĩ cũng càng cảm thấy được vấn đề chính là nằm ở đây.

Điều này làm cho Kim Dục cùng Trang Văn Huệ đều có chút chột dạ, có chút tự trách. Đúng vậy, bình thường bọn họ không cho người khác cười nhạo con gái bảo bối của bọn họ, nhưng là, hành động trong vô thức của bọn họ không phải là cũng là ngầm thừa nhận sao?

"Như thế nào lại thế? Bảo bối của ta một chút cũng không ngốc." Kim Dục nhìn thấy con gái bảo bối muốn khóc, lập tức có chút chột dạ mà hống.

"Nhiễm Nhiễm cũng là nữ nhân, con cũng muốn bảo hộ Nhiễm Nhiễm, vì cái gì nhất định phải do Nhiễm Nhiễm đến bảo hộ con? Đây không công bằng." Kim Vi Vi ầm ừc mà nói.

Những lời này của Kim Vi Vi khiến Trang Văn Huệ thực kinh ngạc, là chính mình thật sự xem nhẹ con gái sao, hay là con gái hôm nay vì tình yêu mà đại bùng nổ đây? Bất quá, mặc kệ thế nào, lời nói của Kim Vi Vi cùng Kim Linh vẫn khiến bà không thể không tiến hành phản tỉnh cùng suy xét, có lẽ bà thật sự không nên quá mức bảo hộ con gái, con gái muốn cái gì thì để cho chính nó đi tranh thủ.

Kỳ thật Trương Tập Nhiễm cũng thực bất ngờ, những lời này không giống như có thể từ miệng Kim Vi Vi nói ra, nhưng là nếu là người khác dạy, biểu tình khổ sở của Vi Vi lại rất sinh động, một chút cũng không giống kỹ xảo diễn.

Kim Linh còn muốn thay Vi Vi vỗ tay, mặc dù có đúng là mình đã dạy nàng, nhưng là Vi Vi rõ ràng đã phát huy tốt điều mình dạy, đặc biệt Vi Vi còn thêm thêm câu kia khiến cho chú và đi đều chột dạ, quả nhiên không thể xem nhẹ Vi Vi, có lẽ đúng như từng chữ trong câu nói vừa nãy, tất cả bọn họ đều đã xem nhẹ Vi Vi.

Hết chương 117

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Vi Vi Vùng Lên

"Vi Vi muốn thế nào đây?" Trang Văn Huệ chọn mi hỏi.

Kim Linh âm thầm vì Vi Vi chửi một phen mồm hôi, nàng chỉ dạy một chút, Trang Văn Huệ sẽ có phản ứng gì, chính mình cũng không phải thần làm sao có thể dự cảm đến, chỉ hy vọng Vi Vi có thể tùy cơ ứng biến.

"Con muốn cùng Nhiễm Nhiễm cùng một chỗ, con muốn một cuộc sống tự lập, con muốn dọn ra ngoài cùng Nhiễm Nhiễm cùng nhau." Kim Vi Vi nhanh chóng vì chính mình mà tranh thủ quyền lợi.

"Không được, con không thể dọn ra ngoài, ba ba lo lắng, con cùng với nàng cùng một chỗ, để cho nàng dọn vào." Kim Dục kiên quyết nói, hần lo lắng con gái ở bên ngoài, nếu nói như vậy, chẳng bằng để cho Trương Tập Nhiễm dọn vào, dù sao Trương Tập Nhiễm cũng đã bị đuổi khỏi Trương gia.

Trương Tập Nhiễm nghe thấy lời này của Kim Dục, biết Trang Văn Huệ cùng Kim Dục đã chấp nhận chuyện mình cùng Vi Vi cùng một chỗ, điều này làm cho tâm tình của cô có chút phức tạp. Cô nhìn về hướng Kim Vi Vi, nguyên bản nghĩ đến Vi Vi không thể cùng mình chia sẻ cái gì, thực tế mới thấy, cô phát hiện mình sai lầm rồi, cô đã phạm vào sai lầm giống như Trang Văn Huệ cùng Kim Dục, không xem Vi Vi như một người trưởng thành mà đối đãi, tự cho là đúng cảm thấy được Vi Vi cái gì cũng đều làm không được. Nhưng sự thật, Vi Vi đã làm được chuyện khiến cho người trong nhà tiếp nhận mình, chính là mình không cách nào khiến cha mẹ của mình tiếp nhận Vi Vi, so ra, chính mình so với nàng còn kém cỏi hơn.

"Các chị dọn ra ngoài sống ba mẹ cũng không lo lắng, vì sao con lại không thể, các người chính là khinh con nghèo, khinh con nghèo, cảm thấy con vô dụng, con ghét nhất ba mẹ!" Kim Vi Vi nói xong nước mắt ào ào rơi xuống.

"Ba ba không phải cảm thấy bảo bối nghèo, mà là ba ba chưa từng rời xa con, con nếu không ở trong nhà, ba ba sẽ nhớ người, sẽ khổ sở. . . . ." Kim Dục hồng con gái, thật đúng là chẳng phân biệt được trường hợp.

Trương Tập Nhiễm biết Kim Dục cực kỳ sùng ái Vi Vi, nhưng là lần đầu tiên nhìn đến phong thái nữ nhi nô của Kim Dục, thật là có chút không quen. Cha cô - Trương Tấn Chi đối cô từ nhỏ đều cực kỳ nghiêm khắc, mặc dù cô thực vĩ đại, hẳn cũng chỉ là thân nhiên gặt đầu, nếu làm gì không tốt, hẳn liền sẽ thực nghiêm khắc phê bình, trước giờ, cảm giác nàng đối ba là sợ lớn hơn kính, kính lớn hơn yêu.

"Con cuối tuần sẽ trở về gặp ba, người không cho ta dọn ra ngoài, con không bao giờ... quan tâm ba nữa, không nói chuyện với người, không ăn cơm người làm, không tiêu tiền của người. . . . ." Kim Vi Vi hờn dỗi uy hiếp.

Trương Tập Nhiễm đến bây giờ mới biết được Kim Vi Vi vì cái gì sẽ bị dưỡng thành như vậy, rõ ràng là "công lao" của Kim Dục.

Kỳ thật Kim Vi Vi cùng Kim Dục thường xuyên trình diễn tiết mục như vậy, Trang Văn Huệ cùng Kim Linh đều thấy nhưng không thể trách, Trang Văn Huệ rất muốn một cái tát chết Kim Dục, hoàn toàn bị dắt mũi rồi, lại để cho Trương Tập Nhiễm thấy, trực tiếp dọn vào cũng không thể ở chung, quả thực là rất tiện nghi cho Trương Tập Nhiễm.

"Quyết định của cô là gì?" Trang Văn Huệ đánh gãy Kim Vi Vi cùng Kim Dục, gọn gàng dứt khoát hỏi Trương Tập Nhiễm.

"Toàn bộ để bác làm chủ." Trương Tập Nhiễm nhu thuận nói, tất nhiên không muốn dọn vào Kim gia, nhưng nếu nói ra sẽ làm cho Trang Văn Huệ không thoải mái, cho nên Trương Tập Nhiễm thực sáng suốt lựa chọn nghe theo Trang Văn Huệ, trong lòng là hy vọng Kim Vi Vi có thể kiên định đề nghị của nàng. Cô nhìn thấu, mặc dù Trang Văn Huệ cường thế đến đâu, gặp được chuyện của Vi Vi, chỉ cần Vi Vi ra chiêu khóc lóc om sòm, người thỏa hiệp hơn phân nửa là Trang Văn Huệ.

"Mặc kệ, con sẽ cùng Nhiễm Nhiễm sống ở bên ngoài, mẹ nếu lo lắng, chúng con liền mua căn nhà đối diện với chị, để cho chúng con cùng chị làm hàng xóm cũng tốt lắm." Kim Vi Vi tài đại khí thô mà nói, nàng càng nghĩ càng cảm thấy được chủ ý này của mình rất hay, cùng các chị làm hàng xóm là chuyện thật tốt, tùy thời có thể hướng chị lãnh giáo học tập. Kim Vi Vi một mặt chính là khát khao tương lai, nhưng là Kim Linh ở một bên mặt đều nhanh đen lại.

Kim Vi Vi, nhóc muốn làm gì lại kéo chị xuống nước, chị vì nhóc mà lao tâm khổ tứ, nhóc lại vong ân phụ nghĩa như vậy. Kim Linh trong lòng thầm mắng Kim Vi Vi, nàng nghĩ Kim Vi Vi thật sự nghèo, có đôi khi chủ ý nói ra thật sự quái quỷ.

Quả nhiên Kim Dục cùng Trang Văn Huệ hung hăng trừng mắt nhìn Kim Linh liếc mắt một cái, đều cảm thấy được đây là chủ ý của Kim Linh.

Lần này người ta thật sự thực vô tội, Kim Linh hung hăng trừng Kim Vi Vi, nàng thực "tổn thương", về nhà phải kêu Mộng Mộng an ủi một chút thể xác và tinh thần bị tàn phá của mình.

Bởi vì Kim Vi Vi xuất hiện, Trang Văn Huệ cùng Kim Dục cũng không khó xử Trương Tập Nhiễm, cửa ải qua được quá dễ dàng lại khiến người ta sinh hiềm nghi, rõ ràng thuận lợi hơn so với cục diện căng thẳng ở nhà mình. Trương Tập Nhiễm trộm nhéo một phen đuôi của mình mới cảm thấy được có chút chân thật.

"Linh Linh, con ở lại." Kim Vi Vi kéo Trương Tập Nhiễm đến phòng mình, Kim Dục có chuyện ở công ty cần phải ra ngoài, Trang Văn Huệ đem Kim Linh gọi lại.

Kim Linh ở trong lòng lệ rơi đầy mặt, nàng chỉ biết đi sẽ không dễ dàng buông tha mình như vậy. Nàng từ nhỏ liền đối Kim Vi Vi hâm mộ đến ghen tị, người này làm chuyện gì đều có quyền được miễn truy cứu toàn bộ trách nhiệm, mọi tội lỗi đều đổ lên trên người mình, làm chị chính là một chuyện chán ghét, mặc dù sẽ có một đứa em dễ khi dễ.

"Dì, còn có chuyện gì?" Kim Linh nín nọt hỏi.

"Ta và chú định về hưu, con cũng nên hồi tâm quay về Kim thị tiếp quản vị trí của chú, hoặc là đi Trang thị giúp Tiểu Mộng, con tùy tiện chọn một cái, tóm lại là sẽ không để con tiếp tục tiêu dao ăn chơi." Trang Văn Huệ thân nhiên nói, nhưng trong giọng nói lại là một chút đường thương lượng đều không có.

"Dì cùng chú đều còn trẻ, vẫn làm tiếp hơn hai ba năm được mà. . . . ." Kim Linh bị ai gây dựa, những ngày tiêu dao khoái hoạt của nàng chẳng lẽ thực liền như vậy kết thúc sao?

"Con đã tiêu dao đủ lâu rồi, việc này liền như vậy quyết định đi, ta cho con thời gian ba ngày để suy nghĩ đến Kim thị hay là Trang thị, con xem rồi chọn đi." Trang Văn Huệ nói xong liền xua tay để nàng rời đi.

Kim Linh cảm thấy đau đầu, hai cái tập đoàn quy mô đều không khác biệt lắm, thật đúng là rất khó chọn lựa, nàng đối công việc ở Kim thị quen thuộc một ít cho nên sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, chính là giúp lão bà cũng rất trọng yếu, đau đầu a. . . . .

Kim Linh trở về lập tức tìm Trang Ý Mộng cầu khen ngợi, cầu an ủi.

"Có tin tốt, cũng có tin xấu, chị muốn nghe cái nào trước đây?" Kim Linh ra vẻ huyền bí hỏi, thân mình hướng trên người Trang Ý Mộng mà vây lấy.

"Tin tốt." Trang Ý Mộng buông tạp chí trong tay, đưa tay ôm lấy cổ thân thể đang chủ động thiếp lấy .

" Chuyện hai đứa em của chúng ta đã thành rồi, các nàng có thể cùng nhau, đều nhờ công của người ta." Kim Linh một bộ biểu tình người mau khen ngợi ta đi.

Trang Ý Mộng nghe xong, cảm thấy được quả thật là tin tốt, Kim Linh lần này vì hai đứa em đã tận tâm hết sức, không giống bình thường vô tâm vô phể như vậy, quả thật cũng đáng được khen ngợi, Trang Ý Mộng hôn cái trán Kim Linh một cái xem như khen ngợi .

Kim Linh bất mãn, ít nhất muốn tới một nụ hôn nồng nhiệt kiểu Pháp mới được, tay Kim Linh hướng thân thể của Trang Ý Mộng sờ loạn .

"Tin xấu đâu?" Trang Ý Mộng cảm thấy được Kim Linh dù gì cũng không phải người đứng đắn, chụp lấy tay Kim Linh.

"Tin xấu chính là, chúng nó muốn cùng chúng ta làm hàng xóm, phiền chết người, người ta lớn lên giống bảo mẫu lắm sao?" Kim Linh bất mãn nói, chú ý này vẫn là của xú nha đầu Kim Vi Vi.

"Giống." Trang Ý Mộng đối chuyện này không chút để ý, cũng không cảm thấy đây là tin xấu.

"Đáng ghét." Kim Linh làm nũng mà nói.

"Mộng Mộng, bác của chị muốn về hưu?" Kim Linh lúc này mới nhắc tới chuyện tới mầu chốt.

"Ừm, thế thì sao ?" Mấy tháng trước mà đã bắt đầu tiến hành công tác chuyển giao, Trang Văn Huệ muốn về hưu, Trang Ý Mộng cũng không bất ngờ.

"Bác hỏi người ta là vào Kim thị hay vào Trang thị, người ta chưa chắc chắn lắm, vào Kim thị quen thuộc nên sẽ nhận hơn rất nhiều, nhưng là người ta không hy vọng chị quá bận rộn. . . . ."

Cho nên rất do dự a, hơn nữa vào Trang thị, nàng sẽ bị ông bà nội cấp nước bọt làm cho chết đuối, nói mình là cánh tay chia ra bên ngoài.

"Tôi có cái biện pháp vẹn toàn đôi bên, em cho Trương Tập Nhiễm tiếp nhận công ty của em, còn em quay về Kim thị, cho Mộc Hân quay về Trang thị, em đổi Kim thị quen thuộc nên sẽ thuận lợi hơn, Mộc Hân vốn đã quen thuộc Trang thị nhờ sự diu dặt của tôi. Một đám người giỏi đều dồn đông ở công ty nhỏ của em, quá lãng phí ." Trang Ý Mộng đề nghị.

"Biện pháp là tốt, chính là... chị cùng Mộc Hân cùng một chỗ liền nói lại tình xưa thì làm sao bây giờ?" Lão bà của mình cùng người yêu cũ sớm chiều ở chung, nàng liền cảm thấy được không yên tâm

"Tùy em thôi, em đến bây giờ còn không tin được chính mình sao?" Trang Ý Mộng hỏi, Mộc Hân sớm đã trở thành quá khứ rồi, ai cũng đã có nơi có chỗ, vốn là không thể quay về, nàng thực quý trọng hạnh phúc hiện tại.

"Đương nhiên không phải rồi." Kim Linh vẫn cảm thấy nên giấu lại mới được, do dự a, nếu không cho Mộc Hân vào Trang thị, không phải nói rằng chính mình không tự tin sao? Kim Linh là ai, không thiếu tự tin, chỉ là vẫn có chút không được tự nhiên.

Hết chương 118

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Ôn Thỏa

Kim Vi Vi vui vẻ kéo Trương Tập Nhiễm vào phòng mình. Trương Tập Nhiễm lần đầu tiên vào phòng Kim Vi Vi, quả nhiên, so với nhi đồng còn muốn nhi đồng hơn, hồng nhạt, màu vàng, màu xanh biếc tất cả màu sắc đều muốn chọc mù mắt người, không khác gì nhà trẻ.

"Nhiễm Nhiễm, phòng mình đẹp không nà ?" Kim Vi Vi chính là cảm thấy rất tự hào về phòng mình.

Dựa theo lời ác độc ngày thường của Trương Tập Nhiễm, bình thường nhất định sẽ không lưu chút mặt mũi mà quăng cho hai chữ: ấu trĩ !

Nhưng là giờ phút này, Trương Tập Nhiễm lại có chút gật đầu.

Kim Vi Vi nhìn thấy Trương Tập Nhiễm gật đầu, thực vui vẻ mà nở nụ cười, tươi cười này lại khiến cho Trương Tập Nhiễm có một khắc mê man, đứa ngốc này luôn thực dễ dàng cảm hóa người khác.

"Vi Vi. . . . ." Trương Tập Nhiễm muốn nói lại thôi.

"Sao?" Kim Vi Vi nhìn về phía Trương Tập Nhiễm, cô cảm thấy Nhiễm Nhiễm có điểm là lạ .

"Không có việc gì." Trương Tập Nhiễm không nói gì, chính là đưa tay ôm lấy Kim Vi Vi, đem mặt chôn đến khóa đầy đặn mềm mại trước ngực Kim Vi Vi. Giờ khắc này, cô phát hiện chính mình kỳ thật cũng không kiên cường như trong tưởng tượng, kỳ thật lúc tới gặp Trang Văn Huệ, trong lòng cô rất sợ hãi, biểu hiện vừa rồi của Kim Vi Vi khiến cô nhận ra chính mình không phải một mình chiến đấu, Kim Vi Vi ngẫu nhiên cũng có thể cho mình chỗ dựa.

Kim Vi Vi chưa bao giờ gặp qua Trương Tập Nhiễm như vậy, Nhiễm Nhiễm quả nhiên có chút kỳ quái, nhưng Kim Vi Vi thích Nhiễm Nhiễm như vậy. Nàng đưa tay sờ mái tóc dài của Trương Tập Nhiễm, tinh tế lại thật dài, chưa bao giờ nhuộm qua, dị thường mềm mại.

"Nhiễm Nhiễm, ta thực vui về." Kim Vi Vi vui vẻ nói.

"Àn?" Trương Tập Nhiễm nhẹ nhàng hỏi.

"Đây là cậu lần đầu tiên ôm mình như vậy, mình cảm giác cậu đã xem mình là một người lớn, điều này làm mình cũng hiểu được mình đã trưởng thành." Kim Vi Vi nói xong liền ngây ngô cười, nàng cảm thấy được lòng mình tựa như phủ đầy kẹo đường, tràn đầy mềm mại .

Trương Tập Nhiễm khẽ cười, hiếm khi thấy Kim Vi Vi cảm thấy chính mình trưởng thành. Có lẽ bởi vì mọi người chỉ xem nàng là trẻ em mới khiến nàng cảm thấy mình là trẻ em. Giống như những gì chị họ đã nói, cô đã phạm vào sai lầm giống như Kim Dục cùng Trang Văn Huệ, quá mức bảo hộ nàng, chính mình không nên đem Kim Vi Vi xem như đứa nhỏ, dù sao Kim Vi Vi không phải con gái mà là tình nhân của cô.

"Nhiễm Nhiễm, cậu cười thật là đẹp mắt." Kim Vi Vi cảm thấy được Trương Tập Nhiễm mỉm cười thân nhiên có một loại mỹ lực không gì sánh kịp, khiến chính mình vô luận như thế nào đều không thể rời mắt.

Trương Tập Nhiễm nghiêng người đem Kim Vi Vi đặt ở dưới thân, nhìn đến một Kim Vi Vi gọi cảm xinh đẹp, trong lòng dâng lên cảm giác muốn chiếm hữu.

Kim Vi Vi cảm giác khuôn mặt Nhiễm Nhiễm cách mình rất gần, tầm mắt nóng rực khiến Kim Vi Vi nhớ tới đây là dấu hiệu mỗi khi hai người thân thiết. Mỗi lần Nhiễm Nhiễm làm việc này luôn nhìn mình như vậy, Kim Vi Vi cảm giác trong lòng có chút ngứa, ngay lúc trong phòng hơi thở ám muội không ngừng lan tràn, không ngừng thăng cấp, cửa phòng rất không hợp thời bị người gõ cửa.

"Vi Vi, ba ba tự tay nấu cháo tổ yến, con ăn một ít, hai ngày qua đã tuyệt thực nên chắc đói bụng lắm. . . . ." Thanh âm của Kim Dục vang lên.

Trương Tập Nhiễm lúc này mới hiểu được, nguyên lai chính mình dễ dàng vượt ải của Trang Văn Huệ cùng Kim Dục không phải nàng vận khí tốt, mà là Kim Vi Vi dùng thân thể của mình để uy hiếp cha mẹ, Trương Tập Nhiễm có chút đau lòng.

Kim Vi Vi bĩu môi, người ta đang cùng Nhiễm Nhiễm hôn nhau, chán ghét ba ba, có gì lúc này lại mang cháo tới cho người ta, trong lòng Kim Vi Vi có chút không vui , điển hình dấu hiệu cánh tay chia ra bên ngoài, có vợ liền đã quên cha.

"Vi Vi, đi mở cửa đem cháo uống đi." Trương Tập Nhiễm buông Kim Vi Vi, đem y phục có chút loạn trên người mình chỉnh một chút, lập tức lại khôi phục vẻ đạo mạo đứng đắn thường ngày.

Kim Vi Vi đành phải ngoan ngoãn mở cửa tiếp nhận cháo, bởi vì trong phòng còn có Trương Tập Nhiễm, Kim Dục cũng không tiện vào trong phòng đem cháo đưa qua. Sau khi đưa xong liền trở về phòng mình, rõ ràng địa vị của Trương Tập Nhiễm kia ở trong lòng của Vi Vi so với lão ba này trọng yếu hơn. Nghĩ đến đây, Kim Dục thấy rất mất mát. Bất quá Kim Dục rất nhanh điều tiết lại, con gái chung quy là người ngoài , vẫn là vợ yêu tốt nhất, có thể ở bên cạnh mình, Kim Dục bụng một bát cháo tổ yến khác cho lão bà đại nhân của mình.

Trương Tập Nhiễm nhớ tới mình đang nghỉ phép liền dẫn theo Kim Vi Vi cùng nhau nghỉ phép. Bất quá cô thật ra chưa đem Kim Vi Vi mang về Trương gia, sợ Kim Vi Vi chịu ủy khuất, dù sao ba ba của cô cũng không dễ nói chuyện như Kim Dục cùng Trang Văn Huệ, trộm mang Kim Vi Vi gặp qua mẹ mình, cô đối mẹ thì có chút áy náy. Mẹ thuộc loại người khá yếu đuối, hết thầy đều là lấy chồng làm chủ, chồng muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, trong lòng bà cũng chỉ có thể lo lắng suông, nhưng là Trương Tập Nhiễm là nữ nhi duy nhất, khuyến khích không được con gái cũng khuyến khích không được trượng phu, trong lòng rất khó chịu, nhưng không đến mức thật sự không tiếp nhận con gái của mình.

Sợ trượng phu quở trách, mỗi lần chỉ dám trộm đi gặp con gái. Thấy Kim Vi Vi, bà khách khí sẽ không khó xử Kim Vi Vi, nhưng cũng không xem Kim Vi Vi là người một nhà. Trong lòng bà vẫn cảm thấy thật đáng tiếc, dù sao bà cùng chồng đều bảo thủ, cảm thấy nữ cùng nữ ở cùng một chỗ không phải là lẽ trời, nhưng bà vốn được giáo dưỡng tốt, tuyệt sẽ không cùng Kim Vi Vi phát tác bất mãn trong lòng mình. Kim Vi Vi ngây ngốc giản đơn, đối lập với Trương Tập Nhiễm, không miễn cảm, lại còn nghĩ là Trương mẫu thích nàng mà cười đến ngây ngô. Trương Tập Nhiễm xem ở trong mắt không thể không cảm thán lần nữa, đầu óc đơn giản thật là một chuyện hạnh phúc.

Sau một thời gian dài nhìn thấy con gái ghé qua đây cũng chỉ biết mặt, dù sao Kim Vi Vi quả thật là một đứa nhỏ khiến người yêu thích, đối Kim Vi Vi dần dần cũng bắt đầu thân thiết. Chồng bà không có chút ý mềm lòng.

Trương Tập Nhiễm hiểu được, không qua vài năm, lão ba là tuyệt đối sẽ không buông lỏng, lão ba của cô so với ai khác đều rất cố chấp. Cho nên mặc dù cô cùng Kim Vi Vi xem như cũng an nhàn mà trải qua những ngày bên nhau, nhưng là Trương ba thủy chung là tiếc nuôi, nhưng cũng không có cách nào khác. Các nàng tạm thời không có kế hoạch sinh con.

Kim Linh nghĩ kỹ, quyết định quay về Kim thị, để cho Mộc Hân một lần nữa trở lại Trang thị giúp Trang Ý Mộng, nhưng là vì tuyên thệ chủ quyền, nàng mỗi ngày đều tự mình đi đón Trang Ý Mộng. Gió mưa gió, mưa mưa mưa, có thể nói là vì bạn gái làm đủ hai mươi bốn hiếu, chờ Trang Ý Mộng dần xếp xong hết thảy sau đó bắt đầu kế hoạch sinh con. Như trước đó đã nói, trước của Trang Ý Mộng, Kim Linh mang thai. Cho nên Kim Linh gần đây từ bỏ

bia rượu, sống ngăn nắp, ăn uống đầy đủ.

Mộc Hân vốn là không muốn đi Trang thị, trong lòng cô đối Trang Ý Mộng nhiều ít có một chút áy náy, tuy ở Trang thị cô có điều kiện phát triển tiền đồ, nhưng cô vẫn luyến tiếc rời đi Tạ Kinh Dung.

Nhưng Tạ Kinh Dung quyết định từ chức đi đào tạo sâu, cô thích đọc sách, đi X đại học 'ứng dụng toán học thạc sĩ', dù sao cô cũng không có áp lực gia đình.

Tạ Kinh Dung rời công ty của Kim Linh, Mộc Hân đương nhiên không có lý do tiếp tục ở lại, lúc Trang Ý Mộng cùng Kim Linh cực lực mời mọc, sau trung cầu sự đồng ý của Tạ Kinh Dung, trở lại Trang thị làm phó tổng.

Tạ Kinh Dung đi học lại, Mộc Hân thực buồn bực, bởi vì nữ trong danh sách rất ít, Tạ Kinh Dung vốn có chút tư sắc trong cái chuyên ngành dương thịnh âm suy này, quả thực càng dễ bị người cướp đi, khiến Mộc Hân cảm nhận đây là nơi có tình địch ẩn mình, nguy cơ rất lớn. Cô thường xuyên đi đến trường học của Tạ Kinh Dung, tựa như nam châm mà đem những nam nhân mà Tạ Kinh Dung thu hút tới đều đá qua một bên, dù sao vẫn có những nam nhân thật sự ái mộ tài năng của Dung Dung, dù làm gì cũng có một tiểu bộ phận như thế, cô làm sao cũng đều không thể đá tới, cho nên đây vẫn là chuyện khiến Mộc Hân buồn rầu.

Kế hoạch sinh con của các nàng thì định ở ba năm sau, sau khi Tạ Kinh Dung tốt nghiệp thạc sĩ, rốt cuộc ai sinh còn chưa quyết định.

Kim Linh cùng Trang Ý Mộng và Trương Tập Nhiễm cùng Kim Vi Vi trở thành hàng xóm, Trang Ý Mộng và Trương Tập Nhiễm cảm thấy có chút đau đầu, mà lính hầu như Kim Vi Vi và Kim Linh thường xuyên trở thành vật hi sinh. Kim Linh cũng thường xuyên vì Kim Vi Vi chịu tiếng xấu thay, tóm lại là cấu kết với nhau làm việc xấu, trừ bỏ hai chị em dờ hơi Kim thị ngẫu nhiên động kinh, những ngày này của các nàng cũng coi như là hoà thuận vui vẻ.

Hết chương 119

P.s: mai post chương cuối nha, cuối cùng cũng sắp hoàn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Lăn Nữa Nhảy Bungee [Hoàn]

Trước khi Kim Linh chuẩn bị thụ thai, Trang Ý Mộng định cùng Kim Linh lại đi nhảy bungee lần nữa, Kim Linh cảm thấy nhảy riêng không bằng nhảy chung, cô kêu vài người đến cùng nhau nhảy, nhiều người nhiều thêm can đảm thôi.

Kim Vi Vi trước kia có từng nhảy bungee rồi và rất thích cái loại vận động kích thích này, Trương Tập Nhiễm vốn không muốn đến, nhưng là Kim Vi Vi liều chết làm nũng, vì tránh cho cái lỗi tai chịu đủ tàn phá của Kim Vi Vi, Trương Tập Nhiễm không tình nguyện mà đáp ứng.

Mộc Hân cùng Tạ Kinh Dung là bị lừa đến đây, Kim Linh mời các nàng cùng đi, nói là nhiều người náo nhiệt, Tạ Kinh Dung cảm thấy được cô cùng Mộc Hân ít khi vận động liền đồng ý cùng đi.

Mộc Hân vốn sẽ không thích vận động ngoài trời, nàng thích vận động 'bên trong' hơn. Thật vất vả mới đến cuối tuần, rốt cục có thể cả ngày cùng Dung Dung một mình trong phòng làm một ít vận động trên giường, chính là Dung Dung vẫn cứ muốn tới, nàng mới không tình nguyện đi theo.

"Hôm nay thời tiết thật tốt!" Kim Linh cười nhìn tình địch trước kia và Tạ Kinh Dung chào hỏi, về phần hai người còn lại đều là em của mình, là người trong nhà, không cần khách khí như vậy, tiếp đón có thể tình lược.

"Hôm nay cô không phải hẹn chúng tôi đến sao?" Mộc Hân nhướn mày hỏi, nếu nàng nhớ không lầm, vừa rồi trên biển báo viết 'bungee', lại nhìn mặt hồ phía dưới, cảm giác trong lòng run sợ, bungee này nọ nha, giấu lại đều cảm thấy sợ hãi.

"Chúng ta tới nhảy bungee." Kim Vi Vi một bộ hứng thú đầy người, bộ dáng hưng phấn, nghĩ đến có thể cùng Nhiễm Nhiễm chơi trò mạo hiểm, Kim Vi Vi càng mong đợi.

"Tôi đổi ý rồi, trò này có gì đáng xem đâu!" Kim Linh là phùng má giả làm người mập, nếu không phải Trang Ý Mộng thích chơi, đánh chết nàng cũng không muốn thử lần thứ hai.

"Dung Dung, chúng ta không chơi cái này, thoát nhìn rất nguy hiểm." Mộc Hân không có hứng thú với bungee, hận không thể lập tức lôi kéo Tạ Kinh Dung xuống núi về nhà.

"Nếu đã đến đây, liền thử một chút đi." Tạ Kinh Dung thực bình tĩnh, với việc đi chơi đột nhiên biến thành nhảy bungee không quá để ý, trời trong nắng ấm, thời tiết cuối thu thích hợp ra ngoài chứ không phải suốt ngày giam ở trong phòng, gần đây Mộc Hân là càng ngày càng ở ẩn.

Trang Ý Mộng cảm thấy nhiều người nhiều náo nhiệt, không có gì không tốt.

Trương Tập Nhiễm mặt không chút thay đổi, một bộ không sao cả, nhưng lúc đứng ở trên cầu nhảy cao mấy chục thước, mặt nàng 'soạt' liền trắng bệch, đứng ở trên này mới chính thức cảm nhận được sợ hãi.

"Nhiễm Nhiễm, đừng sợ, có mình bên cạnh mà!" Kim Vi Vi bộ dáng không hề sợ hãi dừng cảm tự hào nói, chờ đến khi dây treo trên người hai người đều cột chắc xong định nhảy, Trương Tập Nhiễm chết sống không chịu bước ra bên ngoài, bị nhân viên công tác trực tiếp đẩy đi.

Cho tới bây giờ, cô phi thường chán ghét tiếng thét chói tai ồn ào, vậy mà hiện tại cô cũng không tránh khỏi thét ra tiếng, cảm giác thân thể hoàn toàn không trọng lực khiến cô gất gao ôm lấy Kim Vi Vi. Chỉ có ôm chặt lấy Kim Vi Vi cô mới có một chút cảm giác an toàn, chân chính cảm nhận được sinh mệnh và sự quan trọng của đối phương, thì ra người này đối với mình lại quan trọng như vậy.

Kim Vi Vi đang thét chói tai, tiếng thét này là vui, khác với Trương Tập Nhiễm hoảng sợ, Kim Vi Vi thật thích cảm giác Trương Tập Nhiễm gất gao ôm lấy thân thể của mình, giống như chính mình là trụ cột của nàng, khiến Kim Vi Vi cực kỳ tự hào.

Mộc Hãn nhìn Trương Tập Nhiễm hoàn toàn bị động mà bị đẩy xuống, còn có tiếng thét chói tai không phù hợp với tính cách Trương Tập Nhiễm, có thể tưởng tượng nhảy xuống đi là cỡ nào khiếp sợ, nàng sợ tới mức sắc mặt đều trắng bệch, nhưng là nàng cũng hiểu được hiện tại chạy trốn đã không còn kịp nữa.

"Dung Dung, cậu không sợ sao?" Mộc Hãn hỏi.

"Hoàn hảo, không sợ lắm." Tạ Kinh Dung vẫn rất bình tĩnh hồi đáp, cô ước tính một chút, khoảng cách từ cầu nhảy đến mặt nước cỡ 75 mét, hãn là trong phạm vi có thể thừa nhận đi, kỳ thật cô cũng không phải chắc chắn.

Sắc mặt Kim Linh hiện tại chính là không biết phản ứng thế nào, còn chưa kịp nhảy cô đã cảm giác chân mình sắp nhũn ra, bởi vì từng có kinh nghiệm từ lần trước, cô hoàn toàn biết rõ cảm thụ của Trương Tập Nhiễm lúc này, không khỏi lấy tay vịn lên thân thể Trang Ý Mộng, không cho chính mình vô lực ngã xuống.

Liên như vậy một hai phút đồng hồ, với Trương Tập Nhiễm mà nói thật quá dài, nhưng là đối Kim Vi Vi mà nói hai ba phút liền hết, vẫn chưa thỏa mãn.

Lúc Trương Tập Nhiễm bị kéo lên, khuôn mặt hoàn toàn trắng bệch, chân hoàn toàn đứng không vững, mà khí sắc của Kim Vi Vi lại thập phần hồng nhuận, còn thì thầm rằng ghê rợn còn muốn nhảy thêm vài lần khiến Trương Tập Nhiễm cùng Kim Linh đều muốn đánh nàng. Chính là, Trương Tập Nhiễm hiện tại đã hoàn toàn không còn tâm trạng, ngay cả xem thường cũng không có khí lực, thân thể như trước ôm lấy trên người Kim Vi Vi tìm kiếm chỗ dựa, Kim Vi Vi chính là thực thích Trương Tập Nhiễm "suy yếu" như thế, ý lại chính mình.

"Mộng Mộng, lúc nhảy xuống, chị nhất định phải ôm chặt người ta. . . . ." Kim Linh lo lắng nói, lời này từ lúc Trương Tập Nhiễm cùng Kim Vi Vi đi xuống sau đó liền vẫn cùng Trang Ý Mộng dặn dò.

"Được rồi." Trang Ý Mộng kiên nhẫn đáp.

"Mộng Mộng. . . . ." Kim Linh vẫn lo lắng, còn muốn dong dài một lần.

"Câm miệng." Tình nhẫn nại của Trang Ý Mộng bị Kim Linh phá hỏng, nhìn thấy Kim Linh như trước không có tự giác ngậm miệng, không khỏi ra lệnh.

Thừa dịp hai người đang nói chuyện, nhân viên công tác đem hai người đều đẩy xuống, hai người lập tức liền ôn lại cảm giác nhảy bungee lần trước, nhưng lần này cảm giác lại có chút bất đồng, Kim Linh gất gao mà ôm lấy Trang Ý Mộng, nàng cảm thấy có câu nói rất đúng, nếu bạn đã yêu một người, bạn liền cùng người cùng nhau nhảy bungee, bởi vì trong một khắc đó, cảm giác yêu so với bất kỳ thời điểm nào đều rất rõ ràng.

Lần trước nhảy xuống, trong đầu Trang Ý Mộng còn có Mộc Hãn, chính là lúc này đây, đại não của cô chỉ có Kim Linh, không khỏi đem Kim Linh ôm chặt hơn nữa.

Lúc Kim Linh đi lên, tuy rằng sắc mặt trắng bệch, đi đứng như trước nhũn ra, nhưng so với lần trước rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Cô vẫn ôm chặt Trang Ý Mộng không chịu buông tay, Trang Ý Mộng cũng không buông Kim Linh ra.

Ngay lúc Mộc Hãn cùng Tạ Kinh Dung đều cột chắc dây xong, sắc mặt Mộc Hãn đều trắng bệch, thấy vậy Tạ Kinh Dung có chút không đành lòng.

"Thật sự rất đáng sợ, như vậy đi, cậu ở trên này, mình tự nhảy xuống là tốt rồi." Tạ Kinh Dung săn sóc nói.

Mộc Hãn tuy rằng rất sợ, nhưng cô lo lắng nên cự tuyệt đề nghị của Tạ Kinh Dung. Cô sẽ không để Dung Dung nhảy xuống một mình! Chỉ cần chỗ nào có Dung cô, cô không việc gì phải sợ. Nghĩ như vậy, Mộc Hãn lại trấn định.

"Dung Dung, dù tình huống gì hay thời điểm nào, mình đều phải ở bên cạnh cậu." Mộc Hãn toác ra một cổ khí thế bất cứ giá nào cũng bên cạnh nhau.

Tạ Kinh Dung có chút động dung, Mộc Hãn rõ ràng đang sợ hãi nhưng cũng không để cho chính mình một người nhảy xuống, cho nên Tạ Kinh Dung vuốt ve khuôn mặt của Mộc Hãn, sau đó khẽ cười.

Lúc nhảy xuống, Mộc Hãn nhắm hai mắt lại, nàng ôm chặt lấy Tạ Kinh Dung, nàng cảm giác thế giới này trở nên tĩnh lặng, nàng tựa hồ nghe tới nhịp tim của chính mình, cũng nghe tới nhịp tim của Dung Dung, dường như chỉ còn lại có hai người. Thật kỳ quái, giờ phút này, nàng một chút đều không cảm nhận được sợ hãi, thay vào đó còn cảm thấy có loại cảm giác hạnh phúc.

Dung Dung, ta cùng với người một mực cùng nhau! Trong lòng Mộc Hãn chỉ có một loại thanh âm như vậy.

Tạ Kinh Dung tựa hồ cũng nghe đến thanh âm trong lòng Mộc Hãn, đem Mộc Hãn ôm chặt hơn nữa, cả đời này của cô cũng giống như thời khắc này, tuyệt đối sẽ không buông tay Mộc Hãn.

Lúc các nàng bị kéo lên vẫn ôm nhau thật lâu chưa hề buông ra, thật giống như khoảnh khắc lúc nhảy xuống kia đều lắng đọng. Dường như có chút gì đó thay đổi, lại như chúng vốn chưa từng thay đổi, chính là mọi việc đều trở nên rõ ràng hơn mà thôi. Tìm được tình yêu của đời mình, được bên cạnh người kia khiến các nàng càng quý trọng.

Toàn văn hoàn

P/S:

Vậy là Trường tình đã kết thúc, dù muốn dù không thì chúng ta phải xa Mộc Hãn, Vi Vi, Kinh Dung, Nhiệm Nhiệm rồi...

Mục đích ban đầu của Dương khi edit bộ này chính là - tìm một bộ thật ý nghĩa nói về tình yêu giữa bạn thân, kết thúc viên mãn xem như thay bản thân hạnh phúc. Bộ này kéo dài 3 năm, kết thúc mọi người đều hạnh phúc. Tình yêu của Dương dài 6 năm, có lẽ cũng nên buông bỏ rồi. Dương là một người cố chấp, cần học cách quên đi loại tình cảm thâm lặng này.

Hơn hết, Dương muốn khuyên mọi người, ai có yêu thâm bạn thân của mình thì hãy tranh thủ. Nhất định phải tìm cơ hội thích hợp nói ra để không phải hối tiếc như Dương. Tin D đi, nói ra mà bị từ chối còn hơn im lặng nuốt tiếc, để nó qua đi.

Cuối cùng, xin đặc biệt chân thành cảm ơn Gru và các bạn editor khác đã giúp D hoàn thành bộ này, thật sự cảm ơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trường Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.